

TAM
SINH
TAM
THỂ
THẬP
LY
ĐÀO
HOA

ĐƯƠNG THẤT CÔNG TỬ

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tiền truyện 1Mấy dạo gần đây, ta ngủ hơi nhiều.Nại nại nói " Chắc chắn bởi vì nương nương đã hoài thai, cho nên mới thèm ngủ, nương nương không cần lo lắng"Nại nại là tỳ nữ chăm sóc ta, cũng là người duy nhất trong Tây Ngô Cung mỉm cười với ta, vị tiên tử duy nhất gọi ta là "nương nương". Hết thấy tiên tử còn lại đều khinh thường ta.Chỉ bởi vì Dạ Hoa không cho ta một cái danh phận gì cả.Cũng bởi vì, ta chẳng phải là thần tiên chi cả, mà chỉ là một phàm nhân.Hình như nại nại mở hé cửa sổ, phảng phất có gió thổi vào, ngoài cửa sổ truyền lại tiếng bước chân của ai đó. Thanh âm của nại nại có chút vui mừng, kêu lên " Nương Nương, là Thái tử điện hạ tới thăm người."Ta vẫn mặc nguyên bộ áo ngủ gấm nhòm dầy, dựa vào thành giường, đầu óc nửa tỉnh nửa mê, tuy

rằng mới tỉnh dậy nhưng vẫn mệt rã rời. Chấn đệm hơi
võng xuống một chút, ta đoán, chắc Dạ Hoa đang ngồi
xuống cạnh ta. Ta mơ mơ hồ hồ hỏi hấn " Tối nay sao
đẹp không ? "Hấn im lặng một lúc, rồi mới trả lời " Tô
Tố, hiện tại đã là ban ngày rồi!"Theo thói quen, ta muốn
đụi mắt, nhưng đụng tới dải lụa trắng đang băng quanh
mắt, đột nhiên nhớ ra, hai tròng mắt đã không còn, sau
này không biết phải làm sao, mờ mờ mịt mịt không phân
rõ ngày đêm, chẳng còn nhìn thấy bất kỳ thứ gì nữa. Dạ
Hoa thoáng trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng nói " Ta
sẽ thành thân với nàng, ta sẽ là ánh mắt của nàng."Tô
Tố, ta sẽ là ánh mắt của nàngTheo bản năng, ta đẩy hấn
ra. Ác mộng đêm hôm đó lại lập tức nhấn chìm ta, làm
ta sợ phát run. Dạ Hoa nắm chặt tay ta, vội nói " Tô Tố,
nàng sao vậy ? "Ta hơi run rẩy, đành cố tình nói dối " Ta
chỉ hơi mệt một chút thôi. Chàng cứ đi việc của chàng,
ta muốn ngủ thêm một lúc nữa."Trước đây có chết ta
cũng không muốn xa rời người này, xa rời những cử chỉ
ôn nhu ôm ấp này, mà hiện giờ, hết thấy chỉ làm ta
không chịu nổi. Ta chỉ tò mò, nếu hấn đã thích nữ tử
kia, thì vì cái gì mà trước đây cố tình đáp ứng cái yêu
cầu hoang đường đó của ta. Ngày xưa, ngày xưa, biết

vậy thì đừng làm. Dạ Hoa ly khai. Nại nại nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ta ngã mạnh xuống giường, trong đầu loáng thoáng ẩn hiện những khung cảnh mơ hồ : Lúc là cảnh Tuấn Tật Sơn ở Đông Hoang, lúc lại là khuôn mặt Dạ Hoa, trong chốc lát lại thoáng qua hình ảnh một lưỡi chủy thủ đâm đũa máu, oan ức lấy đi đôi tròng mắt của ta. Đau quá, đau quá, đau muốn khóc, mà lại không khóc nổi. Ta thầm nghĩ, đợi sinh hạ hài tử này xong, ta sẽ trở lại Tuấn Tật Sơn, bắt đầu ở đâu, thì nên kết thúc ở đó. Đang ngơ ngẩn hồi lâu, nại nại rón rén đẩy cửa bước vào, khe khẽ gọi ta " Nương nương, nương nương, người đã tỉnh chưa "Ta cố gắng trả lời khe khẽ " Có chuyện gì vậy ?" Nại nại hơi dừng bước " Thiên phi Tố Cẩm cho tỷ nữ mang thiệp mời đến, mời người đến thưởng trà" Ta phiến muộn kéo chăn lên che mặt " Nói ta đã ngủ lại rồi!" Ta cũng không thể hiểu nổi, mấy đạo gần đây, không biết vì cái gì mà Tố Cẩm không ngừng đối xử tốt với ta. Có phải vì lấy mất tròng mắt của ta, làm ta biến thành người mù, cho nên có chút áy náy hay sao ? Hay vì chính nàng cũng hiểu rõ, chính nàng đã làm cho Dạ Hoa lấy oan đôi tròng mắt của ta ? Ta đã không còn là một kẻ ngu ngơ như ba năm về trước, một tiểu cô

nương luôn luống cuống bất an rồi cố gắng bằng mọi cách để làm vui lòng mọi người. Đến chiều, nài nài đánh thức ta, nói rằng ánh chiều tà đã chiếu đến trong viện, dẫn ta đi phơi nắng. Nàng dọn dẹp cái ghế dựa, muốn đỡ ta qua đó. Ta cự tuyệt sự hầu hạ của nàng, tự mình dò dẫm bám vào tường, nhích từng bước một đi ra ngoài. Có chút đó phải cố mà làm được, bằng không, sau này trở lại Tuấn Tật Sơn, một mình ta sao có thể tự sinh sống cho được ? Sưởi nắng một chút, ta lại thấy hơi buồn ngủ. Mơ mơ hồ hồ, tựa như vẫn còn trong giấc mộng, đột nhiên lại nhớ lại thời điểm ba năm trước đây, buổi mới gặp Dạ Hoa. Hắn cầm một thanh lãnh kiếm, toàn thân đầy máu ngã nhào ở trước cửa nhà ta. Ta luống cuống chân tay kéo hắn vào nhà, mang thuốc ra cầm máu, lại á khẩu trần trời nhìn vết thương của hắn tự khép lại. Không phải ta cứu hắn, hắn càng không nên báo đáp, rồi không cần vì một câu nói của ta " Không bằng người lấy thân ra đền bồi" liền thành thân với ta, lại có thêm một hài tử trong bụng. Từ lúc ta có thể nhớ lại, ta chỉ có một thân một mình ở trên Tuấn Tật Sơn, bên cạnh chỉ có chim thú cá trùng, nên cũng chẳng có tên gọi. Hắn liền gọi ta là Tổ Tổ, còn nói, sau này lấy đó là tên của ta,

ta bất giác vui mừng tới vài ngày liền. Sau đó, hắn lại mang ta đi lên Cửu Trùng Thiên, ta mới biết được, phu quân của ta chính là con cháu của Thiên Quân. Lúc đó, hắn còn chưa được sắc phong làm thái tử. Ở trên Cửu Trùng Thiên này, không ai thừa nhận hắn là phu quân của ta. Hắn cũng chưa bao giờ nói qua với Thiên Quân, rằng, hắn đã cưới một phàm nhân ở Đông Hoang làm vợ. Đêm hôm đó, ta mang đồ ăn đi tẩm điện cho Dạ Hoa. Bốn bên tẩm điện không có người gác, chỉ nghe thấy âm thanh thê lương bi ai của Thiên phi Tố Cẩm truyền ra "Chàng cưới một phàm nhân, chẳng qua chỉ muốn trả thù việc ta phản bội chàng mà kết hôn với Thiên Quân phải không? Chàng nào có biện pháp, ta cũng đương nhiên không có biện pháp, nữ tử trong tứ hải bát hoang, có ai có thể tránh khỏi ân sủng của Thiên Quân. Dạ Hoa, mau nói cho ta biết, chàng vẫn yêu ta có phải không, chàng gọi nàng ta là Tố Tố, bất quá bởi vì, trong tên của ta có chữ Tố, có phải không?" Cảnh trong mơ tái hiện không sai biệt một chút nào với sự thật, làm ta kinh hãi đổ mồ hôi lạnh. Ta cẩn thận vuốt ve cái bụng đã nhô cao. Mang thai đã ba năm, ta đoán, chắc cũng sắp tới lúc lâm bồn. Đêm hôm sau, đã khá lâu không thấy nại nại tới hầu

hạ ta đi ngủ. Bây giờ ta vẫn chưa tự mình múc nước rửa mặt được, đành thúc giục nàng. Nại nại đi lại gần sửa sang cái chăn gấm một chút, trả lời " Nương nương chờ một chút, biết đâu hôm nay điện hạ lại tới ?" Nụ cười đông cứng trên mặt. Sau sự kiện đó, Dạ Hoa chưa từng tới đây nghỉ. Đương nhiên ta biết, sau này cũng không bao giờ. Cái thời điểm đó, trên Tuấn Tật Sơn ở Đông Hoang, nếu Dạ Hoa nói cho ta biết, trong tim hẳn đã từng có một người, đương nhiên không bao giờ ta để cho hắn kết hôn với ta. Thời điểm đó, ta cũng chưa từng yêu hắn, ta chỉ là một người thật tịch mịch. Thế rồi hắn chẳng nói gì cả, hắn cưới ta, còn mang ta lên trên Cửu Trùng Thiên nơi này. Ta trời sinh thiện lương, cho nên hắn với Thiên phi Tố Cẩm có bao nhiêu gút mắc đi chẳng nữa, ta có thể làm như không biết. Ta nghĩ, dù sao đi chẳng nữa, người hắn cưới là ta, tại Đông Hoang chúng ta đã bái thiên địa, ta còn mang hài tử của hắn, ta thương hắn như vậy, một ngày nào đó, hắn sẽ bị ta làm cảm động. Mà hắn thì, càng ngày càng đối với ta ôn nhu hơn. Ta thậm chí còn ảo tưởng một chút, mặc dù hắn không thương ta, nhưng có phải hay không, cũng thích ta một chút ? Trót lụy yêu thương, có đôi khi, làm cho

con người ta trở nên ti tiện hèn mọn. Nhưng chuyện kia lại xảy ra. Vì thế, lúc ta tỉnh lại từ trong mộng, đã sớm mất đi đôi mắt, mất đi ánh sáng. Nhớ lại ngày hôm đó, Thiên phi Tố Cẩm mời ta đi Dao Trì ngắm hoa. Ta tưởng đó là một bữa tiệc nhỏ trong đám nữ quyền, liền ngu ngốc nhận thiệp mời. Đến Dao Trì, ta mới biết chỉ có hai người bọn ta. Cho cung nga lui ra, nàng kéo tay ta đi một mạch tới Tru Tiên Đài. Nàng đứng trên Tru Tiên Đài, lạnh lùng nhìn ta cười : " Nàng có biết gì chưa ? Thiên Quân sẽ phong Dạ Hoa làm thái tử, lại mang ta ban cho Dạ Hoa, để ta trở thành phu nhân " Cho tới bây giờ, ta vẫn không thể hiểu nổi quy cũ của đám thần tiên này như thế nào, chỉ thấy máu huyết trong người sôi lên, không biết là phần nô, hay là bi ai. Nàng ta vẫn tỏ vẻ vô tình nói tiếp " Ta với Dạ Hoa vốn tình đầu ý hợp, trên Cửu Trùng Thiên này không phải là nơi sinh sống của phàm nhân, sinh hạ hài tử xong, nàng chỉ việc từ trên Tru Tiên Đài này nhảy xuống, trở về chốn cũ của nàng đi " Ta không rõ nhảy từ Tru Tiên Đài xuống có thể trở lại Tuân Tật Sơn hay không, khi đó ta chưa bao giờ nghĩ tới việc rời đi. Ta chỉ cuống quýt hỏi nàng : " Dạ Hoa muốn ta trở về sao ? Ta là thê tử của chàng, theo lý mà nói phải đi theo

chàng !"Hiện tại nghĩ lại, những câu nói đó, chỉ là tự mình rước nhục vào thân.Nhưng ở vào thời điểm đó, ta vẫn cho rằng Dạ Hoa có hơi hơi thích ta, chỉ cần hấn thích ta chút chút như vậy, ta sẽ ở bên cạnh hấn vĩnh viễn.Tố Cẩm hơi cười cười thờ dài, đột nhiên nắm lấy tay ta, kéo ta bước lên Tru Tiên Đài.Ta nghĩ nàng ta muốn đẩy ta xuống khỏi Tru Tiên Đài, nhưng người rơi khỏi đài cũng chính là nàng ta, ta còn chưa kịp phản ứng, đã thấy một bóng đen xẹt qua mình, bay vút theo.Dạ Hoa ôm Tố Cẩm đứng trước mặt ta, ánh mắt lạnh lùng, trong đôi tròng đen bùng bùng lửa giận.Tố Cẩm hơi thờ mỏng manh yếu ớt khẽ thều thào trong lòng hấn " Đừng trách Tố Tố, ta nghĩ nàng không cố ý đẩy ta, chỉ là nghe xong cái tin Thiên Quân muốn đem ta ban cho chàng, nên bị xúc động mà thôi ! "Không thể tin nổi, rõ ràng, rõ ràng ta chẳng làm cái gì cả ?"Không phải ta, không phải ta, ta không hề đẩy nàng, Dạ Hoa, chàng phải tin ta, chàng phải tin ta" Ta vội vàng giải thích với hấn, trong lúc kinh hoàng, không hết biết mình trông giống một tên hề làm trò.Hấn chỉ hươ tay, khẽ quát " Đủ rồi, ta chỉ tin những gì ta nhìn thấy"Hấn không muốn nghe ta giải thích, hấn không tin ta, hấn ôm Tố Cẩm, ánh mắt vô cùng lo lắng,

vội vội vàng vàng rời khỏi Tru Tiên ĐàiĐêm hôm đó, hấn đứng trước mặt ta, sắc mặt âm trầm, nói " Đôi mắt của Tô Cẩm bị lệ khí dưới Tru Tiên Đài làm tổn thương, Tô Tô, nhân quả luân hồi, thiếu nợ người ta, ắt phải bồi đền. Tô Tô, đừng sợ, ta sẽ thành thân với nàng, từ nay về sau, ta sẽ là ánh mắt của nàng."Trước đó, trên Cửu Trùng Thiên này, chưa bao giờ hấn nhắc tới việc thành thân với ta. Trong lòng ta nhất thời phát lạnh, phần nộ và sợ hãi cùng nhau dâng lên.Ta nghĩ, trước đây, ta chưa bao giờ có cái dáng vẻ như thế, ta nắm lấy tay hấn lắc lắc như điên : "Vì sao chàng muốn lấy tròng mắt của ta, chính nàng ta tự nhảy xuống mà, chính nàng ta tự nhảy xuống mà, đối với ta không chút can hệ, vì sao chàng không tin ta ?"Ánh mắt hấn có vẻ đau đớn kịch liệt, nhưng rồi chỉ cười lạnh nhạt " Dưới chân Tru Tiên Đài lệ khí dày đặc, chính nàng ta nhảy xuống sao ? Nàng ta không muốn sống sao? Tô Tô, nàng càng ngày càng vô lý rồi "Ở trên Cửu Trùng Thiên này, ta chỉ có mình hấn. Ta vẫn nghĩ, nghĩ rằng, đọi sinh hài tử xong, sẽ cùng hấn nắm tay hài tử, cùng ngắm mười dặm mây, vạn dặm ngân hà lấp lánh. Hấn không biết rằng, đối với ta, ánh sáng có ý nghĩa đến nhường nào.Ta bị mất oan hai mắt,

nại nại chăm sóc ta ba ngày liền. Ba ngày sau, Tố Cẩm đến trước mặt ta, nàng nói " Đôi mắt này của nàng, ta dùng thấy rất tốt"Cuối cùng ta đã hiểu triệt đểThế nào là yêu qua một người ?Thế nào là hận qua một người ?Đó thực ra chỉ là ân oán tình thù giữa hai người bọn hắn, một kẻ qua đường như ta, mơ mơ hồ hồ bị kéo vào, rốt cuộc lại trở thành thành địch ngầm là sao ?Hai ngày nay, rốt cuộc ta không còn điên đảo ngày hay đêm, ta đã học xong cách dùng tai để phân định rõ ràng từng canh giờ.Sau ngộ thiện, nại nại lão đảo chạy vào sân, thở hổn hển nói : " Nương nương, nương nương, Thiên Quân mới hạ chỉ, nói, ban Thiên phi Tố Cẩm cho Thái tử Điện hạ"Ta chỉ cười nhạt, Dạ Hoa đã được phong làm Thái tử cũng khá lâu, đây cũng là chuyện sớm hay muộn. Nhưng Tố Cẩm kia rốt cuộc cũng đâu có được làm chính thê của Dạ Hoa đâu. Gần đây ta có nghe nói, trước đây, Thiên Quân với Bạch Chi Đế Quân của Thanh Khâu quốc đã có ước định, bất kỳ kẻ nào kế nhiệm Thiên Quân, sau đó tất phải kết hôn với Bạch Thiển, con gái của Đế Quân.Bụng ta đột nhiên đau đớn kịch liệt.Nại nại hoảng hốt kêu lớn " Nương nương, người sao vậy ?"Ta cố gắng ngẩng đầu lên nhìn nàng đáp : " Chắc là

sắp sinh"Trong lúc sinh nở, ta đau đến mức ngất đi tỉnh lại. Lúc Tổ Cẩm thay mắt, Dạ Hoa canh ở bên nàng ta một ngày một đêm, thế mà lúc này đây, bên người ta chỉ có mình nại nại. Ta cố gắng kìm nén bản thân, để không thốt ra tên của Dạ Hoa.Bi thảm trải qua đã đủ, cho nên không cần bước vào lại nữa.Nại nại vừa khóc vừa nói "Nương Nương, người mau buông tay tỳ nữ ra, để tỳ nữ đi tìm Thái tử điện hạ"Ta đau bụng đến mức không nói ra lời, chỉ có thể mấp máy môi thành chữ " Nại nại, người gắng giúp ta một lát thôi, một lát thôi"Nại nại càng khóc âm ỉ lên.Ta không biết Dạ Hoa tới lúc nào, lúc ta tỉnh lại, hấn đang nắm tay ta, đôi tay lạnh lẽo, lạnh lẽo.Hấn ôm hài tử lại gần, nói " Nàng mau chạm vào con đi, nó trông rất giống nàng"Ta không động đậy chút nào. Ta thích hài tử này, nhưng một thân một mình như ta không có cách nào có thể mang theo nó sinh sống ở Tuấn Tật Sơn, tốt hơn phải bỏ nó lại.Nếu như vậy, tốt nhất không cần chạm vào nó, không cần ôm nó, không cần phát sinh thêm tình cảm sâu nặng.Dạ Hoa vẫn ngồi rất lâu bên cạnh ta, không nói năng gì.Dạ Hoa đi rồi, ta gọi nại nại đến, nói với nàng, ta đặt tên hài tử là A Ly, về sau nàng nhớ chiếu cố hấn cho tốt. Ngày ngày Dạ Hoa

đều đến thăm ta, hấn vốn không phải kẻ nói nhiều, ta thì trước kia vốn nhiều lời, nhưng gần đây cũng không có hứng thú, nên phần lớn thời gian, đều là hai người lẳng lẳng ngồi cạnh nhau. Hấn không nói với ta về hôn sự của hấn với Tố Cẩm, nại nại cũng không nói. Ba tháng sau, thân thể ta đã hồi phục rất tốt. Hấn mang đến rất nhiều vải vóc, hỏi ta thích loại nào, để còn may y phục cưới. Hấn nói " Tố Tố, ta đã nói rồi, ta sẽ thành thân với nàng"Đương nhiên ta biết, hấn thấy ta đáng thương, thấy ta chỉ là một phạm nhân, lại mất đi đôi mắt, tuy rằng ta tự làm tự chịu, nhưng cũng làm cho người ta vừa giận vừa thương. Ta nghĩ tốt nhất cũng nên đi, trên Cửu Trùng Thiên này, không còn bất kỳ lí do nào khiến ta phải lưu lại. Mỗi lần cùng nại nại thả bộ, ta cố gắng nhớ kĩ lộ tuyến từ Tây Ngô Cung đến Tru Tiên đài. Nại nại cực kỳ ngạc nhiên, ta liền nói với nàng, ta thích mùi hương hoa trên dọc hai bên đường. Nửa tháng sau, ta có thể dựa vào cảm giác của mình thành thạo từ Tây Ngô Cung tới Tru Tiên Đài. Lừa gạt nại nại là chuyện cực kỳ dễ dàng. Đứng ở trên Tru Tiên Đài, ta thấy trong tim nhẹ bẫng như gió. A Ly đã có nại nại chiếu cố, ta cực kỳ yên tâm. Nhưng đột nhiên, ta muốn nói rõ với Dạ Hoa một

lần, rằng, ta không hề đẩy Tô Cẩm, dù hấn tin hay không. Trên Tuấn Tật Sơn, Dạ Hoa từng cho ta một cái gương đồng rất đẹp. Khi đó, hấn cần phải đi làm một chuyện rất trọng yếu ở một nơi xa xôi, ta ở nhà một mình, hấn lấy từ trong tay áo ra một cái bảo bối, rồi nói với ta, bất luận hấn ở nơi nào, chỉ cần ta hướng vào gương kêu tên của hấn, hấn có thể nghe được, nếu hấn không có chuyện gì khẩn cấp, có thể nói chuyện cùng ta một lúc. Ta cũng không hiểu vì sao, lúc đi lên trên Cửu Trùng Thiên nơi này, ta vẫn mang theo cái gương bên người, đại khái cũng bởi vì đây là vật duy nhất mà Dạ Hoa từng tặng cho ta. Ta liền lấy mặt gương ra. Đã lâu không gọi tên hấn, cũng thấy gương mờ. Ta liền kêu khẽ. " Dạ Hoa " Một lúc sau, bên tai ta truyền đến thanh âm của hấn " Tô Tô ? " Ta cũng quên mất rằng không phải hấn đang đứng cạnh ta, chỉ từ từ tiến lên, khó khăn lắm mới mở miệng được " Ta phải về Tuấn Tật Sơn, đừng đến tìm ta nữa. Một mình ta cũng rất tốt rồi. Giúp ta chiếu cố a Ly cho tốt. Trước kia, ta vẫn mơ rằng, chàng và ta có thể cùng nắm tay hài tử, chỉ cho nó xem mặt trời, mặt trăng, ánh sao, biển mây, đứng ở bên kè cho hấn nghe chuyện năm xưa trên Tuấn Tật Sơn của

chúng ta, tiếc là không thể rồi." Nghĩ một chút, ta lại nói thêm " Đừng nói với nó rằng, mẫu thân của hấn chỉ là một phàm nhân, thần tiên trên trời không muốn dính líu tới phàm nhân"Rõ ràng chỉ là đôi câu chia tay bình thường, sao đột nhiên muốn rơi lệ. Ta vội vàng ngẩng mặt lên trời, lại đột nhiên nhớ ra, ta đã mất đi hai tròng mắt, còn đâu nước mắt nữa ?Thanh âm của Dạ Hoa có chút vội vàng " Nàng, nàng đang ở đâu ?""Tru Tiên đài" Ta đáp " Thiên phi Tố Cẩm có nói cho ta biết, chỉ cần nhảy xuống khỏi Tru Tiên Đài, ta có thể trở lại Tuấn Tật Sơn. Hiện giờ ta đã không thể nhìn mọi thứ chung quanh, Tuấn Tật Sơn là quê hương của ta, chung quanh đều quen thuộc, một mình ta sống ở đó cũng không có gì phải lo lắng"Hấn cấp tốc cắt ngang lời ta " Tố Tố, nàng đứng yên ở nơi đó, ta lập tức tới đây"Đúng là ta vẫn không có nổi dũng khí để biện giải thêm một lần nữa với hấn, rằng khi đó, Tố Cẩm không phải do ta đẩy xuống, chung quy hấn vẫn không thể tin tưởng ta, mà ta lại càng không thể chịu nổi thái độ thất vọng không tin nhiệm của hấn.Ta liền nói " Dạ Hoa, ta buông tay, chàng cũng buông tay, chúng ta từ nay về sau, không ai còn thiếu nợ ai nữa"Giương đồng từ trên tay rơi xuống, kêu

vang một tiếng, phảng phất nghe thấy giọng Dạ Hoa rống lên điên cuồng giận dữ " Nàng đứng im ở đó cho ta, không được nhảy..."Ta xoay người nhảy xuống Tru Tiên Đài. Dạ Hoa, ta không yêu cầu gì đối với chàng thêm nữa, hết rồi.Cho đến lúc đó, rốt cuộc ta cũng không hề biết, thật ra ta không phải là một phạm nhân.Lệ khí dưới Tru Tiên Đài làm ta mang thương tích đầy mình, nhưng cũng bởi đó là lệ khí của ngàn ngàn vạn vạn tuyệt thế thần binh, nên đã xé rách được phong ấn của ta. Ta chưa bao giờ biết được rằng phong ấn này đã bắt nguồn từ hai trăm năm trước, lúc quỷ quân Kinh Thương tấn công Đông Hoang. Rốt cục, vì muốn giam lại hắn một lần nữa, trong lúc đại chiến cùng với hắn, ta đã bị hắn hạ một đạo phong ấn. Nó đem đem trí nhớ và tiên khí của ta phong ấn lại, làm ta trở thành một phạm nhân.Chuyện cũ từ từ trở lại, ta âm thầm tự nói với mình " Bạch Thiên, ngươi vốn là tiên thai, không cần tu hành cũng là thần nữ. Nhưng trên trời dưới đất, làm gì có chuyện gì dễ dàng như vậy, nếu không trải qua một phen thiên kiếp, sao có khả năng tiến cấp lên thành thượng thần."Cho nên, mấy chục năm yêu hận ân oán này, bất quá cũng chỉ là một hồi thiên kiếp.Ta ngất xỉu ở Thập Lý

Đào Hoa của thượng thần Chiết Nhan ở phía đông Đông Hải, lão cứu tinh ta rồi thở dài cảm thán " Cha mẹ người cùng mấy vị ca ca tìm người muốn điên, hai trăm năm qua ta cũng chưa từng ngủ yên một giấc. Mà hai mắt của người, những vết thương trên người người thế này, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?"Chuyện gì đã xảy ra ư ? Chỉ là một hồi thiên kiếp thôi.Ta mỉm cười trả lời Chiết Nam " Ta còn nhớ rõ, ở chỗ này người có một loại thuốc, chỉ cần uống vào sẽ quên sạch mọi sự có phải không ?"Chiết Nam hơi cau mày " Xem ra mấy chục năm nay, người quả thật gặp nhiều chuyện khổ sở"Trước mắt này là chén thuốc bốc hơi nghi ngút.Thế gian này rốt cuộc chưa bao giờ có một Tố Tố trên Tuấn Tật Sơn. Bất quá nó chỉ là một giấc mộng của thượng thần Bạch Thiển, con gái của Bạch Chỉ Đế Quân, vô tận khổ sở dần dần tan thành mây khói trong sắc hoa đào.Sau khi tỉnh mộng, những gì đã trải qua, hãy nên quên sạch.Chương mở đầu Ba trăm năm sauĐông Hải Thủy Quân mới sinh thêm một đứa con trai, vì chuẩn bị lễ đầy tháng cho con, liền lên tận điện Lăng Tiêu xin nghỉ mấy ngày. Thiên Quân nhắm một con mắt, mở một con mắt, tùy theo ý hấn.Đa Bảo Nguyên Quân cảm thấy tò mò, bất quá một

cái tiệc rượu mà thôi, sao phải mất nhiều công sức như thế. Kết quả là ngày hôm đó, sau khi bãi triều, hắn liền vội vàng đuổi theo Nam Đẩu Chân Quân, vốn là người xưa nay vẫn giao hảo với Đông Hải Thủy Quân, ý muốn tìm hiểu đến tận cùng. Cửu Trùng Thiên này vốn là một nơi cực kỳ nhàm chán, chúng tiên đối với việc Đông Hải Thủy Quân xin nghỉ tới vài ngày cũng quan tâm, thấy Đa Bảo Nguyên Quân mở đầu, liền cùng vây lấy Nam Đẩu Chân Quân ở trước điện. Nam Đẩu Chân Quân cực kỳ ngạc nhiên nói : " Các vị tiên hữu chẳng lẽ không biết, dạ yến nửa tháng sau tại Đông Hải, vị cô cô của Thanh Khâu kia cũng có mặt hay sao ?" Bên trong Đông Hải, là đông hoang, tên gọi Thanh Khâu. Nói tới đây, Chân Quân đặc biệt chấp tay hướng về Thanh Khâu ở phía chính đông vọng bái, rồi mới tiếp tục nói : " Vị cô cô kia hai mắt có tật, không thể nhìn vào ánh sáng chói mắt, trong khi đó long cung của Đông Hải lại tường san hô, ngói lưu ly, vàng ngọc chói lòa, chính vì vậy mà Đông Hải Long Quân phải bôn ba khắp chốn tìm kiếm thanh hạnh thảo, để tạo thành vách ngăn ngăn lại tầng ánh sáng đó. Lờn vừa thốt ra, đám người trước điện Lãng Tiêu cùng ồ lên. Vị cô cô mà Nam Đẩu Chân Quân vừa kể tới

chính là con gái của Bạch Chi Đế Quân, họ Bạch, tên duy nhất có một chữ "Thiên", tổ tiên là viễn cổ thần, để tỏ vẻ kính lễ, chúng tiên đều gọi nàng hai chữ "cô cô". Từ thời Bàn Cổ một búa khai thiên địa tới nay, các tộc chinh chiến không ngớt, thiên địa đổi chủ mấy lần, viễn cổ thần nhân phần lớn đều ứng kiếp, kẻ biến mất tất biến mất, kẻ ngủ say đều đã ngủ say. Còn tồn tại trên đời này, nhìn khắp thiên hạ, bất quá chỉ còn họ tộc Thiên Quân ở trên Cửu Trùng Thiên này, thượng thần Chiết Nhan ở Thập Lý Đào Hoa phía đông Đông Hải và một nhà Bạch Chi Đế Quân ở Thanh Khâu quốc. Nói đến Bạch Thiên này, không thể không nói tới một sự việc khá bí mật của gia tộc Thiên quân. Thiên hạ truyền rằng, năm vạn năm trước, Bạch Thiên và nhị hoàng tử Tang Tịch của Thiên Quân đã đính thân, vốn cũng là một mối lương duyên tốt đẹp môn đăng hộ đối, chính là không hiểu vì sao Tang Tịch lại vừa mất tỳ nữ của Bạch Thiên, sống chết cũng phải từ hôn với Bạch Thiên. Bạch Chi Đế Quân không chịu nổi nhục, cùng thượng thần Chiết Nhan lên tận Cửu Trùng Thiên gặp Thiên Quân nói lý lẽ. Thiên Quân tức giận, truyền lưu đày Nhị Hoàng tử, đày hẳn đi bắc địa, phong hẳn làm Bắc Hải Thủy Quân.

Lại ban thiên chỉ, bất kỳ kẻ nào trong Thiên tộc, sau khi kế nhiệm Thiên Đế đều phải kết hôn với Bạch Thiển. Hơn ba trăm năm trước, Thiên Quân thông cáo tứ hải bát hoang, phong trưởng tôn Dạ Hoa kế nhiệm Thiên Đế. Thần tiên trên Cửu Trùng Thiên đều nghĩ rằng, chỉ dăm ba ngày sau sẽ được uống rượu mừng của Dạ Hoa và Bạch Thiển. Nhưng ba trăm năm đã trôi qua vẫn không nghe được chút tin tức đồn đại nào về hôn lễ giữa hai người. Chỉ nghe nói, Dạ Hoa quân tuy có con trai, nhưng địa vị chính phi vẫn để trống. Mà Bạch Thiển rốt cuộc vẫn sống ở Thanh Khâu quốc, bất kể thiệp mời của ai đi chăng nữa cũng chẳng thỉnh nổi nàng. Trai chưa thành hôn, gái chưa lấy chồng, nhưng hai nhà cũng tuyệt nhiên không chút nóng nảy, đúng là một cái sự lạ kỳ. Chúng tiên rụt rè cảm thán một hồi, rồi lại khen Đông Hải Thủy Quân có thật có phúc khí, cô cô mấy vạn năm chưa từng bước chân ra khỏi Thanh Khâu, hiện giờ hẳn cũng thỉnh động cho được, thật là có mặt mũi. Nam Đẩu Chân Quân gật đầu nói " Vốn là một sự kiện rất có mặt mũi, nhưng mấy ngày gần đây Đông Hải Thủy Quân lại thập phần ưu phiền, bởi không nghĩ rằng cô cô chịu tiếp nhận thiệp mời dự tiệc, nên trước đây đã mời thêm cả vị

Bắc Hải Thủy Quân. Hôm trước lại nghe nói, Dạ Hoa quân mang theo tiểu thiên tôn dạo chơi ở Đông Hoang, cũng thuận đường tới Đông Hải một chuyến. Ba người tất chạm mặt ở yến hội, Đông Hải Thủy Quân bây giờ trong lòng đầy run sợ, chỉ sợ lúc đó lại gây ra cái tai họa gì." Trên Cửu Trùng Thiên này phần lớn đều là lão thần tiên có kiến thức, chuyện của Bắc Hải Thủy Quân, Bạch Thiển ở Thanh Khâu với vị kế nhiệm Thiên Đế đều đã nghe qua. Chỉ có một tiểu tiên hồ đồ mới phi thăng không lâu là ngốc nghếch hỏi : "Vị cô cô ở Thanh Khâu kia là ai, nàng với Dạ Hoa Quân, Bắc Hải Thủy Quân từng kết thù sống chết sao?" Chúng tiên đành giải thích một hồi đến khô cả nước bọt, trong quá trình giải thích này lại gọi ra rất nhiều kỳ văn dật sự. Tiểu tiên ngốc nghếch kia vẫn không hiểu được trọng điểm, thần tình mê mẩn nhìn vào mặt quạt " Bắc Hải Thủy Quân tình nguyện đắc tội Bạch Chi Đế Quân để kết hôn với vị tỷ nữ kia của cô cô, thật không biết phong tư của vị tỷ nữ kia như thế nào?" Đa Bảo Nguyên Quân che miệng ho khan một tiếng " Thật ra bản quân đã gặp qua nàng kia, ngày xưa Nhị Hoàng tử từng mang nàng đến quỳ trước mặt Thiên Quân, mong cấp cho nàng một cái danh phận,

quả thật cũng là mỹ nhân hiếm có, bất quá so với vị nương nương của Bạch Chi Đế Quân kia, còn kém xa lắm. Bản quân dù chưa gặp qua cô cô, nhưng nghe đồn cô cô rất giống mẫu thân, mà còn đẹp hơn tới ba phần." Vị đại tiên già nhất trong đám thần tiên là Nam Cực Tiên Quân khẽ vuốt chòm râu trắng xóa dài chấm đất, trầm ngâm nói " Hồi nhỏ lão nhân thật ra có gặp qua cô cô một lần, lúc đó lão nhân vẫn còn là đồng tử đứng hầu ở bên Thiên Quân, lúc Người đến chỗ thượng thần Chiết Nhan xem hoa đào. Cô cô đứng ở trên cây đào nhẹ nhàng nhảy múa, người ở quá xa, chỉ có thể thấy hồng y chiếu rọi hoa đào, khung cảnh cực kỳ mạn diệu, cực kỳ mạn diệu" Chúng tiên đều thở dài than thở, giai nhân khuynh thành như thế cũng bị từ hôn, thiên ý thật khó dò. Trò chuyện than thở hồi lâu, cuối cùng cũng thỏa mãn tán đi. Từ đó trở đi, cho tới lúc Đông Hải Thủy Quân phát ra thiệp mời chiêu đãi tiệc đầy tháng ở tứ hải bát hoang, đều nói ở sau.----- & -----Chương I 1. Con gái lớn của Nhược Thủy Thần Quân gả đi Đông Hải chưa tới ba năm, đã sinh cho Đông Hải Thủy Quân thêm một đứa con trai, cả hai tộc Nhược Thủy và Đông Hải đều cực kỳ vui mừng. Đông Hải Thủy Quân kia cực kỳ đặc ý,

nhân lễ đầy tháng của con trai liền mở yến tiệc phát thiệp khắp trời, ngay cả phụ thân mẫu thân hai người ở tận động Hồ Ly cũng thấy có bái thiệp đưa tới. Phụ thân mẫu thân đã nhàn vãn bên ngoài tới mấy trăm năm. Trong khi đó Tam ca đã thành hôn an cư ở đất riêng, Tứ ca đi Tây sơn tìm kiếm vật cưới là Tất Phương Điều lạc đường đã lâu, nơi Hồ Ly động chỉ còn lại mình ta trông nhà. Ta cầm lấy thiệp mời, ngần ra hồi lâu, lại nhớ tới việc lúc sinh ta mẫu thân lại bị khó sinh, hình như có thỉnh bà cô của Đông Hải Thủy Quân tới làm bà đỡ, đã hỗ trợ mẫu thân rất nhiều, vì thế mang theo một viên dạ minh châu, chuẩn bị đi Đông Hải một chuyến. Bản thân ta vốn không giỏi tìm đường, nên trước khi đi, lại sang chỗ Mê cốc thụ lão ở Mê cốc bên cách vách xin một cái cảnh nhỏ. Mê cốc thụ trời sinh gỗ màu đen tuyền, trên thân có mọc ra mấy đóa hoa ngũ sắc. Tuy nhiên hoa kia ngoài tác dụng chiếu sáng ban đêm, còn lại chẳng được việc gì. Nhưng trong lòng ta cực kỳ ái mộ mấy cái cảnh của mê cốc thụ, chỉ cần mang một cảnh trên người, sẽ không bao giờ lạc đường nữa. Bản thể của Mê Cốc lão nhân là một cây mê cốc lớn, từ thuở Hồng Mông sơ khai đã sinh trưởng trên Chiêu Diêu Sơn ở Nam Hoang. Khi mẫu thân

đang mang thai Tứ ca lại giận lấy phụ thân, bỏ nhà trốn đi, lạc đường tới Chiêu Diêu Sơn, tới lúc phụ thân tìm được mẫu thân, sợ mẫu thân lần sau lại tiếp tục lạc đường, liền mang cây mê cốc thụ duy nhất của Chiêu Diêu Sơn kia về Thanh Khâu, đặt trước cửa nhà. Thanh Khâu là tiên hương phúc địa, mê cốc thụ kia nhận được tinh hoa của nhật nguyệt, hương khí bốn mùa, ba ngàn năm sau đã hóa được thành người. Lại thêm ba ngàn năm nữa, tu luyện thành một địa tiên. Phụ thân tặng hấn mấy thanh gậy trúc làm hạ lễ, hấn liền dùng mấy thanh gậy trúc này cùng với đám cỏ tranh, dựng tạm một căn nhà ba gian ở bên cạnh Hồ Ly động, thành hàng xóm của chúng ta. Nhân hấn chính là tiên nhân thuộc Thanh Khâu quốc, nên cũng giống những tiểu tiên khác, gọi phụ thân một tiếng Quân thượng. Mê cốc lão nhân tính ra cũng không già, hai ngàn năm sau khi hấn tu luyện thành người, ta đã được sinh ra, môi hồng răng trắng, mày kiếm mắt sao. Phân nửa nữ tiên ở Thanh Khâu đều tới thỉnh mẫu thân làm mai mối cho hấn, nhưng chưa lần nào thành công. Mê Cốc lão nhân thoát nhìn có vẻ phong lưu, trên thực tế cũng hết sức khiêm nhường giữ lễ, mỗi lần gặp ta, đều ngoan ngoãn vái

chào, cung kính gọi hai tiếng "Cô cô", làm ta rất hưởng thụ. Lần này Mê cốc lão nhân đem cành cây đưa cho ta, thần sắc nhìn có vẻ buồn bực, chắc cũng không tình nguyện lắm, nhưng ta cũng chẳng so đo. Một lát sau, ta liền bắt quyết gọi tới một đám mây, bay thẳng tới Đông Hải. Phía đông Đông Hải có Thập Lý Đào Hoa Tam ca nghe nói ta muốn đi Đông Hải dự tiệc, liền đặc biệt gửi thư lại, nhắc ta tiện đường qua quý phủ của Chiết Nam xin cho huynh ấy hai bình rượu hồ đào. Chiết Nhan là chủ nhân của Thập Lý Đào Hoa, là một lão phượng hoàng mà chính lão còn không rõ mình bao nhiêu tuổi. Mẫu thân nói, Chiết Nhan là phượng hoàng duy nhất có từ thuở hồng hoang khai thiên lập địa. Phụ thân tự mình nuôi lão lớn lên, địa vị so với Thiên quân hiện tại còn cao hơn vài phần. Khi ta sinh ra, thế gian này đã không còn tìm thấy chút thần tích nào của phụ thân nữa rồi. Khi phụ thân và mẫu thân dẫn ta đi gặp Chiết Nhan, lão vuốt râu cắn môi, quay sang phụ thân nói " Đây là vị tiểu cô nương mà nương tử nhà ngươi mới sinh thêm cho ngươi sao ? Nhỏ quá, nhỏ quá "Nguyên nhân sâu xa của mối quan hệ giữa Chiết Nhan và Thanh Khâu Quốc chủ yếu phát sinh từ mẫu thân. Nghe nói trăm triệu năm

về trước, Chiết Nhan từng câu hôn mẫu thân, sính lễ cũng đã đưa tới cửa. Nhưng mẫu thân lại chỉ thích cái đầu gỗ kia là cha ta, dĩ nhiên là cứng đầu cứng cổ từ chôi. Vì thế, Chiết Nhan và phụ thân đánh nhau một trận long trời lở đất, đánh xong hai người lại kết thành huynh đệ. Năm sau, phụ thân mang đại kiệu tám người khiêng tới nghênh đón mẫu thân về Thanh Khâu, lại mời Chiết Nhan làm chủ hôn. Tính theo bói phận, ta và mấy vị ca ca đều phải gọi Chiết Nhan một tiếng " Bá phụ" Nhưng cho tới bây giờ, lão già mà không đáng kính, kiên quyết cho rằng mình còn rất trẻ, ai dám ở trước mặt gọi lão là lão, lão tất sẽ ghi hận nghìn nghìn vạn vạn năm. Vì thế, mấy người bọn ta trong lòng đều thầm run mà cùng bắt chước phụ thân mẫu thân gọi thẳng tên của lão. Chiết Nhan tuy là một tay nấu rượu rất giỏi, nhưng bản thân lại không thích yến hội ăn uống linh đình." Vị thượng thần bí ẩn rời khỏi tam giới, không hỏi đến hồng trần, tình thú tao nhã, phẩm vị so với tình thú còn tao nhã hơn." là hẩn tự miêu tả về mình Chúng tiên gửi thiệp mời Chiết Nhan tới uống rượu mua vui, lão thủy chung đều chỉ cười trừ. Chúng tiên gia đều vui mừng khi thấy lão, lúc nào cũng tỏ vẻ cung kính đối với vị thượng thần có địa vị tôn

quý này. Nay nhóm này cung kính triều bái, kia làng họ cũng một mực cho rằng vị thượng thần thích nhân tâm này chỉ có thể tôn kính chứ không thể thân cận, vì thế, sau rốt tâm tư muốn thân cận với lão cũng phai nhạt dần. Chiết Nhan ưa thích thanh tịnh, từ đó toàn tâm toàn ý bắt đầu ở lại rừng đào trồng trọt. Tới cạnh Đông Hải, ta bắm ngón tay tính thử thời gian, cho tới lúc khai yến chính thức vẫn còn tới một ngày rưỡi nữa. Nhớ lời nhắc nhở của Tam ca, trước ta liền đi vòng qua quý phủ của Chiết Nhan một chuyến, xin lão hãnh một vò rượu Tử Đào. Chiết ra hai bình mang về cho Tam ca, một bình kèm theo dạ minh châu làm lễ tặng Đông Hải Thủy Quân, còn lại sẽ chôn ở trước hồ ly động từ từ uống dần. Đúng vào tiết hoa đào nở rộ, suốt mười dặm hoa đào nở đầy, núi đồi tràn ngập sắc hoa đỏ rực. Ta đi theo con đường quen thuộc hướng vào sâu trong rừng đào, liếc một cái đã thấy Chiết Nhan đang ngồi xếp bằng ở bãi đất trống gặm đào, đang cầm một trái đào, đảo mắt cũng thấy chỉ còn hột. Chiết Nhan cười khanh khách ngoắc ta lại : “Không phải tiểu nha đầu của Bạch gia sao, thật càng lớn càng xinh đẹp, mau lại đây”. Lão vỗ vỗ vào chỗ đất trống bên cạnh, nói " Ngồi đây xem nào, để cho ta

nhìn kỹ một cái"Điêm qua thân tiên trên trời dưới đất, cũng không mấy người có bói phận đủ cao để gọi ta là tiểu nha đầu.Một tiếng tiểu nha đầu tự nhiên làm ta có cảm giác mình còn rất trẻ trung, vui vẻ vô cùng.Ta ngoan ngoãn ngồi xuống, Chiết Nhan liền kéo tay áo ta để lau tay.Ta đang suy nghĩ xem mở miệng như thế nào để thuận lợi chiếm được vò rượu kia, chỉ nghe Chiết Nhan cười rộ nói " Ngươi đã ở Thanh Khâu mấy vạn năm, lần này đi ra ngoài một chuyến cũng tốt."Ta sững sốt hồi lâu, cũng không rõ là lão nói vậy vì lí do gì, chỉ cười theo đáp " Hoa đào ở đây cũng nở rất đẹp, rất đẹp"Lão càng cười khoái chí : " Mấy ngày trước, Bắc Hải Thủy Quân có mang theo nung tử của hắn đến nơi này nhân nhã thưởng đào. Lần đầu tiên ta nhìn thấy tiểu nung tử kia, vừa nhìn qua đã thấy thực sự khả ái."2.Lúc này thì ta cười không nổi.Tiểu nung tử của Bắc Hải Thủy Quân kia gọi là Thiểu Tân, tên này do chính ta đặt cho.Cũng không nhớ rõ là bao nhiêu năm trước, lúc ta cùng Tứ ca đi du ngoạn ở Động Đình Hồ, trong đám cỏ lau cao tới ngang người, đột nhiên phát hiện một con măng xà nhỏ bị hành hạ đang hấp hối.Ta thấy nó cũng đáng thương, liền xin Tứ ca mang nó về

Thanh KhâuTiêu mãng xà kia đã tu thành tinh, mặc dù đang mềm oặt nằm úp sấp xuống mặt đất, nhưng vẫn có thể gắng gượng hóa ra hình người, đó là Thiệu Tân. Thiệu Tân ở Thanh Khâu dưỡng thương hai năm, thương thế cũng khỏi, nói muốn báo đáp ta, xin được ở lại. Khi đó mẫu thân và phụ thân không mấy khi ở Thanh Khâu, hồ ly động do Tứ ca nắm quyền, Tứ ca bèn giao cho nàng làm tỳ nữ dọn dẹp nhà cửa. Trước đó hồ ly động chẳng có tỳ nữ nào, việc dọn dẹp nhà cửa này đều thuộc bổn phận của ta. Ta thấy mình được rảnh rỗi liền mừng rỡ, cả ngày chẳng thèm về nhà, mấy chỗ Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Chiết Nhan, đảo qua đảo lại. Mọi việc cứ yên yên ổn ổn như vậy qua hai trăm năm, một ngày, phụ thân mẫu thân trở về Thanh Châu, nói cho ta biết việc đính hôn kia. Vị hôn phu đó là Bắc Hải Vương Tang Tịch. Lúc đó Tang Tịch là con trai thứ hai được yêu chiều nhất của Thiên Quân, vẫn còn ở trên Cửu Trùng Thiên, chưa bị đẩy tới Bắc Hải. Thiên Quân đem việc ta và Tang Tịch đính hôn quảng bá khắp bốn biển, tám cõi, các lộ thần tiên chẳng ai không biết. Những người quen biết mỗi lúc dạo chơi qua cửa nhà ta đều thuận tiện vào nói câu chúc mừng. Tứ ca và ta thấy việc này phiền

phức quá, liền thu thập hành trang bỏ trốn đến rừng đào của Chiết Nhan. Cuộc bỏ trốn này vô tình đã gây ra vấn đề. Đến lúc ăn no đào rồi, trở lại Thanh Khâu, đã không thấy Thiểu Tân đâu, lại thu được một lá từ hôn do Tang Tịch để lại, đơn giản viết, hấn và Thiểu Tân lâu ngày sinh tình, trong đời này trừ Thiểu Tân sẽ không cưới ai, thực xin lỗi ta v.v. Ta vốn không cho việc này là to tát gì lắm. Thứ nhất, ta chưa bao giờ thấy qua Tang Tịch, chứ đừng nói là có cảm tình. Thứ hai, Thiểu Tân ở chung với ta trong khoảng thời gian cũng không lâu, mặc dù có cảm tình nhưng cũng không thể nói là sâu nặng. Thứ ba nữa là ngay cả súc vật ở trong rừng cũng có quyền được lựa chọn người phối ngẫu, chúng sinh ngang hàng, cũng không nên cưỡng từ đoạt lý mà tước bỏ quyền lợi này của Tang Tịch. Nhưng rốt cuộc việc này lại âm ỉ tới tận trước mặt Thiên Quân. Thật sự cũng không phải ta gây ra sự âm ỉ này. Nói chính xác là chính Tang Tịch tự mình nắm tay Thiểu Tân quỳ trước toàn bộ văn võ bá quan trước mặt Thiên Quân, cầu xin được cấp cho Thiểu Tân một cái danh phận. Chỉ trong vòng nửa ngày, việc này đã truyền ra khắp bát hoang. Người nào cũng nói : Con gái của Bạch gia ở Thanh Khâu thật đáng

thương, đang tưởng tìm được mối lương duyên tốt đẹp, mới đính hôn chưa quá ba năm đã bị nhà chồng bỏ rơi, về sau còn lập gia đình làm sao được nữa. Cũng có kẻ lại nói linh tinh "Cũng không biết cái tiểu mãng xà kia khuynh quốc khuynh thành như thế nào, nhưng làm sao so được với Cửu Vĩ Bạch Hồ trời sinh kiêu mỹ?" Đến lúc này, phụ thân, mẫu thân, đại ca, nhị ca, tam ca với Chiết Nhan mấy người mới biết ta bị từ hôn. Chiết Nhan lập tức mang theo phụ thân, mẫu thân, lên thẳng Cửu Trùng Thiên nói chuyện phải quấy với Thiên Quân. Mọi việc diễn ra thế nào ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết sau đó, Tang Tịch thất sủng, Thiên Quân vội vàng phong hấn làm Bắc Hải Thủy Quân, đồng nghĩa với việc bắt hấn lưu đày ở Bắc Hải. Về phần hôn sự giữa hấn và Thiệu Tân, thủy chung cũng không chịu thừa nhận. Phụ thân đối với việc này chỉ phát biểu mỗi một câu "Tiểu tử đáng chết, thế là tiện nghi cho hấn rồi." Chiết Nhan mặt còn dày hơn, nửa muốn xem náo nhiệt, nửa là tiếc hận, than thở "Vì một nữ nhân mà hủy bỏ cả tiền đồ, tội gì phải thế." Khi đó ta còn trẻ, cũng không hiểu sự lắm, chỉ cảm thấy hai vai chính Tang Tịch và Thiệu Tân đó chẳng có quan hệ gì lắm đến ta, ta cũng chẳng rước một

vào thân. Sau đó Thiên Quân lại ban chỉ giữa triều đường. Thiên chỉ đại khái nói, tuy rằng thái tử chưa định, nhưng số mệnh của Bạch Thiên của Bạch Gia ở Thanh Khâu đã định là dâu con của Thiên tộc, tương lai sau này nhất định sẽ là nương nương. Nói đi nói lại cũng có nghĩa là, bất kỳ kẻ nào kể nhiệm Thiên quân cũng phải cưới Bạch Thiên của Bạch gia ở Thanh Khâu. Đây xem như long ân, bất quá long ân này quả thật quá lớn. Mấy người con trai của Thiên Quân vì sợ mang tiếng tranh thủ tình cảm dễ gây hiềm khích, trên cơ bản là không nhìn đến ta.

Đương nhiên, ta cũng không bao giờ tự đi dính dáng tới họ. Mà chúng thần tiên cũng ngại mặt mũi của Thiên tộc, về cơ bản không dám mạo hiểm trở mặt với Thiên tộc cũng như phụ thân ta. Từ đó về sau, ta hoàn toàn không có ai lui tới. Ba trăm năm trước, Thiên Quân phong trưởng tôn Dạ Hoa quân làm thái tử, kế nhiệm đế vị. Đối với Dạ Hoa này, ta có thể nói là hoàn toàn không biết gì hết. Chỉ nghe nói sau khi Tang Tịch bị lưu đày, nhân thấy mấy đứa con trai tư chất đều tầm thường, Thiên Quân rất bực bội. May mắn thay ba năm sau, con cả là Ương Sai sinh được một đứa cháu đôn mẫn thông minh cho hắn, lúc đó mới thấy hắn vui mừng. Đứa cháu

này tên là Dạ HoaY theo ý chỉ của Thiên Quân năm đó, ta với Dạ Hoa quân này nhất định phải thành thân. Trong nhà Dạ Hoa kia, nghe nói đã cưới một người tên là Tố Cẩm làm thứ phi, được mặt rông ân sủng, còn sinh được một tiểu thiên tôn, đương nhiên không có lòng dạ nào nhắc nhở tới hôn sự với ta. Bên phía nhà ta này, mặc dầu cũng không vương vấn tới ai, nhưng nghĩ đến việc hấn kém ta gần mười vạn năm, luận bồi phận ắt phải gọi ta một tiếng cô cô, luận tuổi tác khéo phải gọi ta là lão tổ tông, đương nhiên không có lòng dạ nào bức mình chủ động thúc đẩy mối lương duyên này, cứ dửng dăng cho tới nay, không cẩn thận đã thành trò cười cho cả tám cõi, bốn biển. Bắc Hải Thủy Quân là kẻ đầu sỏ gây ra cái việc này, ta bắt đầu thấy không chỉ mệt mỏi, mà là cực kỳ mệt mỏi, tự nhiên là phải bức mình với kẻ đã gây ra. Thiết nghĩ lần này Chiết Nhan đặt biệt nhắc tới Bắc Hải Thủy Quân, cũng không phải gây chuyện thêm với ta, mà là muốn tính toán gì đó, vì thế ta vội vàng làm ra vẻ cực kỳ hứng thú, chăm chú lắng nghe. Miệng lão càng cười càng thêm đắc ý : " Tiểu nương tử kia ghen muốn chết, bất quá mấy vạn năm trôi qua, đã sinh cho Bắc Hải Thủy Quân thêm ba người con, đứa hiện tại

trong bụng này, nghe nói là đũa thứ tư, có thể thấy tiểu mãng xà sinh giỏi thật. Tiểu nương tử kia bị ghen, cả ngày chỉ muốn ăn đào, tiết này, đào mới ra hoa, nếu muốn ăn đào, trên trời dưới đất, trừ nơi này của ta, cũng không kiếm ra chỗ nào khác. Bắc Hải Thủy Quân cuối cùng đành mặt dày tới cửa, hấn tới cầu như vậy, ta không cho cũng thấy ngại ngùng."Ta từ chối cho ý kiến, cúi đầu mân mê gấu váy. Đối với hành động yêu ghét rõ ràng này của lão, ta cũng thấy hơi bực mình.Lão lại bật cười " Người xem mặt người kia, tái mét rồi. Không phải mấy trái Tị Tử Đào* sao ?"Ta ngẩng mạnh đầu, đại để là động tác này quá đột ngột, vô ý đập thẳng vào thái dương của lão.Lão vẫn không thèm để ý, liền làm bộ chế nhạo ta : "Xem đi, xem đi, nghe nói ta tặng mấy trái tị tử đào cho đôi vợ chồng ngọt ngào mới qua đây, lập tức mềm lòng phải không. Thực ra mà nói, mấy trái tị tử đào kia bất quá cũng chỉ làm cho nhà Bắc Hải Thủy Quân này mấy vạn năm tới không sinh thêm được đũa thứ năm mà thôi, chẳng tổn hại bao nhiêu phúc khí của hấn, mà cũng chẳng tổn hại được chút âm đức nào của ta."Thật ra mà nói, Bắc Hải Thủy Quân sinh thêm đũa thứ năm cũng chẳng liên quan gì đến ta, tị tử đào kia ăn

cũng không gây chết người. Năm đó nếu không phải hấn từ hôn, cũng không gây ra một đồng sự phiền nhiễu thế này. Lần này Chiết Nhan cho hấn chút giáo huấn, thật ra ta cũng hơi tán thưởng. Nhưng nếu Chiết Nhan nghĩ rằng ta mềm lòng, ta cũng không cần nói thêm cái gì, đành yên lặng mà chịu. Hấn lại trấn an ta, đại ý Thiên Quân cả nhà toàn bọn khốn khiếp, đời đời con cháu vô cùng vô tận đều là lũ khốn khiếp rứt đầu. Mắng xong Thiên Quân liền cùng ta nói chuyện phiếm. Bọn ta mấy vạn năm không gặp, nghĩ đến lão cũng là nhàn phát cuồng, mấy chuyện vặt vãnh linh tinh cũng lôi ra kể hết cho ta. Mới đầu ta cũng nhớ tới cái bình rượu hoa đào kia, bất quá nói nhăng nói cuội một hai câu, rốt cuộc quên sạch. Đến tận lúc màn đêm buông xuống, Chiết Nhan mới nhắc nhở : " Tiểu Tam kia có dặn ta chế cho hấn hai bầu rượu, ta chôn ở dưới đám lá dưới gốc cây lê cạnh Bích Dao trì ở sau núi, tối nay ngươi nghỉ ngơi ở bên đó, thuận tiện đào mấy bầu rượu kia lên mang về cho tiểu Tam, chỉ được hai bầu, không được đánh đổ, không được uống trộm." Ta liền bĩu môi : " Ngươi cũng thực keo kiệt" Lão nghiêng người sang nhẹ nhàng vuốt tóc ta : " Rượu đó thật ngươi không uống trộm được, nếu thật sự muốn

uống, đợi trời sáng đến hầm rượu của ta, mang được bao nhiêu ta cho người mang đi bấy nhiêu. Ta tất nhiên là cúi chào tạ ơn, trong lòng lại thầm quyết định, hai hồ rượu đào hoa kia ta tất phải uống trộm rồi, mà hầm rượu của lão cũng phải mang đi tất.-----* Tị Tử Đào : Đào cảm sinh.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tứ ca đã dựng giúp một căn nhà tranh nho nhỏ ở cạnh Bích Dao trì. Từ trước đến nay, mỗi khi ta trốn tới chỗ Chiết Nhan chơi, ta đều ở mỗi chỗ này.

Năm đó lúc ly khai rừng đào, ngôi nhà tranh nhỏ này đã cực kỳ tiêu điều, thế mà cho đến giờ, sau mấy vạn năm chịu gió táp mưa sa nắng chiếu, nó vẫn có thể đứng hiên ngang, khiến ta thập phần khâm phục.

Ta lấy ra một viên minh châu, soi thử xung quanh, Chiết Nhan thật có lòng quan tâm, trong ngôi nhà tranh chần đệm mọi thứ đều đủ cả. Ta cực kỳ hài lòng.

Bên cạnh nhà có một cái mai, chính là cái mai năm

đó ta đã dùng để đào hồ trồng cây đào. Bây giờ lại dùng nó để đào hai hồ rượu đào hoa kia lên, cũng thật tiện dụng.

Tối nay ánh trăng trên cao kia đã gần tròn, gốc cây lê Chiết Nhan nói kia cực dễ tìm.

Ta khoa tay vung mai bỏ vào thân cây lê, chân đạp mạnh xuống đất, vừa chặt bỏ vừa vận khí nhỏ ngược lên, liếc mắt một cái đã thấy bầu rượu bằng ngọc đông lĩn lóng lánh nằm dưới lớp đất, ánh lên dưới lớp lá cây lê, tỏa ra vàng sáng xanh dịu dịu. Ta mừng rỡ thò tay xuống, lay nhẹ, ôm lấy chúng phi thân lên nóc nhà. Mái nhà tranh hơi lung lay, nhưng miễn cưỡng cũng không ngã.

Trên nóc nhà gió lạnh thổi ào ào, ta sợ run cả người, đưa tay lần sờ phong giấy bịt miệng bầu rượu kéo ra, mở rộng miệng bầu. Trong khoảnh khắc, hương rượu tỏa khắp vườn đào. Ta nhắm mắt hít sâu một hơi, càng hít càng bội phục thủ pháp nấu rượu tuyệt vời của Chiết Nhan kia.

Bình sinh ta cũng không dính dáng bao nhiêu đến mấy trò phong lưu, uống rượu cũng xem như một trong số đó. Uống rượu, cũng cần dung hợp nhiều yếu tố : thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Tối nay trăng tròn sông lớn, tính như thiên thời. Vườn đào trái dài mười dặm bên bờ Đông Hải, tính là địa lợi. Trên đỉnh nhà tranh nhỏ trừ một mình ta, vật sống kể ra còn có mấy con quạ đen, miễn cưỡng coi như nhân hòa. Ta liền nâng bầu lên làm mấy ngụm. Tắm tắc tắc lưỡi mấy cái, cảm thấy rất tuyệt, rượu đào hoa đựng trong bình ngọc đông lĩnh này so với những rượu ta đã uống trước đó, hương vị có phần khác biệt. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đã lâu lắm rồi ta chưa uống rượu do Chiết Nhan nấu, hương vị cũng đã phai phai trong ký ức. Một ngụm rồi một ngụm, mặc dầu không có đồ nhắm, nhưng ở nơi trăng lạnh hồ xanh thắm thế này, tính ra cũng tạm được.

Mới được một lúc, ta đã uống được nửa bầu. Gió thổi nhẹ, cảm giác say sưa lan tỏa toàn thân, có chút mê mê man man.

Bóng đêm trước mắt phảng phất như phủ thêm một lớp sương mỏng màu hồng đậm, trong người như bốc

lên một ngọn lửa, máu huyết như bị cháy sạch. Đầu ta quay quay, tay vội túm chặt vào vạt áo. Khắp người phát đầy mồ hôi như sốt cao, cảm giác như có hàng vạn con trùng li ti đang bò trong xương cốt. Thần trí mù mịt không chút thanh tỉnh, có điều cái cảm giác mơ mơ hồ hồ này thật không giống cảm giác say rượu bình thường. Luồng hơi nóng đột nhiên dâng lên cuồn cuộn, ta không có cách nào áp chế xuống cho được, mà dường như cũng không có bất kỳ thứ gì có thể áp chế nổi nó.

Ta loạng choạng đứng lên, muốn nhảy xuống Bích Dao trì cho mát mẻ một chút, lại lão đảo một cái, ngã thẳng từ trên mái nhà xuống đất.

Kỳ lạ nhất là thân thể rơi xuống đất nhưng chẳng thấy đau một chút nào, chỉ thấy trong giày lát đã chạm vào một vật gì đó lạnh lạnh, bớt được không ít hơi nóng.

Ta cố sức mở to mắt, phía trước hiện ra mơ hồ một bóng người, toàn thân mặc cẩm y đen tuyền, không phải Chiết Nhan.

Trời xoay đất chuyển, ánh trăng bàng bạc lan tỏa

khắp mùi dấm vườn đào, bóng hoa rực rỡ điệp điệp trùng trùng, bóng nước trên Bích Dao trì chỉ cách đó chừng hai bước chân cũng mờ mờ ảo ảo lung linh huyền hoặc, đột nhiên hóa thành một đám lửa hừng hực.

Ta vội vàng nhắm mắt lại, thân thể nóng rực đau đớn, cố gắng hướng tới cảm giác mát rượi tỏa ra từ bóng người loáng thoáng trước mặt, hơi ngẩng đầu lên, hai má chạm vào da thịt hờ ra ở cổ người ấy, như chạm vào một khối ngọc thạch lạnh như băng. Ngón tay như không còn thuộc ta điều khiển nữa, run rẩy chạm vào ngang hông hắn, hắn liền đẩy ta ra. Ta vội vàng trấn an hắn " Chớ sợ, chớ sợ, tay ta chỉ kiếm chỗ lạnh lạnh một chút thôi", nhưng hắn càng chống cự mạnh hơn.

Trong hơn mười vạn năm qua, ta chưa dùng mê hồn thuật với bất kỳ ai, tới nay thì không thể. Ta vừa mê man vừa cố gắng tập trung niệm lực mở to mắt nhìn hắn, trong lòng vẫn vương vấn chút lo sợ, lâu lắm không dùng tới thuật pháp này, không biết có còn linh nghiệm hay không. Chỉ thấy hắn hơi chút nghi hoặc, đôi tròng đen có vẻ không trấn tĩnh nổi, chậm rãi ôm lấy ta.

Tiếng gà gáy vang xua tan khung cảnh yên tĩnh, ta từ từ tỉnh giấc, mơ hồ cảm thấy mình đã trải qua một giấc mộng thập phần thú vị. Trong mộng, ta bộ dáng phong lưu, bừa bãi khinh bạc một vị thiếu niên con nhà lành. Cố gắng nhớ lại hình dáng vị thiếu niên kia, lại chỉ nhớ được một bóng áo đen huyền hoặc giữa mười dặm đào hoa rực rỡ.

Rừng đào của Chiết Nhan cách Đông Hải không xa, ta cũng không vội vàng, liền đến hầm rượu ở hậu sơn đào thêm ba bình nữa, cùng với nửa hồ rượu đang uống dở cất hết vào tay áo, rồi qua từ biệt Chiết Nhan rời đi. Lão hừ hừ rồi rít, nhắc nhở ta sau khi về nhớ kêu Tú ca đến giúp hẩn cày bừa hai mẫu đất bạc màu trước núi kia.

Hôm nay thật là đại cát, ta nhắc tay lên che ngang mày tìm chỗ xuống. Tiên khí lượn lờ khắp phía trên Đông hải, mây lành quần quýt từng đám từng đám, xem ra thần tiên các lộ đã đến đông đủ.

Ta lấy từ trong tay áo ra một dải lụa trắng, che kín đôi mắt, chuẩn bị xuống nước.

Đông Hải cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi cái Thủy Tinh Cung là sáng quá mức. Mà đôi mắt của ta, từ ba trăm năm trước, đã không thể nhìn vào cái gì quá sáng chói.

Mẫu thân nói, đây là bệnh có sẵn từ lúc còn trong bụng mẹ.

Mẫu thân mang thai ta đúng vào thời gian Thiên Quân giáng đại hồng thủy khiến trách vạn dân Cửu Châu ở tứ hải bát hoang. Lúc đó mẫu thân bị ghen, chỉ thích ăn quả hợp hư trên núi Hợp Hư, có thể nói còn lấy nó làm món ăn chính. Nhưng khi trận hồng thủy này xảy ra, núi Hợp Hư ở Đông Hải cũng bị ảnh hưởng, không còn nổi một ngọn cỏ. Mẫu thân bị mất nguồn quả hợp hư này, những thứ khác ăn đều không thấy ngon, thân thể suy yếu đi rất nhiều. Sau đó sinh ra ta, tiểu hồ ly là ta đây cũng bị ảnh hưởng, hai mắt không hiểu sao bị thành tật. Vốn dĩ trong hơn mười vạn năm tật này chỉ tiềm ẩn trong thân thể ta, cứ tưởng cứ thế bình an vô sự qua đi, ngờ đâu ba trăm năm trước nhân lúc ta mắc bệnh phong hàn, nó lập tức phát ra. May mà phụ thân ta mượn

huyền quang ở tận hoàng tuyền tạo ra một dải lụa trắng có thể chắn được ánh sáng, khi nào tới những địa phương chói mắt thì buộc nó vào, cũng không phiền nhiều lắm.

Ta thử thò chân xuống chỗ nước nông gần nhất, nước Đông Hải thật là lạnh. Ta thoáng rùng mình, vội dùng tới tiên khí hộ thể, lại đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên những tiếng gọi " Tỷ tỷ, tỷ tỷ"

Nghĩ lại một chút, phụ thân và mẫu thân tông cộng chỉ có năm huynh muội bọn ta, sau đó làm gì có thêm tiểu hồ ly nào nữa nhỉ. Quay người lại, chỉ thấy trước mặt đã xuất hiện một đám thiếu nữ thanh xuân, quần áo hoa lệ, ước chừng là gia quyến của thần tiên nào đó cũng tới dự tiệc.

Vị cô nương áo tím đứng đầu trên mặt lộ vẻ bực bội nói : "Công chúa nhà ta gọi người, sao người không trả lời ?"

Ta ngơ ngẩn một hồi, thấy giữa đám người kia có một vị bạch y thiếu nữ, trên đầu đeo đầy châu ngọc,

chân mang giầy thêu đính trên châu, liền quay mặt về phía nàng hỏi : " Cô nương gọi ta có việc gì ?"

Hai má trắng nõn như bạch ngọc của bạch y thiếu nữ thoáng ửng hồng : " Lục Tụ thấy tử tử có tiên khí vây quanh, đoán là tử tử cũng là một trong số những tiên nhân đến Đông Hải dự tiệc, đang muốn phiền tử tử giúp Lục Tụ dẫn đường, không biết rằng hai mắt tử tử..."

Dải lụa bạch che ở hai mắt ta cũng không ảnh hưởng gì tới tầm nhìn, hướng chỉ có mê cốc thụ chỉ dẫn, việc dẫn đường kia chỉ là chuyện nhỏ, ta liền gật đầu đáp ứng nàng : " Đúng là ta đến dự tiệc, hai mắt không có việc gì cả, các người cứ đi theo ta."

Đường đi dưới nước thập phần nhàm chán, cũng may là có Lục Tụ công chúa và đám tỷ nữ kia không ngừng huyên náo, các nàng vốn chỉ nhỏ giọng thì thào, có điều hồ ly thính tai, nên cũng giúp ta nghe được không ít thú vị.

Một người nói : " Rõ ràng đại công chúa cố ý bỏ lại chúng ta, muốn chúng ta không đến dự yến hội được,

nàng liền bộc lộ tài năng của mình để thành kẻ đứng đầu, lại không ngờ rằng chúng ta có thể tìm thấy đường, đến lúc đó nhất định phải mách tội nàng trước mặt Thủy Quân, để Thủy Quân phạt nàng bế quan tự suy ngẫm ở Nam Hải mấy trăm năm, xem nàng còn dám coi thường người khác như vậy không."

Hóa ra là gia quyến của Nam Hải Thủy Quân.

Lại có kẻ nói " Đại công chúa bề ngoài xinh đẹp quá, khác hẳn với công chúa, công chúa là người phóng khoáng rộng rãi, chỉ cần công chúa cũng có mặt, tiệc đầy tháng này đại công chúa đừng hòng đứng đầu. "

Hóa ra là mâu thuẫn giữa hai tỷ muội.

Lại có người nói : " Sau này tất phải thành thân, nhưng Dạ Hoa quân tất nhiên không vừa mắt lão thái bà ở Thanh Khâu kia, công chúa xinh đẹp hiếm có, trên trời dưới đất đều khó gặp, lần này tại dạ tiệc Đông Hải nếu có thể cùng Dạ Hoa quân tâm đầu ý hợp, thì đúng là một sự kiện vui vẻ bậc nhất từ thời Bàn Cổ khai thiên tới nay."

Phải một lúc ta mới hiểu, mấy chữ " Lão thái bà ở Thanh Khâu " kia là chỉ ta, nhất thời có cảm giác mình đã quá già nua, thật dở khóc dở cười.

Lục Tụ công chúa kia vội sáng giọng : " Chớ nói năng bậy bạ". Liên đó mọi người im bật, mấy tiểu nữ nhân kia lộ vẻ ngoan ngoãn ngay lập tức.

Đại khái khoảng nửa canh giờ sau, chúng ta mới tới Thủy Tinh Cung nằm sâu ba nghìn thước dưới đáy Đông Hải.

Trong lòng ta thập phần nghi ngờ, không biết có phải đã rẽ lằm ở ngã rẽ trước hay không, nhìn cái tòa điện phủ cao lớn trước mặt này, thấy hết sức khác biệt so với tòa Thủy Tinh Cung chói lọi tồn tại trong trí nhớ ta ngày xưa.

Lục Tụ công chúa cũng trợn mắt ngạc nhiên, chỉ vào bức tường cung màu xanh lục trước mặt hỏi ta : " Trên mặt kia không phải toàn toàn thanh hạnh thảo hay sao ?????"

Ta sinh ra và lớn lên trên đất bằng, đương nhiên hiểu biết về thực động vật dưới nước hết sức kém cỏi, chỉ miễn cưỡng đáp theo " Đại khái là thế"

Sự thực đã chứng minh mê cốc thụ của Mê Cốc lão nhân chất lượng có thể đảm bảo, cái tòa lầu đen sì sì trước mặt này, quả thật là Thủy Tinh Cung của Đông Hải Thủy Quân.

Hai cung nga đứng canh giữ ở cạnh cửa cung vừa thấy Lục Tụ công chúa đang đứng ngẩn ngơ, liền vội vàng vừa chạy ra đón lấy thiếp mời, một mặt rẽ hoa vạch liễu, dẫn chúng ta vào.

Ta không khỏi cảm thán, không thể hiểu nổi vị Đông Hải Thủy Quân đồng trang lứa với mình này, không hiểu sao lại lại tranh trí tòa thành theo hình dáng kỳ lạ thế này. Hành lang đi lại trong Thủy Tinh Cung vốn dĩ phải sáng trưng, thế mà xem ra còn tối tăm hơn cả

Hồ Ly động của cha mẹ ta. May mà trên tường có trang trí dạ minh châu tỏa ánh sáng dịu dịu, giúp ta cố gắng lắm mới không bị vấp té.

Cách lúc khai yến phải còn cả canh giờ, thần tiên các phương đã tụ tập thành một đám lớn..... Năm phụ thân tổ chức thọ yến, chúng tân khách mặc dù vẫn đến đông đủ, nhưng không phải là đến trước cả canh giờ như thế này. Hiện nay, bất quá Đông Hải Thủy Quân chỉ tổ chức một cái lễ đầy tháng cho con trai, mà đại thần tiểu thần đều có mặt đông đủ. Ngẫm lại thế đạo vô thường, thần tiên tuổi trẻ bây giờ, cũng thật lợi hại.

Hai cung nga đã dẫn Lục Tụ công chúa tới trước mặt Đông Hải Thủy Quân.

Vị Đông Hải Thủy Quân đồng trang lứa với ta này, trên mặt cũng có vài phần phong thái của tổ tiên hẳn ngày trước.

Ta cố tình lạc ở phía sau, trà trộn vào một vài đôi thần tiên khác, sau đó xoay người tính kiếm một tên phục vụ dẫn ta đi sương phòng nghỉ ngơi một chút. Đi lại cả nửa ngày trên đường, cũng thấy hơi mệt. Không ngờ là cả đại diện đều ngán người ra nhìn chằm chằm vào Lục Tụ công chúa.

Khách quan mà nói, với dung mạo như Lục Tụ, nếu đặt ở bối cảnh thời viễn cổ, thì cũng chỉ tính là bình thường, không thể hơn nổi mấy vị tẩu tẩu của ta, nhưng đặt ở tình trạng hiện nay, so với những thần tiên đồng trang lứa, quả thật cũng là mỹ nhân hiếm có.

Nhìn đám người kia như si như ngây, ta thật không đành lòng phá hỏng khung cảnh này, liền kiếm một chỗ trống sớm chuẩn ra, tính tìm một chỗ nghỉ ngơi trong chốc lát, đợi khai yến thì tặng lễ vật, ăn uống chút chút rồi sớm chuẩn về.

Lượn lơ lửng vòng qua mấy chỗ, cũng không tìm nổi một nơi thích hợp, thật là mệt mỏi.

Chính lúc định quay trở lại đại điện, lại đột ngột nhận ra không biết phải đi theo hướng nào. Sờ vào tay áo, mới phát hiện ra chạc cây của Mê cốc thụ đã rơi mất từ lúc nào. Tốt rồi, tốt rồi, bằng cái tài tìm đường của ta, đừng nói là bắt đầu khai yến, nếu đến lúc yến hội chấm dứt mà có thể trở về đã phải tạ ơn trời đất. Không còn cách nào khác, cứ chỗ nào có đường là ta đi bừa vào.

Vì thế, cuối cùng ta đã chạy lầm vào hậu hoa viên của Đông Hải Thủy Quân.

Không thể không nói rằng, hậu hoa viên này phối hợp với tòa cung điện kia tuyệt không chê nổi điểm nào. Khắp nơi cỏ cây xanh mượt tuyệt đẹp, khung cảnh hữu tình sắp xếp như một mê cung. Từ khi ta bước chân vào trong vườn cho tới một lúc lâu sau, mà vẫn không tìm được đường ra.

Thi truyền thuật này cũng là một ý kiến hay, để tránh địa yêu đi ra ngoài, nhưng cũng không tốt một chút nào. Nghĩ tới điều đó, ta không khỏi buồn rầu vô hạn. Có lẽ là thất vọng tới cực hạn, đột nhiên lại nảy ra một ý hay.

Ta liền kiếm trên mặt đất một nhánh cây nhỏ, nhắm mắt lại ném lên. Nhánh cây rơi xuống, chỉ thẳng về phía con đường bên trái. Ta vỗ vỗ tay, hài lòng nhắm hướng phải bước đi.

Sự thực đã chứng minh hành động dùng cành cây chỉ đường này của ta thật sáng suốt.

Mấy canh giờ trước, ta đi lòng vòng trong vườn, hết chỗ này đến chỗ khác vẫn chưa gặp được một ai, ngay cả đám thủy muối cũng không đụng phải. Lần này mới bước được tầm trăm bước, lại gặp ngay một cục bột.

Cục bột kia trông tròn tròn mũn mũn, trên đầu có hai cái sừng nho nhỏ, mặc áo bào màu xanh thẫm, đang đứng chăm chú cạnh một cành san hô xanh lục cao bằng hai đầu người, nếu không chú ý, sẽ đánh đồng nó với cành san hô kia.

Nhìn qua, có thể đoán, nó là con của một vị thần tiên nào đấy.

Ta thấy nó đang cúi đầu gặt bỏ đám thanh hạnh thảo phía trên cây san hô, liền tiến lại gần hỏi "Này cục bột nhỏ, ngươi đang làm gì đấy?"

Nó cũng không ngừng đầu lên chỉ đáp : " Vạch cỏ đấy, phụ quân nói dưới lớp cỏ dại này có giấu cây san hô tuyệt đẹp của đáy biển Đông Hải, ta chưa thấy bao giờ, nên thử gặt ra xem"

Phụ quân à, hóa ra là một vị tiểu thể tử của Thiên tộc.

Ta thấy hắn gạt cỏ khá vất vả, không dừng được muốn giúp một tay. Ta liền lấy ra một cây quạt từ trong tay áo đưa cho nó, nói : " Dùng cây quạt này, quạt nhẹ một cái, cỏ sẽ bị hất bay đi sạch, san hô càng đẹp"

Nó một tay túm lấy đám cỏ, một tay ngoan ngoãn cầm lấy cây quạt của ta, tùy ý quạt một cái, nhất thời một trận cuồng phong nổi lên, làm chấn động cả tòa Thủy Tinh Cung. Nước biển cuộn cuộn rít gào, có chỗ dâng cao tới hơn mười trượng. Bất quá chỉ chút công phu nhỏ nhoi, tòa Thủy Tinh Cung vốn âm u tối tăm của Đông Hải Thủy Quân bỗng chợt thay đổi, chuyển thành sáng chói rực rỡ.

Ta cũng thấy giật mình.

Phá Vân Phiến kia tuy uy lực khá mạnh, nhưng cũng phải tùy vào tiên lực của người sử dụng. Ta thật không nghĩ ra, một cục bột nhỏ nhoi thế này lại lợi hại như vậy, bất quá quạt nhẹ một cái, liền thay đổi hẳn bài

trí của cả Thủy Tinh Cung của Đông Hải, kể ra như vậy cũng không phải chút nào với người ta.

Cục bột nhỏ ngã ngòì xuống đất, trợn mắt há mồm, đôi mắt nhìn ta đầy mong chờ, la lên "Ta đã gây ra rắc rối gì rồi sao ?"

Ta quay đầu lại, khó khăn lắm mới gật đầu với hắn được : " Gặp rắc rối chắc không chỉ mình ngươi, cây quạt kia thật ra là do ta đưa cho mà."

Cục bột nhỏ lập tức trợn tròn mắt. Ta hơi cân nhắc, chắc là do ta bịt một dải lụa trắng ngang mặt, trông cũng khá đáng sợ.

Ta đoán sai phần đầu, đương nhiên lại càng không biết được kết cục phía sau.

Chỉ thấy cục bột nhỏ kia đột nhiên ôm chặt lấy chân ta, cọ cọ đầu, gọi to một tiếng "Mẫu thân."

Ta choáng váng.

Hắn không thềm để ý đến tâm trạng của ta chỉ ôm

chặt lấy chân ta mà gào lên ai oán "Mẫu thân, mẫu thân là mẹ ruột của con, vì sao người lại muốn bỏ rơi A Ly và phụ thân", vừa nói vừa bôi nước mắt nước mũi tèm lem lên váy ta.

Ta đương nhiên phát hoảng, vội vàng cố tình đào lại những phần ký ức trong quá khứ của mình giúp nó, mùi vụn năm biển cả hóa nương dâu, có phải ta đã từng bỏ rơi cha con người ta hay không. Đột nhiên phía sau lưng ta chợt vang lên một âm thanh trầm trầm : " Tố .. Tố "

3

Cục bột nhỏ vụn ngẩng đầu lên, yếu ớt kêu lên hai tiếng phụ quân, mà tay vẫn ôm chặt lấy chân của ta.

Ta bị nó bám chặt vào đến mức không di chuyển nổi. Lại bởi vì không biết nó có bối phận như thế nào, cũng không thể gạt tay nó ra, nên đành đứng yên.

Vị phụ quân kia đã bước nhanh vài bước tới trước mặt ta rồi.

Người tiến lại quá gần, ta vốn hơi cúi đầu, đập vào mắt là một đôi vân hài màu đen, cùng một vạt áo thêu hoa văn màu đen tuyền.

Hắn thở dài một tiếng, gọi : " Tổ Tổ "

Ta giật mình khi nghe hai chữ " Tổ Tổ " này, rõ ràng là gọi chính bản thượng thân ta đây.

Tứ ca thường nói ta dễ quên, nhưng ta cũng nhớ rõ trong hơn mười vạn năm đây, có người gọi ta là Tiểu Ngũ, có người gọi là A Âm, có người kêu ta là Thập Thất, đương nhiên đại đa số mọi người đều gọi ta là Cô Cô, nhưng chưa bao giờ có người nào gọi ta là Tổ Tổ.

Nhằm lúc cục bột nhỏ kia bung ta ra để đưa tay lên dụi mắt, ta vội vàng lùi về phía sau mấy bước, mím cười ngẩng đầu lên : " Tiên hữu chắc nhận lầm người rồi "

Nói vừa dứt câu, hắn chưa kịp phản ứng gì, ta đột nhiên chấn động.

Ly ly nguyên thượng thảo, xuân miên bất giác hiểu

(1&2), khuôn mặt phụ thân của cục bột nhỏ kia, lại giống hệt ân sư thụ nghiệp Mặc Uyên của ta.

Không thể tin nổi ta suýt nhậm làm hán là Mặc Uyên

Bảy vạn năm trước, Quỷ tộc gây loạn, dâng nước lên cao, lại gây hỏa hoạn khắp nơi, Mặc Uyên mặc dù phong ấn được Quỷ quân Kinh Thương ở Đông Hoàng Chung tại Nhược Thủy, nhưng tu vi của mình cũng bị tan hết, hồn phi phách tán, vĩnh viễn tiêu tan. Ta liều chết bảo hộ thân xác người, mang về Thanh Khâu, đặt ở trong Viêm Hoa Động, mỗi tháng lại dùng một chén huyết ở ngực để nuôi dưỡng.

Mặc Uyên là trưởng tử của phụ thân, thế gian đều tôn xưng là chiến thượng thần, ta không bao giờ tin nổi là sẽ có ngày người chết đi, và cho đến bây giờ, cũng không hề tin. Cho nên ta chỉ yên lặng mà chờ, mỗi tháng trích ra một chén huyết ở ngực để nuôi dưỡng Người, để rồi có một ngày, Người có thể tiếp tục mỉm cười mà gọi ta một tiếng Tiểu Thập Thất.

Nghĩ lại những chuyện này, ta lại thấy thương tâm.

Tính ra tình cảnh trước mắt này không thích hợp để ta thấy thương tâm. Chính là người xưa đã nói, chuyện lớn tất sẽ có chuyện lớn hơn.

Ta còn chưa kịp phục hồi tinh thần, đã thấy phụ thân của cục bột nhỏ phất tay áo kéo dải bạch lăng của ta xuống, theo phản xạ, ta vội vàng nhắm chặt hai mắt. Hấn lại vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi mắt của ta.

Cục bột nhỏ ở bên cạnh nhìn lên kẻ kẻ phóng đặng, kẻ phóng đặng

Bao nhiêu năm trôi qua, ta vẫn cực kỳ bình thản, ngay cả năm ấy hồ ly Phượng Cửu nấu ăn ở trước cửa động làm cháy sạch cả cỏ linh chi, ta cũng chẳng thêm so đo với nàng. Nhưng đến lúc này đây, gân xanh bắt đầu nổi đầy trên mặt ta.

“Làm càn.” Nhiều năm chưa từng dùng tới hai chữ này, hiện giờ ôn lại, cũng thấy có chút mới mẻ.

Cục bột nhỏ nắm chặt góc váy ta, sợ hãi nói : “

Mẫu thân nổi giận sao ?”

Một lúc lâu, phụ thân của nó vẫn không chút động tĩnh. Lại một lúc lâu nữa, hắn mới kéo dải lụa lên che lại mắt cho ta, rồi đáp : “Đúng rồi, là ta nhìn lầm người, nàng ấy chưa bao giờ có bộ dáng ngoài mạnh trong yếu như nàng, cũng không có được nhan sắc khuynh thành như nàng. Vừa rồi là ta đã mạo phạm, thành thật xin lỗi.”

Ở khoảng cách gần đến thế này, ta mới nhìn rõ, chỗ ông tay áo, vạt áo bào đen của hắn, đường thêu đều là hoa văn hình rồng.

Tuy mấy vạn năm không rời khỏi Thanh Khâu, nhưng những lễ nghi cơ bản của thần tiên ta vẫn còn nhớ qua một chút, trừ mấy người thuộc nhà Thiên Quân, từ trên trời xuống dưới đất, không có thần tiên nào dám nhàn quá sinh tật, dám thêu hoa văn hình rồng lên quần áo. Nhìn lại đã thấy hắn dặt tay cục bột nhỏ. Ta thầm nghĩ, thanh niên mặc cẩm bào màu đen này, đại khái chính là đứa cháu Dạ Hoa quân đặc ý nhất của Thiên Quân.

Thật tiếc cho đáng về ngọc thụ phong lâm, tuổi lại còn trẻ, cuối cùng lại phải kết hôn với lão thái bà ta đây, thật không khỏi làm cho người ta than thở, trời thật bất công, quá là bất công.

Nghĩ tới mối quan hệ này, ta vẫn cảm thấy vô cùng áy náy đối với hắn. Cho nên ở cái tình trạng trước mắt này, tuy ta bị hắn mạo phạm, nhưng khi đoán hắn là Dạ Hoa quân, không hiểu sao cái cảm giác thật ra chính ta mới là người mạo phạm hắn lại ngùn ngụt dâng lên, chỉ ngượng ngùng cười nói : “ Tiên hữu khách sáo quá.”

Hắn liếc ta một cái, ánh mắt lãnh đạm sâu sắc.

Ta vội bước ra bên cạnh, nhường đường cho họ. Cục bột nhỏ vẫn quệt mũi gọi ta là mẫu thân.

Ta nghĩ sớm hay muộn ta cũng trở thành mẹ kế của nó, nên cũng mỉm cười không nổi giận.

Dạ Hoa dặt tay cục bột nhỏ, nhanh chóng biến mất ở góc đường.

Đến lúc này, ta mới nhớ ra, nếu để hai cha con kia

đi mất, thì lấy ai là người dắt ta ra khỏi vườn ?

Ta vội vàng đuổi theo, nhưng ngay cả bóng của họ cũng không thấy đâu.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Quanh quần ở cái góc mà cha con Dạ Hoa vừa biến mất, ta nhìn chung quanh một hồi, phát hiện ở phương bắc, một nữ tử áo váy trang nhã, đang bước nhanh về phía ta.

Ta nhìn chăm chú một lúc, mới cực kỳ vui mừng mà phát hiện, cái ngày hôm nay, nhất định là một ngày đầy những mộng ảo và phấn khích.

Nàng kia mặc dù đi lại vội vàng, lại còn mang cái bụng bầu khá lớn, nhưng tư thái vẫn rất nhẹ nhàng. Ta lôi Phá Vân Phiến ra thoáng cân nhắc, thử nghĩ nếu bên trái bên phải mỗi bên quạt một cái, liệu có khả năng đưa nàng từ Đông Hải về thẳng Bắc Hải hay không. Nhưng

rồi nhìn thấy nàng mang thai, rớt cuộc lại nhân từ nương tay mà thu quạt lại.

Đi tới trước mặt ta, nàng vội vàng quỳ xuống.

Ta quay người sang bên cạnh, không quan tâm tới cái kẻ đang cúi đầu thập phần đau khổ kia mà thể tất cho nàng.

Ta chỉ hơi dừng lại.

Nàng ngừng mặt lên nhìn ta, lệ vòng quanh mi, nói chung cũng không có gì thay đổi lắm, nhưng khuôn mặt so với năm vạn năm trước thì xinh đẹp hơn rất nhiều, có khả năng là đang mang bầu, nên béo lên.

Ta đang cân nhắc xem chúng tiên hiện giờ lấy vẻ gầy trơ xương là đẹp, hay lấy dáng vẻ mũm mĩm đầy đà là đẹp, nhưng hồi lâu vẫn nghĩ không ra, vì thế lại tự nhắc mình ngàn vạn lần không được bàn luận tới dáng vẻ, để tránh nói ra những lời mất thể diện.

Mấy vạn năm chưa gặp, mặc dù ta vẫn còn chút oán hờn đối với nàng, nhưng dù sao cũng là trưởng bối,

nếu nàng chu toàn lễ nghĩa, ta cũng không thể mất phong độ.

Ánh mắt nàng vẫn trong suốt lấp lánh lệ quang, nhìn thẳng vào ta, rồi mới đưa tay lên lau mắt ghen ngào gọi "Cô cô"

Ta rút cuộc không nhịn nổi nữa, thốt ra : "Thiếu Tân, ngươi đã mập lên rồi."

.....>_< ...

Nàng ngây người, trên mặt ửng hồng, tay phải nhẹ vuốt ve cái bụng đã nhô cao, chân tay hơi luống cuống, ngật ngừng đáp : "Thiếu Tân, Thiếu Tân..."

Ngật ngừng được nửa câu, đại để là lúc đó mới nhận ra mấy lời ta vừa nói bất quá chỉ là mấy chữ khách sáo thông thường, cũng không phải muốn hỏi nàng vì sao béo thật, liền vội vàng quỳ rạp xuống mặt đất, nói : "Mới vừa rồi ở chỗ hoa viên này nổi lên cuồng phong, nước biển nghịch lưu, Thiếu Tân, Thiếu Tân đoán chính là Phá Vân Phiến, đoán là Cô Cô, liền vội vàng chạy tới

nhìn, quả nhiên, quả nhiên..." nói xong lại rơi lệ.

Ta cũng không biết nàng rơi nước mắt vì cái gì, nhưng cũng không thấy ghét.

Ngày xưa, ta đã từng mang Phá Vân Phiến tặng cho nàng để đùa giỡn dùng thử. Khi đó đại thương của nàng mới khỏi, không có cảm giác an toàn, ta liền đưa cây quạt này cho nàng, dặn nàng : " Nếu có người nào dám bắt nạt ngươi, mang quạt này quạt nó một cái, cây quạt sẽ thổi bay nó ra khỏi Thanh Khâu." Mặc dù chưa bao giờ chính thức dùng qua, nhưng nàng vẫn coi cây quạt này như bảo bối, lúc nào cũng mang bên mình không rời, chỉ đến lúc rời khỏi động hồ ly, nàng mới bỏ lại.

Thành thật mà nói, bộ tộc mãng xà này, dẫu là tu luyện thành người, cũng đều không xinh đẹp. Thiếu Tân cũng là trường hợp cá biệt, có lẽ vì vậy trước đây mới bị bắt nạt, mặc dù lúc ở Thanh Khâu đã hoàn toàn khỏi hẳn, nàng vẫn là chim một lần bị tên trăm năm sợ cảnh cong. Khi đó, nhìn khắp cả Thanh Khâu, trừ ta và Tứ ca, không ai có thể tới gần nàng trong vòng hai trượng. Ngay cả Mê Cốc vốn là người được vạn chúng mê đắm,

lại đôi với nàng rất tốt, nàng cũng bỏ trốn mất dạng.

Cho đến một ngày, có thể coi như mối tình đầu của tiểu mãng xà, nàng thêu một túi hương đưa cho Tứ ca của ta, bao hàm miên man tình ý trong đó. Tiếc là tên đầu gỗ kia lại cầm túi hương đưa cho Chiết Nhan, lúc về còn đặc biệt chạy đến tìm Thiểu Tân, nói, Chiết Nhan cực kỳ thích hình dáng cái túi hương kia, chỉ có điều màu sắc thì không hợp ý lắm, có thể thêu giúp một cái túi nhiều màu hơn được không. Hai mắt của Thiểu Tân lập tức đỏ lên.

Từ đó về sau, Thiểu Tân lại càng cẩn thận đến mức yếu đuối.

Rồi sau đó, nàng và Tang Tịch bỏ trốn, Tang Tịch từ hôn với ta.

Cho đến hiện tại, ta vẫn không thể hiểu nổi, năm đó tiểu mãng xà nhút nhát tới mức thần hồn nát thần tính, không hiểu vì sao không sinh ra chút cảnh giới nào với Tang Tịch, cuối cùng lại đồng ý bỏ trốn cùng với hắn ?

Tứ ca liền nói, việc này còn phải nghĩ sao, quá nửa là Tang Tịch kia thấy Thiếu Tân xinh đẹp trẻ tuổi, nhất thời để nữ sắc mê muội, liền lấy gậy gộc đập cho Thiếu Tân một phát hôn mê, sau đó mang bao tải đến bắt cóc con nhà người ta mang về.

Sau đó Tứ ca với Chiết Nhan cùng viết một bộ truyện, tên là "Viễn cổ thần chi tình sử khảo chứng chi sáng thế thiên"* . Huynh ấy tự tay viết quyển đó, nội dung chủ yếu là tình yêu bắt đầu nảy sinh sau khi bị bắt cóc.

Ta nghĩ một hồi, dù sao đây cũng là suy luận có tính hiểu biết dựa trên bối cảnh chuyên nghiệp, nên cũng chấp nhận.

Đối mặt với tình trạng này, ta muốn phát tay áo bỏ đi, nhưng thấy bộ dạng tội nghiệp của Thiếu Tân kia, lại không thể cứng rắn được. Bên cạnh đại khái có cái ghế đá, ta thở dài, liền ngồi xuống nói : " Mấy vạn năm ta không rời khỏi Thanh Khâu, lại không nghĩ rằng, vừa mới bước chân ra đã có thể gặp cố nhân. Không có chuyện thì không thấp nển nơi cửa Phật, Thiếu Tân,

người vẫn biết ta cực kỳ không muốn gặp người, cố tình đến quỳ trước mặt ta, ắt là muốn cầu xin ta điều gì. Ta với người dù sao cũng từng là chủ tớ một thời gian, người xuất giá ta cũng không cho đồ cưới, lần này coi như đền bù. Ta đồng ý cho người một cái nguyện vọng, nói đi, người muốn cái gì ? "

Nàng lại ngơ ngác nhìn ta : " Thiếu Tân đoán cô cô đang tức giận, nhưng, nhưng không hiểu vì sao cô cô không muốn gặp Thiếu Tân ? "

Ta cực kỳ ngạc nhiên, ngạc nhiên xong thì từ từ ngẫm lại, với tình cảnh này của ta, không thể nào giữ thái độ vui vẻ để gặp nàng được, nhưng cũng có thể bỏ qua. Nhưng thật ra, làm thế nào để có thể biểu hiện ra cái tâm trạng không muốn thấy mặt nàng một cách tao nhã và hàm súc để trút giận, thì cũng là một vấn đề.

Chưa đợi ta trả lời, nàng đã tiến lên hai bước, vội vàng nói : "Cô cô chưa bao giờ gặp Tang Tịch, cô cô cũng nói sẽ không thích Tang Tịch, cô cô với Tang Tịch thành thân sẽ không vui vẻ gì. Tang Tịch thích Thiếu Tân, Thiếu Tân cũng thích Tang Tịch, cô cô tuy mất đi

Tang Tịch, nhưng lại thu được kết quả tốt hơn, Dạ Hoa quân còn tốt hơn Tang Tịch gấp trăm lần, hơn nữa, tương lai Dạ Hoa quân còn trở thành Thiên Quân. Nhưng còn Thiếu Tân, Thiếu Tân mất đi Tang Tịch, thì chẳng còn gì nữa. Thiếu Tân đã nghĩ rằng, cô cô là vị thần tiên sáng suốt khảng khái, cô cô thấy Thiếu Tân không hỏi một câu đã tự tiện rời khỏi Thanh Khâu, cũng không nổi giận, mà cũng không bực bội chuyện Thiếu Tân kết hôn với Tang Tịch. Cô cô, không phải cô cô vẫn hy vọng Thiếu Tân có thể đường đường chính chính tự mình ngẩng mặt sống trên đời này sao ?”

Mấy vạn năm không gặp, tiểu mãng xà kia đã trở nên mồm mép như vậy, tạo hóa thật thần kỳ, mà thời gian còn thần kỳ gấp bội.

Ta đưa tay xoa nhẹ lên mặt Phá Vân Thiên, rồi hỏi nàng : " Thiếu Tân, ngươi có nổi giận với những kẻ đồng tộc cưỡng tình đoạt lý năm đó từng bắt nạt ngươi không ?"

Nàng nửa nghi hoặc, nửa không hiểu, nên vẫn cúi đầu.

" Người chắc cũng biết rõ, trong đám bọn họ cũng có những kẻ, thật ra cũng không hề muốn bắt nạt người, có điều họ quá yếu ớt không thể bảo hộ được người, nếu làm vậy cũng bị bắt nạt theo, cho nên bọn họ đành đi theo những kẻ mạnh, cùng bắt nạt kẻ yếu nhất là người."

Nàng lại cúi đầu.

Ta cúi xuống nhìn nàng : "Người có thể tha thứ cho những kẻ ngày đó từng đến bắt nạt người không ?"

Nàng cắn chặt răng, lắc đầu.

Nói lòng vòng một hồi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể nói ra điểm chính, ta thập phần khuây khỏa, ngữ khí cũng ôn hòa hơn nhiều : " Đã như thế, Thiếu Tân, từ bản thân người mà suy ra, ta cũng không muốn gặp người, cũng là một việc vô cùng hợp lý. Ta là một thần nữ, tu luyện hơn mấy vạn năm mới tới đẳng cấp thượng thần này, cũng biết rằng tình cảm sâu đậm không căn cứ vào ngộ tính cao hay thấp, đương nhiên cũng không phải là vị thần tiên sáng suốt khoáng đạt, người đã quá khen rồi."

Nàng bỗng mở to hai mắt.

Một tiểu mỹ nhân như vậy, thế mà bị ta làm cho kinh hãi đến thế, bản thượng thân ta cũng thật là nghiệp chướng mà, đúng là đại nghiệt do trời đất tạo ra.

Nàng vẫn cúi thấp đầu nhìn ta rời chân đi, hai mắt vẫn mở to.

Vừa mới định rời khỏi hoa viên, không biết cục bột nhỏ lại từ đâu nhảy ra, nhẹ chân nhẹ tay nhanh chóng nắm chặt gấu váy ta, khuôn mặt mồm mĩm trắng nõn hiện rõ vẻ phản đối : "Sao mẫu thân lại nói mình không phải là một vị thần tiên sáng suốt khoáng đạt, so với khắp thiên hạ này mẫu thân là vị thần tiên sáng suốt khoáng đạt nhất."

Ta trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng không thể không ngạc nhiên hỏi nó : " Ngươi có phải thổ địa hay không ?"

Nó hơi quay mặt về phía cây san hô đằng sau ta, hơi bĩu môi.

Dạ Hoa từ trong phía sau cây san hô đi ra, vẻ mặt khác hẳn vừa nãy, trên môi thoáng ẩn hiện nét cười, chậm rãi nói : " Dạ Hoa không tin nổi, hóa ra cô nương chính là thượng thần Bạch Thiên ở Thanh Khâu."

2

Ta suýt ngất, hai chữ cô nương này thốt ra làm ta suýt nổi da gà. Hắn mới ngủ dậy sao ?

Ta vội vàng phủ nhận : " Tính ra mà nói, lão thân hơn Dạ Hoa quân tới chín vạn tuổi, Dạ Hoa quân nên dựa theo bối phận, gọi lão thân một tiếng Cô Cô đi"

Hắn hơi cười đáp " A Ly gọi nàng là mẫu thân, ta lại gọi nàng là cô cô, Thiên nhi**, thế thì còn gì là đạo lý ?"

Nghe hai chữ Thiên nhi, ta liền ngất ngay tại trận.

Thiếu Tân vẫn im lặng nhìn mấy người bọn ta.

Cảnh tượng này đột nhiên làm ta thấy xấu hổ. Cái cảm giác xấu hổ này cả vạn năm chưa từng đến thăm ta, thế mà giờ ta đành trơ mắt thể nghiệm nó, làm một kẻ lỗi

thời như ta cũng thấy có chút cảm động.

Ta thở dài hướng sang chuyện khác : "Người muốn nói lý với ta, vậy hai người bọn người trốn ở phía sau cây san hô kia nghe chuyện riêng của bọn ta, là cái đạo lý gì ? "

Vị người lớn kia còn chưa kịp phản ứng, cục bột nhỏ kia đã vội vàng ôm chặt lấy đầu gối ta, sốt ruột chỉ vào cây san hô thấp thoáng phía sau con đường nhỏ kia giải thích : " Con với phụ quân cũng không cố ý nghe lén, phụ quân nói mẫu thân đuổi theo chúng ta, nên mới quay ngược trở lại. Đến gần đây lại thấy vị phu nhân này đang nói chuyện với mẫu thân, nên bọn con đành tạm lánh đi"

Nó nhìn ta một cách chăm chú : " Mẫu thân đuổi theo hai người bọn con, có phải vì vẫn còn thương a Ly, muốn cùng a Ly và phụ quân trở về Thiên Cung phải không ?"

Ta thấy nó suy luận xa rời sự thực quá, đang muốn lắc đầu, thì cái vị phụ quân kia lại nhiệt liệt gật đầu : "

Đúng rồi, mẫu thân thực sự rất thương a Ly"

Cục bột nhỏ hoan hô một tiếng, vui tươi hơn hờ nhìn ta, ánh mắt rạng rỡ " Mẫu thân, khi nào thì chúng ta trở về Thiên cung ?"

Dạ Hoa đáp bừa : " Để ngày mai đi"

Cục bột nhỏ lại hoan hô tiếp một tiếng nữa, tiếp tục nhìn ta với vẻ vui mừng cực độ, ánh mắt càng rạng rỡ hơn " Mẫu thân, sắp về nhà rồi, lâu lắm rồi người không về nhà, có thấy rất hưng phấn không ?"

Lần này thì Dạ Hoa không đáp lời.

Ta nghe thấy chính mình cười gượng hai tiếng, nói " Thật hưng phấn."

Thủy chung ta không có cơ hội giải thích rõ ràng, mới đây ta vội vàng đuổi theo tới đây, chính là vì muốn bọn họ mang ta ra khỏi cái vườn quỷ này. Bất quá bây giờ đành trơ mắt nhìn tình trạng này, tuy rằng lộn xộn, nhưng thực cũng như trăm sông đổ về một biển.

Từ lúc Dạ Hoa xuất hiện, Thiều Tân vẫn im lặng quỳ rạp trên mặt đất. Ngẫu nhiên liếc qua ánh mắt nhìn Dạ Hoa của nàng, ta thấy có vài phần bất bình tức giận.

Năm đó nếu Tang Tịch không từ hôn, thái tử của Thiên Quân bây giờ, đương nhiên không đến phiên Dạ Hoa. Tính theo nhân quả, loại người như Tang Tịch đó, tất phải chịu quả này. Ta bất quá chỉ coi như ăn qua loa phần hoa thôi, cỡ như hấn phải tính là gặp quả lớn, chỉ thêm vài phần bất bình tức giận mà thôi, cũng coi như công phu hàm dưỡng khá tốt.

Lúc gần đi, một lần nữa ta lại thả Phá Vân Thiên vào tay Thiều Tân, nói với nàng : " Ta cho ngươi một nguyện vọng, trở về nghĩ cho kỹ xem muốn xin ta cái gì, nghĩ kỹ rồi thì đến Thanh Khâu tìm ta, có cây quạt này, Mê Cốc bọn họ không cản trở ngươi đâu."

Cục bột nhỏ lưu luyện nhìn cây quạt kia, đôi mắt như muốn nói " Con cũng thích"

Ta xoa nhẹ đầu nó : " Tên tiểu hài tử này, cái vũ khí sát thương đó thích làm gì." Rồi tùy tiện lấy từ trong tay

áo ra một viên kẹo, bỏ vào miệng nó.

Thấy Dạ Hoa biểu hiện tốt như vậy, ta thập phần vui mừng.

Tới lối ra của hoa viên, ta âm thầm suy nghĩ, nếu đi cùng Dạ Hoa tới yến hội ở Đông Hải này, cũng không phải là sáng suốt, vì thế dợm nhắc tay lên từ biệt, cục bột nhỏ lập tức biểu hiện ra cái bộ dáng đau khổ sâu não. Ta cũng hơi động lòng, đành trái lương tâm trấn an nó : " Hiện tại quả thật ta có chút việc, qua ngày nhất định sẽ đến ở cùng chỗ với các ngươi."

Cục bột nhỏ cũng hơi hiểu đạo lý, mặc dù không vui, nhưng chỉ biết mếu máo, rồi đến ngoéo tay với ta.

Dạ Hoa đứng ở bên cạnh liền cười nói " Chứ không phải Thiên nhi sợ dự yến cùng với cha con ta, rồi gặp phải lũ người rồi chuyện bàn tán sao ?"

Ta hơi chột dạ, cười ha hả lấp liếm : " Dạ Hoa quân đã nói quá lên rồi "

Hắn cười đầy vẻ bí ẩn, tướng mạo này cũng có vài

phần giống phong tư của Mặc Uyên năm đó.

Ta bị nụ cười kia làm ngây người hồi lâu, chỉ tỉnh lại khi hắn kéo tay ta, nhẹ nhàng nói : "Thực ra Thiên nhi cũng biết, ta và nàng sớm đã có hôn ước, còn phải ngại ngần tị hiềm gì nữa ?"

Đôi tay hắn thon dài rất đẹp, giống như vô ý lắc lắc tay ta, vẻ mặt nhàn nhã, cử chỉ lỗi lạc. Bộ dáng của hắn hiện giờ, với bộ dáng ra vẻ Thần Quân lúc hắn động vào dải lụa trắng trên mặt ta, quả thực như hai kẻ khác nhau.

Ta đã trải qua đủ ngũ vị trần thế, cũng biết thời thế hiện giờ, hôn ước giữa nam nữ thanh niên đại khái chỉ dùng để giỡn chơi. Huống chi tình huống của bản thượng thần ta đây lại có chút đặc thù. Mặc dù bộ dáng cũng có chút phong lưu, nhưng thử tưởng tượng ta đã sống ở trên đời này chín vạn năm, hắn mới thông thả bước chân ra từ trong bụng mẹ, đã thấy không thể chấp nhận nổi, rồi lại cùng hắn kết hôn, chắc ta phạm tội tày đình. Nhưng nếu tùy tiện rút tay ra thì lại chứng tỏ ta không đủ rộng lượng. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng đành giơ tay phải lên vuốt tóc hắn, tỏ ý quan tâm sâu sắc mà

cảm thán : " Năm đó lúc ta và nhị thúc của người đình hôn, người còn chưa ra đời, thế mà nay đã lớn như vậy rồi, thời gian cũng trôi nhanh thật, biến cả hóa nương dâu, thời gian thực không buông tha cho bất kỳ ai."

Nhân lúc hấn còn đang ngẩn người, ta thuận thế rút hai tay lại, không quay đầu lại nhìn hấn, cứ như vậy định tránh đi.

Trên đời này bất kỳ lúc nào sự ngạc nhiên cũng có thể xuất hiện, ta bất quá đi được ba bước, đã thấy vị Đông Hải Thủy Quân mặt mũi đỏ rực mới rồi vẫn ở trong đại điện kia, như từ trên trời giáng xuống, giống hệt như một cái cột gỗ màu hồng rực, đáp thẳng xuống trước mặt làm ta giật mình, kêu to mấy tiếng "Dừng bước".

Mấy tiếng dừng bước hấn vừa thốt ra này, thực ra không có chút đạo lý nào cả. Cái đường đi duy nhất đã bị hấn che kín, đừng nói bản thượng thân ta hiện đang hóa thành hình người, cho dù hóa thành một con thủy muỗi, cũng khó mà qua cho được.

Ta lui về sau hai bước, thốt ra mấy lời tán thưởng tự đáy lòng : " Thân pháp của Thủy Quân tốt thật, chỉ cần bước thêm hai bước, lão thân đã bị ngươi đè chết rồi"

Hắn mặt vuông chữ điền, thoáng qua trông khá giống một nhánh san hô, vái chào Dạ Hoa, lại hỏi han cục bột nhỏ kia vài ba câu, sau đó mới quay người nhìn tới ta. Khuôn mặt lộ vẻ sương gió, đôi mắt hồ thoáng rung rung : " Không biết bản quân đắc tội với vị đồng liêu này ở điểm nào, mà đúng vào ngày vui của bản quân, lại lấy vườn của bản quân để xả giận ?

Ta nhất thời xấu hổ, hóa ra sự việc đã bại lộ.

Dạ Hoa vẫn đứng bên cạnh nhìn một cách thờ ơ, thuận tay vuốt nhẹ mái tóc dài của cục bột nhỏ.

Tính ra, nhiều nhất cũng chỉ có thể coi ta là kẻ đồng lõa, nhưng cục bột nhỏ ít ra cũng gọi ta một tiếng kẻ mẫu, đương nhiên ta không thể khai ra nó, đành ngậm bồ hòn làm ngọt, cố gắng nuốt xuống. Nhưng ta cũng thấy tò mò, rốt cuộc là vì sao mà hắn có thể phát hiện ra, rằng chính ta là người phá hỏng cảnh quan khu vườn

này, tò mò mãi không nhìn được, cuối cùng lại hỏi thẳng hẳn.

Đông Hải Thủy Quân tức giận đến râu tóc trợn ngược, tay chỉ vào ta lấp bắp hồi lâu, cuối cùng mới bình tĩnh trở lại : " Ngươi, ngươi, ngươi, ngươi còn muốn chống chế, san hô tinh trong vườn nhà ta đã tận mắt nhìn thấy, trận gió vừa rồi do một tiểu tiên mặc áo lục gây ra, không phải ngươi thì còn ai ?"

Ta cúi đầu nhìn y phục màu xanh đang bận trên người, cuối cùng lại quay sang nhìn cái cục bột nhỏ mặc lục y đang nắm tay Dạ Hoa, nhất thời giật mình. Đông Hải Thủy Quân kia đối với hai chữ "tiểu tiên" từ miệng san hô tinh kia, sợ là đã hiểu lầm, hiểu sang nghĩa khác. Một bên thì chỉ bề ngoài, một bên lại nghĩ là phẩm cấp. Cục bột nhỏ kia là trưởng tử của Dạ Hoa, là chất của Thiên Quân, phẩm cấp đương nhiên không thấp. Mà nhòm lại quần áo ta thế này, đương nhiên không thấy giống thượng thần chút nào. Đông Hải Thủy Quân chỉ hươu bảo là ngựa, thực ra cũng chỉ vì muốn tìm người bắt đền, cũng có thể lượng thứ.

Nguyên việc này cũng tính là cái sai của ta. Đông Hải Thủy Quân khó khăn lắm mới sinh được một đứa con trai, mở tiệc đầy tháng, dù rằng ta là một khách nhân được thiệp hồng chữ đen thành thật mời đến, lại chỉ mang đến rủi ro cho hắn. Hắn lại cho rằng ta muốn chống chế, mặc dù ta không hề nghĩ vậy, nhưng người không biết không có tội, ta cũng không chấp hắn.

Đông Hải Thần Quân không có chút xiu gì nhân nại, hai mắt bốc hỏa.

Ta nhớ lại bộ dáng của con hồng hồ ly Phượng Cửu mỗi lần đắc tội ta đã làm như thế nào, liền bắt chước y vậy, cúi đầu cụp mắt nói " Thủy Quân nói thật đúng. Tiểu tiên hàng năm canh giữ ở Thập Lý Đào Hoa, đây là lần đầu tiên đi ra ngoài, đã gây ra tai họa như vậy, làm hồng hết bài trí của Thủy Quân, lại làm mất cả thể diện của thượng thần Chiết Nhan, tiểu tiên thật xấu hổ, thỉnh Thủy Quân trách phạt thật nặng."

Dạ Hoa liếc nhẹ ta một cái, đôi mắt thoáng hiện vài tia sáng lấp lánh.

Nếu ta đã làm mất mặt, thì lấy mặt mũi của Chiết Nhan trưng ra sẽ tốt hơn mặt mũi của phụ thân mẫu thân nhiều.

Cái thời ta và Tứ ca còn ít tuổi chưa hiểu gì, hay lên ra ngoài nghịch phá, đều mượn danh tiếng của Chiết Nhan. Gặp chuyện hồ nháo đến mức nào, Chiết Nhan cũng chỉ mỉm cười, chứ nếu đổi lại là phụ thân, chỉ sợ lại lôi bọn hồ ly chúng ta ra lột da.

Đông Hải Thủy Quân ngơ ngác nhìn ta : " Vị thượng thần ở Thập Lý Đào Hoa kia có phải là "

Hắn nín thở, trán tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc và trang trọng, nhưng vẫn tỏ vẻ kiêng kị né tên Chiết Nhan ra. Thấy vậy ta đã rõ, cái vị Thủy Quân mặt chữ điền này, chính là một người thành thật.

Cần thêm chút bảo bối lừa người. Ta liền lấy từ trong tay áo ra một viên dạ minh châu đỏ rực, cùng bầu rượu tự nấu đã lấy được trước đó đưa cho hắn, rồi thở dài nói tiếp : " Thủy Quân chắc không tin. Cũng không trách Thủy Quân được. Quân thượng nhà ta quả thật

mấy vạn năm chưa từng có quan hệ xã giao với các tiên gia khác. Lần này cũng bởi thượng thần Bạch Thiển ở Thanh Khâu quốc, thượng thần tới vườn đào làm khách, không may lại mắc bệnh nhẹ, nhưng vì đã nhận thiệp mời của Thủy Quân, không muốn mang tiếng thất tín, nên đã phái tiểu tiên tới Đông Hải thay. Đây là Thập Nguyệt Châu, chính là lễ mọn của thượng thần Bạch Thiển, cộng thêm rượu quý đào hoa do chính tay quân thượng của ta nấu ra, quân thượng dặn ta lấy vật này để tỏ ý chúc mừng. Cũng không ngờ rằng lần này tiểu tiên lại gây ra họa lớn thế, thực là, thực là..."

Ta đang muốn roi lệ lã chã, nước mắt còn chưa tuôn khỏi hốc mắt, đã thấy Đông Hải Thủy Quân kia luống cuống chân tay khuyên giải : " Tiên sứ từ phương xa lặn lội tới đây, không kịp đón chào là lỗi của tiểu thần, kia bất quá chỉ là một cái vườn, chính ra làm vậy lại khiến nó sáng sủa hơn một chút, xin mời tiên sứ theo tiểu thần ra điện trước, cùng uống một chén rượu mừng"

Tất nhiên ta tìm mọi cách thoái thác, mà hẳn tất nhiên cực kỳ nhiệt tình mời mọc.

Dạ Hoa liền tiến lại gần, nắm tay ta rất tự nhiên nói "Bất quá chỉ là một chén rượu thôi, tiên sư đừng khách khí quá."

Sau gáy đổ mồ hôi hột, ta liền chỉ vào cánh tay phải đang bị Dạ Hoa nắm chặt hướng Đông Hải Thủy Quân nói : " Thật ra tiểu tiên chính là nam mặc nữ trang"

Đông Hải Thủy Quân trợn mắt, há mồm, hồi lâu, mới lúng túng nói " Thực là đoạn tụ tình thâm."

Cứ tưởng nói ra quan hệ giữa nam với nam sẽ khiến người ta ngại mà tránh, không nghĩ tới thần tiên hiện giờ kiến thức rộng rãi, lần này bản thượng thần có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đông Hải Thần Quân dẫn đường ở phía trước, cục bột nhỏ một mình tung tăng đi ở giữa, Dạ Hoa nắm tay ta đi cuối cùng.

Ta bất quá nói dối một chút, mà phân nửa lý do là cũng vì muốn tốt cho cục bột nhỏ nhà hấn, lẽ ra hấn chỉ cần đứng đó nhắm một mắt, mở một mắt, thế mà lại cố tình đối nghịch với ta. Thật làm cho người ta bực mình mà.

Ta cũng chẳng thèm giữ phong phạm thượng thần, liền dùng pháp thuật, muốn đẩy hấn ra. Hấn chỉ cười nhẹ nhàng, cũng dùng pháp thuật chặn lại.

Ta với hắn vừa đi vừa đấu pháp, hắn chẳng sợ gì cả, còn ta lúc nào cũng phải chú ý tới động tĩnh của Đông Hải Thủy Quân đang đi phía trước, cứ phải phân tâm, đấu đến cuối cùng thất bại thảm hại.

Mới đây Tứ ca có nói chuyện với ta, thiên hạ hiện giờ, thật ra kém thời viễn cổ thần rất nhiều, chúng thần tiên suốt ngày chỉ thích tiêu dao tự tại, không chịu chăm chỉ luyện tiên thuật, đạo phong suy đồi, thực khiến cho người ta phải buồn rầu. Không nghĩ tới pháp đạo của Dạ Hoa quân tinh thâm tới mức này, thiên thuật không tinh, đạo phong suy bại là cái quái gì chứ.

Đông Hải Thủy Quân liền quay đầu lại, trưng ra một khuôn mặt tươi cười, hai mắt vẫn chăm chú nhìn vào vào hai cánh tay đang dính chặt vào nhau của hai người bọn ta : " Quân thượng, tiên sứ, phía trước là đại điện rồi"

Cục bột nhỏ hoan hô một tiếng, ngoan ngoãn chạy lại nắm tay kia của ta, nhanh chóng mang dáng vẻ nghiêm nghị trang trọng của một tiểu thiên tôn của Thiên Quân.

Ngẫm lại vị trí hiện nay của ta, vốn là vị trí của vị thứ phi của Dạ Hoa ở trên Thiên Cung kia, ra vẻ phô trương đến bậc này, thật cũng hợp tình hợp lý, không có gì đáng trách.

Hôm nay, lúc bái biệt Chiết Nhan, ta có xin lão xử cho ta một quẻ. Lão nói ngày hôm nay không tốt, khác với ngày sinh tháng đẻ của ta.

Cửa điện điêu vàng khắc ngọc đã gần ngay trước mắt, bản thượng thân ta cũng thấy đau đầu một chút.

Trong đại điện, mấy vị thần tiên đều lộ rõ vẻ trông chờ tới giây phút khai yến, Dạ Hoa vừa lộ diện, nhất thời tất cả cùng quỳ xuống ở hai bên, tạo thành một lối đi, dẫn tới thẳng vị trí chủ tọa. Đợi ba người chúng ta ngồi xuống xong, cho phép bình thân, mới nhất nhất ngồi vào vị trí. Yến tiệc bắt đầu.

Vị thần tiên ngồi gần nhất liền tiến lại gần mời rượu. Mời Dạ Hoa xong lại đến mời ta, nói " Lại được gặp cả Tổ Cẩm nương nương, tiểu thần thật vinh hạnh, thật vinh hạnh."

Dạ Hoa ngồi bên bưng chén rượu, chỉ giữ nguyên dáng vẻ như đang xem kịch vui. Ta bị gọi như thế, cũng thật xấu hổ.

Đông Hải Thủy Quân sắc mặt trắng bệch, cố gắng nháy mắt với vị thần tiên đang tự cho mình là vinh hạnh kia.

Ta nhin không nổi, cuối cùng cười với hần lạng lẽ nói " Tiểu tiên vốn là muội muội đã thất lạc nhiều năm của Dạ Hoa quân, hiện giờ là người hầu ở chỗ thượng thần Chiết Nhan."

Dạ Hoa vẫn tiếp tục uống rượu, trong chén rượu chỉ còn một hai giọt.

Đông Hải Thủy Nhân nhìn ta đầy nghi ngờ khó hiểu.

Vị thần tiên đến mời rượu kia như nuốt phải ruồi bọ chết, tay vẫn bưng nguyên chén rượu đầy, tiến thoái lưỡng nan. Hần lúng túng một hồi lâu, cuối cùng mới nói : " Tiểu thần mắt kém, tự phạt một ly, tự phạt một ly."

Ta mỉm cười, cũng không sao cả, cùng hấn uống một ly.

Món ăn lần lượt được đưa ra, hồ ly vốn thính tai, mới bỏ chén rượu xuống, đã nghe thấy những tiếng xì xào xung quanh.

Có kẻ nói : " Hôm nay chưa được gặp cô cô, cũng thật đáng tiếc, bất quá gặp qua vị tiên sứ này của thượng thần Chiết Nhan, thật cũng nhiều lý do để bàn tán. Các người nghĩ xem, vì sao hôm nay cô cô không đến, có phải vì biết Dạ Hoa quân với Bắc Hải Thủy Quân cũng đến dự tiệc, cho nên"

Lại có kẻ nói : "Lời của vị tiên hữu ấy không phải giả, như bản quân thấy, lần này cô cô thất ước, thượng thần Chiết Nhan lại phái tiên sứ đến dự tiệc, trong này đại khái có vấn đề. Các vị có hiểu không, đối với tính tình kỳ quặc của Chiết Nhan thượng thần, chắc là trách Đông Hải Thủy Quân vô ý, không gửi thiệp mời đến chỗ ngài."

Có kẻ lại nói : " Có lý có lý, lại có điều, vị tiên sứ

của thượng thần Chiết Nhan này, lại là muội muội của Dạ Hoa quân."

Lại có kẻ phản bác : "Tiểu lão nhân ta hơi nghi ngờ, không biết vị tiên sứ này có đúng là muội muội của Dạ Hoa quân hay không. Tiểu lão nhân ta nhận chức ở Thiên Cung đã nhiều năm, chưa bao giờ nghe nói Dạ Hoa quân có muội muội bao giờ cả"

Có kẻ liền đáp ngay : "Vừa rồi tiên hữu không nhìn thấy, Dạ Hoa quân nắm chặt tay của tiên sứ sao ? Xem ra cái chuyện huynh muội này, cũng tin được vài phần."

Ta vốn tính toán, giây phút Đông Hải Thủy Quân tuyên bố khai tiệc, nhân lúc chúng tiên đang xem ca múa nhạc, thì sẽ lặng lẽ tìm chỗ, nhẹ nhàng thưởng thức một phen. Thế mà bây giờ phải khổ sở ngồi phía trên này, chỉ nghe lọt tai một hai câu, đã không thể nhin nổi, trong lòng thấy bực bội.

Ta thở dài hai cái, lại tự uống thêm một ly. Không ngờ là Dạ Hoa lại nhíu mày : "Nàng uống rượu có tốt không, đừng uống nhiều quá, rồi lại say rượu"

Ta thập phân khinh thường, rượu của Đông Hải Thủy Quân này, mặc dù cũng được cho là quỳnh tương ngọc dịch, nhưng nếu so với rượu hạng nhất do Chiết Nhan nấu ra, chỉ giống như nước lã. Nhưng cũng mặc kệ hẳn, mặt mũi đã mất hết cả rồi, chỉ đành oán bản thượng thân số phận không tốt, cái hôn ước kia với hẳn ta đã sớm bỏ qua một bên.

Yến tiệc được một nửa, ta đã không thấy vui vẻ gì, thậm chí nhanh chóng ăn xong bữa cơm này, sớm về Hồ Ly động đi ngủ.

Trong lúc đó, Đông Hải Thủy Quân lại vỗ tay mấy tiếng.

Ta miễn cưỡng chú tâm, liền thấy đám ca nữ đang từ trong điện lướt ra, trên tay cầm quạt, ăn mặc mát mẻ. Ta không khỏi tò mò, đây cũng không phải tiệc chúc thọ Đông Hải Thủy Quân, mà chỉ là một cái tiệc đầy tháng của đứa trẻ con, vẫn còn cần ca múa trợ hứng sao ?

Tiếng sáo diu dặt vang vào tai. Ta chỉ thò tay ra chỗ bầu rượu gần nhất.

Năm đó ta từng bị quý quân Kinh Thương bắt đi đến Đại Tử Minh Cung chỗ hấn mấy ngày. Đám vũ cơ ở Đại Tử Minh cung, kẻ thanh lệ cũng có, người thanh nhã cũng có, mà xinh đẹp tuyệt vời cũng đủ cả. Đã ở cùng với các nàng tới năm ba ngày, vũ cơ trong thiên hạ làm sao còn vừa mắt ta được nữa.

Liếc qua Dạ Hoa ở bên, thấy hấn cũng thấy nhàm chán muốn chết.

Cục bột nhỏ đột nhiên thở dài : " Hóa ra là vị tỷ tỷ này"

Ta nhìn theo ánh mắt của nó hướng vào trong điện, chỉ thấy đám vũ cơ váy trắng kia sắp thành hình cánh sen, mà chính giữa là một nữ tử vận váy vàng. Nàng kia cũng không có gì là kỳ lạ, chỉ có điều tướng mạo có vài phần tương tự với Đông Hải Thủy Quân.

Ta không khỏi quay đầu nhìn lại Đông Hải Thủy Quân vài lần

Hấn ho khan một tiếng, xấu hổ cười nói : "Đúng là

xá muội". Rồi lại tiến một bước lên chỗ cục bột nhỏ, hỏi " Tiểu thiên tôn biết xá muội sao ?"

Cục bột nhỏ liếc ta một cái, mấy tiếng ha ha phát ra từ trong cổ họng " hình như là có biết", rồi lại lập tức xua tay lia lia " Bất quá bản thiên tôn không quen nàng", nói xong lại nhìn trộm phụ thân nó một cái.

Ánh mắt trông mong của vị xá muội của Đông Hải Thủy Quân hiện giờ đang gắn chặt vào vị Dạ Hoa quân bên cạnh ta, ánh mắt nóng bỏng mà yên lặng, vừa đau khổ lại vừa vui mừng.

Dạ Hoa vẫn tiếp tục uống rượu không chút quan tâm, trong nháy mắt đã biến trở lại thành một vị Thần quân lạnh lùng như ta mới gặp lúc đầu.

Tình cảnh này khá giống như những lời đang hát ra. Hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình. Thiếp dạt dào tình cảm lại gặp phải lang quân lạnh lùng, thiếp có lòng muốn làm dây leo quấn quýt bên cây, mà sao lòng chàng cứng rắn như sắt, thiếp nào có tội gì ?

Ta hài lòng gật đầu, cũng là một trò hay. Tự rót một chén rượu, đã thấy vui vẻ trở lại. Chính là lúc bắt đầu hứng thú, lại thấy tiếng sáo trúc ngừng lại, vị xá muối của Đông Hải Thủy Quân kia đã hướng về phía Dạ Hoa cúi đầu chào, cùng chúng vũ cơ vây quanh nhẹ nhàng lướt đi.

Dạ Hoa quay mặt nhìn ta, thoáng cười : " Vì sao trông tiên sứ có vẻ thất vọng thế ?"

Ta đưa tay lên sờ mặt, cười ha hả đánh trống lảng " Có sao ?"

Đợi thêm mấy canh giờ, tiệc mới xong, thần tiên các lộ bắt đầu ra về. Dạ Hoa lại đẩy cục bột nhỏ vào trong lòng ta, nói : " Nàng trông a Ly một lát, ta đi rồi về ngay "

Các lộ thần tiên khắp nơi đều chấp tay chào từ biệt, ta vừa giật mình một cái, đã không thấy bóng dáng của hấn đầu.

Vài canh giờ bị dồn nén rốt cuộc cũng thanh tĩnh,

mấy lời hứa trước đó đột nhiên hiện trở lại trong đầu, mồ hôi bắt đầu chảy ròng ròng sau gáy, không phải hẳn muốn căn cứ vào mấy lời nói nhảm ta lôi ra dụ cục bột nhỏ kia, thực mang ta đi Thiên cung chứ ?

Nghĩ đến chuyện này, cục bột nhỏ mềm mại trong lòng bỗng nhiên biến thành một củ khoai lang bỏng giã.

Ta vội vàng chạy ra đại điện. Phải tranh thủ lúc này, tìm cho được cha của cục bột nhỏ, trả lại hẳn là tốt nhất.

Hỏi mấy tên tôi tớ, lại chẳng có kẻ nào gặp qua Dạ Hoa quân. Ta liền đi đường vòng một chút, hỏi xá muội của Đông Hải Thủy Quân hiện đang ở đâu.

Mới vừa rồi đáng vẻ Dạ Hoa vội vội vàng vàng, trong đó ẩn chứa tình cảm thân thiết, chắc chắn đã có hẹn ước từ trước, thần thái như thế, căn cứ vào những chuyện phong nguyệt mà bản thân ta đã chứng kiến trong thiên hạ hơn mười vạn năm, chắc chắn là đi gặp giai nhân rồi.

Đám tôi tớ liền chỉ về phía con đường dẫn tới hậu
hoa viên của Đông Hải Thủy Tinh Cung

2

Ta nắm tay cục bột nhỏ đứng ở cửa vườn, hết sức
buồn bã.

Dù bản thượng thân niên kỷ có lớn thật, nhưng đã
có chút kinh nghiệm gì về tình cảm như thế này đâu,
không có vốn dặt lưng, lại không nắm chắc làm vậy có
tốt hay không, hay là bỏ trốn nhỉ ?

Cục bột nhỏ đương nhiên không đồng ý, nắm tay
nhỏ bé nắm chặt lại tỏ vẻ hung hăng nói : "Mẫu thân
không đi vào phá đôi uyên ương này, phụ quân sẽ bị
công chúa Mâu Thanh đoạt đi mất", rồi lại ra vẻ than thở
rằng " Từ trước đến nay hậu hoa viên vẫn là nơi thị phi,
ở nơi này có biết bao tài tử đã bị giai nhân mê hoặc mà
đánh mất cả tiền đồ, chịu khổ cả đời."

Ta choáng váng một lúc, dờ cười dờ khóc hỏi nó "
Này này này, cái này là ai dạy ngươi hả ?"

Cục bột nhỏ ngậy người, ngân ngơ đáp : " Hai trăm năm về trước, có một ngày trên Thiên Cung có một tiểu tiên phi thăng lên tới, tên gọi là Thành Ngọc, tổ gia gia Thiên Quân phong cho hấn cái danh hã Nguyên Quân, chính hấn nói cho con biết"

Nó dừng lại một chút, tự đưa tay vò đầu không hiểu : "Chẳng lẽ không phải như thế sao ?"

Ta trầm nghĩ một lát, cảm thấy những lời vị Thành Ngọc Nguyên Quân này cũng không sai, người giỏi giang như thế, sau này nhất định phải kết giao.

Cục bột nhỏ túm chặt lấy tay áo ta, muốn kéo ta vào trong vườn.

Một đứa trẻ như nó, ta cũng không tiện phản kháng lại, chỉ đành khuyên nhẹ : " Phụ quân của ngươi đang tuổi thanh xuân, cái Mâu Thanh kia, ừ gọi là Mâu Thanh đi, công chúa Mâu Thanh kia cũng là thiếu nữ đương thì, nam nữ trẻ tuổi lưu luyến nhau cũng là chuyện bình thường, hai người bọn họ muốn kết duyên ương, ta và ngươi lại đi phá hỏng đôi duyên ương này, làm hỏng nhân

duyên của người khác, thật là nghiệp chướng. Người và Mậu Thanh công chúa kia cũng không có thâm cừ đại hận, cực kỳ không nên phá hủy nhân duyên của nàng.”

Có vẻ như câu nói của ta khá nặng nề, cục bột nhỏ đã hơi mếu máo, ta vội vàng trấn an nó, vừa ôm vừa vuốt ve, nó mới trấn định trở lại, yếu ớt nói : " Nàng mặc dù từng cứu con một lần, nhưng con đã cảm tạ nàng rất nhiều, ai ngờ từ đó trở về sau nàng đối với phụ quân không bình thường, mỗi khi phụ quân dẫn con tới Tuấn Tật Sơn nơi mẫu thân từng ở đó, nàng cứ si mê quân quýt bám theo, thật là bực mình "

Ta không nhịn được đành giáo dục nó một hai câu : " Ân cứu mạng sâu như biển, sao có thể nói tạ ơn một câu là xong."

Nếu nói rằng cảm ơn xong một câu thì có thể không cần quan tâm nữa, hiện giờ ta đã tiêu dao biết bao nhiêu, chỉ cần nhớ rằng ta và người ấy khi còn làm thầy trò rất vui vẻ hòa hợp, sẽ không có nhiều áy náy tiếc nuối thế này.

Cục bột nhỏ mồm mồm định thân lại, rồi lập tức dậm chân nói : " Chính nàng ta không tuân thủ bổn phận, nàng ta biết rõ phụ quân đã có vợ có con, lại còn dây dưa phụ quân. Nàng ta ở phòng ngủ của mẫu thân, dùng đồ dùng trong nhà bếp của mẫu thân, lại còn nhìn phụ quân của mẫu thân nữa chứ."

Ta ngẩn ra một chút, thoáng nhớ lại lúc Dạ Hoa quân kia xuất hiện với bộ dáng y hệt như Mặc Uyên, không khỏi cảm khái.

Cái nàng Mâu Thanh kia cũng thật lạ, bản thượng thần ta nhìn qua thấy mấy vạn tuổi, với tài năng như thế chắc hẳn phải chiếm ưu thế. Nữ tử tầm thường, trong hoàn cảnh đó mà muốn mặt dày trụ lại, thực có chút khó khăn. Mà Tuấn Tật Sơn ở Đông hoang, từ khi nào đã biến thành tài sản của Tố Cẩm, ta cũng thấy nghi ngờ. Hỏi han qua loa, cục bột nhỏ kia liền nói thẳng ra.

Nó nói lung tung lộn xộn một hồi, đại khái ta cũng có thể hiểu được chân tướng

Hóa ra mẹ ruột của cục bột nhỏ này cũng không

phải thứ phi Tô Cẩm của Dạ Hoa quân, mà chỉ là một phàm nhân dưới hạ giới. Tắm điện mà cục bột nhỏ hiện đang sống, vẫn còn lưu lại một bức hình của phàm nhân kia, vận áo xanh, trên mắt có một dải lụa trắng che ngang, giống hệt dáng vẻ hiện giờ của ta. Ba trăm năm trước, không biết vì duyên cớ gì, phàm nhân kia sau khi sinh hạ cục bột nhỏ, liền nhảy xuống Tru Tiên Đài. Tru Tiên Đài này ta đã từng nghe qua, thần tiên nảy xuống tu vi phế bỏ, phàm nhân nhảy xuống thất phách tiêu hồn không thể nào hồi sinh.

Cục bột nhỏ đương nhiên cũng không biết đến chuyện này.

Trước khi phàm nhân kia được đưa lên Thiên Cung, đúng là sinh trưởng ở Tuấn Tật Sơn thuộc Đông hoang. Dạ Hoa quân nhớ lại chuyện cũ, liền đem phong ấn phòng ở trên núi của nàng, hàng năm đều dẫn cục bột nhỏ đến ở đó chừng mười ngày nửa tháng.

Ta cũng thật khâm phục sự can đảm của Dạ Hoa quân, những chuyện ân oán tình thù trong cung đình thời xưa, lại không gạt cục bột nhỏ kia một chút nào,

thật không sợ tạo thành bóng ma tâm lý đối với nó.

Trăm năm trước có một ngày, cục bột nhỏ ở trên núi một mình đuổi chơi theo một con thỏ, linh khí của nó đã hấp dẫn tới một con xà yêu. Xà yêu chẳng cần biết đạo đồng nhà ai, thấy quanh thân nó đầy tiên khí rất bổ dưỡng, liền muốn ăn thịt nó. May mà ngự giá Mâu Thanh công chúa của Đông Hải vừa đến Tuấn Tật Sơn, cứu được nó, lại dựa theo chỉ dẫn của nó, mang về căn phòng nhỏ trên núi. Căn phòng nhỏ vốn có phong ấn, ngoại nhân căn bản không thể nhìn thấy được, nhưng cục bột nhỏ kính công chúa Mâu Thanh là ân nhân cứu mạng, liền tỏ rõ thân phận, mời nàng vào phòng dùng trà. Trà xong, Mâu Thanh công chúa đang muốn cáo từ, lại gặp Dạ Hoa quân đột nhiên trở về. Tức thì bị sét đánh ngay lập tức, công chúa Mâu Thanh đối với Dạ Hoa quân nhất kiến chung tình. Dạ Hoa quân không muốn thiếu nợ nhân tình đối với Đông Hải công chúa, liền hứa cho công chúa một tâm nguyện. Trong suốt trăm năm qua, Mâu Thanh công chúa tựa hồ canh giữ luôn ở Tuấn Tật Sơn, lúc nào cha con Dạ Hoa ở đó thì giúp họ nấu ăn giặt giũ quần áo. Một công chúa mà lại làm những

việc của tôi tớ như vậy, Dạ Hoa cảm thấy không ổn, nhưng công chúa kia chỉ cúi đầu yên lặng thẹn thùng : " Đây là tâm nguyện của thiếp, cầu quân thượng thành toàn." Dạ Hoa cũng không còn cách nào khác, đành phải tùy nàng.

Thành thật mà nói cục bột nhỏ kia cũng hơi phiền diện. Xét tình trạng đó, Dạ Hoa quân cũng thuộc loại đa tình, khó có thể nói là chưa từng phát sinh chút tình ý nào đối với nàng Đông Hải công chúa vừa tốt bụng vừa biết đón ý như thế.

Ta cũng không khỏi ngây người, Dạ Hoa sống cho tới bây giờ, bất quá năm vạn tuổi, đã gặp nhiều tình trái như thế, cũng thật là một nhân tài.

Bản thượng thân lúc năm vạn tuổi, đã làm được cái gì ?

Cục bột nhỏ thần sắc phức tạp, nhìn ta muốn nói lại thôi.

Ta liền nghiêm nghị nói : "Thân là nam tử hán tối kỵ

nhất là lúc nào cũng ập a ập úng, không cần giữ cái bộ dáng hèn mọn cẩn thận như thế, muốn nói gì thì nói, phóng khoáng một chút."

Hắn bắt đầu òa khóc, chỉ vào ta : " Theo dáng vẻ này của mẫu thân, có phải trong lòng đang suy nghĩ, rằng không cần a Ly với phụ quân nữa phải không ?"

Ta dở khóc dở cười. Dạ Hoa với ta tuy có hôn ước, nhưng cũng chưa vượt quá mối quan hệ sơ sơ, thực khó có thể nói cần hay không cần.

Cục bột nhỏ lùi lại hai bước, vẻ mặt vô cùng đau khổ : " Phụ thân muốn kết hôn với kẻ mẫu, mẫu thân lại gả đi nơi khác, a Ly quả nhiên ứng với cái tên này, thành một kẻ không một ai ở bên, cô đơn một mình, các người không thích a Ly, a Ly chỉ có một mình thôi "

Ta hết hồn khi nghe thấy nó rống lên như vậy.

Năm đó mẹ ruột nó bỏ lại nó rồi nhảy khỏi Tru Tiên Đài, lúc đó nó còn thơ ấu nên không khỏi vương vấn nhiều khúc mắc, lại tích tụ trong phế phủ tới giờ, sợ là

không tốt.

Ta vội vàng vừa cười vừa ôm nó " Ta là mẫu thân của ngươi, đương nhiên không bao giờ không cần ngươi."

Nó vẫn tiếp tục lên án : " Nhưng người vẫn không cần phụ quân. Người không cần phụ quân, phụ quân sẽ cưới Mâu Thanh kia, phụ quân cưới Mâu Thanh rồi sẽ sinh thêm em bé, sẽ không còn cần tới a Ly nữa." nói xong lại muốn khóc tiếp.

Ta bắt đầu đau đầu, không thể để nó thất vọng, đành phải làm ra vẻ ngọt ngào, nghiêng răng nói : " Phụ quân của ngươi là tâm là can của ta, là bảo bối điếm mật của ta, sao ta lại không cần hẳn chứ."

Nói xong mấy chữ đó, không khỏi cảm thấy ruột gan nhộn nhạo muốn ói.

Lúc bấy giờ, cục bột nhỏ mới thấy hài lòng, tiếp tục ôm chân kéo ta cùng hướng về phía hoa viên.

Ta không thể làm gì khác chỉ đành đi theo nó. Ta

thật mong muốn lần này Dạ Hoa không ở trong vườn, giúp ta đỡ phải diễn ra vở tuồng đánh ghen.

Nếu như bất hạnh, bản thượng thần ta chỉ hiểu sơ sơ, quả thật nếu đúng là hấn gặp gỡ giai nhân, thì Dạ Hoa quân kia, hôm nay ta đến phá hoại nhân duyên của người, cũng chỉ nhằm giữ cho đứa con trai bảo bối của người được vui vẻ, không được trách ta.

Đi quá cổng vòm, chỉ thấy một tòa đình thiết kế tinh xảo nằm cách đó không xa, nam nhân đang đứng khoanh tay, thân vận huyền sắc trường bào chính là Dạ Hoa. Và hoàng y thiếu nữ đang ngồi cạnh ở bên cũng chính là Mâu Thanh công chúa.

Bản thượng thần ta đoán không sai, quả nhiên là hấn tới gặp giai nhân.

Cục bột nhỏ lắc lắc tay áo ta " Mẫu thân, tới lượt người lên sân khấu."

Trông nó có vẻ rất khoái chí. Ta bắt đầu thấy nhức đầu, cố gắng nghĩ xem nên bắt đầu như thế nào ?

Trong những người ta biết, chỉ có đại ca Bạch Huyền là đào hoa nhất.

Mỗi lần đại tẩu xử tội đào hoa của đại ca, thường dùng thủ đoạn gì nhỉ ?

Ta thoáng nhớ lại một chút.

Đầu tiên là ánh mắt, ánh mắt nhất định phải thật lạnh lùng, nhìn cái tên đào hoa kia từ đầu đến chân, xem mỹ nhân như một củ cải trắng.

Sau đó là cách nói chuyện, cách nói chuyện phải thật lập lờ, gặp chuyện như thể dứt khoát phải chủ động nói một câu : " Ta thấy như vậy cũng tốt, nếu phu quân thích, thì cứ giữ nàng lại, ta cũng thêm một muội muội."

Đây là lấy lui để tiến.

Mặc dù đại ca hề có dịp thì đều ra ngoài lãng nhãng, nhưng vẫn luôn một lòng một dạ với đại tẩu, không cần ai khác, chiêu này mới đặc dụng. Nếu đem so với ta, tình cảnh của ta với đại tẩu có phần khác.

Ta do dự hồi lâu, cục bột nhỏ đã bước nhanh vài bước, đến quỳ trước mặt phụ quân nó, nói : "Hài nhi thỉnh an phụ quân"

Dạ Hoa đầu mày nhíu lại, ánh mắt lướt qua cục bột nhỏ chiếu thẳng vào ta.

Ta chỉ bướng bỉnh quay đầu đi, hành sơ sơ một cái lễ, rồi kéo tay cục bột nhỏ đang quỳ trên mặt đất, phui phui đám bụi ở chân nó, sau đó ôm lấy nó ngồi xuống ghé mỹ nhân.

Ánh mắt sắc bén của Dạ Hoa nóng bỏng phía sau lưng, mấy động tác này ta thực hiện thật khó khăn.

Công chúa Mâu Thanh kia liền chủ động nói : "Tỷ tỷ là ??"

Ta cố gắng giả bộ một dáng vẻ tuy cười nhưng ánh mắt lạnh như băng, xoa nhẹ lên mặt cục bột nhỏ : "Đứa nhỏ này gọi ta một tiếng mẫu thân."

Nàng như bị sét đánh ngang tai.

Trong lòng ta thực cũng có chút áy náy. Công chúa Mâu Thanh này bề ngoài cũng không xấu, mặc dù khí chất không bằng công chúa Lục Tụ của Nam Hải, nhưng cũng có thể tạm coi là một mỹ nhân. Nàng đối với ta không thù không oán, ta lại làm thế này, thật là không để phúc cho con cháu.

Dù trong lòng đau khổ, bề ngoài ta vẫn phải cố diễn cho trọn vai, tiếp tục trưng ra bộ mặt cười mà ánh mắt lạnh như băng nói : " Cái khung cảnh này, mây đen kín đầu, gió thổi hiu hiu, thật không khỏi làm cho con người ta nảy ra thi hứng một chút. Muội muội nói có phải thế không ?"

Dạ Hoa rõ ràng tỏ vẻ rảnh rang đứng dựa vào cây cột cạnh đình ung dung xem ta bày trò.

Cục bột nhỏ không hiểu, nên ngơ ngác quay đầu lại nhìn ta. Ta liền xia nhẹ ngón tay lên trán nó, cười nói " Trời âm u, đất mịt mù, một đóa hồng hạnh muốn ra tường", lại quay sang công chúa Mâu Thanh kia, hỏi tiếp " Muội muội nói, thế có không thích hợp không cơ chứ."

Nàng đã choáng váng. Trong khoảng khắc, hai hàng lệ nóng bỏng từ nơi khoe mắt nàng lăn chã thánh thót. Xoạt một tiếng, nàng lập tức quỳ xuống trước mặt ta : "Nương nương bớt giận, Mâu Thanh, Mâu Thanh không biết là nương nương phượng giá, Mâu Thanh ngàn vạn lần không dám làm muội muội của nương nương. Mâu Thanh chỉ yêu thương quân thượng đơn phương, chứ tuyệt nhiên không mong cầu quân thượng ban cho Mâu Thanh cái gì. Lần này huynh trưởng muốn gả Mâu Thanh đi Tây Hải, nhị công tử ở Tây Hải kia cũng là một kẻ quyền quý. Sắp đến hôn lễ, Mâu Thanh vẫn không thể, biết quân thượng dẫn tiểu thiên tôn đến Đông Hải dự tiệc, mới dùng hạ sách ra múa để cầu được gặp. Mâu Thanh chỉ nguyện đời đời kiếp kiếp được đi theo quân thượng, làm tỳ nữ hầu hạ quân thượng, tuyệt nhiên không nghĩ gì cao xa hơn, xin nương nương thành toàn."

Hóa ra là như vậy. Mọi tình nồng nhiệt này thật động lòng người. Ta mấy lần thổn thức rơi lệ. Thiên cung kia lớn như vậy, biết an bài nàng ăn ở như thế nào đây. Nghĩ một chút, đây chung quy cũng là việc nhà của Dạ Hoa quân. Nếu không phải nàng ôm mối chân tình

cảm động cả trời đất, ta có cầm gậy đánh tiếp cũng quyết không ngại. Nhưng hiện giờ thật không làm nổi. Tình cảm là một chuyện, những việc vô đạo đức quyết không thể bàn tới, cục bột còn nhỏ, ngày sau từ từ dạy nó vậy. Ta tuyệt nhiên không thể trợ Trụ làm ác. Nghĩ kỹ một hồi, không nhin nổi thở dài một tiếng, định ôm cục bột nhỏ rời đi.

Cục bột nhỏ lộ vẻ đáng thương dựa vào lưng ghế mỹ nhân : " Mới vừa rồi mẫu thân còn nói phụ quân là tâm là can của người, là bảo bối điếm mật tiên của người. Người khác vừa tới nhìn phụ quân, người lại để mặc cho họ cướp đi, người nói mà không giữ lời."

Ta nhất thời choáng váng.

Dạ Hoa hơi cười cười tiến mấy bước lên cản ngay đường đi của ta, vuốt nhẹ lên tóc ta, chậm rãi mở miệng nói : " Ta là tâm can của nàng sao ?"

Ta cười gượng mấy tiếng, lui về sau một bước.

Hắn lại bước gần lại một bước " là bảo bối của nàng

nhỉ ?"

Ta cười đến cứng miệng, lại lui từng bước.

Hắn liền dồn ta vào một góc đình " là mút quả ngọt ngào của nàng nhỉ? "

Lần này ta không gượng cười nổi nữa, miệng khô nóng, bản thượng thân ta đây đã gây ra cái tội nghiệp gì thế này.

Ta mắt không nhìn tâm không động : "Đồ ngốc kia, không phải chàng đã sớm biết rồi sao, còn muốn người ta nói ra, thật xấu chết đi được."

Cục bột nhỏ trong lòng ta choáng váng, mà Dạ Hoa đang đứng ở trước mặt cũng choáng váng.

Thừa dịp cửa lộ ra một khoảng, ta lập tức bỏ mặc cục bột nhỏ nằm dựa vào ghế mỹ nhân, vứt sạch khôi giáp, bỏ trốn mất dạng.

Bản thượng thân lần này, cũng thật khổ sở.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bởi vì ta đã đánh mất chạc cây mê cốc, bóng đêm lại tối đen, có thể nói giờ phút này mà vẫn có thể loanh quanh ở gần Đông Hải như thế thật không biết đã tích đức từ bao lâu, đương nhiên, ta cũng không mong rằng có thể trở lại Thanh Khâu trước bình minh.

Đông Hải nước mênh mông bốn phía. Ta chỉ là một con hồ ly bốn chân bám đất, đương nhiên chỉ sống trên đất bằng, tất nhiên thấy bốn phía đều giống hệt nhau, chẳng thấy chỗ nào khác chỗ nào cả. Đến lúc trời lên khỏi mặt nước, mới phát hiện ra ta bị lầm phương hướng, lấy cái phương Bắc kia làm thành phương Đông.

Bây giờ đã vào hạ, trời trong trắng sáng. Ta ngồi

trên dải đá ngầm ở bắc ngạn Đông Hải, trong lòng thâm rầu rĩ.

Trở lại theo đường cũ, bắt đầu từ Đông Hải rồi đi về dĩ nhiên không khó, nhưng lỡ gặp lại Dạ Hoa quân kia, còn mặt mũi nào mà nhìn hấn. Tôi nay đành chịu khổ ở lại trên bờ bắc này một đêm, sáng mai tính sau.

Tháng tư hoa cỏ mơn mớn thơm ngát, ban ngày trời còn ấm áp, ban đêm lại cực kỳ lạnh. Xiêm y trên người mỏng manh, từng đám sương mù mờ mịt lan trên mặt biển khiến ta hắt hơi mấy cái liền. Rốt cục ta đành nhảy xuống bãi đá ngầm, chui vào trong cánh rừng ở bên cạnh.

Cánh rừng này đương nhiên không bằng cánh rừng của Chiết Nhan. Mấy cành cây kia tuy cao nhưng mọc lồm chồm, lá cây xếp tầng tầng lớp lớp, chắn gió cũng không tòi. Chắn gió không tòi, đương nhiên chắn sáng cũng rất tốt. Trên Cửu Trùng Thiên mặc dù trắng sáng vằng vặc, nhưng trong rừng giờ tay lên trước mặt mà nhìn không thấy ngón. Ta cẩn thận gỡ dải lụa trắng bịt mắt xuống, rồi lấy từ trong tay áo ra một viên dạ minh

châu, chiếu lung tung xung quanh cân nhắc tìm một cái chạc ba để ngủ tạm một đêm.

Cánh rừng này cũng thật rậm rạp, mặc dù cũng là loại thú chạy, lại có dạ minh châu chiếu sáng, ta cũng chẳng nhìn tốt hơn những đồng loại bình thường. Bước thấp bước cao được chừng ba thước, ta bất ngờ rơi tọt vào một cái động lớn.

Tứ ca đi theo Chiết Nhan viết sách, đã từng thu thập không ít chuyện hoang đường xưa trên tứ hải bát hoang.

Có một truyện trong đó nói, ở Đông hoang xưa có một tòa núi đơn gọi là Diễm Không, ở chân núi có một cái tấm bia, sau tấm bia có một tòa động không đáy, ở dưới đó có một yêu nghiệt rất xinh đẹp. Yêu nghiệt kia tuy xinh đẹp mỹ miều, nhưng cũng là một yêu tinh tốt, trót yêu thương một tên phàm nhân tu chân, sau đó vì phàm nhân kia chỉ một lòng một dạ muốn phi thăng, liền chuyển hết tu vi cho hắn, do đó bao nhiêu tu vi tu hành được đều bị hủy cả, lại mất đi tính mạng. Đó cũng xem như một tấm gương lớn.

Hiện giờ cái động ta đang rơi xuống này tuy sâu, nhưng cũng không phải cái động Diễm Không không đáy kia. Đương nhiên như vậy, ở dưới đáy động cũng không phải nơi ở của yêu nghiệt xinh đẹp si tình kia. Nếu quả thật có thể gặp nàng, ta sẽ làm phép, mang về cho Tứ ca, để nàng giúp Tứ ca trông nom tên tọa kỵ Tất Phương Điều kia, coi như lần ra khỏi Thanh Khâu này cũng làm được một việc thiện duyên.

Nghĩ tới điều này, ta cũng thấy an tâm liền tự trầm mình để hạ xuống. Lúc đầu quả thật cũng hơi mệt, nhưng rơi được một nửa đã có thể điều chỉnh được tư thế cho thoải mái nhất, tính toán sao rơi cho tiện.

Nửa nén hương qua đi, cuối cùng hai chân ta cũng chạm đất.

Trước mắt trở nên sáng sủa. Có kẻ nào đó đã dùng pháp thuật tạo ra bầu trời, trăng và sao, phía dưới còn có suối chảy, trên mặt nước còn dựng một tòa thảo đình, so với Hồ Ly động của phụ thân mẫu thân còn rộng hơn một chút.

Trong thảo đình có một đôi nam nữ đang diễn cảnh uyên ương

Bản ý của ta là tới tìm yêu nghiệt chưa gây chuyện ác để độ hóa, lại không ngờ gặp cảnh vui thú chốn khuê phòng của người khác, thật xấu hổ.

Nam nhân kia đang quay lưng lại với ta, nhìn không rõ mặt. Nữ tử tuy nửa khuôn mặt đang giấu ở hõm vai nam tử, nhưng mặt mày cũng ưa nhìn. Có điều thấy ta đột nhiên theo đám bụi rơi từ trên cửa động xuống, nàng cũng khó tránh khỏi sợ hãi.

Ta vội vàng cười thân thiết với nàng, làm bộ trấn an. Nàng lại chỉ nhìn chăm chăm vào ta, làm ta không khỏi ngượng ngùng. Vì hai người bọn họ đang ôm chặt lấy nhau, nam tử kia cũng nhận ra có điều khác lạ, liền nghiêng người quay đầu lại.

Có một cái hồ ngăn ở giữa, mà cái liếc mắt này, lại làm cho ta có cảm giác như giữa mùa hè bị một lớp mỡ lợn hun nóng ập tới, vừa bản vừa khiếp.

Một loạt những chuyện cũ năm xưa tưởng đã quên dần, lại bắt đầu bùng bùng trỗi dậy.

Trên đôi mắt hần như lướt qua trăm núi vạn sông, bình tĩnh nhìn ta, lúc lâu sau mới gọi : " A Âm"

Ta nhìn xuống đất, nghiêm nghị nói : " Hóa ra là Ly Kính quý quân, lão thân và quý quân sớm đã ân đoạn nghĩa tuyệt, hai chữ A Âm tuyệt không dám nhận, thỉnh cầu quý quân đừng gọi lão thân một cách bừa bãi như thế."

Hần không nói gì, nữ tử trong lòng bỗng nhiên run lập cập, thật làm ta nhìn quá rõ.

Ta quả thật không kiên nhẫn nổi. Mấy năm gần đây đám thân tiên trẻ tuổi với quý tộc quan hệ không tôi, không thể vin cớ vào ân oán của riêng ta, mà phung hại đến tình nghĩa đôi bên khó khăn lắm mới thiết lập được. Cứ bản khoản chuyện đó như vậy, cuối cùng ta không thể giữ mãi sắc mặt lạnh lùng.

Hần thở dài : " A Âm, người tránh né ta bảy vạn

năm rồi, vẫn còn muốn tiếp tục trốn ở đó sao ?" Giọng nói rất thành khẩn, tựa như không gặp được ta sẽ vô cùng tiếc nuối, làm người ta rất thương cảm.

Ta tò mò than thở, rõ ràng quan hệ giữa hai người bọn ta như lưới rách cá chết, sao hắn lại có thể thân nhiên thốt ra một câu như vậy ???

Hơn nữa, nói rằng ta trốn hắn, thật là cái án oan tày trời. Tuy người ta nói, sống lâu quá dễ quên nhiều việc, nhưng dù ta cố gắng xoa xoa hai huyệt Thái dương, cẩn thận nhớ lại, ta vẫn nhớ rõ ràng, bảy vạn năm qua ta với hắn không gặp lại nhau, cũng không phải ta cố tình tránh né, mà đó là do duyên phận.

Bảy vạn năm nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm. Tính ra Đông Hoang kia cùng lắm cũng trải qua hai mươi lần thương hải tang điền là cùng.

Một ngày cách đây bảy vạn năm về trước, cố Quý quân là Kinh Thương ra ngoài săn bắn, vừa mắt Cửu sư huynh Lệnh Vũ, liền bắt huynh ấy đi Đại Tửu Minh Cung, muốn lập làm nam hậu. Cũng bởi vì lần đó ta ở

cùng chỗ với Lệnh Vũ, nên cũng bị trói bắt đi cùng.

Lúc năm vạn tuổi ta bái Mặc Uyên làm sư phụ. Mặc Uyên vốn không thu nữ đệ tử, mẫu thân liền sử dụng phép thuật biến ta thành thân nam nhi, lại dùng tạm một cái tên giả là Ti Âm.

Hồi đó, ai nấy đều biết đồ đệ thứ mười bảy của Mặc Uyên tên gọi là Ti Âm, là một vị thần quân sử dụng trù phiến (quạt bếp) làm pháp khí, là vị đồ đệ nhỏ tuổi được sủng ái nhất của thượng thần Mặc Uyên. Đương nhiên không ai hoài nghi vị Ti Âm này vốn là một nữ thần.

Ta với Lệnh Vũ mặc dù cùng bị trói lại, nhưng ta chỉ vốn là kẻ đi theo, đương nhiên cũng không bị trông coi ngặt nghèo cho lắm. Cho nên ngoài ba bữa cơm, chỉ đi lại chung quanh một chút, không rời khỏi Đại Tử Minh Cung, thì cũng không có vấn đề gì.

Sau này ta thường xuyên nhớ lại, cái bữa trưa ngày thứ ba ở Đại Tử Minh Cung, ta không nên ăn cái bát thịt kho đó. Nếu ta không ăn bát thịt kho kia, thì bát hoang tứ hải ngày hôm nay, tất đã không dẫn tới cái tình trạng

này.

Vốn là ta đã ăn cơm trưa, chén thịt kho này coi như ăn thêm. Sau khi ăn xong lại muốn đi lại cho tiêu cơm, nên đi nhiều hơn mọi khi hai bước. Hai bước số phận này, lại làm cho ta gặp phải hoàng tử Ly Kính, đã sửa đổi lại toàn bộ số phận của ta.

Con dê dài ngàn dặm, đương nhiên cũng có chỗ vỡ, một cái bánh mì cũng có thể dẫn tới huyết án. Thì việc cái chén thịt kho này đã biến cuộc sống của người ta thành quanh co khúc khuỷu, cũng không phải chuyện hoang đường. Đến bây giờ, nhìn lại, bản thượng thân ta không khỏi thở dài một tiếng đầy đau khổ.

2

Ta còn nhớ rõ ngày hôm ấy trời rất đẹp, mặt trời chiếu sáng rực rỡ ở đằng xa, xuyên qua lớp mây mù chướng khí của Đại Tử Minh Cung, giống như một cái lòng đỏ trứng ở phía chân trời.

Cung nga phụ trách tiếp khách ngồi nói chuyện

phẩm với ta, rằng trong ngự hoa viên có một gốc hoa sen cực kỳ hiếm có, bây giờ đã nở rồi, Thần Quân nếu còn cảm thấy tức bụng, có thể đi xem thử. Lại còn chỉ đường cho ta.

Ta phe phẩy trù phiến đi qua xem thử, oanh chao yến liệng, hoa cỏ dương liễu xanh ngút ngàn. Có điều ta vốn không giỏi tìm đường, hồi lâu vẫn không tìm thấy cái loại hoa sen đặc biệt kia. Cũng may ngự hoa viên này tuy là nước cạn núi giả, nhưng bài trí tinh tế, thưởng ngoạn cũng thấy tuyệt.

Ta vốn tự an ủi mình, đột nhiên từ đâu xuất hiện một tên thiếu niên. Vạt áo buông lơi, búi tóc hơi rối, ánh mắt mê man, trên vai còn rớt vài cánh hoa. Mặc dù vẫn mang bộ dáng vừa tỉnh ngủ, cũng không giấu nổi phong tư chói lóa rạng ngời.

Ta đoán đây chắc là một vị phu nhân của tên quý quân đoạn tụ* kia, liền gật gật đầu với hắn. Hắn ngây người, ngân ngơ hồi lâu, cũng không đáp lễ, có vẻ như vẫn chưa định thần. Ta tất nhiên không so đo với kẻ chưa tỉnh ngủ, đã hành đủ lễ, liền tiếp tục dạo chơi trong

ngự hoa viên. Tính coi hấn như gió thoảng qua, ai ngờ hấn lại túm lấy tay áo của ta, vẻ mặt trịnh trọng bối rối :
" Màu sắc xiêm y của ngươi nhìn thật quái, nhưng cũng khá đẹp, đặt mua ở đâu vậy ?"

Ta không kịp phản ứng, hai mắt chăm chăm nhìn vào hấn, không nói được câu nào.

Bộ xiêm y này vốn là màu tía bạc, mấy ngày nay đều là ngày mặc đêm giặt, đương nhiên đã bạc hơn nhiều so với khi mới mặc, nhưng cũng vẫn chấp nhận được, không tính là quái lạ. Kinh Thương bất thành linh bất cóc Lệnh Vũ với ta, chuyện xảy ra bất ngờ, ta không kịp tắm rửa chuẩn bị quần áo. Từ lúc đến Đại Minh Cung, ta vẫn mặc nguyên một bộ xiêm y này. Quần áo của bọn họ ta mặc không quen, đành chăm chỉ giặt một chút.

Thiếu niên trước mặt kéo ta xoay một vòng, đánh giá trên dưới một hồi, nói một cách khấn thiết " Ta chưa thấy qua màu sắc như vậy, đang lo sắp tới lễ chúc thọ của phụ vương không tìm thấy lễ vật xứng đáng, kỳ lạ như thế. Tiểu huynh đệ coi như cho ta một cái nhân tình, đem xiêm y này đổi cho ta nhé." Dứt lời liền giữ

chặt lấy ta, màu da trắng như tuyết hơi đỏ lên, vờ
ngượng ngùng vờ nhanh nhẹn cởi quần áo ta.

Ta dù hóa thành thân nam nhi, nhưng chung quy
vẫn là một nữ thần tiên trong trắng ngây thơ. Gặp
chuyện bực mình như thế này, y theo bản tính, dù vô
lực cũng phải phản kháng một phen.

Lúc đó, hai kẻ bọn ta đang đứng cạnh ao sen, gió
thổi dịu dịu, hương sen ngát thơm.

Lúc đó, mặc dù ta giãy giụa không thôi chứ chưa
thèm dùng tới phép thuật, chỉ dùng tay không đẩy ra,
cũng không nhìn qua xung quanh, làm cả hai người cùng
rơi vào hồ sen. Quý tộc vốn thính tai, một tiếng bùm rơi
vào trong nước đã dẫn tới rất nhiều kẻ tới xem náo nhiệt.
Việc này thật mất mặt. Hấn dùng tay ra hiệu cho ta một
chút, ta cũng hiểu nó hàm ý đừng đi lên, liền gật gật đầu,
cùng hấn lưng tựa lưng ngồi ở dưới đáy nước một lúc.

Bọn ta buồn bã ngồi hồi lâu ở dưới đáy nước, cho
tới tận lúc bầu trời tối đen. Đoán trên mặt nước không
còn ai, mới đánh răng lập cập mà nổi lên bờ.

Nhân có cái duyên cùng ngôi nửa ngày dưới đáy nước, hai kẻ bọn ta cùng quên sạch những chuyện lúc trước mà xưng huynh gọi đệ, kết giao bằng hữu.

Vị thiếu niên mỹ miều kia quả thật có quan hệ với cái tên Quỷ quân đoạn tụ kia, có điều không phải phu nhân của hắn, mà chính là con trai thứ hai, tên là Ly Kính.

Sau đó, mấy ngày liền Ly Kính tới lôi kéo ta cùng thưởng trà, chọi gà uống rượu.

Ta lại không có tinh thần chút nào. Ta mới nhận được tin, nói Kinh Thương cường bức, hôn lễ định tổ chức vào ngày mùng ba tháng hai, Lệnh Vũ liền chết không chịu, ba lần đập đầu vào cột đều bị cứu tỉnh, nay bắt đầu tuyệt thực.

Vì chúng ta thực lực đơn bạc, chớ nói tới chuyện cứu Lệnh Vũ chạy thoát khỏi Đại Tử Minh Cung, mà chỉ một mình ta, muốn chạy trốn cũng khó. Nhưng vì tin tưởng sư phụ Mặc Uyên sau khi bế quan trở ra tất sẽ cứu chúng ta ra khỏi chốn nước lửa này, ta ở đây cũng

không khó chịu lắm. Vẫn nghĩ rằng Kinh Thương lại yêu thương Lệnh Vũ thật sự, tình trạng của Lệnh Vũ kia cũng không đáng ngại lắm, ai ngờ huynh ấy lại cố tình đẩy đổ mình như thế, thật khiến người ta phiền lòng.

Ngày phiền, đêm phiền.

Ly Kính cũng không kiên nhẫn, tính tình nóng nảy, liền đặt mạnh chén rượu xuống, nói "Cái việc nhỏ như vậy, mà mỗi ngày người thà ngồi một chỗ ưu phiền cũng không thèm tới tìm ta hỗ trợ, rõ ràng không coi ta là huynh đệ, lại còn bắt ta phải tới hỏi người. Người không nhận ca ca là ta đây, nhưng ta lại đã coi người là đệ đệ. Ta đảm bảo trước mừng 3 tháng hai sẽ giúp người đưa hấn ra khỏi cung. Người cần nói gì với hấn, thì viết ra đi, đêm nay ta mang lại cho hấn để giúp hấn thoải mái một chút. Nói là hấn phải nghĩ lại cái việc hôm qua cho kỹ. Quả thật ta cũng chưa bao giờ nghe nói tới, thần tiên lại yếu ớt như thế, chỉ đập đầu một cái cũng chết được. Cũng chỉ có thể lừa phụ vương ta, lại cho rằng đó là một chuyện trọng đại"

Ta không còn gì để nói. Không đem việc này ra

quây rầy hấn, chỉ bởi nghĩ rằng hấn với Kinh Thương là cha con, không muốn hấn động tới phiền toái, cũng không tốt. Hấn cố ý giúp, ta cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn làm theo.

Nhân thế lại thiếu hấn một cái nhân tình, sau lại bồi Ly Kính uống rượu, ta đương nhiên càng tận tâm hơn.

Ta sợ nhất vừa uống rượu vừa chơi trò hành nhã. Thuở còn trẻ, còn nghịch ngợm, ngày ngày ta đều theo mấy sư huynh hồ đồ đi chơi bồi lâu lẳng, đi khắp nơi đóng vai kẻ phong lưu, thi văn âm luật chẳng hiểu gì cả, mỗi lần chơi trò hành nhã đó ta đều bị phạt nhiều nhất. Hành thông lệnh thì ta lại chơi rất tốt, bất chấp đồ xúc xác hay rút thăm, hay nắm tay đoán số, ta đều dễ dàng đứng thứ nhất.

Còn bây giờ muốn lấy lòng Ly Kính, ta lại thực sự thích chơi hành nhã lệnh, mỗi lần chỉ nói linh tinh rồi lập tức cúi đầu uống rượu, hành thông lệnh lại giả vờ vò đầu bứt tai. Ly Kính rất là vui vẻ.

Sau khi tính toán kế hoạch rõ ràng, quyết định tới

đêm mừng hai, chúng ta trộm đưa Lệnh Vũ rời khỏi cung.

Cứ thế, quan hệ giữa hai kẻ bọn ta tiến triển cực nhanh, chỉ trong vòng mười ngày ngắn ngủi, đã đi tới vạn dặm, đã tới mức độ tính toán bàn luận tới việc hôn nhân.

Thật ra cũng không phải ta đàm luận hôn nhân. Vấn đề là ở chỗ, muội muội Yên Chi của hắn, không hiểu sao lại coi trọng ta.

Nàng Yên Chi muội muội của Ly Kính này ta đã thấy qua một lần, trông cũng không giống hắn, có lẽ là giống mẫu thân, nhưng cũng là một giai nhân thanh tú.

Hắn rất phấn chấn cao hứng, chỉ nói thân càng thêm thân, tuy rằng ta với hắn nguyên cũng đã thân lắm rồi. Đúng là ta khổ thật sự. Nếu như ta đúng là một thân nam nhi, xét kỹ mà nói, cũng là một chuyện tốt. Nhưng sự thật là ngay từ khi sinh ra ta đã không phải là một nam hồ ly. Ta liền nói với Ly Kính, ta chỉ là một kẻ thô hào, thực không xứng với công chúa Yên Chi. Hắn lại

cho rằng ta ngượng ngùng, liền mỉm cười mặc kệ. Ta thật là khổ sở.

Trong tòa Đại Tử Minh Cung, Lệnh Vũ ở Đông Ngung đau khổ chống đỡ, ta cũng ở Tây Ngung đau khổ chống đỡ, cũng coi như cân bằng.

Có một ngày ta chợt nằm mơ, mơ thấy Lệnh Vũ thật sự trở thành vương hậu của tên quý quân đoạn tụ kia, ta cũng cưới Yên Chi công chúa. Ly Kính thân thiết kéo tay ta, chỉ vào Lệnh Vũ nói : " Âm đệ, mau gọi một tiếng mẫu hậu." Lệnh Vũ lại túm tay ta đặt lên bụng huynh ấy, trên đầu hào quang lấp lánh, dáng vẻ hiền hậu nói với ta "Mấy tháng nữa, mẫu hậu sẽ sinh cho các ngươi một đứa bé, a Âm, ngươi có vui hay không." Ta mặt mày cứng đờ cười gượng đáp : "Vui chứ."

Đến khi tỉnh lại, quần áo đều lạnh ngắt mồ hôi. Muốn xuống giường uống một ngụm nước lạnh cho đỡ sợ, vừa vén màn lên, đã thấy Ly Kính mặc một bộ quần áo trắng, đứng yên lặng ở đầu giường, ánh mắt nhìn ta sáng quắc.

Ta lăn ngay từ trên giường xuống.

Bấy giờ đã sang canh ba, ánh trăng ngoài cửa sổ cho dù không sáng lắm, nhưng cũng đủ để chiếu tỏ gian phòng nhỏ này.

Ta ngã ngồi trên mặt đất trầm nghĩ, không biết có nên trách hấn hay không, có khả năng là hấn không ngủ được, đêm tìm ta giải buồn.

Quả nhiên đã thấy hấn ngồi xồm xuống, trầm ngâm một lúc, cuối cùng nói " A Âm, ta muốn kể cho ngươi một bí mật, ngươi có muốn nghe hay không ?"

Ta nghĩ một hồi, giờ này hấn còn không đi ngủ, lại đặc biệt muốn tới kể cho ta nghe một bí mật, cho thấy hấn cực kỳ đau khổ. Ta nếu không nghe, không thể coi là huynh đệ, cho nên đành nuốt hận quay đầu lại.

Hấn then thùng nói : " A Âm, ta rất thích ngươi, ta muốn ngủ cùng ngươi."

Ta vừa đứng lên, ngay lập tức đã lại ngã nhào xuống.

Theo như ta biết, Ly Kính cực kỳ ghét bỏ hành vi đoạ tụ của cha hắn, mấy cuộc phong nguyệt xưa nay đều thập phần chính trực. Trong tấm điện của hắn có rất nhiều mỹ nhân, người nào cũng thắt đáy lưng ong, ngực nở, chân dài. Lúc đó ta đã biến thành một thân nam nhi, mặc dù bộ mặt không thay đổi, nhưng ngực đã hóa thành bằng phẳng. Sau khi nghe hắn nói như vậy, ta thật không thể tin nổi.

Hắn tự cho là đã bộc bạch cõi lòng, coi như đã thương lượng xong cùng ta, liền cởi xiêm y của ta. Ta liền chết giữ chặt vạt áo trước. Hắn tức giận nói : " Ngươi đã im lặng đồng ý rồi, lại còn nhăn nhó như vậy làm chi."

Vốn bản thân quân ta không nói năng gì, tuyệt nhiên không phải đồng ý, mà chính là bị choáng quá không nói nên lời.

Lúc ban đầu gặp ta là do hắn thích xiêm y của ta, cũng mới chỉ gặp qua có hơn mười ngày. Tượng đất còn

có tôn nghiêm của tượng đất, hương chi ta lúc đó cũng đã có tiên vị, cũng được phong làm Thần Quân.

Thật không thể nhịn được nữa, ta liền đập cho hắn một phát, đá hắn văng xuống đất. Nào ngờ ta không biết cân nhắc lực đạo, trùng hợp đập trúng vào cái trụ huyết, cơ duyên xảo hợp, hắn liền hôn mê, ngã nhào vào trên bụng ta, trên người nồng nặc mùi rượu.

Nghĩ kỹ ta cho rằng hành động vừa rồi của hắn cũng vì say rượu, cũng không thèm tính toán. Trên mặt đất lại lạnh, ta liền lấy một cái chăn, cuộn chặt lấy hắn, đẩy xuống chân giường, rồi lại trèo lên giường ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, ta vừa mở mắt, đã thấy hắn ngo ngác nằm trong cái chăn mà ta đã bọc chặt lấy ngày hôm qua, tựa sát vào góc giường, vừa nhíu mày vừa rụt cổ : " Tại sao ta lại ngủ ở chỗ người ?"

Ta nghĩ một lúc, lại nghĩ tiếp một lúc, cuối cùng chậm rãi nói : " Đêm qua người say rượu, canh ba chạy đến phòng ta, nói người rất thích ta, muốn ngủ cùng ta."

Bàn tay đang vò đầu của hắn sững lại giữa không trung, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tóc tai rối bù như tổ chim, giống như một quả trứng chim đập vào trong một bát canh. Sau một lúc lâu, hắn mới nói : " Ta không phải kẻ đoạn tụ. Ta, ta nếu thuộc loại đó, tại sao còn muốn đem muội muội ruột của mình gả cho người ?"

Ta túm chặt vạt áo, vui mừng nói : "Quả thật người không phải kẻ đoạn tụ."

Cũng không nghĩ tới hành động túm vạt áo của ta này ảnh hưởng mạnh tới hắn đến thế.

Hắn nhắc tay phải lên run rẩy chỉ thẳng vào người ta : " Người, người làm như vậy, dáng vẻ rõ ràng là sợ bị ta chiếm tiện nghi."

Ta ngậy người ngẩn ngơ một hồi, cuối cùng nghiêm nghị nói : " Quả thật đêm hôm qua sớm chút nữa người đã lột quần áo của ta ra."

Sau đó, mấy ngày liền ta không thấy Ly Kính đầu. Lúc trước, hầu như ngày nào hắn cũng tới quấy rầy ta,

vậy mà nay lại bật vô âm tín.

Thành thật mà nói, mặc dù Ly Kính này gây ồn ào một chút, nhưng rượu mang tới uống cũng ngon, mà cùng hấn chọi gà đấu đé cũng rất khoái trá. Bây giờ, mấy ngày liền không thấy, ta cũng thấy nhớ hấn chút chút.

Yêu Chi công chúa gặp ta ở hậu viên, liền nói chuyện về vị ca ca này, ta mới biết mấy ngày gần đây Ly Kính bận rộn tìm hoa hỏi liễu hàng đêm, thật sự là phong lưu.

Yên Chi vừa cẩn thận, lại hơi lo lắng nói : " Không biết Thần Quân với nhị ca có hiềm khích gì, hai người hỏi trước vốn như hình với bóng cơ mà ?"

Ta vò đầu bứt tai một hồi, lại nhớ tới đêm đó hấn say rượu đùa giỡn ta chưa thành, ta với hấn vẫn hòa thuận. Vả lại huynh đệ như quần áo, thê thiếp như tay chân(2). Hấn coi trọng việc sinh ra tiểu hài tử để có người hương khói, cái quần áo kia cũng thừa thãi. Ôm mỹ nhân cũng là một việc phong nhã, ở bên cạnh lại có

cái nam nhân nhìn chăm chăm mỹ nhân trong lòng người như hổ rình mồi, được nhiên không hay. May thay ta không phải là nam tử, nên cũng không mơ ước mỹ nhân trong lòng hắn. Nhưng đương nhiên hắn không biết, dù sao cũng phải đề phòng một phen. Đã là thân nam tử, lại là nam tử có nhiều phu nhân, cũng không dễ dàng gì. Nghĩ đến chuyện này, ta lại càng thông cảm cho hắn.

Yên Chi tò mò muốn hỏi ta tới tận ngọn ngành. Ta suy nghĩ hồi lâu, thấy nếu nói rõ với nàng cũng không tốt. Xấu hổ hồi lâu, liền tùy tiện tìm một cái lý do, qua loa tắc trách mà qua trông.

Chẳng mấy chốc, đã tới ngày mừng một tháng hai.

Đại Tử Minh Cung chẳng đèn kết hoa, đồ ăn của ta cũng cải thiện không ít.

Từ lúc nhận được phong thư của ta, được trấn an, Lệnh Vũ cũng coi như miễn cưỡng sống yên ổn. Mang huynh ấy ra khỏi cung cũng là một việc cơ mật, ta cũng không đề cập trong thư. Giờ càng gần đến hôn kỳ,

huynh ấy lại bắt đầu sợ hãi. Mới trong một buổi sáng, huynh ấy đã cắn lưỡi một lần, rồi lại tự uống thuốc độc, chỉ muốn chết.

Ta ở trong sương phòng đi tới đi lui một hồi lâu, cuối cùng quyết định chạy tới tấm điện của Ly Kính, tính thương lượng cùng hắn một phen, xem có thể tiến hành kế hoạch sớm hơn một ngày được không ?

Tới trước cửa tấm điện của Ly Kính, lại bị hai cung nga ngăn lại, nói nhị vương tử điện hạ và hai vị phu nhân đã xuất ngoại đi săn, không ở trong cung. Ta nghĩ quanh quẩn hồi lâu, chỉ đành nhấn lại với cung nga, đợi khi nào nhị điện hạ hồi cung, phiền hai nàng thông báo một tiếng, nói Ti Âm Thần Quân có một trò rất hay, muốn chơi cùng hắn.

Ta ngồi ở trong phòng cắn hạt dưa hồi lâu, không đợi nổi Ly Kính, lại thấy được sư phụ Mặc Uyên của ta.

Mặc Uyên dưới nách cắp một cái bọc, bao kín một bóng người, nhìn qua, có thể thấy chính là Cửu sư huynh Lệnh Vũ tự sát chưa thành.

Ta bị một cái vỏ hạt dưa mắc ở trong cổ, đến mức mặt mày tím tái. Người cau mày nhìn ta hồi lâu, lại giúp ta vỗ vỗ lưng.

Ta nhờ được cái vỏ hạt dưa ra, nghĩ tới hôm nay có thể thoát ra, nếu không phải Lệnh Vũ còn đáng ngại, thì cũng là một việc vui.

Người đưa Lệnh Vũ cho ta ôm lấy, vòng tay ôm chặt lấy eo lưng của ta một lúc, hồi lâu buông ra, thản nhiên nói : " Không sai, Lệnh Vũ gầy đi một chút, tiêu Thập Thất người lại béo lên một chút, tính ra chúng ta cũng không thiệt gì"

Ta cười ngượng ngùng, cầm đĩa hạt dưa đưa đến trước mặt người : " Sư phụ, người ăn hạt dưa đi."

Đêm đó, bọn ta trốn đi cũng không được thuận lợi cho lắm.

Kinh Thương bị mất ta với Lệnh Vũ, mặc dù trong lòng hấn tràn đầy ái mộ đối với Lệnh Vũ, nhưng Lệnh Vũ đâu có đồng ý, đó chỉ là sự ép buộc đơn phương. Mặc

Uyên nghĩ tới mối quan hệ hữu nghị giữa thân tộc và quý tộc, cũng không muốn gây sự âm ỉ, chỉ lẳng lặng lên vào Đại Tử Minh Cung để đem Lệnh Vũ và ta trở về, coi như đã cấp mặt mũi cho hắn rồi. Đúng là hắn rất không hiểu chuyện, lại điều binh chặn đánh ở cửa cung, muốn bắt chúng ta. Không thể trách được Mặc Uyên không nhìn nổi nữa, đại khai sát giới.

Lệnh Vũ vẫn mê man, không thấy được cảnh đó. Còn ta chỉ thấy máu tươi văng đầy trời, thật là đáng sợ.

Xưa nay Mặc Uyên chưa từng thất bại. Lúc người mang ta và Lệnh Vũ rời khỏi cửa cung, ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kinh Thương cầm thiên phương họa kích, đứng ở giữa đống máu đỏ sẫm, hai mắt như tóe máu.

Ta vẫn không thấy Ly Kính.

Đang đêm hôm đó Mặc Uyên mang ta và Lệnh Vũ từ Đại Tử Minh Cung trở về Côn Luân, suốt dọc đường không nói năng gì, mà Lệnh Vũ vẫn hôn mê, đương nhiên cũng không nói được gì.

Cái đêm hôm đó trọn đời ta không thể quên, mà trọn đời cũng không muốn nhớ lại.

Sau khi trở lại Côn Luân, Mặc Uyên giao Lệnh Vũ cho tứ sư huynh chăm sóc, rồi vội vàng dẫn ta đi tới phòng luyện đan, điếm huyết cho ta hôn mê, nhốt ta ở trong lò luyện đan.

Khi ta mới tỉnh lại, còn tưởng là Mặc Uyên trừng phạt ta, cho rằng tại ta không chịu chiếu cố tốt Lệnh Vũ, làm huynh ấy bị thương hơn nửa tháng, gây đi một phần.

Đột nhiên nghe thấy tiếng thiên lôi rầm rầm.

Đến lúc ta định thần lại, mới nghĩ, có khả năng đó là thiên kiếp của ta. Mặc Uyên an trí ta ở chỗ này, chính là muốn ta được tị kiếp.

Mặc dù ta là tiên thai, nhưng muốn có được tiền đồ, cũng phải tự bước đi trên con đường của mình. Như bình thường, thần tiên phi thăng thành thượng tiên, rồi thượng tiên phi thăng thành thượng thân, ít thì bảy vạn năm, nhiều thì mười bốn vạn năm, phải trải qua hai cái

thiên kiếp. Nếu có thể qua, thì thọ cùng trời đất, còn nếu không qua được, thì tuyệt mệnh.

Thời điểm đó, ta đã ở chỗ Mặc Uyên được hai vạn năm. Theo lý thuyết mà nói, thời điểm thuật có thể tính toán xem thiên kiếp sẽ rơi xuống đầu mình lúc nào, hoặc dưới hình thức nào, để có thể có sự chuẩn bị trước một số phương pháp, đương nhiên không phải nói chơi. Nhưng xưa nay ta vốn ghét thời diễn thuật, chỉ cảm thấy ấn giả này chán tới cực điểm, mỗi khi Mặc Uyên giảng bài, ta đều ngủ gà ngủ gật, cho nên học đã lâu, may ra cũng chỉ tính ra nổi mệnh số của phạm nhân. Dù vậy, mười lần cũng tới năm sáu lần tính sai.

Ta biết rõ mình đạo bạc duyên thiên, lấy tu vi như vậy mà đòi trải qua thiên kiếp, thì giống như mổ bụng gà lấy trứng, thật không có khả năng.

May mà trong bảy vạn năm ta đều sống tiêu dao không chút lý tưởng. Cho nên tới lúc này hồn phi phách tán, cũng tuyệt không nuôi tiếc. Đối với thiên kiếp lần này, ta thực cũng không rõ. Chỉ hiểu sơ sơ là năm nay, còn những thông tin khác đều thật sự mờ mịt.

Ta ngồi ngơ ngẩn ở trong lò luyện đan, nghĩ người một hồi lâu, mới chợt nhớ ra, ta tránh ở trong này, thì ai sẽ là người thay ta ? Nên biết thiên kiếp vốn là thiên kiếp, đương nhiên không giống với hạn kiếp bình thường, một khi đã rơi xuống, sẽ phải ứng vào trên người ai đó, không phải muốn bỏ qua là bỏ qua được.

Tiếng thiên lôi rầm rầm lay tỉnh đầu óc đang trống rỗng của ta, ta xoay người muốn chui ra khỏi bếp lò, cuối cùng vẫn không thể. Trong đời ta lần đầu tiên ý thức được, sau khi đi học hai vạn năm, ta lại học được rằng, muốn sống được cũng phải vô liêm sỉ.

Ngày thứ hai, đại sư huynh đến mở cửa lò, nói những lời rất thâm thúy : " Thập Thất, ngày hôm qua sư phụ đứng ở bên cạnh bếp lò chịu hộ ngươi ba đạo thiên kiếp, về sau ngươi phải cố gắng học cho được chút gì. Sau này phi thăng thành thượng thần, nếu lại bắt sư phụ hứng thiên kiếp giúp ngươi, sẽ không hay lắm."

Mặc Uyên giúp ta độ thiên kiếp, trước khi ta từ trong bếp lò chui ra, đã bế quan tu dưỡng.

Ta quỳ trước động của người ba ngày, nước mắt giàn giụa như mưa, chỉ biết tâm niệm một điều " Sư phụ, có phải người bị thương rất nặng hay không. Thương thể của người còn chưa khỏi, tu dưỡng liệu có khỏi hay không. Đồ đệ đúng là một kẻ vô liêm sỉ, chỉ biết làm liên lụy tới người. Người ngàn vạn lần không thể gây ra bệnh căn, nếu xảy ra chuyện gì, đồ đệ chỉ còn cách bồi táng.

Trên đời này chỉ có duy nhất một lần, ta khóc lóc thất thổ mà thương tâm đến thế.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Từ đó về sau, ta cực kỳ cố gắng, ngày ngày đóng cửa trong phòng tham tường tiên thuật đạo pháp, lúc nhàn hạ lại xem điển tịch về các thần tiên tiên bối. Đại sư huynh cực kỳ an tâm.

Học xong được thuật nào, ta lại mang biểu diễn trước động của Mặc Uyên. Mặc dù người không hay biết, nhưng ta vẫn phải làm thế cho an tâm.

Có một ngày, ta đang ngồi tham thiền ở rừng đào sau núi, thì đại sư huynh phái tiên hạc đến, báo ta cấp tốc tới sảnh trước, có khách tới thăm.

Ta bẻ một cành hoa đào. Cành đang cắm trong

phòng Mặc Uyên kia cũng sắp tàn. Mặc dù mấy đạo gần đây Mặc Uyên chỉ bế quan, chưa về phòng, nhưng ta vẫn phải chuẩn bị thật cẩn thận, để bất kỳ khi nào người xuất quan, cũng có thể ở thật thoải mái.

Ta cầm cành hoa đào trong tay, đi ra tiền sảnh trước.

Bước qua trung đình, hai vị sư huynh thập tam, thập tứ đang ngồi dưới gốc cây táo đánh cuộc một phen, thử xem vị khách ở tiền sảnh kia là nam hay nữ. Ta đoán có khả năng là Tứ ca Bạch Thực tới thăm, vì thế cũng lấy ra một viên dạ minh châu, rụt rè tới tham dự. Đi tới tiền sảnh, cũng không tưởng tượng nổi, khách nhân mà đại sư huynh nói tới, lại chính là vị nhị vương tử Ly Kính của quý tộc đã lâu lắm không gặp.

Lúc bấy giờ, hắn lại ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư làm bằng gỗ cây lê, hai mắt chăm chú thưởng trà, Vừa thấy ta đi vào, hắn liền ngăn người ra.

Đêm đó Mặc Uyên huyết tủy Đại Tử Minh Cung, ta thàm suy đoán, Ly Kính tới lần này, không biết có phải

tới đòi nợ hay không. Hắn đã bước nhanh hai bước lại gần, cầm tay ta hết sức cẩn thận nói : " A Âm, ta đã suy nghĩ cẩn thận, lần này ta quyết làm chim liền cánh, cây liền cành cùng ngươi."

Cành hoa đào rơi bộp một tiếng xuống đất.

Thập tam sư huynh ở ngoài cửa lớn tiếng hét to : " Mau trả tiền đây, rõ ràng là con gái."

Ta hoàn toàn không hiểu. Suy nghĩ hồi lâu, mới mở rộng vạt áo cho hắn xem " Ta là nam tử, ngươi cùng với đám phu nhân ở tấm điện của ngươi rất ân ái, đâu phải là một kẻ đoạn tụ chi phích ? "

Quả thật ta không phải nam tử, da thịt trên đôi bàn tay của hồ ly kia đại để mềm mại không giống đôi bàn tay của nam tử phải vất vả làm việc, mà giống như đôi bàn tay nữ tử mẫn cảm tinh tế. Nhưng lúc trước mẫu thân muốn lừa Mặc Uyên, ta đương nhiên phải giữ đúng hình dạng là nam tử, học cho đến lúc thành công, thuận lợi xuất môn,

Ly Kính nhìn chăm chăm vào bộ ngực bằng phẳng của ta một lúc lâu, mới lau máu mũi nói : " Ngày hôm ấy sau khi rời khỏi phòng ngươi, ta đã tự vấn rất nhiều. Một mặt sợ hãi khi nghĩ tới việc, tại sao mình lại có những suy nghĩ như thế đối với ngươi, nên cả ngày lưu luyến trong đám quần hồng, muốn dùng nữ tử để tự mê hoặc mình. Mới đầu, mới đầu còn thấy có chút hiệu quả, ngờ đâu, từ lúc ngươi đi rồi, thì cả ngày cả đêm chỉ tưởng niệm tới a Âm ngươi." Hắn không để ý tới chung quanh nữa mà ôm chặt lấy ta, chậm rãi nói " Vì ngươi, dù là đoạn tụ cũng ngại chi."

Ta ngẩn ngơ nhìn cây đào ở phía xa xa, lại suy nghĩ một lúc lâu, cảm thấy tình thế ngày hôm nay, thật khiến cho người ta kinh ngạc vô cùng, cũng không khỏi khiến người ta rơi lệ.

Thập tứ sư huynh cười ha hả " Rốt cuộc là ai trả tiền cho ai ?"

Ly Kính từ ngàn dặm xa xôi chạy tới tận Côn Luân để thổ lộ tâm ý với ta. Nhưng thật ra ta với hắn cũng không phải mối tình đoạn tụ, thật làm cho hắn phải thất

vọng rồi.

Sắc trời dần tối, đường núi không dễ đi, ta đành giữ hấn ở lại trên núi một đêm. Ai ngờ Đại sư huynh biết được có một cái tên đoạn tụ đến tìm ta, liền đánh đuổi hấn ra khỏi cửa.

Ta cũng khâm phục Ly Kính thật can đảm, bị đại sư huynh đánh đuổi như vậy, nhưng cũng không từ bỏ, mà thường xuyên phái tọa kỵ hỏa kỳ lân của hấn gửi tới một mớ thư tình vừa chua xót vừa thương tâm. Có khi viết "

Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện kết thành vợ chồng

"(1), hai ba ngày sau lại viết

" Tương tư chẳng biết nói làm sao, ngày tương đêm mong nói được nào ?"(2)

, bốn năm ngày sau lại viết "

Đại áo lông cài không hồi hận, tương tư héo úa cả thân gầy

" (3)

Nhân vì những bức thư này đều viết trên giấy, đốt lửa rất tốt, thập tam sư huynh vốn được phân công quản lý phòng bếp, liền muốn lấy toàn bộ mang đi làm môi lửa. Ta liệu chết bảo vệ, ai ngờ huynh ấy nói " Đệ suốt ngày chỉ ở trên núi chẳng làm gì cả, chỉ có ngồi không chờ cơm ăn, lần này khó khăn lắm mới có được chút đóng góp, lại keo kiệt như vậy " làm ta không thốt nổi câu nào.

Lúc đó ta còn trẻ, mặc dù ngày ngày ở chung với một đám nam tử, nhưng trong lòng vẫn ôm ấp tình cảm của thiếu nữ. Mặc dù ta chẳng đáp lại Ly Kính câu nào, hấn vẫn cực kỳ nhẫn nại, ngày ngày sai hỏa kỳ lân kia mang thư đến. Ta cũng không khỏi bị hấn làm động lòng.

Một ngày, hỏa kỳ lân đưa tới hai câu thơ, viết rằng

"thiên trường địa cửu hữu thời tận, thử hận miên miên vô tuyệt kỳ"

(4), ta hoảng sợ vô cùng, còn nghĩ đây là di thư, có vẻ như hấn đã nảy sinh ra một cái suy nghĩ nông cạn. Nghĩ vậy, liền trèo lên lưng hỏa kỳ lân, định đi Đại Tử Minh Cung khuyên nhủ hấn. Hỏa Kỳ Lân liền chở ta tới một cái động phủ dưới chân núi.

Cái động này vốn do thiên nhiên tạo thành, nhưng cũng cực kỳ chĩnh tề, Ly Kính đang nằm khuất ở trên ghê đá. Ta không biết hấn sống hay chết, chỉ thấy có nửa cái ghê, liền nhảy khỏi hỏa kỳ lân tới lay lắn. Lay lay một hồi, hấn vẫn bất tỉnh. Ta không còn cách nào khác, liền lôi pháp khí ra, sấm chớp cuồng phong đều thử qua, mỗi loại một lần, mà hấn vẫn bất tỉnh. Hỏa kỳ lân thấy không ổn, liền đề tỉnh ta : " Pháp khí đánh vào sẽ làm bị thương ngoài da thịt, thượng tiên nếu không ngại xin thổ lộ tâm tình, chắc điện hạ sẽ tỉnh lại thôi."

Vì thế ta mới nói câu này :

" Ngươi hãy tỉnh lại đi, ta đồng ý với ngươi."

Quả nhiên hấn mở ngay hai mắt, mặc dù bị trĩu phiền của ta đập cho tơi tả, mặt mày vẫn hơn hớ, nói : "

A Âm, đã đồng ý với ta rồi, thì không được thay đổi, mau đỡ ta dậy, ta bị pháp khí của người đánh cho xương cốt muốn tan nát hết rồi."

Ta mới biết đó chỉ là mưu kế.

Sau này đại ca nói với ta, mưu kế trong phong nguyệt không tính là mưu kế, gọi là tình thú thôi. Nhưng tình thú trong phong nguyệt lại không tính là tình thú, chỉ là mưu kế thôi. Về sau lúc đã trải qua thất tình, ta mới thấy có lý. Lúc đó tuy khó khăn lắm, nhưng cũng chưa biết được đủ tam vị trong đó.

Ly Kinh giải tán hết đám phu nhân trong tầm điện, sau đó đợi ta về ở chung một chỗ với hắn. Lúc gặp hắn đúng là vào tháng tư, hoa đào nở rộ đầy núi. Ly Kinh vì đã thành công, nên cũng không gửi tiếp mấy lá thư đầy khổ sở lên nữa. Đại sư huynh cứ nghĩ là hắn đã hết nhẫn nại, thập phần vui vẻ. Việc học của chúng tiên tu bọn ta cũng nhờ đó giảm bớt mấy phần, nhờ đó mà mọi người đều cảm thấy vui vẻ tiêu dao.

Ly Kinh đối với sự phản đối của đại sư huynh vẫn

thầm lo lắng sợ hãi, mặc dù ở ngay chân núi, cũng không dám bước trở lại đỉnh núi. Cho nên, mỗi ngày, khi ta hoàn tất việc tu luyện, đến trước cửa động của Mặc Uyên biểu diễn xong, rồi mới chuẩn bị xuống núi, cùng hấn hẹn hò một phen. Ngày nào cũng thật mệt mỏi.

Ly Kính không hổ là kẻ rành đường hỏi liễu tìm hoa, thập phần hiểu rõ cách thức uy hiếp bắt người, cũng như mang lại niềm vui. Cho đến nay còn nhớ rất rõ, hấn đã khéo léo mang lại cho ta rất nhiều thứ đồ chơi hay ho. Dùng cỏ gấu tết thành con dế, lấy thân trúc làm cây sáo nhỏ, đều là tự mình làm lấy, làm người ta cũng vui mừng. Cố nhiên không những thứ này không đáng giá, làm người ta có phần tiếc nuối.

Hấn còn mang tặng ta một dây hoa dưa chuột đang nở hoa. Lúc còn ở Đại Tử Minh Cung, Yên Chi có nói qua với ta, ca ca nàng từ nhỏ đã mắc một chứng bệnh, không phân biệt được màu vàng hay màu tím. Đối với hấn, màu vàng với màu tím cùng là một loại màu sắc, mà loại màu sắc này vốn là một loại màu sắc hết sức lạ kỳ, người thường không thể lý giải nổi. Chính vì thế, mang hoa dưa chuột tặng cho ta, hấn vốn nghĩ rằng đây

là một loại tuyệt thế danh hoa. Ta cũng chẳng muốn so đo với hần làm gì, hoa dưa chuột tốt xấu gì cũng là một loại hoa. Vì thế ta mang nó phơi khô, rồi ép vào trong một quyển đạo pháp trên quý giữ lại.

2

Sau khi ta thương tâm, đã không muốn nhớ lại đoạn hồi ức tâm đầu ý hợp giữa ta và Ly Kính năm đó. Thật ra cũng qua rất nhiều năm rồi, rất nhiều chi tiết, ta cũng không còn nhớ tường tận.

Thôi hãy tiếp tục từ đoạn Huyền Nữ đăng tràng đi.

Huyền Nữ là muội muội ruột của đại tẩu. Khi đại tẩu gả vào nhà ta, nàng vẫn còn quán tã lót, là một đứa trẻ mới sinh. Năm đại tẩu xuất giá, nhà mẹ đẻ xảy ra chút việc, Huyền Nữ liền do đại ca đại tẩu nuôi nấng, cùng ở chung với ta một chỗ.

Huyền Nữ rất thích dáng vẻ bên ngoài của ta. Lúc tóc còn để chỏm, hàng ngày nàng nhắc đi nhắc lại bên tai ta, rằng, muốn có một khuôn mặt giống hệt như ta.

Ta bị nàng nhắc đi nhắc lại mấy trăm năm, cũng thực nhưc đầu. Nhân biết được Chiết Nhan có một loại thuốc dịch dung có thể thay đổi dung nhan rất hiệu quả, nhân có một dịp sinh nhật nàng, ta liền đến Thập Lý Đào Lâm tìm Chiết Nhan, xin lão thi triển pháp thuật, biến nàng thành kẻ giống ta tới bảy tám phần. Huyền Nữ được thỏa mãn tâm nguyện, cực kỳ vui vẻ. Ta cũng thanh tĩnh hơn nhiều, cũng thật vui vẻ. Như thế tất thấy mọi người đều vui mừng.

Nhưng chỉ được mấy ngày, liền phát hiện ra có chuyện không hay. Cũng không phải pháp thuật của Chiết Nhan không ra gì, mà chính là do bản thân ta, ngày ngày cứ phải nhìn thấy một khuôn mặt đồng dạng với mình, không khỏi choáng váng đầu óc, cuối cùng không muốn chơi chung với Huyền Nữ nữa, chỉ suốt ngày náo loạn với Tứ ca.

Sau Huyền Nữ đã trưởng thành, liền về nhà phụ thân, mẫu thân của nàng. Ta với nàng lại càng không còn giao tình sâu nặng gì nữa.

Lúc ta và Ly Kính đang vui vẻ ở cùng một chỗ, thì

đại tâu gửi thư tới nói, mẫu thân nàng muốn ép gả Huyền Nữ cho một con gấu mù, Huyền Nữ liền bỏ trốn tới động phủ của bọn họ. Nhưng động phủ của bọn họ cũng không phải chỗ an toàn cho lắm, mẫu thân nàng vẫn có thể tìm đến. Vì thế đại tâu với đại ca thương lượng một hồi, liền gửi Huyền Nữ qua tị nạn ở chỗ ta.

Nhận được thư của đại tâu, ta liền bắt tay vào sửa soạn một gian sương phòng, lại gửi cho Đại sư huynh một cái thư, thông báo cho huynh ấy biết có một tiên hữ muốn tới Côn Luân quấy rầy mấy bữa. Gần đây tâm tình của đại sư huynh rất tốt, lại nghe nói vị tiên hữ này là một nữ tiên hữ, tâm tình càng tốt hơn, thập phần thống khoái mà đồng ý.

Ba ngay sau, Huyền Nữ cười mây vào Côn Luân.

Khi nàng nhìn thấy ta, liền giật mình sững sốt.

Trong thư đại tâu có nhắc qua, nói chưa từng báo cho nàng biết, rằng ta là Bạch Thiên, người bạn thuở nhỏ của nàng, mà chỉ nói qua ta là một vị tiên hữ có giao tình với hai người bọn họ.

Huyền Nữ liền đến ở trên Côn Luân. Dung mạo của nàng quả nhiên giống ta tới chín phần.

Đại sư huynh bình luận : "Nói nàng ta không phải muội muội của đệ, ta thật không tin, hai người bọn đệ giống hệt nhau, chỉ khác cái vẻ yếu điệu."

Đường quan lộ của ta thênh thang rộng mở, tất nhiên không giống cái kẻ thu ngòi vọng nguyệt thương sen buồn nhớ tiếc xuân, dĩ nhiên không có chút yếu điệu.

Ta thấy Huyền Nữ suốt ngày buồn bực không vui, mặt vàng vố buồn rầu, dù sao cũng có chút thân tình cần chiếu cố nàng cho tốt, nên lúc xuống núi tìm Ly Kính, ta liền dẫn nàng theo.

Lúc Ly Kính mới gặp Huyền Nữ liền choáng váng hồi lâu, khó khăn lắm mới phục hồi lại tinh thần, ngốc nghếch thốt ra một câu " Ở đâu ra một nữ Ti Âm thế này ?"

Huyền Nữ nghe thế liền phì ra cười.

Ta thấy nàng rút cuộc cũng thoải mái một chút, lòng cũng thấy yên tâm. Ngày hôm sau đi gặp Ly Kính, liền tiện thể mang nàng theo.

Có một ngày, ta ghé vào trung đình hái táo, định sau khi tắt nắng sẽ mang cho Ly Kính.

Đại sư huynh sắc mặt tái nhợt bay xuống dưới tàng cây, cắn răng nói với ta : " Lần trước ta đánh cái tên đoạn tụ kia của đệ, đệ còn chê ta đánh quá nặng, ta lại giận là ngày đó ta không đánh chết hẳn đi, để hẳn chiếm được trái tim của đệ, rồi lại dan díu với Huyền Nữ"

Ta lão đảo một cái, vội bám lấy thân cây, miễn cưỡng ngẩng đầu nói : "Đại sư huynh, mới vừa rồi huynh nói cái gì"

Huynh ấy hơi ngần ra người, vội tới đỡ ta : " Vừa nãy ở dưới chân núi, từ xa ta đã nhìn thấy cái tên đoạn tụ kia nắm tay Huyền Nữ tản bộ, trông đáng vẻ hai người cực kỳ thân thiết."

" Không hiểu nổi." Huynh ấy giúp đỡ ta một chút,

khó khăn lắm mới dừng lại được, lại vuốt cằm nói
"Huyền Nữ là nữ thần tiên, cái đoạn tỵ kia là cái đoạn tỵ,
hai người bọn họ sao có thể vui vẻ như thế nhỉ?"

Ta giống như bị sét đánh ngang tai, vội vàng đẩy tay
huynh ấy ra, nhanh chóng chạy thẳng ra sơn môn.

Hỏa Kỳ Lân đang ngủ gà gật ở bên ngoài cửa động.

Ta bắt quyết hóa thành một con thiêu thân, lao đảo
bay vào trong động.

Trên giường đá kia đúng là có hai bóng người.

Nữ tử phía dưới hơi lộ ra khuôn mặt, đang thở hổn
hển.

Nam tử phía trên mái tóc đen dài rối bù, khe khẽ
gọi : " Huyền Nữ, Huyền Nữ"

Lòng ta nhất thời lạnh lẽo, không định thần được,
gió vừa thổi tới một cái, liền rơi xuống đất, biến lại thành
hình người. May mà ta vẫn còn đứng thẳng được, không
làm mất đi phong độ của Côn Luân.

Ly Kính và Huyền Nữ đồng thời quay đầu lại, sự hoảng loạn kia thực không ngoài dự liệu.

Ta còn nhớ rõ, bản thân cực kỳ trấn tĩnh bước tới, quạt cho Ly Kính một cái, sau đó lại định quạt Huyền Nữ, nhưng tay đã bị Ly Kính giữ chặt. Huyền Nữ quần chặt lấy chần chui ở trong lòng hấn. Ly Kính sắc mặt thoáng xanh thoáng trắng bệch.

Ta với hấn giằng co chừng nửa chén trà, rốt cuộc hấn buông tay, nghiêm nghị nói : " A Âm, ta thực xin lỗi ngươi, chung quy ta vẫn không phải một kẻ đoạn tụ."

Ta giận dữ cười lạt : " Cái cố đó thật có ích, đoạn tụ hay không đều do ngươi định đoạt, rất tốt, rất tốt. Hiện giờ ngươi định tính toán với ta ra sao ?"

Hấn trầm mặc một lúc lâu, rồi đáp : " Trước kia là ta mê muội "

Huyền Nữ nước mắt như mưa, vừa khóc vừa nói : " Thượng tiên Ti Âm, xin người thành toàn cho bọn ta, ta với Ly Kính tâm đầu ý hợp, hai người bọn người đều là

nam tử, chung quy, chung quy không đứng đắn chút nào."

Trên đời này lão nương cực kỳ ghét mấy chữ "
Tình đầu ý hợp"

Ta cố gắng trấn tĩnh lại, cười lạnh nói : "Thế sao mới gọi là đứng đắn, bội tình bạc nghĩa mới là đứng đắn sao ? Chiếm đoạt tình cảm của người khác, làm hỏng nhân duyên của người khác, mới là đứng đắn sao ?"

Mặt nàng trắng bệch, không nói tiếp được câu nào.

Trong lòng ta bi thương quá độ, khe khẽ phẩy tay áo, mặc kệ bọn họ chạy đi. Ta với Ly Kính, coi như đã kết thúc.

Hồi đó ta còn trẻ, xử lý sự tình đúng là không chắc chắn. Vô duyên vô cớ ngồi nói lý với hần cả nửa ngày, lãng phí rất nhiều nước bọt. Hồi đó ta không hiểu rằng, tốt nhất một đao trăm loạn ma, giết sạch hai người bọn hần để giải sầu mới là việc đúng nhất.

Tình yêu đầu của ta, từ đó tan vỡ, đương nhiên là

thương tâm thật sự. Cứ nghĩ mãi tới việc Ly Kính cùng với Huyền Nữ xe chỉ luôn kim đáp cầu Hỷ thước rồi lại nghĩ đến kẻ ngu ngốc là ta đây, lại thấy thương tâm.

Lúc còn quan hệ với Ly Kính, hẳn tặng cho ta rất nhiều thứ dễ thương dù không có chút giá trị, bây giờ đồng đồ vật đó trở thành vũ khí tra tấn tâm bệnh của ta. Ta trần trọc một đêm, mang chúng đi đốt sạch sẽ, nhưng cũng khó có thể thư thái, đành đi uống rượu. Vì thế ta ở trong hầm rượu của Côn Luân say một trận ba ngày liền.

Đến khi tỉnh lại, ta đang nằm trong lòng sư phụ.

Mặc Uyên ngồi dựa vào thành hang, tay phải cầm hồ lô rượu, tay trái ôm lấy ta.

Thấy ta tỉnh lại, người chỉ nhãn mặt chau mày, nhẹ giọng nói : "Uống nhiều rượu như vậy, muốn khóc thì khóc ra được mới tốt, tích tụ ở phế phủ, chỉ tổ phí rượu ngon của ta."

Ta ôm chặt lấy Người khóc lóc hồi lâu. Khóc xong

lại ngửa đầu nhìn người "Sư phụ, cuối cùng người cũng xuất quan, thương thế đã tốt hơn chưa ? Có để lại di chứng gì không ?"

Người liếc nhìn ta một cái, cười nhẹ đáp " Thương tốt rồi, không cần đem người làm bả thang cho ta."

Quan hệ giữa ta và Ly Kính kia cũng chưa bao giờ công khai.

Các vị sư huynh đều cho rằng, người ta yêu là Huyền Nữ kia, nhân Huyền Nữ bị Ly Kính đoạt lấy, làm ta cực kỳ đau khổ. Đúng là nợ nần rồi tung rồi mù hết cả.

Chỉ có sư phụ Mặc Uyên là hiểu rõ vấn đề, người xoa nhẹ tóc ta nói " Ly Kính kia thường ngày cũng sáng suốt, tiếc là mắt lại không tinh"

Sau khi Mặc Uyên khai quan, lại nhận được thiệp mời của Đông Thần Huyền Minh.

Thượng thần Huyền Minh bao nhiêu năm qua vẫn sống ở Bắc hoang, về phương bắc cách một vạn hai

ngành dậm đường, muốn mở một cái pháp hội, đặc biệt phái sứ giả đến Côn Luân, kính cẩn thỉnh Mặc Uyên đến đăng đàn giảng đạo.

Mặc Uyên vốn là con trai trưởng của Phụ thần sáng thế, địa vị cao quý, thượng thân ở tứ hải bát hoang muốn mở một cái pháp hội, đương nhiên phải trình trọng thỉnh mời Người.

Mặc Uyên tiếp lấy thiệp mời, nhìn qua một chút, rồi nói "Giảng kinh giảng đạo cũng không có gì, tòa núi mà Huyền Minh ở kia cũng có thể du ngoạn, tiểu Thập Thất, người thu xếp một chút rồi đi cùng ta"

Ta vui vẻ vô cùng liền về phòng thu thập hành lý.

Đại sư huynh đi theo ta, đứng ở cửa cảnh tịnh ta :
"Ngày xưa sư phụ chẳng bao giờ tiếp nhận cái loại thiệp mời đầy nhàm chán này, lần này nhất định là vì thấy đệ không vui vẻ, mới muốn dẫn đệ ra ngoài tán bót ưu sầu. Thập Thất, sư huynh biết trong lòng đệ vẫn còn đau khổ, nhưng mọi ngày sư phụ bận trăm công nghìn việc, mà vẫn còn phải bót thời gian tới chăm sóc đệ, thật là

mệt nhọc. Đệ cũng đã lớn tới vậy rồi, phải học cách làm thế nào để sự phụ khởi cần quan tâm, mới là đạo hiếu của một đệ tử"

Ta lúng túng quay lại gạt đầu.

Ở Bắc hoang bảy bảy bốn mươi chín ngày, phần lớn thời gian ta đều dùng để tiêu dao.

Lúc Mặc Uyên không giảng kinh, ta thành thói du ngoạn khắp núi đồi. Đến lúc Mặc Uyên thượng đài sen, ta liền trà trộn ở đám thần tiên tham dự phía dưới, lúc cắn hạt dưa, lúc ngủ gà ngủ gật.

Xưa nay Mặc Uyên cũng chẳng thích thú gì pháp đạo, nhưng lúc dâng đàn cũng thao thao bất tuyệt. Lúc này có rất nhiều thần tiên đến luận pháp cùng người, như kiểu sau khi con người sau khi rơi vào luân hồi đã mất đi nhân tâm, không thể tìm lại được vân vân. Đương nhiên Mặc Uyên đại thắng, thật làm cho người ta phải rơi lệ cảm phục.

Cứ thế, tựa hồ ta đã mang chuyện của Ly Kính

quảng ra khỏi đầu. Có điều thỉnh thoảng vào những lúc đêm khuya vắng người, cũng tránh không được mộng mị lung tung mất vài lần.

Pháp hội của thượng thần Huyền Minh thành công tốt đẹp.

Pháp hội chấm dứt, Mặc Uyên dẫn theo ta ở lại Bắc hoang thêm ba ngày, rồi mới thu xếp trở lại Côn Luân.

Lúc đó lại nghe được tin nhị vương tử của quý tộc cưới vợ. Hôn lễ phát thiệp tới tứ phương, lại cho phép quý tộc ăn chơi tới chín ngày.

Đại Tử Minh Cung cùng Côn Luân sớm đã trở mặt, tất nhiên không đưa thiệp mời tới. Chỉ có đại tâu gửi thư tới nói, mẫu thân nàng rất hài lòng với mỗi lương duyên này, không cần ta tiếp tục chiếu cố Huyền Nữ nữa.

Bạch Thiên ta cũng không phải kẻ keo kiệt như vậy. Dù Ly Kính phụ ta, tính ra cũng chỉ là mối duyên tình nhi nữ, ngàn vạn năm qua đi, nếu có một ngày gặp lại, thì một chén rượu nhạt, cùng nhau nhắc ly cũng không

khó.

Nếu không gặp cái chuyện sau này.

Đêm hôm đó, Mặc Uyên tới cứu ta và Lệnh Vũ, đã làm Kinh Thương bị thương không nhẹ. Ba tháng sau đại hôn của Ly Kính, Kinh Thương cũng rút cuộc dưỡng thương gần khỏi, liền lập tức lấy lý do Mặc Uyên đoạt thê để phát binh nổi loạn.

Lý do này thực ra là cái cớ bề ngoài. Còn chưa thềm nói là lúc Mặc Uyên đến mang người đi, hẳn với Lệnh Vũ còn chưa làm lễ, quả thật không thể coi là vợ chồng. Nhưng dù lý do của tên kia không ra gì, tốt xấu cũng thuyết phục được mười vạn tướng sĩ quý tộc. Kinh Thương vì biểu hiện quyết tâm, lại tuyên một nữ tử quý tộc cho Ly Kính, mới cưới vào cửa không lâu đã đuổi Huyền Nữ ra khỏi cửa, đem Huyền Nữ thân thể còn đầm đìa máu đưa lên Côn Luân.

Đại sư huynh vốn là kẻ tâm địa thiện lương, thấy Huyền Nữ lâm vào thảm họa, liền mang lên núi.

Mặc Uyên mở một con mắt, nhắm một con mắt, coi như không thấy cái việc thiện này.

Chúng quý tướng bất quá mới đi được tới địa giới chừng ba mươi dặm, Thiên Quân từ trên Cửu Trùng Thiên liên tục phái tiểu đồng đến thúc giục, Mặc Uyên mới lôi bộ huyền tinh khôi giáp từ dưới đáy hòm suốt bao năm qua ra thổi qua bụi, thản nhiên nói "Kính Thương lấy ta làm lý do, ta lại là Chiến Thần, không thể không đấu với hãn một trận. Tiểu Thập Thất, ngươi lấy bộ khôi giáp này ra xem xét qua một chút xem, dù sao cất đi lâu như vậy, sợ là bị sâu mọt làm hỏng mất"

3

Thiên Quân thập phần vui mừng, giao cho Mặc Uyên chỉ huy mười vạn thiên quân, trước cửa Thiên môn nâng ba chén rượu nhạt, cung kính tiến đưa. Mười bảy huynh đệ bọn ta cũng nhận chức dưới trướng.

Đó là trận chiến tranh đầu tiên ta được tham dự, từ lúc bắt đầu cho tới lúc chấm dứt, kéo dài chín chín tám mươi một ngày.

Chín chín tám mười một ngày, gió lửa ngập trời, khói lửa mù mịt. Mặc Uyên là chiến thần bất bại, trận chiến tranh này vốn dĩ có thể chấm dứt một cách mau lẹ. Nhưng lúc quý tộc chuẩn bị chiến bại, Huyền Nữ lại âm thầm ăn trộm trận pháp đồ của bọn ta đưa cho Ly Kính. Lúc đó bọn ta mới biết, lúc trước Huyền Nữ bị bỏ chỉ là cái khổ nhục kế, tiếc là Đại sư huynh lại cứu Huyền Nữ, tự mình dẫn sói vào cửa núi Côn Luân

Mặc Uyên mất rất nhiều tâm lực bổ cứu, đại thương nguyên thân. Thừa dịp Quý tộc còn chưa tham tường thấu đáo bảy bảy bốn mươi chín trận pháp kia, liền dẫn thiên binh tấn công một mạch, bao vây ba vạn tàn tướng quý tộc ở Nhược Thủy.

Lúc đó ta cũng rất ngu xuẩn, chưa bao giờ nghĩ tới, mặc dù Mặc Uyên có siêu phàm đến đâu đi chăng nữa, thì gánh thay ta ba đạo thiên lôi kia cũng không phải chuyện đùa, đương nhiên không thể chỉ căn cứ vào mấy tháng nghỉ ngơi ngắn ngủi đã có thể hoàn hảo ?

Nếu lúc đó ta có chút hoài nghi, đã không dẫn tới kết cục như vậy.

Nhưng cũng bởi người giả bộ rất giỏi, giả bộ rất giỏi.

Cuộc chiến cuối cùng, hai quân xếp hàng dọc hai bờ sông Nhược Thủy, mây đen vần vũ rợp trời.

Ta cho rằng đến lúc này, sự tình đã không thể trì hoãn, hoặc là quý tộc dâng hàng thư, hoặc chờ diệt tộc. Cũng không nghĩ tới Kinh Thương đột nhiên đưa ra Đông Hoàng Chung. Đông Hoàng xuất ra, vạn kiếp thành tro bụi, chư thiên cùng bị diệt phệ. Nhất đẳng thần khí, nhất đẳng lệ khí.

Kinh Thương cười nói : " Chỉ cần ta còn là quý vương của quý tộc, đương nhiên không bao giờ quy hàng, thiên địa này cũng nên thay đổi, có chúng thần tám cõi cùng bồi táng, ta cũng không oan uổng lắm."

Lúc đó ta rất yên tâm, vì ta nghĩ rằng, tuy Đông Hoàng Chung kia là một thần khí hủy diệt thiên địa, nhưng Mặc Uyên đã tạo ra nó, tất nhiên sẽ thừa sức hóa giải nó.

Ta cũng không biết Mặc Uyên đã cố hết sức chống đỡ rồi. Mặc dù Đông Hoàng Chung là thần khí do người tạo ra, người cũng đã không thể khống chế nổi. Đến bây giờ, muốn ức trụ nộ khí của Đông Hoàng Chung, chỉ có nhằm vào lúc nó chưa hoàn toàn thức tỉnh, dùng một nguyên thần cường đại làm lễ tế.

Đông Hoàng Chung ở trong tay Kinh Thiên lập tức biến lớn gấp mấy lần, một đám lửa đỏ rực cháy bùng lên như một đóa hồng liên trên thượng giới.

Hiện giờ, ta vẫn nhớ rõ cảnh tượng Mặc Uyên giương cao Hiên Viên kiếm, dùng toàn lực bay qua đón lấy Đông Hoàng Chung. Bốn phía thân chuông tuôn ra hào quang đỏ như máu tươi, xuyên thủng thân thể người. Giữa đám hồng quang càng lúc càng rực rỡ, người đột nhiên quay đầu lại, nhẹ nhàng mấp máy môi.

Sau này, thất sư huynh vốn sở trường về đọc chữ môi có nói với chúng ta, lúc sư phụ lâm chung, chỉ nói có hai chữ, chờ ta.

Mặc Uyên là chủ nhân của Đông Hoàng Chung,

đương nhiên người hoàn toàn hiểu rõ Đông Hoàng Chung. Trước khi bị thân chuông thôn tính toàn bộ tu vi, Mặc Uyên cố gắng chống đỡ thi triển pháp thuật, bất chấp hồn phi phách tán đem Kinh Thương phong ấn trong Đông Hoàng Chung. Như thế, mặc dù mang ra thần khí đứng đầu bát hoang, quỷ tộc cũng không chiếm được nửa điểm tiện nghi.

Quý quân đã bị giam giữ, con trai lớn nhất của hắn dẫn ba vạn tàn quân run rẩy đến trước mặt mười vạn thiên binh, vội vàng dâng hàng thư.

Tứ sư huynh nói, lúc đó, lúc đó ta ôm chặt thân thể đầm máu của Mặc Uyên, mắt đỏ rực như máu, dù chết cũng quyết không để cho tên đại vương tử quỷ tộc kia dâng hàng thư. Mười đầu ngón tay cầm sẵn chiết phiến, còn nói những câu hết sức độc địa, rằng nếu không cứu được sư phụ sẽ mang người trong thiên hạ bồi táng. Thiếu chút nữa lại gây thêm đại sự tới tận Thiên Quân ở Cửu Trùng Thiên.

Mấy vị sư huynh thực sự lo lắng, bắt đắ dĩ liền điểm hôn huyết của ta, rồi mang về Côn Luân cùng với

đi thể của sư phụ

Tứ sư huynh còn nói rằng lúc đó ta giống hệt một tên giặc cướp, ta lại chẳng nhớ chút nào. Chỉ nhớ có một đêm tỉnh lại, thấy đang nằm cùng Mặc Uyên ở trên ghế, tay ta nắm chặt mười ngón tay của người, nhưng không thấy người còn thở nữa.

Bạo loạn của quý tộc cứ thế kết thúc. Nghe nói sau đó trong Đại Tử Minh Cung có nội biến, đại hoàng tử bị giam cầm, Nhị hoàng tử Ly Kính khoác lam bào lên kế vị. Trong ngày kế vị, hắc cũng dâng đóa hàn nguyệt liên quý hiếm lên Thiên Quân làm cống phẩm.

Thiên Quân phái mười tám thượng tiên hạ giới, nói là giúp mười bảy huynh đệ chúng ta lo việc hậu sự. Ta đầu tóc rối bù, không thềm cân nhắc pháp lực, quạt một phát thổi bay toàn bộ mười tám thượng tiên kia ra khỏi Côn Luân.

Thất sư huynh vội trấn an ta, nói với ta : " Mặc dù sư phụ đã đi rồi, nhưng chính người đã kêu chúng ta chờ người, có lẽ chỉ cần bảo tồn tốt tiên thể của sư phụ,

một ngày nào đó tất người sẽ trở lại"

Ta giống như người rơi xuống nước bắt được một cọng rơm.

Muốn bảo trụ tiên thể của Mặc Uyên cũng không khó, mặc dù những nơi ở tứ hải bát hoang khác không biết thế nào, nhưng hồ ly ở Thanh Khâu này đều biết, máu huyết của Cửu Vỹ Bạch Hồ có khả năng này. Chỉ cần kiếm một con Cửu Vỹ Bạch Hồ, mỗi tháng lấy một chén máu ở ngực của nó, đem nuôi dưỡng tiên thể của Mặc Uyên sẽ không sao.

Vì Mặc Uyên là nam thần, muốn tốt thì phải tìm một nữ hồ ly, mới là âm dương điều hòa. May thay, ta đúng là một nữ hồ ly, lại là một nữ hồ ly có tu vi không kém, tất nhiên liền lấy dao đâm vào ngực, lấy ra một chén huyết để nuôi Mặc Uyên. Có điều lúc đó ta bị thương rất nặng, mới chỉ lấy máu chừng hai đêm, đã không chống đỡ nổi.

Cái thuật pháp này có một chút vấn đề, nếu Mặc Uyên đã dùng máu huyết của ta, thì muốn tiếp tục bảo

vệ tiên thể của người vẫn phải tiếp tục dùng máu huyết của ta, không thể tìm hồ ly khác thay được.

Ta khỏ sở trăm bề. Lúc này lại nghe nói quý tộc có một viên ngọc hồn, chỉ cần ngậm nó vào trong miệng, có thể khiến cho thân thể của Mặc Uyên vĩnh viễn không hư hỏng. Có điều ngọc hồn kia là thánh vật của quý tộc, rất khó lấy về.

Ta bắt chặp những khúc mắc lúc trước với Ly Kính, chỉ mong hắn có thể nhớ lại đoạn tình nghĩa lúc trước giữa hắn và ta, cho ta mượn tạm ngọc hồn này. Ngay cả bọn quý tộc là đầu sỏ gây nên cái chết của Mặc Uyên, thì đã ở trên chiến trường, ai đúng ai sai vốn không thể phân định cho rõ ràng.

Lúc này đây ta đành cúi đầu thỏa hiệp.

Trong Đại Tử Minh Cung huy hoàng, Ly Kính ngồi trên cao kia đánh giá ta hồi lâu, sau khi làm Quý quân, trông hắn uy nghiêm hơn ngày xưa nhiều lắm.

Hắn chậm rãi nói với ta : " Ngọc hồn kia là thánh vật

của quý tộc ta, lấy giao tình giữa bản quân với thượng tiên, thật cũng muốn đưa cho thượng tiên mượn. Có điều trong cung mới trải qua đại biến, ngọc hồn cũng mất một thời gian rồi, thực là không làm cách nào được"

Ta giống như giữa trời nắng bị sét đánh thẳng vào sau gáy, nhất thời hoang mang lo sợ.

Thần thờ bước ra khỏi Đại Tử Minh Cung, lại gặp Huyền Nữ ăn vận mỹ miều. Nàng ta cười rụt rè : "Thượng tiên Ti Âm từ xa tới, sao không nghỉ ngơi một chút đã vội đi rồi, làm thế, lại khiến Đại Tử Minh Cung nhà ta mang tiếng tiếp khách không được chu toàn."

Ta mặc dù chán ghét nàng, nhưng lúc đó sức cùng lực kiệt, không thừa hơi gây náo loạn với nàng, mặc kệ nàng mà tiếp tục đi. Nàng cũng chẳng biết hay dở, giơ ngay một bàn tay ra trước mặt ta, nhẹ giọng nói : " Có phải lần này Thượng tiên tới mượn viên ngọc hồn này không." Trên đôi bàn tay trắng nõn kia, có một viên ngọc thạch đang sáng lấp lánh.

Ta thần thờ ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng cười khanh

khách nói : " Hôm trước quân thượng mới đem nó thương cho ta, để ta có thể chữa lành mấy vết thương trên người. Trận đòn của Kinh Thương kia cũng không nhẹ, trên người ta vẫn còn rất nhiều vết roi. Người có biết, trên người con gái mà có nhiều vết thương, cũng không tốt không ?"

Con gái mà có những vết thương trên người, quả thật cũng không tốt. Ta ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, dùng định thân pháp cố trụ Huyền Nữ rồi cấp nách, xuất ra chiết phiến, đánh thẳng vào triều đình của Ly Kính, tới nơi, liền mở bàn tay của Huyền Nữ kéo ra đưa tới trước mặt hắn.

Mặt hắn thoáng trở nên trắng bệch, ngẩng đầu nhìn ta, miệng mấp má, mà không nói được câu nào.

Ta ném Huyền Nữ vào trong lòng hắn, thối lui đến cửa đại điện, cười thâm nói " Cả đời Ti Âm ta, việc hối hận nhất là đến Đại Tử Minh Cung này gặp phải quý quân Ly Kính nhà ngươi. Hai vợ chồng ngươi, một kẻ lang tâm, một kẻ cầu phước, thật là xứng đôi. Từ nay về sau, Ti Âm ta với Đại Tử Minh Cung các ngươi bất cộng

đái thiên."

Lúc đó ta còn trẻ, khí còn thịnh, không thèm lấy ngọc hồn kia, đánh thẳng một đường ra khỏi Đại Tử Minh Cung.

Đến lúc trở lại Côn Luân, thấy hình dáng Mặc Uyên càng lúc càng thêm tiêu tụy, cũng không nghĩ nổi ra biện pháp gì tốt hơn nữa.

Đến lúc hoàng hôn, ta liền ăn trộm một ít mê dược, bỏ vào trong cơm canh của các sư huynh.

Đêm đến, thừa dịp bọn họ ngủ mê man, ta cũng trộm đi thể Mặc Uyên rời khỏi Côn Luân, vội vội vàng vàng đưa người về Thanh Khâu.

Hướng chính bắc ở Thanh Khâu có một tòa Phong Di Sơn, là một tòa núi nhỏ. Trên sườn núi có một cái sơn động có linh khí cực thịnh, cha ta liền đặt tên cho nó là Viêm Hoa Động. Ta mang Mặc Uyên đặt lên giường đá trong Viêm Hoa Động. Lại lo lắng mình rút bớt máu ra, vạn nhất không đủ khí lực bùng huyết đến nuôi

người thì không hay lắm, liền nằm ở bên cạnh người.

Mặc Uyên cả người đầy thương thế, chỉ còn cách hàng ngày uống máu của ta, cho đến lúc thương thế lành hẳn, mới có thể chuyển sang một tháng một chén.

Ta vốn cũng không biết còn có thể lấy máu nuôi người được mấy đêm, chỉ thầm nghĩ nhược ta chết, người cũng không thể trở về được. Hai người bọn ta chôn chung một chỗ, xuống chốn u minh cũng có bạn, vì vậy mới dời đến Viêm Hoa Động này. Nó vốn là nơi ta đã lựa chọn trước khi chịu thiên kiếp, định làm chỗ an giấc ngàn thu.

Cứ thế, qua được bảy ngày.

Ta vốn cho rằng mình không thể sống được nữa. Vừa mở mắt, ta đã thấy mẫu thân với đôi mắt sung đỏ.

Mẫu thân chuyển cho ta một nửa tu vi, ta coi như lấy lại được cái mạng, cũng hồi phục lại thân nữ nhi.

Có sự quan tâm của mẫu thân, mặc dù ngày ngày ta vẫn lấy huyết nuôi Mặc Uyên, cũng thấy không vất vả

lắm, có điều còn rất nhiều chuyện về sau.

Mẫu thân sợ ta phiền muộn, liền lấy rất nhiều sách ở chỗ Chiết Nhan mang về cho ta đọc tiêu khiển.

Nhờ đó, ta mới biết được, hành vi trộm xác Mặc Uyên ra khỏi Côn Luân này đã làm khó rất nhiều thần quan biên soạn thiên sử. Bọn họ muốn viết một truyền kỳ về công đức của Mặc Uyên, nhưng cuối cùng không có cách nào để biết được tiên cốt của người thất tung nơi nào, vô duyên vô cớ liền biến Mặc Uyên thành một vị thần tiên duy nhất trong bảo lục tiên tịch không biết đi đâu, làm cho đám thần tiên hậu bối tổn không ít nước bọt.

Sau Chiết Nhan đến Thanh Khâu thăm ta, cũng nói đến chuyện này. Lão rữ rữ ồng tay áo, khẽ cười nói : "Đây chính là chuyện náo nhiệt nhất ở bát hoang tứ hải, kiểu gì cũng có, trong phủ Tấn Văn có mấy tiểu tiên tập tành chấp bút, đoán rằng ngươi và Mặc Uyên là hai kẻ đoạn tụ chi phích, nhưng lại ngại danh phận thầy trò, không hợp với lễ tiết. Vì thế Mặc Uyên liền giả vờ trá tử, để có thể cùng ngươi làm uyên ương đồng mộng. Kể ra

việc này cũng thực có đạo lý, sở dĩ ta đến đây cũng chỉ muốn nhìn thấy cái đó mà thôi."

Ta dở khóc dở cười. Tấn Văn là thượng thần của Ti Văn chương, trong tay nắm lễ pháp của thần tộc. Nhóm thần tiên trong phủ hấn đương nhiên cũng phải nghiêm cẩn tuân thủ chế định lễ pháp thật tộc, lại có thể có tư tưởng khoáng đạt tiến bộ như thế, thật khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng

Còn nói các sư huynh trên Côn Luân tìm ta mấy ngàn năm, có điều không ai nghĩ ta là nữ tiên, là Bạch Thiên của Bạch gia tại Thanh Khâu, vì thế đương nhiên không bao giờ tìm thấy.

Cho tới bây giờ, chính sử ở Cửu Trùng Thiên ghi lại như sau " Hạo Đức Quân năm thứ sáu vạn ba nghìn linh tám, quỷ tộc gây loạn, Mặc Uyên Quân con trai trưởng của phụ thần và thập thất đệ tử Ti Âm đồng thời quy ẩn, không biết tung tích ở đâu."

Cuối cùng cũng không ghi đoạn sự kiện ta trộm tiên thể của Mặc Uyên, coi như cũng nể mặt ta.

Sống lâu quá, chuyện xưa cũng không nhớ được rõ ràng.

Ly Kính đã vượt qua cây cầu trúc, đi tới trước mặt ta, ta mới giật mình nhớ ra mình đang ngã trong một cái động lớn, chính là nơi quỷ quân hẹn hò với một nữ yêu.

Hắn cầm tay ta, nghiêm nghị nói : " A Âm, ta tìm ngươi đã bảy vạn năm"

Ta liếc mắt dò xét cái nữ yêu còn đang ở trong thảo đình kia, không hiểu gì cả. Trước giờ chỉ nghe nói chủ nợ đuổi theo con nợ, chứ chưa bao giờ nghe nói tới việc người mắc nợ mỗi ngày đều chạy tới lẩn lư trước mặt chủ nợ, lại còn liên tục nhắc nhở rằng, vì sao ngươi không đến đòi nợ ta. Dù tính như thế nào đi chăng nữa, so sánh giữa hai bọn ta, hắn còn nợ ta nhiều lắm.

Ta rút tay lại, lui về phía sau mấy bước. Hắn lại tiến lên mấy bước, nhìn chăm chăm vào ta, nói : " Ngươi vận nam trang cũng rất đẹp, tại sao phải hóa trang thành nữ tử. A Âm, có phải ngươi vẫn còn oán ta ? Năm đó ngươi từng nói, ngươi và Đại Tử Minh Cung bất cộng đái thiên,

người cũng biết là ta"

Ta lắc lắc tay áo, miễn cưỡng cười nói : " Quý quân không cần quan tâm, bất quá chỉ là tức khí nhất thời thôi, hiện giờ quý tộc và thần tộc quan hệ rất tốt, lão thân sống bao nhiêu năm đó cũng không quá uổng, cũng hiểu được một chút đạo lý, đương nhiên chẳng thừa hơi nổi giận vì những việc không đâu rồi gây ảnh hưởng tới sự thái bình của Đại Tử Minh Cung nhà người. Ta và người, nước sông không phạm nước giếng."

Hắn ngăn người ra, vội la lên : " A Âm, năm đó ta đã phụ người, cũng bởi vì người không phải nữ tử, ta liền, ta liền.... Bảy vạn năm qua, bọn họ đều nói với ta, là người đã ... người đã, nhưng ta vẫn không tin, ta tưởng nhớ người suốt bao nhiêu năm như vậy, a Âm..."

Ta bị hắn gọi loạn mấy tiếng A Âm làm choáng váng cả đầu óc, cả giận nói " Ai nói ta không phải nữ tử, trọn to mắt người lên mà nhìn cho rõ, có tên nam nhân nào giống ta sao ?"

Bàn tay đang định rụt lại của hắn đình giữa không

trung, một lúc sau, mới dờ khóc dờ cười nói : " Người là nữ tử sao ? Vậy sao năm đó ngươi ..."

Ta liền né sang bên cạnh, đáp : " Gia sư không thu nữ đệ tử, gia mẫu mới biến ta thành thân nam nhi. Quý quân nói lại chuyện năm đó, ta cũng liền nói lại chuyện năm đó. Năm đó Quý quân quên ta mà chọn Huyền Nữ, lại mang bốn đôi kỳ lân thú nghênh nàng tới Đại Tử Minh Cung, chúc tụng tới chín ngày, cưới hỏi đàng hoàng...."

Hắn nắm nhẹ tay áo của ta, nói " Năm đó nếu trong lòng ngươi thấy khổ sở, tại sao không nói cho ta biết ngươi vốn là nữ tử ?"

Ta bị hắn hỏi tréo ngoe như vậy, những lời vừa định nói đã quên sạch, suy nghĩ một chút, mới thành thật trả lời hắn : " Năm đó quả thật ta cũng từng khổ sở, hiện giờ nhớ lại lại không rõ lắm. Và lại, ngươi ái mộ Huyền Nữ, tất nhiên là ái mộ tính cách thú vị của nàng, chẳng lẽ lại chỉ vì khuôn mặt kia ? Ta với ngươi đã không còn gì liên quan tới nhau, nói hay không nói, đều cũng thế mà thôi."

Hắn chăm chú cắn môi.

Ta chỉ cảm thấy tối nay toàn chuyện không hay ho, thấy hắn không còn gì để nói, liền vội vàng thi lễ, xoay người bắt quyết, thuận tiện làm phép ẩn thân, khỏi phải dây dưa tiếp.

Chỉ nghe phía sau hắn hoảng hốt gọi A Âm.

Nhưng trên đời này, làm gì còn có A Âm nào nữa.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tam ca tam tẩu nhà ta không có ở trong phủ.

Lưu lại trong động chỉ có hai ba tiểu tiên đồng đang ngồi xỏm ở trước cửa động chơi chọi dế. Đầu lĩnh của đám tiểu tiên là Vân Sinh đã từng gặp ta, mặt mày hớn hờ vội chạy ra nói : "Cô cô đã nhiều năm không thấy đến chơi, lần này lại không đến đúng lúc chút nào. Phu nhân mới trốn nhà đi, hôm qua điện hạ cũng cười bạch hổ đi tìm rồi. Nếu Cô cô không chê, xin để Vân Sinh tiếp đãi lão nhân gia người một chút."

Ta nhất thời im lặng, hai vợ chồng huynh ấy một kẻ chạy, một kẻ đuổi, coi đó là tình thú bậc nhất trong thiên hạ, mấy vạn năm rồi mà vẫn chưa thấy chán. Ta quả thật

cũng hơi đói, liền sai Vân Sinh làm chút thức ăn mang đến. Dùng qua một chút điểm tâm, lại thuận tay đưa hai hồ rượu đào hoa cho hấn, cẩn thận dặn dò một hai câu, rồi cười mây trở về Thanh Khâu.

Được nửa đường dừng lại nghỉ một chút, chợt nhớ ra mộ Thiên Ngô cũng ở chỗ này, liền thuận đường đi viếng một cái.

Phần lớn viển cổ thần dung mạo xuất chúng, Thiên Ngô lại rất đặc biệt. Dung mạo tuy không xuất chúng, nhưng lại có số lượng bù lại, hấn có tận tám cái đầu liền. Năm đó lúc ta còn học nghệ ở Côn Luân, giao tình với hấn cũng không tệ. Có điều sau đó viển cổ thần ứng kiếp, hấn cũng táng thân trong hoang hỏa thiên lôi. Nghe tin hấn ứng kiếp, ta hoang mang vội vàng từ Thanh Khâu chạy tới Hạ Châu, thì thấy hấn chỉ còn là một đám xương trắng.

Ta ở Hạ Châu nửa ngày, lúc trở lại Thanh Khâu đã là chính Ngọ.

Hai chân vừa chắm đất, đã thấy bóng áo xanh của

một đứa trẻ từ trong động hồ ly của phụ thân mẫu thân chui ra.

Mê Cốc trông rất giống dáng vẻ của một vú em, thập phần nhanh nhẹn : "Tiểu điện hạ, người chạy chậm một chút, chậm một chút."

Trước mắt ta bỗng hoa lên một cái.

Tên nhóc hô lớn một tiếng đầy kinh ngạc bỏ nhào vào ôm lấy chân ta, mắt rung rung lệ, cực kỳ đáng thương reo lên : " Mẫu thân, người hẹn mà không giữ lời, ngày hôm qua không chịu lên Thiên cung cùng bọn con."

Mê Cốc liếc xéo ta một cái, có vẻ như có rất nhiều điều muốn hỏi mà vẫn cố nhịn lại.

Ta trừng mắt nhìn hắn, phát phát tay áo như tiễn khách.

Hắn chấp hai tay, đứng ở bên cạnh vái ta một vái : " Mê Cốc thật đáng chết, cô cô ra lệnh Mê Cốc phải trông coi Thanh Khâu. Mặc dù Mê Cốc có khả năng đối phó

với những tiêu thượng thiên, nhưng đây là đại giá của thái tử điện hạ của Thiên tộc, nên ngăn không nổi. Huống hồ thái tử điện hạ còn đem theo hài nhi của cô cô, xem như nể mặt tiêu điện hạ, nên đành phải dẫn cả thái tử điện hạ vào Thanh Khâu, trước đó còn chưa xin phép cô cô, thỉnh cô cô trách phạt."

Ta ngây người, Dạ Hoa quân cũng đến đây sao ? Không biết có phải vì hôm qua ta gây náo loạn lúc hấn gặp gỡ giai nhân, nên hôm nay hấn mới đặc biệt tới đây tìm ta hỏi tội chăng ?

Hôm qua ta gấp gáp chạy trốn, cũng không biết cuối cùng hấn với công chúa Mậu Thanh kia như thế nào. Đúng là tình cảm của Mậu Thanh công chúa kia đối với hấn thập phần sâu đậm, mặc dù ta vì chiều con trai hấn mà đi gây chuyện náo loạn, nếu thật hấn muốn qua lại với nàng, chuyện này cũng không khó. Phen này không biết vì sao hấn tới tìm ta, chắc muốn tính sổ. Nghĩ tới trường hợp đó, ta kim lòng không đậu mà khẽ run lên.

Cục bột nhỏ nắm lấy tay ta, ngẩng đầu lên nói : "

Phụ quân nói mẫu thân không muốn trở về cùng với bọn con, cũng bởi vì không quen ở trên Thiên Cung. Cũng không sao cả, con với phụ quân liền đến ở cùng với mẫu thân. Chỉ cần nơi nào có mẫu thân, là con cũng thấy nơi đó rất tốt.”

Ta bị mấy lời này của nó làm choáng váng đầu óc, sắc mặt không dễ nhìn chút nào nói : " Người nói người muốn ở cùng với ta ? Phụ quân người cũng muốn đến ở cùng với ta ?"

Cục bột nhỏ khờ khạo gật đầu lia lịa.

Mê Cốc cũng là kẻ thập phần hiểu ý người khác, lập tức đỡ lấy ta, khe khẽ nói vào tai ta " Cô cô, bình tĩnh"

Trước đây cũng từng có việc như vậy.

Theo như người ta nói, thiên quân hiện giờ lúc còn làm thái tử cũng thật phong lưu. Lão thiên quân đã định biểu tỹ của hắn làm thái tử phi. Hắn không vừa lòng, lão thiên quân liền hạ chỉ, bắt hắn đến ở nhà cô mẫu. Thiên quân ở trong phủ cô mẫu một tháng, phát sinh tình ý với

biểu tở của hấn, mới trở về thiên cung làm thành cái việc tốt kia. Đó cũng là một câu chuyện được mọi người ca tụng mãi.

Như thế, Dạ Hoa quân muốn tới Thanh Khâu ở cùng ta, cũng là danh chính ngôn thuận, không ai có thể từ chối hấn.

Có điều ta đoán lần này hấn muốn lưu lại chỉ nhằm kiếm ra một ít phiền toái cho ta, chứ chẳng phải cái gì mà bồi dưỡng tình cảm. Cho nên, bản thượng thần thật sự lo lắng.

Mê Cốc nói Dạ Hoa để lại cục bột nhỏ rồi đang trở lại thiên cung, ta mới yên tâm.

Nếu tương lai muốn kế vị thiên quân, mọi sự vụ của thần tiên tứ hải bát hoang, những việc lật vạt liên quan tới các tiểu tiên, hấn cũng phải xử lý rất nhiều. Hấn muốn tới ở Thanh Khâu, xem ra cũng cần chuẩn bị một chút.

Cục bột nhỏ ngó sắc trời, đôi mắt nhìn ta đầy tha

thiết : " Mẫu thân, a Ly thấy đói bụng"

Hồ Ly động đã vài ngày nay không có nấu cơm, ta liền xoay người hỏi Mê Cốc : " Bên chỗ ngươi còn chút cơm canh gì không ?"

Mê Cốc thẹn thùng đáp " Không, chưa bao giờ có."

Ta ngạc nhiên hỏi : " Không phải mới đây Phượng Cửu vẫn làm cơm cho ngươi sao, chẳng lẽ nàng trở về nhà cha mẹ rồi ?"

Vẻ mặt hắn rất buồn bực : "Nửa năm trước nàng có nói, muốn đi thế gian báo một cái ân, sau đó thu xếp đi rồi, đã lâu không thấy trở về. Có trời mới biết nàng đã bị vị ân nhân kia lưu lại hay không, chỉ sợ lúc trở về, nàng lại ôm theo một thằng nhãi hồ ly thôi."

Ta hơi gật đầu.

Cục bột nhỏ có vẻ cũng hiểu là trong nhất thời đừng hòng kiếm ra cơm ăn, hai mắt bắt đầu ngập nước.

Chỉ mới ở chung với nó hai ngày, ta cũng hiểu tính

nét của nó một chút. Mặc dù nó có làm bộ đáng thương vô cùng, nhưng tuyệt nhiên không bao giờ rơi nước mắt, mà chỉ nằm vòng quanh trong hốc mắt, làm cho người cảm thấy trong lòng như bị vò xé, hận mình không phải giống người, sao có thể ngược đãi nó như vậy.

Mặc dù thực sự ta không hề ngược đãi nó.

Mê Cốc ở bên dĩ nhiên không chịu nổi chiêu này, vội vàng nắm tay cục bột nhỏ nói to : “Ca ca dẫn người đi ăn cái gì trước nhé, tiểu điện hạ có thích ăn quả sơn trà không ?”

Khóe miệng ta hơi giật giật, cục bột nhỏ năm nay bắt quá mới hai ba trăm tuổi, mê cốc kia năm nay cũng tới mười ba vạn bảy nghìn tuổi, thật không biết xấu hổ mà dám xưng là ca ca hử, không tự soi gương nhìn lại mặt mình.

Ta theo đuôi hai người bọn họ đi tới phía đông chợ.

Đám tiểu tiên ở sạp trái cây thấy ta liền vội vàng ngừng tay, kính cẩn gọi một tiếng cô cô, thật là lễ phép.

Lão nhân ở gian hàng mặc dù tóc bạc da mồi, nhưng so với ta, quả thực bọn họ cũng chỉ là trẻ con. Nhưng cục bột nhỏ có vẻ không vui, đặc biệt chạy tới trước mặt một lão tùng thụ tiên bán hạt thông, vừa xoa bụng vừa hỏi : "Mẫu thân của ta tuổi trẻ xinh đẹp, tại sao người lại làm như người già lắm vậy ?"

Tùng thụ tiên kia hồi lâu không thốt được nên lời : " Cô cô, cô cô đã có thêm một tiểu oa nhi từ lúc nào rồi ?"

Ta ngẩng đầu nhìn trời một lúc, đáp : " Hôm qua vừa có xong."

Năm nay là sơn trà được mùa, chồng chất thành đống thành lũy ở từng sọt tre, bày dọc trên đường, trông thật vui mắt, cục bột nhỏ thích vô cùng.

Ở sau sọt trúc là một vài tiểu tiên, tuy nhiên mặt chúng không vui vẻ giống cục bột nhỏ chút nào. Sơn trà được mùa lớn, bọn họ chỉ đành tới đây bán đồ bán tháo, đương nhiên không cao hứng, cũng hợp tình hợp lý.

Mê Cốc kiểm tra giá cả xung quanh, xem xét hồi lâu, lại chỉ vào sọt trúc có đám quả màu xanh thẫm, nói với ta và cục bột nhỏ : " Chọn cái hàng này đi"

Tiêu chuẩn chọn trái cây của Mê Cốc là do Phương Cửu tự mình dạy dỗ, đương nhiên ta cực kỳ tín nhiệm. Lập tức gật đầu, bắt đầu ngồi xổm xuống trước sọt trúc, chọn lựa cẩn thận.

Cục bột nhỏ chạy đến ngồi đối diện với ta, cánh tay nhỏ xíu cũng học đòi chọn lựa. Có điều người nó quá nhỏ, vừa ngồi xổm xuống liền bị mấy cái sọt, cái rổ che khuất tầm mắt. Nó không yên phận liền đứng lên, kiễng gót chân lên ghé vào gian hàng bên cạnh, nhặt lấy một quả sơn trà đưa lên ngắm nghía, rồi lại nhặt lấy một quả khác, điệu dáng y hệt mọi người.

Đang chọn rất hăng hái, đột nhiên có một bàn tay chen vào trước mặt ta, những ngón tay thanh mảnh rất đẹp. Ta tưởng đó là Mê Cốc, liền quay sang nhặt quả khác. Ai ngờ hần vẫn thích đối nghịch với ta, toàn tranh lấy thứ ta định lựa ra trong tay. Ta cảm thấy có phần không đúng, liền ngó theo ống tay áo huyền sắc kia lên

xem. Phụ thân của cục bột nhỏ, là vị Dạ Hoa quân lẽ ra đang cẩn thận sắp xếp công việc trên Cửu Trùng Thiên, đang đứng khom lưng, cười lớn khi thấy ta.

Hắn trưng ra cái kiểu cười này, trông thật sự nguy hiểm.

Ta suy nghĩ một chút, dù sao hắn cũng làm khách ở Thanh Khâu, mặc dù là khách không mời mà đến, nhưng Thanh Khâu nhà ta xưa nay là chỗ lễ nghi cẩn thận, tự nhiên chẳng so đo với hắn, nhất định phải tỏ rõ phong độ của kẻ làm chủ, liền cười đáp lại : " Ai da, nguyên là Dạ Hoa Quân, đã ăn chưa, trưa nay chúng ta ăn sơn trà, có muốn ăn cùng chúng ta hay không ?"

Vẻ mặt tươi cười trên mặt Dạ Hoa Quân chợt trở nên cứng đờ, nhìn mấy trái cây trong tay với đầy vẻ khó chịu, nói : " A Ly lớn thế này, mà nàng định cho nó ăn mỗi thứ này hả ?"

Ta thuận tay nhéo nhéo lên khuôn mặt phúng phính của cục bột nhỏ, hỏi nó : " Người thích ăn cái này không ?"

Cục bột nhỏ nhắn nhó gật đầu, khẽ đáp " Thích ..."

Dạ Hoa không còn lời nào để nói, chống tay vào trán chăm chú nhìn ta một lúc lâu, rồi mới túm tay ta hỏi : "Gần đây có chỗ nào bán thịt với rau xanh không ?"

Ta còn đang ngẩn ngơ, đã bị hấn lôi đi rồi. Phía sau, Mê Cốc ôm theo cục bột nhỏ vội vàng chạy theo bọn ta, nói " Cô Cô, mình còn muốn mua những quả sơn trà này nữa không vậy ?"

Dạ Hoa đi nhanh quá, ta vừa hấp tấp chạy theo hấn, vừa phất tay nói : "Có chứ, chọn mất nửa ngày, không mua để tiện nghi cho người ngoài sao, sao lại không cần."

Ngày hôm nay đi đi lại lại cũng thật lắm.

Không lâu lắm, khắp bốn phương đều đã biết, có một nam nhân vẻ ngoài không tệ dẫn theo một tiểu oa nhi tới ở trong động phủ của quân thượng nhà bọn họ, tiểu oa nhi mũm mĩm kia gọi cô cô bọn họ là mẫu thân, gọi nam nhân kia là phụ quân.

Thanh Khâu thái bình cũng đã lâu, chỉ có mỗi cái vụ tọa kỵ Tất Phương Điều của tứ ca bị lạc mất, cũng tiêu tốn nước bọt của bọn tiểu tiên, tán tiên suốt ba năm trời. Nay bắt được cái mớ tin tức này về ta, bọn họ càng vui mừng khôn xiết. Một con sói xám chuyên đánh bắt cá ở chợ Bắc lại mang một cái sọt cá đến tặng ta, cười ha hả nói " Mấy con cá thối, mấy con cá thối, cô cô chung lên, để hồi phục sức khỏe"

Dạ Hoa nhận sọt cá, mỉm cười đáp : " Có đưa con cũng không dễ dàng gì, muốn cùng nàng tắm bồn cho thật tốt."

Sói xám kia liền vuột râu cười ngốc nghếch.

Ta rùng hết cả mình, bỏ cái đầu người á.

2

Cho đến khi trở lại động hồ ly, cục bột nhỏ đã cầm một nắm đám sơn trà ăn no đến ợ lên, Mê Cốc chỉ cười rất hiền lành cầm cái chổi đi dọn sạch đám vỏ trái cây.

Dạ Hoa tự cầm chén trà, nói với ta : " Đi nấu cơm

đi”

Ta lạnh nhạt liếc Mê Cốc một cái, cũng ngồi xuống nhắc một chén trà. Cục bột nhỏ xoa xoa bụng nắm tay ta làm nũng : “Mẫu thân, con cũng muốn.” Ta liền thuận tay đưa chén trà kia cho nó uống.

Mê Cốc khỏ sở nhăn nhó mặt mày đứng ở bên :
“Cô Cô lão nhân gia người biết rõ là...”

Ta thản nhiên trấn an hắn : " Việc gì cũng có lần đầu tiên hết, thiên lôi ngươi cũng đã trải qua, còn phải sợ cái này sao, ta thấy ngươi giỏi lắm mà."

Trông hắn không cam lòng đi vào nhà bếp chút nào.

Dạ Hoa nghiêng đầu nhìn ta hồi lâu, cúi đầu nói : " Ta thật không hiểu nàng, rõ ràng Thanh Khâu là nơi đất tiên, mà để cho nàng thống trị lại giống hết phàm thế. Nam trồng trọt, nữ dệt vải, thật không thấy chút bóng dáng của tiên thuật đạo pháp."

Hắn không có lấy nửa điểm tự giác của khách nhân, ta cũng không ngoan ngoãn cố giữ thể diện của chủ

nhân nữa, lười biếng cười nói : " Nếu cái gì cũng dùng pháp thuật để giải quyết, thì làm thần tiên còn thú vị gì nữa. như vậy đến lúc họ cảm thấy rất buồn chán, ta liền cân nhắc chọn một thời điểm lập ra một chiến trường, cho họ tùy ý đánh mấy trận để giải trí cả thể xác lẫn tâm hồn, khỏi buồn đến chết."

Chén trà đặt mạnh lên mặt bàn, kêu cộp một tiếng. Hần hơi cười nói " Việc này thật thú vị, nếu đến lúc đó, có cần ta sai mấy viên thiên tướng đến hỗ trợ nàng không ?"

Ta đang chuẩn bị sung sướng, trong nhà bộp đột nhiên truyền tới mấy tiếng " loảng xoảng"

Mê Cốc đầu tóc rối bù, mặt mũi nhếch nhác đứng ở cửa động, trên tay còn cầm một cái thìa lớn, u oán nhìn ta.

Ta cười sảng sặc một lúc, sau đó mới quay sang thương lượng với Dạ Hoa : " Dù sao cục bột nhỏ ăn cũng có vẻ no rồi, chúng ta là thần tiên trưởng thành, ăn hay không cũng không quan trọng, bữa trưa này coi như

tạm xong nhé." Rồi xoay người nghiêm nghị nói với Mê Cốc : " Nhanh xuống phàm giới gọi Phương Cửu về cho ta"

Mê Cốc vẫn cầm thìa chấp tay : " Gọi về vì lý do gì ạ ?"

Ta nghĩ một chút, rồi thận trọng nói : " Nói rằng ở Thanh Khâu có việc đại sự khó lường."

Còn chưa kịp phân phó xong, đã bị Dạ Hoa kéo đi về phía nhà bếp : " thêm củi đốt lửa, nàng làm được không ?"

Cục bột nhỏ vuốt bụng nằm ở cái ghế trúc, trở mình một cái, ngủ say sưa.

Thấy sự tình phát triển tới tình trạng như thế này, ta cũng thấy thật thần kỳ.

Ta với Dạ Hoa quân này biết nhau bất quá mới hai ngày, bây giờ lại có thể thấy hần tiêu sái xắn tay áo đứng ở bếp nhà ta xào rau, thỉnh thoảng lại dặn ta một hai câu, đại loại "Củi hơi nhiều, rút bớt ra" hoặc "Lửa nhỏ, thêm

chút củi."

Ta giật mình nhớ tới việc mẹ ruột của cục bột nhỏ kia là một phạm nhân trên Tuấn Tật Sơn ở đông hoang. À, đại để là bây giờ Dạ Hoa quân có thể phát huy cái xẻng nấu ăn tới mức này, chắc là nhờ vị phu nhân bạc mệnh từng nhảy từ Tru Tiên đài xuống dạy dỗ cũng không chừng.

Nhìn hấn một tay thìa, một tay xẻng, vũ lộng tới mức xuất thần nhập hóa, ta khâm phục tới mức không kiềm chế được, lời thốt ra từ tận đáy lòng : " Tiên phu nhân chắc nấu ăn giỏi lắm."

Hấn nhất thời sửng sốt.

Bây giờ ta mới nhớ tới, phu nhân kia của hấn hồn phi phách tán lâu rồi, nay ta tự nhiên nhắc tới, có phải là khoét sâu vào vết sẹo cũ chẳng.

Ngọn lửa lách tách liếm dưới đáy nồi.

Ta nuốt nước bọt, yên lặng mang thêm củi vào trong bếp.

Dạ Hoa cầm đĩa thức ăn đứng lên, nhìn ta một cách kỳ lạ, lạnh nhạt nói : " Nàng ấy cũng bình thường giống nàng, lúc ta làm cơm cũng chỉ lảng xãng ở bên cạnh thêm củi giữ lửa thôi". Ta ngượng ngùng không biết phải nói thêm cái gì cho tốt. Hấn xoay người mang đĩa rau đi, khe khẽ nói một câu : " Cũng không thể hiểu nổi trước khi gặp ta, làm thế nào mà nàng có thể sống sót nổi ở cái địa phương Tuấn Tật Sơn kia."

Vốn là hấn tự nói tự nghe, nhưng lại rơi hết vào tai ta, tự dung lại thấy thương cảm cho người.

Dạ Hoa làm ba món mặn một món canh.

Mê Cốc đã rửa ráy sạch sẽ, ta liền kêu hấn vào ăn.

Dạ Hoa gọi cục bột nhỏ tinh lại, lại ép hấn ăn rất nhiều. Cục bột nhỏ vừa nhai trệu trạo, vừa sụt sịt nói : " Nếu phụ quân còn ép nữa, chắc sẽ làm cho a Ly biến thành quả bóng thôi."

Dạ Hoa quân chậm rãi nhắc chén trà lạnh lên uống tiếp, nói : " Ăn đến lúc béo tròn thành quả bóng cao su

cũng tốt lắm, ta cũng không cần mang người cười mây lên Thiên Cung, mà chỉ cần mang người ra đá một phát, sút thẳng lên tới Khánh Vân điện của người"

Cục bột nhỏ lập tức gục đầu vào lòng ta giả vờ khóc : " Oa oa oa, phụ quân là người xấu."

Dạ Hoa buông chén trà, múc ra một bát canh cá, mỉm cười nói với cục bột nhỏ : " Hiện giờ người tìm được chỗ dựa vững chắc nh.ì" Sau đó lại đem bát canh để trước mặt ta, nói nhẹ nhàng : " Đây này Thiên nhi, nàng cũng cần bồi bổ thêm"

Mê Cốc suýt sặc cơm khụ khụ mãi không yên.

Ta hai má đỏ hồng, liền nâng đầu cục bột nhỏ đang nằm gục trên chân dậu, mỉm cười cầm bát canh kia đổ dành : " Ngoan nào, mau uống chén canh này đi"

Tay nghề Dạ Hoa cũng không tồi, mặc dù trước giờ ta không thích canh cá. Mà ba món ăn kia, ta cũng thấy rất ngon.

Buổi trưa ăn cơm no nê xong, trong lòng cũng thấy

thoải mái hơn rất nhiều. Dạ Hoa muốn ta sắp xếp giúp một cái thư phòng để hắn xử lý công văn, ta cũng không so đo, liền dọn dẹp căn sương phòng cũ của Tam ca cho hắn.

Ta vốn cho rằng lần này Dạ Hoa đến đây để tính sổ với ta, không nghĩ tới suốt nửa tháng liền, những chuyện từng xảy ra ở Thủy Tinh Cung tại Đông Hải, hắn chẳng nhắc tới nửa lời.

Sáng sớm mỗi ngày, một tiểu tiên gọi là Già Quân sẽ đến gõ cửa, mang đi công văn mà Dạ Hoa đã xử lý xong ngày hôm trước, đồng thời mang tới thêm một ít công văn mới cần phê duyệt.

Nghe nói Già Quân này là văn quan trước án của Dạ Hoa, làm việc cũng cực kỳ tận tụy.

Mới đầu mỗi ngày ta cònalet xẹt xỏ giày đi mở cửa cho Già Quân, qua mấy lần, vị tiểu tiên này liền lộ vẻ ngượng ngùng. Ta liền không đóng cổng động hồ ly nữa, chỉ thiết lập một cái cấm chế ở động khẩu, rồi dạy phương pháp mở cấm chế cho tiểu tiên. Từ đó về sau, ta

tha hồ ngũ ngon.

Phần lớn thời gian Dạ Hoa quân kia giam mình trong thư phòng xử lý công văn. Buổi sáng thì bắt ta cùng đi tản bộ bên ngoài, chạng vạng tối dùng cơm chiều xong lại đi tiếp một hồi nữa. Ban đêm lại hay bắt ta đến thư phòng chơi với hắn một hai ván cờ. Mấy ngày liền ta bị hắn làm phiền ngáp lên ngáp xuống, có lần mới chơi được nửa ván đã gục mặt lên án thư của hắn ngủ lúc nào không hay. Hắn cũng không thèm nhắc nhở, cũng mặc nguyên quần áo ghé vào án thượng ngũ theo.

Nhớ tới cảnh vị tiên Già Quân kia tới lấy công văn, nhìn thấy tình cảnh tình tứ này, tất không tránh khỏi suy nghĩ này nọ.

Một thần tiên tận chức tận trách, cũng không có nghĩa là hắn không phải một thần tiên thích buôn dưa lê.

Quả nhiên, vị thứ phi Tố Cẩm ở tận Thiên Cung kia đã mấy lần phái tiên nga tới cửa Thanh Khâu nhà ta để đòi gặp Dạ Hoa, ta đoán quá chuẩn.

Có điều tại Mê Cốc, ta chưa bao giờ có may mắn gặp qua vị tiên nga kia.

Chỉ nghe đám tiểu tiên thích xem sự náo nhiệt kia kể lại, vị tiên nga kia thướt tha yếu điệu, xiêm y lộng lẫy, nhưng tính nết không ra gì. Mê Cốc ngăn nàng ở ngoài cốc khẩu Thanh Khâu, nàng ta kiêu căng nói với Mê Cốc : " Nương nương nhà ta cũng không phải kẻ hẹp hòi không dung được kẻ khác, hưởng hồ đây là lại để hậu tương lai. Nương nương phái ta đến, cũng chỉ là có lòng tốt, thượng thần Bạch Thiển kia chưa làm lễ vu quy với thái tử điện hạ, mà đã suốt ngày quán quýt, quan hệ bừa bãi, thật không thỏa đáng, ngay cả thiên quân năm đó cũng chưa từng làm thế."

Thanh Khâu vốn toàn dân khoáng đạt, trước khi cưới mà có con cũng không phải chuyện lạ, hưởng chi mới chỉ ở mức quan hệ. Chúng tiểu tiên thấy thái độ khinh thị của tiên nga kia, không đợi Mê Cốc mở miệng, liền đánh đuổi tiên nga kia đi.

Ta suy nghĩ kỹ lại những lời nàng kia nói một hồi, trừ việc suốt ngày quán quýt với quan hệ bừa bãi không

phải chuyện thật ra, những thứ khác thật cũng có đạo lý. Thật cũng muốn biết vì lý do gì mà Dạ Hoa quân kia muốn ở chỗ ta lâu như thế, liền mượn lý do này để hỏi hấn nguyên nhân.

Hấn đang chuẩn bị vẽ một bức tranh về hồ sen trên án thư, nghe ta nói vậy, mới nhíu mày nói : " Ta thấy nàng ở đây thì liền đến ở cùng nàng, dù sao nàng cũng là vợ của ta, người ngoài có tư cách thắc mắc sao ?"

Ta ngần người, hấn nhắc tới chuyện này, làm một lần nữa ta lại nhớ ra, Dạ Hoa quân đang đứng trước mặt đây, đúng là vị phu quân mà Thiên Quân lão nhân đã hứa gả cho ta. Nhỏ hơn ta tận chín vạn tuổi, cười chết mất, phu quân của ta.

Ta ừ một tiếng, trịnh trọng nói " Nếu ta lập gia đình đúng tuổi, chỉ sợ bây giờ con cháu cũng phải lớn bằng người rồi."

Hấn dừng bút một chút, ta liếc mắt nhìn tờ giấy Tuyên Thành ở trên mặt bàn kia, nét bút thật cứng cáp, bút pháp tốt quá.

Hắn không nói gì, chỉ buông bút bình tĩnh nhìn ta, đôi mắt cực kỳ lãnh đạm.

Ta cười gượng hai tiếng, lại nói sang chuyện khác :
" Nghe tiên nga kia nói, người đã mang Mậu Thanh công chúa ở Đông Hải lên Thiên cung rồi sao ?"

Xem ra câu này mang ra thay đổi đề tài cũng không tốt lắm.

Ta vốn nghĩ nam nhân đều thích thảo luận về những đề tài liên quan đến nữ nhân. Năm đó, lúc ta làm tiểu Thập Thất ở trên đỉnh Côn Luân, mỗi khi chọc Đại sư huynh tức giận, ta chỉ cần chuyển sang tán gẫu với huynh ấy, kiểu như nữ thần tiên nhà ai xinh đẹp chẳng hạn, có thể dễ dàng hóa giải sự tức giận của huynh ấy. Có điều ta đã quên rằng ta cũng không còn là vị thanh niên Tiểu Thập Thất của Côn Luân năm đó nữa. Ngay cả đám nam thần tiên thích thảo luận về nữ thần tiên, đương nhiên không bao giờ thích cùng một nữ thần tiên để tán gẫu về nữ thần tiên khác. Tóm lại, ta lại sai rồi.

Ai ngờ tim nam nhân như đá bẻ khó dò, Dạ Hoa

mới vừa rồi còn thập phần buồn bực, liếc mắt nhìn ta lạnh nhạt bạc bẽo, đã lại cầm lấy bút chấm đẫm mực, miệng nhếch lên cười rạn rỡ, nói " Đứng ở cửa sổ đi, rồi, kéo ghế trúc ra trước mặt, rồi, hay là nằm xuống đi, rồi rồi, tựa đầu vào ghế, tỏ vẻ thoải mái một chút."

Ta đờ đẫn làm theo lời hấn như một con rối, đến lúc đó mới nghĩ ra, hấn muốn vẽ cho ta một bức tranh. Nằm trên ghế trúc chưa được bao lâu, ta đã chuyển sang tư thế Hải Đường Xuân Thụy*, không nói năng gì.

Hấn đứng vẽ được một lát, bỗng nhiên nói : " Mậu Thanh kia thà chết chứ không chịu gả cho nhị vương tử của Tây Hải, trước đây dù sao nàng ta cũng từng chăm sóc cho a Ly với ta nhiều, ta liền mang nàng ta về làm tỳ nữ ở Thiên Cung. Đợi khi nào nàng ta nghĩ kỹ càng, sẽ để nàng ta tự do."

Ta thoáng choáng váng, không nghĩ là hấn lại giải thích như thế.

Hấn ngẩng đầu lên, trên mặt hiện rõ vẻ dịu dàng, chậm rãi nói : "Còn muốn nói gì với ta, thì nói luôn một

thể đi."

Ta cực kỳ cảm kích nói : " Tay đã tê rần, có thể đôi tay thể khác được không ?"

Hắn bật cười, lại vẽ thêm vài nét nữa, rồi mới nói " Tùỳ nàng"

Cuối cùng ta nằm trên ghê trúc ngủ lúc nào không hay

Đến lúc tỉnh lại, trời đã tối đen. Trên người đắp một cái áo choàng màu đen, giống như của Dạ Hoa, nhưng người thì không hiểu đã đi đâu mất.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sáng sớm ngày thứ hai, ta chui từ trên giường xuống vệ sinh buổi sáng một cách đơn giản, uống nửa chén nước trà, vừa uống vừa nhìn ra ngoài cửa động, chờ Da Hoa tới dẫn ta đi tản bộ trong rừng. Ta thật không hiểu nổi hẳn mắc cái bệnh gì, sáng sớm nào cũng phải đi dạo quanh động hồ ly, còn nhất quyết dẫn theo ta, làm ta cũng phải chịu tội theo.

Bên cạnh động hồ ly cũng chẳng có cảnh trí gì đẹp, chỉ có mấy khoảnh rừng trúc với mấy con suối nhỏ trong vắt, đi một hai lần còn thấy đẹp, chứ đi nhiều quá cũng thấy phát ngán. Thế nhưng đã qua tới mười ngày nửa tháng rồi, mà hẳn vẫn hăng hái không biết mệt mỏi, khiến ta cực kỳ bội phục.

Thong thả đi ra ngoài cửa động, nghe thấy tiếng tí ta tí tách bên ngoài, mới biết trời mưa. Ta cố gắng kìm nén tâm trạng hào hứng, đặt nửa chén trà còn lại lên bàn, nhanh chóng về phòng tiếp tục vui đầu ngủ.

Còn chưa thấy cơn buồn ngủ kéo đến, đã nghe thấy có tiếng bước chân không nhanh không chậm tới gần.

Ta vừa mở to mắt ra nhìn đã thấy Dạ Hoa ở trước đầu giường, tỏ vẻ buồn bã nói " Hôm nay không biết Thủy quân phương nào làm mưa, đành phiền Dạ Hoa quân không ra ngoài đi dạo, tạm thời buồn chán ở lại trong động một ngày nhé."

Dạ Hoa quân chỉ hơi nhếch mép cười, không nói gì.

Ai ngờ cục bột nhỏ đáng lẽ phải đang ngủ say trên giường lại ló đầu ra từ phía sau lưng Dạ Hoa, nhanh nhẹn nhảy bổ vào trên giường ta. Hôm nay nó mặc một bộ quần áo gấm rực rỡ thêu vân lấp lánh, làm nổi bật lên đôi bàn tay nhỏ nhắn với khuôn mặt phúng phính trắng hồng. Ta đang choáng váng trước bộ quần áo rực rỡ này, đã thấy nó ôm lấy cổ ta, giọng nũng nịu : " Phụ

quân nói hôm nay sẽ dẫn chúng ta đi phàm giới du ngoạn, sao mẩu thân còn nằm trên giường không chịu dậy ?"

Ta vô cùng sửng sốt.

Dạ Hoa thuận tay đưa tấm áo khoác đang vắt trên bình phong phía bên ngoài cho ta, nói : " May mà hôm nay trên phàm giới không bị mưa."

Ta cũng không hiểu Dạ Hoa đang muốn gì nữa.

Nếu nói rằng hẳn không thông thuộc phàm giới, cần người dẫn đi, thì chỉ cần kêu một thần thổ địa dẫn đường là được. Mặc dù hồi đó ta ở Côn Luân học nghệ cũng thường xuống phàm giới chơi, nhưng cũng không nhớ đường, muốn ta dẫn đi, hiển nhiên không hay gì. Có điều đôi mắt to tròn long lanh như nước của cục bột nhỏ đang nhìn chăm chăm vào ta đây chờ đợi, ta cũng không dám tìm ra cái cớ gì nữa.

Vừa cười lên mây, ta đã nhanh chóng biến hóa, biến thành một nam tiểu tiên, rồi dặn cục bột nhỏ : "Bây giờ

người gọi phụ quân người là phụ thân, còn ta, gọi là nghĩa phụ nhé."

Cục bột nhỏ không hiểu tại sao, có điều từ xưa tới nay nó vẫn nghe lời ta, liền ngoan ngoan vâng dạ.

Dạ Hoa kia cũng không chú tâm lắm, chỉ biến áo choàng cho giống với áo choàng hiện tại ở dưới phạm giới, quay sang nhìn ta cười nói : "Trông nàng ăn vận như vậy cũng thật tiêu sái."

Ta cũng vòng hai tay nhẹ nhàng thi lễ với hắn, cười nói : " Khách khí quá."

Lần này một lão thần tiên, một thanh niên thần tiên và một tên nhóc thần tiên ba người chúng ta cũng đến một cái thị trấn phồn hoa.

Đọc đường, cục bột nhỏ nhìn đông nhìn tây hô to gọi nhỏ, nhìn cái gì cũng thấy kỳ lạ, thể diện của Thiên tộc mất sạch không còn sót lại chút nào. Nhưng Dạ Hoa cũng chẳng câu thúc, chỉ cùng ta đi chậm rãi phía sau, mặc cho nó chạy nhảy vui vẻ.

Chợ của phàm giới kia cũng náo nhiệt hơn Thanh Khâu nhiều.

Ta hơi phe phẩy cây quạt, đột nhiên nhớ ra hỏi Dạ Hoa : " Sao hôm nay tự nhiên nổi hứng tới phàm giới thế. Ngày hôm qua ta nhớ cái tiêu tiên Già Quân kia ôm đến một chồng công văn lớn, nhìn thần sắc của hắn, cũng không phải là một đống công văn dễ giải quyết."

Hắn liếc nhìn ta một cái nói : " Hôm nay là sinh nhật A Ly"

Ta a lên một tiếc, khép cây quạt lại nói : " Người cũng thật chẳng tốt chút nào cả, chuyện lớn như vậy, người không nói cho ta trước mấy ngày. Ngày hôm nay cũng không mang thứ gì quý giá, dù sao nó cũng gọi ta một tiếng mẫu thân, sinh nhật nó ta lại không có đại lễ, lại thành một kẻ không có lương tâm."

Hắn không để tâm, nói : "Nàng muốn đưa đại lễ gì, dạ minh châu à ?"

Ta kinh ngạc nói : " Sao người biết ?"

Hắn nhíu mi cười : " Trên thiên cung mấy lão thần tiên trong tiệc rượu vẫn hay nói chuyện phiếm, trong đó có nhắc đến vụ tặng lễ vật của nàng. Nghe nói đây là thói quen rất nhiều năm không thay đổi của nàng, lễ vật mang tặng đều là dạ minh châu, tiểu tiên thì châu nhỏ, lão tiên thì châu lớn, thập phần công bằng. Ta chỉ nghĩ dạ minh châu kia cực kỳ quý giá, a Ly còn nhỏ cũng không nhìn ra được, nàng tặng cho nó cũng uổng phí, thà rằng ngày hôm nay dẫn nó đi chơi một ngày, cho nó vui vẻ còn hơn."

Ta sờ sờ mũi, cười gượng một tiếng " Ta có một viên to bằng nửa người, nhìn từ xa giống như một mặt trăng nhỏ, nếu đem đặt trong Khánh Vân điện, đảm bảo nó còn sáng hơn cả cung điện của Mão Nhật Tinh Quân. Cái thứ đó chính là thứ độc nhất trong tứ hải bát hoang....."

Ta đang nói rất cao hứng, đã bị kéo mạnh, liền ngã vào trong lòng hắn. Một cái xe ngựa chạy vụt qua như điên.

Dạ Hoa khẽ cau mày, hai con ngựa đang chạy như

điên ở xa kia đột nhiên dừng lại, dựng hai vó trước lên hí vang, cái xe ngựa bằng gỗ đang chạy như bay đổ rầm xuống đất. Xa phu từ trên ghé lặn xuống, lau mồ hôi nói : " Lạy trời phù hộ, hai con ngựa điên này cuối cùng đã dừng lại."

Cục bột nhỏ mới vừa rời còn chạy lảng quăng ở phía trước, bây giờ đã chui ra từ dưới bụng ngựa, ôm trong lòng một tiểu nữ oa đang bị dọa sợ chết khiếp. Tiểu nữ oa kia tính ra còn cao hơn cục bột nhỏ, nhìn qua giống như bị nó bị túm ngang eo kéo đi.

Trong đám người đột nhiên có một bóng nữ nhân lao nhanh ra, nhanh tay đoạt lấy nữ oa từ trong tay cục bột nhỏ kia, vừa khóc lớn vừa nói : " Làm mẫu thân sợ muốn chết, làm mẫu thân sợ muốn chết."

Tình cảnh này nhìn thật quen mắt, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của mẫu thân, bộ dáng khóc lóc thê thảm, ôm chặt lấy ta nói : " Hai trăm năm nay con đi những đâu, sao lại thành như thế này"

Ta lắc lắc đầu, đoán đó là ma chướng. Năm đó lúc

còn ở trong Viêm Hoa Động, mặc dù ta với Mặc Uyên suýt nữa cùng nhau lên tầng trời Ly Hận, mẫu thân cũng không thất thố như vậy, hưởng hồ chưa bao giờ ta tự tiện rời khỏi Thanh Khâu tới hai trăm năm. À, nhưng năm trăm năm trước, lúc Kinh Thương phá Đông Hoàng Chung thoát ra, sau một hồi ác chiến với hắn, ta cũng ngủ một mạch hai trăm năm.

Cục bột nhỏ chạy về trước mặt bọn ta, ngây thơ hỏi : " Phụ thân, tại sao người lại ôm nghĩa phụ ? "

Khung cảnh vừa rồi làm người ta thực sự kinh hãi, làm phở xá vốn cực kỳ nóng nảy bỗng trở lên thanh tĩnh, vì thế tiếng trẻ con trong trẻo vang lên thật rõ ràng.

Hai bên hàng phố mới vừa rồi còn kinh hãi vì mây thốt ngựa điên, lập tức chuyển ánh mắt sáng quắc sang phía bọn ta, ta vội cười gượng hai tiếng, tránh khỏi lồng ngực Dạ Hoa phát phát tay áo nói " Ta vừa bị ngã, bị ngã."

Cục bột nhỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói : " May mà ngã vào trong lòng phụ thân, chứ không nghĩa phụ

mỹ mạo như vậy, nếu ngã xuống đất làm mặt mày xây xát, phụ thân đau lòng muốn chết, mà a Ly cũng đau lòng muốn chết." Nó suy nghĩ một chút, rồi quay mặt sang hỏi Dạ Hoa : " Phụ thân, người nói có phải vậy không ?"

Những ánh mắt sáng quắc như đèn pha lập tức chiếu thẳng về phía Dạ Hoa, hấn vẫn lơ đãng vuốt cằm đáp : " Phải."

Một vị cô nương bán bánh canh ở bên cạnh hoảng hốt nói : " Sống lâu như vậy, cuối cùng ta cũng thấy được một đôi đoạn tụ." Ta vội vàng mở quạt, che khuất nửa khuôn mặt, vội vàng lẩn vào trong đám người. Cục bột nhỏ ở phía sau gọi to mấy tiếng nghĩa phụ, nghĩa phụ. Dạ Hoa buồn cười nói : " Mặc kệ nàng, nàng chỉ xấu hổ thôi."

Ta cục kỳ bực bội, xấu hổ, xấu hổ, có mà xấu hổ cái đầu người á.

Gần trưa, bọn ta chọn một cái tửu lâu nằm bên hồ ở cuối phố để dùng cơm.

Dạ Hoa lựa một cái bàn hai người nằm trên lầu hai gần cửa sổ, kê một bầu rượu cùng mấy món ăn tầm thường của hạ giới. A di đà phật, may mắn là không có cá.

Tùng đợt gió nhẹ thổi đến, làm người ta cũng thập phần thoải mái.

Chờ đồ ăn cũng rảnh rồi, cục bột nhỏ mới đổ một đồng đồ vừa mua được ra trên bàn xem thử. Trong đó còn có hai cái mặt nạ, nhìn cũng rất thú vị.

Đồ ăn còn chưa mang lên, tên bồi bàn của tửu lâu đã dẫn hai người tới bàn ta. Một vị đạo cô còn trẻ vóc dáng yếu điệu, còn tên tô tử phía sau trông cũng thấy quen mắt. Ta nhớ một chút, hình như chính là tên đánh xe ngựa trên phố lúc vừa nãy.

Tên bồi bàn của tửu lâu cứ cúi đầu xin lỗi mãi.

Ta nghĩ bất quá cũng chỉ là một bữa cơm, mà tửu lâu tầng trên tầng dưới đều đầy chật khách nhân, liền ôm cục bột nhỏ vào trong lòng, nhường cho bọn họ hai chỗ.

Vị đạo cô kia ngồi xuống liền tự rót trà, uống hai hớp rồi mới quay sang Dạ Hoa định nói, ai ngờ đã gặp người ra, không nói được câu nào.

Cũng chẳng trách được nàng, lúc này Dạ Hoa kia đang mang dáng vẻ một vị Thần Quân lạnh lùng, khác hẳn với dáng vẻ thân thiết hòa thuận lúc hẳn cầm cái muống xào rau ở bếp nhà ta.

Ta liền giúp cục bột nhỏ dọn dẹp đống đồ chơi ở trên bàn.

Đạo cô kia lại uống một hớp trà nữa, có vẻ như đã suy nghĩ cực kỳ kỹ càng, duyệt trước những lời định nói ra.

Nàng nói : " Trên chợ vừa rồi, đúng là phiền tiên quân cứu giúp, giúp Diệu Vân tránh khỏi được một trận tai kiếp"

Ta kinh ngạc nhìn về phía nàng, ngay cả Dạ Hoa cũng quay sang nhìn.

Đạo cô Diệu Vân kia lập tức cúi đầu, hai má ửng

hồng tới tận tai.

Hóa ra đạo cô kia cũng không phải là một đạo cô bình thường, chỉ liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấu suốt thân phận tiên nhân của ĐạoHoa, lại biết vừa rồi Đạo Hoa đã làm phép. Nhìn nàng bất quá chỉ cần hơn mười năm nữa là cũng có thể phi thăng.

Đạo Hoa liếc nàng một cái, liền quay mặt đi, thản nhiên nói : "Thuận tay thôi, cô nương không cần khách khí"

Đạo cô Diệu Vân kia hai tai đỏ bừng, cắn môi nói : " Dù tiên quân chỉ tiện tay, nhưng cũng là đại ân của Diệu Vân. Lại không biết, liệu tiên quân có thể hay không, cho Diệu Vân biết danh tự của tiên quân, đợi đến lúc Diệu Vân phi thăng, tất sẽ đến quý phủ của tiên quân báo đáp ân tình"

Cười chết mất, vị đạo cô này, vị đạo cô này, không phải đang mơ xuân mộng đấy chứ ?

Lúc này ta lại nhớ tới quy tắc thu đồ đệ của Côn

Luân, không câu nệ tuổi tác xuất thân, chỉ không thu nữ tiên. Nghĩ lại chắc Mặc Uyên cũng từng gặp phải mấy cái vụ khó xử như thế kia, sau mới ngộ ra được cái đạo lý như vậy.

Khuôn mặt của hai người bọn họ sinh ra như vậy, bảo sao không đào hoa.

Dạ Hoa nhấp một ngụm trà, vẫn nói một cách lạnh nhạt : " Có nguyên nhân mới có kết quả, cô nương ngày hôm nay nhận được kết quả như vậy, tất là nhờ lúc trước là kẻ thiện nhân, không liên quan gì đến bản thân. Cô nương không cần khư khư giữ mãi trong lòng."

Đạo lý này nói quả không sai, đạo cô Diệu Vân cắn môi hồi lâu, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Lúc này ta và cục bột nhỏ đã thu thập sạch sẽ mấy món đồ lãng nhăng ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn nàng mỉm cười, nàng cũng cười đáp lễ, nhìn thấy cục bột nhỏ ở bên với đôi mắt hau háu chờ đồ ăn, liền nhỏ nhẹ nói " Vị tiểu tiên này đáng vẻ cũng thật xinh xẻo dễ thương."

Ta khiêm tốn nói : " Lúc nhỏ tuy đáng yêu một chút, nhưng trưởng thành không biết sẽ ra sao. Quê nhà ta có một vị tiểu tiên, lúc còn nhỏ trông cũng thập phần đáng yêu, nhưng ba ngàn năm sau, lúc mới trở thành thiếu niên, trông đáng vẻ lại cực kỳ bình thường."

Cục bột nhỏ nắm tay áo của ta kéo kéo, trông đáng vẻ cực kỳ đáng thương.

Cười chết mất, không mấy khi được bắt bẻ người khác, lại được giả vờ khiêm tốn nữa chứ.

Dạ Hoa bung chén lên cười nhẹ nói với ta : " Nam hài tử đáng vẻ bên ngoài đẹp đẽ để làm gì, ví dụ như lúc cần đánh nhau, giờ khuôn mặt dễ nhìn ra không bằng giờ nắm đấm hữu dụng ra." Uống một ngụm trà, rồi lại nói tiếp : "Mà nghe nói, con gái giống cha, con trai giống mẹ, theo ta thấy, sau này a Ly có trưởng thành, đáng vẻ cũng không tệ mấy"

Cục bột nhỏ đang rơm rớm nước mắt, lập tức đã lấy lại tinh thần, nhìn Dạ Hoa với vẻ đầy yêu thương, vẻ mặt như hận không thể dịch sang bên hấn một chút.

Ta ho nhẹ một tiếng nói với vẻ đầy yêu thương :
“Mặc kệ sau này lớn lên nó thành dáng vẻ như thế nào đi
chăng nữa, vẫn là máu thịt của ta, trong lòng ta vẫn mãi
mãi có nó.”

Cục bột nhỏ lập tức quay đầu sang nhìn ta, nước
mắt lưng tròn, dịch sát vào ta đến mức không còn một
khe hở.

Dạ Hoa cười nhẹ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

2.

Rượu được mang lên trước, không lâu sau đồ ăn
cũng được mang lên liền. Tên bồi bàn nói không sai, bầu
rượu hoa quế được hâm nóng rất vừa.

Mão Nhật Tinh Quân hôm nay rất dễ chịu, nắng mà
không gắt, trên bầu trời còn lảng bẳng mấy đụn mây,
làm đám cây xanh cũng rợp bóng mát mẻ.

Cảnh trí như ngày hôm nay, uống chút rượu đã thấy
thi hứng tràn trề, có điều đạo cô Diệu Vân với xa phu kia
không uống rượu, Dạ Hoa uống cùng ta hai ba chén, thì

cũng không uống nữa, lại còn kêu bồi bàn thu dọn chén trên bàn, làm người ta cực kỳ mất hứng.

Đến lúc ăn cơm, Dạ Hoa như trúng gió, cổ tình gấp thức ăn cho ta, món nào cũng gấp một chút, lại còn mỉm cười rất dịu dàng thân mật, nói : " Đây là thứ người thích ăn, ăn nhiều một chút" hoặc." Mặc dù người không thích ăn thứ này, nhưng nó tốt cho cơ thể, người gầy như thế, không tự biết chăm sóc chính bản thân mình, lại khiến ta đau lòng". Tuy biết rằng hấn mượn ta làm lá chắn, nhưng buồn nôn một trận suýt chết.

Đạo cô Diệu Vân ngồi ở đối diện nghe vậy cũng cực kỳ khó chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hơn so với bình thường. Xa phu kia thấy tình cảnh cũng không hay ho lắm, dùng qua loa một bát cơm rồi dẫn chủ nhân hấn đứng dậy cáo từ.

Dạ Hoa rút cuộc cũng dừng tay không gấp thức ăn cho ta nữa, ta thở phào nhẹ nhõm. Hấn liền nói chậm rãi : " Nàng không nghe lọt tai mấy lời tâm tình như vậy, sau này phải làm sao mới được ?"

Ta không thèm để ý đến hấn, chỉ cầm cúi ăn cơm.

Cơm chưa xong, tiểu tiên Già Quân đã đột ngột xuất hiện. Cũng may hấn đã ẩn hình, nếu không đột nhiên có một cái người sống to đùng chợt xuất hiện giữa không trung nhìn chúng sinh nghiêm nghị, thì ai mà chịu đựng nổi.

Hấn bậm báo cái gì đó mà ta cũng không rõ lắm, đại khái là có một phong hàm cần xử lý gấp.

Dạ Hoa ừ một tiếng, quay sang nói với ta : " Buổi chiều nàng tạm thời trông coi A Ly, ta về thiên cung một chuyến, đến tối sẽ lại tìm hai người"

Ta đang ngậm cơm lúng búng trong miệng, không thể nói được, đành gật đầu đồng ý.

Ra khỏi tử lâu, ta nhìn quanh hai bên, đang lúc giữa trưa, đám hàng rong phần lớn thu hàng vào dưới mái hiên, nếu không có vị trí nào tốt thì đã don dẹp rồi về nhà, có phần vắng vẻ.

Lúc ra thanh toán, bồi bàn thấy ta thưởng cho

nhiều, liền ân cần hướng dẫn ta, rằng, lúc này nên đi tới Mạn Tư Trà nghe kể chuyện, cái quán trà kia tuy giá hơi cao một chút, nhưng kể chuyện cũng không chán lắm.

Ta thấy trên thiên cung cũng không có vị tiên quan nào kể chuyện, liền dắt cục bột nhỏ, muốn cho nó đi xem một phen cho biết.

Mạn Tư Trà là một phòng trà, kể chuyện là một lão tiên sinh râu tóc um xùm tầm năm chục tuổi, truyện kể lần này là "dã hạc báo ân"

Cục bột nhỏ chưa từng thấy qua chuyện như thế này, hai mắt sáng ngời, lúc thì mỉm cười đồng tình, khi lại nắm chặt hai tay khăn trang, lúc lại thở dài đầy đồng cảm. Bởi vì ở chỗ Chiết Nhan cũng rất nhiều sách hay, nên ta cũng không hứng thú lắm với mấy cái chuyện cổ tích tưởng tượng này, chỉ kêu một bình nước trà, ngồi dưỡng thần bên cạnh.

Nhoáng một cái đã tới quá chiều. Đến lúc vị tiên sinh kể chuyện sách kia vỗ bàn một tiếng, nói : " Muốn biết tiếp theo thế nào, xin mời lần sau lại tới", ngoài phố

đã rục rĩ ánh đèn.

Ta mơ mơ màng màng tìm cục bột nhỏ, chỗ ngồi nguyên là của hần hiện giờ không một bóng người. Ta cũng là kẻ cơ trí, con buồn ngủ bay sạch một nửa.

Cũng may ta mang theo một cái gương thủy tinh. Cái gương thủy tinh này ở đất tiên bất quá chỉ là dùng để trang điểm, nhưng ở phạm giới lại trở thành một công cụ tìm người rất tốt.

Ta yên lặng ghi tên và ngày sinh của cục bột nhỏ lên trên mặt kính, ngay lập tức có một đạo bạch quang hiện ra sáng lòa. Ta vừa nhìn theo đạo bạch quang kia, suýt nữa đánh rơi gương ngã nhào.

Mẹ ơi.

Quả thật cục bột nhỏ đúng là đang ở trong một sương phòng, bất quá nó không phải là một cái sương phòng bình thường.

Trong phòng có một cái giường lớn làm bằng gỗ đàn mộc chạm trổ hoa văn, trên giường có một đôi uyên

ương ăn mặc thập phần mát mẻ. Nam tử phía trên đã cởi trần, nữ tử phía dưới cũng chỉ còn một cái yếm đỏ thắm. Phụ nữ con nhà lành ở phàm giới đương nhiên không ăn mặc chướng mắt như vậy, ta suýt ngất xỉu, miễn cưỡng đứng dậy túm tay một người qua đường hỏi : " Huynh đài, người có biết thanh lâu của thị trấn này ở chỗ nào không ?"

Hắn liếc mắt nhìn ta từ đầu đến chân, rồi chỉ một tòa lầu đối diện với Mạn Tư Trà. Ta liền nói cảm ơn, vội vàng chạy đi.

Sau lưng loáng thoáng nghe thấy tiếng hân than thở : " Một vị công tử hào hoa phong nhã thế kia, ai ngờ cũng là một kẻ sắc lang, nghĩ tới tình trạng suy đồi của thế gian hiện nay mà thật đau lòng"

Mặc dù ta đã biết cục bột nhỏ ở thanh lâu, nhưng cũng không rõ là nó ở gian phòng nào. Vì không muốn nhiều loạn công việc làm ăn của chủ chứa, ta đành bất quyết làm phép ẩn thân, tìm từng gian phòng một.

Tìm tới gian thứ mười ba, cuối cùng ta mới thấy

cục bột nhỏ đang chổng cằm trằm tư nằm lơ lửng giữa không trung. Ta vội thò tay túm lấy nó xuyên tường đi ra, lúc đó đôi dĩa uyên ương trên giường kia bắt đầu hôn môi rất vui vẻ.

Mặt ta đỏ bừng tới tận mang tai.

Cảnh giường chiếu kia tính ra cũng chưa phải nóng bỏng lắm. Năm đó lúc lên Côn Luân làm đệ tử, lúc mới hạ phàm, ta vốn rất ham học hỏi, từng đọc rất nhiều luân cung. Từ loại tầm thường bán đây trên mặt phố ba đồng một quyển, cho đến những bản in giới hạn gói đầu giường trong vương cung của hoàng đế, nam với nữ, thậm chí cả nam với nam, ta cũng đều xem qua. Khi đó ta có thể mặt không đỏ, tim không đập nhanh, bình tĩnh như một gốc cây mục. Nhưng lần này không giống vậy, ta đang cùng đi với một thằng nhóc vừa ra khỏi đông cung, làm cho cái mặt già này cũng phải đỏ lên, thực xấu hổ khi nhận của nó mấy chữ mẫu thân.

Bên ngoài sương phòng mặc dù cũng là nơi càn rỡ, nhưng thật may mắn, là đám lãng tử này còn ăn mặc xiêm y đầy đủ một chút.

Cái tòa nhà này tịnh không tìm ra một nơi thanh tịnh.

Một nha hoàn mặc áo hồng cầm một đĩa bánh đậu xanh đi lướt qua bên cạnh người bọn ta. Cục bột nhỏ hít hít mấy cái, lập tức hiện hình đuổi theo, ta ở phía sau cũng chỉ còn cách hiện hình đi theo. Nha hoàn kia thấy cục bột nhỏ đáng yêu, liền nhéo nhéo má nó mấy cái, lại quay đầu lại cười cười với ta, hai gò má thoáng ửng hồng, đưa luôn đĩa điểm tâm cho cục bột nhỏ.

Ta kéo cục bột nhỏ ra một góc của hàng hiên, suy nghĩ hồi lâu không biết phải giáo huấn nó như thế nào, làm cách nào để nó biết đúng hay sai. Hôm nay là sinh nhật nó, Dạ Hoa nói ta chiều chuộng nó một chút, hôm nay lại để cho nó gặp mấy cái sự này, thật đúng là không để phúc cho con cháu.

Ta suy nghĩ cặn kẽ một lúc, cuối cùng trưng ra một bộ mặt tươi cười, cục kỳ dị dàng hỏi nó : " Kể chuyện sách kia không chán lắm, mới đầu ngươi nghe cũng rất hứng thú, vừa liếc mắt một cái, tại sao ngươi đã chạy tới một nơi, à à, một tòa nhà như thế ?

Cục bột nhỏ nhíu mày nói " Mới vừa rồi ở trên đường có một người béo tròn ngang nhiên hôn một vị tiểu thư, vị tiểu thư này không cho cái người béo tròn kia thân mật, người béo tròn kia thấy vậy liền nổi giận, sau đó có mấy người trông kỳ quái bên cạnh hắn liền vây lấy vị tiểu thư. Vị tiểu thư kia có vẻ hoảng sợ thật sự, con không đành lòng, muốn đi cứu nàng. Đến lúc con chạy xuống lầu, đã không thấy bóng dáng của bất kỳ ai trong bọn họ, đại thúc bên cạnh có mách với con, vị tiểu thư kia đã bị vị mập nọ mang vào trong hoa lâu này. Con sợ bọn họ đánh nàng, nên muốn chạy vào tìm nàng, nhưng mấy vị đại nương trước cửa nhất định không cho con vào, con không còn cách nào khác, đành ấn thân tiến vào. Mà lạ thật, không hiểu vì sao vị đại thúc kia lại nói đây là tòa hoa lâu, con tìm khắp lầu trên lầu dưới, cũng chẳng thấy có bông hoa nào cả."

Ta bị câu nói sau cùng kia của hắn làm sợ chết khiếp suýt nhảy dựng lên, cục bột nhỏ ơi là cục bột nhỏ, không biết người đã thấy được những cái gì ghê gớm hơn rồi.

Cục bột nhỏ này nếu chiếu theo tuổi tác của phạm

nhân, bất quá mới ba tuổi, tính cách còn chưa ổn định, cần quan tâm nhiều. Phu quân nó ở bên nó suốt ba trăm năm không có vấn đề gì, đến phiên của ta, lại khiến nó gặp một chút chuyện không nên gặp, nảy sinh một chút ý tưởng không nên nảy sinh, để ma chướng nhập động tiên, phu quân nó tắt liều mạng với ta.

Ta nuốt nước bọt, lại nghe nó nói : " Đến lúc con tìm được cái người béo tròn kia, hẳn đã nằm thẳng cẳng trên mặt đất, mà vì tiểu thư kia đã có một vị ca ca vận bạch y đứng cạnh ôm lấy nàng, con thấy không có việc gì, muốn quay lại nghe kể chuyện tiếp, ai ngờ xuyên qua nhâm tường, vào một gian sương phòng khác."

Đúng rồi, năm đó học Thôi Diễn Thuật không được giỏi, ta và Thập sư huynh thường bị Mặc Uyên trách phạt, liền đến phạm giới xả bực bội, hay biến ra một vị bán tiên, mở cửa hàng xem tướng số ở trên phố. Lúc đó, cứ vài ba ngày hai người bọn ta đều có thể gặp cảnh phụ nữ con nhà lành bị ác bá trêu chọc. Nếu là phụ nữ chưa lấy chồng, tất có vị thiếu niên hiệp sĩ đi ngang qua rút đao tương trợ. Nếu là phụ nữ đã có chồng, tất không biết ở đâu chui ra vị trượng phu của nàng rút đao đòi lại

công bằng. Tuy một bên là vị hiệp khách, một bên là một vị trượng phu, nhưng chả hiểu sao đều phải mặc bạch y cả.

Cục bột nhỏ quẹt mũi nhăn nhó hồi lâu rồi mới nói tiếp : " Trong gian phòng kia có hai người ôm lấy nhau ở trên giường cuộn thành một đống, con thấy họ trông rất hay, nên mới dừng lại một chút xem họ muốn làm cái gì."

Tim ta đập mạnh một cái, run rẩy hỏi : " Người thấy những gì ?"

Hắn trầm tư nói : " Ôm ấp nhau này, sờ soạng nhau này." Sau một lúc lâu, mới lấp bắp hỏi ta " Mẫu thân, bọn họ đang làm cái gì vậy ?"

Ta nhìn trời một lúc, suy nghĩ một lúc, rồi mới nghiêm nghị nói : " Phàm nhân tu đạo, có một môn gọi là song tu hòa hợp, ở đây hai người bọn họ, ha ha, là song tu hòa hợp, song tu."

Cục bột nhỏ hiểu ra liền đáp : " Phàm nhân cũng

một lòng hiếu học, ham thích tu đạo thật."

Ta cười gượng hai tiếng.

3

Vừa mới xoay người lại, ta không để ý đột nhiên đâm sầm vào một bộ ngực rắn chắc, người nồng nặc mùi rượu.

Ta xoa xoa mũi lùi lại phía sau hai bước, chăm chú nhìn thử, chỉ thấy trước mặt một vị nhân huynh tay cầm chiết phiến vẻ mặt tức giận, đôi mắt nhỏ dài nhìn chằm chằm vào ta. Nhìn qua thấy mặt mũi cũng không tệ lắm, trong ruột gan lại thấy lửa nóng hừng hực, da dẻ thâm xỉ xám xịt. Ô, chắc là đắm chìm trong song tu hoan lạc, thậm có vẻ hơi hồng.

Vị huynh đài kia tiêu sái chỉ quạt về phía ta, nói : " Vị công tử này thật là đẹp trai, bổn vương rất ngưỡng mộ."

Khụ khụ, hóa ra là một vị hoa hoa vương gia. Ta bị cây quạt của hắn quạt mùi rượu tới, miễn cưỡng chấp

tay nói : " Đâu có đẹp đẽ gì đâu ạ", rồi vội túm lấy cục bột định xuống lầu.

Hắn nghiêng người chấn ở trước mặt ta, nhanh chóng túm lấy tay ta, nuốt nước bọt cười nói : " Tay thật mềm mịn trắng trẻo"

Ta ngây người.

Hồi xưa ta từng xuống phàm thế du lịch học hỏi kinh nghiệm, nữ tử xuất đầu lộ diện mới hay gặp phải những cuộc gặp gỡ bất ngờ, không ngờ là bây giờ đến cả nam tử cũng không được an toàn.

Cục bột nhỏ đang ngậm một miếng bánh đậu xanh trong miệng, cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn vị nhân huynh cầm quạt kia.

Ta cũng trợn mắt há hốc miệng mà nhìn vị nhân huynh cầm quạt đó.

Vị nhân huynh này hôm nay quả được phúc tinh chiếu, lại tính quấy rồi một vị thượng thần, vận khí thật nguy.

Bản thượng thân ta lần đầu tiên bị một phạm nhân trêu ghẹo, cảm thấy thật mới mẻ. Nhìn khuôn mặt thanh tú kia, xét theo phạm nhân mà nói, cũng có thể coi như một vị công tử đào hoa, cũng không muốn dạy dỗ hẳn nhiều, khoan hồng độ lượng mà chỉ phẩy tay một cái, cho hẳn biết điều một chút.

Vừa nghĩ thế đã thấy vị Vương gia không hiểu biết gì kia đã tiến sát lại gần một chút, nói : " Bỏn vương lần đầu tiên gặp công tử đã thấy hoan hỉ, công tử", tay kia đồng thời chuẩn bị ôm lấy eo lưng ta.

Thế này thì khác rồi.

Ta vốn là một thần tiên cực kỳ từ bi, may là phạm nhân này với Thanh Khâu ta chả có quan hệ gì mật thiết, thành ra từ bi của ta cũng chỉ có hạn. Đang muốn bắt quyết làm phép định thân cho hẳn đứng im, rồi quẳng đến một khu rừng trong một hai ngày, để hẳn nhớ cho kỹ, đã thấy có một lực đạo ôm chặt lấy ta vào trong lòng. Cảm giác thập phần quen thuộc, ta ngẩng đầu lên, vui vẻ chào hỏi : " Ha ha, Dạ Hoa, ngươi đến thật đúng lúc."

Dạ Hoa kéo ta đi, áo choàng huyền sắc phát ra những tia sáng lạnh lẽo trong ánh đèn dầu, cười nhẹ nói với vị nhân huynh đang ngạc nhiên không hiểu gì : " Người đang chọc ghẹo phải phu nhân của ta, thấy có vui không ?"

Thực ra mà nói, trên danh nghĩa ta đã là chính cung đệ hậu của hắn, coi như chúng ta đúng là một cặp phu thê danh chính ngôn thuận. Bây giờ gặp phải vụ ta bị chòng ghẹo thế này, tự nhiên không để lại tý mặt mũi nào cho hắn cả. Hắn lâu lâu mới ôm ta một cái, muốn răn dạy cái kẻ ngoài mạnh trong yếu kia dám đùa giỡn ta một phen, cũng là chuyện đương nhiên. Ta chỉ cần ngoan ngoãn đứng một bên nhìn là được rồi, đây mới là bổn phận của một thê nhi như ta.

Cục bột nhỏ nuốt cái bánh xuống, liếm liếm mép, nắm chặt tay ra vẻ nghiêm túc nói với vị nhân huynh cầm quạt kia : " Có thể làm phụ thân ta nổi giận một phen, người cũng là một nhân tài, dám làm dám chịu, nhớ bảo trọng."

Nói xong cũng cục kỳ ngoan ngoãn mà đứng ở

phía sau ta.

Vị nhân huynh có cây quạt kia thẹn quá hóa giận, cười lạnh nói : " Hừ hừ, ngươi có biết bốn vương là ai không ? Hừ hừ hừ..."

Lời còn chưa dứt, đã không thấy người đâu cả.

Ta quay lại hỏi Dạ Hoa " Ngươi mang hấn đi đâu rồi ?"

Hấn liếc nhìn ta một cái, quay đầu nhìn về phía ngọn đèn dầu, thản nhiên nói : " Gần đây có một cánh rừng um tùm rậm rạp."

Ta im bật, đúng là tri kỷ mà.

Hấn lại nhìn ngọn đèn dầu kia một lúc lâu, cuối cùng quay lại nhìn ta thật kỹ " Sao bị chọc cũng không thèm thoát ra ?"

Ta ngượng ngùng nói : " Chẳng qua bị sờ một cái có sao không ? "

Hắn thân nhiên cúi đầu xuống, thân nhiên hôn nhẹ lên môi ta.

Ta sững sốt hồi lâu.

Hắn vẫn thân nhiên liếc ta một cái " Chẳng qua bị hôn một cái có sao không ?"

Hôm nay, bản thượng thân, hôm nay, ... lại bị một cái tiểu bối kém ta chín vạn tuổi coi thường ????

Cục bột nhỏ đứng ở bên cạnh che miệng cười ha ha, cười đắc ý quá, bị ghen bánh đậu xanh...

Buổi tối lại dẫn cục bột nhỏ đi thả đèn trên sông.

Đèn thả sông này có hình hoa sen, trong đốt một ngọn nến nhỏ, có thể cho người thả đèn một điều ước.

Cục bột nhỏ nắm chặt cây đèn trong tay, trong miệng lẩm nhẩm nói, cái gì mà lục súc thịnh vượng, rồi lại ngũ cốc được mùa, sau khi ngũ cốc được mùa lại đến thiên hạ thái bình, cuối cùng mới mãn nguyện mà thả đèn xuống nước.

Chờ theo nhiều nguyên vọng của nó như vậy, mà cây đèn nhỏ cũng không chìm xuống, lại hơi xoay xoay, gió thổi nhẹ qua, phiêu phiêu lướt theo chiều gió.

Dạ Hoa thuận tay đưa cho ta một cái.

Phàm nhân hay cầu thần tiên phù hộ, thế ước nguyện của thần tiên thì cầu ai phù hộ ?

Dạ Hoa hơi cười nói " Chẳng qua mấy cái ước nguyện, nàng cứ thả đèn xuống là có thể toại nguyện mà."

Hắn nói như vậy, kể ra cũng đúng. Ta ngượng ngùng cầu lấy, thong thả đi đến bên cạnh cục bột nhỏ, thả xuống.

Hôm nay tính ra mọi sự cũng kết thúc tốt đẹp.

Thả đèn ra sông xong, cục bột nhỏ đã mết đến mức không mở được mắt, mà vẫn còn lấp bắp nói cái gì mà không chịu trở về Thanh Khâu, muốn ngủ lại phàm giới một phen, để xem giường chiếu của phàm giới có mùi vị như thế nào.

Lúc đã đêm đã khuya, tiếng mõ vang vang. Xem từ đầu đường tới cuối ngõ, phàm là những nhà trước cửa có treo đôi đèn lồng ghi rõ hai chữ khách điếm, đều đã cửa khóa then cài.

Thị trấn này tuy nhỏ, nhưng người tới đây du ngoạn cũng nhiều. Gõ cửa tới khách điếm thứ hai, đại để mới có thể tìm được một gian phòng trọ. Cục bột nhỏ nằm trong lòng Dạ Hoa đã ngủ không biết trời trăng gì.

Vị chưởng quầy vẫn nửa tỉnh nửa mê nói thẳng với bọn ta : " Thừa hai vị công tử, xin hiểu cho bọn ta một chút, trên trấn này tổng cộng có tất cả ba cái khách điếm, hai nhà Vương Chưởng quầy với Lý chưởng quỹ kia đã đầy khách, may nhà lão hủ mới có khách nhân trả phòng, vừa hay còn có một gian."

Dạ Hoa hơi gật đầu. Lão chưởng quầy liền quay vào trong hô một tiếng, một tên phục vụ vừa mặc quần áo vừa chạy ra, hai tay mới xỏ được vào ống tay áo, chạy trước dẫn đường.

Lên lầu hai vừa đẩy cửa vào, Dạ Hoa vừa đặt cục

bột nhỏ lên trên giường, đã quay sang phân phó người phục vụ múc nước rửa mặt. Bụng ta đột ngột kêu lên hai tiếng, hẳn liền liếc ta một cái, rồi rất hiểu ý mà nói thêm một câu : " Thuận tay làm thêm hai món ăn mang lên nhé"

Tên phục vụ có vẻ cực kỳ buồn ngủ, chắc muốn hàu hạ chúng ta nhanh chóng một chút để còn chui về giường, vì thế tiếp nước với đồ ăn mang lên cực kỳ nhanh chóng, hai món mặn một món rau, thịt bò muối, điều xào muối tiêu, đậu phụ với hành.

Ta cầm đũa ăn được hai miếng, lại không muốn động tới nữa.

Thực ra ta vốn không kén ăn, mấy ngày gần đây lại ôm một dạ đầy xét nét ăn cơm do Dạ Hoa nấu, thành ra một kẻ chuyên thưởng thức đồ ăn cực kỳ điêu luyện, ăn ngon quá quen thói.

Dạ Hoa ngồi đọc sách dưới đèn, à, cũng có thể là xét duyệt công văn, ngẩng đầu lên liếc ta một cái, lại nhìn đồ ăn trên bàn, nói " Không ăn nữa thì đi rửa mặt

ngủ sớm đi"

Gian phòng này là một gian phòng bình thường, bên cạnh có kê một chiếc giường. Ta nhìn cái giường do dự một lát, cuối cùng mặc nguyên quần áo nằm lên.

Từ đầu tới giờ Dạ Hoa vẫn chưa nói ba người bọn ta phân chia giường ngủ thế nào, coi như một chuyện quá lật nhật. Ta nếu lại hỏi tới điều đó, cũng có vẻ không được thoải mái cho lắm.

Cục bột nhỏ ngủ thật ngon lành, ta nhẹ đẩy nó nằm vào giữa giường, rồi cũng lấy một cái gối lớn, nằm xuống bên cạnh. Dạ Hoa vẫn còn đang xét duyệt công ăn dưới đèn.

Nửa đêm đang ngủ say sưa, hình như có người kéo nhẹ tay ta, thờ dài nói khẽ : " Ta vốn hiểu rõ tính tình của nàng, lại không ngờ nàng quyết tuyệt như vậy, chuyện cũ trước kia nàng đã quên sạch, ta vừa muốn nàng nhớ lại, lại muốn nàng vĩnh viễn không bao giờ nhớ lại."

Ta không để ý, chỉ mơ mơ màng màng, trở mình một cái, nhẹ nhàng ôm cục bột nhỏ vào trong lòng, ngủ ngon lành.

Sáng sớm ngày thứ hai, trời sáng bạch ta mới từ trên giường tỉnh giấc. Dạ Hoa vẫn ngồi ở vị trí đêm qua duyệt công văn, có một điểm hơi khác, ấy là không còn ngọn nến nữa.

Ta cực kỳ nghi hoặc, hẳn thức nguyên một đêm hay có ngủ, rồi trở dậy xem công văn trước lúc ta tỉnh giấc ?

Cục bột nhỏ ngồi trên bàn quay sang chào mời ta : "Mẫu thân, cháo này nấu ngon lắm, a Ly đã để phần cho người rồi đấy."

Ta xoa xoa đầu nó khen ngoan, rửa mặt xong ra ăn thử một thìa cháo, chỉ cảm thấy hương vị này có phần giống cháo mà Dạ Hoa hay nấu. Ngẩng đầu lên dò xét hẳn, chỉ thấy hẳn vẫn không ngẩng đầu lên nói : "Đồ ăn của khách điểm này cũng khó nuốt nổi, sợ a Ly ăn không quen, ta liền mượn phòng bếp của họ nấu cháo."

A Ly ở bên cạnh ngậm ngừng nói : "Hồi xưa ở Tuấn Tật Sơn kia, cái công chúa của Đông Hải nấu gì con cũng không ăn được, nên phụ thân toàn phải lén lút nấu thứ khác cho con ăn."

Dạ Hoa ho nhẹ một tiếng.

May nhờ thế mà ta được ăn ké, liền cúi đầu chăm chú ăn cháo.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Từ phạm giới trở lại Thanh Khâu sáng sớm ngày hôm ấy, Dạ Hoa đã bị tiên quan Già Quân thúc giục thỉnh trở về Thiên cung, nói rằng có một chuyện rất quan trọng cần thương nghị với chúng thần, rồi ở lại tận đó mấy ngày. Vì mấy ngày liền hấn không về, ta với cục bột nhỏ chỉ đành ăn sơn trà trừ bữa, quả thật rất khổ sở. Cục bột nhỏ ăn tới mức da mặt chuyển thành màu vàng chanh, tỏ vẻ khổ sở kéo ống tay áo của ta : " Nương thân, khi nào phụ quân mới trở về, a Ly muốn ăn nấm chung, muốn ăn canh củ cải trắng"

Mê Cốc thấy vậy không đành lòng, cảm thấy bất quá chỉ là chung nấm và nấu một bát canh củ cải trắng, lại thấy cục bột nhỏ kêu thềm ăn như vậy, liền tỏ rõ vẻ

cao thượng hy sinh mà xắn tay áo xuống bếp. Cuối cùng mới biết Dạ Hoa chung nắm và nấu canh củ cải trắng không phải tầm thường như việc chỉ chung một cây nấm lên, hay xắn nhỏ củ cải bỏ vào nấu, mà phải nêm nếm gia vị, trình tự cực kỳ nghiêm ngặt cẩn thận, làm cho đám cỏ cây phải phiền lòng, phong vân phải biến sắc. Suýt nữa hắn đã lật tung nhà bếp của ta lên, tất nhiên cục bột nhỏ vẫn không ăn nổi. Vì thế, nó tiếp tục kéo ống tay áo của ta với vẻ cực kỳ đáng thương : "Mẫu thân ơi, khi nào thì phụ quân trở về ?"

Trước đây, Phượng Cửu từng kể cho ta nghe một số kinh nghiệm về tình cảm của nàng, cũng biết được rằng, tình yêu là cái loại, chưa từng nếm thử thì không coi nó ra gì, một khi nếm được vị ngon ngọt của nó thì không buông được tay ra được nữa, trong thiên hạ chẳng có thứ gì có thể mê hoặc con người ta bằng nó.

Ta thấy trong thiên hạ mặc dù không có thứ gì có thể mê hoặc con người ta hơn tình ái, nhưng vẫn có một số thứ mặc dù rất bình thường vẫn có thể mê hoặc người ta. Ví dụ như trù nghệ của Dạ Hoa vậy.

Mặc dù ta không nhắc nhở hàng ngày như cục bột nhỏ, nhưng sự nhớ nhung thầm kín trong lòng ta đối với Dạ Hoa cũng không kém gì.

Ta nhớ rõ lúc mới gặp Dạ Hoa, ngoài khuôn mặt còn làm cho ta cảm thấy kinh ngạc một chút, cũng không cảm thấy hẳn có gì đặc biệt. Nhưng những ngày gần đây, một vị thái tử của Thiên tộc như hẳn, hàng ngày bị chết ngạt trong đồng công việc, mà suốt ba tháng vẫn có thời gian chạy tới chỗ ta làm đầu bếp, mà vẫn không coi đó là chuyện gì khác thường.

Vị Dạ Hoa quân này, cũng là một người hòa nhã dễ chịu.

Đến lúc Dạ Hoa từ Thiên Cung trở về, ta với cục bột nhỏ cuối cùng cũng được ăn no. Mê Cốc cũng rất may mắn, mang sơn trà đến đúng vào giờ cơm, ta liền kêu hẳn ăn cùng, đồng thời vui mừng thông báo cho hẳn, a di đà phật, không cần mang quả sơn trà đến nữa.

Vì lý do này, rốt cuộc ta cũng phát hiện ra, những ngày không có Dạ Hoa sẽ khổ sở nhường nào. Sau đó

một ngày, ta liền dán thông báo ra ngoài cửa, muốn tuyển một tiểu tiên ở Thanh Khâu, làm đệ tử học nấu ăn từ Dạ Hoa.

Nhóm tiểu tiên cũng như bắt được vàng, sắp thành hai hàng dài thướt trước cửa động hồ ly.

Mê Cốc cực kỳ hưng phấn nói : " Lâu lắm rồi Thanh Khâu chưa từng náo nhiệt đến thế, nếu nhiều người như vậy, sợ là phải lập một cái lôi đài, để bọn hấn đấu với nhau rồi lựa ra kẻ giỏi nhất, như vậy mới lựa được kẻ có nền tảng để đưa đến chỗ thái tử học nghệ."

Ta thấy hấn nói trúng điểm mấu chốt của vấn đề, liền đồng ý.

Mê Cốc làm việc cũng cực kỳ nhanh nhẹn, bất quá ta chỉ đi ngủ một lát, khi tỉnh lại đã thấy lôi đài dựng xong.

Trong chót lát, ở Thanh Khâu khói bếp lượn lờ. Cục bột nhỏ đứng ở cửa động hồ ly, thâm nuốt nước bọt. Dạ Hoa đứng ở bên cạnh hơi nhướn mày nhìn ta, ánh mắt

thập phần cổ quái. Ta nhìn quanh quần, thấy bên cạnh hắn còn một cái ghế trúc, liền ngồi xuống.

Cục bột nhỏ lập tức ngồi lên trên đùi ta. Dạ Hoa có vẻ mệt mỏi ngáp một tiếng nói : "Nghe Mê Cốc nói nàng muốn chọn cho ta một đệ tử ?"

Ta liền gật đầu nói phải.

Hắn không thèm để mắt đến đám tiểu tiên đang vội vã trở tài với khí thế ngất trời trên đài, quay đầu nói với ta : " Bảo bọn chúng đi đi, không ai có căn cốt cả." rồi nhìn ta từ đầu đến chân, cười nói : " Theo ta thấy, nàng cũng có tiềm năng đấy. Nhưng nàng cũng không cần phải theo ta học, hai người chúng ta chỉ cần có một người là được rồi."

Nói xong lại đứng dậy trở về thư phòng.

Ta ngẩn ngơ, cũng không hiểu ý của hắn cho lắm.

Mê Cốc vui vẻ chạy tới hỏi : " Mới vừa rồi thái tử điện hạ vừa mất người nào vậy ?"

Ta không hiểu lắm liền lắc đầu : " Bảo mấy người đó thôi đi, hấn chẳng nhìn trúng người nào cả"

Sau sự kiện lôi đài từng bảy tám ngày, buổi sáng ngày hôm ấy, ta ở

trong thư phòng của Dạ Hoa, vừa đọc truyện vừa cắn hạt dưa, Dạ Hoa ngồi ở sau án phê duyệt công văn. Ta nghi ngờ Thiên Quân trên Cửu Thượng Thiên bắt đầu thích dưỡng già không muốn quan tâm tới chính sự nữa, nên mới bắt tôn tử của hấn vất vả hàng ngày như vậy.

Ngoài cửa sổ, hoa sen trong hồ vừa nở, một làn gió êm dịu khẽ thổi qua, một cành hoa có con chuồn chuồn đậu trên nhị hoa khẽ rung rung, mùi hương thoang thoang lan khắp không gian. Mê Cốc mang theo cục bột nhỏ đang chèo thuyền đi hái lá sen, còn nói mang lá sen này phơi nắng, pha trà uống cực kỳ ngon. Mặc dù tài nấu ăn của Mê Cốc không ra gì, nhưng pha trà lại không tồi, cũng có một chút hỏa hầu.

Dạ Hoa thả tờ trình xuống bàn, đi ra mở rộng cửa sổ, cười nói : " Xem ra nàng cũng có điểm này kéo lại,

mặc dù hoa tự mọc tự nở, nhưng có thể bảo dưỡng một cái hồ sen thiên nhiên đẹp đến thế này, không kém chút nào so với Dao Trì trên Thiên Cung, kể ra cũng không đơn giản."

Ta mãi nguyện cười hai tiếng, liền đưa cho hắn một nắm hạt dưa. Từ trước đến giờ hắn không thích ăn mấy thứ này, chỉ cầm lấy, rồi đứng bên cạnh cửa sổ bóc một lát, lại đưa nhân hạt cho ta : " Không có a Ly ở đây, chỉ tiện nghi cho nàng rồi."

Ta cực kỳ cảm ơn cầm lấy, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng cục bột nhỏ thét lên âm ỉ. Ta quay đầu lại xem thử, thì thấy Mê Cốc đã đề thân bay ra ngoài.

À, chắc có người tiến vào Thanh Khâu.

Ta vẫy vẫy tay với cục bột nhỏ đang ngồi một mình trên thuyền : "Lại đây ăn hạt dưa"

Nó ngồi giữa hồ sen nhăn nhó một lúc rồi mới la lên : " A Ly, a Ly không biết chèo thuyền."

Lúc Mê Cốc trình Phá Vân Phiến lên, ta đang đọc

truyện tới đoạn cực kỳ hấp dẫn. Dạ Hoa nói với vẻ lạnh nhạt : " Qua nhìn thử một chút, thiếp thất của nhị thúc ta đã tìm tới cửa rồi."

Trong đầu ta lần giở lại gia phả của gia tộc thần bí không lồ nhà hấn, bắt đầu từ Dạ Hoa, tính ngược lên trên xem ai là nhị thúc của hấn. Đến lúc nhìn thấy Phá Vân Thiên, mới đột nhiên nhớ ra, vị nhị thúc kia của hấn chính là vị hôn phu hụt Tang Tịch của ta. Thiếp thất của nhị thúc hấn đương nhiên là Thiểu Tân rồi.

Lúc ở Đông Hải, nhớ lại tình cảm chủ tớ, ta đã từng hứa sẽ thỏa mãn một nguyện vọng của Thiểu Tân, còn bảo nàng chừng nào suy nghĩ kỹ càng xong thì cầm cây quạt đến Thanh Khâu tìm ta. Xem ra lần này nàng đã suy nghĩ kỹ càng rồi.

Mê Cốc sắc mặt xanh đen dẫn Thiểu Tân vào. Ta nháy mắt với hấn, chỉ cho hấn thấy cục bột nhỏ còn đang ngồi ở giữa hồ, hấn a lên một tiếng, lập tức nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Dạ Hoa cũng không để ý mà tiếp tục xem công văn

của hắn, ta cũng im lặng tiếp tục đọc sách của ta. Thiều Tân yên lặng quỳ trên mặt đất.

Cuốn truyện đã kết thúc, đương nhiên là một cái kết đoàn viên xưa như diễm giữa tài tử và giai nhân. Thấy chén trà đã cạn sạch, ta liền ra phòng ngoài châm thêm nước vào, đi qua án thư của Dạ Hoa liền tiện tay cầm theo chén của hắn, coi như cho hắn chút tiện nghi. Rót xong nước mang về, Thiều Tân vẫn quỳ ở chỗ cũ. Ta kinh ngạc thật sự, uống một ngụm trà, cũng không làm ra cái dáng vẻ thượng thân, nói với nàng một cách bình thường : " Người tới tìm ta, tất là muốn xin ta cái gì, sao lại không nói câu nào, thì còn ra đạo lý gì nữa."

Nàng ngẩng đầu liếc Dạ Hoa một cái, cắn cắn môi

Dạ Hoa vẫn không chút để ý vừa uống trà vừa phê công văn, ta liền đặt chén xuống, tiếp tục bình thản nói : "Dạ Hoa quân không phải người ngoài, người không phải sợ gì cả, cứ nói thẳng ra đi."

Dạ Hoa ngẩng đầu lên liếc nhìn ta một cái, hơi mỉm cười.

Thiếu Tân hơi do dự một chút, rồi cuộc sợ hãi nói :
" Cô Cô, xin cô cô cứu hài nhi Nguyên Trinh của ta với."

Đợi sau khi Thiếu Tân nước mắt nước mũi tèm lem kể xong sự tình, ta mới hiểu được tại sao nàng lại ngại Dạ Hoa như vậy.

Nguyên Trinh này vốn là con trai lớn nhất của Tang Tịch và Thiếu Tân. Mặc dù hiện tại Thiên Quân không còn coi trọng Tang Tịch, nhưng vẫn đối xử rất tốt với tôn tử Nguyên Trinh. Mỗi lần Thiên Quân ban yến trên Cửu Trùng Thiên, tôn tử này đều có một ghế.

Trước lễ thọ đàn của Thiên Quân ít ngày, Tang Tịch dẫn Nguyên Trinh chuẩn bị hạ lễ lên Cửu Trùng Thiên, để chúc thọ Thiên Quân lão nhân gia. Ban đêm ngủ lại ở Thiên Đình, không ngờ Nguyên Trinh lại say rượu, lão đảo xông nhầm vào Tây Ngô Cung, thiếu chút nữa đã phi lễ với vị thứ phi Tố Cẩm của Tây Ngô Cung.

Tự nhiên ta biết vị thứ phi Tố Cẩm này là thứ phi của ai, liền liếc mắt dò xét Dạ Hoa, hấn lại thả vãn thư trên tay xuống nhìn ta chằm chằm, lại cười trông rất kỳ

quốc. Ta không khỏi ngạc nhiên, Dạ Hoa quân quả nhiên không phải người bình thường, vợ ngoại tình mà cũng vui được sao ?

Cũng may mà cái nón xanh này cũng chưa đội lên thật, Nguyên Trinh kia rốt cục cũng kịp thời dừng chân trước cửa địa ngục, xem như phi lễ chưa toại. Vị thứ phi Tố Cẩm này cũng thập phần cương liệt, lại dùng một dải lụa trắng treo cổ lên nóc nhà tự tử. Việc này đương nhiên kinh động Thiên Quân. Trước đây ta đã nghe được tin tức, có nói Tố Cẩm này nguyên là phi tử của Thiên Quân, vì Dạ Hoa vừa mất, Thiên Quân từ trước đến giờ vẫn vô cùng sủng ái Dạ Hoa, liền đem phi tử mới nạp chưa lâu này ban cho hắn.

Thiên Quân đối với vị từng là phi tử này cũng có vài phần thương tiếc, nghe nói Nguyên Trinh chọc gheo nàng, cực kỳ tức giận. Lập tức đem Khổn Tiên Thăng trời Nguyên Trinh lại, lại hạ ý chỉ, truyền đẩy hắn vào luân hồi sáu mươi năm, sau sáu mươi năm mới có thể trở về trời.

Thiếu Tân khóc lóc như mưa, còn nói Nguyên

Trình là một hài tử thiện tâm, ngay cả con kiến bò ngang đường đi cũng không nỡ giết, làm sao có thể phạm cái tội lỗi tà đình như vậy.

Có điều ta nghĩ, một người thiện lương hay không thiện lương, cùng với việc hấn háo sắc hay không háo sắc, cũng chả có liên quan gì.

Theo đúng ý chỉ Nguyên Trinh đương nhiên phải hạ phàm đầu thai.

Ta xoay xoay chén trà cảm khái nói : " Quấy rối chưa đặng mà nói, trùng phạt thế này cũng hơi nặng quá, có điều người nhi tử của người chọc gheo lại là thứ phi của Dạ Hoa quân, mà vị Dạ Hoa quân này hai tháng nay ở động hồ ly lại tận tình chăm lo săn sóc tới sự ăn uống của chúng ta...."

Một lần nữa, Dạ Hoa cầm lấy một quyển công văn, lạnh nhạt nói : " Không cần vị tình vì là người của ta, cái chuyện của Nguyên Trinh kia, ta cũng nghĩ là xử hơi nặng một chút."

Ta khiếp sợ nói : " Kể ra thì hẳn chọc gheo đúng vào thứ phi của ngươi."

Hắn cười lạnh hai tiếng : "Ta không có cái thứ phi đó", rồi đứng dậy châm trà, thuận tiện châm thêm chén trà của ta.

Ta thấy khiếp sợ, nghe đồn hẳn rất sủng ái vị Tố Cẩm này, lẽ nào đây chỉ là chuyện đùa ?

2

Việc Thiếu Tân nhờ vả ta cũng không khó khăn lắm. Nguyên nàng biết được sau khi Nguyên Trinh đầu thai, năm mười tám tuổi có một cái đại kiếp nạn, mà đại kiếp nạn này là nguyên nhân khiến hắn khổ cả đời, liền cầu ta độ hắn qua kiếp nạn này, để hắn được bình an cho đến già.

Nàng phó thác chuyện này cho ta, thực ra cũng có nguyên nhân của nó. Thần tiên nào cũng có khả năng cải biến số phận của phàm nhân, nhưng lễ pháp của thần tộc đã quy định rõ ràng, quy củ chặt chẽ, đám thần tiên

tuy có khả năng này nhưng lại không có đất dụng võ. Thiên Quân đối với nhà chúng ta cũng có vài phần nể nang, nếu ta ra mặt làm, mấy cái việc nho nhỏ này lão cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nguyên Trinh kia đầu thai vào một nhà đế vương, họ Tống, tên là Tống Nguyên Trinh, mười hai tuổi được phong làm thái tử, không lo chuyện cơm áo, cho tới giờ vẫn tốt. Bây giờ vừa được mười tám tuổi, chính là lúc đại kiếp nạn giáng xuống.

Mẫu thân ở phạm giới của Nguyên Trinh vốn là một kỳ nữ, nguyên là con gái duy nhất của Thái sư đương triều, mười lăm tuổi nhập cung được phong làm quý phi, ân sủng hiển hách, sau khi sinh hạ Nguyên Trinh lại xuất gia. Hoàng đế không còn cách nào khác, đành phải dựng một cái đạo quan ở trên núi phía sau Hoàng thành, để cho nàng thành tâm tu hành.

Hoàng quý phi xuất gia, theo quy định hoàng tử sẽ do Hoàng hậu nuôi dưỡng. Nhưng mẫu thân của Nguyên Trinh lại thập phần cương trực, dù chết cũng không chịu giao Nguyên Trinh ra, liền mang theo Nguyên Trinh tới ở

đạo quán, cho đến năm Nguyên Trinh mười sáu tuổi, mới phá một đạo cô dẫn Nguyên Trinh trở lại trong cung. Vị đạo cô về cùng với Nguyên Trinh này, vốn là sư phụ của Nguyên Trinh, cũng là một tỳ nữ do Bắc Hải Thủy Quân Tang Tịch, cha ruột thật sự của hãn phái đi phạm giới bảo hộ hãn. Lần này ta xuống phạm giới che chở giúp Nguyên Trinh độ kiếp, liền thay thế vị sư phụ này của hãn.

Kêu Thiểu Tân trở về, ta liền bắt đầu suy tính, đến chỗ Nam Cực Trường Sinh Đại Đế tìm Ti Mệnh Tinh Quân đi cửa sau, hỏi thăm tình hình kiếp nạn của Nguyên Trinh năm mười tám tuổi như thế nào, do người nào, giờ nào ứng vào, và ứng tới trên người như thế nào. Kiếp nạn này của Nguyên Trinh cũng không phải là thiên kiếp, không ứng trực tiếp lên trên người, chỉ là cái mệnh kiếp, có thể né qua.

Bất quá Nam Cực Trường Sinh Đại Đế cũng không có giao tình gì với ta, vị Lục Tinh Quân thủ hạ của hãn ta cũng chưa từng thấy mặt. Lần này nếu tùy tiện đến cầu, cũng không hiểu có thuận lợi hay không.

Dạ Hoa vừa sắp xếp lại giấy tờ vừa nói " Ti Mệnh Tinh Quân kia là một kẻ rất có trách nhiệm, sổ mệnh cách trong tay hắn kia, cho dù là Thiên Quân cũng không thể ngó một cái được. Nàng muốn xuống tay ở chỗ hắn, chỉ sợ là không ăn thua."

Ta cau mày nhìn hắn đầy khở sở.

Hắn dừng lại một chút, uống một ngụm trà, nói : " À, thật ra ta cũng có biện pháp, có điều ..."

Ta nhìn hắn thật tha thiết.

Hắn cười nói : " Nếu ta giúp nàng lấy được sổ mệnh cách của hắn, nàng phải đáp ứng với ta một việc...."

Ta nhìn hắn đầy cảnh giác.

Hắn vẫn ung dung khẽ nói : " Bất quá là phong bế pháp lực của nàng trước khi nàng đi phạm giới, nàng nghĩ là ta định làm gì nàng chứ ? Sửa chữa mệnh cách vốn là một chuyện nghịch thiên, mặc dù Thiên Quân mắt nhắm mắt mở, nhưng nàng dùng bao nhiêu pháp lực, tất sẽ có từng đó pháp lực tương đương phản phệ lên người

nàng, điềm ấy lẽ ra nàng phải hiểu rõ hơn ta nhiều chứ. Nàng tuy thuộc giai phẩm thượng thân, nhưng bị phản phệ vài lần cũng thập phần nghiêm trọng. Vạn nhất lúc đó đến phiên ta kế vị Thiên Quân, nàng cũng phải kế vị, thì làm thế nào bây giờ ?"

Sau khi Thiên Đế kế vị, tất phải chịu tám mươi một đạo hoang hỏa, chín đạo thiên lôi, qua khỏi kiếp nạn này mới có thể đứng đầu bát hoang tứ hải, lệ thường là thế. Nếu lúc này đang bị pháp lực phản phệ, thì chỉ có nước chết. Ta cân nhắc lợi hại một phen, thấy hấn nói rất đúng, liền gật đầu đồng ý.

Đột nhiên một lúc sau ta mới ngó người ra : "Người và ta chưa thành thân, nếu quả thật người phải kế vị Thiên Quân, tất nhiên ta không phải kế vị cùng người. Ta và người chưa thành thân thì sao kế vị được ?"

Hấn buông chén trà, bình tĩnh nhìn ta, bỗng nhiên cười nói : " Có phải nàng đang trách ta sao không sớm cầu hôn với nàng không ?"

Ta thấy hấn cười vậy cũng thấy chột dạ, vội vàng

nói : "Không phải ta có ý đó, ha ha, tuyệt nhiên không phải."

Dạ Hoa đúng là ngày đi vạn dặm đường, làm việc rất năng suất hiệu quả, ngày thứ hai đã mang sổ mệnh cách của Ti Mệnh Tinh Quân đặt trước mặt ta. Trước kia hẳn cứ nói sổ mệnh cách này quý giá thế này thế kia, ta vốn tưởng rằng mặt mũi của hắn có lớn tới đâu thì cũng chỉ có bản sao thôi, ai ngờ lại mang bản gốc tới.

Dạ Hoa tử đưa sổ bạc mệnh cho ta, than thở mấy tiếng.

Đọc xong sổ mệnh của Nguyên Trinh, ta cũng thở than mấy tiếng.

Cái vận mệnh rắc rối khó gỡ vui vẻ bi ai đào hoa khổ cực của vị tiểu đệ Nguyên Trinh đời này cũng thật ly kỳ.

Sổ mệnh cách viết, từ lúc sinh ra cho tới năm mười tám tuổi, Nguyên Trinh sống thật bình an. Sổ mệnh hẳn thay đổi chính là vào ngày mừng một tháng sáu năm hẳn

được mười tám tuổi.

Ngày mừng một tháng sáu là ngày Vi Đà hộ pháp đàn sinh, Hoàng đế thượng thuyền rồng du ngoạn, mang cả lũ quan lại, phi tần quý nhân và thái tử Nguyên Trinh đi theo. Đúng vào chính Ngọ, thuyền rồng ở giữa sông, đột nhiên có một cái thuyền hoa lướt qua. Trên thuyền hoa có một mỹ nhân, eo lưng mềm mại, quạt xòe tròn che nửa mặt. Cảnh trí đang rất yên bình vui vẻ, trong không trung đột nhiên xuất hiện một con đại bàng rất lớn, xòe vuốt đầy mạnh một cái. Chiếc thuyền nhỏ lật ngang, mỹ nhân xòe quạt kia hoảng hồn rơi bùm xuống nước.

Tiểu đệ Nguyên Trinh kia từ nhỏ đã lớn lên ở đạo quán, tính tình hiền lành, liền nhảy xuống nước, vớt mỹ nhân này lên.

Chỉ trong nháy mắt, một bên là hoa trong gương, một bên là trăng nơi đáy nước, bốn mắt đã chạm nhau. Có điều Nguyên Trinh nhìn thấy mỹ nhân này là mỹ nhân, đương nhiên những người khác cũng thấy đây là mỹ nhân, ví dụ như cha của hắn, đương triều hoàng đế.

Hoàng đế vừa nhìn thấy vị mỹ nhân mới rơi xuống nước này, lập tức mang về cung, ha ha, lâm hạnh.

Tiểu đệ Nguyên Trinh kia bị phần buồn rầu lại khổ sở, âm thầm phiền muộn tới mười ngày nửa tháng, đến ngày rằm tháng bảy, xá tội vong nhân, Nguyên Trinh uống rượu say, không tự chủ, liền thông gian với vị mỹ nhân đã lúc này đã được phong làm phi tử.

Xem như trên trời lúc trước chưa có tiến tới bước này, bây giờ coi như viên mãn.

Tiểu đệ Nguyên Trinh này vốn là một kẻ cực kỳ hiếu thuận, sau một đêm điên đảo loạn phượng cực kỳ sung sướng, sáng hôm sau tỉnh lại, thấy mình phi lễ với phu nhân của phụ thân, chịu đả kích lớn, lập tức bị bệnh một trận, chín tháng sau mới xuống khỏi giường được. Ai ngờ vừa xuống giường, đã nghe nói mỹ nhân kia mới sinh con, nhân trong lòng nghi ngờ chính là con của hắn, lại ọe ra máu mà tiếp tục lâm bệnh.

Mỹ nhân kia muốn chấp dây tình cũ với Nguyên Trinh, Nguyên Trinh ngày cũng như đêm lại ôm tâm

trạng hồ thẹn với phụ thân, sự hồ thẹn này đã dập tắt tình cảm yêu đương, Nguyên Trinh đã tỉnh ngộ.

Mười lăm năm sau, con trai của mỹ nhân kia trưởng thành. Hoàng đế chưa chết, chỉ lâm bệnh nặng thoi thóp. Vì thế đứa con này liền âm mưu tranh đoạt chức vị thái tử với Nguyên Trinh. Sau một hồi tranh đấu, Nguyên Trinh ngày hôm nay đã không còn là Nguyên Trinh ngày xưa nữa, đứa con kia đã chết ở dưới kiếm của hắn. Tin tức đưa đến tâm điện của vị mỹ nhân kia, vị mỹ nhân liền thất cổ tự tử. Trước khi thất cổ đã để lại một phong thư, nói rằng, vị đệ đệ chết ở dưới kiếm của Nguyên Trinh này, kỳ thật đúng là con ruột của hắn.

Nguyên Trinh đọc được bức thư này, vốn định tự tử, cũng bởi vì hoàng triều chỉ còn có một mình mình là con trai, đành phải chịu đựng đau khổ ngồi lên long tòa, lên ngôi xong, tại vị tới tận sáu mươi tuổi mới qua đời.

Có thể thấy, sau khi Nguyên Trinh ở cứu được mỹ nhân ở lễ đàn sinh của Vi Đà hộ pháp kia, số phận cực kỳ bi thảm. Mười tám tuổi ưu sầu vì mình yêu nhầm phi tử của phụ thân, mười chín tuổi ưu sầu vì không biết đệ

đệ của mình rớt cuộc là con của phụ thân hay con của mình. Ba mươi lăm tuổi là đau khổ nhất, vì quả thật phi tử của phụ thân sinh con cho mình, mà chính tay mình lại giết chết nó, trong một ngày vì mấy việc liên, cực kỳ hối hận. Kể từ đó, khổ liên tiếp khổ, vì mỹ nhân rơi xuống nước này đích thực là kiếp nạn của Nguyên Trinh.

Ta xem kỹ càng từng tờ của sổ cách mệnh tới bảy tám lần, cảm thấy mỗi sự kiện đều được an bài cẩn thận, chỉ có cái cảnh con đại bàng lớn xuất hiện lúc thuyền rồng kia ở giữa sông. Phạm giới có con đại bàng lớn như vậy sao ?

Dạ Hoa nhìn nửa đám công văn vừa phê duyệt xong xếp ngay ngắn trên mặt bàn, uống một ngụm trà nói : "Đại Bàng kia là đúng là mượn từ chôn Tây Thiên của Phật tổ", dừng lại một chút lại thở dài nói : "Nghe nói nhị thúc Tang Tịch ta và Ti Mệnh Tinh Quân kia có chút khúc mắc, Ti Mệnh nhân cơ hội này đòi lại cả vốn lẫn lời"

Ta thoáng run lên, không nghĩ tới Ti Mệnh Tinh

Quân là một kẻ thù dai như vậy. Lần này hẳn vất vả viết ra một vở kịch như thế này, không biết nếu ta trà trộn vào thay đổi một chút, hẳn sẽ ghi sổ như thế nào với ta.

Dạ Hoa cầm lại cuốn sổ cách mệnh, khẽ liếc ta một cái nói : " Nàng lo lắng gì chứ. Trước đây hẳn còn thiếu ta một món nhân tình."

Lần này hạ phạm giới là làm việc chính sự, đương nhiên không mang theo cục bột nhỏ được. Nó giận dữ hai ba ngày liền, vẫn còn chưa yên.

Đến lúc xuất môn, ta cực kỳ thận trọng mà cân nhắc hồi lâu, mới thấy rằng, lần này giúp Nguyên Trinh tị kiếp, chỉ cần khuyên bảo hẳn đứng mừng một tháng sáu cáo ốm không lên thuyền du ngoạn là xong việc, không cần dùng tới phép thuật gì cả. Nếu lỡ gặp phải tình huống gì nguy kịch, thì cố trốn khỏi. Nếu né hai ba lần không được, thì cũng không đến nỗi nguy hiểm bằng cái vụ bị pháp thuật phản phệ. Giữ nguyên pháp lực xuống phạm giới, vạn nhất không cẩn thận vô ý dùng tới phép thuật, đến lúc bị phản phệ thì cực kỳ không hay. Vì thế liền theo đề nghị của Dạ Hoa, nhờ hẳn phong bế tiên

thuật lại.

3

Xuống tới phạm giới, đã thấy vị tiểu tiên nga do Tang Tịch an trí ở bên người Nguyên Trinh tới đón ta. Muốn làm vị sư phụ thứ hai của Nguyên Trinh, đương nhiên phải qua cửa mấu thân của hắn một cách thuận lợi đã.

Vị tiểu tiên nga của Bắc Hải chăm sóc Nguyên Trinh cực kỳ cẩn thận, cố nhiên cũng bởi cái mệnh cách này, cho nên mấu thân của Nguyên Trinh rất coi trọng vị tiên nga này, trong lời nói cử chỉ đều toát ra vẻ tôn sùng, hiển nhiên đã coi nàng là một vị cao nhân. Tiểu tiên nga dẫn ta tới trước mặt mấu thân của Nguyên Trinh, phát phát tràn một cái nói : " Bàn đạo và Nguyên Trinh điện hạ trần duyên đã tận, cứ như vậy mạo muội rời đi cũng không tốt, may mà sư tử đồng môn của bàn đạo vô tình vãn du qua nơi đây, nhìn thấy khung cảnh này đã vừa ý, bàn đạo liền nhờ cậy sư tử thay bàn đạo đến trông coi điện hạ. Sư tử mấy trăm năm không ra khỏi sư môn, lần này có thể có một đoạn duyên phận thầy trò với Nguyên

Trình điện đạ, cũng coi như điện hạ có phúc..."

Nàng nhiệt liệt tiến cử ta như thế, đương nhiên mẫu thân của Nguyên Trinh rất động tâm, ngay buổi chiều hôm đó liền triệu Nguyên Trinh đến.

Dù sao cũng là thần tiên chuyển thế, mặc dù đã thành phàm nhân, Nguyên Trinh này cũng có vài phần thần khí. Bất quá chỉ vừa mười tám tuổi, mà cũng thấy chín chắn, phiêu dật.

Mặc dù tại Côn Luân thu đệ tử không có quy củ gì, nhưng từ trước đến nay toàn những kẻ có tài mạo song toàn. Tài năng của vị Nguyên Trinh tiểu đệ này mặc dù tạm thời ta chưa biết, nhưng dung mạo thì tốt, căn cứ vào bộ mặt này thì cũng không tính là mất thể diện của Côn Luân nhà ta.

Hắn ôn hòa chấp tay, chưa hành lễ bái sư mà đã gọi một tiếng sư phụ.

Ta xem xét hắn kỹ càng một hồi lâu, rồi mới cực kỳ vừa lòng gật đầu nói : " Xem ra cũng có căn cốt, có thể

làm đệ tử của ta."

Mẫu thân của Nguyên Trinh rất vui mừng.

Ta đi theo Nguyên Trinh trở về phủ Đông cung của hần, vị thái giám quản sự liền sắp xếp cho ta một nơi thanh tịnh, xem ra ta đã thành công trong việc trà trộn vào vở kịch do vị Ti Mệnh Tinh Quân trên Cửu Trùng Thiên kia sắp xếp.

Ngày hôm sau, ta nghe mấy nữ tì trong điện của Nguyên Trinh nói chuyện nhảm, rằng buổi sáng hôm qua hoàng thượng nghe nói đạo cô bên cạnh thái tử rất cuộc đã rời đi, mặt rồng hoan hỉ, buổi chiều lại nghe nói đạo cô cũ đi rồi, lại có một đạo cô khác mới tới, mặt rồng giận dữ, nổi giận cả đêm, sáng hôm nay lâm triều lại liên lụy tới mấy vị đại nhân trở thành vật hy sinh.

Vị hoàng đế này nổi giận cũng thật có đạo lý. Số mệnh của hần là chẵn đơn áo bạc, cố gắng mãi, cho tới nay cũng chỉ có một con trai là Nguyên Trinh. Đứa con này của hần vốn phải là rường cột lương đồng của nước nhà, tự nhiên từ trên trời rơi xuống một vị đạo cô muốn

dạy con hấn trở thành một vị đạo sĩ, đổi lại là ta, ta cũng muốn nổi giận. Tuy thật ra ta với vị tiểu tiên nga ở Bắc Hải kia cũng không hướng Nguyên Trinh theo con đường tu tiên, hấn nguyên bản vốn là một vị thần tiên, cũng không cần phải tu hành gì cả.

Cũng bởi vì hoàng đế hiểu lầm sứ mệnh của ta như vậy, đương nhiên cũng không thèm đặt ta vào mắt, ta vào hoàng cung cũng tới bảy tám ngày, cũng chưa từng thấy hoàng đế.

Nguyên Trinh tiểu đệ cũng ham học hỏi, nuôi người cũng chẳng nuôi không, ngày ngày đều mang pháp thư đến tra tấn ta, xin ta giải đáp một số nan đề. Mấy cái lý lẽ huyền hoặc trong sách vở đó chỉ tổ làm ta đau đầu, mỗi lần thấy hấn, đều làm ta giảm mất ba năm tu vi.

Lúc đó cách ngày mừng một tháng sáu chỉ còn tháng rưỡi.

Ở cùng với Nguyên Trinh mấy ngày, ta cũng hiểu rõ được một điều, vị Nguyên Trinh tiểu đệ này thoát nhìn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng cũng là một vị thiếu niên,

cũng khá bướng bỉnh, ví dụ như người kêu hấn đi hướng đông, mặc dù hấn đi hướng đông, nhưng thừa dịp người không chú ý, liền lập tức rẽ sang hướng Tây. Ví dụ như ngày mừng một tháng sáu, nếu ta đi thẳng vào vấn đề mà khuyên hấn không nên lên thuyền rồng cùng đi du ngoạn, nhất định hấn sẽ hỏi ta vì sao không thể đi, vô luận ta tìm ra bất kỳ nguyên nhân nào để giải thích qua loa, thế nào hấn cũng sinh ra hiếu kỳ, không cho đi tất sẽ lên đi xem rốt cuộc là nguyên nhân gì. Có thể nói, trên đời này, việc không tự tìm đến người, mà do con người tự mua dây buộc mình. Ta nghĩ một hồi lâu, đều cảm thấy phương pháp đi thẳng vào vấn đề này không hay ho gì cả. Cái việc của Nguyên Trinh lần này, cần phải tính toán cẩn thận một chút.

Để tìm ra một phương thức tối ưu, tuy ta không có đại tài như Ti Mệnh Tinh Quân, nhưng cũng nêu ra được một số vấn đề.

Giả sử, lúc vị mỹ nhân tai họa của Nguyên Trinh kia rơi xuống nước, ta giành nhảy xuống nước cứu nàng trước ? Không được, vạn nhất mệnh cách thay đổi, mỹ nhân kia phải yêu trúng vị anh hùng cưới nàng, quay lại

coi trọng ta, thế phải làm thế nào cho đúng. Không được là không được.

Giả sử, tìm thêm mấy cô nương nữa, đợi khi vị mỹ nhân kia xuất hiện, an bài các nàng cũng ngồi thuyền hoa đi theo thuyền rồng, đến lúc đó từ bốn phương tám hướng cùng nhảy xuống nước, thử xem Nguyên Trinh làm cách nào cứu được cái vị mỹ nhân trong mệnh cách này ? Nhưng vạn nhất Nguyên Trinh cũng cứu được một người, mặc dù không phải cái vị cô nương trong số phận, nhưng vận mệnh của của số phận lại chuyển tới trên người vị cô nương vừa được cứu lên này, thì biết làm thế nào cho phải. Không được là không được.

Ta suốt ngày trầm tư suy nghĩ, bất thần nhìn sang cái gương, cảm thấy bề ngoài của mình thập phần sâu xa khó hiểu.

Chớp mắt đã thấy đến ngày mừng 1 tháng 5.

Đêm ngày mừng 1 tháng 5, ta vẫn như mọi khi ngồi chong đèn vắt vả suy nghĩ. Nghĩ tới canh hai, cảm thấy đã tới lúc đi ngủ, liền mở mắt ra đi thổi tắt đèn. Vừa mở

mắt, đã thấy Dạ Hoa lẽ ra đang phải ở Thanh Khâu, bung một ly trà ngồi đối diện ta, nghiêm trang nhìn ta.

Ta do dự hồi lâu, liền nghĩ là mình đang ngủ, là đang nằm mơ.

Hắn nhấp một ngụm trà, tươi cười nói : "Thiên nhi, mấy ngày không gặp, ta rất nhớ nàng, nàng có nhớ đến ta không ?"

Ta lão đảo một cái, liền ngả nhào từ trên ghế xuống đất.

Hắn chống tay vào má kinh ngạc nói : " Nàng vui mừng phát điên sao ?"

Ta không nói năng gì, đứng dậy đi lên giường ngủ.

Hắn giơ tay ngăn ta lại, cười nói : "Nàng khoan ngủ vội, lần này ta muốn tới để báo cho nàng một chuyện quan trọng, nàng có biết người cha ở phạm giới của Nguyên Trinh kiếp này, là ai thác sinh không ?"

Ta bị chặn ngang, liền miễn cưỡng nói cho có lệ : "

Ai thác sinh, cùng lắm là vị Thiên đế lão quân trên kia, ông nội của người thác sinh chứ gì ?"

Hắn xoay người ngồi vào mép giường, ngăn không cho ta nằm xuống, thuận tay vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh, ta nghĩ sơ sơ một chút, liền ngồi xuống.

Hắn thuận tay đưa chén trà trên bàn cho ta nói : " Tỉnh táo lại một chút, mặc dù không phải ông nội ta, nhưng cũng tương đương, nói không chừng lại còn là người quen của nàng."

Ta tập trung nghe thử.

Hắn chậm rãi nói " Là Thiếu Dương Quân ở Đông Hoa Tử Phủ"

Nước trà lập tức phun ra từ mũi ta.

Khụ khụ khụ, phụ thân kiếp này của Nguyên Trinh, lại đúng là Đông Hoa Đế Quân.

Đúng là người quen thật.

Bản thượng thân đối với danh vị Đế Quân như sấm bên tai này, nghe cũng quen tai.

Hồng hồ ly Phượng Cửu yêu đơn phương Đông Hoa Đế Quân, tương tư đơn phương hơn hai nghìn năm, mỗi lần uống say đều lải nhải bên tai ta Đông Hoa thể này thể kia, cho nên hiện giờ, ta không cần mệt công suy nghĩ, cũng có thể nắm rõ mọi thứ của hắn như trong lòng bàn tay. Là nữ nhi duy nhất của Nhị ca Bạch Dịch, là cháu gái Phượng Cửu duy nhất của ta, cũng chỉ có người như Đông Hoa Đế Quân kia mới có thể khiến nó uống đến say mềm. Rượu ngon do Chiết Nhan nấu ra cũng thật phí hoài, chỉ để bồi nàng tiêu sấu.

Vị Đông Hoa Đế Quân này vốn đứng đầu chúng thần, địa vị trong tộc cũng gần với Thiên Quân, chủ yếu là chương quản tiên tịch. Yêu tinh phạm nhân phi thăng thành tiên, cũng phải chào hắn một tiếng. Nhóm thần tiên muốn thăng giai phẩm lên thượng tiên, cũng phải cúi đầu bái vị Đế Quân này.

Đông Hoa Đế Quân là một vị tiên ưa thanh tĩnh không thích tranh cãi, sống cực kỳ lạnh lùng ngay

thẳng. Phụ thân ta vốn là kẻ không khen ai bao giờ, mà ta cũng từng nghe hắn nói một câu " Trong tứ hải bát hoang này có rất nhiều thần tiên, nhưng không ai có thể sánh nổi với Đông Hoa."

Phàm giới từng có một thi nhân rất nổi danh được nhiều người biết đến, từng có một lần được yết kiến Đông Hoa Đế Quân, liền làm thơ phú ca ngợi Đông Hoa, bên trong có mấy câu ta còn nhớ rõ, gì mà "

Thôn tương xuất hệ đông phương, chiếu ngô hạm hệ phù tang

o

Phủ dư mã hệ an khu, dạ kiểu kiểu hệ ký minh

o

Giá long chu hệ thừa lô, tái vân kỳ hệ ủy xà

o

Trường thái tức hệ tương thượng, tâm đề hệ cố hoài

Khương thanh sắc hề ngu nhân, quan giả hề vong quy."*

Bài thơ này miêu tả Đông Hoa cực kỳ màu mè hoa lệ, đại để là do phàm nhân gặp thần tiên đều cách một lần kim quang, chứ vị Đông Hoa Đế Quân này cũng cực kỳ giản dị.

Phượng Cửu lúc còn là một tiểu hồ ly, tiên thuật không tinh, gan lại lớn, thường xuyên chạy trốn khỏi động phủ của Nhị ca đi chơi. Có một lần ra khỏi phủ gặp một con hồ tinh, suýt nữa chết trong tay hồ tinh, may được Đông Hoa Đế Quân cứu mạng. Đó là nguyên nhân chính.

Sau này Phượng Cửu dần lớn lên, tình cảm đối với Đông Hoa kia càng ngày càng sâu nặng, làm rất nhiều chuyện xấu hổ. Có lần còn tới phủ của Đông Hoa để quân làm một vị tiên tỳ suốt mấy trăm năm, Đông Hoa vẫn lạnh lùng, chỉ có nàng thương tâm, cũng chỉ dứt tình được với Đông Hoa vài chục năm trước mà thôi.

Ta cực kỳ kinh ngạc, một người uy vũ bất khuất, công chính cương trực không ham nữ sắc như Đông Hoa Đế Quân, mà cũng phạm phải cái tội gì nghiêm trọng đến mức bị đày xuống hạ giới.

Dạ Hoa kéo vạt áo ở bên cạnh giường lên, cười nói " Không phải Thiên Quân bắt Đông Hoa Đế Quân hạ phàm, mà do ông ấy tự muốn hạ phàm, ông ấy nói muốn trở lại hạ giới để cẩn thận ném trái sinh niệm tật bệnh, oán hận, yêu đương biệt ly, ném trái đủ sáu khổ của đời người. Cho nên ta lén tới một chuyến, để cảnh tình nàng một chút, nàng có thay đổi số mệnh của Nguyên Trinh, cũng tuyệt đối không được động tới Đông Hoa Đế Quân."

Dạ Hoa đã nói như vậy, làm trong lòng ta vừa buồn vừa vui. Vui mừng chính là, thương hải tang điền bao nhiêu năm như vậy, mà Đông Hoa Đế Quân vẫn là một vị thần tiên chính trực cao ngạo. Buồn rầu là bởi, có thể thuận lợi che chở Nguyên Trinh vượt qua khỏi cái kiếp nạn mỹ nhân này, mà không ảnh hưởng tới nghiệt số đào hoa của đương sự hay không, tính ra cũng thật khó.

Ngoài cửa sổ gió lớn bắt đầu nổi, làm chuông gió treo trước song leng keng leng keng mấy tiếng, ta thập phần hiu quạnh đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, lúc trở lại bên giường, Dạ Hoa đã bắt đầu cởi áo khoác.

Ta trợn mắt há mồm nhìn hấn.

Hấn tỏ vẻ quen thuộc cầm lấy cái gối trên đầu giường, quay đầu hỏi ta : " Nàng ngủ bên trong hay bên ngoài ?"

Ta chăm chăm nhìn lên giường, rồi đáp một cách thành khẩn : " Hay là ta ngủ trên sàn vậy."

Hấn cười nhẹ nói : " Nếu ta có nảy sinh ham muốn gì với nàng, thì dẫu nàng nằm trên giường hay dưới đất, kết quả đều như nhau. Nhược nàng có pháp lực trong người, liệu chết đánh lại ta một hồi, cùng lắm cũng chỉ lưỡng bại câu thương, à mà pháp lực của nàng đã bị ta phong bế lại rồi cơ mà. Chắc là ta đoán bậy rồi, Thiên nhi nàng cần gì phải làm như vậy nhỉ."

Ta lau mồ hôi trên trán xốc chần lên nói " Dạ Hoa quân nói lung tung gì thế, chỉ là ta sợ giường này quá nhỏ sẽ làm phiền tới người thôi... ha ha... người cứ nằm trong đi, ta thích nằm ở bên ngoài."

Hắn cười nhẹ liếc mắt nhìn ta : " Vậy phiền nàng tắt đèn"

Kết quả là, ta với Dạ Hoa mỗi người một bên cùng ngủ một giường.

Hiện giờ, cái viện nhỏ ta đang ở đây gọi là Tử Trúc Uyển, chắc để phù hợp với danh hiệu này, bên ngoài trồng đủ các loại trúc. Mùa hè thập phần mát mẻ, ban đêm lại càng mát mẻ hơn. Chỉ có một một cái giường, ta với Dạ Hoa không chỉ chung giường chung gối, mà còn chung cả chăn. Ta nằm quay lưng lại với hắn sát ở mép giường, tay chân hở cả ra ngoài, lại không có tiên khí hộ thể, nên lạnh run bần bật.

Dạ Hoa hơi thở nhẹ mà sâu, chắc là đã ngủ, trên người phẳng phất có mùi hoa đào. Tình cảnh này mập mờ muốn chết, ta nằm ở cạnh giường nhìn quanh, đêm

dài bây giờ mới bắt đầu á.

Dạ Hoa khẽ trở mình. Ta vội vàng nằm sát ra mép giường.

Phía sau lưng có tiếng Dạ Hoa nói : " Nàng muốn ta ôm nàng không ? "

Ta ngần ra.

Hắn không nói tiếp mà lại trở mình, ta theo phản xạ tiếp tục lùi ra mép giường.

Bịch một tiếng, đã rơi xuống sàn.

Hắn liền bật cười nói " Thấy chưa, ta còn đang nghĩ, nếu ta không ôm lấy nàng, tất tối nay nàng sẽ bị rơi xuống sàn, quả nhiên là đúng. "

Ta buồn bã đáp : " Tại giường này quá nhỏ, giường này quá nhỏ. "

Hắn giơ tay kéo ta lên giường lại, nói " Đúng vậy, hai người bọn ta nằm hai bên, ở giữa còn có thể cho ba

bốn người nữa nằm vào, giường này cũng quá nhỏ thật."

Ta chỉ cười gượng hai tiếng,

Vì nằm ở mép giường, không thể dịch người hay thay đổi tư thế, ta càng không ngủ được, hơn nữa Dạ Hoa phía bên kia còn nằm sát lạt, mùi hoa đào nhẹ nhẹ lan sang, bản thượng thân tối hôm nay, chẳng khác nào phải chịu khổ hình dưới mười tám tầng địa ngục.

Ta đang thập phần khổ sở, đột nhiên Dạ Hoa xoay người ta sang đối mặt với hắn.

Ta trừng mắt nhìn hắn.

Hắn thân nhiên nói : " Vừa nhớ ra một chuyện ? "

Ta ngừng thở

Hắn liền nói : " Thiên nhi, nàng có biết Ti Âm Thần Quân không ?"

Ta giật mình, liền kéo chăn lên che mặt : " À, Thập Thất đệ tử của thượng thân Mặc Uyên ở Côn Luân, có

nghe nói qua, nhưng chưa có duyên gặp mặt. Nghe nói sau loạn quỷ tộc bảy vạn năm trước, vị Thần Quân này cùng với Mặc Uyên thượng thần đã đồng thời quy ẩn.”

Dạ Hoa thở dài nói : " Ta cứ tưởng nàng biết rõ hơn chứ ?"

Ta ngáp một cái nói : " Lẽ nào lại có ẩn tình gì sao ?"

Hắn nói : " Sau khi loạn quỷ tộc, lúc ta thành thái tử của Thiên Quân, thường nghe Thiên Quân nói, hình dáng bên ngoài của ta có vài phần giống thượng thần Mặc Uyên."

Trong lòng ta thầm gạt đầu đồng ý, không phải rất giống, mà có thể đánh đồng làm một.

Hắn liền nói tiếp : " Sách sử không ghi lại, như theo như Thiên Quân nói, trong trận đại chiến với loạn quỷ tộc kia, hồn phách của thượng thần Mặc Uyên đã hóa thành tro bụi, đương nhiên không thể quy ẩn với Ti Âm Thần Quân. Ngay lúc đó Thiên Quân phái mười tám

thượng tiên xuống Côn Luân lo liệu hậu sự cho Mặc Uyên thượng thần, bị Ti Âm Thần Quân dùng chiết phiến thổi bay hết, sao đó vị đại đệ tử ở Côn Luân có thông báo, Ti Âm Thần Quân và tiên thể của Mặc Uyên thượng thần đồng loạt thất tung."

Ta làm bộ kinh ngạc nói " Lại có chuyện này sao" trong lòng không khỏi nhói lên một cái.

Hắn gật gật đầu : "Bảy vạn năm trôi qua vẫn không tìm được tung tích của vị Ti Âm Thần Quân kia, mấy ngày gần đây, lại nghe nói vị Quý quân Ly Kính của Quý tộc kia lại tiếp tục đi khắp nơi tìm kiếm vị Thần Quân này. Hôm qua sao Khôi kia có tặng ta một bức tranh họa hình vị Ti Âm Thần Quân, nghe nói đúng là người mà Quý quân Ly Kính đang tìm."

Tim ta không khỏi nảy lên mấy cái.

Quả nhiên hắn liền nói : " Thiên nhi, mới nhìn thấy, ta còn phát hoảng, tưởng rằng đó là hình nàng đang vận nam trang."

Ta cố cười mấy tiếng "Lại có chuyện như vậy sao. Như vậy có thể nói, trên thế gian này có hai người có hình dáng rất giống ta. Tuy rằng ta không quen vị Ti Âm Thần Quân này, bất quá vị vương hậu năm đó mà Ly Kính Quý Quân từng kết hôn lại có chính quan hệ dính dáng đến Bạch gia nhà ta. Vị vương hậu kia chính là muội muội của đại tẩu nhà ta, người cũng nên đi nhìn thử một cái, hình dáng bên ngoài cũng giống hệt ta."

Hắn trầm ngâm một lát, mới chậm rãi nói : "Ồ, lại có chuyện như vậy sao, thật không thể tin được"

Ta ừ một tiếng.

Hắn liền cười nói : "Nàng có quá lời hay không ? Vị muội muội của đại tẩu nàng, mặc dù lớn lên có thể giống nàng, nhưng cũng không thể có được cái thần vận giống như nàng"

Ta ngẩng đầu nhìn đỉnh màn, chỉ ngáp một cái, không nói năng gì. Năm đó, chính ta mới không có được cái thần vận của nàng.

Dạ Hoa ngủ nhanh chóng, chưa tới nửa chén trà đã không thấy nói gì nữa. Hấn ngủ cũng thật ngoan ngoãn, không nói mơ cũng không ngáy, mà chân tay cũng không khoa lung tung. Ta khỏ sở chống đỡ chừng hai canh giờ, đến sau nửa đêm, rốt cuộc cũng mơ mơ màng màng ngủ theo. Nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên nhớ ra có một vấn đề rất quan trọng, cần cẩn thận suy ngẫm, nhưng rốt cuộc cũng chẳng nhớ ra nổi.

Đêm hôm đó, hình như có một bàn tay, thật lạnh lẽo, nhẹ nhàng vuốt ve nhãn tình của ta.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Cách cư xử của Dạ Hoa cũng thật không dễ phúc cho con cháu.

Bây giờ cũng không phải ở Thanh Khâu, sáng sớm ta cũng không phải khổ khổ sờ sờ theo hấn ra ngoài tản bộ, ngủ lại thêm một canh giờ, cũng thực sự hợp tình hợp lý, có làm sao hấn vẫn lay ta tỉnh giấc.

Váy áo mới mặc hôm qua cũng không nhăn lấm, ta cũng lười thay, liền dựa vào cạnh giường cầm chén trà, che miệng ngáp một cái.

Dạ Hoa có phần sáng khoái, động tác cực kỳ thanh thoát như lưu thủy hành vân mặc áo vào, ngồi trước

gương đồng, thân nhiên nói : " Tốt rồi, lại đây chải đầu búi tóc cho ta đi."

Ta sừng sốt vô cùng : " Người nói ta hả ?"

Hắn cầm cây lược gỗ nói : "Nghe Mê Cốc nói, nàng chải đầu búi tóc cũng không tệ lắm."

Quả thật ta chải đầu búi tóc cũng không tệ, trong động hồ ly không có nữ tỳ hầu hạ, tứ ca lại không biết búi tóc, cho nên bắt buộc phải đến tay ta. Ngoài những kiểu bình thường, nếu tứ ca muốn đi Thập Lý Đào Lâm thăm Chiết Nhan, ta còn có thể tết mấy kiểu khác, mỗi khi Chiết Nhan nhìn thấy, đều cực kỳ tán thưởng. Có điều lúc Dạ Hoa ở Thanh Khâu, từ trước đến nay đều không búi tóc, bất quá chỉ lấy một sợi lụa nhỏ, túm qua loa một cái, nhìn cực kỳ đơn giản.

Hắn cười cười đưa cây lược gỗ cho ta : " Hôm nay ta đến yết kiến Thiên Quân, không tề chỉnh thì không tốt lắm."

Dạ Hoa có một mái tóc rất đẹp, mềm bóng, đen dài.

Lúc chải tóc thì cũng không có vấn đề gì, bất quá lúc gom tóc búi lên trên đỉnh đầu, lại hơi khó khăn một chút.

Trên bàn trang điểm chỉ có một cây ngọc trâm và một cái ngọc quan. Lấy cây trâm gài búi tóc xong, lại đội ngọc quan lên trên. Ha, lâu lắm không động tới, mà tay nghề cũng không thụt lùi.

Dạ Hoa cười với ta qua mặt gương đồng.

Ta nhìn quanh quanh, cảm thấy kiểu tóc này có thể tôn lên phong thần tuấn lãng, vẻ thần tư uy nghiêm của hấn, nên cũng không cần phải sửa sang gì thêm. Vì thế ta cực kỳ hài lòng mà để cái lược xuống bàn trang điểm.

Trong gương đồng Dạ Hoa vẫn mỉm cười. Tay phải đang cầm cái lược đặt lên mặt bàn kia của ta đã bị hấn giữ lại.

Hấn khẽ nói : "Từ trước nàng ..." trong ánh mắt như có gì đó khác biệt, mênh mênh mang mang, tựa như mặt hồ phẳng lặng bỗng nhiên lay động.

Ak ak, không phải ngày hôm nay, hấn tự nhiên nổi

ma tâm chứ.

Ta vẫn giữ nguyên bộ dáng, tay trái vẫn đặt trên vai hắn, tại phải đã bị hắn giữ chặt lấy ở trên bàn trang điểm, thật khổ sở mà chuẩn bị nghe hắn giảng giải.

Hắn thông thả kéo cổ tay áo của ta lên, từ trước tới giờ ta vẫn không đeo gì cả. Chỉ thấy hắn cười nhẹ, từ trong tay áo lấy ra một chuỗi hạt đeo vào tay ta.

Tự nhiên ta biết đó là một chuỗi hạt châu ngăn dũ hóa lành.

Hắn đứng lên khỏi bàn trang điểm, miễn cưỡng nói :
" Tạm thời nàng hãy đeo chuỗi hạt châu này, hiện giờ nàng giống hệt một phàm nhân, mặc dù ở nơi phàm giới này cũng không lo gặp phải chuyện gì to tát, nhưng thế sự khó lường, không ai biết trước được."

Ta thấy hôm nay hắn vui vẻ như thế, hình như không giống mọi khi lắm, liền không nói năng gì, chỉ khẽ ừ một tiếng.

Hắn liền gạt đầu, giờ tay ra vuốt nhẹ lên má ta một

cái nói " Ta lên Thiên cung đây." Dừng một chút lại nói :
"Đêm qua vội vàng nói vào chuyện chính sự, quên không nói với nàng, ngày mùng một tháng sáu, mệnh cách chuyển sớm một canh giờ, nếu muốn ngăn Nguyên Trinh độ kiếp, thì nàng phải phái người đẩy Đông Hoa Đế Quân xuống nước, để Đông Hoa Đế Quân cứu nữ tử rơi xuống nước kia, có thể giúp Nguyên Trinh thoát khỏi cái tình khiếp dây dưa khổ sở này, mà cũng không ảnh hưởng tới việc Đông Hoa Đế Quân thể nghiệm khổ ải nhân sinh, như thế ai nấy đều vui vẻ"

Nói xong liền thoát biến mất luôn.

Đầu tiên ta nghĩ thử xem đêm qua Dạ Hoa muốn nói tới cái chuyện chính sự đang ngạc nhiên nào, nhưng nghĩ không ra, lại nhớ tới mấy câu hắc vừa nói.

Biện pháp này cũng là thật tốt. Hoặc là vì người bên ngoài thường tinh tường hơn. Ta cứ suy tính trước sau, nghĩ nhiều quá, lại làm mình trở thành kẻ hồ đồ.

Giải quyết xong cái vấn đề đang gây áp lực trong lòng, ta đột nhiên cảm thấy tảng đá vốn đè nặng trên

người suốt nửa tháng nay, đã bay mất, cả người nhẹ nhàng bay bổng.

Vì thế mà ta lại tiếp tục khoan thai ngồi xuống uống thêm chén trà nữa.

Vừa uống được nửa chén trà, lại đột nhiên nghĩ tới một sự kiện mà trong lúc mông mông lung tung ta mơ hồ nghĩ tới.

Một sự kiện thập phần đáng chết.

Mê Cốc từng nói Phượng Cửu đi phạm giới báo ân, lúc đấy ta chỉ đoán nàng thụ ân tình của kẻ nào đó ở phạm giới, muốn báo đáp cái ân tình này, nên cũng không lưu tâm. Bây giờ mới nghĩ ra, Phượng Cửu đã hơn ba vạn tuổi, tổng cộng chỉ thiếu nợ mỗi Đông Hoa Đế Quân. Thời điểm còn là thần tiên, Đông Hoa tài giỏi hơn Phượng Cửu không biết bao nhiêu, tự nhiên nàng có muốn báo ân cũng không có khả năng. Hiện giờ nàng tới phạm giới báo ân, nói không chừng là muốn báo đáp cái thân phận phạm nhân hiện giờ của Đông Hoa Đế Quân. Khó khăn lắm nàng mới đoạn tuyệt được đoạn nghiệt

tình đôi với Đông Hoa, nếu hai vị nhị ca nhị tẩu của ta vô tình biết được cái nghiệt duyên khó khăn lắm mới chặt đứt được giữa hai người kia lại nảy mầm, thì làm sao bây giờ.

Nghĩ đến việc này, ta nhảy dựng lên vội vàng thay đổi xiêm y đi ra ngoài viện. Lần này ta phải chủ động tới gặp vị tiểu đệ Nguyên Trinh kia, dù có phải giảm mất ba năm tu vi, cũng phải hỏi hấn một chút, trong hoàng cung bọn họ nửa năm trước có xuất hiện một vị cô nương nào có niên kỷ tương đương với Phượng Vũ kia không.

Mẫu thân của Phượng Cửu thuộc bộ tộc cáo lông đỏ, năm đó sau khi nàng thành thân với Nhị ca của ta, ta vẫn nghi ngờ họ sẽ sinh ra một hoa hồ ly có cả màu đỏ và màu trắng. Lại không thể ngờ, mẫu thân của Phượng Cửu hoài thai ba năm, cuối cùng sinh hạ một tiểu hồ ly toàn thân màu đỏ, chỉ có tai và bốn chân là màu trắng, trông cực kỳ đáng yêu. Sau một tuổi tiểu hồ ly này hóa thành hình người, lại có một cái bốt hình ngọn lửa ở trên trán. Cái bốt này nhìn rất đẹp, nhưng cũng là một điểm trời buộc, chỉ cần biến thành hình người, bất luận là biến

thành hình dáng nào, cũng không chịu biến mất. Nhị ca cũng thật là, thấy có đóa hoa lửa này, nhân tiểu hồ ly sinh ra được tầm chín tháng một tuổi đã đặt tên, liền đặt cho nàng cái tên Phượng Cửu không văn vẻ cũng không tầm thường này, lại theo họ Bạch của gia tộc ta, liền gọi là Bạch Phượng Cửu. Đám tiểu tiên ở Thanh Khâu đều gọi ta là cô cô, không hiểu chuyện, đều cứ gọi là Phượng Cửu theo cô cô.

Vị Nguyên Trinh tiểu đệ kia đúng là thiêng thật. Ta chưa đi khỏi cửa viện, đã thấy hắn cầm hai cuốn kinh thư chạy lại. Thấy ta, hai mắt hắn sáng lên, kính cẩn mà gọi hai chữ sư phụ.

Lúc trước đã nói qua, Nguyên Trinh tiểu đệ này tính tình cũng hơi đặc biệt, nếu tùy tiện hỏi hắn chuyện về Phượng Cửu cũng thập phần không tiện, ta suy nghĩ một hồi, trước tiên kéo hắn ngồi xuống ghé đá.

Nguyên Trinh ho khan hai tiếng nói : " Trên cổ sư phụ làm sao vậy, nhìn cứ như là, như là ..."

Ta kinh hãi sờ tay lên cổ, nhưng chẳng cảm thấy gì

cả.

Hắn liền lấy ra một cái gương đồng từ trong tay áo, ta cầm lấy soi thử, chỉ thấy trên cổ có một vết hồng hồng như bị muỗi đốt.

Con muỗi này cũng thật can đảm, dám đến hút máu của bản thượng thân ta.

Bất quá nếu nó thành công, có khả năng thọ tới một ngàn năm, khéo còn tu thành muỗi tiên không chừng. Ừm, coi như con muỗi này cũng có phúc.

Ta gật gật đầu tán thưởng : " Chỉ có một cái vết đỏ nhỏ xíu như vậy mà người cũng chú ý đến, có người từng nói người là một tiểu tử có thiện tâm, chưa từng giết ngay cả một con kiến, xem ra cũng không sai"

Nguyên Trinh hơi đỏ mặt nhìn ta : " A ?"

Ta liền nói tiếp : " Nên biết khi bước chân ra đường không giết một con kiến, không phải chỉ cần có thiện tâm, mà còn cần thêm sự cẩn thận. Thiện tâm và cẩn thận vốn từ một gốc mà ra."

Nguyên Trinh liền đứng dậy, ngoan ngoãn đứng thụ giáo.

Ta vuốt cằm giảng giải : " Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Nói vạn vật đều tự nhiên sinh ra, ấy là bịa đặt, chính là do cẩn thận mà có. Học đạo thực cần cẩn thận. Hôm nay vì sư liền muốn kiểm tra lại sự cẩn thận của ngươi một chút"

Nguyên Trinh nghiêm nghị nói : "Xin sư phụ cứ chỉ giáo"

Ta cũng nghiêm nghị nói : " Trước mười sáu tuổi ngươi ở bên chỗ đạo quán, sau mười sáu tuổi lại ở trong hoàng cung, vì sư cũng không làm khó dễ ngươi, chỉ hỏi ngươi hai vấn đề, một cái về đạo quán, một cái về hoàng cung."

Nguyên Trinh lập tức dỏng lỗ tai lên.

Ta trầm ngâm nói : "Ở cái đạo quán ngươi ở từ nhỏ kia, có một vị đạo cô chỉ thích bận đồ trắng, vị đạo cô đó thường dùng phân trần, ta liền hỏi ngươi cái loại phân

trần này dùng gỗ gì làm thành"

Hắn nghĩ nghĩ, nghĩ mãi không ra.

Ta lại nói : " Không cần đáp vội, lại hỏi tiếp, ở trong vương cung chỗ người đang ở hiện nay, có một vị nữ tử, trên trán có một cái bớt hình ngọn lửa, ta liền hỏi người nàng hiện ngụ ở chỗ nào, giữ chức vị gì, khuê danh là gì "

Hắn suy nghĩ một lúc lâu, rồi mới đáp : "Nguyên Trinh kiến thức nông cạn, ngày xưa ở đạo quán, cũng chưa thấy qua vị bạch y đạo cô giống như sư phụ nói, trong đạo quán quả thật có một vị đạo cô mặc đồ trắng, nhưng bây giờ cũng không mặc đồ trắng nữa. Còn cái nữ tử trên trán có một cái bớt hình ngọn lửa, quả thật Nguyên Trinh có biết, đúng là vị Trần Quý Nhân vốn ở Hạm Đạm viện. Trước đây vị Trần Quý Nhân này trên trán cũng không có cái bớt hình ngọn lửa, có điều mùa đông năm trước rơi vào trong hồ sen, bệnh nặng một hồi, nhờ thuốc và châm cứu không ăn thua, cứ tưởng hương tiêu ngọc vẫn, về sau đột nhiên lại dần khỏi, sau khi khỏi lại sinh ra một cái bớt hình ngọn lửa ở trên trán.

Mấy vị phi tần mời một vị chân nhân đến xem thử, vị chân nhân này đáp đó là đóa yêu hoa. Tuy rằng phụ hoàng không tin, nhưng từ đó cũng lãnh đạm hẳn vị Trần Quý Nhân. Về phần khuê danh của Trần Quý Nhân, đồ đệ cũng không biết.”

Khụ, quả nhiên Phượng Cửu kia đuổi theo Đông Hoa tới đây.

Bất quá, cái tên thế nhân ăn uống no say rồi có thể phán rằng cái bót hoa của một vị thần nữ thành yêu hoa, hẳn cũng thực có bản lĩnh.

Nguyên Trinh nhìn ta lo sợ .

Ta gật đầu nói : " Cần thận như vậy cũng là hiếm có, nhưng muốn tu tập đạo pháp, người còn càng phải cẩn thận hơn. Người tạm thời hãy lui ra, hôm nay không cần đọc kinh văn, trước tiên cần cải tạo thái độ học tập của người đã"

Nguyên Trinh cúi đầu chào rồi đi về.

Nhìn bóng dáng cô đơn của hẳn, trong lòng bản

thượng thân, cũng thật không đành lòng.

Nguyên Trinh tiêu đệ, thật ra người cũng cẩn thận lắm rồi, cẩn thận nữa chắc người sẽ tu thành chính quả mất.

Nhìn bóng dáng của Nguyên Trinh xa dần, ta mới phát tay gọi một cái thị tỳ, kêu nàng dẫn đi Hạm Đạm Viện của Trần Quý Nhân.

Phượng Cửu nợ Đông Hoa một cái ân tình, có thể tính trên đầu Thanh Khâu nhà ta, ngày khác sẽ trả, còn có vị cô cô ta đây với mấy thúc thúc, ngày hôm nay dù thế nào đi chăng nữa cũng phải khuyên Phượng Cửu trở về.

Cái chỗ ta đang ở cũng địa vị khá cao, đi vào hậu cung của hoàng đế cũng rất dễ dàng.

Vì đi tới hơi vội vã, nên ta cũng không chuẩn bị bài thiếp, chỉ đành sai thị tỳ vào thông báo. Không bao lâu sau, vị thị tỳ này liền dẫn chúng ta vào. Cái viện này cũng không lớn lắm, nhưng lối đi lại khá đẹp, một tòa núi

giả có cỏ thơm leo kín, hai bên đường hoa khoe sắc, lại có một cái hồ nhỏ, trong hồ cá vàng bơi lượn lờ, ngắm trăng ngâm thơ chắc rất hợp.

Bên cạnh hồ là một cái đình, trong đình có một nữ tử đang ngồi, không chút để ý đang cho cá ăn, bộ dáng thật bình thường, trên trán có một cái bớt hình ngọn lửa, đúng là cái phàm thai mà hiện giờ Phượng Cửu đang nấu mình. Ta thở dài một hơi, nơi Thanh Khâu nhà ta kia, Bạch gia nhà ta mới có một cháu gái duy nhất, Phượng Cửu tiêu sái lại khí phách bao nhiêu. Thế mà bây giờ vì Đông Hoa, lại phải chạy tới cái địa phương quanh quẽ như thế này nuôi cá, làm người ta không khỏi than thở.

Nghe tiếng thở dài của ta, Phượng Cửu đang cho cá ăn liền quay đầu lại.

Ta buồn bã nói : "Tiểu Cửu, cô cô đến thăm ngươi đây"

Nàng một thân một mình phiêu linh ở nơi phàm giới suốt nửa năm trời, nhất định cực kỳ cô độc tịch mịch, nghe thấy tiếng gọi này của ta, đau khổ không chịu

được, muốn nhào vào lòng ta.

Ta giang rộng hai tay.

Nàng khóc òa một tiếng, rồi bổ nhào vào.... ôm chặt lấy tên thị nữ vừa dẫn hai chúng ta vào kia.

Hai cánh tay đang giang rộng của ta không biết nên thu lại hay vẫn tiếp tục mở rộng.

Nàng có vẻ hoảng sợ vừa khóc vừa lắc đầu sững chết : " Không, cô cô, người không thể dẫn con đi... con thương chàng ... con không thể không có chàng... không ai có thể tách chúng con ra.... không ai có thể ..."

Ta bị cảnh tượng này làm hoảng sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Xem chừng đây không phải Hồng Hồ Ly của nhà chúng ta rồi.

Phượng Cửu chỉ là một tiểu nha đầu nhỏ tuổi, nhưng cũng không bao giờ gào khóc náo loạn như vậy, mà cực kỳ can đảm. Mặc dù tình cảm đối với Đông Hoa

thập phần sâu đậm, lúc nào cũng thương tâm, nhưng chưa bao giờ để mọi người phát hiện ra, thường chỉ đến chỗ Chiết Nhan uống rượu.

Nhị ca thấy nàng chỉ là một tiểu nha đầu, mà lúc nào cũng uống rượu đến say mèm, liền bắt nàng về đánh cho một trận. Đánh đến mức suýt chết, chúng ta cực kỳ đau lòng. Lúc đó, nàng cũng chỉ cắn chặt răng đến mức chảy máu, cũng không khóc một tiếng. Ta với tứ ca sợ tính tình cương liệt này của nàng làm Nhị ca bực bội, lúc đang nằm liệt giường lại gây thêm một trận nữa, vì thế liền mang nàng về động hồ ly dưỡng thương,

Ta vừa khuyên giải nàng : "Chung quy rượu không phải thứ gì tốt" liền bị tứ ca trừng mắt liếc một cái, đành phải đổi thành : "Rượu Chiết Nhan nấu đương nhiên tốt, nhưng nếu ngươi mang lấy nó ra để tiêu sầu, thì thực có lỗi với tay nghề của Chiết Nhan. Nên biết rằng rượu này chỉ đem lại giải thoát nhất thời cho ngươi, đến lúc tỉnh dậy, phiền não của ngươi cũng không nhân lúc ngươi say rượu mà tự giải quyết." Nghe xong những lời ta phân giải này, Phượng Cửu mới khóc một tiếng nói : " Không phải vì con muốn tiêu sầu, đương nhiên con biết uống rượu

cũng không tiêu được phiền não, chỉ bởi vì không uống thì khó chịu muốn khóc, con đã không thể khóc trước mặt Đông Hoa, cũng không thể khóc trước mặt người khác"

Phượng Cửu chính là nha đầu như vậy, ta với tứ ca nghe xong, trong lòng cũng rất khó chịu. Đó cũng là lần duy nhất ta thấy Phượng Cửu rơi nước mắt.

Bây giờ lại ôm thị nữ của mình khóc đến kinh thiên động địa, ta thật cũng không còn lời nào để nói, chỉ đành lắc lắc đầu.

Không ngờ thấy ta lắc đầu, nàng lại khóc càng to hơn : " Cô ... cô ... van cầu lão nhân gia người, cầu người giờ cao đánh khẽ... thành toàn cho hai chúng con ... kiếp sau con xin làm trâu làm ngựa đáp đền.... cầu người thành toàn cho hai chúng con..."

Thị nữ kia bị nàng ôm lắc qua lắc lại như một phiến lá rụng trong gió.

Khóe miệng ta hơi giật giật.

Nàng đột nhiên ngồi xổm xuống nắm chặt vạt áo mình.

Thị nữ như lá rụng trong gió kia lập tức nhảy dựng lên, vừa nhanh chân chạy vừa phân phó : " Chủ tử sắp nôn ra máu, người người, người mau đi thỉnh hoàng thượng, còn người, mau đi lấy khăn, người, đi lấy chậu rửa mặt"

Ta che miệng ho khan một tiếng " Khụ, người ọe chậm một chút, đừng ọe nhanh quá sợ không tốt, ta đi trước một bước..."

Nói xong túm chặt lấy thị nữ đi cùng ta lúc đầu đang trợn mắt há mồm đứng ở bên cạnh, vội vàng cáo từ.

2

Từ Hạm Đạm Viện trở lại Tử Trúc Uyển, ta suy nghĩ kỹ càng lại một chút, tính tình của vị Trần Quý Nhân vừa rồi hoàn toàn khác với Phượng Cửu nhà ta, có điều trên trán nàng đúng là có cái bớt lửa, mà cũng chắc

chấn là nàng vừa liếc một cái đã nhận ra ta là cô cô của nàng. Lẽ ra Phượng Cửu là một thần tiên, dù mượn tạm thân thể của phàm nhân, cũng không thể nào lại bị tình cảm lúc còn sống của phàm nhân này ràng buộc, bây giờ lại có dáng vẻ như thế này, có lẽ nào ta bóp trán suy nghĩ một chút ... có lẽ nào nàng dám sử dụng cấm thuật nhị sinh chú của Thanh Khâu.

Nói tới cái nhị sinh chú này, thực ra cũng không phải là cái thuật pháp thương thiên hại lý gì, bất quá nó chỉ có tác dụng trợ giúp người ta hoán cải tính tình trong vài canh giờ thôi. Ví dụ như một số tiểu tiên vẫn buôn bán ở chợ Thanh Khâu rất thích tự hạ cấm thuật này. Như thế, khỏi cần lo gặp khách nhân khó tính tới cỡ nào, vẫn có thể lộ ra một khuôn mặt chân thành tự tận tâm can, cười sáng lạn như hoa nở, không đến mức mới chỉ nghe mấy câu không hợp tai liền vung tay đuổi khách. Nhưng nghĩ lại đây cũng không phải một cái pháp thuật tốt, tổn hại đến tiên đức của thần tiên, vì thế ta với tứ ca liền tập hợp lại, rồi cấm luôn thuật pháp này.

Nếu lần này quả thật Phượng Cửu hạ nhị sinh chú trên người, thì vì cái gì mà nàng phải làm như vậy ? Ta

ngẫm hồi lâu mà cũng không nghĩ ra. Buổi chiều liền ngủ một chút, định tới ban đêm sẽ lại đến Hạm Đạm Viện một chuyến nữa.

Cũng không nghĩ tới là Phượng Cửu này lại cực kỳ hiểu ý người khác, không cần ta qua, nàng đã lại đây trước.

Lúc đó, ta mới sai kê một cái bàn, ở sau viện dùng bữa tối một mình. Trời trong, trăng sáng, sao long lanh, cũng có vài phần tình thú. Mới ăn được một chút, đã thấy nàng trên lưng buộc một cành mận gai, nhảy vèo từ trên tường viện xuống, nhảy luôn vào giữa bàn cơm của ta. Chén bát trên bàn văng ra tung tóe, ta cuống quýt nhấc chén trà lên. Nàng đau khổ rơi từ trên bàn xuống, kéo thẳng cành mận gai đang buộc ở trên lưng, bốn chân nhào vào lòng ta hành lễ : " Cô cô, xin đừng chê cười, Phượng Cửu vội vàng tới chỗ cô cô chịu tội"

Ta xoa xoa mấy giọt mồ hôi bắn lên cổ tay áo, thấy nàng hiện nguyên hình, không dùng phạm thân của Trần Quý Nhân kia nữa, cũng thuận mắt hơn nhiều, nhân tiện nói : "Người dám dùng nhị sinh chú sao ?"

Nàng đỏ hồng da mặt, chỉ dành buông mấy tiếng thờ dài tán thưởng cô cô thật anh minh, cô cô thật là anh minh.

Ta đối với sự tán dương này của nàng cũng tạm chấp nhận, hồi trẻ tuy ta có hồ đồ, nhưng sống lâu như vậy, bây giờ quả thật cũng anh minh.

Ta muốn đỡ nàng dậy, nhưng thấy trên người nàng đầy nước canh, dầu mỡ bóng lên dưới ánh trăng, liền thôi, chỉ phát phát tay kêu nàng đứng lên, đến ngồi ở trên ghế đá.

Ta cầm trong tay chén trà may mắn đã thoát khỏi kiếp nạn vừa rồi, uống một ngụm rồi nhúu mày hỏi nàng : "Người đến báo ân của Đông Hoa, vì sao lại phải vi phạm lệnh cấm mà sử dụng cái nhị sinh chú này"

Phượng Cửu tròn miệng kinh ngạc : " Sao cô cô biết con đến báo ân của Đông Hoa Đế Quân, Ti Mệnh Tinh Quân nói rằng chuyện Đông Hoa Đế Quân xuống phạm giới cực kỳ cơ mật, tứ hải bát hoang cũng không mấy người biết được."

Ta chậm rãi nhấp một ngụm trà, làm bộ thần bí không thèm nói gì.

Nàng liền cắn chặt răng : " Cô cô, cô cô theo dõi nhất cử nhất động của Đông Hoa Đế Quân như vậy, có phải là nhìn trúng người rồi không ?" lát sau lại xoa xoa cổ tay nói " Mà, bề ngoài Đông Hoa Đế Quân so với Thủy quân ở Bắc Hải kia cũng hơn nhiều, thuật pháp cũng cao minh hơn một chút, bồi phận cũng hợp với cô cô hơn một chút, có điều Đông Hoa Đế Quân kia cũng là một cái tảng đá lớn, cô cô nhìn trúng người, sau này chắc cũng mệt mỏi nhiều"

Ta nhìn bóng trăng trên bầu trời, không thèm chú ý nói : " Đứng lên đi, Tứ ca đã từ Tây Sơn trở lại, nhị sinh chú này cũng do huynh ấy cấm. Ta vẫn còn nhớ rõ, hồi trước ở Thanh Khâu có một tiểu tiên hồ đồ, dám nói cái cấm chế này mặc dù là một cái cấm chế, vẫn không thèm quan tâm lại còn sử dụng tới hai ba lượt, cuối cùng bị tứ ca đuổi ra khỏi Thanh Khâu"

Phượng Cửu đang ngồi trên ghế lập tức nhảy dựng lên, ném cành mạn gai trên lưng xuống, chấp hai tay lại,

lạy một cái thật kính cẩn, nói : " Năm đó lúc chắt nữ làm thị tỳ ở quý phủ của Đông Hoa đế quân, từng giúp cho Ti Mệnh Tinh Quân một cái nhân tình. Ti Mệnh Tinh Quân cũng biết sự tình của chắt nữ, đến khi Đông Hoa Đế Quân xuống phàm chuyển thế, liền sai một đồng tử đến thông tri cho chắt nữ, coi như báo đáp lại cái ân tình. Chắt nữ cũng không vui lắm, năm đó thụ đại ân của Đông Hoa Đế Quân, lại không nghĩ ra cách báo đền, biết việc Đế Quân hạ phàm chuyển thế, liền nhân lúc người đang làm phàm nhân báo đáp cái ơn này. Năm Đế Quân mười bốn tuổi, chắt nữ vào trong mộng cảnh của người, hỏi người đời này có tâm nguyện gì không đạt được hay không, có ham muốn gì hay không ? "

Ta ngắt lời nói : " Cái tên đầu đá Đông Hoa kia thì cầu cái gì ? Chắc không cầu giang sơn phú quý, mà chỉ cầu được tìm được một người thật lòng yêu thương chứ gì ? "

Phượng Cửu thật sự kinh ngạc nói : " Cô cô, người thật anh minh "

Nước trà trong miệng ta lập tức phun ra, Đông Hoa

ở kiếp này lại có thể tục khí như vậy sao ?

Phượng Cửu xoa xoa nước trà trên mặt, ngượng ngùng nói tiếp : "Chắc là Đế Quân lúc ở phạm giới, hồi nhỏ cũng bị nhân tình ấm lạnh, nên mới xin chất nữ một kẻ thực lòng thương người, một nữ tử dù chết cũng không rời"

Ta trầm ngâm nói : "Vi thể người liền tự mình ứng lấy sao ?"

Phượng Cửu gật đầu, rồi lại lắc đầu nói : "Việc này thực ra cũng không thể coi là chính mình ứng vào. Ti Mệnh Tinh Quân và chất nữ đã cùng nhau xem thử mệnh cách kiếp này của Đông Hoa Đế Quân. Kiếp này Đế Quân cũng không gặp được một nữ tử thật lòng thương yêu người, bất quá, tại lễ đàn sinh của Vĩ Đà Hộ Pháp vào ngày mùng một tháng sáu, năm người được ba mươi bảy tuổi, người có thể gặp được một nữ tử người một lòng ái mộ, đáng tiếc người nữ tử này thực sự yêu lại chính là con trai người là Nguyên Trinh thái tử. Lần này tuy chất nữ đến báo ân của Đế Quân, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ sửa lại mệnh cách của người.

May sao nửa năm trước có một vị quý nhân của người dương thọ vừa hết, chất nữ suy tính trước sau, liền mượn tạm thân thể của vị quý nhân này, muốn làm một người thật nhiệt tình, trước khi Đế Quân gặp tiền kiếp, tạm thời trở thành một người ngày đêm tưởng niệm tới người. Đợi cho vị nữ tử mà người thật tình ái mộ kia xuất hiện, chất nữ coi như thành công rút lui, như thế cũng không coi là sửa mệnh cách của người. "

Ta cúi đầu thở dài " Ngày xưa ngươi bị hấn ghê lạnh như vậy đau lòng còn chưa đủ hay sao. Bây giờ hấn lại yêu cầu tìm được một người thật lòng yêu hấn. Lúc làm thần tiên nếu thực hấn có nguyện vọng này, ngươi cũng vì hấn đau khổ si mê bao nhiêu năm vậy, cũng coi như đã trả hết nợ rồi"

Phượng Cửu suy sụp nói " Cô cô nói rất hữu lý. Nguyên chất nữ vốn tưởng đó là một chuyện vô cùng dễ làm. Nếu đã từng si mê Đế Quân suốt hơn hai ngàn năm, lần này tuy đã tuyệt tình, nhưng nếu tìm lại những cảm giác ngày đó từng có đối với người, theo lý thì cũng không quá khó khăn. Sau chạm vào thực tế mới biết, mấy thứ này không phải nói cứ lời lại lên là lên được,

con đã cố gắng rất nhiều ngày, có điều cái thân thể của Trần Quý Nhân kia mỗi khi thấy Đế Quân, lại không tìm thấy chút cảm giác ái mộ nào cả, ngay cả một hai câu nói tâm tình cũng không nói nên lời, chất nữ cảm thấy thật sự có lỗi với Đế Quân, cũng phiền muộn vô cùng."

Ta liền an ủi nàng : " Tro đã tàn sao có thể dễ dàng nhen lửa, tình đã tận cũng không dễ dàng hâm nóng, người không cần áy náy thương tâm như vậy"

Nàng nghiêm nghị nói : " Có điều chất nữ dù sao cũng đã hạ phạm giới, lại chịu cái đại ân tình của minh chủ Âm Ti, bảo vệ thân thể của Trần Quý Nhân, nếu buông tay từ bỏ, lại không thể báo được ơn cũ, mà cũng bị thiệt hại lớn, khổ sở suy nghĩ mấy ngày" nàng dừng một chút rồi nói : " Chất nữ thấy chỉ cần hạ nhị sinh chú lên mình. Chịu pháp thuật trói buộc, ban ngày chất nữ sẽ giống hệt như Trần Quý Nhân lúc còn sống, lúc nào cũng giữ bộ dạng si mê ái mộ Đông Hoa Đế Quân, khi mặt trời xuống núi mới được giải thoát. Cũng không ngờ là tính tình của Trần Quý Nhân lúc còn sống lại như vậy, mỗi khi đêm xuống nhớ lại tình cảnh lúc ban ngày, chất nữ cảm thấy thống khổ vạn lần, thật làm người ta sợ

chết khiếp"

Ta liền cố gắng nói trái với lòng mình : " Trên thế giới cũng đầy người như thế, không đến nỗi kinh khủng lắm đâu" đột nhiên nhớ tới một việc cần làm rõ, ta liền hỏi nàng : " Từ lúc người hóa Trần Quý Nhân báo ân tới nay, có bị Đông Hoa chiếm tiện nghi chút nào không ?"

Nàng sừng sốt, vội lắc đầu nói : "Trước Trần Quý Nhân cũng hiếm khi được sung ái. Hơn nữa từ lúc diệt nhi mượn thân thể nàng, xuất hiện cái bớt hình ngọn lửa ở trên trán, diệt nhi bị một tên chân nhân vô sỉ kêu là yêu hoa, mặc dù Đế Quân không biếm diệt nhi vào lãnh cung, nhưng cũng không lui tới Hạm Đạm Viện nữa"

Ta kinh ngạc nói : " Vậy mỗi ngày người phải mang cái dáng vẻ yêu thương si mê hẳn tới chết như thế để làm gì ?"

Nàng trịnh trọng nói : " Cần biết nếu thật lòng yêu một người, là phải một lòng một dạ hướng về người ấy, không thể giả vờ làm cái trò trước mặt thì yêu, sau lưng thì mặc kệ"

Ta không còn gì để nói.

Gặp cảnh tượng này của Phượng Cửu, thật làm cho người ta thấy thoải mái. Nếu quả thật nàng có thể thuận lợi tự mình báo ân ngày đó, ta cùng mấy thúc thúc của nàng không phải chịu trách nhiệm, cũng không phải không tốt. Ta trong lòng thoải mái, liền định trở về tắm rửa thay bộ quần áo đã bị Phượng Cửu dính nước canh lên rồi đi ngủ, thì thấy trên mặt đất, lại xuất hiện một trận gió nhẹ nhẹ.

Cái Tử Trúc Uyển này đúng là phúc địa chẳng

Tối nay, chắc là có giờ lành.

Chiết Nhan hiện hình giữa không trung, thần sắc có chút thâm hại. Thương thiên đại địa, đây rõ ràng là tình cảnh khó gặp cực kỳ. Có phải lão lại làm ra chuyện gì, làm tứ ca nổi giận chẳng .

Ta bình tĩnh nhấp một ngụm trà.

Quả nhiên lão nói : " Nha đầu, mấy ngày nay Thật Thật có tới tìm ngươi không ?"

Những lời này quả nhiên làm Phượng Cửu khẽ run lên, đã nghe bao nhiêu năm như vậy, mà tiểu nha đầu này vẫn chưa quen, thật đáng thương.

Ta lắc đầu nói : " Không phải tú ca đi Tây Sơn tìm tọa kỵ Tất Phương Điều của huynh ấy sao ?"

Hắn cười xấu hổ : " Mấy ngày trước đã về rồi." sau đó lại nhăn trán nói " Tất Phương Điều kia của hắn cũng thật là dã tính khó thuần."

Đến lúc phải đi, hắn lại quay lại nói với ta một câu : " Có chuyện quên nói với ngươi, ngày thứ hai sau khi ngươi đi Đông Hải dự tiệc, tôn tử Dạ Hoa của Thiên Quân có đến Đào Lâm tìm ta, lại hỏi thăm chuyện ba trăm năm trước của ngươi"

Ta kinh ngạc hỏi : A?"

Hắn nhíu mày nói : " Ta có nói với hắn, rằng, năm trăm năm trước, ngươi sinh bệnh nặng, ngủ hơn hai trăm năm mới tỉnh lại, hắn cũng không hỏi gì thêm liền bỏ đi, nha đầu, hôn sự giữa hắn và ngươi không phải chưa gì

đã thất bại rồi ?"

Cái tràng ác chiến năm trăm năm trước với Kinh Thương kia đương nhiên không thể nói với người ngoài, dù sao Thanh Khâu với Kinh Thương cũng không có thù oán gì, thượng thân của Thanh Khâu lại quan hệ với Kinh Thương quả không thể nói nổi.

Ta trầm ngâm một lát rồi nói " Chắc không sao đâu, chưa thấy Dạ Hoa có ý từ hôn"

Hắn gật gật đầu nói " Vậy là tốt rồi" Rồi nghiêng người nói với Phượng Cửu một câu : "Thật rất muốn thưởng thức trù nghệ của ngươi, khi nào rồi thì tới đảo lâm một chuyến đi." Phượng Cửu đang muốn trả lời, hắn lại nói : "Nhị sinh chú ngươi tự hạ trên người này không tội chút nào" rồi vội vàng bỏ đi.

Phượng Cửu thập phần đáng thương nhìn ta : " Cô cô, lão uy hiếp ta"

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nếu muốn tìm ở phàm giới một nhân tài có gan dám ở trước mặt mọi người đẩy hoàng đế xuống nước, đương nhiên là không thể. Mọi việc để giúp đỡ Nguyên Trinh độ kiếp đã đủ cả, chỉ thiếu một kẻ làm đông phong. Nguyên muốn tìm Phụng Cửu để nàng tiếp nhận công việc này, ai ngờ nàng suy nghĩ một lát, rồi nói : " Diệt nhi chịu cái nhị sinh chú trói buộc, đến ban ngày là quên hẳn bản tính bình thường của mình, chỉ hoàn toàn mang tính cách trời sinh của Trần Quý Nhân, ngày ngày nhớ nhung Đế Quân đến rơi lệ nôn ra máu. Nếu đúng với tính tình của Trần Quý Nhân, không ngăn cản người ta đẩy Đế Quân xuống nước, nhiều loạn kế hoạch của cô cô đã tốt lắm rồi, làm gì có chuyện chính tay đẩy Đế Quân xuống nước." Ta cân nhắc một hồi, cảm thấy nàng nói cũng có

lý, nên cũng không ép buộc nữa. Nếu không tìm được người, thì đành phải khiến ta tự xuất thủ. Nhưng xưa nay hoàng đế không ưa người tu đạo, đến lúc đó ta còn có thể sờ tới cái thuyền hoa của Hoàng Đế hay không, đã là một vấn đề lớn rồi.

Cũng may Nguyên Trinh có một vị mẫu thân hết lòng hết dạ với hắn. Đương nhiên không phải cái vị ngồi ở đạo quán kia. Mặc dù cái vị ở đạo quán kia cũng thực quan tâm tới Nguyên Trinh, có điều vẫn quan tâm tới việc tu tiên học đạo hơn, những việc phàm trần tục sự cũng không quan tâm lắm.

Dĩ nhiên cái kẻ hết lòng hết dạ đối với Nguyên Trinh kia chính là vị mẫu thân khi hắn còn làm thần tiên, Thiểu Tân.

Thiểu Tân lần này hạ phàm giới nguyên muốn xem Nguyên Trinh độ kiếp có tốt không, lại bị ta tóm phải, lập tức phải chịu oan uổng mà lãnh cái trách nhiệm đẩy hoàng đế xuống nước.

Chủ ý của ta thực thích hợp. Chỉ cần nàng dùng

tiên thuật ân thân, thừa dịp mục tiêu mỹ nhân kia xuất hiện, khi tất cả mọi người tập trung tinh thần vào nhìn mỹ nhân, nàng liền đứng ở phía sau hoàng đế đẩy nhẹ một cái, có phải thuận tiện, nhanh nhẹn, lưu loát không. Có điều dùng tiên thuật để làm ra cái chuyện thay đổi mệnh cách của Nguyên Trinh, mặc dù nàng là phụ nữ có thai, cũng không phải chuyện gì tốt đẹp, đương nhiên sẽ bị pháp lực phản phê, coi như có một chút báo ứng.

Ta thấy Thiếu Tân ôm cái bụng vĩ đại đứng đó, liền liếc mắt một cái, trầm ngâm nói "Người làm chuyện này sợ có chút gì nguy hiểm, hay tìm người khác khỏe mạnh hơn đi."

Thiếu Tân suy nghĩ hồi lâu, ánh chùng sẽ kêu Bắc Hải Thủy Quân Tang Tịch phu quân của nàng, đến hoàn thành cái công việc thiếu đạo đức này.

Chẳng còn mấy ngày, đã đến mừng một tháng sáu.

Số mệnh cách của Ti Mệnh Thiên Quân quả nhiên không sai, quả nhiên hoàng đế dẫn văn võ bá quan cùng chúng phi tần du ngoạn trên sông Sáu Ngọc. Từ lúc ta

vào hoàng cung tới nay, hoàng đế vẫn không thèm gặp, tuy ta mang danh nghĩa là sư phụ của thái tử, nhưng cũng chưa được phong cho cái tước hiệu gì. Có điều mấy vị tiểu quan bộ lễ cũng có mắt, biết ta là một cao nhân, liền xếp ta vào cùng đám với đám quan lại, có vị trí tương đương với đám quan bát phẩm trên thuyền rồng. Vị trí này cũng chỉ nhìn thấy cái gáy của hoàng đế. Cách hoàng đế từng ba trượng, ta thấy một người cũng hơi giống Trần Quý Nhân.

Mão Nhật Tinh Quân cũng thật nể tình, ở cái lúc diễn ra sự kiện trọng đại mà cả Nguyên Trinh và Đông Hoa Đế Quân cùng ứng kiếp, lại chói chang đến mức không thể nóng hơn. Thịnh thoảng giữa không trung đột nhiên có năm ba đám mây bay ngang qua, đã nhanh chóng bị hơi nóng hấp thu tan biến hết, thật mệt mỏi.

Sông Sáu Ngọc này cũng không phải một con sông lớn. Thuyền rồng của hoàng đế lại khá lớn, chiếm hơn nửa mặt sông.

Hai bên bờ sông chật ních dân chúng, xem chừng phải đến bờ sông trước nửa ngày, may ra mới có được

chỗ ngồi tốt. Nhưng khúc sông mà hoàng đế du ngoạn này cũng không dài lắm, dân chúng ở kinh thành lại nhiều, thành ra có rất nhiều người không tìm được chỗ ở trên mặt đất, liền trèo lên cây hoặc tìm gác thượng của nhà dân gần đó.

Vị tiểu quan lái thuyền này cũng thập phần gian khổ, nhân vì hai bên bờ sông dân chúng đều ngồi đầy, nên nhất định phải giữ thuyền này ở giữa sông, không được lệch sang phải một tấc, cũng không được lệch sang trái một tấc, để minh chứng rằng hoàng đế ra ơn mưa móc đều khắp bốn biển, nơi nào cũng như nhau, cũng không thiên lệch dân chúng ở bên phải hay bên trái. Đó cũng là một lễ sông rất xác đáng, có câu, chậm nhưng chắc, vì thế, thuyền càng đi càng chậm.

Một con thuyền chở đầy người dưới ánh nắng chói chang, dưới ánh mắt của đám người đang nghển nghển cổ hai bên bờ sông.

Thấy buổi trưa đang đến gần, ta lấy ra hai lá vàng gọi một cái tiểu hoạn quan ở sau thuyền, nhờ hắn thỉnh thái tử hộ. Tên tiểu hoạn quan này tay chân thập phần

nhanh nhẹn, ta vừa nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút đỉnh, đã thấy Nguyên Trinh cười tươi hơn hở chạy đến.

Hôm nay hắn vận một bộ cẩm bào màu xanh lam, trông dáng vẻ cũng thực tuấn tú, vừa thấy ta, đầu mày khóe mắt đều rạng rỡ cười nói : " Sư phụ kêu Nguyên Trinh lại đây, là có chuyện gì quan trọng vậy ?"

Hắn vốn là một kẻ tính tình có vấn đề, trong lòng ta sớm đã tính toán rõ ràng, trước phải giả vờ một chút, ra vẻ thâm sâu khó lường, phát tay áo mà nói một cách nghiêm trang : " Mới vừa rồi trong lòng ngực vi sư đột nhiên thoáng xuất hiện một đạo kim quang, khiến cho nhiều huyền lý vốn không hiểu được đột nhiên trở nên rõ ràng, vi sư nhớ ra người hàng ngày vẫn một lòng tôn kính ham học hỏi, tự nhiên linh động cảm nhận cái đạo pháp này, liền muốn truyền giáo cho người, người có nguyện ý không"

Nguyên Trinh lập tức khoanh tay cúi đầu ngoan ngoãn đứng nghe.

Ta liền háng giọng bắt đầu giảng.

Lúc còn ở Côn Luân học nghệ, ta cũng hơi bất tài, phạm là đạo pháp phật hiệu mà dính dáng đến chữ pháp, ta đều học không vào. Nhưng mặc dù năm đó cứ đến giờ Mặc Uyên thụ giảng ta đều ngủ gà ngủ gật, coi như kiến thức thu nhặt được trong lúc ngủ gật mấy nghìn năm, cũng thừa sức mang ra giảng giải cho một phạm nhân trong suốt một canh giờ.

Ta vừa giảng đạo cho Nguyên Trinh, vừa chờ đợi sự xuất hiện của vị mỹ nhân trong số mệnh cách của Ti Mệnh Thiên Quân, thấy buổi trưa đã gần qua, cũng hơi lo lắng.

Giảng được một lúc, Nguyên Trinh vốn ngoan ngoãn đứng nghe, bỗng xen vào nói : "Su phụ, cái vấn đề song tu dưỡng khí di thần kia, su phụ đã nói tới bốn lần rồi"

Ta bực nổi sắt không dễ rên, nói : " Vi sư đem một đoạn giảng tới bốn lần, tất nhiên là nó có bốn đường biến hóa. Bốn đường này biểu lộ cho cái gì, ngươi hãy từ từ tham ngộ. Và đoạn đạo pháp này nói tới cái gì, ngươi cũng từ từ tham ngộ đi. Vi sư vì nguyên nhân gì mà

giảng cái đoạn đạo pháp này bốn lần, người cũng từ từ tham ngộ. Cái việc quan trọng hơn học đạo, ấy là một chữ "ngộ", người làm như vậy thật không hiểu nỗi khổ của vi sư, không biết tới tấm lòng của ta, cũng hơi mệt mỏi."

Nguyên Trinh xấu hổ cúi đầu.

Nhân bị hấn xen vào một lúc như vậy, ta nghĩ hồi lâu, cũng không nhớ là vừa rồi nói đi nói lại bốn lần là đoạn nào. Thôi, tạm thời mặc kệ nó, lại tiếp tục giảng tới song tu dưỡng khí di thần trong phòng.

Ta nói tới lúc miệng khô lưỡi môi, uống hết hai bình nước trà, vị mỹ nhân trong sổ cách mệnh của Ti Mệnh Tinh Quân kia mới xuất hiện.

Thực ra ta vẫn chưa được thấy mỹ nhân kia, nguyên là do chỗ ta ngồi là đuôi thuyền, ngay cả đôi mắt nhìn ra chung quanh, cũng chỉ nhìn thấy toàn đầu người, có điều vẫn biết mỹ nhân kia tới, đương nhiên là bởi vì thấy có cái gì đó ở đằng chân trời, Ti Mệnh Tinh Quân vốn dốc sạch vốn liếng mời tới, vị Kim Sí Đại Bàng từ

đất Tây Thiên của Phật Tổ.

Ta sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thấy qua cảnh hoàng đế nhảy cầu cứu mỹ nhân, chỉ trong chốc lát sẽ được thấy, nhất thời nhiệt huyết sôi trào. Nhưng ta còn đang vướng bận vị Nguyên Trinh tiểu đệ kia, cuối cùng đành làm bộ trấn định bình tĩnh, nhin cũng hơi vất vả.

Tiếng hoan hô của dân chúng hai bên bờ sông đột nhiên nhỏ đi, trên thuyền nhất thời cũng trở nên yên tĩnh, ta liền quét mắt nhìn, chỉ thấy kim sí đại bàng kia mới chỉ là một cái điểm nhỏ xíu ở chân trời, đoán rằng nó không thể là nguyên nhân gây ra cái không khí trầm mặc tĩnh lặng như vậy được.

Nói như vậy thì đám người kia không thốt ra được lời nào, chính bị sự xuất hiện của vị mỹ nhân làm mê đắm lòng người kia.

Nguyên Trinh tiểu đệ đang trầm mê trong cảnh giới bác học tinh thâm nhất thời không thể tỉnh táo lại được, vẫn chưa phát hiện ra cái khung cảnh này, ta liền tự trấn

an, một mặt cùng hắn tiếp tục phát huy đạo pháp, mặt khác âm thầm theo dõi kim sí đại bàng đang càng ngày càng tiến lại gần.

Trước tòa của Phật tổ chỉ có duy nhất vị Đại Bàng thập phần uy vũ này, nguyên bản mỗi lần vỗ cánh bay được tới ba ngàn dặm, lần này vì phải cải trang thành phàm điều, đương nhiên không thể bay quá mạnh mẽ, cho nên đành phải cố trói buộc cánh của mình, chậm rãi bay từ chân trời tới, từ từ tới gần. Chắc là chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục như thế, nó hơi cúi đầu, trông bộ dáng khá đáng thương

Ta thấy kim sí đại bàng (đại bàng cánh vàng) thập phần khổ sở mà bay thẳng tới ngay giữa sông Sáu Ngọc, trước tiên lượn qua lượn lại mấy vòng, sau đó lại nhẹ nhàng đập cánh đảo một vòng, lại nhẹ nhàng cúi đầu xuống, rồi lại nhẹ nhàng đập cánh bay lên. Ta cảm thấy, cả đời này, chưa bao giờ trông nó lại nhỏ bé và yếu ớt như thế.

Tuy ta nghĩ nó có vẻ khiêm nhường và dịu dàng, nhưng ánh mắt sợ hãi của phàm nhân lại không nghĩ như

thế. Hết thấy mọi người đều sợ hãi mà la hét âm ỉ. Bên cạnh ta có một lão đầu run run chỉ tay lên nói : " Thế gian này lại có con đại bàng lớn đến thế, mà con đại bàng này lại hung mãnh như thế, bay nhanh như thế"

Nguyên Trinh vẫn đang chìm đắm trong thế giới lý học tuyệt vời. Hắn đang khỏ sở suy nghĩ. Ta cân nhắc thời điểm, đoán chắc cái vị mỹ nhân cần rơi xuống nước kia ắt đã rơi xuống nước, liền trấn tĩnh ngồi chờ Tang Tịch đẩy hoàng đế ở đầu thuyền kia xuống nước.

Trên đầu thuyền quả nhiên vang lên một tiếng bùm, ta trong dạ thầm vui mừng, gật gật đầu, tốt lắm, Tang Tịch đã đẩy Đông Hoa xuống nước rồi.

Ta chưa kịp gật đầu, đã lại nghe Trần Quý Nhân kia hét lên một tiếng chói tai : " Bệ hạ, bệ hạ không biết bơi." Ngay sau đó bùm một tiếng, rồi lại rất nhiều tiếng nhảy xuống nước vang lên.

Ta ngẩn ngơ.

Mẹ ơi.

Tính trăm tính nghìn, lại không tính tới việc kiếp này Đông Hoa kia là một con vịt trên cạn, bây giờ biết kêu ai đi cứu mỹ nhân kia đây chứ ?

Ta vội vàng định tiến lên đầu thuyền, Nguyên Trinh cũng bị tiếng hét vừa rồi của Trần Quý Nhân kia làm thức tỉnh, cũng cực kỳ gấp gáp chạy ở đằng trước ta. Mặc dù sự việc vỡ lở lớn như vậy, nhưng cũng ngàn vạn lần không thể để cho Nguyên Trinh xuống nước. Thà ảnh hưởng tới mệnh cách của Đông Hoa cũng được, còn hơn là cả hai cái mệnh cách đều không thay đổi theo chiều hướng tốt. Bản thượng thần trong lúc nhón nháo vẫn giữ được cái đầu lạnh, lần này hạ quyết tâm làm kẻ cơ trí, liền nắm chặt lấy tay của Nguyên Trinh.

Nguyên Trinh vừa chạy vừa quay lại liếc ta một cái, rồi lại tiếp tục chạy. Đã có thái tử mở đường, hai người bọn ta chạy một mạch ra đầu thuyền. Chạy qua mấy tầng người cản lại, cuối cùng đứng ở sau rào chắn.

Nhìn ra phía bên ngoài rào chắn.

Cũng thực là một cảnh tượng kỳ lạ.

Trên sông Sáu Ngọc, đám quan viên quần áo hoa lệ đang lóp ngóp bơi, những kẻ không biết bơi vừa chấp chới vừa kêu cứu, những kẻ biết bơi thì lượn qua lượn lại, chao lên ngụp xuống kêu mấy tiếng Hoàng thượng, nếu chẳng may gặp phải vị đồng nghiệp không biết bơi, tiện tay vừa túm lấy vừa tiếp tục tìm hoàng đế.

Có điều người trong sông cũng nhiều quá, nên việc tìm người này cũng là một chuyện cực kỳ gian khổ.

Nhân vì ta đứng ở trên thuyền, nhìn khắp cả mặt sông, nên cũng nhìn thấy rõ hơn một chút, vị hoàng đế mà đám quan viên đang lục tung cả sông Sáu Ngọc kia để tìm cứu, đang nằm trong vòng tay nhỏ xinh của Trần Quý Nhân, nàng vừa cố gắng ôm chặt vừa nhanh chóng bơi về phía thuyền rồng.

Tơ mắt nhìn cảnh này, ta đoán là sau khi hoàng đế bị Tang Tịch thần không biết quý không hay lạng lạng đẩy xuống nước, một tiếng hét " Bệ hạ không biết bơi" của Trần Quý Nhân nhất thời thức tỉnh hết thấy mọi người đang mê đắm, đám thần tử vội vàng nhảy xuống cứu giá. Trong đám này không thiếu những kẻ không

biết bơi, nhưng bị sự ảnh hưởng của đám đông xung quanh, cũng cần rặng xắn tay áo nhảy xuống. Ngoài ra còn một số kẻ tuy không mù quáng hùa theo đám đông, nhưng trong lòng cũng thầm tính toán, mọi người đều nhảy, nếu ta không nhảy, ắt có vấn đề, nên cũng cần rặng nhảy theo. Đám thị vệ bên người hoàng đế đương nhiên đều biết bơi, đáng lẽ bọn họ chỉ cần cứu một mình hoàng đế, lại nhìn thấy cả đồng vẹt trên cạn cũng nhảy xuống, mà đám vẹt cạn này cũng toàn rường cột của nước nhà, không thể không cứu, phải gánh thêm rất nhiều gánh nặng. Nên bên kia Trần Quý Nhân kéo hoàng đế lên thuyền, mà đám thị vệ còn lại vẫn còn đang phải vội vàng cứu những rường cột của nước nhà.

Một trận nhốn nháo như vậy, cái vị mỹ nhân bạc mệnh rơi xuống nước kia, lại không ai lo đến.

Nguyên Trinh một lòng một dạ đặt ở trên người phụ thân hắn, tất nhiên không rảnh bận tâm tới nàng mỹ nhân vừa rơi xuống nước kia, mấy lần định xoay người nhảy xuống sông, đã bị bảy tám lão đại thần cố gắng ngăn lại. Mà hoàng đế óc không mang nổi mình óc, đương nhiên càng không có sức lực đi chú ý tới vị mỹ nhân kia.

Mới vừa rồi, ta mở mắt thần nhìn thử, vị mỹ nhân một mình du ngoạn sông kia, vừa khóc vừa trôi đi mất rồi.

2

Hoàng đế bị trần nước, nửa sống nửa chết.

Nhân Trần Quý Nhân là phi tần duy nhất nhảy xuống nước sau khi hoàng đế rơi xuống, lại còn tự tay cứu người lên, địa vị tự nhiên không giống những người khác. Chúng phi thần đều chỉ có thể khóc lóc ở bên cạnh Hoàng hậu, chỉ có nàng là có thể gục ở trên người hoàng thượng, kêu trời gọi đất : " Bệ hạ ơi, người mau tỉnh đi, người mau tỉnh đi, người không thể bỏ lại thần thiếp mà..."

Nói rồi ôm ngực ọe ra một búng máu, khóc hai câu lại ọe tiếp ra một ngụm máu nữa.

Mấy lão thái y thường xuyên đi theo cuống quýt tách Trần Quý Nhân và Hoàng đế ra, run run mở hòm thuốc mà chia nhau bắt mạch cho Hoàng Đế và Trần

Quý Nhân.

Chuyến du ngoạn không thành công, thuyền rồng rất cuộc có thể phát huy sở trường lướt sóng như xe ngựa đi trên đất bằng của nó, tiểu quan lái thuyền cũng không cần phải cẩn thận như trước, thái tử vừa ra lệnh một tiếng, lập tức rẽ sóng lướt tới, nhanh chóng trở lại hoàng cung.

Ta ở lại đuôi thuyền, thỉnh vị hoạn quan của Nguyên Trinh mang tới cho một chén nước trắng. Kiếp nạn của Nguyên Trinh xem như độ qua, nhưng đại bất hạnh là đã liên lụy tới Đông Hoa cùng vị mỹ nhân thác sinh rơi xuống nước bị bỏ qua kia. Đương nhiên ta biết Đông Hoa là vị thần đứng đầu chúng thần, mọi việc đều tới tay, có thể tìm ra thời gian để xuống phàm trần thác sinh cũng cực kỳ khó khăn, lần thác sinh này lại bị ta làm hỏng mất cơ duyên trải nghiệm tình kiếp, ta cũng cảm thấy làm như vậy là không đúng.

Lau hết mồ hôi, uống hết chén nước trắng, chuyện của Nguyên Trinh lần này, bản thượng thần ta tính không được chu toàn lắm.

Tuy không được thuận lợi, nhưng tốt xấu gì cũng xong cả rồi.

Bấm ngón tay tính thử, ta ở phạm giới cũng được một thời gian, những chuyện nơi phạm giới cũng chẳng thú vị hơn xưa. Ta suy nghĩ một hồi, ngày mai rời hoàng cung đi cáo biệt vị đạo cô mẹ ruột của Nguyên Trinh ở đạo quán kia, xong xuôi hết thầy, ta cũng nên về Thanh Khâu. Nhưng hiện giờ trên người ta không còn một chút pháp lực, muốn trở lại Thanh Khâu cũng là vấn đề.

Lúc trước Phượng Cửu có nói với ta, qua lễ đản sinh của Vi Đà Hộ Pháp vào ngày mùng một tháng sáu, đọi Đông Hoa gặp được nữ tử hấn thật lòng ái mộ, nàng cũng sẽ đi. Lần này mặc dù mệnh cách của Đông Hoa có bị sửa sửa một chút, chung quy cũng không quá quan hệ đến nàng, chưa nói đến việc hôm nay nàng mạo hiểm tính mạng cứu Đông Hoa khỏi cơn nước lửa, toàn bộ ân tình coi như đã báo xong. Ta cân nhắc một chút, đọi sau khi mặt trời xuống núi sẽ đi tìm Phượng Cửu, ngày mai sẽ cùng nàng trở lại Thanh Khâu.

Ta về Tử Trúc Uyển ngủ qua một chút.

Khi vị thị nữ hầu hạ khẽ khàng lay ta tỉnh, thì đã tới lúc lên đèn.

Và qua loa mấy miếng cơm, sai nàng mang tới một cái đèn lồng, ta cùng đi tới Hạm Đạm Viện.

Hoàng Cung ban ngày đã làm người ta không rõ phương hướng, đến đêm, trong cung đèn đuốc thấp lờ mờ, một kẻ giống như ta đây đã ở hoàng cung suốt hai tháng cũng phải bất mãn, nào là ai thuộc cung nào viện nào cũng chẳng rõ nữa. Có điều thị nữ cầm đèn lồng kia có vẻ rất quen thuộc lặng lẳng vạch liễu rẽ hoa, ta yên lặng theo sát phía sau, trong lòng từ từ dâng lên một cảm giác kính phục.

Đi quá một tòa hoa viên, không nghĩ tới đột nhiên thấy Nguyên Trinh tiểu đệ từ đâu xông ra chặn đường. Thị nữ vội vàng nhún người chào thái tử điện hạ. Nguyên Trinh hai tay giấu trong tay áo, có vẻ bí mật. Hắn quay đầu nhìn ta, nói loanh quanh : " Nguyên Trinh có một chuyện này cần thương lượng, không biết có thể mời sư phụ cùng Nguyên Trinh ra ngoài đình kia một chút được không."

Nhìn kỹ lại, thấy bộ dáng của hắn có vẻ hơi ngại ngùng, trong lòng ta thoáng run lên, buổi chiều hắn cố đi tìm cha hắn, ta cũng không đi cùng, nhìn dáng vẻ này của hắn, không phải đã vương phải tơ tình của vị mỹ nhân rơi xuống nước kia chứ. Nếu đúng như vậy, thì cái số mệnh cách của Ti Mệnh Tinh Quân kia cũng thập phần mạnh mẽ.

Nguyên Trinh cùng ta đến đình kia, liền ngồi xuống. Gió đêm từ hồ thổi vào, hiu hiu mát mẻ.

Ta nhìn bộ dáng hoài xuân kia của hắn, không nói gì mà chỉ ngồi dựa vào ghế đá.

Hắn ngốc nghếch hồ đồ thần thần bí bí hồi lâu, mới cẩn thận lấy ra một vật từ trong tay áo, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa đưa tới trước mặt ta " Su phụ, người xem xem, nó có đáng yêu hay không ?"

Ta nhìn liếc qua bàn tay hắn một cái, trong lòng thâm than thở, Nguyên Trinh ơi Nguyên Trinh, cái tên hài tử ngốc này, người có biết trong tay người đang cầm cái gì không ?

Nguyên Trinh hiển nhiên vẫn không biết được mình đang cầm gì trong tay, mặt mày rạng rỡ nói " Trưa nay, lúc thuyền cập bến, Nguyên Trinh vì muốn trấn an đám quan lại, cho nên mới xuống thuyền cuối cùng. Chỉ thấy tiểu bảo bối này từ trên trời rơi xuống, a, lúc đó nó cũng không nhỏ như vậy, giang rộng cánh chắc phải lớn bằng nửa căn phòng, cực kỳ uy vũ. Chắc thấy sẽ rơi lên người Nguyên Trinh, tiểu bảo bối kia cũng biết thương người, sợ làm Nguyên Trinh bị thương, lập tức biến thành hình dáng nhỏ bé như vậy, rơi bịch vào trong lòng Nguyên Trinh"

Tiểu bảo bối đang giãy dụa ở trong lòng bàn tay của Nguyên Trinh vốn là Kim sí đại bàng ở trước Phật tòa nơi Tây Thiên của Phật Tổ, nay đã hóa thành một con chim sẻ nhỏ xíu, tuy nó cũng nhỏ bé như những con chim sẻ khác, nhưng toàn thân vẫn lấp lánh kim quang. Nó cúi đầu trong đám kim quang, trông cực kỳ mất tinh thần. Nghe thấy mấy chữ tiểu bảo bối, nó liền nhắm mắt lại run lên khe khẽ. Nhìn cẩn thận lại một chút, đã thấy trên hai chân nó có treo một cái chuông. Cái chuông này cũng là một vật hiếm thấy, vốn tên gọi là khóa tiên linh,

nguyên là một thứ đồ lật vặt ở trên Cửu Thượng Thiên dùng để khóa linh cầm linh thú. Hóa ra vì vậy mà Kim sí đại bàng không thể phục hồi nguyên thân, chỉ có thể nhỏ xíu xinh xắn như cá nằm trên thớt, tùy người giết thịt.

Từ lúc giữa trưa Kim Sí đại bàng từ chân trời bay đến, ta cũng hơi lo lắng, nó phải phong bế bớt pháp lực mà bay như vậy, khó tránh khỏi việc đang bay giữa không trung lại bị rơi. Sự lo lắng của ta quả nhiên ứng nghiệm, nó rơi thẳng luôn vào trong lòng Nguyên Trinh

Ta lại ngăn người nhìn cái chuông trên chân của Kim sí đại bàng. Nguyên Trinh thấy vậy liền nói : " Đây là sư phụ trước đây đưa cho ta, năm ta được khoảng mười hai mười ba tuổi, sau đạo quan có một con sư tử cái thành tinh muốn làm tọa kỵ của ta, sư phụ thấy vậy, liền lấy vậy này để cho ta ước thúc sư tử tinh kia. Sau này sư tử cái thành tinh kia bị một sư tử đực thành tinh dụ dỗ mất, cái chuông này không còn dùng tới, vừa may bây giờ mang cho tiểu bảo bối sử dụng."

Tiểu bảo bối lại bắt đầu run lên.

Ta lắc lắc đầu, thành khẩn khuyên nhủ hấn : " Ngươi nói thập phần chu toàn, nhưng cái ở trên tay ngươi kia, ha ha, vị này, tất cũng có chủ, nếu ngươi trộm bắt lấy nó, lúc chủ nhân nó tìm đến, sợ có chút khó xử"

Hấn nhăn mặt khổ sở nói : " Cho nên Nguyên Trinh mới muốn thương lượng với sư phụ, sư phụ là cao nhân, có thể giúp Nguyên Trinh thảo luận về tiểu bảo bối này. Tiểu bảo bối là linh cầm, chủ nhân của nó đương nhiên cũng không phải người phạm, Nguyên Trinh chỉ là một phạm nhân, nhân sinh cũng hữu hạn, đợi cho Nguyên Trinh về nơi chín suối, tự nhiên sẽ mang tiểu bảo bối trả về cho chủ nhân nó"

Ta liếc tiểu bảo bối một cái, tiểu bảo bối cố gắng lắc đầu. Nhưng lần này nó đang ở hình dáng một con chim, cổ cũng không linh hoạt như lúc hóa người, đầu vừa động liền kéo theo cả thân cũng động. Nguyên Trinh liền giơ tay ra trước mặt ta nói " Sư phụ, người xem, tiểu bảo bối nghe nói ta muốn nuôi nó, cũng thực vui vẻ kìa"

Tiểu bảo bối ngã xuống giãy dụa.

Nguyên Trinh ngược ánh mắt thiết tha cầu khẩn nhìn ta, làm ta cũng thấy ấm lòng, cảm thấy hẳn nói cũng có lý, lần này ta hủy hoại nhân duyên của hẳn, nửa cuộc đời còn lại đáng lẽ rất phong phú giờ trở nên thập phần nhàm chán, nếu nuôi dưỡng bên người một con linh cầm, cũng coi như có chút an ủi, hơn nữa hẳn từng gọi ta một tiếng sư phụ, cũng coi như đệ tử của ta, lúc bá sư ta cũng chưa từng cho hẳn lễ vật gì cũng thật không phải phép. Tóm lại tốt nhất là, ta đến phạm cảnh Tây Thiên gặp Phật tổ nói qua mấy tiếng, mượn Kim sí đại bàng này cho ở cạnh hẳn một đoạn thời gian, cũng không có vấn đề gì""

Ta nghiêm nghị gật đầu nói " Được thôi"

Tiểu bảo bối ngã lăn ra khóc nức lên một tiếng.

Nguyên Trinh vui mừng bỏ tiểu bảo bối vào trong tay áo, cầm tay ta nói : " Sư phụ, không ngờ người lại đồng ý, Nguyên Trinh không phải đang mơ sao. Lúc trước Nguyên Trinh vẫn nghĩ đây là Nguyên Trinh quá ngông cuồng, không nghĩ tới sư phụ lại đáp ứng Nguyên Trinh"

Hắn còn muốn nói tiếp, giữa không trung chợt vang lên một thanh âm hết sức rõ ràng "Hai kẻ bọn người làm cái gì ở đây ?"

3

Thanh âm này nghe cũng quen tai.

Ta ngược mắt nhìn lên giữa không trung, thật sự kinh ngạc.

Dạ Hoa quân hơn tháng chưa gặp đang quay lưng về phía ánh trăng trong treo lạnh lẽo, vẻ mặt lãnh đạm, chỉ lẳng lặng nhìn ta và Nguyên Trinh, ánh mắt sáng quắc. Phía sau lưng hắn có một vị thần tiên, mặc quần áo màu xanh ngọc, trên môi hơi nở nụ cười, mặt mũi ôn hòa.

Ở phạm giới đã hơn hai tháng, trừ Phượng Cửu suốt ngày đóng cửa ở trong Hạm Đạm Viện, những người sống bên cạnh ta đều đổi tới đổi lui, lần này gặp lại người quen, lại là cái người quen có thể coi bỏ phong bế pháp thuật trong người ta, ta cũng thấy kích động.

Gần đây lúc nhàn rỗi ta thường xem một vài vở kịch, diễn đến cảnh tri kỷ ly biệt gặp lại, không thể thiếu cảnh người cầm tay ta ta cầm tay người, người gọi một tiếng hiền huynh, ta gọi một tiếng tuệ đệ, sau đó lại nắm tay nhau đi uống rượu. Tình thâm ý hậu như thế, thật làm cho ta rất cảm động.

Dạ Hoa với ta mặc dù không tính là tử biệt, nhưng cũng là một phen tiêu biệt, lần này hẳn lại lạnh lùng đứng giữa không trung, không có cả một cái đón tiếp lịch sự thông thường, làm ta thấy không được vui vẻ cho lắm.

Nguyên Trinh nắm tay ta, hình như hơi run run. Ta nhìn hắn trấn an, lại nghiêm nghị nói với hai vị thần tiên đang ngự khí giữa không trung : "Nhị vị mau từ trên trời hạ xuống, trăng đậm gió lớn, mặc dù nhị vị phong thái thần tiên phiêu dật, nhưng bất ngờ gặp phải phàm nhân cá biệt không biết thương thức, làm bọn họ sợ hãi thì cũng không hay cho lắm."

Mấy lời ta nói này thập phần giữ thể diện, vị thần tiên mặc quần áo xanh ngọc đứng ở phía sau liền chấp tay, thu mây hạ xuống. Dạ Hoa liếc mắt nhìn Nguyên

Trình một cái, cũng thu mây hạ xuống.

Nguyên Trình hiển nhiên chính là vị phạm nhân không biết thưởng thức thần tiên, ta thấy hôm nay hắn kinh hoảng quá mức, định gọi vị thị nữ cầm đèn lồng ở xa xa kia đưa hắn về nghỉ ngơi. Phóng mắt nhìn ra xa, thấy thị nữ kia đã ngã rạp xuống đất, đèn lồng quảng chông chơ một bên, a, hóa ra đối với phong tư thần tiên của Dạ Hoa hai vị này, nàng cũng không chút hoan nghênh.

Cánh tay Nguyên Trình nắm càng thêm chặt, trong lòng ta thầm thở dài một tiếng, bình sinh Bạch Thiên ta mới có người là đồ đệ thứ nhất, mới vừa thấy thần tiên thì chân đã nhũn ra, thật không ra gì.

Ta liền tỏ vẻ ôn hòa mà vỗ vỗ đầu hắn, an ủi hắn một chút.

Tay còn chưa kịp nhấc lên, đã bị khuôn mặt đỏ bừng của hắn dọa hết hồn.

Lúc này đây khuôn mặt Nguyên Trình tựa như một

cái lòng đỏ trứng gà. Hai con mắt trong suốt sáng ngời nhìn chăm chăm vào ta : " Su, su phụ, ta, thế mà ta, ta lại được gặp thần tiên, ta, ta, lần đầu tiên ta thấy thần tiên sống, thần tiên sống á..."

Ta không nói gì rụt tay lại. Hấn mừng rỡ vô cùng chạy tới trước mặt Dạ Hoa, cung kính quỳ rạp xuống đất làm lễ, nói : " Hiên viên thời thượng cổ có ơn chấn binh, làm ra năm loại binh khí, đề năm loại nghề nghiệp, phổ độ vạn dân, mưa móc tứ phương, nên cầu được Phượng hoàng. Lần này hai vị thần tiên đêm khuya tới chơi, có phải vì phụ hoàng ta đức chính rõ ràng, trên trời đều nghe tiếng ?"

Ta thảm than thở hai tiếng, tiểu tử, không phải hoàng đế cha ngươi đức chính trên trời đều nghe tiếng, mà chính là tình trái giữa ngươi với hoàng đế cha ngươi đều bị trên trời nghe thấy.

Dạ Hoa hơi cười, nhìn Nguyên Trinh từ trên xuống dưới, lại liếc ta một cái nói " Thật làm cho thái tử thất vọng rồi, bản quân lần này hạ phạm giới, bất quá là tới tìm vợ, chỉ là việc riêng"

Ta bị hấn nhìn một cái thoáng run lên. Nguyên Trinh nhìn hấn, rồi theo ánh mắt hấn nhìn ta, bắt đầu quay đầu, vẻ mặt mờ mịt không rõ.

Ta ngượng ngùng nói với Nguyên Trinh " Là tới tìm ta, là tới tìm ta."

Nguyên Trinh chết đứng như bị sét đánh, thập phần kinh sợ nhìn ta. Dạ Hoa nghiêng đầu, ngắm nghía cái đình nằm giữa mặt hồ đen như mực.

Trong lòng ta thoáng động, cảm thấy duyên phận với Nguyên Trinh lần này đã hết, ngày mai cũng phải đi, Dạ Hoa tới không sớm cũng không muộn, hôm nay bọn họ lại có duyên gặp mặt, ta cũng thừa cơ hội thay đổi nguyên nhân, nhân thể cáo biệt với Nguyên Trinh luyên.

Cái nguyên nhân này ta còn chưa tạm soạn ra rõ ràng, đã thấy vị thần tiên mặc áo xanh ngọc ở bên cạnh đột nhiên bắn thẳng một đạo kim quang vào người Nguyên Trinh, Nguyên Trinh lập tức ngã lãn ra.

Vị thần tiên áo xanh ngọc ngượng ngùng nhìn ta nói

: " Cô cô không cần quan tâm, bất quá tiểu thần chỉ xóa sạch ký ức về tiểu thần và quân thượng trong đầu của Nguyên Trinh điện hạ thôi. Nhờ Cô Cô nhúng tay, hiện giờ mệnh cách của Nguyên Trinh điện hạ cũng thập phần viên mãn, tiểu thần chỉ sợ hấn nhìn thấy hai thần tiên chân chính, lại sinh ra cái ma chướng phiền não gì đó. Có điều mệnh cách của Đế Quân lần này vì có sự tác động tới Nguyên Trinh điện hạ, nên có chút thay đổi, lần này tiểu thần đến đúng là vì bổ cứu một phen, thỉnh Cô Cô dẫn đường, giúp tiểu thần đi tìm lệnh chất Phượng Cửu điện hạ gấp. "

Những điều mà vị vận quân áo xanh ngọc vừa nói, mệnh cách của Đông Hoa kia đã bị Nguyên Trinh làm liên lụy, thực ra cũng có chút bất đồng.

Đúng ra ta vốn là một vị thần tiên rộng lượng, hấn vừa rồi trách móc đúng đắn như vậy, thật cũng có vài phần đạo lý, hưởng hồ trông hấn như thế, khuôn mặt cùng dáng vẻ cũng ôn hòa, đương nhiên ta không thể vì Nguyên Trinh kia mà nói năng gì nữa. Nếu không nói quanh thì thôi không nói nữa.

Dạ Hoa thân nhiên nói với vị mặc áo xanh ngọc này : " Người mà thỉnh nàng dẫn đường, có mà đi đến sáng sớm ngày mai, chạy loạn trong hoàng cung, nhất định cũng không thể tới chỗ ở của Phượng Cửu đi. Tốt nhất nên kêu thổ địa lên hỏi một chút."

Áo xanh ngọc kia kinh ngạc liếc ta một cái, rồi tự gọi thổ địa ra.

Ta cười gượng hai tiếng.

Hôm nay Dạ Hoa không giống mọi khi, khẩu khí âm trầm mà lại hơi ra vẻ, chắc ở trên trời có chuyện gì làm bực mình.

Nhân ta đã giúp Nguyên Trinh độ kiếp xong rồi, Dạ Hoa cũng không phong bế pháp thuật của ta nữa làm gì. Đúng lúc vị áo xanh ngọc kia đã gọi Thổ Địa, ta liền theo ba người bọn họ đi Hạm Đạm Viện, đỡ phải mệt nhọc gì.

Lúc gần đi thấy Nguyên Trinh còn ngây ngốc trên mặt đất, ban đêm gió lạnh, Nguyên Trinh kia cũng không phải kẻ nhỏ bé yếu ớt, nhưng cũng không phải là kẻ cao

lớn mạnh khỏe, bệnh một hồi lại khỏ. Bản thượng thần là một vị thần tiên hiền hòa từ bi, cũng không bắt người ta phải chịu khổ, liền kêu áo xanh ngọc làm phép đưa Nguyên Trinh về tâm điện của hấn.

Dạ Hoa vẫn lạnh lùng liếc ta một cái.

Trên đường đi ta cũng thầm suy nghĩ một chút, căn cứ vào những lời mà áo xanh ngọc kia vừa nói ra, có thể nhìn ra hấn chính là Ti Mệnh Tinh Quân của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế.

Dạ Hoa từng nói vị Tinh Quân này thập phần tận trách, theo ta thấy, thật ôn hòa dễ chịu.

Lần này hấn với vị Ti Mệnh Tinh Quân vì bô cứu mệnh cách của Đông Hoa, câu nói tìm ta vừa rồi ta cũng nên hiểu là nói đùa. Kỳ thật ta cũng không phải kẻ nhiều lời, có điều thấy dọc đường không khí có phần lạnh lẽo thanh vắng, liền muốn đùa giỡn với Dạ Hoa một chút : " Mới vừa rồi ta nghe nói người tới tầm thê, lần này lại vội vàng hấp tấp đi tới chỗ Phượng Cửu, à, có phải thấy Phượng Cửu nhà ta phong tư lỗi lạc, bắt đầu sinh lòng ái

mộ không ?"

Hắn liếc ta một cái, thoảng có nét cười, cực kỳ khó nhận ra. Lại vẫn không đáp lời ta.

Bản ý của ta là muốn nói đùa với hắn mà thôi, không ngờ lại đánh nhằm vào cái đỉnh gãy, ta cũng mắt mịt, không muốn nói gì nữa.

Vị Ti Mệnh Tinh Quân áo xanh đang đi phía trước kia lại khúc khích cười nói : " Ha ha, hôm nay quân thượng vô cùng lo lắng, ngay sau khi dự tiệc bàn đào của nương nương liền vội vã kêu tiểu thần đi ra, nói rằng có vị thượng thần cải mệnh cách của Nguyên Trinh điện hạ, không cẩn thận làm thay đổi cả mệnh cách của Đông Hoa Đế Quân, nhược sau này Đông Hoa Đế Quân không trái đủ kiếp, chỉ sợ lúc về lại gây chút hiềm khích với vị thượng thần này. Đến hội bàn đào của nương nương tiểu thần chưa kịp làm gì đã bị quân thượng lôi xuống hạ giới bỏ cứu, cũng không nghĩ vị thượng thần này lại chính là chất nữ Phượng Cửu của cô cô. Mới một thời gian ngắn trước lúc tiểu thần gặp Phượng Cửu điện hạ mới chỉ là một thần nữ, không ngờ đã tu thành thượng thần, cũng

thật nhanh chóng hơn người"

Dạ Hoa ho khan một tiếng.

Ta cũng vội vàng cười khỏa lấp nói với Ti Mệnh : "
Hơi nhanh, hơi nhanh."

4

Đã tới cửa Hạm Đạm Viện, Dạ Hoa đi qua bên cạnh ta, khe khẽ nói một câu : " Ti Mệnh đến bỏ cứu mệnh cách của Đông Hoa, ta cũng thuận đường tới gặp nàng." dứt lời liền ẩn tiên thân, từ từ bước tới cửa Hạm Đạm Viện.

Ta ngây người sững sốt.

Thổ địa thập phần ngoan ngoãn, cũng hiểu được chức trách của một thần tiên như mình, dẫn chúng ta tới cửa Hạm Đạm Viện liền cáo lui. Ti Mệnh Tinh Quân ở bên cạnh ta làm một cái dáng vẻ kính mời, ta cũng thực hưởng thụ mà ẩn đi tiên thân, theo Dạ Hoa đi vào cửa Hạm Đạm Viện. Chỗ Hạm Đạm Viện này hôm nay có nhiều thần tiên tới cửa như vậy, một nghìn năm sau này,

ất sẽ là nơi phúc địa.

Phượng Cửu đang ngồi trầm tư dưới ánh đèn, vẻ mặt cực kỳ bi thương. Nhớ lại tình cảnh mình gào thét mấy câu kia trước mặt văn võ bá quan cùng chúng phi tần, cảm thấy thực khiến người ta sợ hãi. Thấy ba thần tiên bọn ta hiện thân ở trước mặt, cũng không kinh hãi gì, chỉ lạnh nhạt quay ra ngoài cửa hô lớn một câu : " Ngọc Đương, có khách đến, mau mang trà ra..."

Ta liền che miệng nàng nói : " Tiểu tử tông ơi, hoàn hồn đi"

Phượng Cửu ngăn nngười ra, giật mình một cái, thấy là ta, liền ôm chặt lấy eo lưng ta, khóc nức nở nói : " Cô cô, dáng điệu lúc ban ngày của con thật đáng kinh sợ"

Ta liền an ủi nàng : " May mà ngươi đang tạm tá túc trên phạm thân của Trần Quý Nhân, người kia cũng tính là Trần Quý Nhân đi"

Phượng Cửu vui đầu trong lòng ta lắc lắc đầu nói : "

Con lại còn làm hỏng mệnh cách của Đế Quân. Mới vừa rồi con cũng cần nhắc lại kỹ tình huống. Khi đó con từ trên thuyền nhảy xuống nước cứu Đế Quân, từng thấy vị nữ tử bị kim sí đại bàng hất xuống nước kia có biết bơi, nếu con không nhảy xuống nước, không chừng nàng có thể cứu Đế Quân lên, nếu thế hai người bọn họ cũng không bị bỏ qua. Con đang dự tính hôm nay trở về Thanh Khâu, vị Trần Quý Nhân con tạm tá túc này vốn không phải người được sủng ái, tối nay lại gây ra cái chuyện kinh thiên động địa kia. Từ lúc con nhiều chuyện cứu Đế Quân xong, trong lúc Đế Quân hôn mê vẫn cứ túm chặt lấy tay con, khi vừa tỉnh lại lại nhìn chăm chăm vào con, thâm tình đến độ có thể nổi trên mặt nước"

Ta ngắt lời nói : "Chắc là ngươi nhìn lầm rồi, hấn ngâm ở trong nước lâu quá, chắc đầu óc vẫn còn ngập trong nước"

Phượng Cửu ngẩng đầu lên buồn bã nói : " Nhưng hấn còn nói muốn thăng cấp giai phẩm của con"

Ta yên lặng không nói gì, chỉ vỗ vỗ lưng nàng.

Ti Mệnh Tinh Quân đang bưng chén trà lạnh, đột nhiên vui mừng túm lấy câu nói vừa rồi : "Nàng vừa nói, Đông Hoa Đế Quân lại có tình cảm với nàng sao ?"

Ước chừng lúc này Phượng Cửu mới phát hiện ra trong phòng còn hai vị thần tiên nữa. Ta liếc qua Dạ Hoa đang ngồi uống trà bên cạnh, nói với Phượng Cửu : " Đó là Dạ Hoa Thái tử của Thiên Quân trên Cửu Trùng Thiên"

Cũng không nghĩ tới Phượng Cửu cũng không thèm để cho Dạ Hoa chút mặt mũi nào, chỉ có nhìn chăm chăm vào Ti Mệnh Tinh Quân, sau đó một lúc mới than khóc : " Ti Mệnh, ngài viết cái mệnh cách khi gió gì thế."

Ta thấy Phượng Cửu gan to mặt lớn không thèm nhìn tới Dạ Hoa cũng không hay, liền quay mặt nhìn Dạ Hoa cười nhận lỗi, hắn cũng cười cười, chỉ từ tốn ngồi uống trà.

Mấy chữ "mệnh cách khi gió" của Phượng Cửu kia cũng gây đả kích lớn cho Ti Mệnh Tinh Quân. Giống như người không thể nói với vị Trạng Nguyên vừa đăng

khoa là trên người hẳn không một vết mực, cũng như người không thể tới thanh lâu cầm tay vị Hoa Khôi mà nói rằng nàng xấu xí. Tính ra mà nói, mọi người cũng vì miếng cơm, vũ nhục quá cũng không được.

Ti Mệnh đang cầm chén trà lạnh kia, khước miệng khẽ nhăn lại " Mệnh cách ban đầu của Đế Quân bây giờ chắc hẳn đã bị hỏng cả, bây giờ Đế Quân đã chuyển tình cảm sang phía điện hạ, nay chỉ còn một cách, đành phỉen điện hạ hạ mình cùng Đế Quân lên đài. Lần này Đế Quân đầu thai, đặc biệt đặc biệt muốn trải nghiệm nhân sinh, tình kiếp là cái đứng đầu. Đáng lẽ ra tình kiếp này do nữ tử rơi xuống nước kia tạo ra, thế này, đành chỉ phỉen điện hạ tới kiến tạo"

Phượng Cửu tỏ vẻ đáng thương nói : " Tại sao phải bắt ta đến tạo ra. Trước đây ta thiếu hẳn một cái ân tình, đã báo xong rồi, ngài không nghĩ cách giúp ta thoát thân, lại còn muốn bắt ta lưu lại để giúp hẳn tạo ra tình kiếp, Ti Mệnh, ngài muốn gây tổn hại đến giao tình nhiều năm của chúng ta sao ?"

Ti Mệnh nhàn nhã thổi nhẹ lên nước trà trong chén,

nói : " Đúng như điện hạ vừa mới nói rồi đó, chính điện hạ đã làm rối loạn mệnh cách của Đế Quân, điện hạ phải tạo kiếp với Đế Quân, đó là bồi thường. Nếu như Điện hạ không chịu, đợi đến khi Đế Quân xong một kiếp này trở lại thiên giới, xin người đến gặp Đế Quân thỉnh tội cũng chưa muộn."

Ta không đành lòng nói : " Thực ra việc này cũng không can hệ đến Tiểu Cửu, cũng tại ta sửa lại mệnh cách của Nguyên Trinh mới dẫn tới cơ sự này ... sự tình đến thế này thì ..."

Ti Mệnh cung kính đứng lên vái ta một vái nói : " Cô cô vốn không biết, Thiên mệnh vốn theo lý này, có vay có trả, trồng cây như thế nào thì phải nhận quả đó, Phượng Cửu điện hạ chính là nhân mà Đế Quân lại là quả. Phượng Cửu điện hạ bị cuốn vào chuyện này, nàng lại còn dùng nhị sinh chú, nếu mệnh cách của Đế Quân bị sửa lại, điện hạ tất nhiên phải chịu phản phệ. Cái biện pháp mà tiểu thần đề ra lúc nãy, chính là biện pháp toàn vẹn nhất."

Ta vô cùng thương hại nhìn Phượng Cửu.

Phượng Cửu khổ sở ngã trở lại ghế, khổ sở cầm lấy chén trà, lại khổ sở nhấp một ngụm, cuối cùng mới khổ sở nói với Ti Mệnh : " Đã muốn kêu ta tới tạo kiếp này, thì hãy nói cho ta biết phải tạo như thế nào ?"

Nàng cuối cùng đành chịu nhận mệnh.

Ti Mệnh Tinh Quân tỏ vẻ xem thường nói : " Chỉ cần ban đầu điện hạ tỏ ý ngọt ngào với Đế Quân, nắm lấy trái tim của Đế Quân, đợi đến lúc tình cảm của Đế Quân đối với Điện hạ thật sâu đậm, sẽ chà đạp lên mỗi thâm tình của Đế Quân"

Phượng Cửu sợ run người, ta cũng sợ run người.

Ti Mệnh nói tiếp : " Đê tiêu thần và điện hạ tập dượt chút kịch bản, chính là hướng dẫn điện hạ làm thế nào, ha ha, để có thể khiến người ta trúng tên thật sâu"

Phượng Cửu nằm lãn ra bàn khóc lóc.

Chỉ nghe thấy bên ngoài có hoạn quan thông báo hoàng đế giá lâm. Ta thương hại vuốt nhẹ tóc của Phượng Cửu, rồi mới cùng Dạ Hoa và Ti Mệnh xuyên

tường bỏ đi.

Hai người bọn họ đưa ta về tới bên ngoài Tử Trúc Uyển, Dạ Hoa mới kéo ta một cái, nói : "Trên người ta có một số việc, ngày mai nàng về Thanh Khâu trước, hai ba ngày sau ta sẽ trở lại," sau đó xoay người biến mất. Mới vừa rồi Ti Mệnh có nói, bọn họ đều chuồn ra từ đại hội bàn đào, lần này chắc phải vội vã trở về.

Ta đứng ngây người trong chốc lát, lại thấy cảm giác vừa rồi có chút gì đó quen thuộc. Lại nghĩ tới việc Dạ Hoa có vẻ như không ở Thanh Khâu mấy ngày hôm nay, vừa rồi lại nghe hắn nói, không giống như có thể đi trong chốc lát, rốt cuộc hắn sẽ ở đó đến bao giờ mới về. Nghiền ngẫm trong chốc lát, cảm thấy nhiều chuyện như cũ, liền quay vào nhà đi ngủ.

Ngày thứ hai ngủ thẳng tới giờ tỵ

(9h sáng)

mới từ trên giường dậy, ngủ cực kỳ thoải mái.

Lúc tới chào từ biệt mẫu thân của Nguyên Trinh,

mẹ hẳn cũng thập phần luyện tiếc, nhưng vì ta là một vị cao nhân, nàng cũng biết không thể giữ lại, chỉ thương cảm mấy câu, rồi cũng thôi.

Nhân mấy chuyện như vậy, kết quả là, gần trưa đã trở lại Thanh Khâu.

Ta ở hạ giới bất quá chỉ có hai tháng, đương nhiên Thanh Khâu cũng không có gì thay đổi, núi vẫn là núi này, nước vẫn là nước này. Mão Nhật Tinh Quân vẫn đối với chỗ này đặc biệt quan tâm, ánh nắng vừa phải, không chói quá mà cũng không âm đạm quá

Tới cửa hồ ly động nhìn thấy Mê Cốc, ta liền nói với vẻ trêu tức : " Lâu thế này rồi, không có ta sai sử ngươi, ngươi cũng thật tiêu dao nhỉ"

Mê Cốc chỉ nhẹ nhàng cười, rồi sau đó ngạc nhiên nói : " Không phải hôm qua cô cô đã trở về, sau đó còn làm một chuyện rất quan trọng, bây giờ lại nói vậy, cứ như là vừa mới trở về từ phàm giới."

Ta sững sốt, cũng ngạc nhiên nói : " Hôm qua ta

vẫn còn ở phạm giới, chắc chắn là bây giờ mới trở về"

Khuôn mặt Mê Cốc nhất thời trở nên trắng bệch, lẩm bẩm nói : " Vậy thì kẻ hôm qua mới trở về ..."

Ta ngẩn người ra, rùng mình.

Nếu là một kẻ nào đó biến thành hình dáng của ta, lấy tu vi của Mê Cốc, đương nhiên không thể không nhìn ra. Trên thế gian này chỉ duy nhất có một người, ngay cả Mê Cốc nhìn thấy cũng cho là ta, chỉ có thể là.

Ta liền nhắm mắt lại

Huyền Nữ.

Tốt lắm, tốt lắm, bảy vạn năm nay ta chưa từng tìm người gây phiền toái, nhưng người lại dám tới Thanh Khâu nhà ta.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Ta hít một hơi thật sâu, nói : " Kể tới ngày hôm qua, hẳn là Huyền Nữ"

Mê Cốc hai mắt nhìn đăm đăm, cắn môi tới mức trắng bệch.

Thấy thần sắc hẳn có vẻ không giống bình thường, ta liền hỏi " Hôm qua nàng ta làm gì ?"

Mê Cốc run rẩy nói " Hôm qua, hôm qua lúc nàng đến, nàng nói với ta, nói là tìm được biện pháp mới để bảo trụ tiên thể của thượng thần Mặc Uyên, bảo ta mang tiên thể của thượng thần giao cho nàng. Ta, ta nghĩ nàng là Cô Cô, liền đi, liền đi Viêm Hoa Động bẻ tiên thể của

thượng thần tới. Sau đó, sau đó, tiểu điện hạ ngũ trư
tĩnh dậy chạy tới, thấy người, không, thấy nàng tương là
người, thập phần cao hứng, nàng liền, nàng liền mang
tiểu điện hạ đi cùng luôn rồi"

Đầu ta bắt đầu choáng váng, túm lấy áo Mê Cốc nói
: " Người vừa nói, nàng mang sư phụ và a Ly đi theo
luôn ?"

Mê Cốc sắc mặt trắng mét, nhìn chằm chằm vào
mắt ta : " Cô cô, ta mang tiên thể của thượng thần Mặc
Uyên đưa cho nàng, người đánh chết ta cho rồi "

Giữa không trung như có tiếng sấm nổ vang, mây
đen cuộn cuộn, một tia chớp rạch ngang bầu trời, Ngọc
Thanh Côn Luân Phiến suốt năm trăm nay chưa sử dụng
lại bắt đầu xuất hiện ở trước hồ nước, thân cao bảy
trượng, hiện lóng lánh trong đôi mắt đỏ sậm của ta.

Ta cười nói : " Quạt này, hôm nay sợ là phải cho
ngươi ném thử, một chút huyết khí"

Mê Cốc ở phía sau vộ vàng gọi to : " Cô Cô"

Ta quay sang nhìn hắn, trấn an : " Bất quá ta đánh qua đó một hồi, mang sự phụ với cục bột về, người không cần hoảng sợ như thế, à, đun trước một ít nước nóng, lúc trở về ta muốn tắm một cái cho khỏi mệt"

Sau đó lại lấy ra bạch lăng chăm chú bịt kín hai mắt, bắt quyết niệm chú, triệu tới một đóa liên vân, bay thẳng tới Đại Tử Minh Cung.

Thời thượng cổ, một số Ma tộc vì nghiệp chướng quá nặng nên bị thiên phạt, sinh ra tử thai

(thai chết)

. Có một nữ ma nhân tên là Tiệp Ngu sát nghiệp quá nặng, ba lần có thai liên tiếp đều là tử thai. Sau Tiệp Ngu nghĩ ra một biện pháp, dùng pháp thuật nuôi dưỡng hồn phách của thai nhi, sau đó giết chết một vị thượng tiên, cho hồn phách này nhập vào thân thể của thượng tiên, thai nhi kia liền sống lại. Sau bạo loạn của Quỷ tộc ngót một vạn năm, lúc Chiết Nhan đến Thanh Khâu gặp ta, từng vô tình nhắc tới, vương hậu của Ly Kính từng sinh ra một cái tử thai.

Huyền Nữ, nếu lần này ngươi có can đảm động tới tiên thể của Mặc Uyên, chớ trách bản thượng thần không để ý tới tình nghĩa hai tộc đại khai sát giới, huyết tẩy Đại Tử Minh Cung.

Đại Tử Minh Cung bảy vạn năm trước giới bị thập phần thâm nghiêm, bây giờ cửa cung không một người gác, nghĩ lại cũng là quả báo tự mình làm mình chịu.

Ta không còn là cái nàng Bạch Thiển bảy vạn năm trước kia, Bạch Thiển mà giữa đêm khuya được Mặc Uyên đến cứu, ta cười lạnh một tiếng. Côn Luân Phiến trong tay hơi xao động, ta liền áp nhẹ nó lên môi, khe khẽ nói : " Ngươi ngửi được mùi máu rồi sao ?"

Trước điện Đại Tử Minh cung thấp thoáng bóng dáng của vương hậu, Huyền Nữ ngồi ngay ngắn trên ngai vàng, hai bên tả hữu đầy quý tướng oai nghiêm. Nàng cười nói : " Thiển Thiển, bảy vạn năm bất vô âm tín, đột nhiên lại nghe bệ hạ nói Ti Âm Thần Quân vốn thực là nữ tử, bản cung liền liên tưởng đến ngươi. Lúc mới gặp Ti Âm ở Côn Luân, bản cung cũng thật kinh ngạc, loại trừ Thiển Thiển ngươi ra, lại có người có bề

ngoài giống bản cung đến vậy.

Ta nhẹ nhàng cười nói : " Vương hậu đùa rồi, đáng vẻ thực sự của ngươi cũng không phải như vậy, trí nhớ của lão thân ta vẫn còn tốt lắm, đến nay vẫn nhớ rõ khuôn mặt trước kia của ngươi, mà vương hậu ngươi lại quên sao. À, thượng thần Chiết Nhan ở Thập Lý Đào Lâm gần đây cũng không rảnh, nhược bằng vương hậu đã quên, lão thân cũng không ngại mệt nhọc phiền toái, có thể thỉnh hấn tới nơi này, giúp ngươi ngẫm lại cẩn thận một chút."

Khuôn mặt nàng từ hồng chuyển sang trắng, từ trắng lại đổi thành xanh, trông rất đẹp mắt. Hồng xong, trắng xong, xanh xong, lại cười khanh khách nói : " Muốn nói sao thì nói, hôm nay ta phải lấy mạng của ngươi, thế gian này sẽ không còn ai giống bản cung nữa. Từ ngày hôm qua, sau khi bắt được tiên thể của Mặc Uyên với con ngươi, bản cung đã biết tất ngươi sẽ tìm đến chỗ bản cung, bản cung vẫn chờ ngươi. Trước đây bản cung vẫn biết, mặc dù không có ngọc hồn, tất ngươi cũng có thể bảo dưỡng được tiên thể của Mặc Uyên, thật không sai, ngươi quả không làm bản cung thất vọng,

có điều để bản cung tìm lâu như vậy mới thấy, cũng thật có lỗi. Tiên thể của Mặc Uyên được người bảo dưỡng thật không tồi, bản cung thực vui mừng là nhi tử của bản cung có thể tìm ra cái thân thể tốt như vậy, Thiên Thiên, thấy công lao của người lớn như vậy, bản cung sẽ kêu bọn chúng cho người một cái chết thật thống khoái". Vừa dứt lời, ngai vàng lui lại sau, quý tướng hai bên nhất loạt xông tới.

Ta cười lạnh : " Bọn người có đủ tài cán làm việc này sao "

Một tiếng sét nổ vang giữa không trung, Ngọc Thanh Côn Luân phiến trong tay ta thoát ra, cuồng phong rít gào tứ phía. Côn Luân Phiến vừa dài được ba trượng, ta liền nhảy lên, nắm chặt trong tay, đám quý tướng phía dưới hươ loạn binh khí, lập tức nhào tới.

Cây quạt vũ lộng, đao thương côn bổng của chúng bị bị hất hay, mỗi quạt phát ra, chiêu chiêu đều là trí mạng. Rất nhiều năm rồi cây quạt này chưa từng đánh nhau, lần này mỗi lần vung lên là lại có một kẻ bán mạng, lần lượt xuyên qua thân thể huyết nhục, máu tươi

lắm đây. Trong đám quỷ tướng có hai quỷ tướng võ công cũng khá, binh khí múa may cũng có chút tác dụng, mấy lần suýt đánh trúng ta, nhưng lại bị ta né qua. Lúc đó đúng là ta chiếm thượng phong, có điều chúng quỷ nhiều lắm, buổi trưa bắt đầu gây trận, đánh thẳng tới lúc mặt trời lặn, quỷ tướng chỉ còn lại hai ba tên. Trên lưng ta đã trúng một đao, đáng lo nhất là bạch lăng bịt mắt trong lúc chiến đấu triền miên đã bị chém rơi xuống. Đôi mắt là điểm yếu của ta, Huyền Nữ đang đứng bên ngoài đột nhiên giơ ra một viên minh châu lấp lánh kim quang, làm mắt ta như bị đao cắt đau nhói, giật mình một cái, trên ngực lại trúng một kiếm. Huyền Nữ cười ha hả nói : "Nếu bệ hạ còn ở trong cung, có lẽ ngươi còn cơ hội giữ lại mạng sống, có điều không ngờ ngươi lại có cơ hội đi tìm cái chết nhanh như vậy, bệ hạ bận đi săn bắn, ha ha, nhìn người người đây những vết thương thế này cũng thật đau lòng, lần này biết kẻ nào tới cứu ngươi bây giờ. Học đâu, lấy mạng của nàng cho ta."

Chưa kịp nhìn thấy Mặc Uyên đã phải chết ở chỗ này, cũng thật buồn cười. Những vết thương trên người không đau bằng vết thương trong lòng. Đột nhiên một

kiếm đâm thẳng từ trước ngực ra sau lưng, tên quý tướng tên Học kia đâm trúng ta thập phần đắc ý. Thừa lúc hấn đang đắc ý thiếu cảnh giác, ta liền túm lấy kiếm, quạt mạnh một cái qua đó, hấn chưa kịp phản ứng, đã bị mất đầu. Cho nên lúc đang đánh nhau, tuyệt đối không thể sơ hở. Kim quang chói lòa làm ta không mở mắt ra được, nhưng không thể không mở mắt, khước mắt bắt đầu chảy máu, Huyền Nữ vừa nãy còn cười nói rất cao hứng bây giờ đã im bật. Hai gã quý tướng còn sót lại cũng hơi khó chơi, có điều không có kẻ thứ ba làm phiền ta, cây quạt uống đủ máu càng ngày càng hứng khởi, chỉ cần nửa chén trà nữa, nhất định chúng sẽ trở thành té phẩm cho cây quạt.

Huyền Nữ giờ cao minh châu trước mặt, run rẩy nói : " Ngươi, ngươi đừng tới đây, ngươi dám bước qua, ta liền hủy tiên thể của Mặc Uyên với con trai ngươi" Sau lưng nàng không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai cỗ băng quan, một lớn, một nhỏ, cỗ lớn có Mặc Uyên, cỗ nhỏ có cục bột nhỏ. Trước mắt ta hiện ra hai cỗ băng quang đỏ lòe, trong màu đỏ chói chang vẫn có thể thấy dung mạo tái nhợt của Mặc Uyên

Ta hơi dừng bước, chống chiết phiến, cố nén cơn giận đã lên tới cực điểm : " Người làm gì a Ly rồi ?"

Mặc dù nàng còn run rẩy, nhưng đã trấn tĩnh hơn rất nhiều, dựa vào băng quan nói : "Hiện giờ nó chỉ ngủ say thôi, bất quá, người mà đi lại gần đây, ta cũng khó mà giữ được cho nó chỉ như vậy"

Ta cố sức nhìn chăm chăm vào nàng, khoe mắt hoen máu hơi giật giật.

Nàng ta đặc ý nói : " Người rút kiếm trong lòng ngực ra, rồi đưa chiết phiến trong tay đây cho ta"

Ta không thềm trả lời nàng, chỉ chống chiết phiến đi qua.

Nàng kinh hoảng nói : "Đã bảo người đừng có lại đây, người mà tiếp tục qua đây, ta một đao cho con người chết luôn"

Tay nàng quả nhiên cầm một thanh đao.

Ta hơi nhếch môi cười nói : " Hôm nay lúc tiến vào

Đại Tử Minh Cung, ta cũng không nghĩ tới việc trở ra, người cứ giết nó đi. Người giết nó xong, ta lại giết người báo thù cho nó, nó cũng thấy vui. Ta thủ bên mình Mạc Uyên bảy vạn năm, người vẫn không trở lại, ta sống thế này cũng không thấy vui vẻ gì, không phải sợ bỏ lại a Ly một mình, ta đã sớm về bên người. Con người ta sinh ra, ai chả phải chịu vòng sinh tử"

Nàng bắt đầu nói năng lộn xộn, hoảng loạn nói : " Người điên rồi, người điên rồi"

Ta lau máu tươi rỉ ra từ hai khước mắt, thấy mình cũng hơi điên điên một chút, nhưng cũng không quá điên. Cái kẻ trước mắt ta đây, nàng làm nhục sư tôn của ta, làm bị thương thân nhân của ta, sao ta có thể nuốt nổi nhục này xuống cho được, hôm nay làm sao không thể đem nàng tế Côn Luân phiến cho được.

Ngọc Thanh Côn Luân Phiến giận dữ, lay động Cửu Châu. Hôm nay cây quạt cũng uống đủ máu huyết, thập phần hưng phấn. Đại Tử Minh Cung sấm vang chớp giạt, mưa rơi tầm tã, nước trút xuống thành một dòng sông máu. Huyền Nữ làm nhảm như điên : "Người không

thể giết ta, người mà giết ta, bệ hạ sẽ đập bằng Thanh Khâu, người muốn làm liên lụy tới con dân của người sao?"

Ta cười nhạt đáp " Lúc đó chúng ta đã chết cả rồi, mọi người ai sống ai chết còn quản làm gì nữa"

Huống chi con dân Thanh Khâu dù không thích đánh nhau cũng không phải không thể đánh nhau, Ly Kính muốn san bằng Thanh Khâu nhà ta, cũng phải có chút tài cán.

Nhân nghĩ đến việc này, không khỏi phải bổ sung hai câu : " Nếu người lo lắng đến chuyện sau này, thì tốt nhất nên lo tới việc thái tử của Thiên tộc đem san phẳng quý tộc bọn người. Người cướp con của hắn, còn muốn giết con của hắn, cứ tin ta đi, lấy tính cách của hắn, mới thực là san phẳng quý tộc"

Nàng không thể phản ứng được, ta cũng chẳng muốn cho nàng thời gian phản ứng, Côn Luân Phiến chùng đã tích đủ năng lượng. Một tia sét sáng lòe rạch ngang không trung từ trong tay ta phát ra. Trước mặt

Huyền Nữ bỗng có một bóng người xẹt qua, phát tay đẩy tia sét này chuyển ngược lại chỗ ta. Huyền Nữ đang kinh hồn táng đảm vội vã túm lấy ống tay áo của người nọ, run rẩy kêu to bệ hạ.

Côn Luân Phiến đó cũng có khả năng giết người thật, vốn bay rất nhanh, lần này lại bị đẩy hướng quay lại, thể bay càng thêm mãnh liệt, ta đã dùng tận lực, cũng không có khả năng cầm lại, cắn răng nhắm mắt, có thể táng thân trong binh khí của mình, cũng coi như kiếp này ta sống không oan. Ai ngờ vừa nhắm mắt, trong nháy mắt đã bị ai đó ôm chặt lấy dịch sang bên cạnh.

2

Quay đầu nhìn lại, đã thấy người ôm lấy ta chính là Dạ Hoa, Dạ Hoa ơi là Dạ Hoa, người căn giờ để tới sao, nếu người tới sớm một chút, có phải ta không đến nỗi bị thương như thế đâu.

Dạ Hoa sắc mặt xanh mét, trong đôi mắt lạnh lẽo bùng bùng lửa giận, hơi nhếch môi, người cứng nhắc. Phần vạt áo của huyền sắc trường bào nguyên là màu

trắng, lại bị máu trên người ta nhuộm thành đỏ sẫm. Côn Luân phiến dẫn động mưa gió vũ lộng ở bên ngoài tiên chướng, mưa đập rào rào vào tiên chướng, thành một đám mưa bụi cực lớn. Tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve hai má dính đầy máu của ta, khe khẽ nói : " Thiên nhi, là ai đã làm nàng bị thương như vậy ?"

Ta hơi run lên nói " Những kẻ làm ta bị thương đều bị ta chém chết, còn mỗi một kẻ đang chuẩn bị chém nốt, lại đột ngột xuất hiện phu quân của ả chặn lại, ai, người ôm ta lỏng một chút, toàn thân ta chỗ nào cũng đau á"

Ly Kính đang ôm Huyền Nữ đứng ở đối diện mới ngẩng đầu lên, tựa hồ thực sự kinh ngạc, không tin nổi kêu lên : "A Âm"

Huyền Nữ đang bị hấn ôm trong lòng khẽ run lên, hai mắt nhìn chằm chằm vào phía bọn ta, hoảng sợ, lúng túng nói : " Thượng thần Mặc Uyên "

Chắc nàng ta đã làm Dạ Hoa là Mặc Uyên

Ta miễn cưỡng đáp lời Ly Kính : " Không nghĩ lại gặp lại nhanh như vậy, thủ pháp của Quý quân cũng tốt lắm, mới vừa rồi lão thân suýt nữa bị một chiêu của Quý quân lấy mạng."

Hắn liền đẩy Huyền Nữ ra vội vàng đi tới trước mặt ta, lại bị tiên chương của Dạ Hoa cản lại, không thể lại gần. Ta hiện giờ mặt mày lấm lem máu me kinh khủng cực kỳ chật vật, hắn nhìn ra được cũng thật giỏi.

Côn Luân Phiến đã bị truy hỏi, một lần nữa trở lại trong tay ta, ta tỏ vẻ tán thưởng : " Vị vương hậu này của quý quân quả nhiên rất giỏi, cái trận chiến bảy vạn năm trước kia, lão thân cũng không bị ép tới như thế này, hôm nay mới được thụ giáo"

Sắc mặt của Ly Kính còn nghiêm trọng hơn ta mấy lần, trắng bệch không còn chút máu, lo sợ nghi hoặc nói : " A Âm, Thái tử Điện hạ ? đã xảy ra chuyện gì vậy ?"

Dạ Hoa đang ôm lấy ta trầm giọng nói : " Quý quân Ly Kính, bản quân cũng đang muốn hỏi tại Đại Tử Minh Cung của người đây, rốt cuộc là có chuyện gì"

Ta quay đầu nhìn Dạ Hoa nói : " Người hỏi sai đối tượng rồi, ban đầu là vương hậu Huyền Nữ bắt sự phụ ta cùng con người, người nên hỏi chính vị vương hậu của quý quân Ly Kính mới đúng. À, mà cục bộ tạm thời không có việc gì cả, người cũng đừng lo lắng"

Dạ Hoa ôn nhu nói : " Nó cũng là con của nàng mà"

Con riêng cũng là con, ta cũng trái lương tâm nói : " Được rồi, cũng là con ta"

Ly Kính ngạc nhiên nói "Con ?" Ta gật gật đầu. Ánh mắt hắn tối sầm, rồi lấp lắp "Nàng ... nàng" hồi lâu cũng không nói ra được câu gì, lại quay đầu nhìn Huyền Nữ, Dạ Hoa cũng nhìn Huyền Nữ, ta thấy bọn họ quay sang nhìn Huyền Nữ, thì cũng quay sang nhìn Huyền Nữ.

Viên minh châu trong tay nàng sớm đã bị một tia chớp trong tay Dạ Hoa đập nát, nàng đang quỳ rạp trước băng quan, thấy Ly Kính nhìn nàng, ánh mắt trở nên điên loạn : " Bệ hạ, bệ hạ, con trai của chúng ta rốt cuộc có sẽ trở lại, người xem, ta đã tìm cho nó một cái thân thể thật tốt. Sớm biết rằng thân thể của Mặc Uyên sẽ hữu

dụng với con trai ta, ngày xưa lúc Bạch Thiên tới Đại Tử Minh Cung chúng ta cầu ngọc hồn, chàng phải đưa cho ả ta rồi. A, bất quá cũng không tưởng tượng nổi, không có ngọc hồn ả vẫn có thể bảo dưỡng thân thể của Mặc Uyên tốt như vậy. Bệ hạ, ngày xưa chàng ghen với Mặc Uyên, từ nay về sau không được như thế nữa, hấn sẽ là con của chúng ta...."

Ly Kính thét lớn một tiếng : " Im miệng"

Huyền Nữ không hiểu liền nói : " Bệ Hạ, chẳng lẽ ta nói sai hay sao, lúc trước chàng không muốn đưa Ngọc Hồn cho Bạch Thiên kia, không phải vì ghen với Mặc Uyên sao ? Nhưng hôm nay hấn sắp trở thành con của chúng ta, a, đúng rồi, chàng còn chưa biết Bạch Thiên kia là ai, Bạch Thiên của Thanh Khâu, ả ta chính là Ti Âm Thần Quân năm đó đấy"

Tay Dạ Hoa hơi run lên.

Ta tránh khỏi cái ôm của hấn, chống Côn Luân phiến đi ra khỏi tiên chương, cười lạnh nói : " Huyền Nữ, ngươi cứ thử nhục mạ sư phụ ta thêm một câu nữa, thử

nhục mạ ta thêm một câu nữa xem. Tiên thể của sư phụ ta vô cùng tôn quý, lại được máu huyết của ta nuôi dưỡng suốt bảy vạn năm, đứa con của ngươi không có phúc phận nhận được"

Ly Kính xoay người lại, hai mắt đỏ sẫm, bước vài bước đến trước mặt ta : " Máu của nàng, nàng vừa nói ..."

Ta lùi về sau một bước, uất hận gào lên : " Quý quân trước đó không biết sao, ngươi cho rằng ngọc hồn của ngươi là phương thức duy nhất để bảo dưỡng tiên thể của sư phụ ta sao ? Vừa nãy Huyền Nữ nói gì chắc quý quân cũng nghe thấy rồi đấy, Bạch Thiên của Thanh Khâu chính là một cửu vĩ bạch hồ ly, máu của cửu vĩ bạch hồ ly có tác dụng gì, ngươi có thể hỏi một chút từ vương hậu của ngươi" Ta chỉ vào ngực trái mình, chỗ mà tên quý tướng Hộc kia đã đâm trúng, cười thê thảm nói : " Lúc đó tiên thể của sư phụ ta bị thương rất nặng, mỗi ngày ta phải dùng một chén máu lấy từ tim trong suốt ba tháng, thân thể ta trải qua chiến tranh cũng bị thương tổn nghiêm trọng, nếu mỗi đêm phải lấy máu huyết dưỡng tiên thể của sư phụ, căn bản không thể chịu

được tới ba tháng, nghĩ đến việc giữa ta và người có chút tình nghĩa, nên cũng mặt dày đến Đại Tử Minh Cung của người mượn ngọc hồn, lúc đó, quý quân Ly Kính, người đã nói gì với ta ?

Giọng hắn trở nên khàn khàn : " A Âm, khi đó ta cũng không biết người mang thương thế trong người, a Âm, ta cũng không biết, a Âm..."

Ta lau nước mưa trên mặt, chỉ vào băng quan của Mặc Uyên, cười nói : " Người có biết vì sao ta phải khổ khổ sờ sờ mỗi đêm lấy một chén máu từ tim trong suốt ba tháng hay không. Hiện giờ, nếu có ai nói Bạch Thiên ta là thiện thần, là bởi vì ta còn có lòng tri ân báo đáp, sự phụ ta chăm sóc ta hai vạn năm, lúc nào cũng cứu ta khỏi nơi nước sôi lửa bỏng, nếu không thể báo đáp ân tình này của người, Bạch Thiên ta cũng uổng công xưng là một thượng thần. Kể ra ta cũng là kẻ không có năng lực, ngày đó mới chỉ lấy máu trong bảy ngày, đã hôn mê không biết gì, nếu không phải lúc đó mẫu thân tìm tới, chuyên cho ta nửa tu vi, thì Ti Âm Thần Quân này đã vĩnh viễn thất tung như truyền thuyết. Đến bây giờ, vì thần tộc và quý tộc vất vả lắm mới thiết lập được tình

bằng hữu, ta không muốn coi Đại Tử Minh Cung nhà các người là địch, người còn cho là ta sợ các người sao.”

Sắc mặt Ly Kính thê lương như muốn khóc.

Nhân vừa rồi nói hăng hái quá, làm ảnh hưởng đến miệng vết thương toàn thân, lúc đây không cảm thấy gì, bây giờ đau không chịu nổi. Tốt thôi, đau này cũng chỉ là đau trong chốc lát.

Ta ho khan hai tiếng, Dạ Hoa vội vàng chạy lại khoác áo lên mình ta, mới vừa rồi ta bận ôn lại chuyện cũ với Ly Kính, không để ý thấy hắn đã cứu Mặc Uyên và cục bột nhỏ từ trong quan tài ra, đang dùng một đoạn tiên khí che chở, đứng lơ lửng sau lưng hắn. Nhìn như vậy càng thấy hắn và Mặc Uyên giống nhau, từ kiểu tóc đến trang phục, ngoài việc sắc mặt Mặc Uyên hơi tái nhợt hơn một chút, còn lại giữa hai người không có gì bất đồng.

Ly Kính vẫn yên lặng nhìn ta, dừng thật lâu, mới nói : " A Âm, cũng không phải như vậy, ngày ấy, sau khi

nàng ly khai, ta đi tìm nàng rất lâu, bảy vạn năm trời, ta vẫn chưa lúc nào thôi tìm nàng. Sau ta nghĩ lại kỹ càng, A Âm, Huyền Nữ nói đúng, ngày đó ta không đưa ngọc hồn cho nàng, cũng bởi vì biết nàng muốn dùng ngọc hồn để cứu sư phụ nàng, ta ghen tị với hẳn, a Âm, kỳ thật ta, kỳ thật ta chưa lúc nào quên tình cảm của ta với nàng.”

Một tiếng chưa bao giờ "vong tình" của hẳn làm ta kinh ngạc nhảy dựng lên, ta lấy lại bình tĩnh, thở dài : " Ly Kính, không phải người chưa quên tình cảm với ta, chẳng qua người là một kẻ cả đời chỉ biết theo đuổi những thứ gì không có được hoặc đã mất đi vĩnh viễn, một khi người đã chiếm được, người cũng chẳng còn thấy quý trọng nữa"

Trong mắt hẳn lấp loáng bóng nước, thật lâu sau, hẳn mới lau mắt nói : " Nàng nói như vậy, chỉ muốn giảm bớt gánh nặng mà thôi, trước giờ nàng chưa bao giờ yêu ta đúng không, cho nên ta ở cùng một chỗ với Huyền Nữ, nàng mới có thể buông tay một cách坦然 nhiên tiêu sái như thế, lúc đó, nàng đã chán ta đến cực điểm rồi đúng không ?"

Huyết khí trong lồng ngực vất vả lắm mới nén xuống được lại trào lên mạnh mẽ, ta cắn răng cười lạnh nói : " Lúc trước ngươi gây ra chuyện như vậy, còn muốn ta rộng lượng cùng với Huyền Nữ hai gái thờ chung một chồng sao ? Bây giờ ta thế này thì sao. Ngươi cứ nói Huyền Nữ là thân nữ tử, nên ngươi mới thương tiếc, ngay cả ngày xưa ta là thân nam nhi, thì tim cũng không phải sắt đá, bị hai bọn ngươi đối xử như vậy, cũng từng chảy máu đầm đìa, ta thương tâm tụy lụy triền miên, đêm đêm chìm trong ác mộng, lúc đó ngươi đang ở đâu ? Ngươi và Huyền Nữ đang làm gì ?"

Sắc mặt Ly Kính tái nhợt.

Ta dựa vào cánh tay của Dạ Hoa, hỏn hển thở dốc, Dạ Hoa đứng phía sau cười lạnh nói : " Quý quân đừng vội vã tính toán lại những chuyện cũ năm đó, bản quân tạm thời hỏi quý quân một câu, những chuyện vương hậu làm hôm nay, chúng ta gộp lại tính sổ một lần hay tính riêng ?"

Ly Kính chưa kịp đáp lại, Huyền Nữ đã run rẩy nói " Giải quyết riêng thì sao, giải quyết chung thì thế nào ?"

Dạ Hoa trầm giọng nói cùng Ly Kính : " Giải quyết riêng là thỉnh quý quân Ly Kính đem vị vương hậu thiếu hiểu biết của ngươi ra lột da rút gân, hồn phách đày xuống súc sinh đạo* trọn đời không được siêu sinh, để giảm bớt phần uất trong lòng bản quân. Giải quyết chung, thì tướng sĩ Thiên tộc ta đã bao năm nay không đánh giặc, nhân quá sinh hư, chúng ta có thể thử một lần, xem, nhiều năm luyện binh như thế rốt cuộc có nên cơm cháo gì không"

Huyền Nữ hít vào một hơi, òa khóc như mưa ôm chặt lấy chân Ly Kính, ngửa đầu nói : " Bệ hạ, xin hãy cứu ta"

Ly Kính nhìn nàng, đáp : " Nàng quả thật không hiểu biết gì hết"

Huyền Nữ liền kể lể : "Quả nhiên chàng muốn đem ta lột da rút gân sao ? Chàng đã quên, chàng đã quên năm đó ta từng làm những chuyện gì cho chàng sao, không có ta, chàng có thể nhẹ nhàng bước lên vị trí Quý quân như thế sao ? Bây giờ chàng lại muốn, chàng lại muốn ..." rồi nàng ta lại nài nỉ : " Bệ hạ, Thiên tộc sẽ

không xuất binh, hẳn không có quyền hiệu triệu binh lực của Thiên tộc, bất quá hẳn chỉ là thái tử mà thôi, nếu xuất binh vì một nữ nhân, đương nhiên Thiên tộc không đồng ý..."

Dạ Hoa khẽ khàng thay đổi tư thế, ôm lấy ta, nhẹ nhàng đáp : " Bản quân cũng không xuất binh vì một nữ nhân, thượng thần Mặc Uyên là vị thượng thần cao quý được tôn thờ của Thiên tộc ta, thượng thần Bạch Thiên là đế hậu tương lai của Thiên tộc ta, a Ly là kẻ thừa kế tương lai của bản quân, lần này, ba người bọn họ lại bị nhục nhã như thế trong Đại Tử Minh Cung của ngươi, ngươi thử nói xem, chúng tướng sĩ của Thiên tộc bọn ta có thể nuốt trôi mối nhục này sao ?"

Ly Kính không thềm để ý tới Huyền Nữ đang ôm lấy chân hắn, thần sắc đờ đẫn nói : "Huyền Nữ nàng bình thường cũng không được tinh táo, nếu không đã không phạm phải tội lỗi lớn như vậy, thỉnh thái tử điện hạ giao cao đánh khẽ, hé cho một con đường sống"

Dạ Hoa nhẹ nhàng nói : "Thiên nhi, nàng nói xem, có muốn mở một con đường sống cho ả hay không ?"

Lúc này tâm đã tạm thời buông lỏng, toàn thân ta đau đến mức không thốt ra lời, muốn định nói hai ba câu, lại quá mệt mỏi, chỉ lắc lắc đầu.

Huyền Nữ cười ha hả nói : "Dạ Hoa Quân, thấy người đối tốt với Bạch Thiên như vậy, người có biết, nàng ta có tư tình với sư phụ không ?"

Ta thật phân tức giận, muốn chạy qua tát cho nàng hai cái, nhưng Dạ Hoa đã bắn một tia chớp qua đó, không còn Ly Kính che chở, nàng bị đẩy lùi mười trượng, đập vào chân ngài vàng, phun ra một búng máu.

Dạ Hoa liền nói : " Vốn bản quân chẳng muốn đánh nữ nhân, Thiên nhi còn nói khuôn mặt người khá giống nàng, ta thật không nhìn ra khuôn mặt này của người, giống nàng ở điểm nào ?"

Ta đẩy Dạ Hoa ra, tự lê bước tới trước mặt Huyền Nữ, chăm chú nhìn khuôn mặt dính đầy máu tươi có phần tương tự ta, khẽ cười nói " Cái thứ hời hợt này, trước đây ta tặng cho người, cũng không để ý lắm, nhưng hiện giờ nhìn thấy dáng vẻ này hiện ra trên mặt

ngươi, ta lại không hài lòng chút nào"

Nàng hoảng sợ vội vàng lui lại, nó lảm nhảm : "
Ngươi nói lằng nhằng cái gì ? Ta vốn từ trước đến giờ
vẫn như vậy, ngươi, ngươi không được động tới dung
mạo của ta, Ngươi có thỉnh Chiết Nhan tới cũng vậy, ta,
ta cũng không sợ đâu ..."

Tay phải ta kết ấn, kinh ngạc cười nói : " Thỉnh
Chiết Nhan làm gì, vừa nãy bắt quá ta nói đùa với ngươi
một chút, cái phép thuật đổi dung mạo này, ngươi cho là
tứ hải bát hoang chỉ có một người biết sao, lão thân ta
tuy bất tài, nhưng bảy vạn năm rảnh rỗi hết ăn lại ngủ,
chẳng có việc gì làm, phép thuật này cũng tính là tinh
thâm, dù muốn lột da rút gân ngươi, cũng không thể để
ngươi mang khuôn mặt này cho người ta lột da rút gân."
Dứt lời, sử toàn lực thúc giục ấn già trong tay, một
luồng bạch quang chói lọi lóe lên, Huyền Nữ nhìn ta
ngây dại.

Ta cúi mình vỗ vỗ lên mặt nàng, lấy từ trong tay áo
ra một mảnh gương đưa cho nàng, thật may mắn, mảnh
gương này chưa bị nhiễm máu, mặt trơn bóng loáng, nói

với nàng với giọng hết sức thân ái " Thử nhìn một cái xem, khuôn mặt hiện tại này của ngươi, cũng không phải rất đẹp sao ? Đây mới là dung mạo nguyên bản của ngươi, cần phải nhớ cho rõ"

Ly Kính đứng cạnh khẽ lẩm bẩm : " Sao lại thành thế này, sao lại thành thế này"

Huyền Nữ đột nhiên hét lên một tiếng, ta bị tiếng thét chói tai của nàng gây chú ý, liền nhìn về phía sau, chỉ thấy nàng đột nhiên tự móc mắt mình ra, gào lên điên loạn : " Không, không, không, ta không phải sinh ra đã như vậy, không bao giờ ta lại sinh ra với dáng vẻ như vậy."

Khuôn mặt nhầy nhụa máu me của nàng trông khá đáng sợ.

Ly Kính vẫn còn đang đứng thất thần.

Ta lắc đầu thờ dài nói " Không hiểu biết gì cả, khả năng thừa nhận sự thật cũng quá kém." Lại quay đầu nói với Dạ Hoa : " Thật ra ta thấy, khuôn mặt nguyên bản

của nàng cũng là một giai nhân thanh tú đấy chứ."

Bình luận một phen, trong cổ họng lại thấy ngòn ngọt, khóe miệng lại trào ra vài tia máu.

Dạ Hoa ánh mắt âm đạm, ôm lấy ta nói với Ly Kính " Quý quân Ly Kính, người cần làm gì thì làm đi." rồi âu yếm nói nhẹ vào tai ta : " Thiên nhi, còn chịu được không?" Ta nghĩ nghĩ một chút, lắc lắc đầu. Trước mắt chợt thấy trắng xóa một mảng, ta liền chìm vào mê man

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Năm đó lúc ta học nghệ ở Côn Luân, quy củ trên núi cũng thật nghiêm ngặt. Buổi sáng không quá giờ Thìn phải dậy để bắt đầu buổi học, buổi tối giờ tý nhất định phải tắt đèn đi ngủ.

Về sau ta với đại sư huynh quen thân hơn một chút, những lúc sư phụ rời núi, có thể ở sau lưng người trốn học, ngủ thêm vài canh giờ, tới tận đầu giờ Ty, cá biệt cũng có hôm ngủ hẳn tới cuối giờ Ty. Thói quen này ăn sâu vào bản tính ta đã bao nhiêu năm, mặc dù hiện tại ta đã ra khỏi sư môn bảy vạn năm, nhưng vẫn giữ được thói quen đó. Mặc dù vào đông lười hơn một chút, cũng không bao giờ ngủ quá giờ Ty được. Kết quả là, ngay cả sau hôm ta sung sướng đi náo loạn Đại Tử Minh Cung,

quanh mình đầy vết thương, chân tay đau nhức, đầu phát lạnh, tới đúng giờ cũng tự nhiên tỉnh giấc. Nhìn thấy mình đang nằm đúng trong phòng mình ở hồ ly động, liền thấy an lòng.

Hôm qua, ta ngất không đúng lúc, nên cũng không tận mắt thấy Dạ Hoa mang Mặc Uyên, cục bột nhỏ cùng ta thoát ra, nhưng căn cứ vào tu vi của hắn, thì mấy chuyện này đương nhiên là dễ dàng.

Xưa nay Mê Cốc vốn lạnh lợi, chắc là đã mang tiên thể của Mặc Uyên về Viêm Hoa động. Nhưng không rõ hắn có đặt tiên thể của người đúng theo cái tư thế mà người vẫn ngủ yên mọi khi hay không. Ta cũng không yên tâm lắm, liền xúc chấn dật định đi xem thử một cái.

Vừa cử động một chút, lại động tới vết thương trước ngực, làm ta đau đến mức cắn răng hít một hơi

Nghe thấy tiếng hít thở của ta, một cái gì đó chọt giật giật mép chấn của ta. Ta giật mình mở mắt ra nhìn thử, đập thẳng vào ta là hai ánh mắt nóng bỏng. Chủ nhân của ánh mắt đang gục đầu bên cạnh giường ta, khô

sở phiền muộn rồi lại vui vẻ nhìn ta.

Ta sững sốt vô cùng

Ta sững sốt cũng có lý do của nó.

Giống như những kịch bản ta từng xem ở phạm giới, nếu một thư sinh gặp phải sơn tặc, bất ngờ có một hiệp sĩ đi ngang qua rút đao tương trợ, đợi đến khi vị thư sinh sợ bóng sợ gió đã ngất xỉu kia tỉnh lại, nhìn thấy đầu tiên tất nhiên là một vị ân nhân hiệp sĩ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chẳng có người nào viết kịch bản lại vô tình để một kẻ chạy cờ lọt vào mắt. Có thể nói bây giờ ta giống như một vị thư sinh gặp cường đạo, lẽ dĩ nhiên đây là cơ hội tốt nhất để vị hiệp sĩ can đảm Dạ Hoa xuất hiện, từ đâu lại nảy ra một kẻ vốn không thể là nhân vật chính. Chuyện đó đương nhiên mới làm ta sững sốt như vậy.

Vị nhân huynh chạy cờ chăm chú nhìn ta hồi lâu, rồi mới khẽ nói : " Nàng, hiện tại nàng sao rồi ?"

Ta cẩn thận nhúc nhích người một chút, nói : " Ngủ một giấc, tinh thần cũng tốt lắm rồi, cũng phải được

khỏi được tới bảy tám phần"

Quả thật ta là một thượng thần, tiên thân này tuy sớm trải qua đủ loại kiếp nạn, thương thể nếu bình thường thì cũng nhanh chóng khỏi hơn những thương nhân bình thường, nhưng cũng không thể quá nhanh như vậy. Ta nói dối như thế, là bởi vì vị nhân huynh trước mặt đây hơi khó đối phó. Nếu ta tỏ vẻ yếu đuối trước mặt hắn, thể nào hắn cũng thừa dịp ta đang mang thương thể, âm thầm hạ độc thủ không nặng cũng nhẹ, có phải ô hô ai tai không.

Ta với vị nhân huynh này cũng có quan hệ sâu xa, phải tính từ lúc Chiết Nhan tặng tọa kỵ Tất Phương Điều cho tứ ca. Lúc Chiết Nhan đi săn bắt ở Tây Sơn về chỉ có Tất Phương kia, chính là vị nhân huynh mũ áo chỉnh tề đang đứng trước mặt ta.

Tất Phương trở thành tọa kỵ của tứ ca của ta, quan hệ giữa mấy người bọn ta rất tốt, hắn từng chở ta trên lưng đi tới Thập Lý Đào Lâm ăn đào, uống rượu vài lần. Sau đó, không hiểu vì lý do gì, nhất quyết không chịu cống ta nữa.

Cũng phải một nghìn năm sau, cuối cùng ta cũng tìm ra một manh mối.

Đại khái là hấn thích Phượng Cửu, mà mỗi khi đến chơi Phượng Cửu chỉ quần quýt ở một chỗ với ta, cho nên hấn mới sinh hiềm khích với ta.

Sự ghen tị của tên này cũng thật vô lý, ta cũng không thèm chấp hấn, nhưng hấn lại cực kỳ tích cực, giống như mỗi ngày phải cãi nhau với ta một hai câu, nếu không hôm đó sẽ không sống nổi. Đến lúc hấn bỏ trốn, ta còn trộm vui sướng đến mấy ngày.

Cửa sổ mở rộng, mặc dù ánh sáng không gắt lắm, nhưng nhãn tình của ta không tốt lắm, nên cũng bị đau một chút. Tất Phương nhanh chóng chạy lại chỗ ta nói : "Ta đóng cửa sổ lại nhé"

Ta bị sự dịu dàng hiềm có này của hấn dọa cho một trận suýt nhảy dựng, ừ nhẹ một tiếng bằng giọng mũi.

Hấn đóng cửa sổ xong quay lại, lại vuốt phăng mấy góc chần cho ta, ở gần giường một chút, rồi lại hỏi ta có

khát nước hay không. Cho dù là Mê Cốc cũng không chu đáo cẩn thận như vậy.

Quả thực ta cũng hơi khát, nhưng Tất Phương thế này làm ta cũng thấy nghi ngờ, đợi hấn đang tỏ vẻ lo lắng đi châm trà, liền giật mình tỉnh ngộ.

Ta rầu rĩ cười nói : " Tứ ca ? Huynh là tứ ca có phải không. Nhân lúc pháp lực của ta suy yếu, không nhận rõ được phép biến hóa, nên mới biến thành dáng vẻ Tất Phương đến chọc ta. Hắc hắc, vẻ ngoài biến hóa không sai chút nào, nhưng tính cách lại không giống, huynh không biết hàng ngày Tất Phương không bao giờ dùng cái dáng vẻ ôn hòa thế kia đến đối xử với ta đâu."

Cái bóng đang châm trà hơi dừng lại một chút.

Hấn quay đầu lại, trông dáng vẻ hơi kỳ quặc một chút, nói : " Ta không biến hóa gì cả, đúng là Tất Phương, Thượng Thần và điện hạ đến Tây Hải có việc, một mình ta ở Đào Lâm cũng không vui, liền trở về nhìn trộm nàng một chút."

Ta sừng sốt, môi hơi run lên, rồi mới phá ra cười : " Ha ha, nhóm lông vũ bọn người tính tình cũng hơi lạnh lùng một chút, không giống bọn tẩu thú chúng ta, ha ha, ta nói như vậy người đừng để bụng, người đừng để bụng"

Trên mặt hắn không nhìn ra được vui buồn, chỉ bưng trà tới giúp ta uống hai ngụm. Nhìn ta hồi lâu, bỗng nhiên nói : " Nếu ta ở bên cạnh nàng, có liều mạng dùng hết cả tu vi cũng không để bọn chúng làm thương tổn tới nàng mấy may"

Ta ngượng ngùng nói : " Điều xuất thân từ cái động hồ ly, đó là tự nhiên, đó là đương nhiên, nếu Tất Phương người đánh nhau với kẻ khác, ta đương nhiên cũng phải giúp một tay", lại nhớ hắn vừa nói "liều mạng dùng hết cả tu vi" trong khi ta chỉ nói " trợ giúp một tay" tự nhiên có vẻ không nhiệt tình lắm. Nên ta mới khụ một tiếng nói : " cho dù là bị đánh thành tro bụi vĩnh viễn không siêu sinh". Thốt ra xong cảm thấy món nhân tình này còn lớn hơn của hắn, cũng cảm thấy hơi vui mừng.

Mấy câu đầu lưỡi này bất quá chỉ là đưa chuyện,

cực kỳ dễ dàng, người một câu ta tiếp một câu, mặc dù mấy lời này cũng không có gì là thật tình, nhưng nghe qua cũng làm cho người ta thấy vui vẻ. Có điều Tất Phương lại chẳng có vẻ gì là vui sướng, chỉ trừng mắt nhìn ta, tuy là trừng mắt, nhưng lại không giống như bình thường, có thêm vài phần oán trách.

Ta hắt xì một cái.

Hắn chạy vội tới cạnh giường : " Thiển Thiển, nàng muốn giả ngọc tới bao giờ, nàng vốn biết rõ từ trước đến nay, cả Thanh Khâu này ta chỉ nhớ tới nàng, lại cố tình chọc giận ta"

Ta choáng váng.

Mẹ ơi, người ta nói vũ cầm là loại trung trinh nhất, không có tình cảm thì thôi, hễ động tình rồi thì đến chết không rời. Nếu nhớ một người, thì cho đến già, đến chết, cũng chỉ nhớ đến người đó. Tất Phương đã thương nhớ chất nữ của ta, theo đúng truyền thống của vũ cầm bọn họ, đáng nhẽ phải nhớ đến nơi đến chốn, từ lúc nào, từ lúc nào hắn đã chuyển sang người ta vậy ?

Hắn lại nói tiếp : " Bởi vì ngày đó nàng với Thái tử Thiên tộc đã có hôn ước, ta không còn cách nào khác đành chôn giấu tình cảm của mình. Nhưng lần này, nàng gặp đại nạn như thế này, hắn không thể bảo vệ nàng một cách chu toàn. Nghe nói trên thiên cung hắn còn có một vị thứ phi, ta đã ra ngoài nhiều ngày như vậy, đã tính toán rất kỹ, hắn phong lưu như vậy, cũng không thể toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, làm sao ta có thể yên tâm giao nàng cho hắn, ta ... "

Hắn chưa nói hết lời, cửa lạch cạch một tiếng, mở ra

Dạ Hoa sắc mặt xanh mét đứng ở cửa, trong tay cầm một chén thuốc, vẫn còn nóng hôi hôi tỏa khói mù mịt. Ta trong lúc mờ mịt vẫn có thể cảm khái một phen, liều chết báo ân đột nhiên lại biến thành tiết mục phong nguyệt, cái vở kịch này cũng thật là một vở kịch đặc sắc.

2

Tất Phương liếc Dạ Hoa một cái đầy dò xét, rồi

không nói gì nữa.

Dạ Hoa cầm chén thuốc đặt trên bàn, bởi vì Tất Phương đã đứng sát cạnh giường, nên hắn đành ngồi trên bàn, lạnh lùng, cũng không nói câu nào.

Không khí trong phòng nhất thời tĩnh lặng.

Nhân thể còn rảnh rang, ta cũng nên nói rõ ràng với Tất Phương. Hắn vừa mới nói vì ta và Dạ Hoa có hôn ước, nên mới chôn giấu tình cảm thật của hắn.

Hắn chôn giấu tình cảm thật sự của hắn cũng quá giỏi, ngọt nhạt một vạn năm mà ta cũng không thể nhìn ra, cũng thật ngưỡng mộ.

Mặc dù ta không có tình cảm gì khác thường với Tất Phương, nhưng hắn nói rằng hắn luôn nhớ đến ta, bây giờ đột nhiên thổ lộ, làm ta cũng hơi vui mừng một chút. Cũng tại cái tên Tang Tịch tự nhiên từ hôn, làm Thiên Quân ban chỉ tứ hôn, khiến một kẻ như ta vốn dĩ đã có một thời tuổi trẻ vui vẻ yêu đương, cuối cùng lại tẻ nhạt trôi qua, đương nhiên cực kỳ buồn chán so với

những thân tiên cùng niên kỷ. Mặc dù ta chưa bao giờ biểu hiện ra, nhưng kỳ thật trong lòng ta vẫn để ý tới chuyện này. Bây giờ Tất Phương giải bày như thế, vừa làm ta có thể giải tỏa được mối chua xót suốt năm vạn năm, vừa thực cảm động.

Ta cảm thấy mặc dù không thể toại ý Tất Phương, nhưng những lời cự tuyệt cũng nên nói ra một cách ôn tồn nhẹ nhàng, không thể để hấn thương tâm. Vì vậy ta liền lúng túng nói : " Này, dù sao ta cũng đã đính hôn với Thiên tộc, ta với ngươi, ha ha, ta với ngươi cũng chỉ là có duyên không phận. Ngươi nói thương ta, ta cũng thực vui mừng. Có điều chuyện gì đi chăng nữa, thì làm gì cũng phải có trước có sau mới phải đạo"

Ánh mắt Tất Phương sáng rực lên, nói : " Nếu ngươi có thể ở cùng với ta, ta nguyện đắc tội với Thiên tộc" dứt lời liếc Dạ Hoa một cái. Ta quay sang nhìn thử, trong làn khói thuốc lập lòe, sắc mặt Dạ Hoa đã khó chịu đến mức không thể dùng lời nào để miêu tả.

Dạ Hoa trung ra bộ mặt khó coi như vậy cũng không phải không có lý. Ta cũng hiểu được, bản thân là

ta vị thì tử chưa qua cửa, lại có thể làm một chuyện hoang đường là ngồi bàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt với nam tử khác trước mặt hắn, đương nhiên không để lại chút mặt mũi nào cho hắn. Nhưng ta với Tất Phương thật ra rất quang minh chính đại, lỗi là do hắn tới không đúng lúc, ta không thể vì hắn tự tiện xông tới mà không giao thiệp với Tất Phương nữa. Dù sao giao tình giữa ta và Tất Phương cũng không tệ.

Suy nghĩ kỹ một chút, ta mới thoải mái nói với Dạ Hoa : " Hay người ra ngoài một chút được không ?"

Hắn không thèm để ý đến ta, cúi thấp đầu trước chén thuốc màu đen như mực.

Tất Phương lại ngồi sát lại gần ta hơn một chút, ôn nhu nói : " Người chỉ cần nói, người có nguyện ý ở cùng một chỗ với ta không ?"

Làm trò trước mặt Dạ Hoa như thế, quả thật hắn cũng khá can đảm.

Ta ngượng ngùng nói : " Người cũng biết là ta rất

trọng lễ nghĩa và cấp bậc, nếu Thiên tộc đã định ra hôn sự, đương nhiên ta cũng không thể làm chuyện gì khiến Thanh Khâu và Cửu Trùng Thiên gặp vấn đề khó xử. Người quan tâm đến ta như vậy, ta cũng thực sự cảm kích. Nhưng hai người chúng ta thật sự là hữu duyên vô phận, rốt cuộc có gì đi chăng nữa thì cũng chẳng đi đến đâu, nếu người thực sự tương niệm đến ta như vậy, cũng không phải là sáng suốt, tốt nhất là nên thôi đi, cuối cùng ta cũng biết được tâm sự này của người, tuyệt đối sau này ta sẽ không bao giờ quên "

Lúc này ta ăn nói cực kỳ cẩn thận, không chê vào đâu được, giữ được mặt mũi cho Tất Phương, mà cũng giữ được mặt mũi cho Dạ Hoa.

Tất Phương sắc mặt thẫn thờ nhìn ta trong giây lát, rồi lại thở dài một hơi. Lại giúp ta đém chẵn, sau đó mới xoay người đi ra khỏi phòng. Chỉ có Dạ Hoa vẫn ngồi bên cạnh bàn, khuôn mặt bị khói thuốc che phủ, nhìn cũng không rõ lắm.

Ta ngủ một giấc này, đầu óc mới tỉnh táo được chừng một phần mười mà thôi. Đến lúc nói chuyện rõ

ràng với Tất Phương xong, vừa sợ, vừa vui, vừa lo lắng lại vừa thoải mái, lại làm đầu óc choáng váng hơn một chút. Nhưng ta vẫn nhớ tới việc phải đi Viêm Hoa Động một chuyến, có điều Dạ Hoa đang ngồi trong phòng ta, cũng không tiện. Ta cân nhắc xem tìm lý do gì để hắt rời phòng mình, nghĩ một lúc, cuối cùng thở nhẹ một hơi nói với hắn : "Này, phiền người mang thuốc qua đây cho ta, đột nhiên ta thấy mệt mỏi quá, uống thuốc xong ta muốn ngủ một lúc cho tốt, người cứ đi việc của người đi"

Hắn ừ một tiếng, liền bung thuốc mang tới.

Bao nhiêu vị thuốc, mà khiến thuốc đắng như vậy, chắc cũng là một bài thuốc hay. Chi có một chén thuốc, mà đắng đến mức từ đầu tới chân ta đều run lẩy bẩy.

Dạ Hoa cầm cái chén không để ở ghé bên cạnh, nhưng cũng không đi, chỉ quay đầu nhìn ta, nói "Nàng có biết không, từ trước đến giờ mỗi lúc nàng không muốn ta xuất hiện trước mặt nàng, đều lấy lý do là mệt mỏi rã rời. Bây giờ có thật là nàng mệt mỏi hay không ?"

Ta ngần ra.

Quả thật đây đúng là một lý do ta hay dùng, có điều lần này vạn bất đắc dĩ không tìm ra lý do nào khác mới phải lôi đại ra, chứ không phải là từ trước đến giờ đều thế.

Ta còn đang suy nghĩ những việc từ trước tới giờ, hấn đã ôm chặt lấy eo lưng của ta. Bởi vì ta bị thương nặng, nên tự nhiên đã biến lại nguyên hình, thân hình hồ ly không giống với con người, lưng là lưng mà chân là chân, hấn lại có thể biết đích xác chỗ nào là eo lưng của hồ ly, ta cũng thực sự bội phục.

Giọng hấn hơi khe khẽ lại có phần chậm rãi : "Thiên nhi"

Ta ừ một tiếng.

Hấn lại chỉ ôm chặt lấy ta, không nói năng gì. Hồi lâu sau, cuối cùng mới thốt ra một câu : "Mới vừa rồi những lời nàng nói, đều là thực lòng sao ?"

Ta suýt hôn mê, những lời vừa rồi, ta đều nói cho

Tất Phương nghe, chứ không liên quan gì đến hắn. Ta có thật tâm hay không, lẽ ra người hỏi phải là Tất Phương mới đúng chứ.

Trên mặt hắn như nở một nụ cười, nhưng không rõ được trong đó bao hàm những suy nghĩ gì : "Lần này ta và cục bột nhỏ hai người bọn ta đến Thanh Khâu ở mấy ngày nay, nàng thường xuyên châm trà cho ta, cùng chơi cờ với ta, đều là bởi vì giữa hai chúng ta có hôn ước phải không, nếu người có hôn ước với nàng là một người khác, nàng ..." Hắn lại ôm ta chặt hơn một chút, thở dài một hơi, nhưng cũng không nói tiếp.

Trong lòng ta vốn dĩ rất minh bạch, thấy những câu hỏi vừa rồi của hắn thật sự kỳ lạ, chuyện này cũng không quá rõ ràng sao, nếu không phải hai người bọn ta đã có hôn ước, làm gì có khả năng hắn ở lại nơi đây mà quay lại dây dưa. Chính xác là vừa tới cửa Thanh Khâu, đã bị Mê Cốc đuổi ra, lấy đâu ra cái chuyện vào được hồ ly động, rồi lại được dành riêng cho một gian phòng, còn chưa nói đến việc ta còn thu dọn thư phòng ngày xưa của Tam ca cho hắn sử dụng, ân cần tận tụy đến như vậy.

Lúc ta và Dạ Hoa quen biết, hắn mang dáng vẻ một tòa núi băng ngay cả lông mày cũng không động đậy, thế mà giờ đây lại biểu hiện trước mặt ta cái dáng vẻ yếu đuối đến chùng này, thật đúng là không giống bình thường.

Ta cười gượng hai tiếng : " Ta đối với ngươi như vậy cũng không phải chỉ do có hôn ước kia."

Thân thể hắn cứng đờ, ngẩng đầu nhìn ta, trong ánh mắt có tia sáng gì đó lấp lóe.

Ta bị hắn nhìn cũng không tự nhiên lắm, liền ho mấy tiếng nói : " Trong thời gian ngươi ở động hồ ly, mỗi ngày phải vất vả phê duyệt công văn, nhưng vẫn nhớ nấu cơm cho chúng ta. Những việc đó làm ta rất cảm động và tưởng niệm, sau này cũng không bao giờ quên. Tục ngữ có câu, có qua có lại, ngươi cho ta một quả đào, ta sẽ đáp lại ngươi một quả mận, nếu không phải một quả mận thì cũng phải là một quả sơn trà. Nếu đối người khác cũng có hôn ước với ta, không thể đối xử với ta giống như ngươi, thì đương nhiên ta cũng không thể nhẫn nại uống trà chơi cờ với hắn."

Mấy lời này ta nói ra cũng thật hợp lý, đây đúng là đạo lý khiến vợ chồng có thể ở chung về lâu về dài, có điều ánh mắt Dạ Hoa lại trở nên buồn rầu. Trông hẳn buồn rầu như vậy hồi lâu, ta cũng không hiểu vì sao hẳn lại buồn rầu, cũng không tiện quấy rầy, chỉ mong mọi sự nhanh chóng kết thúc, lúc này ta chỉ nghĩ tới việc đôi cắm chế vào động khẩu Viêm Hoa Động.

Đột nhiên hẳn chỉ thờ dài nãy nê mà vùi đầu vào vai ta, rầu rĩ nói : " Chưa bao giờ ta làm đồ ăn cho người khác, ta chỉ nấu cho một mình nàng thôi"

Ta dùng móng vuốt vỗ vỗ lưng hẳn, gật đầu nói : "Trù nghệ của ngươi tốt lắm, nên bớt chút thời giờ mà nấu cho cha mẹ và ông nội của ngươi ăn vài lần, coi như thể hiện được đạo hiếu"

Hắn không để ý đến những lời ta nói, lại nói tiếp : " Những việc đó ta làm cũng đều không phải vì hôn ước với nàng. Ta đến Thanh Khâu ở lại cũng không phải chỉ vì a Ly nhớ nàng."

Ta tỏ vẻ hiểu biết : " À, hóa ra xuống bếp cũng là vì

hứng thú của người. Cái hứng thú này cũng đúng là một hứng thú rất tốt, cũng thật đặc dụng"

Hắn vẫn ôm chặt lấy ta, không để ý những gì ta nói, lại tiếp tục nói tiếp : " Thiên nhi, ta yêu nàng"

Trời sập xuống cũng không làm người ta kinh ngạc bằng việc này.

Ta nguyên cho rằng nhân duyên của mình giống như một gốc cây vạn tuổi, dù có trăm triệu năm sau cho đến chết cũng không nở ra hoa, ai ngờ, cái gốc cây vạn tuổi này, tự nhiên lại nở hoa rồi. Mà không phải hoa thường, còn là một đóa hoa

3

Dạ Hoa ngẩng đầu nhìn ta với vẻ dò hỏi : " Nàng, nàng nói sao ?"

Ta vẫn còn trong cơn khiếp sợ chưa thể tỉnh lại được, thật không biết nói sao, có hay không có cái gì, mới khó khăn hít một hơi nói " Này này, bây giờ không phải lúc đùa giỡn nhé."

Hắn cười lạnh nhạt nói : " Ta cũng không tìm ra cái thời điểm nào để thích hợp nói điều này hơn, không tình cảm đương nhiên có thể làm vợ chồng lâu dài, nhưng ta vẫn mong chờ giữa ta và nàng có thể có tình cảm thật sự đến cuối đời."

Mỗi câu mỗi chữ của hắn đều làm người ta choáng váng. Mặc dù ta hơi khiếp sợ, nhưng trong lúc đó vẫn có thể có một chút thanh tĩnh. Mới đầu, ta không bao giờ có thể đoán ra được là hắn nghĩ như vậy. Bây giờ nhớ lại những việc trước đây, từng chuyện từng chuyện từ từ lướt qua trong óc ta. Cân nhắc sơ sơ, mới thấy là cái tâm tư đó của hắn, cho tới bây giờ, cũng đã hé lộ không ít lần. Khuôn mặt già nua của ta đỏ ửng lên, may mà ta đang hiện nguyên thân, trên mặt đầy lông hồ ly, nên cũng không lộ ra vẻ xấu hổ.

Trời cao chứng giám, xưa nay trong lòng ta nghĩ đến hắn đều là những suy nghĩ cực kỳ đứng đắn, mặc dù sau này chúng ta trở thành vợ chồng, thì cũng muốn chỉ là hai vợ chồng trên danh nghĩa, chỉ có tình cảm tri âm tri kỷ, không bao giờ tới cái tà niệm gì.

Thái độ đối xử của Dạ Hoa rất được lòng người, nếu như ta có một chút tình cảm khó lường gì đó với hắn, thì bất quá cũng chỉ là thái độ đứng từ trên cao nhìn xuống của bậc trưởng bối, quan tâm bảo vệ bậc tiểu bối, mặc dù ta muốn trải qua những ngày thanh tĩnh vô vị, nếu bất hạnh cũng phải chịu theo, thật cũng không để phúc cho con cháu.

Những lời vừa rồi nói cũng thật hữu lý, Dạ Hoa không nói gì, ta cũng can đảm hơn nhiều, nghiền ngẫm cẩn thận lại một chút, mới đem ý tưởng trong lòng ta này ra thương lượng với hắn : " Với niên kỷ này của ngươi thực ra cũng nên ân ân ái ái với mấy người cùng độ tuổi. Tốt nhất thừa dịp bây giờ cái nghiệt tâm này của ngươi đối với ta còn chưa sâu đậm, hãy sớm từ bỏ. Chờ đến khi nào ngươi bằng tuổi ta bây giờ, sẽ hiểu được sống ngàn ấy năm trên đời, tình yêu sớm đã coi như gió thoảng, không còn chút gì hứng thú đến. Đó là cảnh giới trên cao gió lạnh. A, Thiên quân kia, chỉ bằng một đạo thiên chỉ lại ép hai người bọn ta làm một gia đình, kỳ thật ta vẫn thấy đối xử như thế thật không phải với ngươi. Nhưng ngươi cũng đừng quá thương tâm, sau khi chúng

ta kết hôn, ta có thể cưới thêm cho người vài vị thứ phi tuổi trẻ mỹ mạo"

Nói xong những lời này, tảng đá lớn trong lòng cũng như đã được rũ bỏ. Trong lòng thư thái, thấy mọi sự thật yên bình.

Nghĩ lại trong tứ hải bát hoang này, một vị chính phi cao cả độ lượng như ta, ngay cả Dạ Hoa cưới ta, tuổi tác hơi lớn một chút, nhưng nếu căn cứ vào điểm này, thật nên đốt hương chào đón mới đúng.

Thế nhưng hấn lại không cao hứng chút nào như ta tưởng tượng. Thần sắc trắng bệch, hấn chỉ nhìn chăm chăm vào ta, rồi nói : " Đây là những lời tự đáy lòng nàng sao ?"

Ta nghiêm mặt nói rất khẩn thiết : " Đúng, còn thật hơn cả vàng"

Ta nghĩ là hấn muốn nhắc tới cái chuyện cưới thứ phi này, hấn chỉ muốn ta cam đoan, không ngờ là ta vừa nói xong những lời này, khuôn mặt hấn vốn đang trắng

bêch, lại càng thêm sa sầm.

Sống đến ngần này tuổi, nhân sinh không khỏi nguội lạnh, những cái chuyện tình cảm như thế này, chính là cái thứ trăm vạn lần không nên đắm chìm vào. Ta tiếp tục nghiêm mặt nói một cách khản thiết : " Thiên thu vạn tái ta cũng nói như vậy, ta với ngươi sẽ bảo trì mối quan hệ thông gia thuần khiết. Kỳ thật hai vợ chồng mà có tình cảm cũng không phải là chuyện tốt. Ví dụ như một ngày nào đó ngươi muốn nạp thiếp, cũng không được thuận lợi. Đừng nghĩ rằng cứ như bây giờ đã là tốt lắm, ngươi phải phóng tầm mắt nhìn xa trông rộng một chút. Haizz, đại để là bây giờ ngươi không cần hiểu những gì ta nói, đợi đến một ngày nào đó, ngươi vừa mất một kẻ nào đó, muốn cưới nàng về Tả Ngô Cung, lúc đó mới hiểu được lòng tốt của ta."

Hắn im lặng trong chốc lát, rồi chậm rãi nói : " Nàng, cố ý nói những lời thế này, để làm ta thấy khó chịu sao ?"

Trong lòng ta khẽ choang một tiếng, hiện giờ đúng là hắn si mê ta quá đỗi, tuy thực là ta có lòng tốt, nhưng

nói ra những lời như thế này, nếu suy nghĩ cẩn thận lại một chút, cũng có phần hơi sớm.

Vì thế ta yên lặng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn hắn, không biết phải khuyên nhủ hắn như thế nào cho tốt. Chỉ cảm thấy những chuyện này, thôi để sau này từ từ bàn bạc lại.

Hắn ôm chặt ta vào trong lòng, giọng khàn khàn : " Ta chỉ yêu một mình nàng, không bao giờ yêu bất kỳ kẻ nào nữa", dừng lại một chút, lại thì thào gì đó, nghe không được rõ lắm.

Haizz, thật là làm người ta đau lòng, cái hài tử đang yêu này đúng là hết hy vọng cứu chữa rồi.

Dạ Hoa từ từ buông ta đang bị chấn kinh ra, nhưng cũng không vội đi, chỉ khẽ đặt ta xuống, lại kéo phẳng bốn góc chăn. Mặc dù ta bị trọng thương, nhưng cũng không suy yếu đến mức đó, ngay cả cái động tác nhẹ nhàng nhất là nằm xuống thế này cũng không làm nổi. Nhưng nhìn thần sắc buồn bã của hắn, ta cũng không tiện lửa cháy đổ thêm dầu, chỉ có yên lặng mặc kệ hắn

chăm sóc.

Hắn dém xong mấy góc chần, lại cầm lấy chén thuốc không đang đặt trên bàn, rót một chén trà, sau đó tha thả quay lại, ngồi tựa mạn giường, nói : " A ly chỉ bị hơi kinh hoảng, đã đưa lên Thiên Cung, cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ tu dưỡng mấy ngày là ổn. Ta vốn định mang cả nàng lên Thiên Cung, Linh Bảo Thiên Tôn ở trên Thượng Thanh Cảnh có một cái suối nước nóng, rất thích hợp để nàng nghỉ ngơi" lại nhíu nhíu mày đáp " lại bị tên Tất Phương không biết trời đất gì kia ngăn đón. Bất quá, nàng chỉ cần đồng ý, hắn cũng không nói năng gì. Nàng trước nằm nghỉ đi, sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ lên Thiên Cung"

Cái suối nước nóng trên Linh Bảo Thiên Tôn kia ta cũng nghe nói qua, cũng là một thứ rất tốt, thương thể giống như ta thể này, nếu nghỉ ngơi bình thường cũng phải mất cả tháng, nếu ngâm suối nước nóng đó, cùng lắm chỉ vài ba ngày có thể đỡ rồi. Cũng phải nhờ mặt mũi của Dạ Hoa, ta mới có thể có cái tiện nghi lớn như vậy, nghĩ lại cũng thật vui.

Nói xong những câu này, hấn liền nhắm mắt dưỡng thần. Ta vẫn muốn trốn đi Viêm Hoa động nhìn trộm Mặc Uyên một chút, cân nhắc hồi lâu, mới từ tốn nói " Hôm nay ngươi không phải phê công văn sao ?"

Hấn hơi mở mắt, nói " Hôm nay cũng không vội vàng gì, nàng vừa nói như vậy, ta liền ở lại đây bồi tiếp nàng một chút"

Khóe miệng ta bắt đầu nhăn nhăn.

Chưa bao giờ hấn bày ra cái cố giống như vậy, cười một cách khiêm tốn nói : " Sao vậy, lại không mệt nữa à"

Ta buồn bã cắn răng nói : " Không có gì cả."

Dạ Hoa hôm nay thật chẳng giống mọi khi chút nào. Trước đây, từ lúc hấn bắt đầu ở Thanh Khâu nhà ta, kể cả những khi cực kỳ nhàn nhã, thì phân nửa thời gian cũng là ở trong thư phòng phê công văn, vội đến mức chân không chạm đất.

Lần này tuy xảy ra chuyện lớn như vậy, vị tiểu tiên Già Quân kia cũng không thể để cho hấn nhàn nhã mấy

ngày, công văn kia nhất định cũng từ trên trời đưa xuống ào ào.

Công văn ngày hôm qua và hôm nay chất đống như thế, đêm nay Dạ Hoa số khổ kia nhất định cũng không thể ngủ yên.

Ta nghĩ kỹ lại, hẳn dựa vào cạnh giường ta như thế này, cũng không phải muốn chọc tức ta, chắc cũng chỉ muốn thư giãn một chút. Cái này cũng giống như phạm nhân ở phạm giới phạm tội phải chặt đầu, trước khi bị chặt đầu sẽ được đối xử tốt một chút, được một bữa ăn ngon trước khi lên đoạn đầu đài. Cũng như Dạ Hoa này tính nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị sao cho tinh thần thập phần sảng khoái, rồi mới chạy đi thư phòng đối phó với công văn hai ngày liền. Hẳn nghỉ ngơi như vậy, lấy một kẻ từng trải như bản thượng thần ta phỏng đoán, cùng lắm chỉ tầm hai tuần trà.

Vì thế ta cũng giả vờ ngủ để đối phó, trong lòng thầm tính toán, đợi hẳn đứng dậy, sẽ biến thành hình người đi Viêm Hoa Động.

Không nghĩ tới tính toán một hồi lại không thu được kết quả gì. Ban đầu ta còn tỉnh táo một chút, bắt quá chưa tới nửa chén trà, đã mơ hồ chìm vào giấc mộng.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ta lại mơ thấy một giấc mộng.

Giấc mộng này mấy vạn năm nay chưa thành, lại công đức viên mãn trong ngày hôm nay.

Ta mơ thấy Mặc Uyên.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Mấy ngàn năm đầu lúc Mặc Uyên mới ra đi, ta khổ sở chờ đợi, ngày ngày vẫn trông mong rằng có thể nằm mơ thấy người, để hỏi một câu, đến bao giờ người mới có thể trở lại. Mỗi đêm, trước khi chìm vào giấc ngủ, ta đều tâm niệm trong lòng tới năm sáu lần, cố gắng nhớ thật rõ ràng, chỉ sợ lúc mộng thấy Mặc Uyên lại quá kích động, quên mất vấn đề quan trọng nhất này. Nhưng sau một thời gian dài ta vẫn không mộng thấy, rốt cuộc cái suy nghĩ này cũng phai nhạt dần. Có điều nó vẫn được tâm niệm bao nhiêu năm, nên lần nằm mơ này, ta vẫn nhớ kỹ tới cái thứ thóc mục vùng thối này, sau bảy vạn năm rốt cuộc ta có thể đem cái vấn đề phức tạp này ra phơi nắng.

Bản thượng thân ta cũng thực bội phục sự anh minh của mình.

Sơ mộng chính là cảnh ban đầu lúc Chiết Nhan dẫn ta tới Côn Luân bái sư.

Lúc đó ta vừa qua sinh nhật năm vạn tuổi, cũng bằng độ tuổi của Dạ Hoa bây giờ.

Bởi vì mẫu thân sinh bốn con trai, khó khăn lắm mới sinh ra một nữ nhi, mà nữ nhi này lúc còn trong bụng mẹ đã mắc bệnh, sinh ra mặt mũi cũng nhăn nheo ốm yếu, vì thế cả già lẫn trẻ trong hồ ly động đều chăm sóc ta chu đáo. Bốn vị ca ca đều tự do lớn lên, chỉ riêng ta lại thập phần bất đồng, thực đơn sinh hoạt hàng ngày cực kỳ cẩn thận nghiêm ngặt. Bước chân đi khỏi hồ ly động bất quá chỉ có hai nơi Thanh Khâu với Thập Lý Đào Lâm của Chiết Nhan. Ta cố gắng chịu đựng hai vạn năm, đã cực kỳ khỏe mạnh rồi, mà phụ thân mẫu thân vẫn lo lắng.

Lúc được hai vạn tuổi, phụ thân và mẫu thân nhân có một việc cũ không thể ở Thanh Khâu, liền đặc biệt sai

tứ ca đến trông nom ta.

Vị tứ ca nhà ta này cũng là một nghệ sĩ cực kỳ tài giỏi, lúc nào cũng mang trên mặt một cái mặt nạ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng sau lưng không biết gây ra những chuyện thị phi gì.

Ta cực kỳ trông chờ tứ ca.

Lệnh của cha vừa ban ra, vị tứ ca tuổi còn niên thiếu không ra gì kia ngậm một nhánh cỏ ngồi ở trước hồ ly động, vẻ mặt từ ái nhìn ta nói : " Từ hôm nay trở đi, tứ ca sẽ cẩn thận chăm sóc muội, trèo cây trộm trứng chim, có ta, tất cũng có muội, mà xuống sông bắt cá, có ta, tất cũng có muội"

Ta với tứ ca thập phần hòa hợp ăn khớp với nhau.

Lúc đó Chiết Nhan kia đã cực kỳ quan tâm tứ ca của ta, chỉ cần đưa ra danh hào của lão, tai họa có lớn tới đâu cũng có thể bình an dẹp xuống. Vì thế tứ ca mang theo ta gây náo loạn trên trời dưới đất không chút cố kỵ, suốt ba vạn năm liền.

Đến khi mẫu thân và phụ thân ta rảnh rỗi ngẫm nghĩ tới việc dạy dỗ nữ nhi, cho rằng đã sinh ra một nữ nhân, phải dạy dỗ nàng sao cho ôn nhu hiền thực văn nhã hào phóng, ta đã không thể giáo dưỡng nổi rồi.

Cũng thật may là tuy ta ở cùng tứ ca đến tận lúc năm vạn tuổi, hai huynh muội chúng ta gây không ít việc nhỏ, nhưng lại không gây ra chuyện gì lớn, việc gì cũng trôi chảy, làm bọn ta không khỏi kiêu căng một chút, đương nhiên không thể có cái khí độ giống Dạ Hoa bây giờ.

Bản thượng thân thỉnh thoảng cũng hơi lo lắng, Dạ Hoa hiện giờ bất quá chỉ năm vạn tuổi, mặc dù không cần khờ khạo quá, nhưng ít nhiều cũng nên mang chút bộ dáng hoạt bát của thiếu niên. Hắn còn ít tuổi mà đã chững chạc như vậy, không biết thuở thơ ấu đã gặp phải những chuyện như thế nào, chắc cũng trải qua không ít tang thương đả kích.

Giờ lại nói về lúc ta tròn năm vạn tuổi.

Lúc đó, mẫu thân cảm thấy ta không có vẻ yếu đuối

thục nữ chút nào, cực kỳ buồn phiền. Điều lo lắng đầu tiên là sợ không gả ta đi được. Nàng bế quan trong động hồ ly mất nửa tháng, sau đó, có một ngày hoàng đạo ông trời mở mắt, nàng mới giác ngộ rằng, tuy tính tình của ta không ra sao cả, nhưng bề ngoài lại không tầm thường, lẽ nào lại không thể gả đi, vì vậy mới có thể bình tĩnh.

Ai ngờ không lâu sau Mê Cốc lại đến kể mấy chuyện nhằm linh tinh, nói rằng có một nhà chúc âm ở thủy phủ cách đây một núi gần đây mới gả con gái. Tiểu Chúc Âm* từ nhỏ mất mẹ, không được dạy dỗ cẩn thận, lại hơi yếu ớt, mẹ chồng nàng nhìn vậy thấy khó chịu, ngày nào cũng kiếm cớ để trách mắng nàng. Tiểu Chúc Âm kia cũng không chịu đựng nổi, mới gả đi được ba tháng, đã khóc lóc trở lại nhà mẹ đẻ.

Nghe nói Tiểu Chúc Âm sau khi làm dâu phải chịu nhiều khổ sở, lại quay lại nhìn ta một cái, mẫu thân càng u sầu. Nàng thấy với tính tình này của ta, sau này nếu may mắn gả đi được cho một người, khéo ngày nào cũng bị mẹ chồng cho lên bờ xuống ruộng. Nghĩ đến sau này ta sẽ phải chịu khổ, mỗi lần nhìn thấy ta, mẫu thân

nước mắt lại lưng tròng.

Có một lần, Chiết Nhan đến động hồ ly chơi, thấy mẫu thân đang ngồi lau nước mắt. Hỏi nguyên nhân xong, trầm ngâm một lát, rồi mới than thở : " Bây giờ tính tình của nha đầu này đã thành như vậy, cũng không thể thay đổi được rồi. Bây giờ chỉ còn cách cho giúp nàng tu luyện thành một thân đầy bản lĩnh, để sau này có về nhà chồng, từ mấy tên đồng tử vậy nước quét nhà cho đến tộc trưởng, cũng không kẻ nào có pháp lực cao bằng nàng, cho dù nàng có khờ dại kiêu căng, cũng không bị bắt nạt"

Mẫu thân nghe thấy những lời này của lão, cảm thấy cũng có lý, cực kỳ đồng ý, vỗ đùi một cái, quyết định như vậy luôn.

Mẫu thân cũng là người rất mạnh mẽ, cảm thấy rằng nếu toàn tâm toàn ý tìm cho ta một vị sư phụ, thì cũng phải tìm một vị sư phụ tốt nhất tứ hải bát hoang, mới không uổng phí cái tâm tư này.

Tìm kiếm suốt nửa tháng trời, cuối cùng mới quyết

định lựa chọn vị chương quân ti chiến tranh thượng thần Mặc Uyên.

Trước đây, mặc dù ta chưa bao giờ gặp Mặc Uyên, nhưng tên tuổi của người, đã nghe tới nằm lòng.

Lúc ta và tứ ca sinh ra, tứ hải bát hoang không còn chiến sự liên miên nữa, ngẫu nhiên có một vài vụ, cũng chỉ là náo loạn nho nhỏ, cũng không tính là một trận chiến. Các vụ trường bối đôi khi kể lại những chuyện từ thuở âm dương mới phân định, mấy trận đại chiến từ lúc mới sơ khai, thế nào là bát hoang nổi giận, thế nào là máu nhuộm Cửu Châu, đám nam nhi phơi thây nơi chiến trường, rồi da ngựa bọc thây, rồi kiến công lập nghiệp, làm ta với tứ ca cùng mê mẩn không thôi.

Lúc đó trong thần tộc cũng lưu truyền rất nhiều điển tịch về chiến sự thời viễn cổ, đôi huynh muội chúng ta cũng thập phần hiếu học, thường đến chỗ tiên hữu quen biết mượn xem. Nếu bọn ta có được cuốn sách quý nào, cũng mang trao đổi với bọn chúng.

Trong đám điển tịch đó đều có thể thấy thấp thoáng

bóng dáng của Mặc Uyên. Đám thiên quan chép sách thập phần âm mộ Mặc Uyên, dưới ngòi bút của họ, Mặc Uyên thần tư uy vũ, mặc khôi giáp huyền tinh, cầm Hiên Viên kiếm, chính là một vị chiến thần bất bại.

Ta với tứ ca cực kỳ sùng bái người, lại còn lên tưởng tượng ra thần tư uy vũ của người sẽ như thế nào .

Hai tên âm mộ cùng bàn bạc tham khảo sách vở suốt hơn một năm, cuối cùng đã vẽ ra, vị thượng thần Mặc Uyên này nhất định có bốn cái đầu, mỗi đầu ngoảnh về một phương, mắt to bằng cái chuông đồng thời thượng cổ, tai to bằng lá cỏ bồ, mồm rộng, bả vai to bằng ngọn núi, hai chân hai tay to như cột đá trắng kiên vô cùng, chỉ cần thổi nhẹ một hơi tất đất bằng nổi lốc, dậm chân một cái trời đất rung chuyển. Chúng ta khổ sở suy nghĩ một hồi, cuối cùng mới vẽ ra một người như thế, tài năng chắc chắn phải như vậy thì mới có thể nhảy bén hơn người, mắt tinh tai thính hơn người, cường tráng hơn người. Sau khi tưởng tượng ra hình dáng của Mặc Uyên, ta và tứ ca cực kỳ phấn khích chạy đi tìm Nhị Ca vốn là người thiện nghệ vẽ tranh để nhờ huynh ấy vẽ cho hai bức họa, treo ở trong phòng ngày đêm sùng bái.

Chính là vì nguyên nhân như vậy, nên nghe mẫu thân nói muốn dẫn ta đến chỗ Mặc Uyên bá sư, ta cực kỳ kích động. Tứ ca muốn đi cùng ta, lại bị Chiết Nhan giữ lại, ở trong động còn tốt hơn gấp mấy lần.

Chiết Nhan mang theo ta, hai người cùng cưỡi mây mất hai canh giờ, rốt cuộc đi đến một toà tiên sơn nằm sâu trong rừng. Núi này không giống ở Thanh Khâu, cũng không giống vườn đào, ta lần đầu tiên nhìn thấy.

Ngay ngoài cửa đã có hai tiểu tiên đồng canh giữ chào đón chúng ta, dẫn chúng ta vào một căn phòng rộng lớn. Trong phòng đã có một nam tử thân bận huyền bào ngồi sẵn, hơi nghiêng đầu, dựa vào một cánh tay, thần sắc bình tĩnh, trông như nướng nướng khang*

Ta thực ra cũng không biết nướng nướng khang trông như thế nào, chỉ mới nghe tứ ca giảng giải qua loa, lấy bộ dạng tuấn mỹ của Chiết Nhan làm chuẩn, nếu diện mạo không bằng Chiết Nhan thì gọi là bình thường, còn nếu diện mạo đẹp hơn Chiết Nhan thì gọi là nướng nướng khang. Mấy câu chẳng đúng đắn chút nào này của tứ ca, ta vẫn nhớ kỹ trong lòng.

Bởi ta vẫn luôn coi tú ca là thần tượng, luôn luôn nghe lời huynh ấy, ngay cả cái bức tranh được họa ra từ trí tưởng tượng của chúng ta đang treo ở trong phòng kia, đương nhiên chẳng người bình thường nào coi đó là tuấn mỹ, ta cũng nguyện trở thành một kẻ không bình thường mà nỗ lực hâm mộ.

Cho nên, lúc Chiết Nhan dẫn ta tới Côn Luân, nhìn thấy lão chào hỏi vị tiểu bạch kiếm vận huyền sắc trường bào đang ngồi trên ghế cao kia "Mặc Uyên, đã bảy ngàn năm không gặp rồi", ta bị đả kích thật mạnh. Đôi mắt phượng dài kia có thể nhìn xa ngàn dặm sao? Hai cái tai nhỏ nhắn xinh xẻo kia có thể nghe được tám phương sao? Môi mỏng kia của người, giọng nói lí nhí như tiếng muỗi kêu kia lại có thể chấn nhiếp tinh thần của mọi người sao? Thân hình gầy gò kia, lại có thể huy động thần khí Hiên Viên Kiếm chấn danh bát hoang sao?

Ta thấy những điển tịch miêu tả về công lao vĩ đại của Mặc Uyên đều là trò lừa bịp, có cảm giác như một loại tín ngưỡng bị phá sập, ta nắm chặt tay Chiết Nhan, thập phần đau khổ.

Lúc Chiết Nhan giao ta cho Mặc Uyên, lại tỏ vẻ tình thâm nghĩa nặng mà nói nhảm nhí, ví dụ như "Hài tử này không cha không mẹ, ta thấy hắn bị bỏ rơi bên một khe suối, nằm mềm oặt mê man, chỉ còn một hơi thở, da lông trên người cũng xây xát, bùn đất lấm lem không thể nhận ra nổi là một thằng nhóc bạch hồ ly." rồi lại còn "ta nuôi nó năm vạn năm, gần đây nó trở mã càng lớn càng đẹp, vị kia nhà ta lại ăn dấm chua" rồi lại nữa "Ta mang nó tới đây cũng thật bất đắc dĩ, bởi đứa nhỏ này lúc bé phải chịu nhiều đau khổ, nên ta cũng hơi chiều chuộng nó, bây giờ tính tình không tốt lắm, cũng phiền người phải tốn nhiều công sức"

Ta thấy Chiết Nhan nói lảng nhãng lắm nhảm mấy câu này, vừa thương tâm vừa thấy không yên. Mặc Uyên cũng chẳng nói gì mà chỉ yên lặng ngồi nghe.

Mặc Uyên đồng ý thu ta làm đồ đệ, coi như Chiết Nhan đại công cáo thành. Lúc lão xong việc rời đi, ta liền tiến lão ra cửa. Ra khỏi sơn môn một đoạn đường, Chiết Nhan cẩn thận dặn dò : "Hiện giờ tuy người mang thân nam nhi, nhưng không thể tắm rửa chung với các sư huynh khác, nếu chẳng may lại bị bọn hắn chiếm tiện

nghe, người phải biết người nguyên bản vẫn là một vị cô nương phải biết lễ giáo." Ta liền gật đầu đồng ý.

Quả nhiên Mặc Uyên cũng để mắt đến ta thường xuyên, nhưng ta ghét bỏ cái dáng vẻ không anh dũng của người, nên cũng chẳng thừa nhận những điểm tốt này của người.

Ta vẫn tỏ vẻ vô lễ với Mặc Uyên, cho đến tận lúc lần đầu tiên trong đời, gặp phải một chuyện gây thương tổn lớn tới mình.

2

Nói tới chuyện này, chi bằng bắt đầu nói từ chuyện Chiết Nhan nấu rượu.

Chiết Nhan giỏi nấu rượu, lại cực kỳ chiều chuộng tứ ca, rượu nấu ra từ trước đến nay toàn vào tay tứ ca, tứ ca vẫn luôn chăm sóc ta, cũng bởi ta dính dáng tới hắn, nên cũng rất chuyên cần lui tới chỗ hầm rượu của Thập Lý Đào Lâm, dần dần còn thích thưởng rượu. Bởi vì ta uống không rất nhiều rượu của Chiết Nhan, trong

lòng cũng hơi hơi băn khoăn, nên tham dự bất kỳ tiệc lớn tiệc nhỏ nào, cũng thối phồng tay nghề của lão ở trước chúng tiên hữu. Quả thật lúc đó tay nghề nấu rượu của Chiết Nhan cũng không tầm thường, nhưng cũng không phải cao diệu như ta từng nói. Có điều ta tuổi còn trẻ, còn khờ khạo, cũng hơi khoa trương, có ba phần thì nói lên thành năm phần, mà có năm phần lại nâng lên tận mười phần, cho nên mỗi lần dự yến đều nói rằng tài nghệ nấu rượu của lão khắp gầm trời này không có đối thủ, tự nhiên dẫn tới một số tay hảo tửu không quen nghe đề cao kẻ khác, mang rượu nhà tự nấu đến so sánh với rượu của Chiết Nhan, để giảm bớt nhuệ khí của ta.

Trên Côn Luân cũng có một người như vậy, chính là thập lục sư huynh Tử Lan của ta. Cho đến giờ ta vẫn cho rằng Tử Lan là kẻ nhỏ mọn, các sư huynh khác nghe ta tán thưởng Chiết Nhan, bất quá cũng chỉ hơi mỉm cười rồi im lặng mà thôi, mặc dù không đồng ý, thì vẫn niệm tình ta chỉ là một tiểu sư đệ, cũng chẳng chấp ta làm gì. Nhưng Tử Lan lại không giống vậy, cái miệng há rộng đến mức có thể nhét vừa một cái bình, cực kỳ khinh mạn mà hừ lạnh một tiếng : " Hừ, khen nhiều đi,

đã uống qua rượu sư phụ nấu chưa ?" Sư phụ mà huynh ấy nói ở đây, chính là Mặc Uyên

Lúc đó ta vẫn chưa chấp nhận Mặc Uyên, nên cũng bực bội khi thấy người khác khen ngợi người. Thấy dáng vẻ tự mãn của Tử Lan, trong lòng lửa giận bùng bùng nổi dậy, ta âm thầm quyết định, nhất định phải nghĩ ra một biện pháp, để cho huynh ấy trước mặt tất cả các sư huynh phải thừa nhận rằng, rượu do Chiết Nhan nấu là uống ngon nhất, Mặc Uyên không bằng, còn lâu Mặc Uyên mới bằng.

Cái biện pháp mà ta nghĩ đến cũng là một cái biện pháp rất đơn giản, chỉ cần vào hầm rượu của Côn Luân lấy một hồ rượu do Mặc Uyên nấu, rồi lại bắt Chiết Nhan nấu một bình khác ngon gấp trăm gấp nghìn lần để tham khảo, quay lại đưa cho Tử Lan, để thuyết phục hắn. Hầm rượu ở Côn Luân cũng không bị trông coi chặt chẽ lắm, đương nhiên ta dễ dàng lấy đi một bình. Dù sao ta cũng đang làm chuyện lén lút, nên cũng ngại không dám đi cửa chính, định đi ra chỗ rừng hoa đào phía sau núi, xuống núi rồi đặng vân đến quý phủ Chiết Nhan. Lúc tiến đến góc rừng đào, không cẩn thận lại lạc đường,

loanh quanh một mỗi nửa ngày trời mà cũng không đi ra ngoài được, bắt đầu khát khô cả họng. Nhân trên người có mang một bình rượu do Mặc Uyên nấu, ta liền lấy ra để giải khát

Uống xong một ngụm, ta thoáng giật mình. Chỉ có một ngụm nhỏ thôi, mà mùi thơm đã lan đầy trong miệng, vị cay cay hơi xộc lên cổ họng. Tài nghệ của Chiết Nhan, phải tăng thêm chút nữa, mới tới hỏa hầu này.

Không ngờ Mặc Uyên lại có tài năng lớn đến mức này. Một tên tiểu bạch kiếm lại có tài năng lớn như vậy sao ???

Ta thực sự bi phẫn, bi phẫn ngập trong lòng, rượu này dù có mang cho Chiết Nhan cũng chẳng còn tác dụng gì. Ta thoáng đau khổ, cuối cùng nâng bình rượu lên tu ừng ực, uống sạch lúc nào không hay.

Ta vốn không hiểu rằng, cái loại rượu này mặc dù không cay nồng, nhưng say lúc nào không biết. Ta bắt đầu hoa mắt chóng mặt, choáng váng ngật ngưỡng đi lại

gần một gốc đào cổ thụ, ngủ lúc nào không biết.

Lúc ta tỉnh dậy, cũng không giống như mọi khi, không phải tự nhiên tỉnh giấc, cũng không phải vì nghe thấy mấy tiếng mõ thúc giục của Đại sư huynh mới tỉnh giấc, mà bị một chậu nước lạnh hắt vào mặt, giật mình tỉnh dậy.

Cái tên hắt nước cũng có chút kinh nghiệm, phương vị lực đạo đều vừa đủ, chỉ có một chậu nước, mà có thể hắt một cái khiến ta đang mơ mơ màng màng lập tức giật mình tỉnh dậy.

Đầu xuân trời đầy tuyết, nước kia chắc là do tuyết tan chảy ra, xiêm y trên người bị ướt dính nhóp nháp vào người, bất quá chỉ một tuần trà, đã làm ta hắt hơi liên tục.

Ngồi bên cạnh là một nữ tử đang cầm một chén trà, chắc mới uống chừng một hai ngụm, liền bỏ chén xuống, vẻ mặt lạnh lùng không chút để ý đến ta. Hai bên cạnh nàng là hai thị nữ, trên đầu búi hai cái búi tóc tròn tròn xinh xắn hình quả đào.

Lúc ta mới bái nhập sư môn, Đại sư huynh đã căn dặn, ngàn vạn lần không được trêu chọc tới nữ tử búi hai cái búi tóc trên đầu, mặc dù đôi phương cũng không biết giữ lễ phép, nhưng thân là đệ tử của Côn Luân, cũng nên giữ lễ vài phần. Cái kẻ búi tóc quả đào kia, lại hay sang Côn Luân du ngoạn, đều là nữ tỳ của thượng thần Dao Quang. Vị thượng thần Dao Quang này là một nữ thần chiến tranh mạnh mẽ lại rồi rã, vẫn tưởng nhớ tới sư phụ thượng thần Mặc Uyên của chúng ta, bao nhiêu năm vẫn tương tư đơn phương, liền dời nhà tới đỉnh núi ở gần Côn Luân, cách mấy ngày lại sai tỳ nữ lên Côn Luân khiêu khích gây chuyện, muốn khích bác Mặc Uyên đại chiến với nàng một hồi, nhận thức được tài năng của nàng, từ đó ép Mặc Uyên quỳ sụp dưới gấu váy, vĩnh viễn làm một đôi thần tiên quyến thuộc. Tính toán này của nàng cũng không sai, có điều Mặc Uyên lại chẳng thèm đoái hoài tới, chỉ dặn môn hạ đệ tử rằng, người tới là khách, tha thứ được thì cứ tha thứ.

Mấy thị nữ búi tóc hình quả đào này đã cảnh tỉnh ta, trong nháy mắt ta đã có thể hiểu rõ thân phận của họ, cái kẻ đang ngồi uống trà kia, có lẽ là vị thượng thần

Dao Quang đã tương tư đơn phương Mặc Uyên bao năm.

Nàng nhân lúc ta say rượu lại mang ta trói ở đây, có lẽ muốn tìm cơ để thỏa mãn tâm nguyện, khiêu khích Mặc Uyên giao chiến với nàng, nhân lúc đánh nhau này giúp Mặc Uyên có thể giật mình tỉnh ngộ, đồng thời nảy sinh tình cảm, nhân đó liếc mắt trao tình, nhân đó làm rõ tình chàng ý thiếp, nhân đó hợp hòa cầm sắt làm đôi uyên ương đồng mộng.

Chỉ khổ cho ta bị liên lụy vào cái trường hợp này, ta cũng thật vô tội, thật đáng thương.

Thị nữ bên phải đang cúi đầu mà ho nhẹ, nhân thấy ánh mắt của chủ tử nhà nàng, lập tức làm ra bộ dạy bảo, trừng mắt nhìn ta quát to : " Côn Luân là chốn linh thiêng đệ nhất của tứ hải bát hoang, một con hồ ly đực như ngươi dám bày trò ma mị, muốn trà trộn vào câu dẫn thượng thần Mặc Uyên sao ?"

Ta nhất thời choáng váng, a lên một tiếng.

Nàng trừng mắt nhìn ta một cái rồi nói tiếp : "

Ngươi tự soi gương mà nhìn lại dáng vẻ của ngươi đi, mắt này, miệng này, mê hoặc câu dẫn. Từ lúc thu ngươi làm đồ đệ, thượng thần Mặc Uyên suốt ngày dốc lòng che chở." Thấy sắc mặt thượng thần Dao Quang sầm xuống, thị nữ kia vội vàng đổi giọng : " bỏ phế tiên đạo, thượng thần nhà ta lượng chút tình tiên liêu cũ, không đành lòng thấy thượng thần Mặc Uyên lầm đường lạc lối, không thể không ra tay trợ giúp" dừng lại một chút rồi lại nói : " tuy ngươi phạm tội ác tày trời như vậy, nhưng thượng thần nhà ta vẫn thực từ bi, ngươi chỉ cần làm một đồng tử trước tòa của thượng thần nhà ta, dốc lòng tu hành, cũng giúp ngươi có thể từ bỏ được cái trần tâm ngoan độc kia, còn không mau mau quỳ xuống bái tạ ân tình của thượng thần nhà ta."

Ta ngơ ngác nhìn mấy kẻ bọn họ, hoàn toàn không hiểu nổi những lời vừa nói là cái gì. Suy nghĩ hồi lâu, lại nhớ lại những ngày ở trên Côn Luân, trừ mỗi lần này lấy trộm bầu rượu mang ra bên ngoài, vẫn hoàn toàn làm theo quy củ. Nếu quả thật muốn tìm sai sót của ta, thì chỉ có một cái, đó là dựa vào quan hệ để bái sư thôi.

Ngẫm lại ta vẫn đúng lý hợp tình, liền hết sức nhiệt tình giải thích : " Ta chẳng có tà tâm gì với sư phụ cả, sư phụ đối tốt với ta là do có sự nhờ cậy của cố nhân, thương hại ta từ nhỏ đã có thân thể bi thảm. Người bắt ta đến đây, lại hắt nước vào mặt ta, chỉ cần một đầu ngón tay của sư phụ ta đã gấp trăm gấp ngàn lần người, đời nào ta lại chịu làm đồng tử trước tòa của người."

Thượng thần Dao Quang tức giận vỗ mạnh bàn một cái, nghiến răng nghiến lợi nói : " Xấu xa ăn vào máu như thế, hãy giam hãm vào thủy lao ba ngày trước đã"

Bây giờ nghĩ lại, Dao Quang kia bị lòng đố kỵ che mờ mắt, tuy chỉ là một sự hiểu lầm, nhưng ta là một tiểu hài tử tuổi trẻ khí thịnh nói năng càn quấy, nổi giận một cái đã dẫn tới một tràng hiểu lầm đầy bế tắc, hai ngày sau phải chịu khổ, cũng thực xứng đáng.

Thủy lao của quý phủ của thượng thần Dao Quang, cũng thú vị hơn nhiều so với những thủy lao bình thường. Mới đầu nước sẽ xâm xấp ngang thắt lưng, nếu thả một người sống xuống đó, nước sẽ chậm rãi từ thắt lưng dâng lên, nhưng cũng không dâng ngập đầu. Tuy

không ngập đầu, cũng không chìm chết người, nhưng cũng làm cho người thống khổ hít thở không thông. Nếu hít thở không thông, nhịn thở thành thói quen, nhưng chỉ nhịn thở chừng nửa canh giờ, nước lại chậm rãi thối lui, để người thở ra một phen, rồi lại bắt đầu dâng lên.

Ta bởi vì nhàn rỗi nhiều năm, cũng chẳng có phép lực gì đáng kể, đương nhiên không đánh lại một vị thượng thân, không thể phản kháng, chỉ mặc cho người ta giết mổ.

Lúc Mặc Uyên tìm tới, ta đã bị ép tới mức chỉ còn nửa cái mạng.

Mặc dù mất đi nửa cái mạng, dù sao ta vẫn là một kẻ thiếu niên nên sức sống mạnh mẽ, trong lúc mơ hồ vẫn nhớ rõ cảnh Mặc Uyên bình tĩnh tiến vào, một chưởng đánh nát xiềng xích làm từ huyền thiết ở cửa lao, bóng lửa sáng lóe ra xung quanh, tóm lấy ta đang chìm trong nước, dùng ngoại bào phủ kín ôm vào trong lòng, lạnh lùng nói thẳng với Dao Quang đang tái nhợt mặt mũi đứng bên cạnh : " Ngày mười bảy tháng hai, đình Thương Ngô, chúng ta sẽ tính sổ một lượt"

Đạo Quang buồn bã nói : " Tuy ta muốn giao chiến một trận với ngươi, nhưng cũng không phải trong tình cảnh đó, cũng không phải"

Ta còn chưa kịp nghe xong câu nói đó của nàng, đã được Mặc Uyên ôm mang đi nhanh chóng. Đại sư huynh đang đứng trước cửa, muốn tự tay đỡ lấy ta, sư phụ cũng không cho, cứ như vậy mang ta trở về.

Lúc đó, lần đầu tiên ta cảm thấy, mặc dù Mặc Uyên chỉ nói ra mấy câu lạnh nhạt, thanh âm kia cũng khiến người ta chấn động. Mặc dù cánh tay không trắng kiện như cột đá, cũng rất mạnh mẽ. Mặc Uyên cũng không phải một tên tiểu bạch kiêu.

Mới trở về tới Côn Luân, ta liền ngủ thẳng một mạch. Lúc tỉnh dậy nghe Đại sư huynh nói, Mặc Uyên đã tới đỉnh Thương Ngô quyết đấu với thượng thần Dao Quang. Tình cảnh này ngàn vạn năm khó gặp, từ nhị sư huynh cho tới thập lục sư huynh đều lặng lẽ đi xem náo nhiệt. Đại sư huynh cực kỳ tiếc nuối nhìn ta nói : " Ngươi xem vì lý do gì mà sư phụ lại chỉ đích danh ta phải ngồi chăm sóc ngươi chứ". Không được đi xem trận

đánh giữa Mặc Uyên và Dao Quang, ta cũng thấy tiếc, nhưng vì làm cho đại sư huynh cũng không đi xem được mà tiếc nuôi, đành phải tỏ vẻ biết ơn mà cười ngây ngô hai tiếng.

Đại sư huynh ta là kẻ đã nói là nói không ngừng. Nghe hắn nói lung tung mấy ngày, ta cũng hiểu được chuyện này Dao Quang bắt giữ ta, kỳ thật cũng tiến hành cực kỳ cẩn mật.

Đêm đó tới lúc tắt đèn mà ta vẫn chưa về phòng, các sư huynh thập phần sốt ruột, tìm từ trên xuống dưới cũng không thấy người đâu, liền hoài nghi rằng ta trêu chọc tiên ty của thượng thần Dao Quang nên bị bắt đi. Tuy rằng đã phỏng đoán như vậy, nhưng cũng không có chứng cứ rõ ràng, chúng sư huynh cực kỳ lo sợ, bất đắc dĩ mới phải kinh động tới sư phụ. Sư phụ đang chuẩn bị nghỉ ngơi, nghe thấy mấy lời này, chỉ khoác thêm có một tấm ngoại bào, lập tức dắt Đại sư huynh chạy tới phủ đệ của thượng thần Dao Quang. Thượng thần Dao Quang thà chết chứ không hận, sư phụ lập tức rút Hiên Viên kiếm ra, cũng không cố kỵ lễ nghi, một đường xông thẳng vào, đã tìm thấy ta.

Đại sư huynh không ngừng cảm thán : " Nếu không phải sư phụ quyết đoán như thế, ước chừng Thập Thất người không còn cái mạng mà thấy lại mặt trời." tiện đó lại nói " Người về Côn Luân thật vô dụng lẫn ra ngất, lúc ngủ mơ vẫn lộ vẻ khó chịu ôm chặt tay sư phụ, kéo thế nào cũng không ra, sư phụ không biết phải làm thế nào, đành vừa vỗ vỗ lưng người vừa an ủi " Đừng sợ, đừng sợ, có sư phụ che chở người rồi", ha ha, cái dáng vẻ đó của người chẳng khác gì một đứa trẻ con." Mặt ta bắt đầu đỏ bừng lên, huynh ấy vừa nghi hoặc vừa nói : " Rất cuộc người làm gì mà đắc tội thượng thần Dao Quang, mặc dù nàng ta hơi hung hãn một chút, nhưng ngày xưa cũng không đến nỗi ngoan tâm thủ lạt như thế"

Ta nghỉ ngơi một hồi, lại cẩn thận cân nhắc lại chuyện này một hồi, trong lòng cũng đã có đáp án. Vấn đề mánh lẻo với huynh ấy, rằng vị thượng thần lần này uống nhầm dấm chua. Nhưng ta cảm thấy hành vi nói xấu người khác sau lưng này cũng không được tốt lắm, nên cũng nói qua loa một hai câu để ứng phó.

Lần này ta mơ thấy Mặc Uyên, chính là mơ thấy cái chuyện này. Cảnh tượng ở trong mộng này giống hệt

như những gì đã diễn ra ngày đó. Có điều trên thực tế, sau trận chiến ở đỉnh Thương Ngô, buổi chiều ngày hôm ấy Mặc Uyên đã trở về Côn Luân, Dao Quang bị thảm bại, sau trận chiến này, tâm tư với Mặc Uyên đã hoàn toàn chết hẳn, dòi phủ đệ đi rất xa. Nhưng cảnh tượng trong mộng này của ta, sau trận chiến trên đỉnh Thương Ngô ngày mười bảy tháng hai, Mặc Uyên lại không trở về. Ngày ngày, ta cầm lấy tay đại sư huynh hỏi, rốt cuộc đến khi nào sư phụ mới trở về ? Câu trả lời của Đại sư huynh chính là : nhanh, sẽ nhanh thôi.

Mặc dù chỉ là mộng cảnh, cuối cùng ta đã hỏi được vấn đề này, vấn đề này, tính ra hỏi cũng hơi muộn một chút.

Nhưng ta tin đại sư huynh, huynh ấy đã nói là nhanh, nhanh thôi, ta cũng tin rằng sẽ nhanh, nhanh thôi.

Ta ở trong mộng cũng đợi đủ bảy vạn năm, mặc dù đợi đủ bảy vạn năm, ở trong giấc mộng đó, ta vẫn ngu ngốc hồ đồ tin lời đại sư huynh, tin rằng sẽ nhanh, nhanh thôi. Cái lòng tin khờ khạo kia, cũng không chút khác biệt so với hiện nay.

Cái người đẹp trai ấy chính là sư phụ đại nhân.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Trong mộng một phen biến cả hóa nương dâu, đến lúc giật mình tỉnh dậy, đã thấy bóng ngả về tây, cũng chưa tới ba bốn canh giờ.

Lần này mơ xong, giống như sống thêm bảy tám vạn năm, vô duyên vô cớ lại làm người ta thấy già hơn một chút.

Quả nhiên Dạ Hoa cũng không còn ở trong phòng, ta buồn bã nhìn đỉnh màn một chút, cố gắng tránh chỗ trọng thương ở ngực ra, cẩn thận lăn từ trên giường xuống. Mặc dù cái tư thế lăn này cũng không tiêu sái chút nào, nhưng thật may là lúc bốn chân chạm đất cũng không động tới chỗ bị thương, cũng thật đặc dụng,

thật yên ổn.

Trong Viên Hoa động sương phù lập lờ che phủ, bóng dáng Mặc Uyên mờ mờ ảo ảo ẩn hiện trong đám sương mù dày đặc, ta bắt quyết, biến thành hình người bước từng bước tiến lại chỗ người.

Quả nhiên là ta lo lắng quá dư thừa, Mê Cốc đã an bài tiên thể của Mặc Uyên rất cẩn thận, ngay cả mái tóc dài lúc trước bị rối bù cũng được chải buộc gọn gàng, với ánh mắt cực kỳ cẩn thận như của ta cũng không thấy có điểm gì sai sót.

Chỉ cảm thấy hơi lạnh lẽo một chút.

Ta kinh ngạc ngồi cạnh người một chút. Kìa một đôi con mắt bảy vạn năm chưa từng mở ra, kìa sống mũi thẳng tắp, kìa cái nhếch môi, thật đáng buồn cười là bảy vạn năm trước, kẻ trẻ người non dạ như ta kia có thể đem một bộ dạng anh tuấn như vậy đánh đồng với tiểu bạch kiểm.

Có điều mặc dù cái dung nhan kia tuấn mỹ khuynh

đảo chúng sinh, lại chỉ trong nháy mắt, đã đông cứng lại vĩnh viễn. Bảy vạn năm qua ta chưa từng nhìn thấy người mỉm cười, mỗi lúc nhớ lại, chỉ nhớ tới phía sau núi Côn Luân, người đứng ở trong rừng hoa đào, sắc đào đỏ ối rợp trời.

Trong động thực sự tĩnh lặng, ngòi lâu cũng hơi lạnh, ta liền giang tay ôm lấy người vào lòng một lát, lạnh run cả người, lại ra khỏi động hái một bó hoa dại, biến ra một cái bình, lại đổ nước suối vào đó, cắm một bình hoa đặt bên cạnh người. Như thế, rốt cuộc trong động cũng có chút không khí sôi động.

Lại ngồi im trong chốc lát, chợt nhớ rằng mấy ngày nữa sẽ đúng vào mùa hoa, có thể dùng cành liễu mềm xâu lại, làm thành một cái rèm hoa ở trước cửa động, trong động sẽ có hương thơm tràn ngập, Mặc Uyên nằm cũng thấy thoải mái một chút. Vì thế dần dần cao hứng trở lại.

Thấy sắc trời dần dần u ám, ta vội quỳ xuống lạy hai lạy, lại đứng dậy cẩn thận nhìn quanh Viêm Hoa động một phen, rồi vội vàng xuống núi.

Trên trời vầng nguyệt soi vắng vặc, hàng cổ thụ lưng chừng núi hiện ra mờ mờ. Ta cắm đầu cắm cổ đi được nửa đường, đột nhiên nghĩ ra xuống núi cũng không phải cái gì đó quá quan trọng, liền từ từ đi chậm lại.

Trước đây lúc ta hôn mê, cũng không biết ai là người băng bó vết thương cho ta. Nghĩ lại thì cũng chỉ có ba người Dạ Hoa, Mê Cốc, Tất Phương. Dù là kẻ nào trong ba người bọn họ, chung quy cũng coi ta là một nữ tử, mặc dù ta đã hóa thành thân hồ ly, nhưng chắc cũng chỉ dám băng bó sơ sơ bên ngoài, cũng không dám mang vào bồn tắm lau rửa sạch sẽ. Mới rồi lại leo núi một hồi, vừa nãy bận rộn vội vội vàng vàng tới Viêm Hoa động, hiện giờ rảnh rỗi, gió núi hiu hiu, thấy trên người cũng hơi nhớp nháp.

Lưng chừng núi Phong Di có một hồ bạc nhỏ, tuy không thể so với cái Uông Thiên Tuyên của Linh Bảo Thiên Tôn, nhưng cũng hơn hẳn cái bồn tắm tầm thường. Ý niệm vừa nảy sinh trong đầu, ta liền chậm chậm nhớ lại đường đi tới cái hồ bạc nhỏ đó, trong lòng đã định, lập tức thay đổi phương hướng, chạy thẳng về

phía hồ bạc kia.

Cởi ngoài bào, dùng tiên khí che chở chỗ bị thương, ta bắt đầu xuống nước. Nước trong hồ vốn là nước tuyết tan nhiều năm đọng lại, mặc dù là đầu hạ, nhưng cũng lạnh thấu xương. Răng ta va vào nhau lập cập mấy lần, liền hơi dừng lại, khoát chút nước lên người trước, đợi thích ứng xong, mới từ từ lặn xuống.

Ngụp xuống đến ngực, váy áo lót dính bết trên người, không sáng khoái lắm, nước hồ xanh biếc chợt ẩn hiện bóng lụa hồng rực, ánh lên màu váy lót trắng bạch, xanh xanh hồng hồng, trông thật là đẹp.

Ta nghĩ giờ này cũng chẳng sợ có người nào đó tản bộ ven hồ, do dự không biết có nên cởi bỏ nốt váy áo lót hay không.

Chưa kịp cân nhắc xong, bên tai đã nghe thấy một tiếng găm mãnh liệt : " Bạch Thiên "

Cả họ và tên bị kêu lên khiến ta phát run.

Thanh âm này cũng thật quen thuộc, nhưng bị hấn

gọi cả họ và tên như thế này, cũng là lần đầu tiên

Ta vừa run run vừa kinh hãi một hồi, nguyên bản ta phải cố gắng lắm mới có thể đứng vững ở giữa hồ, bị chấn động tâm thần một hồi không cẩn thận không chế được lực đạo, thân mình hơi chao đảo một chút, suýt nữa thì giật mình ngã nhào vào trong nước, tiếp tục chịu tại ương.

Cuối cùng ta cũng không gặp phải sự tai ương đó, may nhờ Dạ Hoa sau khi gầm lên, đã bay vút qua phân nửa mặt hồ, nhanh chóng ôm chặt lấy ta. Tuy rằng tiếng gầm làm ta mất tập trung kia cũng là của hắn.

Hắn vốn cao lớn, hai tay giang ra, đã ôm gọn ta vào trong lòng. Ta vốn bị thương ở ngực, bị hắn ghì chặt như thế, đau điếng người suýt ọe ra máu. Cũng vì hắn không dùng tiên khí hộ thể, nên quần áo cũng bị ướt sạch, mái tóc đen dài dính chặt vào bên tai ta.

Chưa bao giờ ta với hắn gần như thế, cả người bị hắn ôm chặt, không thể nhìn thấy thần sắc trên mặt hắn, chỉ có tiếng trống ngực đập dồn dập sát cạnh, làm ta có

thể nghe thấy rõ ràng.

Ta chỉ cảm thấy rằng hành động chưa cởi bỏ váy áo lót này cũng thật sáng suốt, đang tự bội phục mình, trong lòng thoải mái hẳn, đột nhiên môi đã bị áp lấy.

Ta kinh hãi, không chút lưu ý vừa hơi hé miệng, đã bị đầu lưỡi của hắn chen vào.

Ta tròn to mắt nhìn hắn, có điều hai người dính sát vào nhau quá, chỉ thấy ánh mắt hắn đen thẫm như màn đêm. Tuy hai đôi mắt vẫn nhìn nhau trừng trừng, hắn vẫn không quên dùng "miệng công phu", vừa cắn vừa nhay, cực kỳ mãnh liệt. Môi ta, lưỡi ta như bị mê đắm, mơ hồ cảm thấy trong miệng có vị máu tươi mằn mặn.

Cổ họng như có vật gì đó chẹn ngang, đáy mắt cũng mơ hồ dâng lên hai làn lệ, hoang mang thấy tư vị này hình như mình đã từng biết tự bao giờ, trong lòng không khỏi giật mình hoảng hốt.

Hắn nhẹ nhẹ day day môi ta, mơ hồ nói : " Thiên nhi, nhắm mắt lại"

Tiếng nói mơ hồ này tức thì xông thẳng lên đầu ta, làm ta đột ngột tỉnh lại. Ta vội đẩy hấn ra.

Mặt nước đương nhiên không giống đất bằng, không phải địa phương của loài tẩu thú bọn ta, hơn bên ngoài bị thương, bên trong hơi hoảng loạn, ta vừa thoát khỏi cái ôm của Dạ Hoa liền loạng choạng ngã nghiêng.

Hấn vội ôm lấy ta, lần này cũng hiểu biết hơn một chút mà né qua chỗ bị thương. Ta chưa kịp nói khách sáo hai ba câu, hấn đã gục đầu vào vai ta, giọng khàn khàn không nghe rõ : " Ta còn tưởng là, nàng muốn nhảy xuống hồ..."

Ta ngây người, không biết nên nói cái gì, thực ra cũng biết hấn đang có cái suy nghĩ rất nực cười, liền cười to hai tiếng, nói : " Bất quá ta chỉ lại đây tắm rửa thôi."

Hấn lại ôm chặt lấy ta hơn, môi kề sát mặt ta, hơi thở nặng nề, chậm rãi nói : " Ta còn cho là nàng"

Một câu nói không đầu cũng không đuôi.

Trong lòng ta thoáng cảm thấy có gì đó khác thường, lại thấy cứ yên lặng như thế cũng không hay lắm, liền kêu hai tiếng Dạ Hoa, hấn vẫn không trả lời. Tuy ta vẫn thấy xấu hổ, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục cố gắng, cố gắng chuyển sang một cái đề tài khác an toàn hơn, nói " Không phải người đang ở thư phòng duyệt công văn sao, tại sao lại chạy đến đây ?"

Hơi thở của hấn cuối cùng cũng từ từ ổn định trở lại, hấn im lặng trong chốc lát, rồi mới rầu rĩ đáp : " Mê Cốc mang cơm vào cho nàng, phát hiện nàng không còn ở đó, liền đến báo với ta, ta mới chạy ra ngoài tìm."

Ta vỗ vỗ vai hấn, nói : " À, đến giờ ăn cơm rồi, chúng ta trở về thôi"

Hấn vẫn không nói năng gì, chỉ ôm chặt ta trong nước. Cũng chẳng biết hấn đang nghĩ gì nữa.

Theo kinh nghiệm của những người từng trải, những kẻ rơi vào bẽ tình từ trước đến nay vẫn không bình thường lắm, tốt nhất ta cũng không nên kinh động hấn, chỉ mặc cho hấn ôm.

Nửa chén trà nhỏ qua, ta lại hắt hơi một cái. Cái hắt xì này như một lời cảnh tỉnh nhắc nhở Dạ Hoa rằng ta còn đang bị thương, không nên ngâm trong nước lạnh quá lâu. Hấn vội vàng ôm lấy ta bay lên bờ, lại dùng pháp thuật sấy khô hai bộ xiêm y ướt đẫm, lại nhặt lấy ngoài bào mặc vào giúp ta, cùng đi xuống núi.

Nụ hôn với Dạ Hoa ở trong hồ nước kia, chứng minh rằng ta vẫn còn ngây thơ. Chỉ nhớ lại trong cơ thể có gì đó đột nhiên nổi dậy, quay cuồng kịch liệt, vô hình vô ảnh, muốn bắt cũng không bắt được, chỉ trong chớp mắt, đã thất tung, nên cũng không cố nghĩ thêm nữa, chỉ thâm thở dài một hơi.

Dạ Hoa đi trước, ta đi sau, dọc đường chỉ nghe thấy tiếng gió núi thổi ào ào, tiếng côn trùng rí rả.

Bởi ta vẫn đang thất thần, nên chưa phát hiện ra Dạ Hoa đã dừng lại từ lúc nào, không để ý liền đập thẳng vào người hấn. Hấn bước nhẹ sang trái mấy bước, làm đầu ta trượt ra bên ngoài.

Ta hơi cau mũi, thuận theo ý hấn, rón rén đi thăm

dò phía trước thử xem.

Trên cái đình nhỏ dưới chân núi Phong Di, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười uể oải của Chiết Nhan.

Lão cầm chiết phiến trong tay, trời đã sang tháng sáu, nhưng cũng không xòe quạt, chỉ nhìn với vẻ rất chăm chú, tay khoác lên vai tứ ca. Tứ ca ngồi khoanh chân ở bên cạnh, mắt nửa khép nửa mở, miệng nhai nhai một ngọn cỏ. Nhìn thấy ta, mới lười biếng nhấc mí mắt lên, nói : " Tiểu Ngũ, muội vừa uống rượu hả, sao mặt lại đỏ bừng như vậy ?"

Ta vẫn bình tĩnh như thường, cũng chẳng cần tìm hiểu vì sao huynh ấy nói như vậy, nhưng Dạ Hoa bên cạnh lại ho nhẹ một tiếng. Đôi tròng mắt đen láy của Chiết Nhan đảo một vòng, phe phẩy chiết phiến tỏ vẻ rất hiểu biết : " Tôi nay trắng trong gió mát, hoa chen liễu rủ, rất thích hợp để hẹn hò." Ta cười gượng mấy tiếng, liếc nhìn Dạ Hoa một cái, khóe môi hấn hơi nhếch lên, trên khuôn mặt ẩn hiện sau mái tóc đen, có đôi con ngươi đang nhấp nháy.

Chiết Nhan và tứ ca chọn giờ này để chạy về Thanh Khâu, tự nhiên cũng không phải ngồi nói chuyện phiếm về thời tiết với ta. Chắc chắn là chiều nay Tất Phương đã gửi thư cấp báo, trong thư miêu tả cảnh ta bị người khác đánh cho nửa sống nửa chết. Chắc bọn họ nghĩ đây là cơ hội ngàn năm một thuở, không biết lúc ta nửa sống nửa chết trông như thế nào, nên mới hăm hờ chạy đến xem.

Ta cắn răng xì một tiếng nói : " Lần trước lúc ta dở sống dở chết, cũng thật thất lễ, không đợi lão nhân gia mấy người đến nhìn, đã khỏi mắt rồi, thật là xin lỗi, lần này tuy bị thương nặng, nhưng cũng không đến nỗi dở sống dở chết, thật lại làm lão nhân gia mấy người thất vọng rồi."

Chiết Nhan tỏ vẻ không chấp cười to một trận, rồi đưa chiết phiến đang cầm trong tay cho ta, cười ha hả nói " Đã làm ngươi nổi giận, không mất chút công phu sao có thể thấy cơn giận ùng ùng như vậy, thôi, cái quạt này ta mất công thỉnh đại hoàng tử của Tây Hải họa

lên, chi tiện nghi cho người."

Ta mừng rỡ cầm lấy, nhưng vẫn giả bộ hừ một tiếng.

Đến lúc về hồ ly động, Chiết Nhan và tứ ca đi tuốt phía trước, ta với Dạ Hoa đi ở sau.

Dạ Hoa cố gắng hạ thấp âm thanh, tỏ vẻ ngạc nhiên : " Không thể tưởng được là nàng lại có thể tức giận chỉ vì một câu đùa như thế, thượng thần Chiết Nhan thật có bản lĩnh."

Ta che miêng cười khẽ một tiếng : " Có bản lĩnh hay không cũng không quan hệ, năm nào chẳng gặp nhau vài lần, nổi giận một chút cũng không sao. Nếu là mấy thần tiên tiểu bối nói một hai câu đắc tội với ta, đã tới từng này tuổi rồi, ta cũng không còn muốn so đo với bọn họ nữa."

Dạ Hoa hơi trầm mặc, lại nói : " Ta lại hy vọng nàng có thể so đo những nhiều ta một chút"

Ta đang há mồm định ngáp cái nữa, lại khép miệng

lại.

Mê Cốc đang đứng chờ ở trước cửa động hồ ly. Đã qua giờ Tuất, vốn là thời điểm mọi người tắt đèn yên giấc, lại bắt hấn phải chờ đợi, ta cũng hơi xấu hổ.

Chưa lại gần, đã thấy hấn bước lên hai ba bước đón trước, vái ta một vái, sắc mặt xám lại nói : " Vị Quý Quân Ly Kính của quý tộc có trình danh thiệp, muốn xin gặp cô cô, đợi ở cửa cốc đã lâu."

Dạ Hoa hơi dừng chân một chút, nhíu mày nói : " Hấn còn muốn gì nữa ? "

Chiết Nhan giữ chặt Tứ ca đang muốn chạy đi xem, cười ha ha nói : " Thường nói tới sớm không gặp Như Lai, hôm nay vận khí không tồi, cuối cùng lại gặp một trận náo nhiệt"

Ta không dừng chân đi thẳng vào trong động, chỉ tùy tiện phân phó Mê Cốc một câu "Đuổi hấn ra ngoài cho lão nương."

Mê Cốc run lên, vội nói : " Cô Cô, hấn chỉ đứng

chờ ở cửa cốc, chưa vào trong cốc."

Ta gạt đầu tỏ vẻ rõ ràng : " À, vậy thì mặc kệ hấn đi."

Chiết Nhan nhiệt huyết sôi trào hùng hực chờ đợi một tràng quyết chiến, lại bị ta đổ cho một gáo nước lạnh, một đóm lửa cũng không còn, không khỏi giã dựa ai oán : " Ân oán tình cừ thế nào cũng phải có một cái kết thúc, người càng kéo dài như vậy thì chỉ càng tăng thêm phiền não mà thôi, ôn hòa không bằng bạo lực, chi bằng tôi nay chúng ta cho hấn một cái kết thúc cuối cùng đi nhé."

Dạ Hoa lạnh lùng liếc lão một cái. Ta chống cằm trầm tư một lát, cuối cùng thận trọng đáp : "Ta với hấn cũng không cần chám dứt thêm một lần nữa, cái gì cần kết thúc đã kết thúc cả rồi". Trong mắt Chiết Nhan vẫn còn le lói một đóm lửa, tức nổ đom đóm mắt.

Bởi hồ ly động cũng không hay có khách, nên phòng khách cũng chỉ có duy nhất một gian. Hiện giờ, gian phòng khách đó đang bị Dạ Hoa chiếm giữ, hai gian

phòng của đại ca nhị ca bỏ trống đã lâu cũng hơi hư hại, Chiết Nhan cực kỳ mừng rỡ liền ở chung phòng với Tứ ca, coi như bù lại tiếc nuối vì không được xem một màn náo nhiệt.

Mặc dù Mê Cốc về phòng nghỉ ngơi, nhưng hấn vẫn giữ tinh thần để đợi Tất Phương đã ra ngoài chưa về, ta ngồi cùng hấn một lát, ngáp liên tiếp mấy cái liền, cuối cùng bị Dạ Hoa bắt về đi ngủ.

Mê Cốc cũng thật tốt bụng, sớm đã chuẩn bị nước ấm, trước khi ta đi ngủ có nước ấm để tắm, ta cũng thật hài lòng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Dạ Hoa đã đến gõ cửa phòng ta, giục ta đi Thiên cung. Cũng bởi vì chiều hôm trước ta ngủ nhiều quá, mặc dù tối muộn ngày hôm qua ngáp liên tục, nhưng đến lúc trèo lên trên giường, cũng không ngủ ngon. Nên vừa nghe thấy tiếng bước chân của Dạ Hoa, liền tỉnh ngay.

Hấn đã sắp xếp mọi thứ rất cẩn thận, ta chỉ loanh quanh trong phòng một vòng, tùy tiện cảm thêm hai bộ

xiêm y, tiện thể cầm theo cây quạt mới có được ngày hôm qua.

Ta lớn tới chùng này rồi, tứ hải bát hoang cũng dạo qua không ít, nhưng chưa bao giờ tới Cửu Trùng Thiên, may nhờ có Dạ Hoa mới có được cơ duyên này, có thể thống khoái du ngoạn Cửu Trùng Thiên, làm trong lòng ta cũng hơi hơi thấy phấn khích.

Nhân vì cổng vào Thanh Khâu quốc chỉ có một con đường, không cần biết là đi bộ hay đằng vân, chỉ có duy nhất một cái cửa khẩu hình bán nguyệt ở chính động. Hơn nữa sáng sớm ngày nào Dạ Hoa cũng thích tản bộ, ta liền nhân nhượng hẳn, cũng không bắt quyết đằng vân vội, mà cùng đi bộ ra cốc khẩu. Cốc khẩu này chính là giao giới giữa phàm giới và tiên giới, một nửa tiên khí mịt mờ, một nửa hồng trần hư ảo, hai thứ quán quýt lấy nhau từ lâu, quanh năm suốt tháng mông lung, mây mù dày đặc.

Ở trong sắc mây mù dày đặc, ta vô tình nhìn thấy một bóng dáng cao lớn, trường bào màu trắng bạc, dung mạo diễm lệ, trên mặt như hàm chứa trăm sông nghìn

núi, đúng là Ly Kính.

Vừa thấy ta, hấn hơi sừng sốt, chậm rãi nói : " A Âm, ta còn cứ tưởng, vĩnh viễn nàng sẽ không gặp ta nữa."

Ta cũng ngây người, không tin được là hấn vẫn còn canh ở chỗ này.

Năm đó, mặc dù hấn có thể ăn chực nằm chờ nửa tháng ròng ở dưới chân núi Côn Luân để đợi ta, cũng bởi vì lúc đó hấn bất quá chỉ là một vị hoàng tử nhàn tản, cho dù có ở Đại Tử Minh Cung suốt ngày, cũng chỉ là chơi bời lêu lổng trên hoa gheo nguyệt mà thôi. Nhưng bây giờ cũng không giống ngày xưa, thân là quân vương của bộ tộc, ta không ngờ là hấn còn có thể tiêu dao đến như vậy.

Dạ Hoa vẫn bình tĩnh đứng ở bên cạnh, liếc nhìn ta một cái, nói với vẻ lạnh nhạt : "Thượng thần Chiết Nhan nói cũng không sai, cái gì nên chấm dứt thì cũng nên chấm dứt sớm cho khỏi sinh rắc rối. Mình nàng muốn chấm dứt cũng không thể kết thúc hoàn toàn, những

chuyện như vậy, nhất định phải từ hai phía cùng vung dao chặt đứt, mới có thể gọn gang."

Ta kinh ngạc cười nói : " Cái này cũng là một môn học cần học hỏi, người cũng thật có kinh nghiệm nha."

Hắn hơi ngần ra, sắc mặt không hiểu vì sao, lại có phần trắng bệch.

Ngoài cốc khẩu có mấy cái ghế đá, ta cúi người ngồi xuống. Dạ Hoa cũng thật hiểu biết, nói một tiếng : " Ta ra ngoài kia trước chờ nàng nhé" chốc lát đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ly Kính bước thêm hai bước lại gần, miễn cưỡng cười nói : " Thấy nàng thế này, ta cũng hơi yên tâm một chút" dừng lại, rồi lại nói : " Thương thế trên người nàng, có còn gì đáng ngại không ?"

Ta hơi phát phát tay áo, thân nhiên nói : " Phiền Quý quân phải quan tâm, lão thân xương cốt vốn mạnh khỏe, thương thế nhỏ thế này, cũng không ảnh hưởng gì"

Hắn thở dài nhẹ nhõm, nói : " Thế thì tốt rồi, thế thì

tốt rồi." Lập tức lấy từ trong tay áo ra một vật nhỏ, đưa tới trước mặt ta. Liếc qua nhìn thử một cái, chỉ thấy vật đó lấp lánh ánh xanh màu ngọc bích, đúng là viên ngọc hồn năm đó ta cầu không được.

Ta hơi phe phẩy cây quạt trong tay, ngẩng đầu nói :
" Quý quân có ý gì ?"

Hắn cười nói : " A Âm, năm đó ban đầu ta nghĩ sai, rồi bắt đầu làm cũng sai, càng ngày càng sai, nàng cầm lấy ngọc hồn này đi, đặt vào trong miệng thượng thân Mặc Uyên, không cần lấy huyết hàng tháng nữa."

Ta thật kinh ngạc, nhất thời trong lòng trải qua đủ ngũ vị trần gian, ngẩng đầu nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng cười nói : " Hảo ý của quý quân, lão thân cũng xin tâm lĩnh, có điều tiên thể của sư phụ từ năm trăm năm trước đã không cần lão thân dùng huyết để bảo dưỡng nữa, thánh vật của quý tộc này, Quý quân nên mang về cung lại đi thôi"

Năm trăm năm trước, sau khi phong ấn Kinh Thương vào lại trong Đông Hoàng Chung, ta cũng kiệt

sức ngủ suốt hai trăm năm, hai trăm năm này không thể tiếp máu cho Mặc Uyên, đến lúc ta tỉnh lại, việc đầu tiên là vội vàng chạy đến xem tiên thể của Mặc Uyên, chân tay lạnh ngắt không biết người đã thành như thế nào, không ngờ lại phát hiện ra, mặc dù không có máu huyết của ta nhưng tiên thể của Mặc Uyên vẫn y như cũ. Chiết Nhan còn nói " Khéo Mặc Uyên sắp tỉnh", ta vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, có điều sau này nghĩ lại, Chiết Nhan chỉ nói bừa, cho đến giờ Mặc Uyên vẫn chưa tỉnh lại.

Cánh tay cầm ngọc hồn của Ly Kính cứ giờ ra giữa không trung hồi lâu, cuối cùng mới yên lặng thu lại, trên mặt hiện rõ vẻ suy sụp, chỉ khàn giọng nói : " A Âm, rốt cuộc hai chúng ta không quay lại được sao ?"

Mây mù phiêu lã khắp nơi, tiếng nói của hắn cũng hư thoát trong đám mây mù, nghe mờ mờ không rõ.

Thật ra, chỉ cần hồi tưởng sơ sơ một chút, sâu thăm trong trí nhớ của ta cũng có thể tìm thấy hình bóng thời niên thiếu của Ly Kính, mặc dù có chút mắc míu vì hành vi của cha hắn, mặt mày thỉnh thoảng lại pha chút bực bội khó chịu, nhưng cũng rất phong lưu tiêu sái,

mặt mũi cũng hồng hào trong sáng, cũng không có cái dáng vẻ khuê các buồn rầu ngấm trời thu mà tưởng nhớ ngày xuân, sầu khổ nào nề. Thời gian quả là diệu kỳ, có thể thay đổi con người ta đến mức này.

3

Bộ dáng phiền muộn than thở như thế này, cũng hơi khác với những lúc không hài lòng của hắn lúc mới gặp. Hiện giờ hồi tưởng lại những chuyện xưa cũ liên quan đến hắn, từng chuyện từng chuyện một, cứ như đã xảy ra từ kiếp nào xa lắm, trong lòng yên tĩnh an ổn, lòng không chút gợn sóng, càng không nói đến hai chữ "quay lại"

Ta âm thầm nhìn trời cao mênh mông, không chút ngại ngần nói : " Bất quá trong lòng Quý quân cũng chỉ còn chút khúc mắc chưa giải mà thôi. Lão thân đã nói rồi, với tính tình như vậy của Quý quân, cả đời chỉ đuổi theo những gì không có được, một khi có được rồi, tuyệt đối sẽ không quý trọng nữa. Hiện nay Quý quân một lòng đeo đuổi lão thân, bất quá bởi vì sau khi lão thân bị Quý quân bỏ rơi, lại không ngoan ngoãn đi tìm

đường chết, vẫn sống vui vẻ hạnh phúc, cho nên Quý quân cảm thấy lão thân chưa bao giờ có Quý quân trong lòng, cảm thấy chưa bao giờ bắt được trái tim hồ ly của lão thân, nên mới dây dưa không dứt như vậy.”

Ta hít nhẹ một hơi, xòe chiết phiến, nhè nhẹ vuốt ve hình hoa đào trên mặt quạt. Vuốt ve một lúc, lại nhẹ nhàng nói tiếp : "Buổi nói chuyện bình thản giữa hai chúng ta như ngày hôm nay, về sau sẽ không có nữa, có một chuyện, thôi thì ta cũng nên nói cho rõ ràng rồi thôi. Bảy vạn năm trước, vì người mà ta mới được nếm trải mùi vị của tình yêu, cũng là lần đầu tiên, không thể sánh được với những kẻ dày dặn yêu đương, đương nhiên là hơi bị động một chút, tình ý đối với người cũng sâu đậm miên man. Mẫu thân vốn lo lắng tính tình của ta không giống ai như vậy, không dễ gì được kẻ khác yêu thương, nếu không căn cứ vào uy danh của Bạch gia tất sẽ không thể gả đi được. Người không biết thân thể của ta, thậm chí không biết được nguyên ta vốn là một nữ nhân, lại có thể thật tình yêu thương ta, lại hết lòng hết dạ vì ta, thậm chí còn đuổi hết đám cơ thiếp đi, trong lòng ta cũng thực vui mừng, cũng thực cảm kích. Bộ

tộc bạch hồ ly nhà chúng ta tuy là loại thú chạy, cũng không đa tình giống những loại thú khác, đã chọn được người phối ngẫu tất sẽ toàn tâm toàn ý. Lúc đó, ta thậm chí đã xem người là vị phu quân có thể cho ta nương náu cả đời. Nếu không có cái vụ Huyền Nữ kia, thì lúc ta học thành tài xuất môn, tự nhiên ta sẽ gả cho người. Người cũng biết, lúc đó hai tộc chúng ta đang có hiềm khích, từ lúc ở cùng một chỗ với người, cũng chẳng nghĩ tới việc tương lai sẽ làm thế nào có thể thuyết phục được mẫu thân và phụ thân đồng ý hôn sự của bọn ta, cũng chẳng quan tâm lo lắng tới chuyện đó, mỗi ngày chỉ nghĩ đến một lý do thật tốt, rồi vui vẻ mơ ước đến ngày được hợp duyên cầm sắt. Thật là ngu ngốc.”

Môi Ly Kính thoáng run run một chút.

Ta tiếp tục vuốt ve nhẹ nhẹ lên mặt quạt, thản nhiên nói : " Những gì Huyền Nữ có thể giúp người, Bạch Thiên ta là thần nữ của Thanh Khâu, chẳng lẽ không thể giúp người sao. Chính là người giữa lúc tình nồng ý đậm với ta, lại giáng cho ta một đòn cảnh cáo. Sau khi chứng kiến chuyện giữa người và Huyền Nữ kia, nỗi đau trong lòng ta chất chứa không thể quên được. Chỉ có thể trách

ta lúc trước hồ đồ, hết lòng hết dạ với Huyền Nữ, kết quả lại bị nàng đào góc tường. Bất quá ta chỉ muốn quạt cho nàng một quạt, người lại che chở như vậy, có biết trong lòng ta khó chịu đến mức nào không. Rồi câu nói kia của người "trước kia là ta mê muội", đã chính thức làm ta nản lòng thoái chí. Người chỉ nói ta buông tay từ bỏ một cách tiêu sái, lại không biết đằng sau sự tiêu sái này có biết bao nhiêu chua xót khổ sở. Ly Kính, không phải ai cũng có thể để đau khổ công khai lộ rõ trên mặt, mặc dù không hiển hiện trên mặt, cũng không thể nói nỗi đau kia ít hơn. Ta vốn mơ mộng rằng sau này tất sẽ trở thành thê tử của người, cũng không nghĩ tới rốt cuộc lại trở thành một trò cười. Thật may thời gian có thể làm phai pha dần cơn ác mộng người ôm Huyền Nữ, ta có thể tiếp tục ở lại Côn Luân. Ác mộng lại xuất hiện, là lúc nghe tới việc người dùng bốn đôi Kỳ Lân rước Huyền Nữ vào Đại Tử Minh Cung, tổ chức lễ tiệc linh đình chín ngày liền. Nói đến là thấy buồn cười, tuy rằng ngoài miệng nói ta thực tiêu sái, nhưng việc đã tới nước này, trong lòng ta vẫn không khỏi còn chút suy nghĩ không nên có đối với người. Sau khi có loạn của quý tộc, Huyền Nữ bị Kinh Thương hạ độc thủ trả lại về Côn

Luân, ta lại âm thầm vui mừng, nói đúng ra là cũng không tốt, không khỏi tìm chút duyên cớ bào chữa cho ngươi, tự mình làm cho mình tin rằng ngươi cũng không phải thật lòng yêu Huyền Nữ, bằng không sẽ không để Huyền Nữ phải chịu đau khổ như vậy, trong lòng cũng bắt đầu khuây khỏa hơn. Đến sau này mới biết, đó thực ra chỉ là kế khổ nhục của các ngươi, Ly Kính, ngươi không thể biết được tư vị trong lòng ta lúc đó như thế nào đâu. Sau đó sư phụ lại về cõi tiên, ta mặt dạn mày dày đến Đại Tử Minh Cung mượn Ngọc hồn, ngươi vĩnh viễn không thể biết ta đã phải mất bao nhiêu dũng khí đâu, cũng không thể hiểu nổi thái độ kia của ngươi làm ta thất vọng tới cỡ nào đâu. Ngươi nói ngươi ghen tị với sư phụ ta, nên mới không muốn đưa ngọc hồn cho ta, Ly Kính, ngươi thương ta sâu đậm như vậy, nhưng cũng chỉ bằng một phần vạn những gì sư phụ đã cho ta. Lúc ta ở trong Viêm Hoa động không còn chút máu, không thể chống đỡ nổi thương thế, trong lúc sắp rời bỏ cõi trần, thì hình ảnh hiện ra trước mắt ta không phải là ngươi, lúc đó ta mới hiểu rõ, tình cảm này rốt cuộc đã chấm dứt. Lúc đó, ta cũng hiểu rằng ta đã được giải thoát.

Ly Kính nhắm chặt đôi mắt, một lúc sau mới mở ra, sắc mặt đỏ bừng, nức nở : " A Âm, đừng nói nữa."

Ta miễn cưỡng gập cây quạt lại, buồn bã nói : " Ly Kính, tính ra trong suốt mười bốn vạn năm qua, ngươi là nam tử duy nhất mà Bạch Thiên ta yêu thương. Có điều biến cả hóa nương dâu, chúng ta không thể nào quay trở lại được"

Thân mình hấn sững lại, cuối cùng hai dòng lệ trong suốt từ từ chảy ra, một lúc lâu sau, mới nói với vẻ nghiêm nghị : " Ta đã hiểu ra quá muộn, mà nàng lại không thể đứng yên lại đợi ta"

Ta gật gật đầu, với quý tộc cũng không còn gì vương bận nữa, lúc gần đi bỏ lại một câu : "Ngày sau chỉ là kẻ qua đường, không cần gặp lại nữa" rồi cáo từ rời đi.

Ra khỏi đám mây mù, Dạ Hoa đang đứng ở không xa phía trước, nói : " Những lời nói rõ ràng là ngọt ngào kia, lại từ miệng nàng nói ra, làm người ta đau lòng như vậy"

Ta miễn cưỡng mỉm cười cùng hắn.

Tới cửa Nam Thiên, cũng không thấy có kẻ nào thủ vệ, chỉ có mấy con hổ đang ngủ gà ngủ gật, sắc lông vàng đen bóng mượt, vừa nhìn thấy đã biết là linh vật tu vi bất phàm.

Ta khua khua cây quạt nói đùa : " Cửa khẩu Thanh Khâu nhà ta, tốt xấu cũng có Mê Cốc kia trấn giữ. Ba mươi sáu tầng trời trên Thiên giới của ngươi này, lại chỉ có mấy con hổ thủ vệ hay sao ?"

Dạ Hoa hơi nhú mày : " Hôm nay Thái Thượng Lão Quân khai đàn giảng đạo, chắc bọn họ đi tham dự pháp hội của Lão Quân" lại quay lại ta cười nói : " Nghe nói lúc ở phàm giới giúp Nguyên Trinh độ kiếp, Thiên nhiên thường luận đạo cùng Nguyên Trinh, chắc đạo hạnh cũng thật cao thâm, đã bao nhiêu năm nay Lão Quân vẫn là kẻ giảng đạo không có địch thủ trên khắp vùng trời này, cao cao tại thượng thực cũng thập phần cô đơn, lần này nàng lên trời, có thể cùng Ngài gây vài hồi tranh biện."

Ta nuốt nước bọt một cái, cười giả lả : " Nói quá rồi, nói quá rồi."

Ngoài cửa Nam Thiên mây trắng mờ mịn, chỉ có một màu, qua khỏi cửa Nam Thiên, đập vào mắt lại là một khung cảnh khác hẳn. Vàng lát sân, ngọc thạch làm bậc thềm, phi thủy làm trúc, rắng lạnh quán quýt. Nếu so độ lóng lánh với Thủy Tinh Cung của bốn biển, chỉ hơn chứ không kém. Cũng may trước khi đi, để đề phòng, ta cũng thực anh minh mà đeo bạch lăng lên, bằng không đôi mắt bệnh tật này chắc sẽ bị hỏng nốt. Ngẫu nhiên nghe thấy tiếng tiên hạc hét lên một tiếng, giang cánh bay vụt qua, ta xúc động thờ dài một hơi, cầm tay Dạ Hoa nói : "Nhà bọn ngươi cũng thật nhiều tiền."

Sắc mặt Dạ Hoa thoáng xanh thoáng trắng, rồi mới nói : " Không phải tất thấy cung thất trên Thiên đình đều như vậy đâu."

Hai bọn ta bắt đầu thông thả dạo bước.

Từ từ nhìn ngắm, phồn hoa rực rỡ trên Cửu Trùng

Thiên này cũng hoàn toàn bất đồng với ruộng nương trù phú của Thanh Khâu, thật cũng vô cùng thú vị.

Hiếm thấy nữa là ngẫu nhiên gặp mấy cung nga nghiêm cẩn lễ phép, dáng vẻ thật sự không xấu, thấy bộ dạng đeo bạch lăng kỳ quái này của ta, cũng không chút kinh ngạc thất lễ, chỉ kính cẩn quỳ vấn an Dạ Hoa, làm ta cực kỳ vui mừng.

Nghe nói lúc Dạ Hoa ba vạn tuổi đã rời cung lập phủ, Thiên Quân kiến lập cho một tòa phủ đệ gọi là Tây Ngô Cung. Tên này cũng có phần thanh nhã.

Hiện giờ đứng trước Tây Ngô Cung, ta cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Quả thật ta chưa từng lên Cửu Trùng Thiên, lại không hiểu sao, chỉ cảm thấy hình như trước đây Tây Ngô Cung cũng không mang dáng vẻ âm đạm hoang phế như thế này. Mặc dù không đến mức lấy vàng xây tường, ngọc làm ngói, nhưng cũng phải rực rỡ một chút, có sức sống hơn một chút.

Ta đang suy nghĩ, đã bị Dạ Hoa kéo đi vòng ra cửa sau.

Hắn đứng trước cửa sau kia còn nhìn chung quanh dò xét một lúc, rồi mới chỉ vào một chỗ nói : " Nhảy đi."

Ta không hiểu vội hỏi : " Sao vậy ? "

Hắn hơi nhíu mày, rồi ôm lấy eo lưng ta, nhảy phắt lên chỗ đầu tường vừa chỉ kia, thả nhẹ mình một cái rơi vào trong sân.

Trong lúc đó, trong lòng ta có chút tư vị không hiểu nổi, Cửu Trùng Thiên này, không vào nhà từ cửa lớn, mà tất cả mọi người đều leo tường vào sao ?

Dạ Hoa đang rũ rũ tay áo, thấy vẻ mặt của ta, liền xấu hổ cười nói : " Nếu đi cửa chính sẽ làm kinh động hết thầy mọi người trong cung, đàn đàn lũ lũ ra vấn an bá kiến, chi bằng nhảy tường mà vào cho tiện."

Trong đầu ta linh quang chợt lóe, lấy cây quạt gõ gõ vào bả vai hắn nói : " Hôm nay hai bọn ta đi hơi sớm, cũng chưa tới lúc tiểu tiên quan Già Quân kia mang công

vẫn tới, có phải người quên mất việc nhắc nhở Già Quân hôm nay không cần mang văn thư tới Thanh Khâu, làm hấn phải mệt nhọc uổng phí một chuyến. Nếu vào bằng cửa chính, làm kinh động tiểu tiên quan Già Quân kia, tính ra cũng hơi phiền phức. Ha ha, nói mới nhớ, đêm qua chúng ta về động cũng hơi muộn, công văn giấy tờ tích lũy mấy ngày liền, người đã duyệt hết chưa"

Người hấn cứng đờ, mặt mày ửng đỏ lên, tay áo hơi phất phất không được tự nhiên lắm, ho nhẹ một tiếng.

Ta vẫn lo lắng rằng Dạ Hoa hơi chín chắn quá, bất quá mới năm vạn tuổi, tuy thế nhưng lại có phần nghiêm túc trầm ổn hơn cả vị thần tiên Đông Hoa kia. Hôm nay lại thấy hấn toát ra vẻ xấu hổ của một vị thiếu niên, ta lắc lắc cây quạt, cảm thấy thực sung sướng.

Chỗ Dạ Hoa ở chính là Tử Thần điện, nằm sát cạnh Khánh Vân điện.

Bất quá ta chỉ ở lại Cửu Trùng Thiên nghỉ ngơi dăm ba ngày, lúc tiến vào cũng âm thầm lặng lẽ, không dùng danh hào thượng thần, đương nhiên không thể bắt Dạ

Hoa gióng trông khua chiêng để dọn dẹp sẵn một tấm điện cho ta ở. Chính là ta đang định khiêm tốn nói với hần, rằng, mấy ngày này chỉ cần ở tạm tại Khánh Vân điện cũng được chứ không sao cả, thì đã thấy hần dẫn ta tới tấm điện riêng của ta.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên cửa viện kia có treo một tấm biển, trên có bốn chữ triện, "Nhất Lãm Phương Hoa"

Trong mắt Dạ Hoa như thoáng ẩn giấu gì đó, nói : " Đây là tấm điện của nàng."

Ta phe phẩy cây quạt, trầm ngâm trong chốc lát, cảm thấy Thiên cung đầy phô trương kia khác hẳn với trên mặt đất. Nhớ lần trước ta hạ phàm giới giúp Nguyên Trinh độ kiếp, cũng bởi ở lại lâu dài, mới miễn cưỡng được cấp một viện riêng. Lần này chỉ lên trời ở chừng 2,3 ngày, nhưng cũng có thể được sắp xếp cho riêng một tấm điện, một người là vương trên trời, một kẻ là vua dưới đất, cùng là đế vương, mà khí độ lại khác xa nhau.

Ta than thở một phen, tự tay đẩy cửa viện ra.

Kèn kẹt một tiếng, cánh cửa sơn son từ từ mở rộng, chợt thấy một cây đào rủ bóng giữa sân, hoa đào nở rục rỡ. Từ bên ngoài nhìn vào, đập vào mắt là sắc hoa đào rục rỡ.

Ta giật mình, lúng túng nói : " Hóa ra lúc người lừa ta lên đây để giúp trông vườn bàn đào sao ?"

Dạ Hoa sắc mặt cứng đờ, khóe miệng hơi giật giật : " Vườn bàn đào đâu có cho nhiều người biết đến, nàng làm gì có cơ hội đến đó. Cây đào này chính ta trồng lên hai trăm năm trước, đến bây giờ, mới nở hoa lần đầu tiên."

Trong lòng ta đột nhiên nhói lên một cái, không biết vì lý do gì. Ta chầm chậm bước vào trong viện, cây quạt trên tay tiện đường gạt nhẹ mấy cành đào đang um xùm trước mặt. Mấy cành hoa đào này, nở cũng thập phần thanh nhã.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Đang muốn thu lại cây quạt, lại nghe sau lưng có tiếng kêu thảng thốt : " Nương .. nương"

Ta quay đầu lại, Dạ Hoa đứng ở trên bậc thang phía trong viện, ánh mắt ẩn sau mấy lọn tóc đen, không thể nhìn rõ. Phía sau cánh cửa chỗ hắt đang đứng, có một nữ tử vận đồ cung nga, tay trái cầm một bình hoa rất đẹp, tay phải giữ chặt cánh cửa đại môn sơn son, ánh mắt nhìn chằm chằm vào ta, trong nháy mắt, hai hàng lệ từ từ ứa ra.

Tay ta hơi run lên, cây quạt trên tay cũng bắn mạnh lên mấy cành hoa, xoay vòng mấy cái, loạt xoạt loạt xoạt, làm rụng mấy cành hoa liền, mấy cánh hoa rơi lả tả

lên người.

Nàng kia đã lão đảo chạy vội lại, ôm chặt lấy chân ta, vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã : " Nương Nương, đúng là người rồi, Nại Nại đợi người đã ba trăm năm, rốt cuộc người đã trở lại..." lại vừa khóc vừa cười nói với Dạ Hoa : " Kết Phách Đăng kia đúng là báu vật, trông bây giờ nương nương chẳng khác xưa một chút nào cả."

Nhìn nàng thế này, ta cũng hiểu là nàng đang nhận sai người. Chân cũng không xô dịch được, may mà còn đôi tay có thể kéo nàng ra. Nàng ngẩng đầu nhìn ta với đôi mắt đẫm lệ, tuy chỉ là một đôi mắt nhòa lệ, nhưng sau làn nước mắt kia lại hàm chứa ý vui mừng thỏa mãn. Đôi mắt ta vẫn băng kín bằng một dải lụa bạch, không đành lòng nói : " Tiên tử đã nhầm người rồi, lão thân là Bạch Thiên ở Thanh Khâu, không phải vị nương nương trong lời của tiên tử. "

Vị tiểu tiên nga tự xưng là nại nại kia choáng váng một lát, vẫn ôm chặt lấy đùi ta.

Ta không biết làm thế nào đành quay sang liếc mắt

cầu cứu Dạ Hoa đang đứng ở bên cạnh.

Hắn liền đi lại gần, nâng nài nài dậy, nhưng cũng không nhìn nàng, chỉ trầm ngâm nhìn cây đào rực rỡ phía trước, thản nhiên nói : " Vị này là thượng thần Bạch Thiên ở Thanh Khâu quốc, không thể kêu là nương nương được, phải gọi đúng danh xưng của nàng, cung kính gọi nàng là thượng thần nghe chưa."

Nài nài đang ôm chặt chân ta ngẩng đầu nhìn hắn với vẻ không hiểu, lại quay sang nhìn ta. Ta liền cười trấn an nàng, nàng cũng không phản ứng gì, chỉ dùng tay áo lau nước mắt đang giàn giụa, gật đầu vâng lời.

Bất quá ta cũng chỉ đem theo hai bộ xiêm y, nên cũng không cần thu xếp chuẩn bị gì cả, Dạ Hoa dặn nài nài chuẩn bị đồ tắm rửa thật đầy đủ, lại dặn ta nằm nghỉ một chút, hắn sẽ đi Khánh Vân Điện ôm cục bột về đây.

Gần đây Dạ Hoa cũng thực am hiểu ý tứ của người khác, có thể thấy ta ôm vết thương lên đường, rõ ràng cũng chẳng chuẩn bị sắp xếp gì nhiều, lại có thể biết trong lòng ta vẫn không ngừng nhớ tới cục bột, làm ta

cũng hơi cảm động.

Mà thấy cục bột kia cũng cực kỳ tưởng niệm ta, nằm ở trong lòng phụ quân của nó, vừa thấy ta, liền nhào nửa thân mình sang chỗ ta, nũng nịu kêu hai tiếng "mẫu thân", làm ta sung sướng vô cùng.

" Choang" một tiếng, bình hoa đào đang nằm trên tay nại nại đột nhiên rơi xuống đất. Trong lòng ta không khỏi cảm thấy, sợ là vị tiểu tiên nga kia cũng có chút tưởng nhớ tới mẹ cục bột nhỏ. Hiện giờ mẹ ruột của cục bột đã hương tiêu ngọc vãn, không được hưởng cái hạnh phúc trẻ thơ nũng nịu ở bên, lại để cho một kẻ kẻ mẫu như ta vô duyên vô cớ được hưởng tiện nghi, tất vị tiểu tiên nga này cũng không đành lòng.

Ừm, đúng là một tiểu tiên nga trung nghĩa can đảm.

Dạ Hoa nói cục bột chỉ bị kinh hãi một chút, cũng không ảnh hưởng gì. Ta nhìn kỹ một phen, thấy nó vẫn mập mập như cũ, nhoẻn miệng cười lộ rõ ra hai cái lúm đồng tiền, vẫn khờ khạo như mọi khi, mới thật yên tâm.

Hiển nhiên là nó muốn nhào tới trên người ta, lại bị phụ quân của nó ôm chặt lấy, cố tránh hồi lâu vẫn không tránh nổi, cũng thấy bực bội, chu mỏ nhìn ta với vẻ cực kỳ đáng thương.

Ta thực từ ái xoa xoa đầu nó, ôn nhu nói : " Trên mình mẩu thân mang thương thế không khỏe lắm, tạm thời ngưng để phụ quân ôm tạm nhé"

Đôi mắt to của nó chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng, rồi lại nhẩn nhẩn nhí nhí một lúc, khe khe nói : " A Ly biết rồi, mẩu thân lại có em bé đúng không ? "

Ta hơi giật mình : " Sao ?"

Nó ngưng ngưng túm chéo áo nói : " Trong sách viết như vậy đó. Nói rằng có một vị phu nhân mang tiểu bảo bảo, người nhà của nàng không cho nàng đi ôm tiểu hài tử của nhà khác đùa giỡn, sợ bị động, động..." suy nghĩ hồi lâu, tay xoa xoa đầu cuối cùng mới nói như đinh đóng cột : "đúng rồi, thai khí"

Lòng ta hơi choáng một chút, ngoan ngoan, bất quá một tiểu oa nhi cao bằng cọng tỏi non, biết cái gì là thai khí chứ.

Dạ Hoa cười khẽ hai tiếng : " Con xem sách này ở đâu ?"

Cục bột nhỏ khờ khạo đáp : " Là Thành Ngọc cho con mượn."

Ta tận mắt thấy thái dương Dạ Hoa nổi lên hai gợn gân xanh.

Cũng thật đáng ngưỡng mộ, vì Thành Ngọc Nguyên Quân phi thăng từ phạm giới này quả nhiên tuyệt vời, thập phần am hiểu chiêu động thủ trên đầu thái tuế, vượt đuôi lão hồ. Ta thực bội phục hẳn.

Nại nại đứng bên cạnh tỏ vẻ nghi hoặc : " Cho dù là thượng thần có bầu, sao tiểu điện hạ lại đồ mặt vậy ?"

Cục bột vươn hai cánh tay ra, ra sức kéo mặt ta lại gần hôn chụt một cái, nói : " Bản thiên tôn ta chỉ cao

hứng thôi, mẫu thân có tiểu bảo bảo, bản thiên tôn sẽ không còn là đứa nhỏ duy nhất trên trời này nữa. "

Dạ Hoa suy nghĩ một lát, cuối cùng thân nhiên nói với ta : " Bằng không sau khi chúng ta thành hôn lập tức sinh ngay một đứa."

Ta ngẩng đầu nhìn quanh phòng một vòng, tỏ vẻ khiêm tốn nói : "Nhược đến kiếp sau của ngươi, ta cũng nguyện ý góp một phần sức lực."

Hắn há miệng, hồi lâu cũng chẳng thấy nói tiếp cái gì, bộ dáng giống hệt vừa nuốt phải một con ruồi bọ.

Lần này ta lên trên trời, cũng chỉ vì muốn được ngâm mình trong Uông Thiên Tuyên của Linh Bảo Thiên Tôn. Mọi việc đã sắp xếp xong xuôi, liền cùng đi tới Thượng Thanh Cảnh của Linh Bảo Thiên Tôn

Ta vì muốn mượn Thiên Tuyên của vị Thiên Tôn này dùng một chút, đương nhiên phải nói rõ thân thế của ta, mới xứng với hai chữ chân thành.

Ngày hôm nay chính là pháp hội của Thái Thượng

Lão Quân, nguyên Linh Bảo Thiên Tôn là sư phụ của Lão Quân, đương nhiên phải đi cổ động ủng hộ, vẫn chưa trở về Ngọc Thần cung của lão. Chỉ có bảy vị tiên bá đang ở trong đại điện, cung kính nói rằng sau pháp hội của Lão quân, Thiên Tôn tất sẽ đến tiếp đón cô cô. Ta thông thả mang dạ mình châu tặng họ làm lễ gặp mặt. Sau đó đã thấy mười tám tiên nga xếp thành hai hàng, trong tay bung hoa quả, rượu trái cây và những thứ khác, dẫn chúng ta đi Thiên Tuyên chữa thương.

Lễ pháp của Thiên tộc ta cũng hiểu được chút ít, mười tám tiên nga dẫn đường chính là lễ ngộ đối với thượng thần. Ta cố kiềm chế trong chốc lát, cuối cùng vẫn hỏi Dạ Hoa : " Nếu chính phi của người đến chỗ này ngâm suối, thì có mấy tiên nga dẫn đường ?"

Hắn ôm cục bột dừng lại một chút, nói : " Mười bốn người," lại hỏi : " Sao vậy"

Ta khép cây quạt lại trong chốc lát, khẽ than thở: " Không sao, chỉ cảm thấy nếu gả cho người, giai phẩm của ta không tăng mà lại còn giảm. Nói như vậy, vụ mua bán này cũng không tốt lắm."

Hắn im lặng chốc lát, rồi thản nhiên nói : " Nếu là Đế hậu của Thiên quân, thì có tận hai mươi bốn tiên nga dẫn đường, lại có thêm bốn kẻ thông minh khéo tay chà lưng cho nàng nữa."

Ta cười ha hả mấy tiếng, lời tán thưởng xuất ra từ tận đáy lòng : " Cũng không tồi lắm."

Thiên tuyến đó nằm ở trong tòa núi phía sau, là một chỗ rất yên tĩnh, khí trạch xung quanh với nước suối kia đều có màu xanh, xuất hiện từ thuở âm dương hỗn mang chưa khai thiên địa.

Cục bột nhỏ reo to một tiếng, đọi đám tiên nga cởi áo choàng ngắn của nó ra xong, thân thể trắng mũm mĩm nhảy vọt vào trong nước, nhưng cũng không ngập xuống, mà chỉ nổi trên mặt nước, mừng rỡ đập nước tung tóe.

Dạ Hoa đứng bên cạnh nhìn trong một lát, rồi lại quay lại nhìn hoa quả rượu trái cây trong tay đám tiên nga, quay đầu nói với ta : " Rượu đó là rượu trái cây, có thể cho A Ly uống một chút, nhưng không thể để nó

uống nhiều. Những hoa quả đầu mùa đó, cũng chỉ có thể cho nó ăn mỗi thứ nửa quả."

Ta gật đầu đồng ý, cảm thấy hấn vừa làm cha, vừa làm mẹ cũng thực sự khổ sở, lại thấy ánh mắt của hấn rất kỹ lưỡng cẩn thận, cũng thật khâm phục.

Hấn hơi ngây người ra một chút, trên khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết thoáng hiện nụ cười, rồi cầm lấy chiết phiến trong tay ta, nói : " Cây quạt của nàng vẽ cảnh hoa đào trông rất phong lưu, nhưng lại không thấy đề thơ, cũng có phần đáng tiếc, để ta cầm đi bổ túc cho nàng, nàng tạm thời ngâm nước ở đây, ngâm xong thì đến thư phòng tìm ta nhé."

Nụ cười này của hấn, cười đến mức hai mắt cong lại thành một hình bán nguyệt, mới không lưu ý, thì hấn đã cầm cây quạt đi rồi.

Cục bột đang đập nước ở thủy tuyền liền hỏi ta : " Sao phụ quân lại đi rồi, không cùng tắm suối với chúng ta sao ?"

Ta cười ha hả nói : " Trời giáng cho phụ quân người một đồng chức trách, phụ quân người phải đi đảm nhiệm chức trách đó rồi."

2

Cục bột uống rượu quá sức mình.

Nhân vì lúc gần đi Dạ Hoa có đặc biệt dặn dò, rằng, hoa quả đầu mùa, mỗi lại chỉ có thể cho cục bột ăn nửa quả. Đương nhiên ta lợi dụng điều đó, mỗi loại rượu trái cây lại cho nó uống nửa bình, không nghĩ là mới uống được hai nửa bình, hấn đã say mất, bộ dạng ngây thơ nhìn ta cười khờ khạo, cười cười xong, đầu đột nhiên ngã sang một bên ngã nhào vào trong nước mà ngủ luôn.

Nại nại lo lắng nói : " Tiểu điện hạ uống nhiều rượu như vậy, say như vậy, hay để nô tỳ mang người tới chỗ quý phủ của Dục Quân xem thử."

Ta uống rượu cũng phải mười vạn năm rồi, mà hết thấy rượu ta uống đều là do bậc cao nhân Chiết Nhan

nấu ra, mặc dù khiêm tốn mà nói, uống chừng đó rượu cũng phải coi như lão luyện nửa đời rồi. Cái loại rượu trái cây mà cục bột uống lần này, bất quá chỉ là tiên quả để lâu lên men mà thôi, cũng không làm con người ta say được, nên dù có uống nhiều, cũng không gây hại gì đến thân thể. Cục bột say ngủ như vậy, là cũng bởi vì từ trước tới giờ chưa khi nào uống nhiều như thế, tư lượng quá thấp. Huống chi lúc nó vừa ngủ, ta đã âm thầm xem qua mạch tượng của nó, hơi thở của nó so với ta còn bình ổn hơn vài phần, nếu chỉ vì thuốc giải rượu mà phải tới tận quý phủ của Dược Quân, có phải chuyện bé xé ra to hay không. Ta trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng mới nói với nại nại : " Nam hài tử không cần chiều chuộng quá, không có vấn đề gì cả, người chỉ cần mang nó về phòng ngủ một giấc, muộn nhất là canh ba, nó có thể tỉnh giấc."

Hai tiên nga vội vàng vớt cục bột lên mặc lại quần áo, rồi đưa cho nại nại ôm về trước.

Ta ăn thêm chút dưa và trái cây, uống sạch đám rượu trái cây mà cục bột uống thừa còn lại, mơ mơ hồ hồ ngủ gật một hồi, lúc mở mắt ra đã là giờ Tuất. Khỏ

thân mười tám tiên nga vẫn không chút oán hận ngồi đợi ở trên bờ. Ta phần chấn tinh thần rũ rũ tóc, thắt đai áo khoác ngoài, lại lo rằng đường từ Ngọc Thần Cung tới Tây Ngô Cung vẫn có những cảnh trí chói mắt, liền buộc dải bạch lăng lên trên mắt.

Tốt xấu gì cũng cùng ở Thanh Khâu tới hai ba tháng, thói quen sinh hoạt của Dạ Hoa ta cũng nắm được một chút. Nhớ lại hồi trước, tầm giờ này ta hay bị hấn bắt cùng chơi cờ. Nhớ lại những ký ức trước, trong lòng ta thâm suy nghĩ một chút, cảm thấy chắc giờ này hấn vẫn còn đang ở thư phòng. Lại nghĩ tới việc cây quạt kia buổi tối có thể giúp ta đuổi muỗi, nên ta cũng không vội trở lại Nhất Lãm Phương Hoa kia, mà đi thẳng tới thư phòng của hấn.

Ngoài thư phòng không có ai đứng gác, ta gõ gõ cửa, cũng không có ai đáp lại, liền đẩy thử, cửa tự động mở. Gian bên ngoài cũng không có ai, ngọn nến vẫn chiếu sáng rục rỡ, bóng nến lung linh lay động.

Trong phòng trong chợt truyền ra mấy tiếng nấc nghẹn của một nữ tử. Trong lòng như bị một cái gì đó

đập mạnh, ta ngẩn ra mắt một lúc, hai tai căng lên. Mấy đạo gần đây bản thượng thần cũng thực đào hoa, cũng được dính líu tí chút tới mấy mối quan hệ tình cảm hoa nguyệt. Lần này chỉ cách có một cánh cửa, lẽ nào lại tiếp tục trúng số đỏ, tiếp tục để cho ta ngăn cản thú vui khuê các của người khác sao.

Ta trấn định hơn chút, cảm thấy mặc dù Dạ Hoa lạnh lùng chín chắn một chút, nhưng dù sao cũng là huyết khí phương cương, hôm nay ta cũng được tận mắt chứng kiến chúng tiên nga trên trời này dáng vẻ bên ngoài cũng không tệ lắm, giữa đêm khuya thanh vắng hẳn phải đối mặt với một cái bàn chất đầy công văn chán ngắt, tất nhiên cực kỳ phiền muộn, bất chợt ngẩng đầu, vô tình thấy một vị tiểu tiên nga áo hồng xinh đẹp mỹ miều như tranh đứng ở bên

Trong lòng hơi cảm khái lại có phần kỳ lạ.

Dạ Hoa cắt đứt nghiệt tình với ta, nguyên cũng là một chuyện công đức lớn, lẽ ra phải làm ta thập phần vui vẻ mới đúng. Nhưng trong lòng ta lại âm thầm lo lắng, chỉ sợ vị tiểu tiên nga xinh đẹp như tranh kia cũng chưa

chắc đã thực sự xinh đẹp, chỉ sợ không xứng với Dạ Hoa.

Nghĩ tới nghĩ lui, nói chung cảm thấy trừ sách mười tòa miếu cũng không thể hủy được một mối lương duyên, ta liền néo néo lỗ tai tới mức nóng bỏng, rồi dự định yên lặng không gây ra chút tiếng động, nhẹ chân nhẹ tay, sau đó chuồn đi không để lộ bất kỳ dấu vết gì.

Chân vừa dậm bước quay phía cửa chùng nửa bước, đã nghe tiếng Dạ Hoa nhẹ nhàng nói : " Thiên nhi, nàng đã đến, tại sao còn không vào."

Ta vỗ vỗ trán thâm thở dài, trong lúc ôm người ngọc thơm ngát mà hấn vẫn có thể chú ý đến động tĩnh bên ngoài, thật chẳng giống với những vị thần tiên khác.

Bóng nến chập chờn nhảy múa trên cái rèm phía sau lưng ta, ta tiến không được, thoái không xong, đã thấy Dạ Hoa đã chậm rãi nói : "Cây quạt kia ta đã đề chữ xong rồi, nàng vào lấy đi."

Ha ha, chính hấn đã gọi ta vào, ta đây có vào cũng

không coi là đường đột. Thật ra ta cũng hiểu kỳ muốn xem thử vị tiểu tiên nga vừa nấc nghẹn kia trông như thế nào, được lời của Dạ Hoa, tinh thần lập tức phấn chấn, hăm hăm hờ hờ vén màn đi vào trong.

Bản thượng thân ta dự tính cũng không sai.

Trong nội thất quả nhiên có tiểu tiên nga thật.

Nhưng lại còn không phải chỉ có một tiểu tiên nga, mà lại có tận hai người liền.

Hai tiểu tiên nga này ăn vận cũng hết sức hoa lệ, cùng cúi đầu quỳ trên mặt đất, tiểu tiên nga bên trái bả vai hơi run lên, có thể thấy lệ vẫn chưa ráo, nhưng tuyệt nhiên không thấy hé răng nửa lời.

Dạ Hoa ngồi sau án thư, trước mặt là hàng chông công văn lớn, bên cạnh chông công văn là một cái bát hoa, canh trong bát vẫn còn bốc khói mù mịt. Trông dáng vẻ đứng đắn bình tĩnh thế kia, không giống như vừa trải qua một trận xuân tình.

Sóng gió trong lòng ta đang dâng lên cuộn cuộn,

chưa vượt qua hết núi cao vực thẳm, đã hóa thành một con suối nhỏ trong leo lẻo, thông thả bình tĩnh tiếp nhận cây quạt trong tay Dạ Hoa, vừa nhìn mấy chữ mới đề trên mặt quạt, vừa không chút để ý nói : " Những chữ này vừa viết xong sao ?"

Dạ Hoa cũng là một trong những người viết chữ rất đẹp, chín chữ nhỏ trên mặt quạt phân thành hai hàng ngay ngắn, nội dung là

"Nâng cốc chúc gió đông, thổi cùng thông dong"

. Mới vừa rồi, lúc mở cây quạt ra, ta cũng hơi lo sợ, chỉ sợ hấn đề mấy chữ kiểu như

" Ngày này năm trước còn tựa cửa, má đào tươi thắm vẫn ửng hồng...."*

mấy câu thơ tình cảm như thế chỉ làm ta thương tâm. Tuy rằng tuổi tác của ta cũng khá lớn, nhưng lúc còn trẻ cũng quá mẫn cảm tinh tế, cho đến giờ nếu xem mấy loại thơ văn tình cảm suốt mướt cũng không khỏi bị tình cảm làm ảnh hưởng, vô duyên vô cớ tự mang sầu

não vào mình.

Lại nhìn lại chín chữ mà Dạ Hoa vừa đề ở đây, thực khiến ta vừa lòng.

Một lúc sau cũng chưa nghe thấy tiếng người trong phòng, ta tò mò ngẩng đầu lên, chỉ thấy vị tiểu tiên nga quỳ phía bên phải kia nhìn ta với đôi mắt hết sức hoảng sợ.

Đôi mắt kỳ lạ kia cũng thật đẹp, ta sống tới mười bốn vạn tuổi rồi, nhưng chưa từng thấy qua cặp mắt của nữ tử nào đẹp như thế. Lại nhìn qua khuôn mặt nàng, thấy dung mạo cũng chỉ đáng sánh với đám tiên nga đã gặp hôm nay. Cho nên đôi nhãn tình trong vắt lấp lánh như ngọc kia rơi vào khuôn mặt này, cũng có phần âm đậm nhạt nhẽo.

Tạo hóa cũng trêu ngươi, lại bị sinh ra trên cùng một khuôn mặt không chút tương xứng như thế, thật khiến người ta phải nghiêng răng thương cảm.

Vị tiên nga kia hơi run run. Một lúc sau, lại thầm gọi

một cái tên, ta nghe được rất rõ ràng, chính là tên của người mẹ ruột đã nhảy xuống dưới Tru Tiên đài của cục bột nhỏ.

Trên mặt ta vẫn băng bằng một dải lụa trắng, cũng bởi đã bị nhiều người nhận lầm, nên cũng thành thói quen, cũng không cố gắng giải thích, chỉ uống một ngụm trà, nhìn từ đầu tới chân vị tiểu tiên nga này, nhẹ nhàng khen một câu : " Ánh mắt của người cũng thật hiếm có."

Mấy câu này vốn chỉ là một lời xã giao, hưởng hờ ta cũng nói với một lòng chân thành, người khác nghe xong nhất định phải cảm thấy vui vẻ dễ chịu. Nhưng cái nàng tiên nga đang quỳ trước mặt này lại cực kỳ không giống người bình thường, trông điệu bộ không có chút gì là vui vẻ dễ chịu, ngược lại trong chốc lát lại hơi nghiêng người né ra một chút, mắt nhìn ta chằm chằm, trông càng thêm hoảng loạn.

Ta cũng thật kinh ngạc.

Về bên ngoài của bản thượng thân ta, dù dung mạo

vẫn kém tú ca nhà ta một chút, nhưng giữa đám nữ tử ở Thanh Khâu, vẫn được mệnh danh là đệ nhất mỹ nhân. Không nghĩ tới hôm nay, cái mỹ mạo trải qua mấy vạn năm trời sương tuyết mà vẫn không chút suy giảm, bằng không đã không làm cho vị tiểu tiên nga trước mắt này bị chấn kinh, hoảng sợ tới mức ngã nghiêng trên đất?

Dạ Hoa bình thản gỡ bạch lãng che mắt ta ra, kéo ta ngồi xuống cạnh hắn.

Đôi tiên nga phía dưới kia, hai mắt vẫn mở tròn xoe. Bốn con mắt kia không chút kiêng dè nhìn chằm chằm vào mặt ta, thật thiếu tu dưỡng, thật thiếu quy củ, làm ta thực không vui.

Dạ Hoa chống cằm nhìn đôi tiên nga đang ngây ngốc nhìn ta kia, lạnh lùng nói : " Mậu Thanh công chúa, Tây Ngô Cung này của bản quân đúng là không có vị trí nào có thể an bài cho ngươi, sáng sớm ngày mai xin mời công chúa trở lại Đông Hải. Tổ Cảnh ngươi cũng thật nặng tình nặng nghĩa, nhược bằng nếu vẫn lưu luyến Mậu Thanh công chúa kia, ta cũng không ngại tới Thiên Quân xin một đạo thiên chỉ, để Thiên Quân gả ngươi đi

Đông Hải, người thấy sao ? "

Giọng nói của hần lạnh thấu xương, hai tiên nga đang quỳ trên mặt đất kia sắc mặt lập tức trắng xanh.

Ta ngây người một chút. Nheo mắt nhìn kỹ vị tiên nga nước mắt rờn rờn nhưng vẫn nín lặng đang quỳ ở phía bên trái kia, khuôn mặt thanh lệ nhìn loáng thoáng giống với Đông Hải Thủy Quân, không phải là vị Mậu Thanh công chúa của Đông Hải kia thì còn ai nữa.

Nếu như vậy, kẻ quỳ gối phía bên phải có ánh mắt rất không phù hợp với khuôn mặt kia, chắc chắn là vị thứ phi Tô Cẩm của Dạ Hoa đã bị Nguyên Trinh chọc ghẹo chưa toại nhưng vẫn phần uất muốn treo cổ tự tử, có điều tự sát chưa thành.

Ta giữ giữ tay áo than thở một lúc, Nguyên Trinh ơi Nguyên Trinh, vẻ bên ngoài của người cũng khá đẹp trai, soi gương mà tự giỡn với bóng của mình cũng còn hơn quấy rối vị thứ phi này a. Hiện giờ lại bị đầy xuống hạ giới sáu mươi năm, nếu không phải người gặp được vị sư phụ anh minh là ta đây, thì sáu mươi năm đó, không biết

người phải chịu bao nhiêu chua xót đau khổ.

Tố Cẩm kia vẫn nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng của ta, còn Mậu Thanh vẫn ở bên cạnh khóc lóc cầu xin.

Ta thấy tối nay Dạ Hoa cũng nổi giận thực sự. Từ lúc ta quen với hắn tới nay, trừ lúc đánh nhau với Huyền Nữ ở Lưu Ảnh Điện tại Đại Tử Minh Cung ra, chưa bao giờ thấy hắn nổi giận như vậy. Trong lòng ta cũng thực tò mò, cầm lấy cây quạt rồi nhưng cũng không vội đi, chỉ cầm lấy một chén trà ở bên cạnh, lại cầm đúng một ly trà nóng bỏng, liền tìm một chỗ ngồi, bình tĩnh đợi chén trà nguội bớt.

Môn công phu giữ bình tĩnh trong lúc người ta náo loạn của Dạ Hoa luyện rất khá, nàng công chúa Mậu Thanh kia nước mắt ròn ròn dốc hết ruột gan than thở cầu xin làm người ta thấy đau xé cả ruột, mà hắn vẫn thản nhiên bất động, từ tốn ngồi duyệt công văn của hắn.

Lúc ta làm khách ở Đông Hải, cũng đã bị thâm tình

của vị công chúa này đối với Dạ Hoa làm cảm động rơi lệ một hồi, hiện giờ, vị thứ phi Tố Cẩm cũng lau nước mắt tới ba bốn lần, nhân đó còn có thể tạm thời chân trụ, tiếp tục giữ vẻ trấn tĩnh.

3

Nghe xong hồi lâu, cuối cùng ta cũng hiểu qua, sở dĩ Dạ Hoa nổi giận như vậy, cũng bởi vì vị Mậu Thanh công chúa của Đông Hải kia, tối nay lại ăn tim hùm gan báo, âm mưu dùng một chén canh có bỏ tình dược, đến câu dẫn hắn. Có điều lại không tìm được cái loại tình dược tốt, làm cho Dạ Hoa vừa bùng canh lên đã phát hiện ra, lửa tình chưa kịp nhen, đã khiến lửa giận nổi lên phùng phùng.

Vị tiểu tiên nga hầu hạ sắp xếp thư phòng của Dạ Hoa gặp chuyện lớn như vậy, y theo quy củ của thiên cung, vội vàng chạy đi mời vị thứ phi nương nương duy nhất ở hậu cung của Dạ Hoa tới. Nói đến đây, lại không thể không giơ tay lên tán thưởng một tiếng, vị thứ phi Tố Cẩm của Dạ Hoa này cũng thật là gương tốt cho chúng sinh ở bát hoang tứ hải, thấy Mậu Thanh cố tình bỏ

thuộc dụ dỗ phu quân mình, không sinh ra chút phần hận bực bội nào, ngược lại còn cầu xin giúp cho vị Mậu Thanh công chúa phạm tội này.

Lúc ta vào lấy cái quạt, đã qua mất cái đoạn náo loạn của họ rồi, trong trường chỉ còn lại rơi rớt.

Ta sau khi nghe hết chân tướng của sự việc, lại nghe tiếp mấy lời khóc nháo của hai kẻ quỳ trên mặt đất kia, cũng không có ý kiến gì. Mấy vở kịch trên phạm giới cũng có mấy đoạn diễn như vậy, còn hấp dẫn hơn cái vở kịch trước mắt này nhiều.

Vừa lúc nước trà cũng nguội bớt, uống hai ba ngụm đã cạn sạch, ta liền cầm lấy chiết phiến, đang tính rời đi.

Ngay đúng thời điểm đang tính xem đi hay không, công chúa Mậu Thanh đã ôm chân ta, vừa sụt sùi vừa nói : " Nương nương, lần trước Mậu Thanh nhìn nhầm ngài, nhưng ngài đã giúp Mậu Thanh một lần, Mậu Thanh vẫn ghi tạc trong lòng, lần này Mậu Thanh lại cầu xin ngài, giúp Mậu Thanh một lần nữa."

Ta im lặng trong chốc lát, xoay người nói với Dạ Hoa : " Nếu Mậu Thanh công chúa quý lạ ta, thì ta cũng chịu chứ không thể mặt dày mà quý lại, thôi để cho ta nói một hai câu được không ?"

Hắn ngẩng mặt khỏi đống công văn nhìn ta nói : " Nàng cứ nói"

Ta hít một hơi rồi nói : " Tính ra chuyện này cũng không phải chỉ lỗi của mình Mậu Thanh công chúa, trước đây, rõ ràng ngươi biết Mậu Thanh công chúa có tình cảm với ngươi, lại cố tình mang nàng lên trên trời, mặc dù vì ngươi muốn báo đáp ân tình của nàng, giúp nàng tránh khỏi hôn sự với nhị vương tử của Tây Hải, đợi nàng suy nghĩ rõ ràng rồi sẽ đưa nàng về lại Đông Hải. Có điều nàng không hiểu được suy nghĩ này của ngươi, rốt cuộc lại nghĩ rằng ngươi động tâm với nàng. Ngươi đã gieo vào lòng nàng cái suy nghĩ này, lại vẫn cố tình làm chính nhân quân tử, chân chừ không chịu động thủ, cuối cùng bức nàng phải tự động thủ."

Sắc mặt Dạ Hoa hơi khó nhìn ra, chỉ nhìn Mậu Thanh nói với vẻ lạnh nhạt : " Lúc trước không phải

người nói, chỉ cần được tới Tây Ngô Cung của ta làm tỳ nữ, là đã mãn nguyện lắm rồi sao ?"

Ta lắc đầu nói : " Những lời nữ tử nói trong lúc đang luyện ái, người cũng tin sao."

Nhìn vào khuôn mặt nghi hoặc còn đẫm nước mắt của Mậu Thanh, ta đập đập cây quạt vào tay, nói với nàng : " Nghe lão thân nói một câu, người trở về Đông Hải thì tốt hơn" rồi vội vàng lùi ra sau hai bước, lắc lắc đôi ống tay áo, thừa dịp Mậu Thanh chưa kịp định thần, cầm cây quạt vội vàng rời đi.

Bất quá chưa ra đến cửa, đã bị Dạ Hoa vượt lên giữ chặt lại. Ta nghiêng đầu liếc hẩn một cái, hẩn liền buông tay rồi sóng bước cùng ta, nói : " Trời đã tối như vậy, nàng còn tìm được chỗ ở hay không ?"

Ta nhìn quanh quanh bên cạnh, nói với vẻ cầm chừng : " Chắc là sẽ tìm được thôi"

Hẩn nín thình, cuối cùng nói với ta : " Để ta đưa nàng về"

Ánh nền trong gian phòng kia vẫn tiếp tục lấp lánh sau bóng rèm, còn nghe được vài tiếng nước nở loáng thoáng văng ra. Trong lòng ta thoáng cân nhắc một chút, cảm thấy hai người đang quý gói phía trong kia chắc cũng mệt mỏi lắm rồi, nếu để Dạ Hoa tiễn ta về, hai nàng cũng có thể nghỉ ngơi và hồi phục lại, có thể lấy lại tinh thần, tranh thủ lúc này lấy lại vui vẻ. Chính vì thế, nếu như ta có bắt Dạ Hoa đi dẫn đường, thì cũng không làm chậm việc xử lý nội cung của hắn. Vì thế, ta liền đề cho hắn dẫn ra ngoài, cực kỳ an tâm thoải mái mà hưởng thụ sự ân cần chăm sóc của hắn.

Ánh trăng bàng bạc như sương khói, gió lạnh dịu dịu thổi.

Suốt dọc đường Dạ Hoa không nói không rằng, chỉ thỉnh thoảng nói hai câu : " Có cảnh cây chia ra, cẩn thận" hoặc "chỗ kia có hai hòn đá nổi lên, nàng đi nép vào bên chỗ ta đi" mấy câu này cũng thật làm phiền ta, cũng bởi nhân tình của ta không được tốt lắm, dọc đường đi chỉ chăm chăm chú chú nhìn xuống chân, cũng không rảnh rang mà nói chuyện với hắn.

Nguyên bản ta hơi buồn ngủ, có điều đi đường phải tập trung tinh thần quá, đến lúc đi tới cửa Phương Hoa viện này, rốt cuộc chỉ muốn chui đầu vào ngủ cho xong.

Nhưng vừa chạm tay cánh cửa đã bị Dạ Hoa giữ chặt lại.

Ta ngẩng đầu nhìn hấn với vẻ cực kỳ đau khổ : " Không cần đưa nữa đâu, đoạn đường sau ta biết rõ mà."

Hấn gằn người ra, nhìn ta bật cười nói : " Viện này có lớn hơn chút nữa, dù khả năng nhận biết đường của nàng có tệ hơn nữa, thì cũng không đến mức không nhận ra đường từ cổng vào buồng, đương nhiên ta hiểu rõ chứ". Hấn dừng lại một chút, đôi mắt sâu thẳm nhìn ta chăm chăm, nói : " Bất quá ta muốn hỏi nàng một câu, vì sao nàng lại khuyên Mậu Thanh công chúa kia về Đông Hải ?"

Ta lấy tay che miệng ngáp một cái, nói với vẻ ngạc nhiên : " Không phải ngươi cũng kêu nàng về Đông Hải sao ?"

Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên buồn rầu, nói : " Chỉ vì ta kêu nàng ta về Đông Hải, thì nàng cũng bảo nàng ta về Đông Hải sao ?"

Ta cầm cây quạt đập đập lên khuỷu tay khẽ im lặng một chút. Mấy lời Dạ Hoa vừa hỏi này, ngữ khí có vẻ bất thiện, ta nên thành thật với lòng mà gạt đầu là tốt, hay trái lương tâm mà lắc đầu là tốt, hay cứ từ từ bình tĩnh không nói năng gì mới là tốt ?

Bản thượng thần sống đến chừng này tuổi, tình tình cũng hoạt bát dễ hòa thuận, quan hệ với chúng tiên cũng rất tốt. Có điều không quen đối xử với những thiếu niên chín chắn sớm, huống chi Dạ Hoa này lại là vị thiếu niên kiệt xuất nhất trong đám thiếu niên sớm chín chắn, mấy dạo gần đây có vẻ lại nhập ma chương nên có những hành động cử chỉ ra ngoài khuôn khổ, ta lại càng không biết đối xử với hắn ra sao. Không biết phải trả lời hắn như thế nào, mới làm cho hắn hài lòng một chút.

Ta còn chưa kịp nghĩ căn kẽ ra cách trả lời cho hắn, đã thấy hắn nhăn trán cười khỏ nói : " Quả nhiên"

Nếu là một vị thần tiên, tu tới cảnh giới này của ta, tự nhiên đã cực kỳ thông hiểu cái đạo lý đối nhân xử thế, không nói mười phần, thì cũng có thể biết nhìn mặt người ta mà ước đoán tới tám chín phần. Bây giờ như ta thoáng thấy, cái vẻ cười cười của Dạ Hoa này có vài phần oán giận, lập tức hiểu ra cái vẻ im lặng vừa rồi, cũng không hợp thời cho lắm, vì vậy lập tức để lộ ra vẻ tươi cười, ngưng ngưng nói với hắn "Đương nhiên ta không quên cái lời hứa trước đây, rằng sẽ cưới thêm cho ngươi vài vị thứ phi mỹ mạo, nhưng đã giúp ngươi nạp phi, thì cũng không thể không làm theo ý kiến của ngươi, nếu không tất sẽ khiến vợ chồng bất hòa, ta cũng bị nghiệt chướng. Vị Mâu Thanh công chúa của Đông Hải này, nếu như ngươi không thích, thì không cần để nàng ở lại bên cạnh ngươi" lại cầm cây quạt đập đập nhẹ lên cổ tay, nhíu mày nói : " Hơn nữa, công chúa này cũng có chút tâm cơ, hôm nay có thể hạ dược cho ngươi, ngày mai không biết còn làm ra những chuyện kinh thiên động địa như thế nào nữa, nơi hậu cung, thanh tĩnh một chút mới tốt."

Hắn im lặng hồi lâu, trong ánh mắt có xuất hiện vẻ

gì đó rất khó hiểu. Sau đó một lúc lâu, mới thân nhiên nói : " Lẽ ra ta không nên hỏi nàng câu đó, mới vừa rồi cố tình kéo nàng vào trong thư phòng, vốn định thử xem nàng có ăn dấm chua hay không, không ngờ rằng từ đầu tới cuối vốn nàng chỉ ở đó mà xem náo nhiệt."

Tim ta hơi đập mạnh một chút, ha ha, ta vốn nghĩ hấn chỉ đơn thuần kêu ta vào lấy cái quạt, quả thật quả thật, ta không ngờ là hấn còn có dụng ý như vậy.

Hấn ngẩng đầu nhìn ta, liếc nhẹ một cái, không ra vui cũng không ra buồn, chỉ thân nhiên nói tiếp : " Hóa ra trong lòng nàng, ta chẳng có một chút phân lượng nào. Bạch Thiên, trong lòng nàng có phải chỉ có duy nhất một người kia ? Nàng định chờ người ấy trong bao lâu nữa ? "

Trong tim ta thoáng nhói lên một cái, nhưng cũng không biết vì sao lại nhói lên như thế.

Lúc chuẩn bị chia tay, sắc mặt Dạ Hoa cũng không dễ chịu lắm. Đợi hấn trở về, không kinh động nại nại, ta lẳng lặng vào phòng nằm.

Rõ ràng lúc trước vô cùng buồn ngủ như vậy, thế mà bây giờ nằm vùi đầu trong chăn ấm, ta lăn qua lộn lại hồi lâu mà vẫn không ngủ được, lại nghĩ tới cảm giác đau nhói trong tim vừa rồi. Khuôn mặt đẹp trai của Dạ Hoa kia vẫn luẩn quẩn trong đầu ta, cho đến tận lúc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Ngủ một mạch tới nửa đêm, bên ngoài chợt có người đập cửa âm âm.

Bởi vì ta bị lạ giường, ngủ cũng không sâu lắm, nghe tiếng đập cửa trong giây lát đã đứng dậy khoác áo ngoài đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, dưới ánh sao lấp lánh lạnh lẽo, là nại nại với đôi mắt đỏ ké đang đứng trước mặt ta, trong tay ôm cục bộ nhỏ đang ngủ say. Thấy ta, đuôi lông mày đang nhăn lại lo lắng cũng giãn ra một chút, vội vàng nói : " Hôm qua thượng thần nói canh ba tiểu điện hạ có thể tỉnh dậy, hiện giờ đã qua canh ba, tiểu điện hạ vẫn không có dấu hiệu nào chứng tỏ sắp thức tỉnh, ngược lại khuôn

mặt nhỏ nhắn càng ngày càng đỏ hơn, tiểu ty cũng không còn cách nào khác, đành phải kinh động thượng thần..."

Cơn buồn ngủ nhanh chóng biến mất một nửa, nại nại đi thấp nền, ta ôm cục bột đặt lên giường, cẩn thận xem xét kỹ càng từ đầu tới chân, cuối cùng trong lòng mới thấy bình tâm lại.

Tiểu oa nhi đương nhiên tửu lượng rất thấp, nhưng ta không đoán được là tửu lượng của cục bột lại thấp đến mức không thể tin nổi như vậy. Thấy nại nại vẫn lo lắng, ta mới cười trấn an nàng : " Thông thường tiểu oa nhi bị say rượu trái cây, chắc chắn canh ba sẽ tỉnh rượu, nhưng lần này có lẽ ta đã xem nhẹ cục bột, căn cứ vào tình trạng này của nó, có thể nói nó phải ngủ tới tận sáng mai. Mặt nó càng ngày càng đỏ lên như thế này, là dấu hiệu tốt, chứng tỏ là hơi rượu say đang dần dần tán ra, ngươi không cần lo lắng."

Nại nại hiểu ra liền thở dài nhẹ nhõm.

Ta thấy đôi mắt nàng vẫn đỏ lên như vậy, trong lòng

thoảng động một cái, nói : " Không phải là từ lúc người bé cục bột trở về, vẫn chưa chợp mắt chút nào sao ?"

Nàng ngượng ngùng cười cười.

Bản thượng thân vốn là một vị thượng thân biết thể tất cho mọi người, đương nhiên không muốn một vị cô nương tốt như nại nại gần sáng vẫn chưa được chợp mắt, liền cởi áo lót của cục bột ra, lấy một cái chăn mây quấn chặt lấy nó, đẩy nó sang một bên, rồi cười cười nói với nại nại : " Ta độ cho nó một chút tiên khí, đảm bảo sớm mai sẽ trả cho người một cục bột cực kỳ hoạt bát, nhưng tiểu oa nhi uống rượu, lúc tỉnh rượu có lẽ nên ăn một chút cháo đặc thù, người về ngủ một giấc thật ngon, dưỡng thần, sáng sớm mai nấu chút cháo mang lại đây."

Nại nại do dự trong chốc lát, nói : " Sợ tiểu điện hạ làm phiền giấc ngủ của thượng thân."

Ta nhẹ tay vỗ vỗ lên mặt cục bột : " Người xem nó ngủ say như vậy, ôm nó chạy một hồi, đi thẳng từ Khánh Vân Điện sang đây, nó cũng chẳng biết gì, thì làm

sao mà ảnh hưởng tới sự nghi ngại của ta được chứ."

Nại nại bật cười một tiếng, quỳ xuống thi lễ với ta, lại thổi tắt ngọn nến, ngoan ngoãn nghe lời mà lui ra ngoài.

Mặc dù cục bột không làm gì phiền nhiễu, nhưng trên mặt và người mồ hôi liên tục vã ra như tắm, mặc dù nhìn có vẻ như ngủ rất sâu, nhưng sợ là cũng hơi khó chịu. Ta liền mang tới một chậu nước, làm pháp thuật biến gian phòng ấm hơn một chút, mở hé lớp chăn mây ra, cứ cách một chén trà lại lau mình cho nó. Cứ thế vất vả từ canh bốn cho tới tận lúc Mão Nhật Tinh Quân xuất môn.

Cả đêm cứ như vậy, làm ta hoàn toàn không nghi ngại được. Trong lòng ta than thở hai tiếng, mang từng thứ quần áo lại mặc cho cục bột, lúc đó mới hiểu rõ nuôi hài tử khó khăn như thế nào, lòng khâm phục Dạ Hoa không khỏi lại tăng thêm mấy phần.

Lúc nại nại mang cháo đến, ta đã thu xếp cho cục bột xong, nhưng bồn nước để trên mặt đất vẫn chưa kịp

bê đi.

Nại nại yên lặng nhìn bồn nước trên mặt đất, sừng sốt một chút, rồi ngồi xổm xuống vớt cái khăn trắng trong đó lên, rồi mang bồn đi đổ.

Lúc nàng đẩy cửa quay lại ta đã vệ sinh cá nhân sạch sẽ, đang ngồi nhìn cháo nàng nấu. Cháo này trông cũng thực ngon, sợ tiểu hài tử kén ăn, nên còn bỏ thêm đường vào trong đó. Đêm qua ta kêu nàng về nấu một chén cháo mang đến, vốn chỉ là tìm một cái cớ, lúc đó thực ra ta cũng hiểu, cục bột hôm nay chưa chắc đã tỉnh lại sớm thế. Bản thượng thân cũng thật anh minh, cục bột hôm nay chắc chắn vẫn còn hơi rượu, chưa thể tỉnh được ngay, chỉ e không không có phúc hưởng thụ chén cháo ngon lành này rồi.

Ta buồn bã ngồi nhìn chén cháo.

Nếu cháo mà có linh hồn, thì cái chén đang ở trước mặt ta đây, nghĩ lại chính mình khổ khổ sở sở đảo qua đảo lại trong nồi lâu như vậy, thật vất vả mới được múc ra một chén ở trên bàn, chỉ đành ngồi im chờ nguội lạnh

dần đi, chờ cho tới cuối cùng lại bị đổ đi, thật là bi thương ai oán xiết bao.

Nghĩ đến chuyện này, ta lại càng nức nở lên mấy tiếng.

Nại nại nhoèn miệng cười nói : " Tiểu điện hạ vẫn chưa dậy, cháo này để lạnh cũng không ngon, thượng thần vẫn chưa dùng đồ ăn sáng phải không ạ, nếu người không chê, thỉnh thượng thần nếm thử tay nghề của tiểu tỳ."

Thấy nàng ân cần như vậy, cũng không có mặt mũi nào chối từ, ta liền cười ha ha cầm lấy luôn.

Vừa ăn xong chén cháo, mười tám vị tiên nga hôm qua hầu hạ ta đi tắm suối đã thướt tha lướt tới trước sân nhà ta, hai vị đứng đầu cầm trong tay hai đĩa đồ ăn sáng, mười sáu tiên nga kia vẫn là hoa quả trái cây nước các loại. Trong lòng ta thâm than thở hai tiếng, quả nhiên thiên giới có khí độ của thiên giới, Linh Bảo Thiên Tôn đãi khách cũng thực trọng hậu, thực chu toàn.

Ta vốn đã ăn cháo, nên định bảo hai vị tiên nga mang hai đĩa đồ điểm tâm kia về, nhưng khi nhìn vào trong đĩa thấy toàn đồ điểm tâm linh tinh, cục bột ngũ một ngày một đêm, lúc tỉnh lại sợ cũng đói bụng, liền hạ lệnh cho nàng đặt hai đĩa đồ ăn xuống. Để nài nại ở nhà trông cục bột, ta đi theo đám tiên nga tới Uông Thiên Tuyền ở chỗ Linh Bảo Thiên Tôn để tiếp tục ngâm suôi.

Những con đường trên Cửu Trùng Thiên đều được núi giả điểm xuyết hai bên, mấy ngọn núi đó cũng khá lớn, nhìn mặc dù cũng thú vị, nhưng cũng không có cách nào trèo lên được. Có những con đường đáng lẽ cũng rộng thênh thang, nhưng ở giữa lại lại có một hòn núi lớn, chia con đường lớn thành hai con đường nhỏ .

Đi vào những con đường như vậy, nên chú ý một chút, hoàn toàn không nên nói xấu người khác, nếu không ở phía bên kia tảng đá, lại chính là người bị nói xấu kia, thì cũng không hay ho gì. Nếu người bị nói xấu là một người lòng dạ hẹp hòi hoặc quyền cao chức trọng, lại càng không mang lại kết quả gì tốt.

Lúc này, cách chúng ta một tảng đá lớn có hai tiểu

tiên nga không biết là người hầu của ai, cũng thật nên cảm kích bản thượng thần khoan dung độ lượng, không phải là một người bị nói xấu lòng dạ hẹp hòi, nếu hôm nay hai nàng gặp phải Ti Mệnh Tinh Quân, thì mới thật đáng thương.

Mới đầu ta còn dừng chân lại, bắt quá là bởi vì người bị hai tiểu tiên nga kia nhắc tới chính là Mậu Thanh công chúa.

Đêm qua ta không đợi Dạ Hoa xử lý xong đã về phòng nghỉ ngơi, mặc dù cảm thấy Mậu Thanh và Tố Cẩm kia gây náo loạn như thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, nhưng kết quả ra sao, ta cũng cảm thấy hứng thú. Thế này thật giống như xem một câu truyện, mặc dù mới xem được một nửa, nhưng cũng có thể đoán được nửa phần sau và kết quả cuối cùng, đương nhiên nửa phần còn lại có thể lược bớt không cần xem, nhưng vẫn lật nhanh xuống cuối để coi kết thúc, xem cái kết thúc mà mình đã đoán lúc trước, có đúng hay không. Hiện nay, cái tâm trạng của ta chính là như vậy.

Một trong hai vị tiên nga nhàn rỗi kia nói : " Vị Mậu

Thanh tới từ Tây Hải kia, lúc ta mới gặp nàng, đã biết nàng chẳng phải là kẻ an phận thủ thường, đêm qua quả nhiên đã xảy ra chuyện."

Người còn lại nói : " Cũng không biết nàng ta phạm phải tội gì, ta đã đi hỏi Hồng Uyên tử tử coi đêm qua đã xảy ra những chuyện gì mắc mứu, nàng đã không chịu nói thi thôi, còn mắng ta nữa chứ."

Người kia lại nói : " Lại nghĩ đến một kẻ thật không hiểu biết, vừa mới được quân thượng dẫn lên đã nhất định phải đuổi Mậu Thanh đi Tây Hải. Lại nghe nói đêm qua nương nương nhà ta còn đến cầu tình vì Mậu Thanh, cuối cùng phải quỳ trong thư phòng của quân thượng tới nửa đêm."

Sau đó lại có một tiếng thở dài cảm thán : " Nương nương cứ làm những chuyện đó làm gì. Nói đi nói lại, nương nương nhà chúng ta đúng là vị nương nương vạn người mới có được một người, xinh đẹp mỹ miều, tính tình nhu thuận, chẳng biết vì lý do gì mà cho tới giờ quân thượng vẫn không đoái hoài đến nàng. Từ lúc ta được phân tới điện của nương nương tới nay, chưa bao

giờ ta thấy quân thượng đi đến chỗ nương nương một lần nào. Cái lần trước cái vị thiếu gia không ra gì do tiểu mãng xà ở Bắc Hải sinh ra kia chạy tới gây ra chuyện long trời lở đất như thế, Thiên Quân nổi giận ùng ùng, nghe nói Tuyết Chúc tý tý chạy đến thư phòng báo cáo quân thượng, quân thượng ngay cả mí mắt cũng không động đậy."

Một tiếng thở dài đồng cảm lại vang lên : " Tuy cái này không đến lượt mấy tỷ nữ như chúng ta so đo, nhưng dù sao nương nương cũng là thứ phi của quân thượng, mà quân thượng căn bản coi như nương nương hoàn toàn không tồn tại trong Tây Ngô Cung này, cũng thật bạc bẽo đi. Nương nương thật khổ sở, thật sự là khổ sở."

Sau đó lại nghe một kẻ nói : " Hiện giờ quân thượng đang bị cái vị thượng thần Cửu Vỹ Hồ Ly ở Thanh Khâu kia mê hoặc rồi, ta nghe nói cái tộc Cửu Vỹ Hồ này chuyên mê hoặc kẻ khác. Vị thượng thần kia tương lai có thể là chính phi của quân thượng. Hiện giờ nàng với quân thượng còn chưa thành thân, đã suốt ngày quán quýt lấy quân thượng như vậy. Không biết sau khi thành

hôn, nàng còn làm ra những gì nữa. Mấy tháng trước quân thượng đã bị nàng ta giữ rịt lại ở Thanh Khâu, nương nương sợ quân thượng mê đắm sắc đẹp mà xa rời việc triều chính, nên cẩn thận sai Khinh Họa tử tử đi Thanh Khâu cảnh tỉnh, ai ngờ lòng tốt như vậy không được tiếp nhận, bị đánh đuổi về."

Rồi lại nghe một kẻ thở dài tiếp : " Haizz, nương nương nhà ta thiện lương từ bi như vậy, chỉ sợ sau này sẽ phải chịu nhiều đau khổ dưới tay vị thượng thần ở Thanh Khâu kia."

Hai người trầm mặc trong chốc lát, làm ta với mười tám tiên nga đang đứng ở bên này hòn đá cũng phải nín thở, hai vị tiên nga đứng đầu muốn đi sang phía tảng đá bên kia.

Ta liền giơ chiết phiến lên ngăn hai nàng lại. Hai tiên nga lo sợ liếc nhìn ta một cái, ta liền mỉm cười rất ôn hòa.

Hai vị tiểu tiên nga cách vách kia đang trong lúc phấn khích, sự im lặng kia đương nhiên chỉ là một sự im lặng tạm thời ngắn ngủi, các nàng chỉ nhất thời im lặng để cảm khái cho tình cảnh của Tố Cẩm mà thôi. Ta cũng từng trải qua những năm tháng tuổi xanh như các nàng, cũng biết trước chỉ cần một lúc sau, nhân vật chính tất sẽ là Cửu Vỹ Bạch Hồ chuyên mê hoặc người khác ta đây.

Sống nhiều năm như vậy cũng không uổng phí. Quả nhiên đã nghe thấy một tiên nga nói : " Người có nghe nói, vị thượng thần của Thanh Khâu kia, đã mười bốn vạn tuổi rồi không?"

Người kia kinh ngạc đáp : " Đã mười bốn vạn tuổi rồi sao, này này này, không phải đã là một bà lão rồi sao ? Tính ra phải lớn hơn quân thượng tới chín vạn tuổi, có thể làm bà nội của quân thượng rồi. Sao mặt nàng có thể dày như vậy chứ, tuy nói là có hôn ước với quân thượng đi chẳng nữa, nhưng dám kết hôn với quân thượng mới chừng đó tuổi, cũng thật là quá đáng."

Lập tức có tiếng đáp lời đồng ý : " Đúng vậy đúng

vậy, già mà còn không nên nết, chỉ biết dùng thuật pháp để mê hoặc quân thượng. Haizz, chỉ mong quân thượng sớm nhìn rõ bản chất của vị thượng thần kia, hiểu được tấm lòng của nương nương nhà chúng ta đối với người, trở lại bên cạnh nương nương."

Câu nói này có thể xem như một câu nói tổng kết, như vậy buổi thổ lộ tâm tình của các nàng chắc cũng đã tận hứng rồi.

Nguyên bản ta chỉ muốn nghe mấy chuyện ngòi lê đôi mách, không ngờ lại nghe trúng những lời nói xấu sau lưng ta của đám tỳ nữ của Tố Cẩm. Những lời này cũng họ cũng thập phần điêu ngoa độc ác, nếu ta còn là tiểu Thập Thất trên đỉnh Côn Luân năm đó, tất đã phải sửa trị cho bọn họ đến mức cha mẹ cũng không nhận ra nổi. Có điều trải qua bảy vạn năm thanh tu, hiện giờ ta đã tiến tới cảnh giới vong ngã vô ngã, coi thế gian như mây tụ tán, tất nhiên chẳng thèm so đo với bọn chúng, chỉ vậy hai vị tiên nga đứng đầu muốn chạy sang phía bên kia tảng đá vừa nãy, che quạt khe khẽ hỏi : " Hình như nếu ta nhớ không lầm, thì trong quy định của Thiên giới, có một điều là không được đàm luận chuyện của thượng

thần ?"

Hai tiên nga ngẩn người ra, gật đầu đáp dạ, lại đồng thanh nói : " Hai cung nga kia cũng thực hỗn láo, làm thương thần tức giận, bọn tiểu tỳ muốn đến chỗ cấp trên báo lại, khiển trách các nàng một phen, để giữ vững quy củ."

Ta ho nhẹ một tiếng, nói : " Tức giận thì không tức giận, chính là tự nhiên nghe thấy những điều như vậy, thấy không lọt tai thôi" rồi khép cây quạt lại vỗ vỗ bả vai nàng, hiền từ nói : " Mà cũng phải nói, hai kẻ bọn người cũng thật không cẩn thận, những chuyện thị phi như vậy, kỳ nhất là đang nói bị kẻ khác nghe thấy. Cứ thử tưởng tượng mà xem, nếu vừa rồi các người đi sang mé bên kia, không biết hai tiên nga đó xấu hổ đến mức nào. Nếu các nàng cứ làm những việc trái với quy củ của Thiên giới như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị khiển trách, không cho phép các nàng được nói năng thoải mái nữa. Các nàng được nói thoải mái, các người cũng có thể căn cứ vào lý lẽ mà phạt thoải mái. Thiên cung lớn như vậy, nếu muốn cho người ta biết được, quy củ lập ra cũng có bài trí hết rồi, có phải hay không. Bất quá nói đi phải nói

lại, hậu cung này tệ nhất là âm ỉ quá, đôi tiểu tiên nga kia cũng hơi hoạt bát một chút, cũng không thích hợp ở lại nơi này, các ngươi lựa lựa thời thế, tìm cách đưa bọn họ ra khỏi đây."

Hai tiên nga kia cực kỳ nghe lời, liên tục gật đầu vâng dạ.

Bọn họ lập tức đi tới nơi chấp pháp của Thiên giới. Mười sáu tiên nga còn lại vẫn đi theo ta.

Ngày hôm nay, lúc ngâm mình trong thiên tuyền, không có người ở bên nghịch nước, ta cũng thấy có chút không thú vị.

Trong mười sáu vị tiên nga, có hai người thiện âm luật, ôm tì bà ngồi gảy ở bên suốt một canh giờ, cũng làm ta bớt hiu quạnh. Nhưng các nàng gảy có hay đến đâu, cũng sao sánh nổi với Mặc Uyên năm đó. Mới nghe còn thấy chút mới mẻ lạ lẫm, sau nghe mãi cũng chán, liền kêu các nàng thu lại tỳ bà.

Tiếp tục ngâm thêm một lúc, thấy cũng không thoải

mái lẩm. Liền mặc xiêm y, lệnh cho mười sáu tiên nga kia tạm thời cứ ở lại đây, ta về Phương Hoa viện lựa mấy quyển sách cầm tới, lúc đó vừa ngâm vừa xem, có thể tiêu bớt một chút thời gian nhàm chán.

Nhưng vừa đi tới đại môn của Phương Hoa viện, đang định đẩy cửa, thì cánh cửa đã bật mạnh ra, Dạ Hoa một tay ôm cục bột, một tay đẩy cửa, nhìn thấy ta, ngạc nhiên sững sốt, đôi mày cau lại.

Lúc mới gặp Dạ Hoa ở Thủy Tinh Cung tại Đông Hải, ta vẫn biết hắn là kẻ không dễ thân cận, là một vị thiếu niên lạnh lùng. Có điều từ lúc tương giao với ta tới nay, hình như hắn chưa bao giờ để lộ ra cái dáng vẻ lạnh lùng, lúc nào cũng cười như gió xuân mới thổi, nên ta cũng quên bẵng đi cái bản tính lạnh lùng của hắn. Biểu tình trên mặt hắn lúc này đây, làm ta thoáng rùng mình.

Đôi mắt hắn tối sầm lại, một lúc sau, mới nặng nề nói : " Hình như a Ly uống rượu, theo như ta vừa kiểm tra, nó đã ngủ từ buổi chiều hôm trước cho đến bây giờ, nhưng vẫn chưa tỉnh lại, là tại làm sao ?"

Ta nhìn cục bột sắc mặt đỏ bừng bừng đang nằm trong lòng hấn, bình tĩnh đáp : " Chỉ tại hôm qua ta cho nó uống hai bình, làm nó bị say rượu thôi."

Hấn nhíu mày nói : " Nó say rượu ngủ tới hiện giờ chưa tỉnh, sao nàng không thông báo cho ta một tiếng, cũng không chịu mang nó đi quý phủ của Dục Quân kiểm tra ?"

Ta ngạc nhiên nói : " Tiểu hài tử sao phải chiều chuộng quá mức như thế, trước đây ta trộm rượu của Chiết Nhan, uống say năm ngày không tỉnh, mà cũng không thấy phụ thân và mẫu thân mang ta đi chạy chữa. Cục bột cũng không phải một vị cô nương, người cứ nâng niu nó như vậy, đến lúc nó lớn, khéo lại trở thành nương nương khang"

Hấn im lặng một lúc, đi vượt qua người ta, giọng khô khốc : " Chắc bởi vì A Ly không phải do nàng mang nặng đẻ đau, nàng vẫn coi nó chỉ như con ghẻ, chưa bao giờ yêu thương nó như chính con ruột mình sinh ra. Nếu A Ly đúng là do nàng thực sinh, hôm nay nàng còn nói được những lời như vậy sao ?"

Ta ngây người, đến lúc hiểu rõ ý tứ trong những lời hấn vừa nói ra, cảm thấy huyết khí toàn thân nhất thời lạnh lẽo.

Trước đây ta vẫn nghe người ta nhắc tới câu lạnh thấu tim gan, ta còn chưa biết lạnh thấu tim gan nghĩa là gì, bây giờ, cũng đã hiểu rõ cái tư vị này.

Mặc dù ta chưa sinh nhi tử, nhưng cũng hiểu được, nếu là đứa con do chính Bạch Thiên ta sinh ra, chỉ sợ cũng không hết lòng hết dạ như vậy. Chỉ vì ta thương hại cục bột còn ít tuổi, mẹ ruột đã nhảy xuống dưới Tru tiên đài, sống tới ba trăm năm nay, chưa một lần được mẹ ruột che chở, cũng thực đáng thương, cho nên từ trước tới giờ ta đều tận gan tận ruột với nó. Hôm nay một phen khổ tâm như vậy, lại đổi lại những lời nhận xét thế này.

Tay áo ta khẽ run lên, chỉ cười nhạt nói với bóng lưng của hấn : " Lão thân ta ngày thường cũng thực muốn có một tiểu hài tử đáng yêu hoạt bát như vậy, đáng tiếc người sinh ra a Ly lại là vị nữ tử đã mất kia, đã nhảy xuống Tru Tiên đài mất rồi. Sư phụ của lão thân ở trên Côn Luân, đạo tu là Tiêu Dao đạo, không phải

truyền thừa từ Phạm Cảnh Tây Phương, cũng không có nỗi tâm địa như Bồ Tát, tự nhiên không thể đối xử tốt với a Ly. Vị thứ phi vẫn đang ở trong cung của Dạ Hoa quân kia, theo như lão thân biết, đúng là một người lương thiện từ bi, nhất định sẽ coi đứa con bảo bối của người như thân sinh. Sau này kêu vị thứ phi của người mang a Ly đi, đừng cho hắn chịu khổ chịu sở ở bên chỗ ta nữa. "

Bóng dáng hắn chợt cứng đờ, một lúc lâu sau, mới nói : " Nàng đừng dùng những lời này để làm ta nổi giận, ta không phải có ý như thế." sau đó vội vàng ôm cục bột chạy về phía Dược Vương phủ.

Nhìn bóng hắn càng lúc càng xa, ta càng cảm thấy không chút thú vị. Đang muốn quay đầu đi vào sân, đã thấy nài nài đứng sừng sững ngay trước mặt.

Đôi mắt nàng đỏ hồng, nhìn thấy ta, phảng phất như nhìn thấy Quan Thế Âm Bồ Tát Đại Từ Đại Bi ở Tây Thiên phạm cảnh, nhanh chóng túm lấy tay áo ta nói : " Vừa rồi Thượng thần có thấy, ai đó đi từ trong viện ra ngoài không.

Ta vuốt vuốt trán, ôn nhu hỏi : " Có chuyện gì sao ?"

Trong đôi mắt đang hoen đỏ của nàng lách tách rơi xuống hai giọt lệ trong vắt, nức nở nói : " xin thương thần trách phạt tiểu tỳ đi, đều là lỗi của tiểu tỳ cả. Thương thần đối với tiểu điện hạ tốt như vậy, cho dù là chủ tử của tiện tỳ tái sinh, cũng phải cảm động và nhớ ơn thương thần, lần này do lỗi của tiểu tỳ, tiểu điện hạ đã rơi vào trong tay Tố Cẩm nương nương, tiểu tỳ, tiểu tỳ "

Ta thấy nàng lắp bắp hồi lâu vẫn không nói ra được cái nguyên nhân chính, nói năng lộn xộn, mỗi câu mỗi chữ đều không có đi vào điểm chính, liền gõ gõ cây quạt tỏ ý chỉ dẫn : " Những chuyện khác tạm thời không cần nói nhiều tốn nước bọt, người vừa mới nói cục bột rơi vào trong tay Tố Cẩm, là có ý gì ?"

Ta nói trúng vào điểm này, rốt cuộc đã khiến nàng tìm được một người tâm phúc, từng chuyện từng chuyện một, lần lượt được kể ra rõ ràng rành mạch. Nguyên ngày hôm nay trong lúc ta được đám tiên nga

của Ngọc Thanh Cảnh chỗ Linh Bảo Thiên Tôn dẫn đi, thứ phi Tố Cẩm dẫn theo bốn tiên nga tùy thân chạy đến Phương Hoa viện. Nói là tản bộ buổi sáng, thấy một đám tiên khí thần thánh không thể xâm phạm được chỉ dẫn, luẩn quất ở phụ cận khuôn viên viện của ta, muốn chạy đến xem chủ nhân đã phóng xuất ra đạo tiên khí này, nên đã thấy cục bột.

Tạm thời không nói ở nơi bát hải tứ hoang này chẳng có tiên khí thần thánh của một vị thần tiên nào không thể xâm phạm được, ta vẫn mang một trái tim rất rộng lượng, có điều không dung nổi những lời khen tặng vô duyên. Thật khâm phục Tố Cẩm kia hôm qua cùng với Dạ Hoa và Mậu Thanh gây chuyện lộn xộn tới tận khuya, mà sáng sớm ngày hôm nay, đã có thể có đủ tinh thần đi tới cái chỗ xa xôi của ta đây để tản bộ, khiến ta thập phần khâm phục.

Nghe nói là Dạ Hoa không cho Tố Cẩm gặp cục bột, cũng không cho nàng tới gần Nhất Lãm Phương Hoa viện nửa bước, trở thành một tấm gương của tứ hải bát hoang, trước giờ nàng vẫn tuân thủ quy củ này, hôm nay không biết ăn nhằm phải cái gì, đồng loạt vi phạm cả

hai điều. Nại nại vốn không chịu để cho Tố Cẩm vào đây, dù nàng chỉ là một tiên nga trong viện nhỏ, nhưng một lòng một dạ tuân theo quy định của thiên cung, không chịu khuất phục, tốt xấu gì cũng nhất định thủ hạ. Tố Cẩm vẫn không cam lòng không chịu rời khỏi Nhất Lãm Phương Hoa viện, nại nại lo lắng đến cục bột một lát, liền đi ra sau viện múc nước. Mang nước trở về, thì không thấy cục bột đâu nữa. Nại nại vốn cho rằng, nhất định là Tố Cẩm kia thà chết không chịu quay đầu, ôm cục bột mang đi. Nàng vội vàng đuổi theo ra đến nơi, thì gặp được ta.

Ta xúc động vỗ vỗ vai nàng, an ủi nàng : " Chính Dạ Hoa mang cục bột đi, không liên quan gì đến Tố Cẩm kia, ngươi không cần lo lắng."

3

Nghe nại nại nói những câu như thế, cũng có thể thấy nàng ta phòng vị thứ phi của Dạ Hoa kia chẳng khác gì đề phòng chuột bọ. Ngọn nguồn của việc này, trong đầu ta thoáng linh động, ước chừng cũng không sai. Quá nửa nguyên nhân là do nãi nãi là người hầu hạ vị

phu nhân đã nhảy xuống Tru Tiên Đài, mẹ ruột của cục bột nhỏ, trước khi nàng nhảy khỏi Tru Tiên đài, chắc đã có chút khúc mắc với Tố Cẩm.

Hiện giờ cung cách đối xử của Dạ Hoa với Tố Cẩm cũng cực kỳ không thân thiện.

Trong đầu ta một tia chớp đột nhiên lóe lên. tâm cơ linh động lập tức cất lời nại nại : " Có phải là vị thứ phi Tố Cẩm này, có liên quan đến chuyện mẹ ruột của cục bột nhảy khỏi Tru Tiên Đài hay không ?"

Sắc mặt nàng đột ngột chuyển sang trắng bệch, dừng lại một lúc lâu, sau đó mới nói : "Thiên quân đã ban ý chỉ, cấm ngặt mọi người nhắc tới việc này. Những tiên nga hiểu rõ chuyện này cũng đều bị Thiên quân điều đi các tiên sơn, không còn ở thiên cung nữa."

Câu trả lời này của nại nại dù không tính là trả lời, nhưng cái sắc mặt trắng bệch kia đã tố cáo hết thảy, trong lòng ta thoáng linh động, không dám nói là bảy tám phần, thì cũng phải hiểu được tới năm sáu phần.

Tộc Cửu Vỹ Bạch Hồ bọn ta, không giống như những loài thú khác, cả đời chỉ có thể lựa chọn một người phối ngẫu, ví dụ như chuyện hai nữ hồ ly cùng chung nhau một nam hồ ly, ta sống tới hơn mười vạn năm rồi, cũng chưa bao giờ thấy qua. Thực ra, nếu có hai nữ hồ ly muốn tranh một nam hồ ly, có thể dùng những thủ đoạn như thế nào, ta cũng không rõ lắm. Nhưng ít nhất khi ta giả trang làm một vị tiên sinh nghèo ở phạm giới, những bản sao dã sử "truyện Lã hậu" ta cũng đọc qua không ít, hôm nay ít ra cũng có thể đoán được một số chi tiết, có thể cho rằng hồi trước Tô Cẩm vương phi cũng không giống như hôm nay, vì tranh đoạt tình cảm, đã cố tình ép mẹ ruột của cục bột nhảy xuống Tru Tiên Đài. Năm nay cục bột ba trăm tuổi, có thể thấy cái chuyện mẹ ruột cục bột nhảy xuống Tru Tiên Đài cũng xảy ra gần ba trăm năm rồi, chuyện này chắc cũng phải gây nên một tràng sóng to gió lớn. Hơn năm trăm năm trước, ta bị Kinh Thương làm bị thương, ngủ say hai trăm năm, nhưng lúc ta tỉnh lại từ một giấc ngủ dài, cũng không nghe đồn những năm gần đây trên Cửu Trùng Thiên có chuyện gì thú vị, nếu đúng như lời nài nài đã nói, thì cái chuyện đại sự long trời lở đất kia, tất bị

Thiên quân đê ép xuống. Thiên quân đời này thực ra cũng là một vị Thiên quân hữu tình, chắc vẫn nhớ rõ Tổ Cẩm từng là tiểu thiếp của lão, nên mới đặc biệt ra tay một chuyến, bắt quả lần ra tay can thiệp này của lão, lại chạm đúng vào một điểm tối quan trọng, làm cho Tổ Cẩm hôm nay, đã trở thành một tấm gương sáng cho người khác.

Haizz, cũng thật là một trận gió mưa tanh máu.

Dạ Hoa và nại nại quấy nhiễu ta một phen, may mà không làm ta quên mất việc tìm sách.

Nguyên trên Cửu Trùng Thiên này trên dưới đều là những người nghiêm chỉnh đứng đắn, tàng thư bất quá chỉ có chút sách tu thân dưỡng tính như đạo kinh hoặc kinh phật, bởi vì ta nhàm chán thực sự, cũng nghĩ rằng mặc dù là đạo kinh hay kinh Phật đi chăng nữa thì cũng lấy ra xem tạm, không nghĩ ra vừa mới rút ra thử, lại thấy mấy cuốn truyện, giờ qua sơ sơ, hóa ra ta cũng chưa đọc qua, ngôn ngữ tình tiết cũng khá lý thú. Ta liền nhìn nại nại rụt rè cười nói " Vị phu nhân ở cái viện này hỏi trước chắc cũng khá lý thú."

Chính là lúc đang định cầm mấy cuốn truyện ra
Uông Thiên Tuyền ngâm suối, đại môn lại một lần nữa
vang lên một tiếng, từ từ mở ra.

Ta vừa ngẩng đầu lên, đã thấy cái vị mẫu mực vẫn
ở phía sau cung của Dạ Hoa kia, vẻ mặt hơi hơi cười
đứng sau cánh cửa.

Trong lòng ta hơi cảm thán một tiếng, cái vị mẫu
mực này ước chừng làm một tấm gương tốt cũng lâu
lắm rồi, cả thể xác và tâm hồn đều trì trệ, thế mà hôm
nay lại công nhiên vi phạm nghiêm lệnh của Dạ Hoa hai
lần, chẳng trách hồi xưa có phạm nhân từng nói rằng
cứng quá sẽ gãy, việc gì mà bị ép quá mức, tất sẽ học
làm thiêu thân.

Mẫu mực kia nhìn thấy ta, mới hơi cúi người, nói : "
Vừa nãy muội muội đã đến một lần, lại đến không đúng
lúc, vốn định tới tận Uông Thiên Tuyền bái kiến tử tử,
không ngờ tử tử lại trở về trong viện, muội muội vội vã
chạy tới, may mà cuối cùng cũng gặp được tử tử."

Lời nói của nàng thập phần khản thiết, có điều trên

mặt lại khô ráo sạch sẽ, chẳng dính chút mồ hôi nào, hơi thở cũng cực kỳ bình ổn, thật chẳng thấy có chỗ nào gọi là vội vàng chạy tới.

Nhân sáng sớm ngày hôm nay ta đã bị hai tỷ nữ của vị mẫu mực này nói xấu sau lưng, trong lòng cũng không thoải mái. Bây giờ lại nghe nàng cứ xoèn xoét tỷ tỷ thế này thế kia, tức khí khó khăn lắm mới nén xuống được bây giờ lại từ từ trào lên. Vốn ta đâu có thích người khác gọi ta là tỷ tỷ, cũng bởi vì năm đó lúc ở cùng một chỗ với Huyền Nữ, trước sau nàng ta vẫn gọi ta là tỷ tỷ. Huyền Nữ này như một mũi kim nhọn, đâm vào lòng ta bao nhiêu năm, bây giờ nghe thấy cái vị mẫu mực kia gọi ta là tỷ tỷ, cây kim lại càng đâm mạnh vào lòng, càng không hài lòng.

Thuở niên thiếu ta còn khờ dại kiêu căng, thập phần tùy hứng, gần mười vạn năm cũng không phải không giảm bớt, tính khí cũng trầm tĩnh hơn rất nhiều, có phần đạm bạc, nhã nhặn lịch sự. Mặc dù lúc này thấy cái vị mẫu mực kia không thuận mắt, nhưng vẫn có thể nói ra mấy lời khôn sáo : " Nếu như ngươi có lòng bái kiến, vì sao đêm hôm qua lúc mới gặp không ra mắt, bây giờ lại

đến bái kiến ?"

Khuôn mặt đang tươi cười của nàng ta trong phút chốc chợt cứng đờ.

Bên cạnh gốc cây đào cực lớn có một cái bàn đá, xung quanh có đặt mấy cái ghế đá, ta thấy tán gẫu với nàng chắc cũng phải mất chút canh giờ, liền thông thả qua đó ngồi.

Mẫu mực sắc mặt đang cứng đờ, sau một lúc lâu, thân thể nàng mới uốn thẳng lên, bắt đầu tươi cười nói : " Thiên cung cũng hơi bất đồng với những nơi khác, nếu là một buổi thăm viếng quan trọng, nhất định phải chuẩn bị cho đúng với lễ tiết, mới tỏ rõ được sự thành kính của người tới thăm viếng. Dựa theo lễ tiết của thiên cung, lúc tỷ tỷ tới Thiên cung tất muội muội phải tới ra mắt. Nhưng sự kiện trọng đại thế này, quân thượng lại không nhắc tới với muội, đêm qua vô tình được gặp, muội muội lại không nhận ra tỷ tỷ, đã trót thất lễ, thật làm cho tỷ tỷ phải chê cười. Sáng nay vốn muội muội muốn tới đây ra mắt tỷ tỷ, rồi lại đến trễ giờ. Lần này muội tới chậm như vậy, thành thật xin lỗi tỷ tỷ."

Những lời nàng vừa nói cũng thật cẩn thận, quả không hổ danh là một tấm gương sáng cho hậu cung khắp tứ hoang bát hải. Có điều mấy chữ tử tử kia, thực sự làm ta thấy nhức đầu.

Ta đập đập cây quạt trong tay, gật đầu nói : " Cũng vì ta mới đến, cũng không hiểu được quy củ của Cửu Trùng Thiên, không còn cách nào khác, nghe qua thì cái quy củ này cũng khá thú vị, vậy người hãy y như quy củ, mau hành lễ nhanh đi."

Nàng ta sững sốt một chút, mới hoàn hồn nói : " Mới vừa rồi, muội muội đã bái qua rồi"

Những lời nàng nói cũng thập phần mới mẻ. Ta ngần người nhớ lại từ đầu tới cuối, cũng chỉ nhớ mang máng rằng nàng ta hơi nhún người cúi chào một cái. Có lẽ nào, một cái nhún người như thế, đã tính là vị thứ phi của thái tử không biết trên dưới kia hành lễ với bản thượng thân tu luyện mười bốn vạn năm là ta đây ?

Quy củ này của thiên cung, cũng thật không giống ai, tính ra, thật cũng lạnh nhạt quá.

Trong lòng ta cũng hơi bất mãn, nhưng ta vốn là một vị thượng thần rộng lượng, mấy cái nghi lễ xã giao cũng không quá so đo, chỉ ép chút khí tức khó chịu vào lòng, rồi trang nghiêm nói : " À, hành lễ rồi sao, cái hành lễ này cũng thực bình dị dễ gần thật..."

Ta chưa nói xong câu này, mẫu mực kia vẫn đang đứng dương dương trước mặt, ngay cả lúc hành lễ với ta vừa rồi cũng chỉ là hơi khuyu chân một chút, đột nhiên quỳ xuống, hai tay vái chào, ngã nhào xuống đất. Trước cửa viện mơ hồ có một ché áo lướt qua.

Ta hơi nhếch mép, ho nhẹ một cái, nói : " Người lại làm gì thế ?"

Mẫu mực ngẩng khuôn mặt dịu dàng thùy mị lên, nghiêm nghị nói : " Cái hành lễ vừa nãy kia, đúng là muội đã y theo quy củ thứ phi bái kiến chính phi, còn cái hành lễ bây giờ, là muốn cúi lạy ân nhân, mấy tháng nay tỷ tỷ quan tâm tới a Ly, làm cho muội muội vô cùng cảm kích. A Ly từ nhỏ đã mất mẫu phi, chắc tỷ tỷ đã nghe nói qua, lại nhận làm tỷ tỷ làm mẫu phi của nó, cũng bởi từ khuôn mặt cho đến dáng vẻ bên ngoài của tỷ tỷ, thật

y hệt như mẫu thân thân sinh của nó, mong tử tử rộng lòng tha thứ. Tình cảm của quân thượng đối với mẫu phi của A Ly cũng thực sâu nặng, năm đó sau khi mẫu phi của A Ly nhảy xuống Tru Tiên Đài, quân thượng cũng nhảy xuống theo, lúc Thiên quân cứu người lên, chỉ còn một hơi thở mong manh, công phu tu luyện bao năm cũng mất sạch, nằm mê man ở Tử Thần Điện suốt sáu mươi năm. Khi đó, nếu không phải mẫu phi của quân thượng hàng ngày bế a Ly tới bên cạnh giường, không ngừng gọi tên phụ quân, chắc quân thượng cũng không tỉnh lại. Tử tử nhìn xem, cây hoa đào nở rộ trong Nhất Lãm Phương Hoa viện này, cũng là sau khi quân thượng tỉnh lại, trông lên để tưởng nhớ mẫu phi của a Ly. Hai trăm năm đó là những giây phút sung sướng nhất đời của quân thượng, tử tử trông lại giống hệt mẫu phi của a Ly, muội muội cảm thấy đây cũng là duyên phận. Hiện giờ một vái này của muội muội, kỳ thật chỉ muốn tử tử và quân thượng sớm thành hôn, để an ủi nửa trái tim đã chết đi kia của quân thượng.”

Ta yên lặng nhìn kẻ mẫu mực kia một lát, trong lòng thoáng động.

Những lời nàng vừa thổ lộ này, làm ta thực sự buồn.

Đã biết rằng trước mặt cha cục bột, bản thượng thân chỉ là thể thân của mẫu thân nó, những chuyện đã xảy ra đều dễ hiểu hơn một chút. Nàng ta nói lung tung nhiều loạn như vậy, làm mất đi sự anh minh của bản thượng thân, may mà lúc du nhàn ở thượng giới đã đọc qua đủ loại truyện kiểu này, mới có thể bình tĩnh mà nhận ra ý nghĩa sau lưng của những câu nói đó, nếu đổi lại là kẻ cứng đầu cứng cổ như Phượng Cửu, chẳng phải đã phụ lòng mong mỏi của nàng hay sao. Nhưng một cái lay này của nàng cũng thật giỏi, chỉ cần quỳ mọp một cái, đã có thể mang những sự thật đó ra châm ngòi, biểu hiện lại thập phần tự nhiên thân thiết.

Mặc dù ta cũng lĩnh hội được những ẩn ý phía sau những lời nói của mẫu mực, nhưng cũng thập phần tiếc nuối vì không thể làm theo ý của nàng, cùng Dạ Hoa gây nên một trận can qua, đề tài chính là hấn yêu ta mà thực ra là yêu mẹ cục bột, gây náo loạn đến long trời lở đất.

Thật ra mẫu mực đã không thể chịu được, bây giờ

tình cảm của Dạ Hoa đối với nàng cũng không có chuyển biến gì tốt, trong khi đó tình cảm của nàng với Dạ Hoa lại cực kỳ sâu đậm. Cho đến chung cuộc vở kịch phong nguyệt này chàng vô tình nhưng lòng thiếp lại cố ý thương nhớ, lòng chàng cứng rắn như sắt mà thiếp lại như gió bốn phương, nếu ta cứ bình tĩnh bất động, thì vị thiếp cố ý kia tất phải khóc thêm mấy hồi nữa. Một mặt nàng đau khổ, một mặt kích động tình địch của mình, còn muốn giảng cho đối phương một chút chuyện phong lưu cũ, nhân tiện lại kích động chính mình, đáng thương là tình địch còn chưa bị kích động, thì chính mình đã chịu kích thích, thật làm người ta phải thở dài thương cảm.

Ta thông thả đứng dậy đi qua đó, dùng cây quạt vỗ vỗ lên vai nàng, thân nhiên nói : "Những gì mà đáy lòng người ao ước, cũng không phải là thứ hết thảy mọi người đều ao ước, làm thần tiên, cũng không cần quá thông minh. À, còn có chuyện này muốn đề tỉnh người một chút, ta chịu sự triều bái của của thần tiên tứ hải bát hoang, luôn luôn căn cứ theo đúng lễ tiết của Thanh Khâu. Nếu muốn đến triều bái ta thật sự, trước tiên phải

tắm rửa trai giới ba ngày liền, sau đó hành lễ ba quỳ chín lạy. Lễ này tuy lớn, bất quá, cho dù là phu quân Dạ Hoa quân của người hành lễ như vậy với ta, ta cũng đủ tư cách. Nhưng ta cũng không thực sự ham muốn chúng tiểu nhân dùng lễ như vậy đến bái kiến ta, chỉ cần chấp tay làm lễ, có lòng thành là được rồi. Nếu sau này người còn muốn chính thức đến triều bái ta, thì làm đúng theo quy củ của Thanh Khâu nhà ta, nếu không làm được, thì cũng không cần nhắc lại cái gì mà quy củ của thiên cung. Nhân tiện, mẫu thân ta cũng chưa sinh thêm cho ta muội muội nào, một kẻ có niên kỷ ít ỏi thế kia mà gọi ta là tỷ tỷ cũng thực không thích hợp, tốt nhất cứ theo đúng lễ tiết, gọi ta một tiếng thượng thân đi."

Những lời này nói xong, trong lòng ta cũng thấy thoải mái. Mắt lướt nhẹ qua nàng đang quỳ sụp trên mặt đất, chỉ thấy tay đang run run nắm chặt lại. Dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử, dù trên mặt đã giả vờ thật cẩn thận, nhưng vẫn không giấu được khí phách của kẻ thiếu niên.

Ta cũng phải chặc lưỡi hai cái. Vẫy nài nài lại, bước qua mẫu mực đang quỳ sụp trên mặt đất, cùng tiếp tục

đi Ông Thiên Tuyên ở Thượng Thanh cảnh.

4

Nhìn không ra Dạ Hoa này cũng là một kẻ si tình.

Đột nhiên nhận ra điều đó, không biết làm sao, làm lòng ta hơi buồn.

Nếu quả thật ban đầu hắn yêu thương mẹ cục bột sâu đậm như vậy, nếu đúng kẻ mẫu mực kia vì tranh thủ tình cảm mà cố tình bức mẹ cục bột phải nhảy xuống Tru Tiên Đài, với một kẻ trong lạnh ngoài lạnh như hắn, lẽ nào không sớm chẻ đôi mẫu mực kia ?

Ta đang nghĩ tới những nghi vấn này, không để ý đột nhiên buột ra thành tiếng.

Nại nại đang đi bên cạnh cúi đầu nói : " Thượng thần nói cũng không sai, đúng là đã chém qua một gương". Do dự trong chốc lát, cuối cùng mới nói tiếp : " Lúc quân thượng tinh lại, thân thể yếu ớt, người hoàn toàn chán nản, không còn chút ham sống, cả ngày chỉ nhốt mình trong điện, ngay cả tiểu điện hạ cũng không

thèm quan tâm đến. Mẫu phi Lạc Tư nương nương của quân thượng vô cùng lo lắng, liền sai nô tỳ đi an ủi quân thượng. Lúc đó, nô tỳ chỉ đành nói chủ tử của nô tỳ tới, quân thượng mới hơi thay đổi sắc mặt một chút. Quân thượng tỉnh lại chưa được hai tháng, Thiên quân liền hạ lệnh cho một cỗ kiệu đưa Tố Cẩm nương nương tới Tây Ngô Cung. Đó là một ngày trời trong nắng ấm, là một ngày hoàng đạo, nhưng Tố Cẩm nương nương cũng không thể bước chân vào Tây Ngô Cung, chính mắt nô tỳ nhìn thấy quân thượng mặt không đổi sắc lạnh lùng đâm một kiếm vào ngực nàng. Nô tỳ nghĩ một kiếm đó trí mạng, tiếc thay Thiên Quân kịp thời xuất hiện, cứu nàng trở về. Sau đó, như thượng thần thấy, nàng dưới sự bảo hộ của Thiên quân, thành công bước chân vào Tây Ngô Cung, bất quá quân thượng chỉ coi nàng là một cái bình đựng đôi con mắt của chủ tử nhà ta thôi. Mấy cung nga hầu hạ nàng đều nói nàng thật đáng thương, nhưng nô tỳ thấy bất quá nàng ta tự làm tự chịu thôi."

Ta kinh ngạc nói : " Đôi mắt gì ?"

Nại nại nghiêng răng nói : " Đôi con mắt của nàng ta, chính là cướp từ trên người vị chủ tử xấu số của nô tỳ"

Ta trầm ngâm một lúc lâu, bình thường nếu gặp phải những chuyện kì lạ như thế này, nhất định phải hỏi han tìm tòi tới tận chân tơ kẽ tóc, lần này không biết tại sao, trong lòng như có gì đó mắc mứu, chỉ thờ dài một tiếng.

Đôi mắt nạy nạy đỏ hồng lên nói : " Nô tỳ cũng khờ khạo, mà chủ tử của nô tì cũng khờ khạo, sau này nô tỳ mới biết được, lúc trước chủ tử có thể sống bình an ở Thiên Cung quá ba năm, cũng thật không dễ dàng gì. Lạc Tư nương nương nói, quân thượng cố tình giấu giếm tình cảm của mình, để có thể bảo vệ được chủ tử. Có điều tâm tư của người giấu được chừ vị thần tiên ở trên Thiên Cung, thêm cả chủ tử, rốt cuộc không giấu nổi người duy nhất cần giấu giếm là Thiên quân."

Nàng vừa nói xong những lời này, mặt đột nhiên trắng bệch, đột nhiên tỉnh ra, dường như môi hơi run run mấy cái : " Nô tỳ lỡ lời "

Nàng nói rất nhiều, nửa phía trên ta còn hiểu được, nhưng nửa phía dưới quả thật ta nghe không rõ, không hiểu nàng lỡ lời chỗ nào. Có điều trong lòng cảm thấy

vừa mơ hồ lại vừa căng thẳng.

Trong lòng đang có phần căng thẳng, bước qua Nhất Lãm Phương Hoa, thấy có một luồng ráng lạnh đang xông thẳng tới

Trong chúng thần tiên đứng đầu ở tứ hải bát hoang, tiên khí mạnh mẽ đến cảnh giới này, quanh quanh bất quá chỉ khoảng bốn năm người. Mà trong bốn năm người đó, tình thú tao nhã, cấp bậc so với tình thú càng thêm tao nhã hơn chính là vị thượng thần Chiết Nhan cực kỳ chói ngời.

Hiện giờ, vị Chiết Nhan cực kỳ chói lóa đó đang nâng nhẹ tay áo tựa vào bên cạnh tường viện của Nhất Lãm Phương Hoa, nhìn ta cười hớn hở.

Ta ngần ngợ ngây người.

Mới vừa rồi, lúc Tổ Cẩm quỳ sụp lạy ta, trước cửa viện thấp thoáng hiện một chéo áo, lúc đó ta mơ hồ nhìn thấy, cũng tưởng là Chiết Nhan. Nhưng nhớ rằng lão ở lại Thanh Khâu bầu bạn với tứ ca, nên cũng không để ý

lắm, cũng không thể ngờ, cái chéo áo lòn lẹt kia quả nhiên là của lão.

Nhân ta muốn trút giận, nên những lời nói với Tô Cẩm kia cũng không được khách khí, bây giờ thâm nghĩ lại, cũng có phần ra vẻ ta đây là thượng thân, lại để Chiết Nhan nghe thấy cái ngữ điệu đó, làm ta cũng có phần xấu hổ.

Trông lão vẫn có phần vui vẻ, thông thả bước hai ba bước tới trước mặt ta, nói "Đã nhiều năm rồi không thấy người có cái tính nhỏ mọn như thế, ngày hôm nay lại nghe thấy ở góc tường này, coi như cũng có thu hoạch. Hồi đó thường than phiền rằng ta dẫn người đi Côn Luân quả nhiên là sai lầm, bất quá không chỉ học được một cái nghề, còn học được cả cách chinh người khác không được quang minh chính đại, người không còn mang dáng vẻ khờ khạo hoạt bát như hồi đó nữa. Nhìn lại bây giờ mà xem, người không còn thuốc gì chữa được rồi."

Ta đau khổ nhìn lên trời một cái. Hiện giờ ta đã mười bốn vạn tuổi, nếu theo cách tính của phàm nhân, thì đã là một lão thái bà già lụ khụ rồi, nếu vẫn khờ khạo

hoạt bát như thuở niên thiếu, mẹ ơi, thì muốn dọa chết người ta sao.

Cũng bởi ta vẫn luôn già đi, trong lòng cũng hiểu rõ mà chẳng mấy khi so đo đến những việc như vậy, nhưng Chiết Nhan lại là kẻ không bao giờ chịu nhận là mình già, đương nhiên ta dù có muốn so đo rõ ràng, tự nhiên cũng chỉ đành nuốt lại lời vào trong bụng. Chỉ đành phe phẩy cây quạt nói : " Cái nàng thứ phi của Dạ Hoa kia quả thật làm ta không vừa lòng, mặc dù ta thường yêu chiều những tiểu thần tiên nhanh nhẹn linh mẫn, nhưng tinh táo linh mẫn quá, cố tình chạy đến trước mặt ta tự cho mình là thông minh, thì ta lại không thích chút nào. Cho nên căn cứ vào tấm lòng của trưởng bối với tiểu bối, cũng chỉ răn dạy nàng sơ sơ hai ba câu, cũng không thể coi là tính tình nhỏ mọn được, người quá khen, quá khen."

Hắn lại hơi cười cười.

Những lúc lui tới bình thường chưa bao giờ Chiết Nhan cười với dáng vẻ như vậy, nhưng mấy ngày gần đây hắn xuân phong đắc ý, ngày ngày vui vẻ sung sướng, đương nhiên cười nhiều hơn. Đợi hắn cười cho

đủ, ta cũng làm bộ cười theo : " Hôm qua Dạ Hoa mới mang ta lên Cửu Trùng Thiên, hôm nay ngươi đã vội vàng đi theo, chuyến này ngươi đi lên, cũng không phải đến để nghe trộm chuyện của ta chứ ?"

Hắn ho nhẹ một tiếng, dừng vẻ cười cợt lại, ánh mắt quét nhẹ về phía nại nại. Nại nại cũng không hổ là người đã sống lâu trên Thiên cung, chỉ nhìn mặt người khác đã hiểu ý ngay, lập tức nhún mình nói : " Nô tỳ xin đến Thượng Thanh Cảnh trước thượng thần."

Ta hài lòng gật gật đầu.

Chiết Nhan vốn chẳng mấy khi đứng đắn, đợi nại nại đi xa, lập tức mang một bộ dáng trang trọng nghiêm nghị.

Cái dáng vẻ này của hắn, làm trong lòng ta khẽ run lên.

Ba trăm năm trước, lúc ta tỉnh dậy sau một giấc ngủ say, phát hiện tiên thể của sư phụ dù không có máu huyết nuôi dưỡng nhưng vẫn bảo tồn được rất tốt, hắn

cũng làm ra cái dáng vẻ như thế này, vẻ mặt bình tĩnh, gõ gõ vào ghế băng trong Viên Hoa Động chậm rãi an ủi ta : " Chắc Mặc Uyên đang muốn tỉnh dậy" làm ta mừng hụt một phen.

Bây giờ, ta kinh ngạc nhìn đôi mắt phượng có đuôi dài của hắn, trong lòng không hiểu sao lại sinh ra chút tự niêm, nhưng lại sợ hãi, những mong chờ này rốt cuộc chỉ là những mong chờ vô vọng, chẳng khác nào dội một chậu nước lạnh vào một ngọn đuốc đang cháy phừng phừng.

Nghe trong tim chợt nhói lên một cái, ta cố gắng trấn tĩnh nắm chặt hai tay trong ống tay áo, thản nhiên nói : " Người mau mau bỏ cái bộ dáng kiêu đó đi, trước sau gì ta cũng không vội vàng đâu."

Hắn từ bỏ vẻ mặt trang trọng kia, cười với vẻ rất quang minh, nói : " Nếu ta nói là Mặc Uyên sắp tỉnh, người cũng không gấp sao ?"

Trái tim hồ ly của ta mới vừa rồi như còn bị hun trong lửa đỏ , giờ lại hun thẳng lên hai hốc mắt ta. Ta

nghe giọng mình khàn khàn nói một câu : " Người, người lại gạt ta" Chỉ một câu thôi, lại kèm theo trong đó hai tiếng nức nở.

Hắn sửng sốt một lúc, vội vàng thu lại vẻ tươi cười, trán nhăn thành hình chữ xuyên(川), lại vỗ vỗ vai của ta : " Nha đầu, không phải ta lừa ngươi đâu. Mấy ngày trước đây đúng là ta có đi Tây Hải một chuyến, gặp đại hoàng tử của Tây Hải Thủy Quân, lúc đó ta thấy trên người hắn có chút tiên khí không đồng nhất, liền dùng truy hồn thuật dò xét một phen. Sau khi tra xét xong, ta chợt phát hiện ra trên người hắn có hai cái hồn phách. Một cái là của hắn, còn một cái" hắn hơi dừng lại một chút, khe khẽ nói : " Là của sư phụ Mặc Uyên của ngươi"

Ta cúi đầu nhìn xuống đôi giày thêu mơ hồ hiện ra dưới gấu váy, hơi giật mình nói : " Sao ngươi lại biết, hồn phách ký gửi trên người đại hoàng tử của Tây Hải Thủy Quân, là Mặc Uyên ? Trước đây, ta hay xem mấy loại tiểu thuyết hay bút ký của phàm giới, một số truyện thần tiên ma quái, có nói, nam tử cũng có thể mang thai, cái hồn phách mà ngươi dùng truy hồn thuật tìm ra kia,

không chừng là Đại hoàng tử của Tây Hải gạt phụ thân mẫu thân hoài thai cũng không chừng."

Bởi vì ta cúi thấp đầu, trong mắt lại loang loáng bóng nước, nên không thấy rõ vẻ mặt của Chiết Nhan, chỉ nghe thấy hắn thở dài một tiếng nói : "Dùng truy hồn thuật, tự nhiên có thể truy ra nguồn gốc của cái hồn phách đó. Trên người Tây Hải Đại hoàng tử kia có một cái hồn phách đang ngủ say, ta liền truy tìm về quá khứ của nó, lại thấy nó dựa vào linh lực của hồn phiến bị phá toái trước đó, lần lượt liên kết từng mảnh hồn một, thử hỏi trong tứ hải bát hoang này, còn có người nào tự dựa vào linh lực của hồn phiến, một lần nữa tập hợp lại những mảnh hồn phách đã bị hôi yên phi diệt ? Cũng chỉ có Mặc Uyên mới có đủ tài này. Và lại, hắn là con trai trưởng của phụ thân, ta là do phụ thân nuôi lớn, trước đây vẫn ở chung một chỗ, tiên khí của hắn, đương nhiên ta cũng quen thuộc. Trước đây, ngươi vẫn nói, trước khi Mặc Uyên hôi phi yên diệt đã dặn mười bảy huynh đệ các ngươi chờ hắn, ta vốn nghĩ rằng hắn chỉ lưu lại một cái kỷ niệm cho các ngươi, để các ngươi không khổ sở vì hắn, mặc dù hắn là người nói lời giữ lời, chung quy

vẫn không thể cải lại thiên mệnh. Cho đến bây giờ khi thấy hồn phách đang ngủ say của hắn trong thân thể của Tây Hải Đại hoàng tử, ta mới thực sự bội phục, cả đời này Mặc Uyên chưa bao giờ làm người ta thất vọng, đây mà là bản sắc tốt vời của một nam nhi chân chính. Sợ rằng hắn mới dùng có bảy vạn năm để tập hợp hồn phách, thì hồn phách kia vẫn còn hơi thất tán, tạm thời chưa thể trở lại trong thân thể hắn, chỉ còn cách nương nhờ tiên lực của người khác để từ từ điều dưỡng, chỉ cần điều dưỡng thật tốt, sẽ trở lại thân thể của mình mà tỉnh lại. Nhưng vị đại hoàng tử này có cốt cách quá bình thường, tiên lực bản thân không chỉ dùng để khổ tu, còn phải chia ra nuôi thêm Mặc Uyên, nên thân thể mới yếu đi như vậy. Bởi Mặc Uyên đem hồn phách ký gửi ở trên cái thân thể không cường tráng mạnh mẽ như thế này, đương nhiên phải điều dưỡng thêm bảy tám ngàn năm nữa. Ta hiểu rõ được cái chuyện này, vừa mới tính toán ra, đã phải báo vội cho ngươi. Nhưng lúc trở về thấy ngươi bị thương nghiêm trọng như vậy, nên cũng giấu giếm, sợ làm nhiều loạn tinh thần của ngươi. Hôm qua ta thấy ngươi đã ngâm Uông Thiên Tuyên suốt một ngày, nghĩ là ngươi cũng đã tốt hơn nhiều rồi, nên hôm nay ta

vội lên trên thiên cung, đem sự tình này truyền lại cho người"

Hắn nói rõ ràng rành mạch như vậy, mỗi câu mỗi chữ đều lọt vào tai ta, vào đến trong đầu lại trở thành một mảnh hỗn loạn, tinh thần bị đám hỗn loạn này đẩy lên tận Cửu Trùng Thiên, làm ta vừa thấy sung sướng lại vừa hồ đồ.

Vấn đề trọng đại tâm tâm niệm niệm suốt bảy vạn năm, hôm nay cuối cùng đã tu thành chính quả. Ta ngày người hồi lâu, chợt hoảng hốt nhận ra có một vấn đề trong mấy câu nói của Chiết Nhan, vội vàng hỏi : " Nếu đúng sự phụ người mượn tiên khí của Tây Hải Đại Hoàng tử kia để điều dưỡng hồn phách mình, thiếu người ta một cái ân tình như thế này, sau này phải bồi đáp thế nào ?"

Chiết Nhan ho khan một tiếng, chậm rãi nói : " Mặc Uyên chọn Tây Hải Đại hoàng tử để ký gửi hồn phách, đương nhiên là cũng có đạo lý của hắn, ta nhớ rõ hồi nhỏ đại hoàng tử của Tây Hải có thiếu Mặc Uyên một cái đại ân tình, lần này, xem như hắn ta báo ân đi."

Nói xong, lại giơ một tay ra nâng đầu ta lên, nhúu mày nói : " Nha đầu, ngươi khóc cái gì ?"

Ta vội vội vàng vàng đưa tay lau bừa lên mặt, quả nhiên nước mắt đầm đìa từ bao giờ, người đột nhiên mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, cực kỳ vô dụng túm lấy ống tay áo của hắn, lúng túng nói : " Ta, ta rất sợ, sợ rằng đây là một giấc mộng của Công Dã Tràng* mà thôi"

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Buổi nói chuyện với Chiết Nhan kia, làm ta cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ở lại Cửu Trùng Thiên. Mặc dù ta với Dạ Hoa có chút mâu thuẫn, nhưng có thể được lên Ngọc Thanh Cảnh chữa thương như thế này, chung quy cũng là thiếu người ta một mối nhân tình, nếu đi mà không từ biệt, cũng thật không độ lượng; nhưng nếu chạy đến trước mặt hắn từ già, thì lại làm ta thấy mất mặt, nên cuối cùng ta để lại một phong thư, nói mấy câu cần thiết, đại khái là tỏ lòng biết ơn sự quan tâm giúp đỡ của hắn suốt hai ngày qua. Sau đó cùng Chiết Nhan vượt qua Nam Thiên Môn, vội vàng hạ giới.

Mặc dù bây giờ Mặc Uyên chỉ là một cái hồn phách đang ngủ say trên thân thể Tây Hải Đại hoàng tử, ta

cũng muốn đi nhìn trộm người một chút. Tấm lòng tha thiết muốn tới Tây Hải này, có thể ví như một con chim mẹ đi bắt mồi trong buổi sáng sớm giữa núi rừng, đột nhiên bắt được một con sâu béo mập, liền mừng rỡ nhanh chóng bay về tổ, vội vội vàng vàng mang con sâu này mớm cho chim con.

Từ Cửu Trùng Thiên xuống Tây Hải, đằng vân mắt chừng một canh giờ, cùng Chiết Nhan cưỡi mây cực kỳ nhàn chán, lảm nhảm bên tai ta liên miên không dứt. Thật may là mấy ngày gần đây hấn với tứ ca được nắng được gió, nên đôi lỗ tai của ta cũng thoát được một kiếp, không phải nghe hấn kể lại từng chuyện từng chuyện xưa xưa xừ xừ của tứ ca.

Lần này đồng chuyện nhảm mà Chiết Nhan đang nói chính là chuyện của nhà Tây Hải Thủy Quân, cho nên ta trang nghiêm ngồi trên đám mây, nghe xem có gì mới mẻ không.

Trong số Thủy Quân ở bốn phương, ta có ấn tượng mờ nhạt nhất, chính là vị Tây Hải Thủy Quân này. Ban đầu ta còn tưởng rằng, chắc là do ta ở Thanh Khâu lâu

quá, không thường xuyên quan tâm đến những thần tiên ít tuổi hơn, nên ấn tượng về hắn mới mờ nhạt như thế. Hôm nay nghe Chiết Nhan kể chuyện, mới hiểu được rằng, hai đời Tây Hải Thủy Quân sống cũng thực kín kẽ, cho nên bộ tộc Tây Hải gần như không tồn tại giữa tứ hải bát hoang. Có điều vị Tây Hải Thủy Quân rất nhiều năm bảo trì phong cách sống khép kín theo truyền thống kia, gần đây lại làm ra những chuyện không khép kín chút nào.

Cái sự tình này, cũng bắt đầu từ việc Đại hoàng tử Diệp Ung của Tây Hải bị Mặc Uyên mượn thân thể để điều dưỡng hồn phách.

Chuyện này bắt đầu sáu trăm năm trước, Diệp Ung kia vốn không phải là một kẻ cường tráng mạnh khỏe, sức khỏe càng ngày lại càng sa sút, đám dược sư trong Thủy Tinh Cung ở Tây Hải cũng không kiểm tra ra vấn đề mấu chốt, điều trị đã lâu cũng không biết được vì nguyên nhân gì. Thanh Dược quân từ Thiên cung xuống chuẩn đoán bệnh, Dược quân dẫn theo hai đồng tử đến cửa vọng vãn vãn thiết* một hồi, vượt râu kê hai đơn thuốc, có điều hai đơn thuốc này cũng chỉ giúp con trai

của Tây Hải Thủy Quân không ho ra máu mà thôi. Trước khi đi, Dược Quân kéo Tây Hải Thủy Quân ra một góc, rồi nói bệnh của Điệp Ung Đại hoàng tử này, không phải là bệnh tại thân thể, mà nếu không phải bệnh tại thân thể, một vị Dược quân như hắn cũng không làm gì được.

Mắt thấy Dược quân cũng phải vô kế khả thi, Tây Hải Thủy Quân nhất thời bi phần đỏ mắt, suy ngẫm nửa ngày, cuối cùng dán một cái thông báo cầu thầy thuốc, bảng cáo thị truyền khắp tứ hải bát hoang, trên đó viết rất rành mạch, trong tam giới nếu ai có thể chữa khỏi bệnh cho Tây Hải Đại hoàng tử này, nam liền thu vào cung làm phi tử của Tây Hải Đại hoàng tử, nữ liền thu vào cung làm phi tử cho Tây Hải Nhị hoàng tử.

À, hóa ra, vị Đại hoàng tử Điệp Ung của Tây Hải này, nghe đồn cũng là một kẻ đoạn tụ.

Tây Hải Thủy Quân kia nhất thời gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, viết ra bản cáo thị này cũng chẳng thềm quan tâm tới lễ thường. Quả thật trên đời này, phần lớn những người tài ba đều là kẻ đoạn tụ, ví như lão cha

Kinh Thương của Ly Kính năm nào. Nhưng cũng có một phần (lớn hơn) những người tài ba cũng không phải là kẻ đoạn tụ. Cáo thị của hắn chẳng quan tâm tới lễ thường, làm cho đám người tài ba không phải đoạn tụ sợ hãi vội vã tránh xa. Rốt cuộc đến lúc phát hiện ra điểm không tốt của bản cáo thị này, bản cáo thị này đã sa chân vào một vũng nước lạnh, làm nổ tung tứ hải bát hoang.

Từ đó về sau, trước nhà Tây Hải Thủy Quân, đám người đoạn tụ như nước sông Hoàng Hà, sóng sau đè sóng trước lớp lớp dập bồi, kéo đến không dứt. Đáng tiếc rằng đám người đoạn tụ này tuy là cũng có chút chân tài thực học, nhưng cũng không phải là những kẻ cực kỳ tài ba.

Hồn phách của Mặc Uyên ký gửi cũng thật sâu, không có tiên pháp siêu nhiên tới cảnh giới, cũng không thể nhận ra được trong thân thể Diệp Ung đang có một cái hồn phách hàng ngày chia sẻ tiên lực với hắn.

Kết quả là, Đại hoàng tử Diệp Ung bị bám chặt càng ngày càng không còn dáng vẻ của thần tiên nữa. Phu

nhân của Tây Hải Thủy Quân thấy con mình ngày càng tiều tụy, cực kỳ đau khổ, ngày ngày chạy tới trước mặt phu quân khóc lóc một hồi, làm Tây Hải Thủy Quân cũng thập phần bi thương.

Người nếu có lòng hướng đạo, trời quyết sẽ không tuyệt đường. Vị đệ đệ cùng cha cùng mẹ của Điệp Ung kia, Nhị hoàng tử Tô Mạc Điệp, lại có quan hệ bạn rượu với tứ ca nhà ta. Sau khi tứ ca tìm thấy Tất Phương từ Tây sơn trở về Thập Lý Đào Lâm, có một ngày cãi nhau với Chiết Nhan hai ba câu, liền đi thẳng một mạch tới Thủy Tinh Cung của Tây Hải tìm Tô Mạc Điệp uống rượu.

Bởi trong Thủy Tinh cung của Tây Hải có chuyện buồn như vậy, Nhị hoàng tử Tô Mạc Điệp uống hơi nhiều một chút, người cũng hơi ngà ngà, mới kể cho tứ ca nghe toàn bộ những chuyện đang xảy ra trong nhà hắn. Tứ ca nghe xong chuyện nhà Tô Mạc Điệp này, động lòng trắc ẩn, lập tức tỏ ý rằng sẽ mời thượng thần Chiết Nhan đến giúp hắn một tay. Mặc dù Chiết Nhan vẫn tự mình xác nhận, mình là một vị thượng thần thần bí " lui khỏi tam giới, không hỏi hồng trần, tình thú tao

nhã, mà phẩm vị càng tao nhã hơn tình thú" không muốn giao du với kẻ xấu, có điều không thoát khỏi sự ép buộc uy hiếp đoạn tuyệt của tứ ca, cho nên đành tức tốc tới Tây Hải. Một chuyến đi này, lại thu được tin tức cực đáng mừng là Mặc Uyên sắp tỉnh lại, kết thúc những tháng ngày tưởng nhớ vô vọng của ta.

Đôi mắt đào hoa của Chiết Nhan nhìn xa xăm nói : " Lúc ta ly khai Tây Hải, có đáp ứng với đám tiểu thần tiên của Tây Hải kia, rằng một ngày sau sẽ phải một vị Tiên sứ tự mình đến Tây Hải chăm sóc Điệp Ung. Muốn cho hồn phách của Mặc Uyên kia khôi phục một cách thuận lồi, thân thể của Điệp Ung kia cũng cần chăm sóc cẩn thận."

Những lời này của lão nói tuy cũng có đạo lý, nhưng ta chợt nhíu mày nói : " Nhưng trong rừng đào của ngươi có Tiên sứ từ bao giờ ?"

Hắn cười cười đáp : " Lần trước Đông Hải Thủy Quân kia làm tiệc đầy tháng, nghe nói có một vị tiên nga buộc một dải lụa trắng mỏng ngang mắt, tặng Đông Hải Thủy Quân một bầu rượu hồ đào làm hạ lễ, lại tự xưng là

người hầu ở trong đào lâm nhà ta. Sau đó lại có kẻ nói vị tiên nga kia tự xưng là muội muội của Thái tử Dạ Hoa trên Cửu Trùng Thiên, mấy lão thần tiên đi Cửu Trùng Thiên tìm hiểu mất nửa tháng, cũng không tìm ra nổi vị muội muội nào của Dạ Hoa, sau lại chạy tới chỗ Đông Hải Thủy Quân chứng thực, hóa ra vị tiên nga kia cũng không phải là một tiên nga, mà vốn là một vị tiên quân nam mặc đồ nữ, cũng bởi vì có chút tình đoạn tụ với Dạ Hoa, nên đường đường một thân nam nhi phải vận hồng quần, giả vờ nói mình là muội muội của hắn, để phần nào khỏa lấp"

Ta cắn cắn môi nói : " Cái vị Đông Hải Thủy Quân này, cũng thật vui tính, ha ha, thật là vui tính."

Có thể tự mình đến chăm sóc tiên thể của Tây Hải Đại hoàng tử kia, để báo đáp Mặc Uyên, ta cực kỳ cảm kích Chiết Nhan. Có điều lần này lão nhất định bắt ta phải cải trang thành một nam tử, cố tình đổ cái án đoạn tụ lên đầu ta, làm ta có phần phiền muộn. Có phần hối hận là ngày đó không có tứ ca cầm đầu, ở bữa tiệc đầy tháng của Đông Hải Thủy Quân, lẽ ra ta không nên lộ tên tuổi của Chiết Nhan ra.

Ánh mắt gian tà của Chiết Nhan liếc nhìn ta, ta nhìn lên trời, bắt quyết biến thành một vị thiếu niên, trên mắt vẫn buộc một dải lụa trắng.

Mất một canh giờ, cuối cùng cũng tới Tây Hải.

Chiết Nhan lại ra vẻ một vị thượng thần nghiêm nghị đứng dẫn mang theo ta tiến thẳng xuống dưới biển, vòng vo trong nước chừng hai ba chén trà nhỏ, đã thấy cửa của một tòa thủy tinh rộng rãi trước mặt, Tây Hải Thủy Quân dẫn theo chúng thần tiên của Tây Hải cùng đứng sắp hàng đón chào, trông thật phô trương.

Cũng bởi vì ta được Chiết Nhan vốn là vị thượng thần được hết thảy mọi người thờ phụng tự mình dẫn tới Tây Hải, mặc dù lão luôn mồm nói ta chỉ là một vị Tiêu Sứ, là người hầu của lão, nhưng vị Tây Hải Thủy Quân kia cũng không có nửa điểm vô lễ coi thường ta. Y theo lễ độ, lại cung thỉnh Chiết Nhan ngồi ở vị trí trên cùng trong đại điện, cẩn thận tỉ mỉ dâng trà hầu hạ, lại có rất nhiều tiên nga lũ lượt mang từng mâm trái cây lớn tới, để vị thượng thần lão nghi chân một chút.

Chiết Nhan tạm nghỉ, đương nhiên ta cũng đi theo.

Ngót nghét một vạn năm trước nhị ca Bạch Dịch của ta, có một khoảng thời gian từng say mê viết văn, thường lấy một số những bài thơ bi thiết của phàm giới đến luận bàn cùng ta. Trong số đó có một bài do một vị đại tài tử vẫn được chúng phàm nhân công nhận là vô đức nhưng có tài viết ra, ta cũng không nhớ được toàn bộ, chỉ còn nhớ rõ trong đó có hai câu, hình như là :

"Cận hương tình canh khiếp, bất cảm vấn lai nhân

"** Nhị ca tinh tế giải thích cho ta, nói rằng thi nhân đi xa quê hương, nhiều năm bật vô âm tín, cuối cùng bây giờ cũng tới lúc có thể quay trở lại nhà, có điều trên đường quay lại cố hương, càng về gần đến nhà, lại càng không dám hỏi người ngoài về tin tức của người trong nhà. Hai câu thơ này, có thể biểu đạt một cách vô cùng nhuần nhuyễn trái tim vừa mong chờ vừa sợ hãi của thi nhân, nếu không phải người có tài năng thì không thể diễn đạt đến như vậy. Lúc đó ta nghe xong những lời này của nhị ca, trong lòng cũng không vội đồng ý, chỉ cảm thấy thi nhân này tha thiết nhớ nhà mà vẫn đứng im

tại chỗ, chắc hẳn là một kẻ biến thái, người bình thường đương nhiên không thể do dự như vậy rồi.

Cho tới hôm nay, ta mới có thể hiểu được thâm ý của hai câu thơ đó, cũng hiểu được cái kẻ phàm nhâm đã viết ra hai câu này cũng không phải kẻ biến thái, mà cũng là kẻ có tài. Nhân lúc này đây ta đang ngồi trên đại điện của Thủy Tinh Cung ở Tây Hải, cảm giác ở trong lòng, cũng giống như một trái tim đầy sợ hãi lúc gần về cổ hương. Chỉ muốn lập tức tới xem hồn phách của Mặc Uyên, nhưng rồi lại sợ hãi không dám thấy.

Chiết Nhan nghĩ ngợi cũng không lâu lắm, nhắm mắt uống hai ngụm trà, rồi nói chi bằng đi ngay. Nhân những lời của hắn là một vị thượng thần, mặc dù Tây Hải Thủy Quân kia có muốn giữ lão lại khoản đãi, cũng sợ cái thần sắc nghiêm nghị không nói không cười của lão, chỉ đành sai chúng thần tiên tiếp đón tiếp tục tiễn hô hậu ứng nhanh chóng dẫn lão đi

Chiết Nhan vừa đi rồi, Tây Hải Thủy Quân bảo trì nét mặt ưu sầu, sau khi nói vài câu khách sáo xong, tự mình dẫn ta đi thăm Đại hoàng tử Điệp Ung của hắn. Ta

thâm hít một hơi thật sâu, toàn thân chuẩn bị thật kỹ càng, chỉ sợ lúc gặp Điệp Ung kia lại làm ra cái gì thất thố.

2

Ta trộm nghĩ, Mặc Uyên ký gửi hồn phách trên người vị Đại hoàng tử của Tây Hải này, thì khí trạch xung quanh người vị đại hoàng tử kia, cũng phải làm cho ta thấy có chút thân thiết quen thuộc, mà dáng vẻ bên ngoài kia, cũng vì có hồn phách của Mặc Uyên nên cũng nhiễm một chút bóng dáng của Người. Nhưng đến khi cửa Phù Anh Điện nơi Tây Hải Đại hoàng tử cư ngụ bị hai cung nga nhẹ nhàng đẩy ra, ta theo Tây Hải Thủy Quân thông thả đi vào, thấy Điệp Ung kia tóc tai rối bù nằm ngơ ngẩn trên giường kia, con tim này, lại dần dần thất vọng.

Vị thanh niên ốm yếu đang nằm trên giường này, mặc dù mặt mày thanh tú, nhưng bề ngoài lại quá éo lá, không bằng một góc nhỏ của Mặc Uyên. Mà cái thần thái hiện ra bên ngoài kia, cũng mang bộ dáng yếu ớt, không có được một chút khoáng đạt thâm trầm.

Như vừa thấy, nếu muôn người ta tin rằng trên người hấn lại có hồn phách của vị Chiến Thần một thời từng náo động phong vân ở tứ hải bát hoang, khác nào bắt người ta tin rằng một con gà trống có thể sinh ra một quả trứng, thật khó khăn biết nhường nào.

Ta đoán là hồn phách của Mặc Uyên ẩn nấu cũng thực sâu, cho nên cũng không cho Điệp Ung chút lợi tức nào, không làm cho tiên khí của hấn dính được chút trầm ổn kiên cường của Người.

Tây Hải Thủy Quân đứng ở bên cạnh xúc động nói lắm nhảm một hồi, đại ý là thông báo cho con của hấn biết, cái vị tiên quân ráng lành lấp lánh trước mặt hấn đây, chính là đệ tử của vị thượng thần số một Chiết Nhan. Sau này nan bệnh mấy trăm năm của hấn, hết thấy đều dựa vào bản lĩnh của vị tiên quân này, hấn cần phải thực lòng cảm kích mà phối hợp với vị tiên quân này.

À, mấy chữ "vị tiên quân này" chính là chỉ kẻ bất tài bản thượng thần tại hạ.

Tây Hải Thủy Quân kia vẫn nói lung tung một hồi, ta và Diệp Ung không biết nói gì, đành quay mặt nhìn nhau.

Một tiểu tỳ nữ hầu hạ Diệp Ung mang một cái đôn đến bên cạnh giường, ta bắt đầu ngồi bắt mạch cho Diệp Ung. Bàn tay ta run rẩy đặt lên trên cổ tay hắn, mạch tượng của hắn không hư không thật, không chậm không nhanh, không nổi mà cũng không trầm, đúng như lời Chiết Nhan đã nói, mạch tượng không được chính kinh.

Tây Hải Thủy Quân cực kỳ quan tâm, vội vàng hỏi ngay : " Bệnh tình của tiểu nhi ..."

Ta miễn cưỡng cười với hắn : " Thủy Quân có thể dẫn người trong điện đi ra bên ngoài điện đứng chờ được không."

Đuổi đám người rảnh rỗi ở trong điện ra ngoài, chỉ vì ta muốn sử Truy hồn thuật để tìm hồn phách của Mặc Uyên. Truy hồn thuật là một loại thuật pháp rất miễn cảm. Nếu không luyện tới giai phẩm thượng thân, mặc dù tiên pháp có trác tuyệt đến mức nào, cũng không có

khả năng sử dụng thuật pháp này. Mà thời điểm sử dụng thuật pháp này phải bảo đảm không khí trong phạm vi một trăm thước phải tinh thuần an tĩnh, không thể để người bên ngoài quấy rầy.

Từ lúc ta toàn tâm toàn ý tiến vào điện đã thấy Diệp Ung ngốc nghếch liếc nhẹ ta một cái, ta cười với hắn một cái rất dịu dàng, tay cầm đao đâm nhẹ qua một nhát. Diệp Ung trợn to mắt hoảng sợ, rúm ró từ từ ngã vào trên giường.

Đã nhiều năm không sử dụng qua Truy hồn thuật, may mà vẫn nhớ rành mạch chú ngữ. Hai tay bắt ấn, trong điện lập tức lóe lên một đạo bạch quang chói lòa, bạch quang chậm rãi tụ lại thành một sợi dây mảnh màu trắng bạc, tiến thẳng vào trán của Diệp Ung, từ từ biến mất. Ta thở ra một hơi, cẩn thận xuất ra thần thức, chậm rãi tiến vào theo đạo bạch quang kia. Đây vốn là một pháp thuật cần rất cẩn thận, chỉ cần không lưu ý một chút, sẽ làm cho thần thức của người thi triển bị thần thức của người chịu thuật quán lấy, đương nhiên không thể qua loa đại khái.

Nguyên thần của Diệp Ung tràn đầy một đạo ngân quang hư vô, mặc dù sáng ngời, nhưng lại là sự sáng ngời rất thuần túy, thành ra chẳng khác gì hắc ám. Ta quán quýt lấy nguyên thần của hắn hồi lâu, cũng không tìm được chút vết tích gì chứng tỏ hồn phách của Mặc Uyên đang ngủ say trong đó, tới tới lui lui thập phần gian khổ. Đang định trở ra ngoài để sử dụng Truy hồn thuật thêm một lần nữa, bên tai ta chợt vẳng lại một đoạn nhạc cực kỳ quen thuộc, trầm ổn du dương, lại có phần nhã nhặn lịch sự trống vắng, ta vẫn còn nhớ rõ, đúng là điệu nhạc này, năm đó lúc ở pháp hội của Đông Thần Huyền Minh, Mặc Uyên dùng Di Âm Cầm từ thời thái cổ tấu lên một khúc Đại Thánh Phật Âm. Tim ta đập mạnh hai cái, nhanh chóng chuẩn bị tinh thần thập phần hoàn hảo, vội vàng đuổi theo tiếng nhạc.

Chỉ sơ sẩy trong chớp mắt, điệu nhạc Đại Thánh Phật Âm đột nhiên ngừng lại.

Tay ta hơi run rẩy một chút, mới vừa rồi ta vô tình chạm phải một cái gì đó, nhẹ nhàng ôn hòa, nhìn như một tia tiên khí yếu ớt chậm rãi chạm vào tay, khe lượn lờ quán quýt quanh ngón tay. Thần thức không có

nước mắt, nhưng khóe mắt vẫn chua xót đau đớn. Trong đầu trong mắt ta đột nhiên trống rỗng, tia tiên khí đang quán quýt trên đầu ngón tay của ta đây, đúng là hồn phách của Mặc Uyên.

Không ngờ là hồn phách của Mặc Uyên lại tang thương đến mức như vậy. Mặc Uyên sư phụ của ta, là vị chiến thần Mặc Uyên duy nhất của tứ hải bát hoang, là vị chiến hồn cường đại nhất, hiện giờ lại mỏng manh yếu ớt đến độ chỉ có thể dựa vào tiên khí của kẻ khác để bảo dưỡng.

Chẳng trách Diệp Ung không giống Mặc Uyên một chút nào.

Bất quá, cũng thật tốt, cuối cùng người đã trở lại. Chiết Nhan không hề gạt ta, Mặc Uyên, người tính ra còn thận cận với ta hơn cả phụ thân, cuối cùng đã trở lại.

Nguyên thân của Diệp Ung bị kiểm tra cũng khá lâu, mới vừa rồi thân thức của ta lại hơi kinh động một chút, sợ cứ trì hoãn thế này sẽ gây nguy hiểm. Mặc dù

nguyên thân này chỉ là một đám ngân quang trống rỗng, không thể thấy được gì, nhưng để trong lòng ta được thoải mái một chút, ta vẫn quỳ xuống hướng tới hồn phách của Mặc Uyên lạy hai lạy, rồi lại theo tia ngân quang của Truy hồn thuật kia cẩn thận lui ra ngoài.

Giải Truy hồn thuật xong, Điệp Ung cũng từ từ tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, nhìn thấy ta, hấn sửng sốt hỏi : " Sao ngươi lại khóc ? Chẳng lẽ bệnh của ta đã bó tay rồi sao ? Cho dù bó tay thì ngươi cũng không cần phải thương tâm khóc lóc như thế. Nếu quả thật đau lòng đáng thương đến mức phát khóc kia, thì ta mới là kẻ nên khóc chứ. Ngươi đừng khóc, ta bệnh lâu như vậy thật ra cũng không có gì, cũng quen rồi."

Ta sờ sờ bạch lãng trên mặt, thấy hơi ẩm ướt một chút, lại nghĩ vừa rồi thân thức cũng bị kích động quá mức, cho nên nguyên thân mới bị ảnh hưởng mà rơi nước mắt. Ta lại sử một cái phép thuật nhỏ, làm khô bớt vài phần sợi bạch lãng đang ướt át, ngưng ngưng cười nói : "Chẳng qua ta vui quá nên khóc thôi."

Hắn nhíu mày nói : " Cái kẻ này, nguyên ta cứ tưởng rằng ngươi là người giàu lòng thương cảm, thấy ta bị bệnh nên cảm động, thương tâm thay ta. Không ngờ ngươi thấy ta chịu khổ, lại thấy vui vẻ sao ?"

Ta tỏ vẻ từ ái vỗ vỗ vai hắn, khiêm tốn nói : " Ai bảo vậy, ai bảo vậy, cũng không phải vui vẻ lắm."

Hóa ra Chiết Nhan nói đúng, nếu chỉ dựa vào cái tên Diệp Ung phúc không lớn, thân hình lại gầy gò yếu đuối như thế này, hồn phách của Mặc Uyên muốn điều dưỡng xong chắc phải mất thêm bảy tám nghìn năm nữa may ra mới có thể quay về bản thân để tỉnh trở lại. Bất quá, nếu có thể mượn Kết Phách Đăng của Thiên tộc, đưa hồn phách đang bị tán loạn của người tập hợp lại đầy đủ, rồi lại đem một nửa tu vi hơn mười bốn vạn năm của ta độ cho người, chắc chắn người chỉ tỉnh lại trong nay mai.

Về phía cây Kết Phách Đăng của Thiên tộc kia, mặc dù ta sống tới ngàn này tuổi, nhưng cũng chưa thấy qua, chỉ đọc sơ sơ ở trong điển tịch nào đó ghi lại. Trong đó có ghi rõ, Kết Phách Đăng kia vốn do phụ thần tạo ra

từ thuở hồng hoang, có thể kết hôn của tiên nhân, kết phách của phàm nhân.

Ví dụ như có một vị tiên nhân bị đánh tan hồn phách, chỉ cần đặt Kết Phách Đẳng ở đầu giường của hắn trong ba ngày, có thể liên kết hồn phách đang bị sơ tán của hắn lại hoàn hảo như cũ. Còn phàm nhân lại càng không tin nổi, mặc dù hồn phách của phàm nhân đã bị đánh tan thành tro bụi, chỉ cần đem một tia khí tức của phàm nhân đặt trên cây đèn đốt một hồi, cây đèn này nhận thức được khí tức của phàm nhân rõ ràng, có thể chậm rãi hấp thu hồn phách trước đây của phàm nhân trong vòng trời đất. Chỉ cần phàm nhân này lưu lại khí tức ở trong thiên địa, lập tức có thể tập hợp lại những hồn phách đã bị hôi yên phi diệt trước đây, tái tạo ra một cái hồn phách tương tự.

Đây, đúng là cái thánh vật nhất đẳng.

Thi triển một pháp thuật cho Diệp Ung ngủ lại, ta bước ra khỏi cửa Phù Anh Điện đã thấy chúng tiên bị ta đuổi ra vừa nãy đang đứng ngòai không yên, có điều trong đám tiên nhân phục vụ này lại không thấy có Tây

Hải Thủy Quân. Cung nga đứng đầu cũng rất tinh ý, ta chưa kịp mở miệng hỏi, nàng đã hơi nhún người đáp : " Mới vừa có khách quý tới, Thủy Quân phải ra đại diện nghênh tiếp khách quý. Nếu chuyện không lớn lắm, Tiên Quân chỉ cần phân phó cho chúng tiện tỳ."

Khụ khụ, nguyên là Tây Hải lại có khách quý nữa đến. Ngày hôm nay Tây Hải Thủy Quân thập phần vinh hạnh, bản thượng thần và thượng thần Chiết Nhan, hai vị thượng thần uy danh hiển hách giá lâm địa giới của hắn, đã làm cho chôn Thủy Tinh Cung của hắn vẻ vang lắm rồi, đã gặp đại vận như vậy rồi, hắn lại vẫn có thể có một lần vận hạnh nữa, lại nghênh tiếp một vị khách quý. Ai dza, những đại vận hạnh hạng nhất như vậy, cho rằng trong ngót nghét một vạn năm, cũng bất quá chỉ có thể gặp qua một lần.

Ta cũng nói không có gì cần phân phó, bất quá ta muốn lập tức lên Cửu Trùng Thiên, tìm Thiên Quân mượn cây Kết Phách Đấng kia. Đúng là hiện giờ ta đang cải trang thành cái thân phận cũng không phải cao sang quyền quý gì, cũng không thể qua lại tiêu sái, trước khi đi, chi bằng tự mình tới nói với Tây Hải Thủy Quân một

câu. Trước mắt lại có mấy vị cung nga ngoan ngoãn lễ phép ân cần đứng chờ phân phó, ta liền tiện tay chọn hai người, phiên các nàng dẫn ta tới đại điện mà Tây Hải Thủy Quân đang đón khách quý, đám còn lại tiếp tục quay trở về hậu hạ Điện Ung.

Vị khách quý mà Tây Hải Thủy Quân đang nghênh tiếp này, lai lịch không nhỏ.

Đang đứng gác nghiêm ngặt trước cửa đại điện là hai hàng tiểu thần tiên cao lớn mạnh mẽ của Tây Hải, thần sắc khiêm cung, khoan tay đứng nghiêm chỉnh. Lần lượt nhìn lướt qua tướng mạo của họ, mới vừa rồi lúc Tây Hải Thủy Quân nghênh tiếp Chiết Nhan, cũng đã gặp qua.

Chắc chắn hiện giờ cái vị đang được nghênh tiếp trong điện kia, mặc dù giai phẩm không cao bằng Chiết Nhan, nhưng chức vị nhất định cũng lớn hơn Chiết Nhan không ít. Ta có chuyện cần gặp Tây Hải Thủy Quân gấp, liền cậy nhờ hai vị tiểu thần tiên của Tây Hải kia vào thông báo, sau một lát, đã có hai vị cung nga ăn mặc ngoài sức tưởng tượng đi ra, đón ta đi vào trong điện.

Bản thượng thân tiêu liệu quả nhiên không sai, vị khách quý này tuy giai phẩm chắc chắn không cao bằng Chiết Nhan, nhưng chức vị lại lớn hơn không ít.

Vị khách quý này, chính là người vẫn đang nổi giận với ta, vị Thái tử Dạ Hoa quân của Thiên Quân trên Cửu Trùng Thiên.

Lúc ta tiến vào, hắn đang chống tay đỡ lấy đầu, tựa vào ghế làm bằng gỗ tử đàn chạm khắc hoa văn, thần sắc mệt mỏi, mày hơi cau lại, khuôn mặt tái nhợt như giấy. Xiêm y vẫn là bộ thường phục như buổi sáng, tóc cũng không búi lại, mà chỉ giống như lúc hắn còn ở Thanh Khâu, một dải lụa đen buộc chặt lấy mái tóc.

Ta liếc mắt nhìn quanh, cũng không thấy có Tây Hải Thủy Quân trong đại điện, lại nhớ lại tình cảnh lúc hắn ôm cục bột nói với ta ở lúc ở Nhất Lãm Phương Hoa trước đó, máu nóng bùng bùng trỗi dậy, hừ nhẹ một tiếng, xoay người phát tay áo muốn bỏ đi.

Ta và hắn cách nhau bất quá bảy tám bước, lúc phát tay áo mơ hồ chạm phải cái gì đó phía sau, đến lúc tỉnh lại thì phát hiện ra đã bị hắn ôm chặt lấy.

Nhân ta phát tay áo thực ra cũng là có chuyện phải đi, cũng không phải cố tình làm nũng, động tác lúc hắn ôm lấy ta này, nếu chỉ ôm lại nhẹ nhàng, đương nhiên là không thể ôm lại được.

Có lẽ hắn cũng hiểu rõ cái đạo lý này, cho nên cái ôm kia, cũng thật là chặt. Hôm nay ta không suy nghĩ chu toàn được mọi việc, cũng không đoán được là hắn lại có cái đảm lượng lớn như thế này, chẳng thềm đặt cái khí độ thượng thần tu luyện suốt mười bốn vạn năm ta đây ở trong mắt, dám đến gần cản ta. Lúc này đây, chưa kịp định thần lại, đã bị hắn ôm lấy lão đảo một cái, ngã nhào vào trong lòng hắn.

Tiên khí của ta phóng ra mạnh mẽ bức hắn lùi lại ba bốn bước, cho tới lúc chạm hắn vào cây cột thủy tinh cực đại ở giữa phòng. Hắn vẫn mím chặt môi, thà chết chứ không chịu buông tay, đôi tròng mắt đen thẫm một màu.

Tay hắn ôm cũng thật chặt, ta tránh hồi lâu mà cũng không thể tránh khỏi, đang muốn sử dụng một phép thuật, hắn đã xoay ngược lại, khóa chặt lấy hai tay ta, thân thể tiến sát lại gần, ép chặt lấy ta vào cột trụ.

Tư thế này quả là một cái tư thế vô cùng mờ ám, lúc trước khi còn ở phạm giới ta đã từng xem qua một quyển xuân cung đồ, có một tờ đã từng vẽ ra một cảnh như vậy.

Suy nghĩ của ta đang vẫn vơ, chợt thấy cổ hơi nhói lên một cái. Hấn hấn hấn, hấn lại dám cắn ta, răng hấn kia, răng hấn kia cũng thật sắc bén.

Ta bị hấn nhân cơ hội thiên thời địa lợi nhân hòa áp bức, không thể phản kháng nổi. Hơi thở của hấn bắt đầu nặng nề, phá mạnh vào cổ ta, trong lòng ta vẫn thật thanh tĩnh, có điều thân thể lại hơi run rẩy. Cảm giác không hiểu nổi đột nhiên ập tới, đôi tay bắt đầu vùng vẫy, có điều cũng không hấn là muốn đẩy ra, mà trong mơ hồ, như muốn thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy đôi tay của ta kia, để vòng tay ôm lấy hấn.

Trong đầu chọt vang lên một thanh âm như cách
trăm núi nghìn sông, phiêu lung mờ mờ ảo ảo, hắn nói : "
Nếu ta không có gì cả, nàng nguyện ý theo ta hay sao ?"
lập tức có tiếng một nữ tử cười khẽ trả lời : " Ngoài
thanh kiếm đang nằm ở góc tường kia, nguyên bản
chàng chẳng có bất kỳ thứ gì, mà thanh kiếm kia, trừ
mỗi công dụng chặt củi nấu mấy món ăn thôn dã ra,
cũng chẳng dùng để làm gì được, ta cũng đâu có ghét
bỏ gì chàng đâu."

Mấy câu nói không đầu không đuôi kia làm thần trí
đang thanh tỉnh của ta đột nhiên như bị dội một gáo
nước lạnh, cảm giác từ đầu đến chân không còn thuộc
về mình nữa, trong lòng ta như tràn đầy khát vọng mong
đợi cả trăm năm, khát vọng này khóa chặt lấy ta, làm ta
không thể động đậy được. Tay hắn nhẹ nhàng kéo vạt áo
trước của ta ra, đôi môi nóng bỏng đi thẳng từ xương
quai xanh xuống, chạy thẳng xuống ngực. Cũng bởi ta
phải trích huyết ở ngực suốt bảy vạn năm để dưỡng tiên
thể của Mặc Uyên, chỗ đầu tim ta vẫn còn dấu ấn cũng
những vết dao, dấu thật sâu. Tay trái đang giữ chặt lấy
hai tay ta của hắn hơn cứng đờ, lại giữ càng chặt, một

lần nữa đôi môi lại lướt qua miệng vết thương. Ta ngẩng đầu lên rên nhẹ một tiếng. Chỗ đó bị hấn hôn phải làm trong lòng ta run lên đau đớn, còn đau hơn cả lúc bị dao đâm phải.

Cơn đau này làm thần trí ta linh mẫn trở lại, toàn thân mất đi khí lực, cả người phải dựa vào vách cột.

Rốt cuộc hấn cũng buông tay. Đôi tay ta được tự do, cũng không chút nghĩ ngợi, lập tức tát cho hấn một cái. Đáng tiếc cái tát này cũng không đến đúng nơi, mới vung lên đã bị hấn chặn lại, lại tiếp tục bị rơi vào trong lòng hấn. Tay phải của hấn lập tức tiến thẳng vào vạt áo chưa kịp khép lại của ta, đặt ở trên ngực, sắc mặt vẫn trắng bệch như cũ, đôi tròng mắt đột nhiên sáng quắc.

Hấn nói : " Bạch Thiên, ở chỗ này của nàng, có giành cho ta một chút nào hay không ?"

Câu này hấn đã hỏi ta tới hai lần, ta cũng không biết phải trả lời hấn như thế nào nữa. Đương nhiên hấn có vị trí ở trong tim ta, có điều ta không biết, cái vị trí mà hấn đang nói đây, có giống với cái vị trí mà ta đang nghĩ hay

không. Gần hai ngày trời, ta đã tự mình cân nhắc một hồi, cái vị trí mà hấn đang tồn tại trong tim ta, rốt cuộc là vị trí gì. Nghĩ tới nghĩ lui, đau cả đầu.

Đôi tay nóng bỏng của hấn đang đặt trên ngực ta dần dần trở nên lạnh lẽo, tia sáng sáng quắc trong mắt hấn cũng dần trở nên ảm đạm, chỉ có còn lại bóng đen thâm trầm, sau một lúc lâu, mới rút tay lại, chậm rãi nói : "Nàng đợi bao nhiêu năm như vậy, cũng chỉ muốn đợi người kia trở lại, bây giờ người ấy đã trở lại rồi, ở nơi này của nàng, đương nhiên không thể dung thêm bất kỳ người nào khác, chỉ là ta thắm vọng tưởng mà thôi"

Ta ngẩng đầu nhìn hấn : " Sao ngươi biết Mặc Uyên đã trở lại ?" Tuy không hiểu được thâm ý trong những lời hấn vừa thốt ra, Mặc Uyên là Mặc Uyên, mà hấn là hấn, Mặc Uyên có trở lại hay không, với việc hấn chiếm một vị trí như thế nào trong lòng ta, hoàn toàn chẳng liên quan. Có điều cái sự kiện Mặc Uyên trở lại này, theo lý mà nói thì chỉ có ba người Chiết Nhan, tứ ca và ta là biết được, quá lắm thì có thêm Mê Cốc và Tất Phương, hấn đã nghe được từ đâu chứ ?

Hắn quay đầu nhìn ra phía ngoài điện, thần nhiên nói : " Trên Thiên Cung đêm hôm đó, thượng thần Chiết Nhan đã nói với ta. Mới vừa rồi đi Thanh Khâu tìm nàng, nửa đường lại gặp lão, có hàn huyền mấy câu với lão. Ta không chỉ biết người kia đã trở lại, còn biết để cho hắn sớm tỉnh lại, nàng nhất định sẽ đi Thiên cung mượn Kết Phát Đăng", dừng lại một chút, lại nói tiếp : " Mượn Kết Phát Đăng xong, nàng còn muốn làm gì nữa."

Xem ra những gì không nên nói Chiết Nhan cũng đã kể cho hắn nghe toàn bộ rồi. Ta vỗ vỗ trán hít một hơi, nói : " Đi Doanh Châu hái Thần chi Thảo, độ cho người bảy vạn năm tu vi, để người nhanh chóng tỉnh lại."

Hắn đột nhiên quay đầu lại, đôi tròng mắt đen thẫm càng nổi bật trên khuôn mặt tái nhợt, nhìn ta một lúc thật lâu, sao đó mới nhấn mạnh từng chữ : " Nàng - Điên - Rồi"

Vốn tiên khí của mỗi tiên nhân không đồng nhất, đám thần tiên muốn hỗ trợ tu vi, thành công cũng không nhiều lắm, phần lớn tiên khí đều bị nhiễu loạn, tu vi hỗn loạn, cuối cùng rơi vào ma đạo. Mà Thần Chi Thảo đúng

là linh thảo dùng để tinh lọc tiên khí, lần này nếu ta muốn tặng bảy vạn năm tu vi cho Mặc Uyên, để tránh khéo quá hóa vụng, chi bằng dùng Thần Chi Thảo làm thuốc dẫn. Đem bảy vạn năm tu vi với Thần Chi Thảo luyện thành một viên đan dược, cho Điệp Ung uống vào, chỉ cần không quá ba tháng, Mặc Uyên có thể tỉnh lại.

Cũng bởi vì Thần Chi Thảo có công dụng như vậy, năm đó phụ thân lo lắng một số tiểu thần tiên không chịu tu hành theo đường chính, nên hủy sạch Thần Chi Thảo trên bát hoang tứ hải, chỉ chừa lại một chút ở Đông Hải Doanh Châu. Loại cỏ này do bốn loại thần thú Hỗn Độn, Đào Ngộ, Cùng Khởi, Thao Thiết trông giữ. Lúc phụ thân về nơi hỗn độn, tứ đại thần thú thừa hưởng một nửa tu vi của phụ thân, thập phần hung mãnh. Nhớ rõ năm đó lúc ở Viêm Hoa động, mẫu thân muốn độ cho ta một nửa tu vi, phụ thân đi Doanh Châu hái Thần Chi Thảo, cũng phải ôm thương thế trở về. Khắp gầm trời có mấy người có tu vi sánh được với phụ thân, vậy mà cũng bị mấy thần thú trông coi Thần Chi Thảo làm cho bị thương không nhẹ, phen này ta đi, hẳn nói quả không sai, đúng là hành vi của một kẻ điên khùng, chắc chắn

sẽ mang thương thế trở về.

Vốn hấn chỉ cách ta chừng hai ba bước chân, từ lúc hấn thả ta ra, ta vẫn dựa vào cây cột kia không nhúc nhích. Bất quá hấn chỉ cần vung tay một cái, đã có thể giam chặt ta ở phía trong cây cột, đôi tròng mắt không còn chút sắc màu của ánh sáng, cắn răng nói : " Vì người kia, vì người kia, ngay cả tính mạng nàng cũng không cần hay sao ?" rõ ràng chính ta mới là kẻ bị vây lại trong đó, thế mà vẻ mặt của hấn kia, giống như là hai chúng ta đều bị dồn vào trong góc.

Những lời nói này của hấn cũng làm người ta thật ngạc nhiên, nếu quả thật ta đánh không lại bốn mãnh thú kia, chỉ cần bỏ trốn, cũng không phải đem tính mệnh đi đổi lấy. Cùng lắm nếu không thể hái được Thần Chi Thảo kia, ta chỉ cần tiếp tục thủ bên mình sư phụ thêm bảy tám ngàn năm nữa thôi.

Nhưng nhìn vẻ mặt tái nhợt của hấn đầy trang trọng và nghiêm túc, đột nhiên ta lại nhớ ra một sự kiện thập phần quan trọng. Chiếu theo tốc độ tu luyện xưa nay của ta, nếu mất bảy vạn năm tu vi, muốn bồi luyện lại ít nhất

phải mất tới hai ba vạn năm. Mà trong hai ba vạn năm này, đương nhiên không còn khả năng chịu được tám mươi một đạo hoang hỏa với chín đạo thiên lôi lúc lên kế vị, mặc dù thời gian kế vị Thiên Đế cũng chưa định rõ, nhưng cái hôn ước này vẫn kết dính chúng ta lại một nơi, cuối cùng cũng không ổn.

Ta ho nhẹ một tiếng, ngẩng đầu nhìn hấn nói : " Vậy thì hôn ước giữa hai chúng ta, hãy bỏ đi thôi"

Hấn ngó ngẩn nhìn ta nói : " Nàng nói gì vậy"

Ta đẩy tay hấn ra, cố gắng tìm một chén trà trên án nhỏ bên cạnh, lại nghe thấy chính thanh âm của mình nói : " Việc này cũng không liên quan tới ngươi, năm đó lỗi cũng thuộc về phía Tang Tịch, làm Thanh Khâu chúng ta mất thể diện, Thiên Quân cũng chỉ muốn cho hai nhà cùng xuống thang, mới cố tình định ra cái hôn ước không giống ai như thế. Lần này chỉ cần bên Thanh Khâu ta đứng ra từ hôn, chúng ta cùng lùi một bước, những chuyện đã xảy ra trước kia, cũng không còn ai nợ ai nữa."

Sau một lúc lâu hấn không có động tĩnh gì, chỉ quay lưng lại phía ta, rồi mới nói : " Tối nay nàng tới phòng ta một chuyến đi, Kết Phách Đăng không còn ở trên Thiên Cung nữa, đang ở trong tay ta đây" dứt lời, vẫn không thèm xoay người lại liếc ta một cái, chỉ đi thẳng ra ngoài điện, thiếu chút nữa lại đâm sầm vào một cây cột thủy tinh khác ở cạnh cửa điện.

Giọng ta hơi khàn khàn nói : " Để ý một chút."

Hấn ôn định lại thân hình, tay vỗ nhẹ vào thái dương, thản nhiên nói : " Vẫn là ta vọng tưởng thôi, đối với việc nàng thiếu ta nhiều hay ít, ta thiếu nàng nhiều hay ít, trong số mệnh sớm đã không thể tính ra nổi rồi"

Bóng dáng cao lớn của hấn kia, nhìn cũng thật cô đơn.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Ta ở trong điện ngây ngây ngô ngô hồi lâu, trong lòng có phần trống vắng.

Bưng chén trà ở trên án lên uống hai hớp, thấm ướt cổ họng khô đắng, rồi mới mơ hồ bước chân ra cửa điện.

Bên ngoài điện, đám tiểu thần tiên đứng xếp thành hai hàng đã mất bớt một nửa, chắc đã đi dẫn đường cho Dạ Hoa rồi. Còn một nửa, lại bắt đầu xếp hàng đi về phía cửa chính của Tây Hải Thủy Tinh Cung.

Cái quang cảnh này, xem chừng lại có khách mới.

Ta tùy tiện tóm lấy một kẻ đi cuối hồi thử, vị nhân

huynh cuối cùng khuôn mặt lộ vẻ đau khổ nói : "Có khách từ phương xa đến, Thủy Quân ra lệnh cho đám hạ thần cùng ra nghênh tiếp"

Xem ra hôm nay Tây Hải Thủy Quân cũng có vài phần duyên phận nghênh tiếp khách quý, mặc dù lần này có là Phật tử vẫn ngự đài sen tận phạm cảnh Tây Phương giá lâm, ta cũng không kinh ngạc lắm. Hai đời Thủy Quân của Tây Hải đều sống khép kín, không được lớp thần tiên lớn tuổi chúng ta quan tâm, hôm nay có thể nghênh tiếp một lúc mấy vị khách quý, cho hẳn thêm chút thể diện, như vậy cũng rất tốt.

Kết Phách Đăng để ở chỗ Dạ Hoa, đương nhiên ta không cần trở lại Cửu Trọng Thiên một chuyến, cũng bớt được không ít chuyện, có điều trong lòng ta lại không được khoan khoái cho lắm. Mới vừa rồi bóng dáng cô đơn của Dạ Hoa như ẩn như hiện trước mắt, làm quả tim hồ ly của ta cũng nhói lên từng đợt.

Một lát sau ta đã thấy hai tiểu tiên nga tới cung kính nghe lệnh dẫn ta trở lại đường cũ. Cũng bởi vì dung mạo của Điệp Ung kia không giống lắm với Mặc Uyên làm

trong lòng ta như có trăm mối tơ vò, nên đến Phù Anh Điện cũng không đẩy cửa đi vào xem hán, tiểu tiên nga liền dẫn ta đi tiểu lâu ở bên cạnh Phù Anh Điện nghỉ tạm

Tây Hải Thủy Quân cũng thật qua loa đại khái trong việc đặt tên, không chút phong lưu như Đông Hải Thủy Quân. Ví dụ như hai bên trái phải của Phù Anh Điện có hai toà tiểu lâu, một toà có trồng loại hải đường hoa đỏ như son, liền gọi tên là Hồng Lâu, một toà trồng toàn loại chuối lá xanh mượt, liền gọi là Thanh Lâu.

Bản thượng thân thật đáng thương, ở đúng cái chỗ Thanh Lâu này.

Đại đế là đế không làm uổng phí cái tên này, trong Thanh Lâu hết thảy từ giường đến ghế đều dùng gỗ Thanh Giang, từ chậu hoa cho đến dụng cụ pha trà đều là đồ sứ men xanh, ngay cả đám tiểu tiên tỳ hầu hạ cũng đều mặc áo xanh, màu xanh ngút ngàn trước mắt, làm người ta cực kỳ khổ sở.

Cũng bởi đám tiểu tiên tỳ vận quần áo xanh mượt kia ở trong lầu làm ta choáng váng đầu óc, ta liền sai bọn

họ xuống dưới lầu nhỏ cỏ.

Lúc này trong lầu cũng khá sáng, làm đầu ta càng thêm trông rộng.

Chính lúc này, cánh cửa sổ phía sau lưng đột nhiên kêu kèn kẹt một tiếng, ta mở sơ sơ mí mắt lên. Ừm, hóa ra vị khách quý mà mới vừa rồi Tây Hải Thủy Quân sắp sắp ngửa ngửa vội vội vàng vàng chạy đi đón, hóa ra cũng không phải Phật Tổ vẫn ngự trên tòa sen ở Tây Thiên phạm cảnh.

Ta cầm chén trà, quay ra hành cái lễ tiếp đón sơ sơ với người mới đến: " Ừm, tứ ca, mời uống trà."

Đôi con mắt của huynh ấy liếc nhìn ta từ đầu tới chân một cái, sau đó mới nâng chung trà lên uống một ngụm, háp háy mi nói : " Rõ ràng là một vị cô nương nhà người ta, sao lại cải trang thành cái bộ dáng nam tử như thế này ?"

Ta nhìn trong phòng một vòng, thành thật nói : " Chiết Nhan kêu cải trang như vậy."

Trà trong miệng huynh ấy lập tức phun ra, lấy tay áo lau lau miệng, mặt không đổi sắc nói : " Trông muội thể này lại đẹp hơn nhiều."

Tứ ca đã nhiều lần tới Tây Hải, phần lớn đều là tìm nhị hoàng tử Tô Mạch Diệp uống rượu.

Lần này huynh ấy rảnh rỗi chạy tới đây, nghe nói cũng không phải tới tìm Tô Mạch Diệp uống rượu, mà chính là đến thăm vị muội muội ruột là bản thượng thân ta đây.

Còn nói nguyên huynh ấy muốn đi theo Chiết Nhan lên Cửu Trùng Thiên tìm ta, lại bị Chiết Nhan giữ lại. Nằm ở trên giường đợi nửa ngày trời mà không thấy Chiết Nhan quay về, đoán phân nửa là Chiết Nhan đã trực tiếp dẫn ta đi Tây Hải, liền chạy tới gặp ta một chút, thuận tiện đến gặp gỡ Tô Mạch Diệp.

Huynh ấy ngồi ở ghé bàn làm bằng gỗ Thanh Giang, đại khái trên miệng không ngậm một nhánh cỏ đuôi chó nên có vẻ không quen, liền hơi nghiêng nghiêng đầu, nói " Nguyên ta muốn tới đây nhìn thử coi Tây Hải

Thủy Quân sắp xếp có được ổn không, hóa ra, Chiết Nhan làm việc cũng khiến người ta thực yên tâm. Bất quá, sắc mặt của muội như vậy là sao ? Trắng bệch như thế này, có phải vì Mặc Uyên trở lại làm muội không thấy vui chăng ?"

Ta giờ tay sờ sờ lên mặt, nói với vẻ vui mừng : "Vui chứ, bây giờ tâm lý của muội mới được thoải mái đây chứ"

Huynh ấy nhíu mày nói : " Vậy tại sao lại trông như mất hết cả hồn vía thế kia ?"

Ta hơi nhăn nhăn mũi một chút, làm bộ cười cười : " Đại khái là vừa dùng truy hồn thuật, nhất thời chưa tỉnh lại được."

Hai mắt huynh ấy vẫn sáng như một cây đuốc, nhìn chăm chăm vào ta

Ta lại cười cười nói : " Buổi sáng lại cãi nhau với Dạ Hoa hai trận không đâu vào đâu nữa."

Tứ ca nói cũng không sai, chắc chắn lần này ta

cũng thất hồn lạc vía. Nhưng căn nguyên của việc thất hồn lạc vía này không phải do mấy câu cãi nhau với Dạ Hoa ở trên Cửu Trùng Thiên, mà do cái gút mắc không thể nói cho rõ vừa rồi trong đại diện. Cái chuyện này nếu không kể cho tứ ca biết, thì chắc rằng Chiết Nhan, Mê Cốc với Tất Phương cũng sẽ biết được....

Ở cùng một chỗ với Chiết Nhan cũng khá lâu, nhân cũng hay gặp cái chuyện bát nháo rắc rối như thế này, tứ ca Bạch Thực của ta cũng thực không tự giác mà luyện thành một tay hảo thủ, tuy là truyền nhân trong mấy vụ bát nháo, nhưng trò lại giỏi hơn thầy, còn cao tay hơn cả vị hảo thủ Chiết Nhan trong những việc như thế này.

Nhân vì việc của cục bột mà ta với Dạ Hoa nảy sinh cơn giận không đáng nói đến, cũng không coi là một chuyện bát nháo, nhưng không nói sợ huynh ấy quấy rầy không yên ổn nghỉ trưa được, đành tùy tiện kể cho huynh ấy nghe để đổi lấy cái sự thanh tĩnh. Sau khi tính toán một chút, ta uống một ngụm trà cho thông giọng, rồi mới lựa lựa câu chuyện trên Cửu Trùng Thiên kể toàn bộ cho huynh ấy

Huynh ấy ngồi nghiêng ở trên ghế bành vênh tai lên nghe, đợi sau khi ta nói xong, sau một lúc lâu, mới ngẩng đầu nhìn ta cười rất kỳ quặc, nói : " Muội luôn cảm thấy mình tuổi tác hơi lớn, bồi phận hơi cao, mặc dù có một đám tiểu bối không hiểu chuyện đắc tội, cũng chẳng thềm so đo với chúng. Nhưng cái chuyện vừa xảy ra giữa Dạ Hoa và muội đây, theo những lời muội vừa nói, xét về mặt tình cảm đương nhiên ta phải đứng về phe muội, nhưng nếu xét lý lẽ thì cũng không biết Dạ Hoa sai ở chỗ nào. A Ly kia chỉ là một đứa bé con, muội lại cho nó uống rượu như vậy, say bảy tám canh giờ không tỉnh lại, cũng không thềm báo Dạ Hoa một tiếng. Long tộc trên Thiên Cung bọn họ cũng chẳng giỏi giang gì, trước giờ y thuật vốn không cao minh, đột nhiên thấy bảo bối nhà mình say đến mức này, không hiểu rằng như thế thật cũng chẳng có gì hại lắm, vị mẹ kế là muội đây thì chẳng biết đi đâu, nếu trong lòng hẳn không có chút lo sợ, thì cũng thật là một nhân tài." Dừng lại một chút, lại vươn tay qua bàn vuốt nhẹ lên đầu ta nói : " Chiếu theo tính tình của muội, nếu gặp mấy cái chuyện tầm thường như vậy thì bất quá chỉ cười nhẹ một cái, lần này lại đánh mất hết cả phong độ bản thân, lại còn cố tình

kích động vị thứ phi của hắn, ừm, những hành động này của muội làm lệnh ca ca thực tán thưởng, nhưng những chuyện này tạm thời không nói đến, muội tự nhiên làm những việc khác thường như vậy, có phải là ăn dấm chua không ?”

Ta sững người, trong đầu như có một tia sáng lóe lên. Từ lúc ở Thanh Khâu lên Cửu Trùng Thiên đã hai ngày nay, trong lòng ta không hiểu sao vẫn hay nhói lên, cũng không độ lượng như ngày xưa, thấy cái vị Tố Cẩm mẩu mực kia thì trong lòng không được vui vẻ, cũng không chịu nổi đôi câu mắng mỏ của cha cục bột nhỏ, hôm nay lại thất hồn lạc vía nửa ngày trời, hóa ra, hóa ra là ta ăn phải dấm chua sao. Ta như thế này mà lại ăn dấm chua sao ? Lần đầu ta ăn dấm chua mà lại lâu như vậy sao ? Ta ăn phải dấm chua lâu như vậy mà bản thân chẳng hiểu được chút nào sao ???!!!

Chén trà trong tay choeng một tiếng rơi thẳng xuống đất, Tứ ca vội vàng nhảy lên tránh, tay phải túm lấy tay áo trái, tâm mạch hơi động một chút, gật đầu nói : " Quả nhiên là muội ăn phải dấm chua"

Ta ngờ ngẩn hồi lâu, đôi mắt nhìn Tứ ca đầy trông mong cố gắng bào chữa nói : "Không, không thể nào. Muội lớn hơn hẳn chín vạn tuổi, nếu muội nhanh chân một chút, chỉ sợ bây giờ không chỉ có con, mà khéo cháu chắt cũng lớn bằng hẳn rồi. Muội vẫn cảm thấy thật thiệt thòi cho hẳn, còn tâm tâm niệm niệm cưới cho hẳn vài vị thứ phi mỹ mạo. Hơn nữa, ngày hôm trước lúc hẳn bộc bạch chuyện đó với muội, nếu quả thực trong lòng muội có tư hào chút đĩnh đối với hẳn, khi hẳn thổ lộ với muội, ít nhất trong lòng muội cũng phải có chấn động một chút chứ."

Đôi mắt của Tứ ca sáng quắc : "Hẳn thổ lộ với muội sao ? A, có thể liếc mắt một cái nhìn trúng viên ngọc quý nhà ta, tiểu tử này cũng thật tinh mắt, thật tinh mắt." Sau một lúc lâu, mới hào sảng nói : " Về phần tuổi tác mà muội vừa nói, nguyên bản tuổi hẳn cũng chẳng có vấn đề gì, nhà ta phụ thân cũng đâu có lớn hơn mẫu thân một vạn năm nghìn tuổi đâu. Chỉ cần tướng mạo tương đương là được, ta thấy tướng mạo của hai người bọn muội cũng thực tương xứng đi. Nói đến chuyện muội muốn cưới cho hẳn vài vị thứ phi, ừm, ta cũng nhớ rõ

trước giờ Chiết Nhan cũng luôn luôn tâm tâm niệm niệm rằng phải giúp ta cưới một vị phu nhân, nhưng muội xem, đã bao nhiêu năm cũng chẳng cưới được, lão thầy cả tứ hải bát hoang này chẳng có nữ thần tiên nào xứng đôi với ta." Sau đó lại tiện tay vỗ vai của ta làm ra vẻ một kẻ từng trải : " Cái chuyện nhỏ rằng trong tim đột nhiên có chấn động được nhiên cũng là một chuyện cần thiết, nhưng cũng chỉ chứng minh rằng trái tim của nữ tử vốn mãi cảm yếu đuối. Mặc dù muội là muội muội ruột của ta, nhưng ta cũng phải nói một câu công đạo, trời sinh muội là một kẻ chậm hiểu, làm thần tiên thì không tồi chút nào, nhưng trong chuyện phong nguyệt thì thật đúng như một kẻ mù dờ. Cái thể loại chấn động mạnh trong tim kia, đối với muội thì hơi nhiệt tình hoạt bát quá. Một kẻ chậm hiểu giống như muội đây, thì chỉ thích hợp với cái dạng mưa dầm thấm lâu thôi."

Gân xanh ở thái dương ta hơi giật giật mấy cái.

Huynh ấy cầm lấy một chén trà ở trên bàn xoay xoay trong tay, cười nói : " Nghe Mê Cốc nói Dạ Hoa ở Thanh Khâu tới bốn tháng, ừm, mưa dầm này tuy hơi ngắn ngủi một chút, bắt quá, trước hết ta hãy hỏi một

câu, nếu sau này hấn không ở Thanh Khâu nữa, muội có gì tiếc nuối không ? Thôi, quên đi, muội vốn là kẻ chậm hiểu, tiếc nuối hay không tiếc nuối chắc phải cân nhắc ngót nghét một vạn năm may ra mới có thể nghĩ ra. Nói thế này đi vậy, nếu hấn đi rồi, muội không còn cần tới những thói quen gì không ?

Thái dương ta hơi giật giật mấy cái, mà trong lúc giật giật đó, con tim cũng khẽ run lên.

Lúc Dạ Hoa ở Thanh Khâu, nếu chỉ tùy tiện mấy ngày, thực ra ta cũng không quan tâm. Nhưng vì nghĩ tới sau này phải thành thân với hấn, sớm muộn gì hai người cũng sống chung ở một chỗ, nên cũng tùy theo. Ban ngày bị hấn kéo đi tản bộ, lúc hấn nấu cơm thì ta thêm củi giữ lửa, lúc hấn phê duyệt công văn, ta ngồi ở ghé bên cạnh đọc tiểu thuyết cắn hạt dưa, đêm lại cùng chơi mấy ván cờ, nhân ta vốn nghĩ sau này ta với hấn thành thân mãi mãi sẽ như vậy, nên dần dần cũng thành thói quen. Nói chung cũng không quá bốn tháng, bây giờ tứ ca đột nhiên nhắc tới, trước khi Dạ Hoa tới Thanh Khâu, ta đã trải qua một ngày như thế nào ?

Trong lòng ta thoáng nặng nề hơn.

Tứ ca cười ha ha một cái nói : " Chờ sau khi Mặc Uyên tỉnh lại, hay là thỉnh phụ thân lên nhắc nhở Thiên Quân, nhanh chóng thúc đẩy hôn sự giữa hai người bọn muội. Hôm nay nhờ sự anh minh khó gặp của Tứ ca nhà muội, tám chín phần mười là muội đã nhìn trúng Dạ Hoa rồi. Ông trời kia cuối cùng cũng đã mở mắt, làm cho sao Hồng Loan của muội đã chiếu rạng, dù chiếu vô thanh vô tức, nhưng ít ra cũng đã bị ta phát hiện ra. Muội cũng không cần quá rối rắm làm gì, nếu Dạ Hoa thật dám đùa giỡn với muội, với những lời đã bộc bạch với muội, nếu hấn dám làm trái với những lời thệ ước đã thỏ lộ .."

Ta vênh tai lên nghe thử một chút, nếu Dạ Hoa dám can đảm làm trái với những lời thệ ước đã thỏ lộ với ta sẽ gặp phải cái gì, huynh ấy đã cầm lấy chén trà đặt mạnh lên bàn, nói : " Nhìn thấy muội như thế này, ta thực yên tâm, thôi ta đi về trước" lập tức mở rộng cửa sổ, thoát một cái đã biến mất tăm.

Những lời tứ ca vừa nói này, ta ngồi cẩn thận suy nghĩ lại một lúc. Mà khoảng thời gian ngắn ngủi này, lại phập phồng lo sợ hơn hết thảy những nỗi lo sợ tim ta đã từng trải qua suốt mấy vạn năm qua.

Tứ ca nói không sai, mặc dù ta vẫn nghĩ rằng cần phải cưới thêm cho Dạ Hoa vài vị thứ phi mỹ mạo, có điều lúc xem xét đám thần tiên tiêu bối, ta cũng không thấy có một ai xứng đôi với Dạ Hoa.

Nếu quả thật ta động tâm với Dạ Hoa ... thì Bạch Thiên ta đây đã sống quá mười bốn vạn năm, lại có thể cùng với một kẻ kém ta chín vạn tuổi, nếu như tiểu tử bình thường đã gọi ta là lão tổ tông, đã nảy sinh tình cảm từ lúc nào.

Ta đứng ngây ngẩn trông rỗng trong phòng hồi lâu, cảm thán hồi lâu, nức nở hồi lâu, rốt cuộc vẫn không tìm ra được đáp án.

Nửa ngày hôm nay ta bị căng thẳng mấy lần, tinh thần cũng hao tổn, mặc dù trong lòng vẫn đầy lo sợ, vẫn mặc nguyên quần áo trèo lên giường nằm. Cũng không

ngĩ ra là nằm trên giường cũng không được yên ổn. Cứ nhắm mắt lại, lại thấy trong khung cảnh mờ mịt trước mắt hiện ra hình ảnh Dạ Hoa với khuôn mặt tái nhợt.

Ta nằm lãn lộn trên giường hơn nửa canh giờ, mặc dù không hiểu được ta có động tâm với Dạ Hoa hay không, nhưng cân nhắc lại những lời mà tứ ca nói qua ta cũng hiểu được, vị thái tử Dạ Hoa trên Cửu Trùng Thiên mà tạm thời vẫn có hôn ước với ta kia, cũng chiếm một cái vị trí không bình thường chút nào trong lòng ta.

Ta nghĩ quanh quanh hồi lâu, cảm thấy việc giải trừ hôn ước với Dạ Hoa tạm thời có thể hoãn lại, đợi xem chuyện gì sắp xảy ra. Chiều nay hấn đã làm ra những chuyện cực kỳ khó tin, chỉ nghĩ tới thôi đã khiến người ta nhưc đầu, trong giai đoạn này cũng không nên so đo với hấn. Tối nay tốt nhất ta sẽ biểu lộ ra phong thái thượng thần, lúc tới chỗ hấn lấy Kết Phách Đấng kia, cũng giải hòa với hấn một phen.

Ban đêm, lúc tới chỗ tắm điện mà Dạ Hoa ngủ lại kia, hấn đang ngồi trên ghế đá trong viện uống rượu. Trên thạch bàn kia chỉ còn một bầu rượu bằng ngọc

đồng lĩnh, dưới chân bàn đã thấy ngồn ngang bảy tám bình rượu, phản chiếu bóng dáng của những cây san hô kê bên, ánh lên màu xanh lục. Hôm qua lúc cục bột say rượu, nại nại từng cục kỳ ưu sầu mà than thở, rằng, tửu lượng của tiểu điện hạ này đúng là di truyền từ phụ quân của nó, cực kỳ thấp.

Chưa bao giờ ta uống rượu với Dạ Hoa, nên cũng không thể biết được tửu lượng của hấn như thế nào. Bây giờ gặp ở đây, dưới chân hấn nằm lẫn lóc sáu năm sáu bình rượu, mà bàn tay nâng chén vẫn vững vàng như cũ, xem ra, tửu lượng cũng không tính là thấp.

Hấn nhìn thấy ta, liền ngăn người, tay trái đưa lên xoa xoa thái dương, lập tức đứng dậy nói : "À, nàng tới lấy Kết Phách Đăng sao" Lúc hấn đứng dậy, thân hình hơi lão đảo một cái, ta nhanh chân chạy lại lấy tay đỡ, lại bị hấn nhẹ nhàng cản lại, chỉ thản nhiên nói : " Ta không sao cả."

Chỗ tấm điện mà Tây Hải Thủy Quân thu xếp cho hấn cũng thực lớn, từ chỗ hấn ngồi tới trong điện kia cũng phải tới trăm bước chân.

Trên mặt hắn cũng không lộ ra vẻ động tĩnh gì lớn, chỉ thấy khuôn mặt trắng bệch hơn một chút, mái tóc đen dài hơi rối, có vẻ tiêu tụy. Đợi hắn quay mình đi vào trong điện, ta cũng đi ở phía sau hắn cách chừng ba bốn bước chân.

Hắn bước đi phía trước trông rất vững vàng, giống như cái kẻ lão đảo vừa nãy là một người hoàn toàn khác, chỉ có chậm hơn bình thường một chút, thỉnh thoảng lại giơ tay lên day day thái dương. Ừm, có khả năng là hắn đã say. Ngay cả say rượu mà cũng bất động thanh sắc, thật phù hợp với tính tình kia của hắn.

Trong điện cũng không có bất kỳ kẻ nào hầu hạ, ta liền tùy tiện kéo lấy một cái ghế ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy ánh mắt nặng nề của hắn ở ngay trước mặt.

Đôi mắt của hắn rất đẹp lại thập phần sắc bén, trong đôi mắt ẩn chứa hắc quang thâm trầm sâu sắc, phù hợp với vẻ mặt không tươi cười này, nhìn cũng thật lạnh lẽo, tự nhiên có vài phần phong thái uy nghi của Cửu Trùng Thiên.

Tuy rằng ta có thể tùy vào khuôn mặt của kẻ đối diện mà đưa đẩy lời nói, có điều không phải lúc nào cũng có thể đọc tốt những lời mà ánh mắt muốn nói ra. Hôm nay cũng thật khó khăn, hai người bọn ta nhìn nhau một lúc lâu, ta có thể nhìn xuyên qua lãnh khí để thấy trong ánh mắt hẩn ẩn chứa chút bi thương và suy sụp.

Hắn quay mặt nhìn sang bên cạnh, im lặng trong chốc lát, lật tay nói khẽ hai câu.

Ta hơi giật mình nhìn theo tay hắn, chỉ thấy đột nhiên xuất hiện một cây đèn, ngạc nhiên nói " Đây là Kết Phách Đăng sao ? Nhìn cũng có vẻ tầm thường."

Hắn đưa cây đèn này tới tay ta, thần sắc bình thản nói : " Để ở đầu giường Diệp Ung ba ngày, nhớ thắp sao cho ngọn đèn này không được tắt, hồn phách của Mặc Uyên có thể kết lại hoàn hảo. Trong ba ngày đó, cần che chở ngọn lửa thật cẩn thận, không để bất kỳ vật gì hay tiên khí gì ảnh hưởng tới nó."

Cây đèn kia nằm trong lòng bàn tay ta, một luồng không khí quen thuộc hơi phả tới, có dính chút mùi vị

hồng trần, cũng không giống như tiên khí, rõ ràng là khí tức của một phàm nhân, ta cũng chưa bao giờ có giao tình gì với bất kỳ phàm nhân nào, mà khí tức này lại quen thuộc tới mức tưởng niệm, làm ta thực sững sốt. Lại nghe thấy những lời của hắn kia, liền gật đầu nói : " Đương nhiên ta sẽ che chắn cẩn thận, không chút qua loa."

Hắn im lặng một chút, nói : " Là do ta quá lo lắng thôi, lúc nào nằng chẳng thực tận tâm tận trách khi chăm sóc Mặc Uyên."

Kết Phách Đăng này là thánh vật của Thiên tộc, theo lý mà nói phải đặt trên Thiên cung trang nghiêm cúng lễ, cái chốn Cửu Trùng Thiên lúc nào cũng nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, quy củ không thể muốn sửa là có thể sửa được ngay. Thiên Quân kia vẫn còn khỏe mạnh, mà Dạ Hoa kia bất quá mới chỉ được phong làm thái tử, thế mà Kết Phách Đăng lại do hắn nắm giữ, làm ta cũng thấy nghi hoặc. Thiên cung không giống Thanh Khâu, lại càng không giống Đại Tử Minh Cung, quy củ cũng thực nghiêm chỉnh, thánh vật của bộ tộc đương nhiên không thể để cho người ngoài mượn qua. Nếu quả thật ta lên

Thiên Cung mượn thánh vật này của Thiên Quân, tất phải đem ân tình mà Cửu Trùng Thiên từng thiếu nợ Thanh Khâu xóa cho sạch. Lần này Dạ Hoa lại đem đèn cho ta mượn một cách dễ dàng như thế, làm ta cũng có phần cảm động, vừa cầm đèn vừa khăng khái nói : " Người giúp ta một việc lớn như vậy, nhược ta có thể giúp người được việc gì, tất sẽ cố hết sức."

Hắn vẫn ngồi dựa vào ghế, vẻ mặt mệt mỏi, khẽ cau mày nói : " Ta cũng không muốn gì cả"

Thần thái này của hắn làm trong lòng ta hơi nhói lên một chút. Trước đây, lúc chưa được Tứ ca giảng giải, khi trong lòng ta bị nhói lên như vậy, ta chỉ nghĩ đó là một việc rất kỳ lạ. Nhưng bây giờ cũng không giống như ngày xưa, ta mới vừa bị Tứ ca khai hóa, chỉ có hướng tới phương diện kia từng bước từng bước dò dẫm tìm hiểu, trong lòng cũng hiểu rõ được tới bảy tám phần. Mà bảy tám phần ta vừa ngộ ra này làm ta cũng thực bi thương. May mà trong lòng vẫn còn có được một tia thanh tĩnh làm ta không ngừng giãy giụa vật lộn.

Ta ngượng ngùng nói : " Thực không muốn cái gì

sao ? Không muốn gì thì ta đi về trước đã."

Hắn ngẩng mạnh đầu lên, nhìn ta một lúc lâu, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, chậm rãi nói : " Ta muốn cái gì ư. Thủy chung bất quá ta chỉ muốn duy nhất một mình nàng."

Hành vi tối nay quả thật thập phần ám muội, nhìn hắn mặt không đổi sắc thốt ra những lời đáng buồn nôn, mà ta lại không cảm thấy buồn nôn một chút nào, trái lại trong lòng thoáng động, tuy không phải một tiếng nổ lớn, nhưng cũng lại một tiếng động lớn. Đến lúc tỉnh lại sau cơn chấn động nhận ra mình vừa nói những câu gì, ta chỉ muốn nuốt luôn lưỡi của mình.

Khụ khụ, những lời ta vừa nói chính là : " Người muốn một đêm phong lưu với bản thượng thần sao ? "

May mà đến lúc tỉnh lại chỉ thấy Dạ Hoa hắn đang trong cơn mơ hồ khiếp sợ, trên mặt ta như có lửa đốt, vôi vàng cầm lấy cây đèn định cấp tốc cáo lui. Chân còn chưa kịp bước ra khỏi cửa, đã bị hắn ôm lấy từ phía sau.

Ta quay đầu lại nhìn vào trong phòng, Bạch Thiên ơi là Bạch Thiên, người tự tạo nghiệp, chết là đáng kiếp.

Mùi rượu quanh người Dạ Hoa xộc thẳng vào mũi ta, lúc hấn ôm ta cũng cực nhanh, những xao động bất an vừa rồi như bị quét sạch, trong đầu chỉ còn một dải lụa hồng đào rực rỡ, tựa như nguyên thần xuất khiếu. Bảo nguyên thần xuất khiếu cũng không đúng, bởi vì tiếp sau đó, ta lại buột miệng thốt tiếp ra một câu không thể chấp nhận được.

Khụ khụ, những lời ta vừa nói chính là : " Ở cửa lớn cũng không hay lắm, hay là đi lên trên giường đi." Nói xong những lời này, thế mà ta lại còn bất quyết, biến mình trở lại thân nữ nhi.

Cho đến lúc bị Dạ Hoa ôm từ chỗ ngồi vào tận trên giường ở phòng trong, ta cũng không thể hiểu nổi vì sao lại nói những lời như vậy, làm những chuyện như vậy. Tối nay hấn uống cũng khá nhiều rượu, nhưng lại có thể ôm lấy ta từ chỗ ngồi tới nơi, bước đi cũng thực vững chãi, làm ta rất bội phục hấn.

Ta nằm trên giường đầu óc mê man vô lung một hồi, cuối cùng đột nhiên hiểu ra.

Ta vẫn băn khoăn không biết Dạ Hoa có tâm tư như thế nào, mặc dù đã được Tứ ca cảnh tỉnh, đại khái hiểu được một chút, nhưng cũng vì đột nhiên minh bạch, thành ra vẫn thập phần rối rắm như cũ. Nhưng ta có xem một số những tiểu thuyết ở phạm giới, lúc viết đến đoạn thư sinh tiểu thư tài tử giai nhân, phần lớn đám giai nhân tiểu thư đều làm chuyện này để có thể biết rõ được tình cảm thực sự của mình đối với những vị thư sinh kia. Sau khi cố gắng làm chuyện này, ta cũng có thể hiểu rõ, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm tư của ta đối với Dạ Hoa ?

Lúc hấn cúi người áp xuống, mái tóc đen dài xõa tung, cọ vào mặt ta nhồn nhột. Nếu ta đã ngộ đạo, đương nhiên không chút nhăn nhó, nghiêng nửa người dậy cởi quần áo của hấn, đôi mắt của hấn nhìn ta sâu thẳm, tròn mắt hơi lóe sáng, rồi lại xám xịt như cũ. Ta bị hấn nhìn như vậy, ánh mắt say đắm chăm chú, trong lòng hơi căng thẳng. Hấn cầm lấy đôi tay ta đang cố gắng cởi thắt lưng của hấn, hơi cười cười. Trong đầu ta

đột nhiên thấp thoáng bóng dáng của ai đó, như có một đám màn sương lững lờ che phủ, hình như trong đó thấp thoáng ẩn hiện bóng một cái giường trúc, trên trán hẳn có đọng chút mồ hôi, ghé sát vào tai ta khe khẽ nói : " Sẽ hơi đau một chút, nhưng đừng sợ." Ta đã sống tới nhiều năm như vậy, giường gì cũng đã từng nằm qua, chỉ duy nhất chưa bao giờ dùng thanh trúc làm giường. Nữ tử phía dưới ta cũng không nhìn được rõ ràng cho lắm, giống như có vân vụ luẩn quẩn chung quanh, chỉ có thể cho ta nhìn thấy một bóng hình thấp thoáng, trông khá thanh mảnh xinh đẹp, ta ở bên cạnh ngơ ngác nhìn, lại giống hệt ta không chút khác biệt. Khuôn mặt già nua đỏ bừng rục rờ, này này này, chẳng lẽ ngày nghĩ nhiều đêm sẽ mơ thấy. Tâm tư của ta đối với Dạ Hoa không ngờ lại đáng sợ thế, đã muốn tới tình trạng xấu xa thế này rồi sao ?

Ta hoàn hồn tự khóc thương bản thân, đang định vỗ ngực thốn thức hai tiếng, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, ta hơi hé mắt nhìn xuống, mẹ ơi, đống xiêm y vẫn nằm nghiêm chỉnh trên người ta đã chạy đi đâu mất rồi ???

Hắn vẫn nằm trên người ta, lửa cháy bùng bùng trong mắt, vẻ mặt thản nhiên đáp : "Xiêm y của nàng thật khó cởi, ta liền làm một cái pháp thuật nho nhỏ !"

Ta bật cười nói : " Không phải là ngươi không nhìn nổi sao ?"

Trong điện, dạ minh châu tỏa ánh sáng dịu dịu, xuyên qua bức rèm rọi lên làn da trắng trẻo của hắn, màu da này hơi giống màu men sứ trên mấy chén trà ta hay dùng trong Hồ Ly động, thật cũng không ảo giả, vân da thật rõ ràng, từ ngực xuống thắt lưng còn hiện rõ vết sẹo bị đao chém rất sâu, trông cũng thật anh khí. Ủm, Dạ Hoa có một thân thể thật tuyệt vời.

Giọng hắn trầm trầm thốt nhẹ bên tai ta : " Nàng nói không sai, đúng là ta không nhìn được thật."

Nửa đêm tỉnh giấc, trong đầu hết thấy đều trắng xóa. Ánh sáng của dạ minh châu kia hình như đã bị Dạ Hoa dùng một phép thuật nhỏ che bớt. Ta bị hắn ôm chặt vào lòng, đang tựa vào trong lòng ngực, mặt kề sát với chỗ vết sẹo ở trên ngực kia.

Hồi tưởng lại đêm qua, cuối cùng chỉ nhớ rõ cảnh màn trướng phập phồng trên đỉnh đầu, ta bị hấn quán quýt đến tận lúc mơ hồ rơi vào giấc ngủ, tựa như nghe thấy hấn nói thêm một câu : " Nhược cả đời này ta chỉ được đường đường đường chính chính chạm tới nàng một lần, chắc cũng chỉ tới nay, mặc dù nàng vì Kết Phách Đăng, hay vì Mặc Uyên cũng được, ta cũng không có chút gì phải tiếc nuối." Những lời ta nghe được cũng không chính xác, mấy ngày gần đây trong đầu cũng thường xuất hiện một số thứ gì đó rất khó hiểu, nên cũng không rõ đó có phải là ảo giác của ta hay không.

Mặc dù ta đã làm chuyện này với hấn, nhưng điều tiếc nuối lớn nhất là, không giống như tình cảnh của các tài tử giai nhân bình thường khác, linh quang đột nhiên giác ngộ có thể hiểu ra mọi chuyện. Chuyện này rốt cuộc làm ta hiểu được, những tiểu thuyết ở phạm giới ước chừng chẳng cái nào thật cả.

không ngủ lại được nữa, nè nhẹ vuốt ve vết dao đã thành sẹo trên ngực hấn, đột nhiên lại nhớ tới một lời đồn đại.

Nghe đồn rằng ba trăm năm trước, Giao Nhân tộc ở Nam Hải dấy binh nổi loạn, muốn tách ra thành một cõi riêng. Nam Hải Thủy Quân không thể giao chiến được, đành phải gửi thư lên Cửu Trùng Thiên cầu cứu, Thiên quân liền sai Dạ Hoa cầm binh đi thu phục, không ngờ Giao Nhân hung mãnh, suýt nữa thì Dạ Hoa táng thân nơi Nam Hải.

Ta vốn chẳng bao giờ rời khỏi Thanh Khâu, việc này cũng chỉ biết một chút, có điều đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ cái chuyện đồn đại này, ấy là vì sau khi ta tỉnh lại, Tứ ca đứng trong Hồ Ly động nói đi nói lại rất nhiều lần, lại biểu hiện ra một nét mặt thập phần đau khổ nắm chặt tay nói : "Muội nói xem Giao Nhân của Nam Hải kia đang êm đẹp tự nhiên lại đi nổi loạn làm cái gì chứ, mấy năm gần đây đám thần tiên tiểu bối càng lúc càng không ra cái thể thống gì, Giao Nhân tộc vất vả lắm mới có được một cái nhìn sáng suốt, cuối cùng bây giờ lại rước tới họa diệt tộc. Bất quá có thể làm cho vị thái tử trẻ tuổi

trương lai sáng lạn của Cửu Trùng Thiên kia suýt chút nữa hóa thành tro bụi, bọn họ có bị diệt tộc cũng chẳng oan."

Tứ ca Bạch Thục nhà ta cũng thật lắm lời, bất quá nhờ có huynh ấy, ta mới có thể nghe được mấy chiến công hiển hách của Dạ Hoa. Nghe nói trong gần hai ba vạn năm ở tứ hải bát hoang, bất kỳ chiến trận nào, chỉ cần Dạ Hoa đích thân cầm quân, tức thì đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thật không ngờ cái trận chiến với Giao Nhân này lại ác liệt đến thế, làm hắn bị thất thế đến như vậy, làm Tứ ca thực sự ngạc nhiên.

Ta đang lặng lẽ nhớ lại cái chuyện cũ này, không biết Dạ Hoa đã tỉnh dậy từ lúc nào, khe khẽ nói : " Không mệt sao ? Sao còn chưa ngủ ? "

Trong lòng ta vốn chẳng bao giờ giữ lại được bất kỳ nghi vấn nào, đang vuốt ve vết thương churóng mắt trước ngực hắn này, ngừng lại một chút, cuối cùng cũng hỏi thử.

Cánh tay đang ôm ta của hắn cứng đờ, thanh âm

thoang thoảng như gió thổi nhẹ qua, nói : " Cái trận chiến kia kết quả như thế nào đi chăng nữa cũng thế cả thôi, bọn họ bị diệt tộc, ta cũng không đạt được mục đích của mình, coi như lưỡng bại câu thương."

Ta cười chọc hấn : " Thiếu chút nữa ngươi táng thân nơi Nam Hải, có thể mang cái mạng nhỏ trở về, còn muốn được ưu đãi thêm chút gì nữa ?"

Hấn thản nhiên đáp : " Nếu không phải ta phóng tay, với thân thủ của đám bọn hấn như vậy, mà cũng đòi làm ta bị thương sao !"

Trong đầu ta chợt vang lên một tiếng : " Phóng, phóng tay ? Ngươi cố ý, cố ý muốn chết sao ?"

Vòng tay của hấn vẫn ôm chặt lấy ta : " Bất quá chỉ làm bộ để lừa Thiên quân thôi."

Ta cũng đã hiểu rõ : " À, hóa ra là trá tử." rồi lại kinh ngạc nói : " Thái tử của Thiên tộc còn không muốn làm, ngươi trá tử làm gì ?"

Hấn dừng lại hồi lâu, cũng không trả lời, trong lúc ta

đang nghi ngờ là hấn đã ngủ mất rồi, thì trên đỉnh đầu lại truyền lại âm thanh của hấn : " Cả đời này, ta chưa bao giờ hâm mộ bất kỳ kẻ nào, nhưng cũng phải hâm mộ nhị thúc Tang Tịch của ta."

Tử lượng của hấn hơi thấp, tối nay lại uống tới bốn năm bình rượu, trước đây đầu óc có thể bảo trì được nửa phần sáng suốt, chắc chắn là do hơi rượu chưa kịp phát tán ra mà thôi. Rượu Tương Hương từ xưa đến nay vẫn có cái tật như vậy, phải ngủ tới sau nửa đêm hơi rượu mới bốc lên. Xưa nay hấn vẫn ít nói, bây giờ hết nói tới chuyện con trai thứ hai Tang Tịch của Thiên quân kia, lại nói rất nhiều chuyện linh tinh, ước chừng là do mấy bình rượu uống vừa nãy giờ mới bốc lên đầu.

Hấn nói lung tung mấy chuyện tào lao, trong lúc vô tình liền kể ra một cái chuyện bát nháo kinh thiên, liên quan đến việc Tang Tịch với Thiếu Tân cùng bỏ trốn, làm ta cực kỳ hứng thú. Nhưng có cảm giác hấn đã bắt đầu say, mặc dù mấy câu nói cũng đều rõ ràng rành mạch, có điều câu sau lại chẳng nối tiếp câu trước. Ta nằm trong lòng hấn, vừa nghe chuyện hay, vừa từ tốn cân nhắc sắp xếp, cuối cùng cũng hiểu được tám phần.

Ta chỉ biết năm đó sau khi Tang Tịch mang theo Thiệu Tân bỏ trốn đã tới quỳ giữa triều đình của Thiên Quân, làm chuyện này huyên náo khắp trời đất, khiến cho tứ hải bát hoang đều hay biết, làm mất thể diện của Thanh Khâu chúng ta, chọc giận song thân phụ mẫu cùng mấy ca ca của ta. Cũng không biết rằng trên thực tế lại hàm chứa nhiều điều bí ẩn hơn thế.

Rằng, tình cảm của Tang Tịch đối với Thiệu Tân rất sâu đậm, sau khi đưa nàng lên Cửu Trùng Thiên xong, lại càng ân sủng.

Tang Tịch vẫn luôn được Thiên Quân sủng ái, tự cho rằng dựa vào một mối thâm tình đối với Thiệu Tân, có thể hướng tới chỗ Thiên Quân cầu xin, thành toàn cho hắn với Thiệu Tân. Ai ngờ một phen bày tỏ tình cảm của hắn với Thiệu Tân này lại rước lấy đại họa, nếu không Thiên Quân đã không để mắt tới đôi uyên ương bọn họ. Lão cảm thấy đứa con thứ hai của mình này có tình cảm thực sự với tiểu mãng xà kia, thập phần không tốt, nếu như vì vậy mà làm cho thần nữ của Thanh Khâu là ta đây sau khi gả qua bị chịu thiệt thòi, ảnh hưởng tới mối quan hệ giao hảo giữa Long tộc bọn họ và Cửu Vỹ

Bạch Hồ Ly thì lại càng không tốt. Đáng tiếc lúc đó Thiên Quân lại không biết rằng lá gan của đứa con trai thứ hai của lão khá lớn, đã lưu lại một lá hươu thư tại Hồ Ly động, còn muốn vì giao hảo giữa hai tộc, che chở những chuyện bung xung do con trai thứ hai của lão gây ra. Vì thế, nhân Thiệu Tân đang được Tang Tịch cực kỳ sủng ái trên Cửu Trùng Thiên, chẳng được mấy bữa, cuối cùng vào một buổi chiều trời đất sáng sủa, đã bị Thiên Quân tìm ra một cái lỗi bắt giam vào trong Tỏa Yêu Tháp.

Tang Tịch bị tin tức này đã kích thậm tệ, chạy tới tâm điện của Thiên Quân quỳ đủ hai ngày. Quỳ hai ngày liền làm thân thể xanh xao yếu ớt, nhưng chẳng qua chỉ đổi lại lấy một câu của Thiên Quân, rằng Tiểu Mãng Xà này bất quá chỉ là một tiểu yêu tinh không được bất kỳ cõi nào thu nhận, lại dám câu dẫn Nhị hoàng tử của Thiên tộc, câu dẫn Nhị hoàng tử không nói, lại còn dám lên tận chốn Cửu Trùng Thiên thanh tịnh này để gây chuyện thị phi, y theo quy củ của Thiên Cung, nhất định phải hủy toàn bộ tu vi của nàng, biếm xuống hạ giới, trọn đời không thể đắc đạo thăng thiên. Coi đi coi lại

Tang Tịch bất quá chỉ là một vị hoàng tử, có thiên uy của Thiên Quân đè nặng trên đầu, hấn suy đi tính lại cũng không tìm ra cách nào để có thể cứu Thiểu Tân ra, không còn cách nào khác chỉ đành dùng tính mệnh để uy hiếp, dám nói với lão cha của hấn rằng, nếu Thiên Quân cố tình phạt Thiểu Tân như vậy, làm cho hấn với Thiểu Tân kẻ nam đất bắc ly biệt trọn đời, coi như hấn cũng chẳng cần tới tính mạng này nữa, chỉ còn cách với Thiểu Tân đồng quy vu tận, mặc dù tan thành tro bụi cũng muốn ở cùng một chỗ.

Sự tuyệt vọng đau khổ của Tang Tịch này, làm cho người người trên Cửu Trùng Thiên đều thương tâm rơi lệ. Nhưng Thiên Quân vốn dĩ vẫn là Thiên Quân, đứng đầu Thiên tộc đương nhiên cũng có không ít thủ đoạn, chỉ nói một câu đã làm Tang Tịch rơi vào đường cùng.

Những câu này chỉ đơn giản là, ngươi muốn chết thì ta cũng không ngăn cản được, nhưng sinh tử của một tiểu mãng xà nhỏ nhỏ kia thì ta vẫn nắm trong tay, nếu ngươi dám tự hủy diệt nguyên thân, sau khi ngươi chết, ta tự có cách hành hạ tiểu mãng xà này.

Lời này tuy chẳng được phong độ lắm, nhưng lại cực kỳ có tác dụng. Tang Tịch hết đường vùng vẫy, nhưng cũng không đòi tự tử cùng với Thiếu Tân nữa, chỉ ngoan ngoãn ở tâm cung của hắn. Thiên quân thấy Tang Tịch rất cuộc cũng chịu phép, cực kỳ vừa lòng, cũng chẳng phí công lưu tâm thêm nữa đối với đôi uyên ương số khổ này. Nhưng mới không lưu ý một chút, Tang Tịch vốn giả vờ ngoan ngoãn ở trong cung đã không sợ chết, xông vào Tòa Yêu Tháp, cứu Thiếu Tân ra. Cũng thừa lúc thần tiên của tứ hải bát hoang vào triều, xông vào giữa triều đình của Thiên Quân, quỳ trước mặt Thiên Quân, đem cái chuyện này ra làm âm ỉ huyền não cho mọi người trên trời dưới đất đều hay biết. Sau đó Chiết Nhan với hai vị phụ mẫu của ta cùng lên Cửu Trùng Thiên hỏi tội.

Nếu cái chuyện này không gây ra âm ỉ như vậy, Thiên Quân có lạng lẽ đầy đọa Thiếu Tân cũng không ai biết đến. Nhưng vì cái sự việc đã náo loạn như thế, thực ra lúc ở trên Thiên Cung Thiếu Tân ngoại trừ việc ỷ lại vào sự sủng ái mà hơi kiêu căng ra, cũng chẳng làm ra chuyện gì to tát, Thiên Quân cũng không còn cách nào

khác, đành phải thả Thiều Tân ra, lưu đày Tang Tịch, nhưng rốt cuộc cũng coi như thành toàn cho mỗi tình oan nghiệp đau khổ của hắn.

Dạ Hoa nói : " Tang Tịch cầu người được người, mặc dù trong quá trình có bị cản trở gian khổ một chút, nhưng kết quả cuối cùng cũng viên mãn. Lúc đó mặc dù Thiên Quân sủng ái thúc thúc, nhưng cũng chưa tỏ vẻ muốn lập thúc thúc làm thái tử, không bị thân phận thái tử bó buộc, thúc thúc cũng có thể thoát thân thật tiêu sái."

Ta ôm cánh tay của hắn lắc nhẹ một cái, thuận miệng hỏi : " Còn người thì sao ? "

Hắn ngừng lại một chút, nói : " Ta ư. Năm đó lúc ta sinh ra trên nóc nhà có bảy mươi hai con chim ngũ sắc đến múa lượn, ráng lành ở phương đông rực rỡ suốt ba năm trời không tắt, nghe nói hiện tượng đó giống hệt như sự tôn vinh dành cho Mặc Uyên năm đó lúc mới sinh ra. Ta vừa sinh ra đã được xác định là thái tử, Thiên quân nói rằng ta là vị thái tử thiên định xưa nay chưa từng có, chỉ chờ đủ năm vạn tuổi là sẽ cử lễ sắc phong.

Từ nhỏ ta cũng biết được, chính phi kết hôn tương lai chính là Bạch Thiên ở Thanh Khâu."

Không ngờ lúc hắn sinh ra lại oanh liệt như vậy, ta thốt ra những lời tán thưởng từ tận đáy lòng : " Đúng là không tưởng tượng được ! "

Hắn trầm mặc trong chốc lát, sau một lúc, ôm chặt ta thêm một chút, chậm rãi nói : " Nếu ta trót yêu thương một nữ tử không phải là Bạch Thiên ở Thanh Khâu, thì chỉ có cách lừa đám thần tiên trên Thiên cung rằng ta đã hóa thành tro bụi, sau đó tìm một nơi nào đó nằm ngoài tam giới ngũ hành, cố tình giả vờ chết."

Buổi nói chuyện tào lao này làm ta thấy mơ mơ màng màng. Ta cực kỳ tán thưởng vận khí của hắn : " May mà người người yêu chính là ta, Bạch Thiên ở Thanh Khâu." Lại kéo nhẹ cái chăn mây lên, ngọ nguậy lựa chọn một cái tư thế thật thoải mái chui trong lòng hắn, bình yên ngủ say.

Lúc bắt đầu mơ mơ màng màng rơi vào giấc ngủ, chợt nghe hắn nói : " Nếu có ai từng đoạt đi đôi mắt của

nàng, làm nàng không còn thấy vạn vật nữa, Thiên Nhi, nàng có thể tha thứ cho người đó không ?"

Những lời hấn hỏi này thật không có đạo lý, ta ngáp một cái trả lời lấy lệ : " Trên trời dưới đất này, chỉ sợ là không có kẻ nào dám động tới đôi mắt của ta."

Hấn im lặng hồi lâu, lại cố tình hỏi một câu trong lúc ta đang chìm vào giấc ngủ : "Nếu như người này là ta thì sao ?"

Ta đưa tay chạm nhẹ vào đôi nhãn tình vẫn nằm ngoan ngoãn trên mặt mình, không hiểu hôm nay hấn mắc phải bệnh gì, chỉ ôm chặt lấy cánh tay hấn, ngáp một cái rồi tiếp tục đáp cho có : " Thế thì giao tình của chúng ta dừng ở đây."

Thân thể đang kẻ sát ta của hấn hơi run lên, sau một lúc lâu, mới nhanh chóng ôm chặt lấy ta, nói : " Thôi ngoan ngoãn ngủ đi."

Đêm hôm ấy, ta lại mơ một giấc mơ.

Cái lúc nằm mộng này, trong lòng ta vẫn rất thanh

tỉnh, đang ở trong mộng, mà vẫn biết là mình đang nằm mơ.

Trong giấc mơ ấy, ta đứng ở dưới một gốc đào hoa, phía trên đầu hoa đang nở rộ, không kém chút nào so với hoa đào ở Thập Lý Đào Lâm của Chiết Nhan. Trong tán hoa đào rục rỡ, có một căn nhà mái lợp bằng cỏ tranh. Thỉnh thoảng, lại có những tiếng chim hót da diết từ phía xa xa vẳng lại. Ta chạy mấy bước lại vạch lớp cỏ tranh ra, chỉ thấy có một tấm gương đồng nho nhỏ mờ mờ, một vị nữ tử vận xiêm y màu trắng đang kề cận một vị nam tử vận áo bào đen ngồi ở trước gương chải đầu. Hai người bọn họ quay lưng về phía ta. Trong cái gương đồng phản chiếu mờ mờ hình bóng của hai người đó, lại giống như đang mộng lung giữa một đám mây mờ mờ, không thể nhìn được rõ ràng.

Nam tử đang ngồi nói : " Chỗ mới của chúng ta kia, cũng chỉ có hai người bọn ta, cũng không có non xanh nước biếc, không biết nàng có ở nổi không ? "

Nữ tử đang đứng liền trả lời : " Có thể trông đào không? Nếu trông đào được thì được. Gỗ cây đào có thể

xẻ ra dựng nhà ở, quả đào có thể dùng để no bụng. À, nhưng trên núi này không phải rất tốt sao, mấy ngày trước đó chàng mới sửa lại nhà, vì sao chúng ta phải đi chỗ khác ?"

Nam tử đang ngồi kia xung quanh thân thể có một đám tiên khí lượn lờ, chắc là một thần tiên. Nữ tử đang đứng lại là một kẻ rất bình thường, chắc chắn là phàm nhân. Thanh âm của hai kẻ bọn họ này, ta nghe cực kỳ quen tai. Chung quy là bởi đang ở trong mộng, cho nên cũng không tránh khỏi bị sai lệch.

Nam tử kia im lặng trong chốc lát, cuối cùng nói : " Chỗ đất kia với đỉnh núi chỗ bọn ta đây có chút bất đồng, có khả năng không trồng được đào. Ừm, nhưng nàng đã muốn trồng, thì chúng ta cứ thử trồng xem."

Nữ tử đứng sau lưng trầm mặc trong giây lát, bỗng nhiên cúi xuống ôm lấy bả vai của nam tử kia. Nam tử quay đầu lại, nhìn nữ tử một hồi lâu, sau đó hai người bắt đầu hôn nhau. Ta vẫn chưa nhìn được rõ khuôn mặt của hai người bọn họ.

Hai người bọn họ hôn nhau đắm đuối, nhân ta vẫn một mực muốn biết tướng mạo của bọn họ, hơn nữa ta cũng biết mình đang nằm mơ, nên cũng không thèm lảng tránh, chỉ đứng tròn mắt, cuối cùng thấy đôi uyên ương này vừa hôn nhau vừa dẩy dứa lên tận trên giường.

Cũng không rõ hai kẻ này là loại người như thế nào, làm trong lòng ta cực kỳ khó chịu, năm nay ta cũng gặp không ít cảnh trong xuân cung đồ, cái màn xuân cung đồ sống động này đương nhiên cũng chẳng kém, đang định cứ yên lặng mà tiếp tục đứng xem, cảnh trí chung quanh đột nhiên thay đổi.

Trong lòng ta thâm tán tưởng một tiếng, quả nhiên là nằm mơ.

Cảnh tiếp theo chính là cửa rừng đào, vị nam tử vận áo bào đen nói một cách khẩn thiết với nữ tử vận y phục màu trắng : " Tuyệt đối không thể rời khỏi núi này nửa bước, hiện giờ nàng đang mang hài tử của ta, rất dễ bị người trong nhà ta phát hiện ra, nếu rơi vào tay bọn họ, sự tình sẽ chẳng ra gì. Xong xuôi mọi việc ta sẽ trở về, ừm, đúng rồi, ta đã nghĩ ra một cách để có thể trông

được cây đào." dứt lời lại lấy từ trong tay áo ra một cái gương đồ nho nhỏ đặt vào trong tay nữ tử : " Nếu nàng cảm thấy cô đơn, thì quay nhìn mặt gương này kêu tên của ta, nếu ta không bận sẽ nói chuyện cùng nàng. Nàng nhớ kỹ không được bước chân ra khỏi rừng đào, không được bước ra khỏi núi này dấu chỉ nửa bước." Nữ tử gật đầu vâng lời, cho tới lúc thân ảnh của nam tử tiêu thất, mới khe khẽ thở dài nói : " Vốn đã bái trời đất ở Đông Hoang để thành thân, cũng không thèm mang ta về gặp người nhà, cứ như là làm vợ lẽ, ôi, sau khi mang thai còn phải bỏ trốn, thế này cũng mệt người quá, không hiểu chuyện gì nữa" rồi lắc lắc đầu quay trở vào nhà.

Ta cũng lắc lắc đầu.

Có thể nhận ra hai bọn họ đây là tiên phạm yêu nhau, từ xưa đến nay, thần tiên và phạm nhân yêu thương nhau chẳng mấy ai có kết quả tốt. Năm đó Thiên Ngô trót yêu thương một phạm nhân, vì sửa tuổi thọ của phạm nhân, để cho phạm nhân này có thể bên hẳn tới lúc sông cạn đá mòn, mà phải trải qua rất nhiều đau khổ, suýt chút nữa tiêu thất cả tu vi của bản thân, làm kinh động Mặc Uyên một phen phải làm phép bổ cứu. Cũng

bởi năm đó gặp phải mối nhân duyên bi thảm này làm thương tổn tới tiên khí, cho nên khi hắn gặp kiếp nạn ứng với viễn cổ thân, liền không thể vượt qua nổi, cuối cùng mất cả tính mạng.

Nàng kia loạng choạng đi vào nhà, cảnh tượng trước mặt ta lại đột nhiên thay đổi. Vẫn là rừng hoa đào này, có điều hoa đào đã tàn mất một nửa, ở giữa những cành cây đan xen nhau, trắng hạ huyền thấp thoáng giữa không trung, năm cùng, tháng tận, làm người ta không khỏi thấy bi thương. Nữ tử vận xiêm y màu trắng kia tay cầm gương đồng gọi nhỏ một tiếng, chỉ thấy khung cảnh mơ hồ không nhìn rõ khuôn mặt, miệng hơi mấp má, thanh âm rất nhỏ cũng không nghe rõ. Nàng hơi loạng choạng mà đi ra phía bên ngoài. Trong tim ta hơi nhói lên một cái, quên mất rằng mình đang ở trong mộng, vội vàng chạy theo lên tiếng cảnh tỉnh : " Không phải tướng công của nàng không cho nàng đi ra khỏi rừng đào hay sao ?" nhưng nàng không nghe được lời khuyên này của ta, tiếp tục chạy ra phía bên ngoài.

Bên ngoài rừng đào chừng mười bước có một lớp tiên chướng rất dày, căn bản có thể ngăn trở phạm nhân

với bên ngoài, bước chân của nàng kia lại cực kỳ dứt khoát, xăm xăm cố chấp, vượt qua tiên chương kia mà không bị cản lại chút nào, cứ thế mà bước ra ngoài.

Trên trời chợt có hai tia chớp đánh thẳng xuống. Ta giật mình. Tỉnh giấc

4

Lúc ta tỉnh dậy, nắng sớm đã chiếu tỏ. Trong phòng không còn một bóng người, chỉ còn lại cây Kết Phách Đẳng kia đang nằm ngay ngắn ở trên đầu giường.

Nhờ có đám màn trướng màu xanh trên đỉnh giường cảnh tỉnh, mới giúp ta hiểu rằng hiện đang ngủ không phải giường của Dạ Hoa, mà là chính là giường mình trong Thanh Lô. Ừm, Dạ Hoa làm gì cũng thực cẩn thận.

Hai vị tiểu tiên nga áo xanh bóng dáng tha thướt lập tức bước vào hầu hạ ta rửa mặt chải đầu. Kỳ thật cũng không cần hầu hạ gì lắm, trên người ta cũng thực nhẹ nhàng khoan khoái, chắc Dạ Hoa đã sớm chăm sóc qua.

Sáng nay lúc ta tỉnh dậy, thấy nắng sớm chiếu rọi trong phòng, mà nắng sớm này hắt lên một tia sáng màu xanh ngọc vào trong mắt, những điều gì trong lòng trước đây còn chưa thấu triệt, bây giờ lại rõ ràng.

Có một chương trong một cuốn tiểu thuyết có viết rằng, một vị tiểu thư nhà quan hồi hương thăm người thân, trên đường đi gặp một tên cướp, bị tên cướp này bắt lên trên đỉnh núi làm áp trại phu nhân. Thực ra ta lại rất thích tên cướp này, hẳn có thể vũ lộng một đôi búa Tuyên Hoa rất nhẹ nhàng, so với mấy vị thư sinh cả ngày chỉ viết mấy chữ tình cảm ẻo ợt bi thảm không biết mạnh gấp mấy lần đi. Nhưng vị tiểu thư nhà quan kia lại quyết bảo vệ trinh tiết, không thể chấp nhận nổi tên cướp biết vũ lộng đôi búa kia, thà chết chứ không chịu khuất phục. Nhưng chính cái vị tiểu thư con nhà lành liều chết bảo vệ trinh tiết đó, ở chương kế tiếp lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ lên vào phù dung trướng của vị thư sinh nhà bên, tư tình. Có thể thấy mấy vị tiểu thư giai nhân này cũng không phải tùy tiện chui vào phù dung trướng của bất kỳ người nào, lại càng không phải là sau khi bọn họ làm chuyện này mới có thể

hiểu rõ được. Trước khi làm chuyện này, trong tim các nàng đều đã có hình bóng của vị thư sinh đó rồi.

Đêm qua, lúc ta làm chuyện này với Dạ Hoa, tính ra cũng là ta câu dẫn hấn trước. Trừ lúc ban đầu còn hơi đau một chút, về sau, ta lại thấy cái tình cảnh này cũng rất thú vị. Lúc hấn ôm ta, ta thấy thực hạnh phúc.

Xem ra hiện giờ, đúng như Tứ ca đã nói, bản thượng thần ta, vượt qua giới hạn của tuổi tác, đã thích Dạ Hoa rồi.

Cái thứ gọi tên là tình cảm này, quả nhiên không phải thứ mà người không muốn dính dáng tới, là có thể không dính dáng tới.

Ừm, bảo làm sao trước đây ta cảm thấy khắp tứ hải bát hoang không có một nữ thần tiên nào có đủ tiêu chuẩn kết hôn để trở thành thứ phi của Dạ Hoa.

Nếu cả Dạ Hoa và ta đều có tình ý với nhau, đương nhiên cuộc hôn nhân này không cần bãi bỏ.

Ta định ăn sáng xong, trước khi mang Kết Phách

Đã đi Phù Anh Điện, đến tẩm điện của Dạ Hoa gặp hẳn một chút, thuận tiện thông báo với hẳn, rằng hẳn không cần phải vì ta, mà về sau không thể kể nhiệm thiên quân được.

Ừm, ta cảm thấy đương nhiên là hẳn sẽ nguyện ý.

Ta xuân phong như nguyện ngồi dùng điểm tâm, xuân phong như nguyện mà đi ngang qua Phù Anh Điện, tiếp tục xuân phong như nguyện mà đi thẳng vào tẩm điện của Dạ Hoa.

Đại khái là đến không đúng lúc, ta gặp phải một cánh cửa đóng kín. Hai vị tiểu tiên nga canh giữ trước điện nói : " Hôm nay quân thượng đã lên Thiên Cung từ sớm rồi."

Dạ Hoa làm thái tử thật mệt muốn chết, mỗi ngày đều có rất nhiều công văn phải phê duyệt. Hẳn cứ vội vàng vàng tới Tây Hải một chuyến, rồi lại vội vàng vàng trở về, chắc là có chuyện gì rất quan trọng.

Ta cho rằng hẳn thực xứng đáng là một vị thái tử,

quay lại cảm ơn hai vị tiểu tiên nga kia, rồi thông thả quay trở lại Phù Anh Điện.

Trong Phù Anh Điện, sau khi thi triển phép thuật cho Diệp Ung ngủ xong, ta thật cẩn thận thấp Kết Phách Đăng lên.

Kết Phách Đăng cháy sáng ở đầu giường Diệp Ung, ta canh giữ ở đầu giường Diệp Ung đúng ba ngày. Hàng ngày phu nhân của Thủy Quân đều sai tỳ nữ tới trước cửa điện than thở một phen, chỉ sợ ta làm cho đứa con bảo bối này của nàng chết mất. May mà đều bị mấy vị tâm phúc của Thủy Quân canh ở cửa điện cản lại.

Đám tiểu tiên nga trong đại điện cũng như lâm đại địch, nghe nói ngày thường đều tranh nhau hầu hạ Diệp Ung, lần này lại không một kẻ nào dám tới gần đầu giường ba thước, lúc đi ngang qua cũng nhẹ chân nhẹ tay, chỉ sợ một động tĩnh nhỏ có thể làm ngọn đèn kia tắt mất.

Ngồi ở đầu giường nhìn Diệp Ung ngủ cũng chẳng có gì thú vị, lúc này trong Kết Phách Đăng kia đột nhiên

tỏa ra một chút khí tức làm ta cực kỳ hoảng hốt, liền ra lệnh cho tiểu tiên nga bên cạnh bung đĩa quả hạnh lại đây, ngồi bóc nhân quả hạnh, thoáng trấn tĩnh lại.

Ba ngày ngồi canh, trước đầu giường của Diệp Ung có không ít vỏ hạt dưa, ta cũng chuốc lấy một đôi mắt đỏ kè, cũng bởi vì chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào Kết Phách Đăng, đến lúc nhắm mắt, trước mắt vẫn chập chờn một đám lửa đỏ rực.

Diệp Ung ngủ trọn ba ngày, ngủ đến mức tinh thần sáng khoái, đến lúc tỉnh lại tinh thần đã khôi phục mười phần. Suốt sáu trăm năm qua chưa bao giờ tinh thần của hắn được như vậy, kích động không kiềm chế được, chỉ muốn lập tức rẽ nước lên trên mặt biển Tây Hải du ngoạn, muốn xem lại những cảnh trí quen thuộc mà suốt sáu trăm năm qua chưa được gặp lại. May mà hắn cũng có được vài phần nhân tình, cũng biết ba ngày nay ta phải chịu khổ, nên cũng không kéo cả ta đi cùng.

Hồn phách của Mặc Uyên xem như kết tốt lắm rồi, kế tiếp chuẩn bị đi Doanh Châu ở Đông Hải kiếm Thần Chi Thảo. Thực ra cũng không có gì để chuẩn bị cả, thể

lực cũng dần dần tự khôi phục từng chút một. Ta quay trở lại Thanh Lô, dọn đám tiều tiên nga đóng chặt cửa lớn, nghĩ một chút lại bố trí thêm một đám tiên chướng ở trong phòng, ngã nhào vào giường bắt đầu ngủ mê mết.

Giấc ngủ này kéo dài tới năm sáu ngày liền.

Đến lúc tỉnh ngủ thu tiên chướng lại, đang định đi gặp Tây Hải Thủy Quân, từ giã hẳn, không ngờ vừa mở cửa phòng ra, đã bị hai tiều tiên nga đang quỳ gối trước cửa phòng làm hoảng sợ. Hai tiên nga kia chắc cũng phải quỳ tới mấy canh giờ, vừa thấy ta ra khỏi cửa, trên mặt mặc dù vẫn còn ngây ngốc, nhưng đã nhanh nhẹn nói : "Tiên quân đã tỉnh rồi, Chiết Nhan thượng thần đã đợi Tiên quân ở đại sảnh suốt hai ngày rồi."

Ta sững người.

Mấy ngày gần đây ta đúng là một loại bánh thom, có cả đồng người tới tìm ta. Tứ ca này, Dạ Hoa này, Tây Hải Thủy Quân này, còn chưa tính tới vị phu nhân của Tây Hải Thủy Quân kia, chỉ riêng Chiết Nhan, thêm cả lần này đây, là đã tới tìm ta hai lần rồi. Lại cũng không

biết lần này lão tới tìm ta làm gì.

Ta đi phía trước, hai tiểu tiên nga cùng đứng dậy loạng choạng theo phía sau.

Ta vừa bước xuống thang lầu, đã thấy Chiết Nhan ngừng đầu lên nhìn. Thấy ta liền cười cười, ngoắc ta lại gần nói : " Mau lại đây ngồi đi."

Ta qua đó ngồi xuống, nhân thể lại phái mấy tiểu tiên nga đi theo ra ngoài nhỏ cỏ, lại cầm lấy một chén trà ở trên bàn, uống nửa chén cho thuận giọng.

Lão nhìn ta từ đầu đến chân, sau đó nói : "Thấy người như thế này, chắc hồn phách của Mặc Uyên tu sửa cũng tốt lắm rồi. Ngày hôm qua ta luyện thành công một viên đan dược, cố tình mang lại cho người, người cố gắng dùng cho tốt."

Nói xong liền cầm một viên tiên đan màu trắng trong đặt vào tay ta.

Ta đưa viên tiên đan này lên mũi người, chỉ thấy trong đó thoang thoảng hương thơm của Thần Chi Thảo.

Ta trợn mắt há hốc mồm nói : " Này này, này, viên đan dược này dùng tu vi của ngươi để luyện tới sao ? Sao ngươi biết ta muốn lấy tu vi của mình ra tặng cho Mặc Uyên." Lại nhìn quanh lão một vòng : " Ngươi tới Doanh Châu hái Thần Chi Thảo mà không bị tứ hung thú kia làm bị thương sao ?"

Lão giơ tay áo che miệng ho nhẹ hai tiếng, nói : " Sao hả ? Ngươi còn muốn tự lấy tu vi của bản thân để cho Mặc Uyên sao ? Nếu ta nhớ không lầm, năm đó ngươi một thân một mình phong ấn Kinh Thương, tiên lực trong người cũng đã suy giảm nhiều, may là ta đã kịp thời luyện ra viên đan dược này, nếu ngươi lại muốn tiếp tục mang tiên lực tặng cho Mặc Uyên, chút xíu tu vi còn lại kia thực thẹn với cái danh hiệu thượng thần." lại xoay xoay chén trà trong tay nói : " Lúc trước phụ thần nuôi lớn ta, công lao dưỡng dục kia không thể không báo, trên đời này chỉ còn lại hai hài tử của người, đứa nhỏ đã không còn, chỉ còn lại đứa lớn, ta có thể giúp thì giúp một chút thôi."

Những lời này của lão thốt ra cũng thật nhẹ nhàng, mà tình nghĩa bao hàm bên trong lại cực kỳ sâu đậm. Ta

cảm thấy trong mắt như nhòe nước, vội vàng cầm lấy đan dược tạ ơn lão.

Lão nhận lấy lời cảm ơn này, lại không nói gì, chỉ khẽ thở dài.

Ta cầm đan dược đứng im lặng ở bên cạnh.

Lão nhướng mắt lên nhìn ta dò xét, một lúc sau muốn nói gì rồi lại thôi, cuối cùng chỉ mỉm cười, nói : " Ta cũng cần phải đi, ngươi tìm thời điểm nào đó mà tinh thần của Diệp Ung tốt nhất thì cho hắn ăn. Không biết sau sau khi dùng viên đan dược này thân thể hắn sẽ thay đổi như thế nào, tốt nhất ngươi nên ở bên cạnh để ý một chút."

Ta gật gật đầu, dõi mắt trông theo bóng dáng của lão đang chậm rãi rời khỏi đại sảnh.

Gần đây tinh thần của Diệp Ung chẳng ngày nào là không tốt, phu nhân của Tây Hải Thủy Quân thực vui vẻ, mà Tây Hải Thủy Quân cũng thực vui vẻ, vì thế cả Tây Hải trên dưới đều vui vẻ. Nhưng thân thể Diệp Ung

kia trời sinh cũng không phải là một kẻ cường tráng, ăn vào viên đại bổ đan chứa vạn năm tu vi của Chiết Nhan, nhất định sẽ vì bổ quá mà hơn tháng không xuống khỏi giường được. Trót mang một trái tim từ bi như Bồ Tát, ta quyết định cho hắn vui vẻ mấy ngày trước khi nằm liệt giường. Trong mấy ngày đó, bạn nhậu Tô Mạch Diệp của tứ ca cùng ta gây mấy độ tiệc rượu.

Để cho Diệp Ung tiêu dao nửa tháng, nửa tháng sau, ta tự mình đứng cạnh cho hắn uống viên đan dược của Chiết Nhan đưa tới. Mặc dù thân thể xương cốt của Diệp Ung cũng không tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi tệ như ta với Chiết Nhan đánh giá. Sau khi uống viên đan dược này vào, bất quá hắn chỉ nằm ở trên giường khoảng bảy ngày.

Từ lúc hắn bắt đầu nằm liệt trên giường, trong bảy ngày này, mẫu thân của hắn vẫn ngồi ở đầu giường lấy nước mắt rửa mặt. Tuy ta vẫn cam đoan rằng bệnh trạng này của hắn bất quá chỉ là chịu thêm một chút khổ nạn, có gì đã có ta ở đây rồi. Nhưng mẫu thân của hắn vẫn nhìn ta với vẻ mặt đầy phần nộ như cũ.

Vốn dĩ ta cũng chẳng phải coi mặt mũi của nàng vào đâu, nhưng nàng lại cực kỳ lo lắng cho con mình, sợ lúc Diệp Ung mê man nhất thời không thể tìm ra ta, liền yêu cầu Tây Hải Thủy Quân đến ủy thác cho ta cùng canh giữ bên đầu giường Diệp Ung với nàng. Ta cũng không thể không nể mặt của Tây Hải Thủy Quân, chỉ đành nghiêm mặt đồng ý. Ngày ngày nàng ngồi ở đầu giường con trai nàng, ta chỉ ngồi bóc hạt hồ đào cũng làm cho nàng cực kỳ đau khổ mà nhìn ta trừng trừng hồi lâu, bóc được hai ba hạt, cuối cùng đành không bóc nữa, ngày qua ngày thật nhàm chán.

Đến đêm ngày thứ bảy, cuối cùng Diệp Ung thuận lợi chịu nạn xong, tỉnh lại. Lúc này trong phòng chỉ còn lại mình ta. Một khắc trước đó mẫu thân hẳn còn canh ở bên mình hẳn, có điều vì canh ở bên cạnh hẳn bảy ngày mà hẳn vẫn chưa tỉnh lại, lại không thể thực sự trút giận vào ta, nhất thời đau khổ quá, hôn mê, vừa nãy đã bị Tây Hải Thủy Quân bế ra ngoài.

Ta đi qua đó, đang tính xem viên đan dược kia được hẳn hấp thu như thế nào. Vừa tiến tới mép giường, đã bị hẳn cầm lấy tay. Trông vẻ mặt hẳn có phần phức tạp,

nhìn ta nói : "Ta ngủ suốt mấy ngày nay, ngươi vẫn một mực canh ở bên giường ta sao ? "

Những lời này của hắn nói không sai, ta liền gật gật đầu nói : " Trên người ngươi còn chỗ nào cảm thấy không khỏe không ?"

Hắn không đáp lời ta, chỉ nhúu nhúu mày nói : " Nghe nói ngươi là một kẻ đoạn tụ ?"

Đông Hải Thủy Quân quả nhiên không tồi, rất không tồi, những chuyện bát nháo thế này đã lan tới tận Tây Hải.

Nhưng cái loại sự tình này từ trước đến nay đều thoát đen thoát trắng, ta quyết định lấy tĩnh chế động, chỉ từ từ rút tay ra nói : " Ta nghe nói điện hạ ngươi cũng là một kẻ đoạn tụ ?"

Lông mày hắn nhúu lại một cái, nói : " Không sai, tuy ta cũng là một kẻ đoạn tụ, nhưng người ta yêu cũng không phải kiểu người như ngươi"

Ta cầm tay hắn bắt mạch, đáp cho có lệ : " Ừm, bề

ngoài người trông có vẻ văn nhã yếu đuối, đương nhiên không thích cái dáng vẻ như ta, nếu yêu chắc cũng yêu kẻ nào có bề ngoài như Dạ Hoa Quân kia."

Trong đám nam thần tiên mà ta từng biết, có thể nói Dạ Hoa trông tuần tú nhất, mặc dù tướng mạo cũng xấp xỉ Mặc Uyên, nhưng trên mặt luôn giữ vẻ lạnh lùng, trông lại thập phần cương nghị. Bình thường Điệp Ung trông văn nhã, tính tình có vẻ thương xuân tiếc thu, ta có thể đoán hẳn là một kẻ nhu nhược yếu đuối, mặc dù thích nam tử, nhưng cũng phải thích nam tử mạnh mẽ một chút, nên mới tùy tiện nói ra một câu như thế. Ai ngờ ta chỉ thuận miệng nói một câu, khuôn mặt hẳn nhất thời đỏ bừng, ánh mắt vội vội vàng vàng chuyển qua chỗ khác.

Trong lòng ta thoáng động một tiếng, cánh tay đang bắt mạch cho hắn hơi run run : " Người, người mà người nhớ nhưng đúng là Dạ Hoa quân sao ? "

Hắn quay đầu lại nhìn ta đầy khó xử : " Việc này cũng không thể miễn cưỡng, Tiên Quân người cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chiếu cố ta, ta

thực cảm kích người. Nếu bọn thị nữ trong điện không nói với ta, kỳ thực ta cũng không phát hiện ra được tâm ý của người. Trước khi ta phát hiện ra tâm ý của người, còn thập phần yên tâm thoải mái đối với sự chăm sóc ân cần chu đáo của người, còn vì, còn vì cái tin đồn giữa người và quân thượng, trong lòng còn có chút không thoải mái với người. Không ngờ là tạo hóa trêu người, bây giờ ta mới hiểu được tâm ý chân chính của người. Ta biết được tâm ý của người, nhưng chung quy vẫn không thể đáp lại người, làm ta thấy thật đau lòng, cũng biết là không phải với người," dừng lại một chút, lại cực kỳ ưu sầu mà thổn thức : " Chuyện như vậy, thưở xa xưa lúc ta theo Tô Mạch Diệp đi xem kịch đã từng gặp qua, lại không nghĩ rằng vở kịch xưa đó lại ứng trên người hai bọn ta bây giờ." cảm thán một phen, rồi lại nói " Cái chuyện giữa tiên quân và quân thượng kia, có phải thật không ? Quân thượng, quân thượng người cũng không ghét bỏ đoạn tụ sao ?"

Ta sững sốt nửa ngày trời, cuối cùng mới tỉnh lại từ câu chuyện đoạn tụ tay ba mà Diệp Ung vừa vẽ nên. Nhay nhay môi, lại cắn răng cười nói : " Hấn ghét chứ, ta

đã dùng hết mọi thủ đoạn của phái đoạn tụ, nhưng hắn vẫn từ chối, nên ta cũng không cố cưỡng cầu, mới đem những tình cảm này chuyển tới trên người điện hạ nhà ngươi."

Khuôn mặt đỏ bừng của hắn nhất thời trắng bệch.

Từ trước đến nay ta vẫn biết khuôn mặt của Dạ Hoa thực đào hoa, có đâu ngờ không chỉ gây họa tới nữ giới, mà ngẫu nhiên còn phiền lụy cả tới nam nhân. Tứ ca nói không sai, năm nay, thực là một năm khiến người ta phải đau đầu. Ừm, sau này tốt nhất không cho Dạ Hoa tới Tây Hải nữa là được.

Mạch của Diệp Ung thực ổn, hơi thở cũng nhẹ nhàng.

Nhưng để cho an tâm, ta cảm thấy tốt nhất là sử Truy Hồn Thuật để tra xét coi tiên khí của Chiết Nhan trong người hắn có giống như nguyện của ta, có thể bảo dưỡng thật tốt hồn phách của Mặc Uyên.

Lần trước Diệp Ung đã gặp phải chuyện này, cũng

chẳng học được chút khôn khéo nào, lại đưa tay cầm đao của ta. Cũng bởi lần này là lần thứ hai dùng Truy Hồn Thuật, ta cũng không chút trở ngại chui thẳng vào nguyên thần của hắn. Lần này ta không cần dựa vào sự chỉ dẫn của Đại Thánh Phật Âm, thuận buồm xuôi gió tìm được Mặc Uyên.

Lần trước lúc gặp người, chỉ có một tia tiên khí mỏng manh bảo dưỡng người. Lần này, đám tiên khí bảo dưỡng người kia lại cực kỳ khổng lồ mãnh liệt, căn bản ta cũng không thể tiến lại gần nguyên thần của người. Tiên lực cường đại như vậy, nếu không phải dùng mấy vạn năm tu vi tinh thâm tất không thể luyện thành. Xem ra thời điểm Mặc Uyên tinh dậy cũng sắp tới rồi.

Có điều, có điều, cái tiên khí nuôi dưỡng Mặc Uyên này cũng không phải của Chiết Nhan. Mãnh liệt lại trầm tĩnh như vậy, bång bạc lại khép kín như vậy... trong lòng ta nhất thời lạnh lẽo, rốt cuộc cũng hiểu được vì sao lúc đưa đan dược tới, Chiết Nhan muốn nói gì lại thôi, rốt cuộc cũng hiểu được vì lẽ gì mà lão đi Doanh Châu lấy Thần Chi Thảo, trên người không có nửa vết thương. Đương nhiên là lão chưa bao giờ đi Doanh Châu, cũng

chưa bao giờ động tới tứ đại hung thú trông coi tiên thảo kia thôi. Mặc dù lão không mấy khi đứng đắn, cũng không ít lần nói dối, nhưng cũng chưa bao giờ chiếm tiện nghi của người khác. Lúc trước có lẽ lão muốn nói với ta rằng, viên đan dược này thật ra là do Dạ Hoa luyện ra. Thế thì vì cái gì mà lão muốn nói dối ta, chẳng lẽ nào...chẳng lẽ nào...

Ta cố gắng ổn định tâm trí rời khỏi nguyên thần của Diệp Ung, lão đảo ngã vào chén trà đang đặt trên án thượng, nước còn chưa đổ hết đã ọe ra hai búng máu. Mới vừa rời thần thức cũng bị tác động mạnh quá.

Trái tim đập thành thịch trong lồng ngực, chân ta mềm nhũn dựa vào chân bàn, bên cạnh là chén trà đã bị vỡ nát. Diệp Ung xoa đầu ngồi dậy từ trên giường, ngân ngơ, nói : " Người sao vậy"

Ta miễn cưỡng cười cười, chống tay vào bàn đứng dậy : " Bệnh của điện hạ đã khỏi rồi, chỉ cần sai tiểu tiên tiếp tục điều dưỡng, phiền điện hạ nói với Thủy Quân một tiếng, rằng tiểu tiên có chút việc gấp, phải về Đào Lâm."

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Ta nhớ rõ tòa thủy phủ ở chân núi cạnh nhà ta có một Tiểu Chúc Âm, năm đó nàng được gả cho một nhà chồng không được hài lòng lắm, suốt ngày bị mẹ chồng hành hạ. Phụ thân của nàng biết được chuyện này, bưng bưng nổi giận xông vào nhà chồng nàng gây náo loạn cả ngày. Nhà chồng của nàng đâu không lại phụ thân của nàng, lại không nuốt trôi cơn tức này, liền viết đơn kiện tới Hồ Ly động, muốn phụ thân ta ra mặt làm chủ, thay nhà bọn họ bỏ Tiểu Chúc Âm. Cũng bởi vì cha Tiểu Chúc Âm kia tới nhà chồng Tiểu Chúc Âm làm người ta bị thương, dù sao cũng đuối lý, để tránh dưỡng ra cái tai họa lớn hơn nữa, phụ thân xem xét kỹ càng, cuối cùng căn cứ vào đơn kiện của nhà chồng Tiểu Chúc Âm, cắt đứt quan hệ giữa hai nhà.

Mẫu thân nhân tội nghiệp cho hoàn cảnh của Tiểu Chúc Âm, còn thay nàng xin phụ thân hai ba câu, nói về bề ngoài của nàng không đẹp, lại được chiều chuộng quá sinh ra kiêu ngạo tự mãn, nếu lại bị chồng bỏ nữa, chỉ sợ là không thể đi tái giá. Có điều cái chuyện nhà giữa bọn họ này lại phiền nhiễu vô cùng, lại ảnh hưởng cả tới mọi người xung quanh, phụ thân công chính vô tư, vì thế cuối cùng Tiểu Chúc Âm kia chính thức bị chồng bỏ.

Lúc đó ta với tứ ca đều ngầm thương hại Tiểu Chúc Âm kia, cảm thấy đường tình duyên của nàng cũng thực lận đận. Tứ ca còn nâng khuôn mặt của ta cân nhắc tới lui, cuối cùng mới nói một cách yên lòng : " Mặc dù yếu ớt giống Tiểu Chúc Âm, nhưng bề ngoài cũng không tệ lắm, cho dù gả lần đầu có bị bỏ, thì cũng không đến nỗi không gả đi được lần thứ hai". Nhưng trong lòng của Tứ ca thoải mái hơi sớm. Ngót nghét một vạn năm, ta mới ngộ ra được đạo lý, rằng đường tình duyên trong số mệnh của con người ta có tốt hay không, cũng không chút can hệ tới diện mạo bên ngoài.

Trong mấy vạn năm sau này, cái nàng Tiểu Chúc Âm vốn bị mẫu thân nói bề ngoài không đẹp kia, lại

được sao đào hoa chiếu rạng, đám nam thần tiên tới Chúc Âm Động cầu hôn suýt nữa đạp bằng động phủ nhà họ. Nhờ có phúc lớn của đám nam thần tiên đó, Tiểu Chúc Âm kia cũng tự học thành tài, thành công lột xác thành một vị cao nhân trong việc đong đưa tán tỉnh với nam thần tiên

Cũng trong mấy vạn năm đó, bị tứ ca của mình ký thác kỳ vọng hơi cao, bản thượng thân ta với vẻ bề ngoài không tệ kia, giờ tay lên tính thử, lại chỉ gặp tổng cộng có năm đóa hoa đào

Đóa thứ nhất chính là Cửu hoàng tử của tộc Tị Dực Điều. Sau khi hắn cùng cha mẹ tới làm khách ở Thanh Khâu, vừa gặp tiểu nha đầu mới hai vạn tuổi là ta, đã nhất kiến chung tình. Lúc gần đi còn lên sau lưng cha mẹ ta kéo ta lại, nhờ xuống hai cái lông cánh làm vật đính ước, lặng lẽ nói với ta, chờ hắn lớn hơn một chút, sẽ cưới mây ngũ sắc tới rước ta về. Nguyên lông cánh trên người hắn có hai màu, một đỏ một xanh, ta thấy trông nó thật là đẹp, liền cầm lấy, cảm thấy nếu gả cho tộc Tị Dực Điều cũng không tệ lắm. Nhưng không bao lâu sau, đã thấy Mê Cốc đến kể một chuyện bát nháo,

rằng tộc Tị Dực Điều không thể thông hôn với ngoại tộc, Cửu hoàng tử của tộc Tị Dực Điều vẫn quyết tâm giữ trọn lời thề muốn kết hôn với ta, quyết tâm tuyệt thực để đấu tranh, gây ra một trận huyên náo lớn. Phụ thân mẫu thân của hấn không chịu nổi cảnh phiền nhiễu này, có một đêm thừa lúc hấn ngủ, cho hấn uống hai viên tình dược, lại đưa hấn tới trên giường của một vị cô nương rất có thể diện trong tộc Tị Dực Điều. Ha ha, hấn đã làm chuyện có lỗi với ta, không còn mặt mũi nào mà cười mây ngũ sắc tới rước ta nữa. Ta cầm mấy cái lông chim của hấn gộp chung với đám lông chim trĩ, mang ra làm chổi lông gà, đem đi quét bụi.

Đóa thứ hai là Nhị hoàng tử Ly Kính của Quỷ tộc. Tính ra ta với hấn cũng có mấy bữa ngọt ngào, sau lại bị hấn với Huyền Nữ ở sau lưng giật dây bắc cầu làm chuyện khôn nạn.

Đóa thứ ba là Tang Tịch con trai thứ hai của Thiên Quân. Cái này xem như phụ thân mẫu thân cố tình cưỡng ép tới cho ta một mối nhân duyên. Có điều trong mệnh lý của ta không dung nổi đoạn nhân duyên này, vì thế lúc Tang Tịch tới Thanh Khâu nhà ta, rốt cuộc lại

vừa mắt tỳ nữ của ta, hai người cùng nhau bỏ trốn.

Mỗi tình thứ tư là tọa kỵ Tất Phương của Tứ ca. Có điều Tất Phương kia cũng giấu tình cảm của hắn quá sâu, cũng không học đấm nam tiên nhân dũng cảm không sợ cản trở của Tiểu Chúc Âm, đợi đến lúc hắn nghĩ thông suốt không còn bị cản trở nữa, thì ta cũng đã dính hôn.

Bốn đóa hoa đào đầu tiên này, có ba đóa đều hồng cả, chỉ có một đóa tốt nhất, tiếc là chỉ được cái vẻ bề ngoài.

Đóa hoa cuối cùng trong năm đóa hoa này là Dạ Hoa.

Vị phu quân tương lai Dạ Hoa của ta này, ta thực tiếc nuối rằng, đã không gặp được hắn ở những năm thanh xuân tốt nhất của đời mình.

Ta đằng vân từ Tây Hải tráng lệ lên thẳng Cửu Trùng Thiên, trên đường đi lại ngã từ trên mây xuống một lần, dáng điệu trông cũng thực chật vật khổ sở, đến

lúc lên tới cửa Nam Thiên Môn, đã bị mấy kẻ thủ vệ hai bên khách khí ngăn lại.

Quần áo ta đang mặc đây quả thực là quá tùy tiện, làm tổn hại rất nhiều đến mặt mũi của Thanh Khâu, nhưng ta lại rất nóng lòng muốn gặp Dạ Hoa, bất đắc dĩ lại phải lôi tên tuổi của Chiết Nhan ra, giả xưng là tiên sứ của lão, phụng mệnh lão đến bái kiến Thái tử điện hạ Dạ Hoa quân trên Thiên đình.

Đám thủ vệ này cũng thực cẩn thận, lịch sự mời ta đứng sang một bên đợi, tự đi Tẩy Ngô Cung thông báo. Trong lòng ta dù nóng như lửa đốt, nhưng thấy bọn họ đi thông báo ở Tẩy Ngô Cung chứ không phải là Lăng Tiêu Điện, cũng đoán là Dạ Hoa không gặp phải chuyện gì lớn, trong lòng cũng hơi hơi trấn tĩnh lại một chút.

Đám thủ vệ đi thông báo phải nửa chén trà nhỏ mới trở về, phía sau có một tiểu tiên nga tới dẫn đường cho ta. Tiểu tiên nga này ta cũng có chút ấn tượng, hình như là tỳ nữ ở trong thư phòng của Dạ Hoa. Nàng vừa thấy ta thì tròn tròn hai mắt, nhưng dù sao cũng là tỳ nữ ở thư phòng của Dạ Hoa, cũng gặp qua nhiều chuyện,

nhân tình dù lớn bằng cái bánh rán, rớt cuộc vẫn giữ miệng không nói năng gì. Chỉ có nhún mình chào ta một cái, rồi cẩn thận đi trước để dẫn đường.

Hôm nay gió nhẹ nhàng mát mẻ, ta loáng thoáng thấy có mùi hoa sen luân quất trong đó.

Mắt thấy sắp tới Tây Ngô Cung, ta bình tĩnh hỏi một câu : " Quân thượng nhà bọn người, mấy ngày gần đây như thế nào ? Hiện nay đang làm gì vậy ?"

Tiểu tiên nga dẫn đường kính cẩn quay lại trả lời : " Mấy ngày gần đây quân thượng rất tốt, thường cùng với mấy vị tinh quân Tham Lang, Cự Môn, Liêm Trinh nghị sự. Hiện nay đang ở thư phòng chờ đại giá của thượng thân."

Ta gật gật đầu.

Nửa tháng trước hắn đã bị mất hơn vạn năm tu vị, hôm nay vẫn còn có thể ở trong thư phòng nghị sự, hồi phục cũng khá nhanh đấy chứ.

Tiểu tiên nga kia dẫn ta đi thẳng tới bên ngoài thư

phòng của Dạ Hoa, rồi mới lui xuống rất quy củ.

Ta vội vàng đẩy cửa thư phòng ra, vội vàng khóa cửa vào, rồi vội vàng xốc màn che bên trong lên. Máy động tác vội vội vàng vàng của ta này mặc dù thực hiện thập phần lưu loát, nhưng bởi trong lòng đang có suy nghĩ, cũng khó tránh khỏi không chú ý mà chạm phải hai bình hoa nằm không hợp thời chút nào trên mặt đất, gây ra một tiếng động cũng hơi lớn.

Dạ Hoa ngẩng đầu lên khỏi đồng công văn trên bàn, hơi mỉm cười, day day thái dương nói : "Hôm nay nàng lại đặc biệt tới thư phòng này của ta sao ?" Trên án chắt đầy công văn, ngoài ra vẫn còn mấy bản đang mở ra trên bàn.

Trên mặt hấn cũng không tái nhợt như lúc còn ở Thủy Tinh Cung của Tây Hải, nhưng cũng thấy là gầy đi rất nhiều.

Hiện giờ ta không còn ngây ngô như lúc còn trẻ, dần dần cũng hiểu rằng nếu một người cố tình gạt người rằng hấn không tốt, thì người lại càng nhìn không ra hấn

có điểm nào không tốt.

Ta bước thêm hai bước tới trước mặt hắn, định túm lấy tay hắn chuẩn mạch. Đột nhiên hắn lại thu hồi nụ cười, vươn tay ra cầm lấy vạt áo của ta, nhíu mày hỏi : " Cái gì đây ?"

Ta hơi cúi đầu đáp : " À, không sao cả, canh giờ trước ta xài Truy Hồn Thuật đối với đại hoàng tử của Tây hải, thần thức không lưu ý lắm, nên bị ọe hai ngụm nhỏ."

Hắn xô ghế đứng dậy, cầm chén xoay người đi châm thêm nước trà, vừa châm vừa nói : " Mặc dù nàng một lòng một dạ muốn chăm sóc Mặc Uyên, nhưng cũng phải tự chiếu cố mình, nếu không lúc Mặc Uyên tỉnh lại thì nàng lại ngã bệnh ra đây, thì thật không hay."

Ta nhìn theo bóng dáng của hắn, ôn tồn đáp : "Người thử đoán xem lúc ta tiến vào nguyên thần của đại hoàng tử Tây Hải, ta thấy cái gì nào ?"

Hắn xoay người lại, đưa ly trà đang cầm trên tay

cho ta, nghiêng đầu hỏi : "Mặc Uyên sao ?"

Ta cầm chén trà của hắn, giận dữ nói : " Dạ Hoa, bốn mãnh thú trông coi Thần Chi Thảo ở Doanh Châu kia, trông chúng như thế nào ? Cái viên đan dược Chiết Nhan đưa cho ta, là do người luyện phải không ? Hiện giờ trên người người còn được bao nhiêu năm tu vi ?"

Hắn bung chén trà tỏ vẻ ngạc nhiên vô cùng. Thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào. Hắn nhẹ nhàng bâng quơ cười cười mà nói : " À, hóa ra là có chuyện như vậy. Đạo trước Thiên Quân kêu ta đi Đông Hải xem thử, lúc ngang qua Doanh Châu đột nhiên nhớ rằng nàng muốn hái mấy ngọn Thần Chi Thảo, liền thuận đường xuống hái mấy ngọn. Mấy con mãnh thú trông coi Thần Chi Thảo mà nàng nói tới kia, vẻ ngoài cũng không được lắm, nếu chúng nhanh nhẹn hơn một chút, chắc cũng bắt một con mang về cho nàng thuần dưỡng, để lúc rảnh rồi khỏi buồn chết. Đạo này nàng cũng rảnh rồi quá mà."

Mấy câu hắn nói nghe qua thật quá nhẹ nhàng, nhưng ta vẫn nhớ rõ lúc phụ thân trở về từ Doanh Châu đã mang theo thương thế rất nặng. Ta nghe thanh âm

của mình lại vang lên rõ ràng : " Thế còn viên đan dược kia, đã làm tổn hại của ngươi bao nhiêu năm tu vi ? Ngươi nhờ cây Chiết Nhan mang lại cho ta, vì sao còn muốn gạt ta ?"

Hắn hơi nhướn mi kinh ngạc nói : "Ồ, lại có chuyện này sao ? Thế Chiết Nhan không nói với nàng là viên đan dược kia do ta luyện sao ?" rồi lại vừa cười vừa nói : " loại chuyện thế này đúng là không nên nhờ cây lão làm hộ, vô duyên vô cớ lại bị lão đoạt mất công lao của mình" vừa lật mấy công văn trên bàn, lại vừa nói : " Trời sinh ta tu vi cao hơn những vị tiên bình thường một chút, lúc trước Thiên Quân lại độ cho ta không ít. Luyện viên đan dược này cũng chẳng sao, chẳng qua chỉ là một việc nhỏ mà thôi."

Ta thấy cánh tay phải của hắn lung lay trong tay áo, nhẹ nhàng nói : " Tại sao hôm nay lúc châm trà, lật công văn, ngươi chỉ dùng tới tay trái, tay phải cũng nên động đậy một chút chứ ?"

Cánh tay trái đang lật công văn của hắn đột nhiên ngừng lại.

Nhưng bất quá chỉ dừng lại trong giây lát, rồi tiếp tục lật công văn không nhanh không chậm, thản nhiên nói : " Ừm, lúc hái Thần Chi Thảo không để ý bị con ác thú cắn cho một nhát, bị thương đúng trên tay phải, cho nên cũng không dễ chịu lắm. Bất quá cũng không có gì trở ngại, dược quân cũng đã kiểm tra qua rồi, nói chỉ cần nghỉ ngơi tầm tháng là có thể khôi phục."

Nếu ta lại tiếp tục tin tưởng hắn một cách ngây ngô như ngày xưa, không chừng đã tin những câu nói giả bộ này của hắn. Nhưng bây giờ ta đã sống tới từng này tuổi, đương nhiên biết là hắn đang cố tình giả vờ.

Hắn nói Thiên Quân độ tu vi cho hắn, đương nhiên Thiên Quân chẳng vô duyên vô cớ độ tu vi cho hắn, chắc chắn là sau khi hắn nhảy khỏi Tru Tiên Đài kia, toàn bộ tu vi đều bị tiêu thất, Thiên Quân mới độ cho hắn chút tu vi. Cũng như bảy vạn năm trước mẫu thân của ta cứu ta, cũng cùng đạo lý như vậy. Thiên Quân độ tu vi cho hắn, đương nhiên cũng chỉ là bổ sung cho cái tu vi đã mất của hắn, cũng không thể vượt quá năm vạn năm tu vi mà hắn khổ luyện. Ta đoán cái đoàn tiên khí đang nuôi dưỡng Mặc Uyên kia, cũng phải hàm chứa

trong mình ít nhất bốn năm vạn năm tu vi.

Hắn nói con ác thú cắn trúng một nhát trên tay hắn, chẳng qua chỉ là một cái thương thể nho nhỏ, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ chuyển biến tốt đẹp. Đám viễn cô thần chúng ta đều hiểu rõ, con ác thú này là loại mãnh thú gì, một miếng của nó tất phải nuốt vào toàn bộ cả xương cốt da thịt, chẳng có kẻ nào dám nói bị nó cắn một nhát là tiểu thương cả.

Nhưng có thể thấy hắn giả bộ như vậy để trấn an ta. Vì không để hắn thất vọng, mặc dù trong lòng ta nói lên từng cơn, nhưng chỉ còn cách giả bộ rằng mình đã bị hắn lừa thành công, thở nhẹ một hơi nói : " Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, cuối cùng ta cũng yên tâm được."

Hắn hơi nhướn mi cười cười nói : " Ta chẳng có gì khiến nàng phải lo lắng cả. Bất quá, Đại hoàng tử của Tây Hải kia mới dùng đan dược không lâu, sợ còn có gì nguy hiểm. Nàng lại chọn đúng lúc này để chạy lên Thiên cung, sợ có gì bất trắc xảy ra."

Lần này hắn nói cũng thật lưu loát, rõ ràng là ngầm

ý đuôi khách. Vẽ mặt mới vừa rồi trông còn có vẻ bình thường, dần dần đã thấy có nét tiều tụy. Hắn cố gắng lên gân như vậy, ước chừng cũng không cố được lâu.

Vì mặt mũi của hắn, ta chỉ đành làm ra vẻ mình đột nhiên được hắn cảnh tỉnh mà tỉnh ngộ, kêu to một tiếng : " Đúng nha, thế mà ta lại quên bég mắt, ta phải đi một chuyến, ngươi cũng nên dưỡng thương cho tốt"

Nói xong những câu này, ta chỉ thấy trong lòng đau nhói lên.

Ta quyết định về Thanh Khâu hỏi Chiết Nhan một chút, xem rốt cuộc thương thế của Dạ Hoa như thế nào.

2

Ta vừa lo lắng vừa chạy trở về, Chiết Nhan cũng không có ở Thanh Khâu.

Tứ ca vẫn ngậm một nhánh cỏ đuôi chó nằm trên thảm cỏ bên ngoài Hồ Ly động, vừa phơi nắng vừa nói với ta : " Mấy ngày trước Chiết Nhan đã về đào lâm rồi. Theo hắn nói thì mấy ngày gần đây đã làm mấy chuyện

táng tận lương tâm, cũng bởi vì đã nhiều năm không làm những chuyện táng tận lương tâm, ngẫu nhiên lại rơi vào một cái chuyện cực kỳ táng tận lương tâm, nên phải vội vàng trở về Đào Lâm."

Ta sầu não mà thốt lên một tiếng mẹ ời, rồi lại bắt quyết triệu tới một đám mây bay thẳng tới Thập Lý Đào Lâm

Đến lúc gặp được Chiết Nhan ở ao Bích Dao phía sau núi trong rừng đào kia, là lúc mặt trời chính ngọ, thế mà miệng lão đã lảm nhảm ba hoa được ngay, cho đến lúc hỏi được chuyện của Dạ Hoa, đã vào khoảng giờ tý lúc trăng nhô rõ cao.

Nói rằng đúng là hơn nửa tháng trước, vào đêm ngày mười một tháng sáu, lão đang cùng tứ ca đi ngắm trăng trong rừng trúc ở ngoài cửa động, đột nhiên có hai tiên quân từ trên trời hạ xuống. Hai tiên quân kia mang theo ngự lệnh của Thiên Quân, cấp tốc bái ở cửa Thanh Khâu, thỉnh lão đi Cứu Trùng Thiên, cứu một người. Trên trời luôn có Dục quân coi sóc, Thiên quân vượt nghìn dặm xa xôi tới đây thỉnh lão rời núi, chắc chắn là

thuốc thang châm cứu đã không có tác dụng, ngay cả Dược quân cũng thúc thủ vô sách. Vốn dĩ lão cũng chẳng có cảm tình gì với Thiên Quân đời này, nhưng ít ra có thể khiến Thiên Quân thiếu lão một món nợ nhân tình, lão liền đi theo đám tiên quân tới mời kia lên trời một chuyến.

Đến lúc lên tới Cửu Trùng Thiên, lão mới biết được cái người mà Thiên Quân không quản ngàn dặm xa xôi đến cầu lão cứu chữa, chính là vị con rể Dạ Hoa của Bạch gia nhà ta.

Lúc mà lão gặp Dạ Hoa, mặc dù hẳn không đến cái mức là thuốc và châm cứu không còn tác dụng, nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm, cánh tay phải đã bị con ác thú ăn mất, chỉ còn lại cánh tay áo trống rỗng, tu vi trên người bất quá chỉ còn lại tầm một hai vạn năm mà thôi.

Kể tới chỗ này, lão có phần sâu não, nói : " Vị phu quân này của ngươi, tuy còn trẻ tuổi, nhưng trù liệu mọi việc lại hết sức trầm ổn thận trọng. Nghe nói mấy ngày trước hẳn có trình một bản tấu thư lên cho Thiên Quân, đúng rồi, đó là ngày thứ hai người ở Tây Hải , trong tấu

thư có nêu rõ Thần Chi Thảo ở Đông Hải Doanh Châu vi phạm giới luật tiên giới như thế nào, kê ra rất nhiều đạo lý, thỉnh Thiên Quân cho phép hấn đi Doanh Châu phá sạch Thần Chi Thảo ở đó. Thiên Quân suy xét kỹ càng liền chấp thuận. Hai ngày sau khi hấn đi Doanh Châu, đã truyền ra tin tức Doanh Châu đã chìm vào Đông Hải, làm Thiên Quân cực kỳ vui mừng, nhưng ngày kế tiếp hấn trở về, lại bị thương rất nặng. Thiên Quân nghĩ rằng vị tôn tử này của hấn bị tứ đại thần thú canh giữ Thần Chi Thảo làm hại, thậm chí hận đã đánh giá quá cao năng lực của tôn tử, hồi trước lại không phải thêm một số tay hảo thủ đi cùng để giúp đỡ. Lúc đầu ta cũng nghĩ là tu vi của hấn bị giảm sút do lúc lên Doanh Châu phá sạch đám Thần Chi Thảo kia, bị bốn con súc sinh kia làm hại. Sau đó hấn bí mật đưa viên tiên đơn kia cho ta, ta mới biết rằng, bốn con súc sinh kia trừ việc ăn được của hấn một cánh tay, cũng không chiếm được nửa phần tiện nghi, lại còn bị hấn vung một kiếm chém sạch toàn bộ. Về bề ngoài của hấn tiêu tụy như vậy, cũng chỉ bởi vì lúc hái xong Thần Chi Thảo lập tức dựng lò dùng tu vi của mình để luyện đan dược. Thương thế kia của hấn, ừm, ta đã cho hấn dùng thuốc, người cũng không cần lo

lẳng, chỉ cần từ từ nghỉ ngơi là được, chỉ có cánh tay kia là hỏng rồi. Ha ha, mà thực ra cũng không phải hỏng, người nhìn cánh tay mà ta đã tạo ra cho hắn kia, mặc dù lúc này chưa thể dùng được, nhưng chỉ cần ngót nghét một vạn năm sẽ có linh tính, sau này cũng có thể dùng."

Ánh trăng trên cao kia rọi xuống đỉnh đầu, vừa lớn vừa tròn, lạnh lùng xa xăm.

Chiết Nhan thở dài nói : "Hắn lo lẳng cho người, nên mới cố tình ủy thác ta đưa viên đan dược kia cho người. Hắn còn cảm thấy hắn đúng là phu quân của người, người thiếu Mặc Uyên bao nhiêu, hắn giúp được bao nhiêu tất sẽ hết lòng giúp, lại còn muốn ta gạt người, sợ người suy nghĩ, nếu biết hắn bỏ ra hơn nửa tu vi luyện đan tất sẽ không chịu dùng. Ừm, cũng chỉ là sợ người lo lẳng mà thôi. Vẫn biết người là kẻ không chút cẩn trọng tí mĩ, ai ngờ sau khi cho đại hoàng tử của Tây Hải uống đan dược xong, lại còn tra xét nguyên thần của hắn. Bất quá, với cái tính tình lúc nào cũng gờ vai ra gánh vác mọi việc như Dạ Hoa kia, thật làm ta bội phục, đúng là một kẻ quá mạnh mẽ." lại thở dài một tiếng, khe khẽ nói : "Hắn mới năm vạn tuổi đã có thể giết sạch bốn con đại

thần thú kia, tiền đồ sau này không thể nào đoán hết được. Tiếc là tu vi tinh thuần của hấn, lại có thể nói bỏ là bỏ, thực đáng tiếc"

Cổ họng ta chột nghẹn cứng lại. Tim chột chùng xuống vô cùng.

Chiết Nhan muốn giữ ta ngủ lại một đêm, ta cảm ơn ý tốt của lão, theo lão thì chỗ đan dược kia có chứa rất nhiều bổ khí. Trên cao kia, ánh trăng lành lạnh chiếu rọi, xuyên qua những đám mây. Dạ Hoa đã được Chiết Nhan khám và cho thuốc, cũng theo lời Chiết Nhan lúc lão khuyên ta ngủ lại, bây giờ dù ta lập tức đi lên trên đó chăm sóc hấn, cũng chẳng giúp được cái gì, chỉ có thể ngồi nhìn hấn mà thôi. Nhưng mặc dù ta chỉ có thể làm một việc nho nhỏ như vậy cho hấn, thì ta cũng muốn lập tức tới bên cạnh hấn.

Ta bắt quyết hóa thành một con thiêu thân, bay qua mấy con hổ canh gác Thiên Nam Môn đang ngủ gật, cố gắng nhớ lại lộ tuyến lúc trưa vừa đi qua, bay thẳng một lèo tới Tử Thần Điện của Dạ Hoa.

Tử Thần Điện này của hần bốn bề đều tối om, ta rơi xuống mặt đất, không để ý đụng trúng một cái ghế. Cái ghế gây ra một tiếng động, trong điện lập tức sáng hẳn lên. Dạ Hoa đang mặc một bộ quần áo bằng lụa trắng, ngồi dựa vào đầu giường, nhìn ta một cách khó hiểu đến kì lạ. Ta mới chỉ gặp hần lúc đang mặc trường bào màu đen, hoặc lúc không mặc gì, bây giờ thấy hần mặc bộ áo lụa trắng mỏng như vậy, ừm, thật là đẹp, mái tóc đen dài buông xõa, ừm, cũng thật là đẹp.

Hần nhìn chăm chăm vào ta trong chốc lát, hơi nhíu mày nói : " Nàng không ở Tây Hải trông coi Đại hoàng tử của Tây Hải sao, vì sao nửa đêm còn vội vã chạy vào trong phòng ta, chẳng lẽ Điệp Ung có chuyện gì xảy ra sao ?" Cái bộ dáng nhíu nhíu mày của hần này, trông cũng thật đẹp.

Ta cười gượng hai tiếng, tỏ vẻ thông dong nói : " Điệp Ung không sao cả, chuyện này ta đã xong việc ở Tây Hải, lại nhớ rằng tay ngươi đang bị thương, sợ châm nước pha trà khó khăn, liền đi lên đây giúp đỡ ngươi."

Dạ Hoa hần đã mất nhiều công sức để lừa dối ta,

không muốn ta phải lo lắng, vì để cho hấn yên tâm, ta cảm thấy cứ tiếp tục giả bộ không biết thì tốt hơn.

Trông hấn càng có vẻ khó hiểu nhìn ta trong chốc lát, sau đó lại hơi mỉm cười, vỗ vỗ vào cạnh giường nói :
"Thiên Nhi, lại đây."

Thanh âm của hấn vừa vang lên, hai bên tai của ta bắt đầu đổ ứng, giả vờ ho khan nói : " Thế không hay lắm, tốt nhất ta chạy sang bên chỗ cục bột ngũ cùng hấn, ngời nghỉ ngơi cho khỏe đi, qua ngày mai ta sẽ sang gặp người" nói xong định xoay người chuẩn đi. Chưa kịp rời khỏi phòng của Dạ Hoa, trong điện đột nhiên lại tối đen. Chân ta vừa bước qua, lại đụng trúng ngay một cái ghế.

Dạ Hoa từ phía sau ôm lấy ta. Hấn nói : " Hiện giờ ta chỉ có thể ôm nàng bằng một tay, nếu nàng không muốn, có thể tránh đi"

Trước giờ mẫu thân vẫn dạy ta cách hành xử khi trở thành dâu con nhà người ta, lúc giảng đến chuyện khuê phòng của hai vợ chồng, đã đặc biệt nhắc tới chuyện

này. Nàng nói, lúc con gái mới về làm vợ người ta, lúc phu quân muốn ân ái, lập tức phải tuân theo truyền thống nhẹ nhàng từ chối, mới ra vẻ rằng mình là một người con gái rụt rè nhưng biết giữ gìn.

Ta cảm thấy vừa rồi ta ho nhẹ một tiếng, đương nhiên đã biểu hiện rõ ràng thái độ từ chối một cách nhẹ nhàng của mình. Nhưng rõ ràng Dạ Hoa cũng chẳng quan tâm. Đáng tiếc là lúc trước mẫu thân lại không dạy ta, rằng lúc mới làm vợ người ta, nếu phu quân nàng không tiếp nhận sự từ chối nhẹ nhàng của nàng, thì nữ tử này nên làm thế nào để trông nàng vẫn có vẻ rụt rè mà giữ gìn được sự thuần khiết của nàng.

Mấy sợi tóc bung ra của Dạ Hoa cọ nhẹ vào tai ta nhồn nhột, trong lòng ta đầy rối rắm, cuối cùng yên lặng quay lại ôm hấn nói : " Ta cũng chỉ chiếm của người nửa cái giường, được không ?"

Hấn ho nhẹ một tiếng, cười nói : " Vóc người của nàng như thế này, làm sao mà chiếm được tới nửa giường ngủ của ta."

Ta ngượng ngùng đẩy hắn ra, lần tới cạnh giường, nghĩ nghĩ một chút rồi cởi áo ngoài, lật chăn lên chui vào. Ta nằm ở tít trên đầu giường, kéo chăn phủ kín trên người, đến lúc Dạ Hoa tiến tới, lại lúi tít vào phía trong. Hắn lại nằm quá xa ta, chăn trên người từ từ tuột ra, chỉ còn lại một góc chăn, hắn liền túm lấy kéo một cái. Nhưng cái chăn mây trên giường này lại hơi nhỏ, hắn cứ kéo như vậy, rốt cuộc lớp chăn trên người ta bị hắn kéo sạch, người trơ khấc. Tuy là đêm tháng bảy giữa mùa hạ, trên Cửu Trùng Thiên vẫn cực kỳ lạnh, ta lại cởi áo ngoài rồi, nếu cứ ngủ cả đêm như vậy, chắc chắn ngày mai không phải là ta chăm sóc hắn, mà đổi thành hắn chăm sóc ta.

Mấy cái chuyện mất mặt này thực ra cũng chẳng sao, ta liền tiến lại gần hắn một chút, lại một chút. Hắn xoay người lúi ra mép giường, ta lại tiến thêm một chút. Ta đã tiến mấy lần rồi, mà vẫn chưa chạm tới nổi được một góc chăn, cuối cùng đành tiếp tục tiến lại gần thêm một chút, đúng lúc đó hắn quay người lại, ta lập tức chui thẳng vào trong lòng hắn. Tay trái của hắn ôm chặt lấy ta, lại nói : " Tớ nay nàng ngoan ngoãn nằm trong lòng

ta đắp chăn ngủ, hay là nằm ở góc giường ngủ không cần chăn ?"

Ta ngần ngợ ngần ngợ, rồi nói : " Hai bạn ta có thể nằm ở góc giường quấn chăn ngủ." Ta cảm thấy lúc ta nói những câu này, đầu óc hoàn toàn không hoạt động.

Hắn ôm lấy ta, cúi đầu cười nói : " Chủ ý này cũng không tệ"

Đêm hôm đó, hai người bạn ta quấn quýt như một đôi chim, nằm gọn ở một góc giường ngủ ngon lành.

Tuy rằng cuộn trong một góc, nhưng ta nằm gọn trong lòng ngực của Dạ Hoa, ngủ cũng thực yên ổn. Trong lúc mơ hồ còn nghe hắn nói, nàng có biết không, tính tình của nàng cũng không giống những người bình thường, không thể thiếu được người khác nửa điểm ân tình. Hắn nói không sai, chắc chắn ta không thể chịu được việc thiếu nợ nhân tình của người ta, nên trong lúc ngủ vẫn hàm hồ đồng ý với hắn một hai câu. Nhưng cũng bởi ta thấy tim hắn đã thả lỏng một nửa, ngủ cũng hơi sâu, nên cũng chắc không nhớ là đã đồng ý với hắn

cái gì.

Nửa đêm, hoảng hốt nghe thấy tiếng ho của hắn, ta cả kinh. Hắn rón rén đứng dậy, xuống giường, dém chân giúp ta, rồi vội vàng đẩy cửa điện ra ngoài. Ta trấn tĩnh lắng nghe, chỉ nghe thấy ngoài điện có những tiếng ho, cố nén tới mức khế nhất, nếu không phải chúng hò ly bọn ta thính tai, ta lại trấn tĩnh lắng nghe, chắc cũng không nghe được những âm thanh này của hắn. Ta vuốt ve nhẹ góc giường còn vương hơi ấm của hắn, cảm giác chua xót từ từ dâng lên.

Hắn ở bên ngoài một lúc rồi mới quay trở lại, ta giả vờ ngủ rất thành công, lúc hắn chui vào trong chăn nằm xuống, không hết phát giác rằng ta đã tỉnh dậy. Ta mơ hồ nghĩ thấy có mùi huyết khí thoang thoảng, khế dựa vào hắn, đợi hắn ngủ lại rồi tiếp tục chui vào trong lòng hắn, vươn tay ôm chặt lấy hắn, càng ôm càng đau khổ, dần dần cũng ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau tỉnh lại, trông hắn không có chút gì là đang bệnh cả, làm ta có cảm giác nghi ngờ rằng tối hôm qua chỉ là ta đau khổ quá nên mới suy nghĩ tưởng tượng nhiều, đêm đi vào giấc ngủ lại nằm mộng một phen.

Nhưng ta cũng biết, đó không phải là một giấc mộng.

Ta vừa ở cùng Dạ Hoa, vừa hơi nhớ cục bột nhỏ. Nhưng ta nghe nói mấy ngày gần đây trên Linh Sơn có pháp hội, Phật tổ đấng đàn giảng đạo, giáo hóa chúng sinh, cục bột bị Thành Ngọc Nguyên Quân lôi đi cùng để xem náo nhiệt.

Ta hơi lo rằng ở Tây Thiên Phật vị quá sâu sắc, cục bột nhỏ như vậy, sợ hấn buồn chán. Dạ Hoa lại không cho là đúng, nói : " Nó đi Tây Thiên bắt quá vì muốn ăn mía ở trên Linh Sơn, hướng hồ có Thành Ngọc đi cùng, cho dù đám thần tiên dưới đàn có buồn ngủ, nó cũng chẳng buồn ngủ được." Ta nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng cũng thấy cũng phải.

Khí sắc của Dạ Hoa vẫn không tốt lắm. Chiết Nhan nói toàn bộ cánh tay phải của hấn không dùng được, mỗi khi ta nhìn thấy đều cực kỳ đau lòng, nhưng hấn chẳng chút chú ý. Nhân cũng bởi việc hấn bị thương này, trên Cửu Trùng Thiên từ Chân Hoàng nhất phẩm, cho tới Tiên Nhân cửu phẩm, mọi giai phẩm ước chừng cũng

đều nghe thấy sơ sơ, nhưng cũng không có kẻ nào dám mang lông gà vò tỏi đến quấy rầy hấn, kết quả là hấn nhàn nhã thực sự.

Ta bởi vì lo lắng tới thương thế của Dạ Hoa, nên muốn ở gần hấn một chút. Nhất Lãm Phương Hoa kể ra cũng cách Tử Thần Điện cũng hơi xa, không gần bằng Khánh Vân Điện, vả lại chỗ đó từng là nơi phu nhân trước của hấn đã ở, nên tạm thời ta nghỉ lại Khánh Vân Điện. Trên Thiên Cung bọn họ cũng không có quy củ này, nhưng chắc thông cảm ta đến từ Thanh Khâu hoang dã, nên vẫn ngoan ngoãn giúp ta sắp xếp giường chiếu trong Khánh Vân Điện.

Mấy ngày đầu, sáng sớm ta đã phải tỉnh giấc từ trên giường, giữa lúc trời còn mờ mờ tối mạo hiểm dò dẫm đi sang bên Tử Thần Điện của Dạ Hoa, giúp hấn mặc quần áo, ăn cùng hấn một bữa cơm. Cũng bởi mấy vạn năm ta chưa bao giờ dậy ở cái giờ như thế này, nên thỉnh thoảng vẫn ngáp ngáp dài.

Cho đến một ngày, ta đang cố gắng lay tỉnh mình giữa cơn mơ, định loạng choạng đi sang Tử Thần Điện,

có điều vừa mở mắt, đã thấy Dạ Hoa nửa nằm nửa ngồi bên cạnh ta đọc sách.

Đầu ta đang gồi lên cánh tay phải không động đậy của hắn, tay trái của hắn đang cầm một quyển pháp đồ về hành quân tác chiến, thấy ta tỉnh lại, liền vừa lật sách vừa nói : " Trời còn chưa sáng, nàng cứ ngủ tiếp đi, lúc nào sáng ta sẽ gọi nàng."

Nói ra thật xấu hổ, từ đó, mỗi sáng ta không cần dậy quá sớm để dò dẫm sang bên điện của hắn nữa, đều là hắn dậy thực sớm tới điện của cục bột, đồ ăn sáng cuối cùng cũng chuyển từ Tử Thần Điện sang Khánh Vân Điện.

3

Hồi trước lúc ở Thanh Khâu, sáng sớm thường hay bị Dạ Hoa kéo đi tản bộ vài vòng quanh rừng trúc nằm ở bên cạnh Hồ Ly động, thường là hắn hỏi ta xem trưa muốn ăn gì, sau đó chúng ta bàn bạc một chút, lúc đi ngang qua ngôi nhà tranh của Mê Cốc, liền thuận tiện kêu Mê Cốc đi mua chút nguyên liệu nấu ăn.

Mấy đạo gàn đây ở trên thiên cung, Dạ Hoa cũng không cần quan tâm tới đồ ăn, hấn lại nảy sinh ra một hứng thú mới, trong lúc tản bộ thích nghe ta kể lại những câu chuyện mà ta đọc được hôm trước. Hồi trước mấy cuốn sách giải trí này ta cũng chỉ đọc để giết thời gian, thường đọc xong một quyển rồi, nói thật là tên của mấy vị thư sinh tiểu thư trong đó cũng chẳng nhớ, chỉ nhớ sơ sơ cốt truyện.

Nhưng từ lúc Dạ Hoa có cái hứng thú này, mỗi lúc ta đọc sách lại chú ý hơn một chút, để ngày hôm sau có thể kể lại cho hấn nghe. Chỉ vài ngày sau, cảm thấy cách kể chuyện càng ngày càng lưu loát, bản thượng thần ta đúng là có năng khiếu trời cho.

Ngày mười bảy tháng bảy, pháp hội trên Linh Sơn kết thúc. Tính ra cục bột cũng sắp trở lại Thiên cung.

Đêm ngày mười bảy tháng bảy, gió lạnh thổi nhẹ nhàng, hoa quế trên mặt trăng cũng nở hơi sớm, hương hoa quế lan tỏa khắp Cửu Trùng Thiên.

Ta với Dạ Hoa ngồi ở một cái đình cạnh Dao Trì,

trên đỉnh có treo mấy cái đèn lồng, trên cái bàn đá lại thấp một ngọn đèn. Tay trái Dạ Hoa cầm bút, đang vẽ một pháp đồ ở dưới đèn.

Lúc trước ta bái sư ở Côn Luân, lúc đi theo Mặc Uyên học nghệ, cái môn trận pháp này phải trải nghiệm suốt hai vạn năm, thật may mắn là cuối cùng cũng có thể tốt nghiệp, được ta coi là môn học kinh khủng bậc nhất. Thấy những trận pháp đồ này, ta không chỉ đau đầu, mà đau toàn thân. Vì thế chỉ ngồi thưởng thức cánh tay cầm bút của Dạ Hoa một chút, rồi lại dựa vào ghế mỹ nhân mà nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa mới nhắm mắt, đã nghe thấy từ xa vọng lại tiếng gọi réo rất lạnh lạnh của cục bột, gọi ta liền mấy tiếng mẩu thân, mẩu thân.

Ta đứng dậy nhìn, quả nhiên là cục bột.

Hắn mặc một bộ quần áo màu xanh ngọc bích, đôi tay nhỏ bé đang túm chặt lấy một cái bao khoác ở bên vai trái, cái bao kia trông cũng khá nặng. Cái bao khoác trên vai này làm hắn đi xiêu vẹo, Dạ Hoa ngừng bút, đi

ra chỗ bậc thang dẫn lên tới đình trông nó, ta cũng rời khỏi ghế mỹ nhân thong thả bước qua xem nó. Lúc nó còn ngoài mười bước lại gọi to một tiếng mẫu thân, ta liền đáp lời. Thân hình nhỏ bé mũm mĩm của nó chậm rãi ngồi xuống, thật cẩn thận thả cái bao bố đang vác ở trên vai xuống đất, bàn tay nhỏ xíu vừa đưa lên quẹt quẹt mồ hôi trên mặt, vừa hét ầm ĩ : " Mẫu thân, mẫu thân, a Ly mang mía từ trên Linh Sơn về cho người nha, là a Ly tự chặt mấy cây mía này nha..." sau đó nghĩ một chút lại nói " A Ly toàn chọn lấy những cây mía mập mập nhất ... ha ha ha ha" cười xong rồi lại xoay người túm lấy miệng bao, cố hết sức mà kéo lê cái bao kia về phía chúng ta.

Ta đang định đi qua giúp một tay, đã bị Dạ Hoa ngăn lại nói : " Để cho nó tự mình kéo qua đi."

Tim ta đặt cả trên người cục bột, không để ý bụi hoa bên cạnh đột nhiên xuất hiện một bóng người. Bóng người này cũng cầm một cái bao trong tay, có điều nhỏ hơn cái bao mà cục bột đang kéo kia rất nhiều.

Hắn bước hai ba bước tới trước mặt bọn ta, dưới

ánh sáng dịu dịu của đèn lồng, lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo đến ngây người.

Cục bột ở phía sau nói : " Chu Thành Ngọc, đó là mẫu thân của ta, ngươi xem, có phải mẫu thân của ta rất đẹp hay không ?"

À, hóa ra cái vị mặt trắng này lại chính là vị Thành Ngọc Nguyên Quân, kẻ cực kỳ am hiểu việc động thủ trên đầu thái tuế, nhỏ lông đuôi lão hổ.

Thành Ngọc Nguyên Quân ngây người nhìn ta, nhìn hồi lâu, sau đó mới giơ tay tự nhéo lên đùi mình, đau đến mức nhe răng, giữa khe hở của đám răng đang nhe ra này, có vài chữ nghẹn ngào chui ra : " Quân thượng, tiểu tiên có thể sờ vào nương nương một cái được không.... ?"

Dạ Hoa ho nhẹ một tiếng. Ta thực kinh ngạc.

Thành Ngọc này mặc dù không mặc áo váy dài, trên người vận trang phục nam tử rõ ràng, nhưng giọng hẳn lại ôn nhu nhẹ nhàng, trước ngực cũng có chỗ phập

phòng lên xuống, chẳng có điểm nào có thể coi đây là một nam tử. Tính ra bản thượng thân ta cũng thực là một bậc cao minh hiếm gặp trong việc nữ cải nam trang, ừm, hóa ra Thành Ngọc Nguyên Quân này vốn là một nữ Nguyên Quân.

Dạ Hoa còn chưa nói gì, cục bột nhỏ đã háp tấp chạy tới, che trước mặt ta, ngẩng đầu nói : " Cái tính cứ có gì mới lạ là đã muốn sờ mò còn chưa bị tam gia gia trị tận gốc sao, mẫu thân là người của phụ thân ta, chỉ phụ thân ta mới được sờ, người sờ cái gì mà sờ."

Dạ Hoa cười khẽ một tiếng, ta giả vờ ngo lơ quay sang nhìn mấy cái đèn lồng đang treo trên nóc đình.

Thành Ngọc mặt tái xanh, rồi tỏ vẻ đáng thương nói : "Ta lớn tới từng này tuổi rồi, mới là lần đầu tiên được gặp một nữ thượng thân. Sờ không được sao ? "

Cục bột liền hừ một tiếng.

Thành Ngọc tiếp tục tỏ vẻ đáng thương nói : " Ta cũng chỉ sờ có một cái, một cái thôi, cũng không được

sao ?"

Cục bột vẫn tiếp tục hừ một tiếng.

Thành Ngọc lấy từ trong tay áo ra một cái khăn, đưa lên lau mắt nói : " Thực ra ta vẫn còn ít tuổi, vô duyên vô cớ bị phi thăng lên Thiên Đình làm thần tiên, lúc nào cũng bị Tam điện hạ quấy rầy, tuổi cứ từ từ trôi qua trong buồn chán, cũng không có hi vọng gì, bình sinh chỉ có một nguyện vọng duy nhất là lúc gặp một nữ thượng thần, được chạm vào một cái, ai ngờ một nguyện vọng nho nhỏ ấy cũng không có cách nào thành hiện thực, Ti Mệnh cũng đối xử với ta thực tàn khốc mà..."

Dáng vẻ bi thương này của nàng, thật như cha mẹ vừa chết. Đầu óc ta hơi hoạt động một chút, cái vị Tam điện hạ mà nàng vừa nhắc tới đây, cũng là vị Tam gia gia của cục bột, chắc là đệ đệ của Tang Tịch, vị tam thúc Liên Tông của Dạ Hoa.

Cục bột thở mạnh một hơi, nhìn ta, lại nhìn phụ quân của nó, từ chôi hồi lâu, cuối cùng nói : " Được rồi, người sờ đi, nhưng bắt quá chỉ cho sờ một cái thôi nha."

Dạ Hoa liếc xéo Thành Ngọc một cái, quay lại với pháp đồ trên thạch bàn của hắn, vừa cầm bút vừa nhẹ nhàng nói : " Làm trò trước mặt ta, chọc ghẹo vợ của ta, lừa con ta, Thành Ngọc ngươi mấy đạo gàn đây càng ngày càng có tiền đồ đấy."

Thành Ngọc đang vui mừng rạo rức giơ tay lên, ngay cả chéo áo của ta cũng chưa kịp chạm vào, đã ngoan ngoãn rút tay lại.

Cục bột kéo cái bao nặng nề kia vào trong đình, từ từ cởi bỏ miệng bao, quả nhiên là mía đã được chặt thành từng đoạn. Nó cầm một đoạn cực kỳ mập mập đưa cho ta, lại lấy ra một đoạn khác cũng mập mập không kém đưa cho phụ quân nó. Nhưng tay trái của Dạ Hoa đang cầm bút, ta phải lại bị hỏng mắt, nên không thể cầm lấy được.

Cục bột chạm vào đó, kiễng chân lên ôm lấy cánh tay phải không còn tri giác của phụ quân nó, trên mắt rơi xuống hai giọt lệ lóng lánh, khóc lớn nói : " Tay của phụ thân bị sao vậy, làm sao phụ quân có thể ôm a Ly được nữa ! "

Mũi ta hơi cay cay. Chiết Nhan đã nói tay hấn phải mất một vạn năm mới có thể có linh tính, hấn gạt cục bột, gạt ta, thế nào thì thế, chính mình tỏ vẻ không chút coi trọng. Ta vì phối hợp với hấn cùng diễn màn kịch này, cũng chỉ đành giả vờ không coi trọng giống hấn. Nhưng trong lòng ta căn bản rất để ý chuyện này. Có điều mọi việc đã xảy ra rồi, có đau khổ hơn nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì, trong lòng ta thầm tính toán, từ nay về sau, ta chính là cánh tay phải của hấn.

Dạ Hoa buông bút, ôm lấy cục bột bằng một tay, nói : " Một cánh tay này của ta cũng có thể ôm gọn người, nam hài tử không thể hơi chút là rơi lệ được, còn cái thể thống gì nữa" mắt lại liếc qua ta, cười nhẹ nói : " Tuy rằng ta luôn cảm thấy mỹ nhân u sầu trông thật đẹp, nhưng nàng u sầu thế này, ừm, trông lại khổ sở lắm. Hôm trước ta cảm thấy cánh tay này đã hơi hơi có tri giác, nàng cũng đừng lo lắng quá."

Trong lòng ta thầm thờ dài một hơi, trên mặt giả bộ vui mừng, nói : " Đương nhiên là ta biết cánh tay này của người chẳng bao lâu sẽ khỏi, chỉ không biết rằng lúc khỏi hấn có linh hoạt được như cũ hay không. Người

vốn là một kẻ vẽ chân dung rất đẹp, nếu vì vậy mà sau này không vẽ được nữa, sau này ta với cục bột nhỏ nếu muốn được vẽ, chỉ còn cách đi làm phiên người ngoài, cũng không còn cách nào khác."

Hắn cúi đầu bật cười, buông cục bột ra nói : " Tay trái của ta còn linh hoạt hơn cả tay phải, dù không có tay phải cũng chẳng có vấn đề gì. Bằng không, hiện tại lập tức vẽ cho nàng một bức đi."

Ta thở phào ra một hơi. Không hổ là người kế vị do Thiên Quân lựa ra, ngoại trừ việc đánh đánh giết giết, hẳn vẫn còn có thêm cả tài năng này.

Thành Ngọc vẫn đang đứng ngơ ngẩn ở bên cạnh lập tức phấn chấn tinh thần chạy vội lại, nói : " Nương nương phong thái lỗi lạc, họa sĩ bình thường cũng chẳng dám cầm bút vẽ, may ra chỉ có quân thượng mới có khả năng họa được tiên tư của nương nương, tiền tiên xin đi lấy giá vẽ cho quân thượng."

Thành Ngọc này thực có thể nói, rằng có thể vượt đười làm cho người ta thực vui vẻ, câu nói này làm ta

thấy rất dễ chịu, liền phát tay, chấp nhận

Thành Ngọc nhanh chóng quay lại như một con gió mang theo giấy, bút mực và giá vẽ, ta theo lời Dạ Hoa ôm lấy cục bột, ngồi dựa vào ghế mỹ nhân, thấy Thành Ngọc đứng nhàn rỗi bên cạnh, liền hiền hòa vẫy nàng lại gần, kêu nàng ngồi xuống cạnh ta, để Dạ Hoa tiện tay vẽ luôn cả nàng vào.

Cục bột nằm trong lòng ta uốn éo uốn éo.

Dạ Hoa hơi nhíu nhíu mày, không nói gì cả. Vừa vẽ vừa nhìn ta cười buồn rầu, sau nụ cười này của hắn là nền trời tối đen, chỉ có ánh sáng dịu dịu của những cây nến, phảng phất như ba nghìn thế giới cùng tỏa sáng, làm trong lòng ta rung động, hai tai bắt đầu ửng đỏ.

Mặc dù tay phải không thể nhúc nhích, nhưng tư thế vẽ của hắn vẫn không mất chút tiêu sái đẹp đẽ. Ừm, ta cảm thấy ánh mắt lựa phu quân của ta rất chuẩn.

Lúc bức vẽ hoàn thành, ta cũng không biết là canh giờ thứ mấy, cục bột đã dựa vào lòng ta ngủ ngon lành

từ lúc nào. Thành Ngọc vội vàng chạy qua xem, không dám giận, chỉ khóc lóc nói : " Tiểu tiên ngồi lâu như vậy, quân thượng thánh minh, ít ra cũng họa lấy một ché áo của tiểu tiên chứ."

Ta cũng ôm cục bột chạy qua xem.

Tay trái của Dạ Hoa vẽ tranh, so với tay phải của hắn quả nhiên không kém chút nào. Nếu để nhị ca biết được cái tài này của hắn, nhất định phải coi hắn là tri kỷ.

Ta hơi động một chút, làm cục bột dính giắc, chớp chớp mắt rồi tuột từ trên tay ta xuống. Nó nhìn bức tranh này, oa oa hai tiếng, nói : " Thành Ngọc, sao trên này không có người ? "

Thành Ngọc tỏ vẻ ai oán liếc nó một cái.

Ta thấy dáng vẽ đáng thương này của Thành Ngọc, liền vỗ vỗ vai nàng, trấn an : "Mấy ngày gần đây thể lực của Dạ Hoa cũng không được tốt lắm, chỉ dùng một bàn tay vẽ nhiều thế này, nên cũng hơi mệt mỏi, người thông cảm một chút."

Thành Ngọc giơ tay phải lên che miệng ho nhẹ hai tiếng : " Thề, thề lực giảm sút ?"

Dạ Hoa đang rửa bút chợt dừng lại một chút, ta thấy cây bút lông bằng bạch ngọc trong tay hắn đã gãy thành hai đoạn.

Khụ khụ, nói sai rồi.

Cục bột cũng thực ngốc nhìn Thành Ngọc đầy khờ dại, khe khẽ nói : " Thề lực giảm sút là sao vậy ? Có phải là tuy phụ quân ôm được a Ly, lại không thể ôm nổi mẫu thân hay không ?"

Ta cười gượng hai tiếng, từ từ lui lại mấy bước. Mấy bước kia còn chưa kịp lui hẳn, đột nhiên thấy trời đất xoay chuyển. Đến lúc định thần lại, thấy mình đã bị Dạ Hoa nhắc lên vai.

Ta đã bị chấn kinh rồi.

Hắn nhẹ nhàng quay sang phân phó Thành Ngọc : " Người thu dọn mấy thứ trên bàn này, sau đó dẫn a Ly về tầm điện của nó nghỉ ngơi."

Thành Ngọc túm tay áo vâng dạ, cục bột giơ đôi bàn tay nhỏ bé lên bịt mắt, la lên hái hoa tặc, hái hoa tặc. Thành Ngọc hoảng hồn vội vàng lấy tay bịt miệng của cục bột lại.

4

Năm vạn năm trước lúc ta có hôn ước với Tang Tịch kia, mẫu thân có dạy ta cách hành xử của một cô dâu mới, hết thấy đều căn cứ vào quy củ của Thiên Cung, nhưng lúc ở chung với Dạ Hoa lại không tuân theo quy củ của Thiên Cung chút nào, hồi trước lúc còn dây dưa với Ly Kính thì tuổi còn trẻ còn trong sáng, nên cũng chưa có kinh nghiệm chút nào đối với những chuyện trong khuê các, trong lòng ta thậm nghĩ loạn một hồi, cảm thấy việc đã đến nước này, chỉ đành lôi tập tục của Thanh Khâu nhà ta ra mà dùng.

Tam ca Bạch Kỳ nhà ta từng đưa ra một chân lý, chân lý nói đại khái thế này : "Muội muội người cứ to gan đi thẳng về trước đi, chỉ cần thấy vừa mắt lập tức ra tay, dùng dây thừng mà trói lại, dùng gậy trúc mà câu kéo, muội chỉ cần rụt rè một chút, vị ca ca trong lòng

kia, nhất định sẽ bị kẻ khác bắt mất." Tam ca của ta, huynh ấy đúng là một nhân tài, cái chân lý đầy tuy thật đơn giản nhưng lại phản ánh đúng phong cách của Thanh Khâu nhà ta.

Một hàng những cây đèn treo lủng lẳng trên đình gác hắt ánh sáng vàng vọt xuống hai người bọn ta, bước chân hần cũng thực gấp gáp, ta dựa đầu vào vai hần, mắt thấy bắt đầu rẽ qua một hành lang gấp khúc, rẽ thẳng vào Tây Ngô Cung, đầu óc ta choáng váng nói : " Trên Thiên cung bọn ngươi luôn coi trọng thể thống, ngươi vác ta như vậy, không coi thể thống là cái gì sao ?"

Hần cúi đầu bật cười nói : " Lúc nào cũng chú ý tới thể thống, khó tránh khỏi mất rất nhiều tình thú, ngẫu nhiên ta cũng muốn thử mất thể thống một lần."

Vì thế hai người bọn ta thực không có thể thống chạy thẳng một mạch về phía Tử Thần Điện của hần. Một tay hần vác kẻ bất tài bản thượng thần ta đây, mà vẫn đi lại dễ dàng, hơi thở cũng không chút thay đổi. Đám tiểu tiên nga trong điện của hần thấy cảnh tượng

này, hết thấy đều biết điều mà vôi vàng lui ra ngoài, cái nòng lui ra cuối cùng hai má đỏ ửng vẫn còn cố làm một chuyện tốt, giúp chúng ta đóng cửa lại.

Ta với Dạ Hoa làm chuyện này vốn là việc thiên kinh địa nghĩa, tiểu tiên nga mặt đỏ hồng này chắc nhìn chưa quen.

Hồi trước lúc ở Thủy Tinh Cung của Tây Hải, Dạ Hoa hẳn cực kỳ nhẹ nhàng, tối nay không biết tại sao, lại thấy hẳn có phần thô bạo.

Hắn thả ta ngã xuống giường, đầu ta gối lên cánh tay phải của hắn, tay trái của hắn ôm chặt lấy tay, tìm tới miệng của ta, cười khẽ một tiếng rồi cắn một phát. Cái cắn nhẹ của hắn này tuy không làm ta đau, nhưng ta cảm thấy không thể để hắn cứ chiếm tiện nghi như vậy được, đang lúc định cắn trả lại, môi hắn đã lướt sang bên tai ta.

Vành tai của ta bị hắn ngậm vào miệng cắn nhẹ, hơi đau một chút, một cái cắn này của hắn, làm tứ chi của ta nhất thời tê dại, ta nghe thấy chính mình rên nhẹ hai

tiếng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Hai tiếng rên này của ta cũng bởi môi của hắn đang dần dần trượt xuống, cuối cùng lại gặp phải một cái trở ngại, chính là chiếc váy đỏ trên người ta đây. Cái váy này do nhị tẩu tặng cho ta lúc tới Hồ Ly động chơi, nói là dệt bằng loại tơ gì quý lắm. Đối với kẻ không có chút hiểu biết gì như ta, cũng vẫn biết được cái xiêm y này mặc đã không dễ, cởi ra lại càng không dễ nữa. Lần này hắn chỉ còn có một cánh tay có thể cử động linh hoạt, lại có thể cởi một cách rất đúng thứ tự cái loại xiêm y không dễ cởi ra này của ta, trong nháy mắt, đám váy áo mới vừa rồi còn đang mặc trên người ta đã bị hắn vung tay, vứt loạn trên mặt đất.

Mặc dù hắn cởi xiêm y của ta thực nhanh chóng dễ dàng, nhưng đến lúc tự cởi quần áo của mình, lại lúng túng thực sự. Ta nhìn thấy ngựa mất, cuối cùng đứng dậy giúp hắn. Hắn cười nhẹ một tiếng. Tay ta vừa kéo ngoài bào của hắn ra, hắn đã tiến sát lại gần, môi quần quýt trên cổ ta, ta bị hắn dây dưa không biết làm thế nào, tay cũng mềm nhũn ra, chỉ đành cố gắng lôi kéo quần áo của hắn qua trái qua phải.

Ta không thể không bội phục bản thân mình, chỉ cần kéo mấy cái như vậy, quần áo của hắn cũng đã bị ta cởi ra sạch.

Hắn vùi đầu vào ngực ta, hôn nhẹ vào chỗ vết sẹo lúc nặng lúc nhẹ. Vết sẹo này đã lành hơn năm trăm năm nay rồi, vốn đã không còn cảm giác gì, bị hắn hôn tới tấp lên như vậy, không biết làm sao, lại làm cho ta bủn rủn từ đầu tới chân. Đáy lòng cũng rối rắm như ruột mèo, không thể nói ra cái tư vị gì, chỉ cảm thấy thực sự không nhịn nổi. Hai tay ta vòng lên ôm lấy cổ hắn, mấy sợi tóc đen xõa tung của hắn lướt nhẹ qua tay ta, vừa chạm vào đã trôi trượt qua dễ dàng, ta hơi ngừng đầu thở hắt hắt. Hắn ghé sát vào tai ta nói : " Khó chịu sao ?" tuy ngoài miệng nói với cái giọng nhẹ nhàng ngọt ngào như vậy, mà tay lại chẳng tự giác chút nào, lướt dọc theo lưng ta, hơi đắn đo một chút rồi bắt đầu trườn xuống dưới.

Thường thì tay hắn vẫn rất lạnh, không hiểu sao lúc này lại nóng bừng bừng như lửa. Ta cảm thấy những nơi hắn đang sờ, giống như rơi vào một chảo dầu, chỉ cần chạm vào một chút đã tan chảy. Môi hắn lại bắt đầu

lướt qua cằm ta, hơi nhay nhay nhẹ một chút. Ta cố mím môi cố kiềm lại tiếng thở dốc càng ngày càng nặng nề, cảm thấy trong cơ thể như có một cái gì đó đâm chồi nảy lộc, trong nháy mắt trưởng thành thành một cây đại thụ che kín trời.

Cây này bao trùm lấy ta giống như cái người kia cuốn lấy chặt chẽ

Môi hắn lướt dọc theo cằm chuyển dần về phía khóe miệng của ta, nhẹ nhàng miết lấy môi ta, đột nhiên lại cắn lấy môi dưới, buộc ta phải hé miệng ra. Ta bị hắn dây dưa không chịu nổi, hung hăng tấn công trở lại, tiên hạ thủ vi cường, vuron đầu lưỡi luồn vào trong miệng hắn. Hắn hơi sững sốt trong giây lát, cánh tay lập tức mơn trớn xuống dưới thắt lưng của ta, chỉ miết nhẹ một cái, ta lập tức run lên vì kích thích, đầu lưỡi cũng quên không tiếp tục hoạt động, đến lúc tỉnh lại, đã bị hắn tấn công ngược trở lại rồi.

Hai bên dây dưa qua lại làm ta thực sự bị hun nóng, lại không biết khúc đạo đầu này của hắn muốn kéo dài tới bao lâu, đợi khi đầu lưỡi của hắn rời khỏi miệng ta,

liền không khỏi lên tiếng thúc giục : " Người ... người... nhanh một chút" lời vừa thốt khỏi miệng, cái âm điệu mềm nhũn kia làm ta cũng tự phát hoảng.

Hắn ngẩn người, cười đáp : " Tay của ta không cử động được, Thiên Nhi, nàng nhích lên một chút."

Thanh âm trầm đục này của hắn lại thực sự dễ nghe, ta như bị mắt hoa đầu choáng, trong đầu trắng xóa như một nồi cháo, liền y theo lời hắn, hơi nhích lên một chút.

Lúc hắn từ từ tiến vào, tay ta ôm chặt lấy hắn, móng tay cắm sâu vào da thịt hắn, hắn hừ một tiếng ra vẻ bức bối, ghé sát vào tai ta khe khẽ nói : " Ngày mai lập tức cắt móng tay ngay cho ta."

Hồi xưa, lúc ở phạm giới mở hàng thầy tướng số, những lúc rảnh rỗi không có khách, trừ lúc xem một số tiểu thuyết rẻ tiền, thỉnh thoảng ta cũng kiếm một vài cuốn kinh thư đứng đảnh xem qua. Có một cuốn chánh kinh có viết : "phát hồ tình, chi hồ lễ"*, nói rằng cái chuyện yêu đương này tuy phát sinh do tình cảm, nhưng

cuối cùng cũng dừng lại ở đạo đức lễ nghi. Thập sư huynh ngồi cạnh ta, thấy vậy liền nói rằng, cái kẻ phạm nhân mà đưa ra lý lẽ này đúng là một kẻ điên. Ta cũng thực đồng ý với hắn. Bản thượng thân ta mười vạn tám ngàn năm cũng chưa bao giờ gặp được một chuyện đào hoa, nếu lúc nào cũng tự kiềm chế, khác nào tự hành xác.

Sau đó ta dựa sát vào người Dạ Hoa, hắn nghiêng người nhẹ vuốt ve tóc ta, không biết đang nghĩ gì. Ta cảm thấy khoảng trống rỗng trong não kia cũng chẳng thanh tĩnh hơn, vẫn đặc quánh.

Mê man hồi lâu, giữa đám sương mù mờ mịt, đột nhiên lại nhớ tới một việc trọng đại.

A di đà phật, tứ ca nói cũng không sai lắm, ta là kẻ trong vạn năm nghìn người may ra mới có được một, quả thật đúng là một kẻ sơ sinh đoảng vị. Ta lên Cửu Trùng Thiên chăm sóc Dạ Hoa, chăm sóc lâu như vậy, nhưng cái việc trọng đại đáng lẽ phải nói ngay cho hắn thì quên sạch sẽ.

Ta xoay người một cái nhóm dậy, tì lên ngực Dạ Hoa, nhìn chằm chằm vào mắt hấn nói : " Còn nhớ lúc ở Tây Hải ta nói muốn từ hôn với ngươi hay không ?"

Người hấn đột nhiên cứng đơ, hơi sụp mắt xuống, nói : " Nhớ"

Ta liền chồm qua hôn nhẹ hấn một cái, chớp mũi kề sát chớp mũi hấn, nói : " Cũng tại lúc đó ta không hiểu rõ lòng mình, những lời nói đó ngươi cũng đừng để trong lòng, hiện giờ hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt, đương nhiên không cần từ hôn, ừm, lúc ta ở Tây Hải thời gian rảnh rỗi có xem lịch, ngày mừng hai tháng chín cưới gả tốt, động thổ tốt, giết mổ, hiến tế, tóm lại là ngày lành làm gì cũng tốt, ngươi có muốn trực tiếp nói với ông nội Thiên Quân của ngươi, rằng hai chúng ta cử hành hôn lễ vào ngày mừng hai tháng chín không ?"

Mí mắt hấn đột nhiên nhướng lên, đôi con ngươi đen tuyền phản chiếu hình bóng nửa khuôn mặt của ta, một lúc lâu sau, giọng khản đục hỏi lại : " Mới vừa rồi, nàng nói cái gì ?"

Ta tự ngẫm nghĩ lại một lúc, cũng cảm thấy mình chẳng nói cái gì không đúng cả, ừm, có lẽ tuân theo quy củ của Thiên cung nhà bọn họ, nếu Dạ Hoa tự ra mặt đến thương nghị với Thiên Quân về chuyện hôn lễ của bọn ta, có vẻ như không ra thể thống cho lắm chẳng ?

Ta nghĩ nghĩ một chút, liền quay sang nhìn mặt hắn nói : " Ừm, là do ta không lo lắng chu toàn mọi việc, chuyện này nếu để người tự làm sợ có vẻ không được trang trọng cho lắm, bằng không để ta tới chỗ phụ thân, mẫu thân, dù sao chuyện thành thân giữa hai chúng ta cũng là một chuyện lớn, hay để cho người lớn nói mới thỏa đáng hơn."

Ta vừa nói xong những lời này, đột nhiên trên người đã bị đụng mạnh, chỉ thấy hắn hung hăng ôm lấy ta, ta liền khẽ rên một tiếng. Hắn nhẹ nhàng ôm ta vào lòng, dừng lại một lúc lâu, sau đó mới nói : " Nói lại một lần nữa, rốt cuộc là nàng muốn ta làm gì ?"

Ta hơi ngạc nhiên. Ta muốn hắn làm cái gì, mới vừa rồi không phải đã nói rõ rồi sao ? Đang muốn tiếp tục nói thêm một lần nữa, trong đầu đột nhiên lóe lên một tia

sáng. Khụ khụ, Dạ Hoa hẳn bây giờ, chỉ sợ là hẳn cô tình bắt ta phải thốt ra miệng những lời tự đáy lòng chẳng ?

Những sợi tóc đen dài của hẳn xõa tung xuống người ta, đôi mắt đen thẫm như mặt nước hồ, như phảng phất có ẩn chứa hoa đào trong đó, mặt ta ửng hồng lên, những câu nói chập chờn trên đầu lưỡi, vốn định kiềm chế, lại không hiểu bị cái gì mê hoặc, không chút lưu ý đột nhiên thốt ra. Ta đáp : " Ta yêu ngươi, lúc nào ta cũng muốn ở chung một chỗ với ngươi."

Hắn không nói năng gì.

Nữ tử ở Thanh Khâu bọn ta luôn thẳng thắn như vậy, có một nói một, có hai nói hai, nhưng từ nhỏ Dạ Hoa đã lớn lên ở Cửu Trùng Thiên, có phải là, hẳn không thích ta nói mấy câu này thực dễ dàng mà không chút nào ập ứng chẳng ?

Ta đang rối rắm, hẳn trầm mặc trong chót lát, đột nhiên xoay người đặt ta xuống dưới, cả người áp chặt trên người ta. Ta cố gắng ôm chặt sống lưng hẳn, cả

người bị hấn cuốn lấy chặt chẽ. Hấn cắn nhẹ vành tai ta, giọng kìm nén cúi đầu nói : " Thiển Nhi, sinh cho ta thêm một hài tử nữa." Ta chỉ thấy trong đầu nổ bùng một tiếng, máu huyết toàn thân lập tức chạy ngược lên tai. Bên tai giống như vừa ăn phải một quả ớt, cực kỳ cay nồng. Ta cảm thấy những lời này có điếm gì đó không đúng, nhưng nhất thời không phát hiện ra nó không đúng ở chỗ nào.

Một đêm này lúc chìm lúc nổi, ước chừng tới tận lúc Mão Nhật Tinh Quân tỉnh giấc mới có thể ngủ một chút. Trong đời ta lần đầu tiên hiểu rõ mùi vị của mấy chữ đêm xuân ngắn ngủi.

5

Lúc ta tỉnh dậy, trong điện vẫn tối đen, Dạ Hoa vẫn ngủ rất say. Vừa tỉnh giấc đã có thể nhìn thấy hấn, ta cảm thấy thực hạnh phúc.

Ta hơi hơi nhích về trước một chút, để có thể nhìn rõ khuôn mặt tuấn tú của hấn. Khuôn mặt của hấn rất giống Mặc Uyên sư phụ của ta, ta chưa mất đi cái cảm

giác nhận lầm hấn làm Mạc Uyên, bây giờ nhìn kỹ lại, cũng thấy có một chút bất đồng. Ví dụ như đôi mắt của Mạc Uyên cũng không đen thẫm như hấn, cũng không giống trầm tĩnh như đáy nước giếng hấn.

Khuôn mặt thường ngày của Mạc Uyên, ta nếu nhìn vào chỉ thấy rất trang nghiêm không thể không tôn sùng, trong khi đó với vẻ mặt hàng ngày của Dạ Hoa, mấy dạo gần đây ta hay nhìn, chỉ thấy làm ta tim đập chân run khôn cùng.

Ta chăm chú nhìn mặt hấn hồi lâu, nhìn một lúc con buồn ngủ lại bắt đầu ập tới. Ta thấy hấn đang ngủ say, liền xoay người định ngủ thêm chốc lát, đã thấy tay hấn lập tức luồn vào trong người. Ta cả kinh. Hấn vẫn nhắm nghiền mắt, nói : " Nàng nhìn trong chốc lát cũng không sao, nhìn chán thấy mệt mỏi thì cứ dựa vào trong lòng ta nằm thêm chút nữa, góc tường chung quy cũng không âm áp bằng trong lòng ta."

Tai ta lại đỏ rục lên, ngượng ngùng cười hai tiếng, nói : " Trên mặt ngươi có một con muỗi, khụ khụ, ta đang muốn bắt nó hộ ngươi, ngươi lại nói như vậy, làm

nó bị động bay mất rồi."

Hắn ừ một tiếng, nói : " Không sai, nhưng nếu nàng vẫn còn sức để giúp ta đuổi muỗi thì.." chỉ động một cái đã ôm ta tới trên người hắn : " hay là thêm một trận nữa nhỉ?"

Bàn tay của ta đặt trên vai hắn, cố gắng không đè nặng hắn quá, một bàn tay vuốt mũi nói : " Thực ra thì vẫn muốn ngủ tiếp, có điều trên người thấy dính dính nhớp nháp, cũng không thể ngủ được, tốt nhất kêu bọn họ mang hai chậu nước vào, chúng ta rửa ráy qua loa rồi ngủ tiếp."

Hắn liền nhóm dậy khoác tạm cái áo bào xuống giường, gọi tiểu tiên nga lấy nước.

Qua một đêm này, ta thấy thương thể trên người Dạ Hoa ước chừng cũng đã đỡ hơn nhiều, cũng thoải mái hơn một chút, cân nhắc xem nên những loại thuốc bổ vẫn bỏ trong nước trà của hắn hàng ngày, cũng nên giảm bớt đi một chút.

Cái hôn ước kia của ta và Dạ Hoa, bất quá lúc Thiên Quân hạ chỉ chỉ tặng một ít quà, chưa có sính lễ. Ta đã rơi vào lưới tình, liền sắp xếp ngày lành để phụ thân ngầm đi thúc giục Thiên Quân, thúc giục hẳn nhanh chóng tuyển ngày nạp lễ, ừm, đương nhiên tốt nhất là chọn ngày mừng hai tháng chín.

Hiện giờ Dạ Hoa cũng không còn bao nhiêu tu vi, ta sợ lúc hẳn kế vị Thiên quân phải chịu chín đạo thiên lôi, tám mươi một đạo hoang hỏa. Từ xưa đến nay bất kỳ người nào kế nghiệp Thiên quân cũng đều phải chịu kiếp nạn này, ta muốn cùng hẳn thành thân nhanh chóng một chút, đến lúc đăng cơ ta có thể chịu hộ hẳn. Như tu vi trên người ta đây, mặc dù lúc phong ấn Kinh Thương cũng giảm sút không ít, nhưng nếu chỉ chịu mấy đạo thiên lôi với hoang hỏa kia, thì chắc cũng đỡ được. Nhưng tới lúc đó làm thế nào để có thể lừa Dạ Hoa, giữ không cho hẳn xuất hiện, mới thật là vấn đề. Dạ Hoa hẳn không dễ lừa chút nào giống như hồi ta còn trẻ tuổi.

Ta nghĩ rất nhiều, sau khi tắm rửa xong liền dần dần chìm vào giấc ngủ, vốn tưởng rằng từng chuyện từng chuyện một đã được sắp xếp thỏa đáng, lại không ngờ

lúc tỉnh dậy, buổi nói chuyện với Dạ Hoa lại phá hỏng những dự tính này của ta.

Hắn ôm ta vào trong lòng, rầu rĩ nói, ngày mừng hai tháng chín là không thể được, đại hôn của hai kẻ bọn ta đây, phải hoãn lại ít nhất là hai tháng.

Hai tháng này, hắn phải hạ phạm lịch kiếp.

Cái kiếp nạn này, cũng không tránh khỏi quan hệ tới bốn con mãnh thú kia.

Năm đó sau khi phụ thân bị mấy con súc sinh kia làm cho bị thương, ta có phần không muốn thấy bọn chúng. Tự xét lại chính mình, ta cũng nhận thấy ta đúng là kẻ nhỏ mọn, bây giờ mới cảm thấy được, một phen không muốn gặp bọn chúng này, không muốn gặp cũng thực đúng đạo lý.

Vì rằng tuy Dạ Hoa phụng lệnh Thiên Quân đi Doanh Châu phá hủy Thần Chi Thảo, nhưng Thiên Quân cũng không hề cho phép hắn giết bốn đại mãnh thú do phụ thân lưu lại kia. Phụ thân về hồn độn nhiều năm như

vậy, cho dù chỉ mấy cái chén mấy cái đĩa, cũng được Thiên tộc bọn họ rước lên Cửu Trùng Thiên, càng không nói tới mấy con mãnh thú có tới nửa phần thần lực của phụ thân.

Dạ Hoa đi hủy Thần Chi Thảo, là một việc công đức, nhưng chém bốn con mãnh thú trông coi Thần Chi Thảo kia, lại tính là phạm tội, công tội bù trừ cho nhau, vẫn chưa bù đủ, liền bắt hắn hạ phạm trần lịch kiếp để trừng phạt.

May mà mười triệu phạm thế trong ba nghìn thế giới, chỗ phạm giới mà Thiên Quân lão nhân chọn cho Dạ Hoa, thời gian của nó lại cực kỳ khác biệt so với thời gian ở tứ hải bát hoang bọn ta. Một ngày ở chỗ bọn ta, bằng một năm ở chỗ bọn họ. Cho nên mặc dù Dạ Hoa đi luân hồi chuyển thế chịu sáu mươi năm sinh tử kiếp, cũng bất quá chỉ xa ta có hai tháng mà thôi.

Nhưng dù chỉ xa Dạ Hoa có hai ba tháng, trong lòng ta cũng không chịu nổi. Ta vẫn không biết được tình cảm của ta đối với Dạ Hoa như thế nào cho tới tận lúc này, cái tâm tư trong lòng ta lúc này đây, ta cảm thấy

vừa ngọt ngào vừa phiền muộn.

Đại khái là ta với Dạ Hoa năm nay cũng bất lợi như năm xưa, không có phúc được hưởng cái sự tốt lành là ở kề một chỗ. Nghĩ tới chuyện này, ta hít một hơi dài, có phần hiu quạnh.

Dạ Hoa nói : " Nàng đồng ý chờ ta hai tháng sao ?"

Ta giơ ngón tay lên tính toán, nói : " Đầu tháng tám người hạ phàm giới, ở tại phàm giới tới hai tháng liền, ừm, vậy dời hôn kỳ tới tháng mười đi, tiết tháng mười, hoa đào đã nở, cũng là thời điểm tốt" nghĩ nghĩ một chút lại lo lắng nói : " Mặc dù đối với ta chỉ ngắn ngủi hai tháng, nhưng với người cũng tận một đời dằng dặc, mệnh cách mà Ti Mệnh Thiên Quân viết người đã xem qua chưa ?"

Cái mệnh cách mà Ti Mệnh viết cho Nguyên Trinh kia, ta có hân hạnh được đọc qua, vẫn cực kỳ hâm mộ tài viết văn đầy thuyết phục của hắn.

Ta chịu sự ủy thác của Thiểu Tân, đến phàm giới

sửa đổi sơ sơ mệnh cách của Nguyên Trinh, không khỏi làm hỏng một vở kịch mà Ti Mệnh khổ công dàn dựng ra, không biết trong lòng hắn có thầm ghi sổ nợ hay không. Nếu chỉ vì vậy mà hắn đem sổ nợ này tính trên người Dạ Hoa, an bài ra một cuộc tình tay ba tay tư... ta chợt thấy lạnh cả người.

Dạ Hoa khẽ cười một tiếng, hôn nhẹ lên tóc mai của ta, nói : " Mệnh cách lúc ta hạ phàm giới này cũng không phải do Ti Mệnh viết, Thiên Quân với một số Thiên Tôn đã thương nghị, ra lệnh cho Ti Mệnh Tinh Quân để trắng mệnh cách của ta, nhân duyên thế nào, tự căn cứ vào bản thân của ta đi"

Ta hơi thả lỏng một chút, nhưng để phòng ngừa, liền chân thành dặn dò : " Chuyến này ngươi hạ phàm giới lịch kiếp, mặc dù uống vong tình thủy trong điện của Diêm Vương, nhưng cũng không được cưới bất kỳ nữ tử nào." Hắn không nói gì, ta do dự trong chốc lát, cuối cùng nói : " Thực ra ta cũng không lo lắng quá, chỉ sợ, ha ha, chỉ sợ ngươi lịch kiếp lần này lại chuyển sang kiếp khác, cho nên ta không thể không lo lắng cẩn thận. Ngươi, ước chừng ngươi cũng hiểu rõ, con người của ta

cũng không phải kẻ thông hiểu đại nghĩa, trong ánh mắt không dung nổi một hạt cát.”

Hắn vuốt nhẹ mấy sợi tóc ở tai ta, vuốt ve mặt ta nói : " Hiện giờ chẳng có bóng dáng gì của hoa đào, thế mà nàng đã bắt đầu ăn dấm chua rồi sao ?"

Ta ngượng ngùng ho nhẹ hai tiếng, ta tin ở tình cảm của Dạ Hoa, cho dù hắn có chuyển sang kiếp khác cũng vẫn có thể nhớ rõ ta, đương nhiên ta không cần phòng ngừa chu đáo như vậy. Có điều tiên nhân hạ phàm giới lịch kiếp, vẫn có một số quy củ biến thái, bắt tiên nhân lịch kiếp phải uống một chén vong tình thủy, quên sạch những chuyện trước kia, đợi tới khi trở về chỗ cũ mới có thể hồi tưởng lại hết.

Hắn vuốt ve tóc của ta, cười nói : " Nếu ta trót chạm phải một đóa hoa đào trở về, nàng sẽ đối xử như thế nào ?"

Ta nghĩ ngợi một chút, cảm thấy đây đúng là thời điểm nói mấy câu răn đe, liền hơi cúi mặt xuống, giả vờ nói bằng giọng đầy xót xa : " Nếu có thời điểm đó, ta liền

đoạt lấy người lại, mang về Thanh Khâu, giam ở trong Hồ Ly động, ngày ngày người chỉ có thể thấy mình ta, lúc dùng bữa cũng chỉ thấy có mình ta, lúc xem sách cũng chỉ thấy ta, lúc vẽ tranh cũng lại chỉ có mình ta."

Hai mắt hấn sáng rực lên, vuốt nhẹ mấy sợi tóc đang toán loạn trên trán ta, hôn lên chót mũi của ta một cái, nói : " Nàng nói như vậy, ta thật mong bây giờ nàng đã đoạt ta lại, mang về."

Rằm Trung thu, ngày mười lăm tháng tám, rượu hoa quế nấu năm trước trên Cung Quảng chôn cũng đã lâu, Hằng Nga ra lệnh chặt cây đào rượu lên, tặng mỗi người ở trên ba mươi sáu tầng trời một bình. Ta cầm bình này tới Tây Ngô Cung, cùng Dạ Hoa uống hai chén, xem như đưa tiễn hấn xuống hạ giới.

Nguyên ta muốn đi theo bên cạnh hấn, nhưng hấn không đồng ý, chỉ kêu ta quay trở về Thanh Khâu chờ hấn.

Dạ Hoa không muốn ta đi theo, chắc là sợ lúc ở phạm giới ta lại che chở hấn, phá lệ sử dụng phép thuật,

phản phê chính mình. Nhưng ta cảm thấy rằng chỉ cần giảm bớt chút đau khổ cho hấn, cho dù là bị pháp thuật phản phê một vài lần thì cũng có sao. Cuối cùng tính toán giả vờ trở lại Thanh Khâu một lần, cho hấn yên tâm, đợi sau khi hấn uống Vong Tình Thủy chuyển thể đầu thai, ta mặt dày một chút, đến tìm hấn đi.

Yêu một người sẽ thành thế này, lúc nào cũng chỉ muốn cho người mình yêu sung sướng một chút, chỉ cần người mình yêu vui vẻ, thì chính mình mới vui vẻ. Đây đúng là tác dụng diệu kỳ của tình yêu, mặc dù chịu muôn vàn khổ sở, nhưng nếu trong lòng người ấy vẫn có mình, thì đau khổ đến nghiêng trời lệch đất đi chẳng nữa, bất quá chỉ là một sự dày vò ngọt ngào mà thôi.

Ti Mệnh Tinh Quân tặng cho ta một mối nhân tình, chỉ chỗ Dạ Hoa lịch kiếp cho ta.

Lịch kiếp đời này của Dạ Hoa, là đầu thai vào một nhà thư hương vọng tộc ở Giang Nam, thúc bá tổ phụ đều giữ chức vị quan trọng trong triều đình.

Ti Mệnh tâm trí bùng bùng, nhiệt liệt tán thưởng,

nói căn cứ vào kinh nghiệm viết mệnh cách đã nhiều năm của hấn, hài tử xuất thân trong gia đình như thế này tương lai tất sẽ kế tục y bát của bậc cha chú, chỉ bằng một cây bút có thể hô mưa gọi gió trong triều đình, mà lấy bản thân Dạ Hoa từ trước tới nay, sinh vào đây thực phù hợp.

Nhưng ta cũng biết loại thế gia đại tộc ở phạm giới này cực kỳ chú ý tới thể thống, dạy dỗ hài tử có nề nếp, cực không thú vị, mà hài tử được giáo dưỡng trong nề nếp ra cũng không thú vị, không bằng những hài tử sinh trưởng nơi thôn dã hoạt bát nhu thuận. Dạ Hoa vốn không hoạt bát lắm, ta cũng không mong hấn chuyển thế vào một thân thể có tính tình biến đổi quá lớn, chỉ lo lắng thời thơ ấu của hấn tại thế gia kia, chỉ sợ không có nhiều vui vẻ.

Dạ Hoa đầu thai vào nhà họ Liễu cũng là vọng tộc một phương, đại thiếu phu nhân của nhà Liễu gia cũng không thua chị kém em, sinh ra hấn là một trưởng tôn, gọi là Liễu Ánh, tự Chiếu Ca. Ta cũng không thích cái tên này lắm, cảm thấy nó vãn vẻ quá, chẳng chút phù hợp với tư thế oai hùng mạnh mẽ của Dạ Hoa.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 22

uống thêm một chén trà cho nhuận giọng, sau đó cấp tốc chạy tới Thập Lý Đào Lâm của Chiết Nhan, muốn mặt dày xin thêm chút đan dược của lão.

Bất quá đi được nửa đường, đã thấy Chiết Nhan cười mây bay tới, phía sau là Tứ Ca cười Tất Phương.

Bọn hắn dừng phất lại trước mặt ta.

Hai mắt Tứ ca hào quang lấp lánh, nói : " Tiểu Ngũ, đại để là hôm nay mọi có thể đạt được ước nguyện suốt bao nhiêu năm rồi. Bọn ta vừa vội vàng trở về từ Tây Hải, đêm qua Diệp Ung hẳn lẫn lộn một đêm, sáng nay Chiết Nhan sử Truy Hồn Thuật truy hồn của hắn, phát

hiện ra hôn phách của Mặc Uyên đã không còn ở trong nguyên thần của Diệp Ung nữa rồi. Chúng ta đang định tới Viêm Hoa Động xem thử, Mặc Uyên đã ngủ bảy vạn năm, chắc chọn ngày hôm nay là ngày lành, cuối cùng cũng tỉnh lại."

Ta nhất thời ngơ ngẩn, sau một lúc lâu vẫn chưa tỉnh lại. Rốt cuộc đến lúc ta định thần trở lại, ta thấy loáng cái chính mình đã kéo chặt tay của Tứ Ca, lắp bắp nói mấy câu : " Sư, sư phụ tỉnh rồi sao ? Người đã tỉnh rồi sao ?"

Tứ ca gật đầu, lại nhíu mi nói : " Túi của muội rơi xuống đám mây rồi kìa"

Ta vốn biết Mặc Uyên không quá ba tháng có thể tỉnh lại, bấm ngón tay tính thử, từ lúc Diệp Ung uống đan dược cho tới nay chưa đầy hai tháng, thời gian ngắn như vậy, mà người có thể tỉnh lại sao. Người thực sự tỉnh lại rồi sao ?

Bảy vạn năm, trong vòng bốn biển, tám cõi, ta chỉ ở Thanh Khâu, mặc dù không chịu cảnh sinh linh đồ thán

thiên địa hôn ám, nhưng cũng thấy Thanh Khâu bị đại hạn bảy trăm bảy mươi chín lần, thấy tòa động phủ của nhà Chúc Âm kia mỗi trăm năm lại nhích một trượng, rớt cuộc từ bên kia núi chuyển sang thành hàng xóm của Hồ Ly động. Bảy vạn năm, coi như nửa đời của ta. Ta dùng nửa đời này chỉ chờ đợi duy nhất một sự kiện, đó là chờ sự phụ lão nhân gia người tỉnh lại. Bây giờ, rớt cuộc người đã tỉnh lại rồi.

Chiết Nhan ở bên cạnh cúi đầu thờ dài : " Thật cũng không uổng công tiêu tử Dạ Hoa kia chiết tu vi toàn thân."

Hai mắt ta có phần cay xè gật gật đầu.

Tứ ca cười nói : " Ta có nghe Chiết Nhan nói cái chuyện về Dạ Hoa kia, hẳn cũng thật là một kẻ si tình. Nhưng thời vận của muội cũng không tốt lắm, vừa mới trả lại ân tình cho Mặc Uyên, lại thiếu nợ Dạ Hoa. Mặc Uyên muội còn có thể dùng máu huyết suốt bảy vạn năm ở trong tim để trả, chứ bốn vạn năm tu vi của Dạ Hoa kia, muội tính làm sao ?"

Ta rút chiết phiến ra che che khóe mắt đã bắt đầu cay cay, trả lời huynh ấy : "Cuối cùng ta với Dạ Hoa sẽ kết thành vợ chồng. Ta nghĩ rằng đã là vợ chồng ân ái ái, ai vay ai trả, cũng không cần phân định rõ ràng."

Chiết Nhan đứng giữa đám mây cười một tiếng, nói : " Tới lúc này người mới có thể thấu triệt mọi thứ rõ ràng."

Tất Phương khe khẽ chúc mừng ta, ta dạ một tiếng, còn tạ ơn hẳn một câu.

Chiết Nhan và Tứ ca đi trước, ta chuyển mây bay phía sau. Chuyện của Dạ Hoa tạm thời chậm lại một chút, lúc trước khi ta bái sư học nghệ ở Côn Luân, chẳng ra thể thống gì cả, chưa bao giờ thể hiện hiếu đạo của kẻ làm đệ tử đối với Mặc Uyên. Sau này lúc ta đã hiểu biết, muốn tìm cách báo hiếu, thì cũng là lúc người đã nằm ở Viêm Hoa Động mất rồi.

Lần này Mặc Uyên tỉnh dậy, ta cố kìm nén cảm giác vui mừng, rất muốn để cho sư phụ nhìn thấy ta, xem đệ tử nhỏ nhất này của người trong những năm qua, đã

trầm tĩnh hơn bao nhiêu, để người thấy vui mừng.

Tiểu Thập Thất rất khá.

Cũng bởi lúc ta làm đệ tử của Mặc Uyên, ta là một nam đệ tử, nên đang định biến ảo thành bộ dáng Ti Âm năm đó, lại bị Chiết Nhan giơ tay ngăn lại, nói : "Với tu vi của Mặc Uyên, sớm đã biết ngươi là một người con gái, không vạch trần thân phận của ngươi cũng bởi nể mặt mũi phụ thân mẫu thân của ngươi, ngươi còn tưởng là mình lừa được hẳn suốt hai vạn năm sao ?"

Ta liền thu chiết phiến lại, cười nói : " Nói cũng phải, phép thuật của mẫu thân kia lừa được mười sáu sư huynh ta còn được, nhưng ta cũng hoài nghi, lừa nổi sư phụ lão nhân gia người thì cũng hơi miễn cưỡng."

Ba người bọn ta tới gần Phong Di Sơn, ta giành đi trước hạ mây, nguyệt quế nở rộ lưng chừng núi, hương thơm ngào ngạt khắp núi rừng.

Tháng tám tiết trời vào thu, ta tiến thẳng vào Viêm Hoa động.

Trong đám sương mù lượn lờ, ở cuối động, chính là cái giường mà Mặc Uyên đã ngủ say bao năm.

Thời khắc quan trọng như vậy, nhãn tình của ta chợt mơ hồ, ta vội vàng giơ tay lên quệt vội, mu bàn tay hoen đầy nước.

Trên giường kia thấp thoáng bóng một người đang ngồi.

Ta bước vội mấy bước qua đó.

Người đang ngồi dựa vào giường kia, đúng là, vị sư phụ Mặc Uyên đã ngủ say bao nhiêu năm của ta.

Người đang ngẩng đầu nhìn cái bình cắm mấy cành hoa dại ở bên cạnh. Vẻ mặt ấy, tư thái ấy, giống hệt như bảy vạn năm trước không chút thay đổi, làm ta lệ rơi lã chã.

Bảy vạn năm trước, sư huynh đệ bọn ta thay nhau quét dọn phòng ở của Mặc Uyên, ta vẫn có thói quen tốt, thường trưng ở trong phòng một bình hoa nhỏ. Mỗi khi Mặc Uyên nhìn thấy như vậy, đều cười khen ngợi ta.

Lúc đó mỗi khi ta thấy nụ cười tán dương này của người, lại có cảm giác thực tự hào.

Tiếng động do ta gây ra này làm kinh động người, người quay đầu lại, chống tay vào má nhìn ta, nở một nụ cười thanh đạm nói : " Tiểu Thập Thất ? Ừm, quả nhiên là Tiểu Thập Thất. Lại đây để sư phụ xem thử, mấy năm nay, người tiến bộ thế nào rồi ?"

Móng tay ta bấm chặt vào da thịt, nghe thấy tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực, chợt thấy khóe mắt nóng lên, hơn run run bước qua đó, kêu khẽ một tiếng sư phụ, trong chớp mắt như trăm vạn thứ vạn xoắn vào nhau, vừa thương cảm vừa sung sướng.

Người đỡ lấy ta, nói : " Sao lại có vẻ như muốn khóc vậy, ừm, bộ xiêm y váy áo này cũng không tệ"

Chiết Nhan rẽ đám sương mù bước vào, có Tứ ca theo sau, cười nói : " Người đã ngủ bảy vạn năm rồi, bây giờ mới tỉnh."

Viêm Hoa động cũng khá lạnh, ta hắt xì một cái, bị

Tứ ca lòi ra khỏi động. Chiết Nhan và Mặc Uyên một trước một sau cũng thông thả bước ra theo.

Năm đó trên Côn Luân, mười sáu vị sư huynh trước ta, ngoại trừ Cửu sư huynh Lệnh Vũ là do Mặc Uyên mang về nuôi, mười lăm sư huynh khác cũng thuộc những gia tộc có vai vế trong Thiên tộc. Bảy vạn năm trước sau khi Mặc Uyên ngủ say, nghe nói mấy sư huynh tìm ta mấy ngàn năm, không có kết quả, sau đó nhất nhất đều bị người nhà gọi về, bọn họ đều đã đi theo con đường riêng của mình.

Tứ ca từng lặng lẽ tới Côn Luân thăm một lần, lúc trở về buồn rầu nói, Côn Luân người đông nhiệt náo năm đó, bây giờ chỉ còn có Lệnh Vũ và mấy tiểu đồng tử trông nhà, thật đáng tiếc, đáng tiếc.

Ta cũng không biết nếu Mặc Uyên người hỏi ta chuyện về Côn Luân, ta phải đem cái sự tình này ra nói như thế nào bây giờ.

Ta lo lắng không yên suốt đường trở lại Hồ Ly động.

Không ngờ chuyện đầu tiên người hỏi lại không phải là chuyện về Côn Luân.

Người ngồi ở trong Hồ Ly động, Mê Cốc pha một bình trà mang lên, ta rót cho mỗi người bọn họ một chén, thừa lúc ta đang bận châm trà, người có hỏi Chiết Nhan : " Trong mấy năm nay lúc ta ngủ say, người có từng gặp qua một hài tử, trông vẻ bề ngoài không khác gì ta không ?"

Bình trà trong tay ta, không để ý, hơn phân nửa nước trà rót thẳng lên đầu gối của Tứ ca.

Tứ ca cố chịu đau nhe răng ra cười với ta, cố chịu đựng mà rữ rữ nước đi.

Nhiều năm ở tứ hải bát hoang như vậy, ta chỉ gặp duy nhất một người có vẻ ngoài xấp xỉ Mặc Uyên, người này chính là vị hôn phu Dạ Hoa của ta.

Mặc dù vẻ ngoài của Dạ Hoa và Mặc Uyên có phần giống nhau, mới đầu ta tuy có thấy kỳ quái một chút, nhưng vẫn không cảm thấy giữa hai bọn họ có quan hệ

gì.

Ta chỉ cảm thấy ước chừng nam tử trưởng thành
rốt cuộc cũng chỉ đạt tới dáng vẻ như thế này, suy cho
cùng Dạ Hoa mỹ mạo cực hạn, đương nhiên sẽ có vẻ
ngoài như thế này.

Nhưng nghe giọng điệu của Mặc Uyên, thì hai
người bọn họ, cũng không chỉ có quan hệ sơ sơ, mà
khéo còn là quan hệ rất mật thiết.

Ta lập tức vênh tai lên nghe ngóng, Chiết Nhan cười
lên hai tiếng, liếc nhìn ta một cái, nói : " Chắc chắn có
một người như vậy, hơn nữa người này còn có quan hệ
với tiểu đồ đệ của ngươi."

Mặc Uyên quay đầu lại liếc ta một cái, mặt ta bắt
đầu phùng phùng đỏ rực. Tình trạng này có điểm giống
với một tiểu uyên ương đang muốn định chung thân với
tình lang, lại không may mắn bị một vị muội muội phá
đám, bị muội muội đem chuyện phong nguyệt mách cho
cha mẹ giữa đám đông, vì thế, ta cũng thấy ngượng
ngùng.

Chiết Nhan nháy mắt lia lia với ta. Thấy mắt lão sắp bị vộp bẻ tới nơi, liền làm bộ thông dong nói : " Người mà sư phụ nói này, ha ha, chắc là hôn phu của đồ đệ, ha ha, là thái tử đời này của Thiên tộc, ha ha ha ha"

Bàn tay đang cầm chén trà của Mặc Uyên đột nhiên ngừng lại, cúi đầu uống một ngụm thanh giọng, sau một lúc lâu, mới không chút thay đổi sắc mặt nói : " Thật có mắt chọn nương tử. " rồi ngẩng đầu nói : " Vị hôn phu của ngươi tên là gì ? Sinh ra lúc nào ?"

Ta thành thật trả lời.

Người bắm ngón tay tính một hồi, rồi mới từ tốn uống một ngụm trà, nói : " Tiểu Thập Thất, đệ đệ đồng bào của ta, thế mà đã bị ngươi lừa bắt mất."

Ta như bị sét đánh ngang tai hét lên : " Sao ?"

Nhìn thoáng qua, không chỉ có mình ta, ngay cả Chiết Nhan và Tứ ca, vốn là những người hiểu sâu biết rộng, cũng trợn mắt há mồm, đều trông như bị sét đánh.

Mặc Uyên xoay xoay chén trà, nói : " Không trách

được nếu bọn người kinh ngạc thế, ngay cả ta cho tới lúc phụ thân đi về cõi hư vô mới hiểu rằng, năm đó tuy mẫu thân chỉ sinh ra một mình ta, nhưng thực ra ta lại còn có một vị đệ đệ đồng bào."

2

Mặc Uyên nói, chuyện này chắc phải kể từ lúc mẫu thân bắt đầu mang trong người hai huynh đệ bọn họ.

Có nói một năm nọ, bốn cây cột chống trời bị gãy, Cửu Châu bị sụt lở, mẫu thân vì sửa lại bốn cây cột lớn này, nên bị động thai khí. Nên đến lúc sinh, chỉ có thể bảo trụ đứa lớn chứ không thể bảo trụ cả đứa nhỏ. Phụ thân thấy có lỗi với tiểu nhi tử, nên đã cố gắng lưu giữ lại tiểu hồn phách vốn phải phi diệt trong thiên địa, dưỡng ở trong nguyên thần của mình, cũng muốn xem thử cơ duyên với số trời, làm cho tiểu nhi tử một cái tiên thai, để cho hắn sống lại. Phụ thân giành một nửa pháp lực làm tiên thai, có điều đã dùng mọi cách mà hồn phách của tiểu nhi tử cũng không tỉnh lại. Phụ thân liền hóa tiên thai này thành một quả trứng lấp lánh kim quang, giấu ở sau núi Côn Luân, đợi khi hồn phách của tiểu nhi tử tỉnh

lại sẽ mang về dùng.

Có điều thiên mệnh trên người, không đợi hồn phách của tiểu nhi tử của bọn họ tỉnh lại, cả mẫu thân và phụ thân đều song song về cõi hư vô.

Trước khi phụ thân về cõi hư vô, mới đem chuyện này ra nói cho Mặc Uyên nghe, lại tách hồn phách của tiểu nhi tử ra khỏi nguyên thân, ủy thác cho Mặc Uyên nuôi dưỡng. Mặc Uyên nhận hồn phách của thân huynh đệ, cũng giống như phụ thân, liền nuôi dưỡng ở trong nguyên thân của mình. Thương hải tang điền, tang điền thương hải, hồn phách của vị bào đệ do Mặc Uyên dưỡng ở trong nguyên thân vẫn không thể tỉnh lại.

Mặc Uyên nói : " Đại để là lúc ta lấy nguyên thân tề Đông Hoàng Chung, cuối cùng hấn cũng tỉnh lại. Hiện giờ ta có thể tỉnh dậy, cũng nhờ lúc hồn phách của ta bị phi diệt, có hấn hao tâm tổn sức thu thập từng mảnh hồn phách tàn mác của ta. Ta mơ hồ có một chút ấn tượng, có một tiểu đồng tử ngồi cạnh thu thập hồn phách của ta, thu thập bảy tám ngàn năm, đã thu thập được một nửa, lại có một đạo kim quang lướt qua động phủ của

bọn ta, cuốn hấn đi mất. Sau khi hấn đi rồi, ta chỉ còn cách tự mình thu thập, cũng nhiều bất tiện, tốc độ cũng chậm lại. Theo lời của mấy người bọn người thế này, bây giờ hấn đã là thái tử của Thiên tộc, đoán là khi đó vị phụ nhân của Thiên tộc đi qua Côn Luân, nuốt nhầm cái trứng mà phụ thân giấu năm đó, tiên thai sinh ra trong bụng vị phụ nhân, mới kéo hấn đi mất."

Chiết Nhan cười giương hai tiếng, nói : " Thảo nào ta nghe nói lúc tiểu tử Dạ Hoa kia sinh ra, có bảy mươi hai con chim ngũ sắc múa lượn suốt tám mươi một ngày, ráng lành ở phương Đông rực rỡ suốt ba năm, hóa ra hấn đúng là bào đệ của người."

Lúc mới vừa nghe được tin này, ta như bị sét đánh ngang tai, cũng bởi chưa bao giờ nghĩ rằng tới có một ngày có thể có mối quan hệ thân thiết như thế với Mặc Uyên. Bây giờ nghe người kể lại ngọn nguồn câu chuyện này, ta lại càng tiến thêm vào một cảnh giới kinh hãi mới, thậm chí còn cảm thấy vẻ ngoài kia của Dạ Hoa, đúng thật là bào đệ của Mặc Uyên.

Sách sử của Cửu Trùng Thiên có ghi lại rõ ràng

rằng, Phụ thân chỉ có một con trai là Mặc Uyên. Từ đó có thể thấy được rằng, mấy viên thần quan viết sử đều là mấy kẻ không tin được. Tin vào những loại sách sử này, thì thà tin vào những mệnh cách do Ti Mệnh kia nhận quá không có việc gì làm viết ra còn hơn.

Mặc Uyên muốn đi nhìn Dạ Hoa thử một chút, nhưng người vừa tỉnh lại, nếu muốn khôi phục được tu vi như ngày xưa, thì cần nghiêm túc bế quan tu dưỡng vài năm. Ta lo lắng xương cốt toàn thân của người chưa được linh hoạt lắm, nếu vội vàng đi phạm giới ngay sợ ảnh hưởng tới sự tu dưỡng, liền cố tình tìm qua loa một cái cớ, hứa hẹn rằng chừng nào sức khỏe của người hồi phục, sẽ dẫn Dạ Hoa tới trước mặt người.

Trong Viêm Hoa Động dù linh khí khá thịnh, nhưng lại quá mức thanh bản, không thích hợp để Mặc Uyên bế quan. Người chỉ một lòng một dạ nghĩ tới việc trở lại động phủ hàng năm vẫn bế quan ở phía sau núi Côn Luân kia, mặc dù ta cũng không nguyện ý để người nhìn thấy dáng vẻ tiêu điều vắng vẻ hiện nay của Côn Luân, nhưng giấy cũng không gói được lửa, rốt cuộc người cũng không tránh khỏi thương tâm. Thương muộn

không bằng thương sớm, uống qua hai tuần trà, ta liền cùng Mặc Uyên quay lại Côn Luân. Chiết Nhan và Tứ ca rảnh rồi chẳng có việc gì làm, cũng đi theo, Tất Phương cũng tiện thể theo luôn.

Năm người bọn ta cưỡi ba đụn mây bay thẳng tới Côn Luân, Tứ ca từng nói cảnh tượng ở trên Côn Luân kia cũng thập phần đáng tiếc.

Ta hít một hơi thật sâu.

Trên con đường nhỏ dẫn từ trên núi xuống có rất nhiều tiểu thần tiên ngồi túm tụm thành từng nhóm, mây tía rắng lạnh xen lẫn với nhau ở một chỗ, cũng bởi nửa tòa tiên sơn trời quang mây tạnh, tiên khí quán quýt khắp nơi, làm người ta biết chắc chắn rằng nó là một tòa tiên sơn.

Ha ha, lúc trước ta học nghệ suốt hai vạn năm, Côn Luân vẫn luôn thu liễm, bất quá chỉ qua bảy tám vạn năm, nó lại có thể phô trương như thế này sao ?

Tất Phương chở Tứ ca, cụp móng hạ xuống, chọn

một tiểu tiên trông có vẻ trung thực để thỉnh giáo.

Tiểu thần tiên chớp chớp mắt nói : " Ta cũng không biết tại sao, vốn là ta đi ngao du qua đây, trên đường nghe nói có một đỉnh núi có long khí quán quýt chung quanh suốt ba bốn ngày liền, rất nhiều tiên hữu tới xem náo nhiệt, ta liền chạy thẳng tới đây xem. Chuyện này cũng không mất công, long khí kia, thực làm người ta phải tấm tắc, không phải long khí bình thường nha, trông thật là đẹp mắt, ta đã ngồi đây thưởng thức tới hai ngày liền rồi. Ngươi thả cho con chim này đi bắt sâu một lát đi, xuống dưới ngồi xem cùng ta, đại khái là ngươi cũng có phúc ra phết, nơi này của ta vẫn còn một chỗ, hai chúng ta ngồi chung là được "

Tứ ca cảm ơn, từ chối hảo ý của tiểu thần tiên kia, trầm ngâm không bình luận gì quay trở lại, hơi ho nhẹ một tiếng nói : " Không sao cả, bọn họ ngưỡng mộ phong thái của Côn Luân, nên tới đây để triều bái. "

Chiết Nhan cũng túm tay áo ho nhẹ một tiếng, trên mi mắt lấp lánh vẻ chế nhạo cười cợt, nói với Mặc Uyên : " Côn Luân vốn là một bộ long cốt ở trên đỉnh tiên sơn.

Chắc là nó phát hiện ra người đã trở lại, long khí phần chân nghênh tiếp, hấp dẫn không ít tiểu tiên thiếu kiến thức ở quanh đây.”

Mặc Uyên sắc mặt không chút thay đổi nhẵn nhẵn khóe miệng.

Vì không muốn quấy rầy đám tiểu thần tiên ngồi kín nửa tòa núi xem náo nhiệt này, năm người chúng ta đều ẩn thân tiến vào sơn môn. Cửu sư huynh cũng hơi bảo thủ một chút, cấm chế ở sơn môn suốt mấy vạn năm tới nay, cũng chẳng thèm sửa đổi chút gì mà vẫn để y như cũ.

Vốn ta cho rằng hôm nay chỉ có thể thấy Lệnh Vũ, nhưng vừa bước chân vào cửa núi, mới bước được khoảng chục bước đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho nhảy dựng lên. Mười sáu vị sư huynh của ta mặc nguyên đạo bào theo đúng giai phẩm năm đó, búi tóc theo kiểu đạo nhân, chia thành hai hàng đứng ở bên cạnh thạch đạo.

Cổ thụ trong viện vẫn là cây Sa La Song do mấy vị

phật đà ở Tây Phương phạm cảnh mang đến tặng khi tới đây dùng trà. Mười sáu vị sư huynh của ta chấp tay đứng nghiêm trang ở dưới tàng cây sa la, giống như họ đã đứng đó suốt bảy vạn năm trời.

Đại sư huynh dẫn đầu, đôi mắt đỏ kè, quỳ sụp xuống đất, run run nói : " Mấy ngày trước đây Cửu sư đệ có gửi thư cho bọn đệ tử, long khí ở Côn Luân ngập trời, thỉnh thoảng lại có tiếng rỗng ngâm, không biết là dấu hiệu gì, chúng đệ tử vội vàng ngày đêm trở về, mặc dù nghĩ rằng có thể đây là điềm lành chứng tỏ sư phụ lão nhân gia người sắp trở lại, nhưng lại không dám tin. Hôm nay lúc ở trong điện, cảm thấy tiên khí của người ở ngoài cửa núi, chúng con vội vàng chạy ra, lại không kịp tới sơn môn nghênh tiếp người, người đi bảy vạn năm trời, cuối cùng đã trở lại." Dứt lời, đã khóc nức nở. Khuôn mặt của huynh ấy tuy còn trẻ, nhưng cũng nhiều tuổi lắm rồi, lại khóc lóc thảm thiết như vậy, làm cho mọi người cũng thấy sống mũi cay cay. Mười lăm vị sư huynh còn lại cũng nhất nhất quỳ xuống khóc không thành tiếng. Thập lục sư huynh Tử Lan lại càng khóc lóc thảm thiết hơn.

Đôi mắt của Mặc Uyên sẫm lại, nói : " Để các người phải chờ lâu, đứng hết cả lên đi, vào trong phòng rồi nói."

Buổi nói chuyện này, đầu tiên các vị sư huynh khóc lóc một lúc, khóc xong, lại kể lại rằng năm đó bọn họ đã làm thất lạc kẻ bắt tài là bản thượng thần tại hạ, Ti Âm Thần Quân.

Nhắc tới ta, đại sư huynh tỏ vẻ đau đớn khôn cùng. Năm đó vốn là ta bỏ thuốc cho bọn họ, lại trộm mang tiên thể của Mặc Uyên đang đem chạy khỏi Côn Luân. Những sai lầm này của ta huynh ấy chẳng nhắc tới một chút, chỉ có nói không thể chăm sóc ta, làm ta bị thất lạc, là lỗi của huynh ấy. Mấy năm nay huynh ấy vẫn không ngừng tìm kiếm ta, lại biệt vô âm tín, chắc ta đã lênh ít dữ nhiều. Huynh ấy tuy là Đại sư huynh mà không làm tròn trọng trách của mình, ngay cả tiểu sư đệ cũng không trông coi được, thỉnh sư phụ trách phạt thật nặng.

Ta đang đứng dựa vào Tứ ca ở bên cạnh, nghe huynh ấy nói như vậy, không kịp suy nghĩ vội vàng buột

miệng nói : " Ta không lành ít dữ nhiều gì cả, ta vẫn sống vui vẻ êm đẹp, bất quá chỉ đổi cách ăn mặc mà thôi, ta chính là Ti Âm."

Các vị sư huynh đều choáng váng, Đại sư huynh lão đảo ngã nhào xuống đất, ngừng lại hồi lâu, mới đứng dậy ôm lấy ta khóc lóc đầy chua xót : " Cửu sư đệ nói trong lòng đệ cũng có một đoạn ác mộng đoạn tụ, năm đó nhị vương tử của quý tộc kia tới lừa đệ, ta tưởng đã đánh cho hắn một trận tuyệt hẳn cái mộng đó rồi, lại vẫn không thể kịp thời ngăn chặn được giấc mộng đó của đệ, Thập Thất thật đáng thương, bây giờ quả nhiên đệ đã trở thành một kẻ đoạn tụ, lại còn là loại đoạn tụ thích mặc đồ nữ nữa chứ."

Tứ ca không nhịn nổi phá lên cười ha hả.

Ta cố gắng chịu đựng những giọt nước mắt bi thương này nói : " Đại sư huynh, huynh nhìn kỹ mặt của ta xem, thế này mà là nam mặc đồ nữ sao ?"

Thập sư huynh đẩy Đại sư huynh đang lúng túng ra nói : " Trước kia đệ không chịu cùng tắm với bọn ta, hóa

ra là vì nguyên nhân này, hóa ra thập thất đệ vốn là một người con gái."

Tứ ca kéo dài âm thanh nói : " Nàng là một nữ .. nhân.. xinh .. đẹp"

Ta đá cho huynh ấy một cước.

Từ trước giờ đại sư huynh vốn không như vậy, quả nhiên càng nhiều tuổi, càng đa sầu đa cảm.

Từ sau khi ta rời đi, trong bảy vạn năm, các vị sư huynh đều tự xây dựng nên những sự nghiệp vĩ đại.

Mười sáu vị sư huynh này, lúc còn trẻ cũng không ra gì, ta đi theo bọn họ, dù không đến nỗi lên cây trộm trứng chim xuống sông bắt cá, nhưng lại học cách chơi bời lêu lổng đánh chó chọi gà, lại học cưỡi ngựa gheo hoa, uống rượu thưởng xuân cung đồ, mấy chuyện này ta đều thực hành thực thành thạo, lại còn dối sư phụ xuống phạm giới nói nhăng thiên địa, còn tự cho mình là loại phong lưu ngàn năm khó gặp.

Làm ta thành như vậy, không thể không tính tới

công lao của mười sáu vị sư huynh của ta. Nhưng đám sư huynh làm ta trở thành cái dạng người như vậy, hiện giờ, mấy người bọn họ nhất nhất đều thành tài. Lúc ông trời an bài số mệnh của bọn họ, chắc đều ngủ gật hết tron.

Nhưng ông trời ngủ gật như vậy lại làm ta thực thoải mái, mà sư phụ lão nhân gia người cũng thực thoải mái.

Sau một lúc chuyện trò thoải mái, trong lỗ tai ta đã đầy những thông tin về sự nghiệp vĩ đại của mấy vị sư huynh, chứng kiến sự nghiệp hiển hách của họ ta có phần buồn rầu, thậm so sánh lại mình, cái cảm giác chán nản bất lực lại bắt đầu ào ào nổi dậy.

Tứ ca chỉ cầm bút đứng bên cạnh ghi vội vàng, thỉnh thoảng vỗ tay hét lớn : "Truyền kỳ, truyền kỳ", cái cảm giác buồn rầu này, phần nào làm cho ta có cảm giác thật thất vọng.

Thập sư huynh liền an ủi ta : " Đệ, à, muội là một người phụ nữ, ha ha, một nữ nhân xinh đẹp, nữ nhân

xinh đẹp không cần kiến công lập nghiệp làm gì, muội muội của bọn ta cả ngày chỉ nghĩ tới việc gả cho một nhà chồng thật tốt, thập thất muội cũng chỉ kiếm một nhà chồng tốt gả tới là viên mãn."

Thập lục sư huynh cười hì hì nói : " Lấy tuổi tác hiện giờ của Thập Thất, không cần nói tới nhà chồng, chỉ sợ đã có mấy hài tử rồi ấy chứ, đúng rồi, khi nào thì dẫn phu quân tới ra mắt các vị sư huynh. Lấy dung mạo phẩm tính của muội như vậy, cũng không biết gả cho một vị phu quân như thế nào ?"

Những câu này của huynh ấy đúng là động tới nỗi đau của ta, ta lau lau mồ hôi trên trán, lúng túng cười gượng hai tiếng, nói : " Nói quá rồi, đã có đâu, tháng sau là lễ thành hôn của ta, đến lúc đó mời các huynh uống rượu"

Mặc Uyên vẫn ngồi bên cạnh vừa suy nghĩ vừa lắng nghe, hai chữ "uống rượu" vừa từ miệng ta thốt ra ngoài, chén trà trong tay người đột nhiên chao mạnh một cái, nửa chén nước sánh ra ngoài. Ta vội vàng chạy lên lau vội đi. Chiết Nhan ho nhẹ hai tiếng.

Cửu sư huynh Lệnh Vũ trông coi Côn Luân cũng thực cẩn trọng, một tháng trời Tứ ca không về Hồ Ly động, bụi bặm trong phòng huynh ấy chắc phải dày nửa tấc. Thế mà bảy vạn năm trời ta chưa từng đặt chân lên lại Côn Luân, gian sương phòng ngày xưa lúc ta còn làm đệ tử vẫn thường ngủ kia, không dính tới dầu chỉ một hạt bụi. Ta có phần xấu hổ, nằm ở trên giường, trần trọc lăn lộn.

Người ngủ cách vách chính là thập lục sư huynh Tử Lan. Ta nghe thấy huynh ấy gõ vào vách tường nói : " Thập Thất, muội đã ngủ rồi sao"

Ta hừ nhẹ một tiếng bằng giọng mũi, đánh tiếng rằng chưa ngủ. Có điều thanh âm này cũng chẳng lớn hơn tiếng muỗi kêu là bao nhiêu, ta cho rằng huynh ấy chắc không nghe được, liền lên tiếng trả lời : " Chưa ngủ"

Huynh ấy dừng lại trong chốc lát, thanh âm lọt qua vách tường vọng tới mấy chữ : " Bảy vạn năm nay, vì sư

phụ, muội cũng phải khổ nhiều"

Trong những ấn tượng mà ta còn lưu giữ, vị thập lục sư huynh này chỉ thích châm chọc ta, thích làm những việc trái ngược hẳn với ta. Ta nói đông, đương nhiên huynh ấy chỉ tây, ta nói giáp tốt, tất nhiên huynh ấy sẽ vạch ra đủ thứ để nói rằng giáp không đáng một đồng. Những lời mà huynh ấy vừa thốt ra bây giờ, ta không thể không nghi hoặc trong lòng, rốt cuộc huynh ấy có phải thập lục sư huynh của ta hay không, liền cao giọng hỏi :
" Huynh có phải Tử Lan hay không ?"

Huynh ấy im lặng trong thoáng chốc, hừ một tiếng :
" Bảo sao bao nhiêu năm như vậy mà muội không gả cho ai được."

Quả nhiên huynh ấy chính là Tử Lan

Ta cười ha hả hai tiếng, cũng không so đo với huynh ấy, chỉ nằm trên giường tiếp tục trở mình.

Ta sống tới từng này tuổi rồi, mặc dù trong lòng có đủ thứ chuyện phải ăn năn, nhưng lúc nằm trên cái

giường đơn sơ ở Côn Luân này, lại cảm thấy những chuyện đáng ăn năn trong quá khứ lại không phải là chuyện đáng tiếc nuối. Ánh trăng dịu dịu chiếu vào, ngoài cửa sổ cũng không có cảnh gì đặc biệt.

Nhị ca thường cho rằng cảm giác tự biết đủ sẽ mang lại khoái lạc cho mình. Từ trước tới giờ ta vẫn không hiểu nổi cái gì gọi là đủ. Cảm thấy biết đủ cứ như là quên mất cả những vui vẻ, cho nên hàng ngày vẫn sống thực hồ đồ bừa bãi. Cho tới bây giờ, ta mới hiểu được, quên hay không bắt quá chỉ là một sự tự lừa gạt mình để cầu lấy những ngày tháng yên vui. Chỉ cần thấy đủ mới làm cho người ta cảm thấy vui vẻ phóng khoáng một cách chân chính. Thả lỏng tâm một cách chân chính, yên vui đó mới đáng gọi là yên vui. Nghiền ngẫm lại những điều này, trong nhất thời, ta cảm thấy mình viên mãn thật sự, lại gấp gấp muốn nói ngay cho Dạ Hoa nghe một chút. Nhưng bây giờ ước chừng là Dạ Hoa cũng không thể hiểu được những lời mà ta muốn nói này. Tầm giờ này, chắc hẳn mới chỉ khoảng một tuổi mà thôi. Ừm, không biết lúc hẳn tròn một tuổi trông như thế nào nhỉ? Đôi mắt hẳn có lạnh lùng giống như bây giờ

không ? Cái mũi của hắn có cao thẳng giống như bây giờ không ? Ừm, cũng không biết là trông có giống cục bột bây giờ không.

Ta nghĩ rất nhiều, dần dần thiếp vào giấc mộng.

Không biết cái chuyện Mặc Uyên đã trở về truyền ra ngoài bằng cách nào, sáng sớm ngày thứ hai, từ trên trời cho tới dưới đất, phàm là những kẻ tu tiên, đều biết được rằng thượng thần viễn cổ chương quản ti chiến tranh đã trở lại.

Lại nghe thiên hạ đồn rằng, Mặc Uyên đầu đội mũ đạo màu tím, thân mang Huyền Tinh Giáp, chân vận hài cong, tay cầm Hiên Viên Kiếm, trong lòng ôm một vị tiểu nương tử yếu điệu, giờ Mùi ngày mười sáu tháng tám, uy phong ngạo nghễ tiến tới đỉnh Côn Luân. Lúc Mặc Uyên người dừng ở đỉnh Côn Luân, toàn bộ núi non dọc theo dãy Côn Luân đều bị chấn động ba bận, chim thú ngừng mặt lên trời bái lạy, mà ngư long trong nước cũng trôi lên kinh hỉ rơi lệ.

Những lời đồn đại này không biết dựa vào cái gì,

làm mười bảy huynh đệ bọn ta đều hoảng sợ rơi lệ.

Tử Quan, Huyền Tinh Giáp, hài công cùng Hiên Viên Kiếm đúng là trang phục Mặc Uyên mặc lúc xuất chinh, có điều bảy vạn năm qua vẫn đặt ở chính sảnh trong cung của chúng ta ở Côn Luân để chúng đệ tử triều bái. Còn vị tiểu nương tử yếu điệu kia, ta với Tứ ca cân nhắc hồi lâu, cảm thấy chắc là kẻ bất tài bản thượng thân ta.

Những lời đồn vô căn cứ này, lại truyền khắp bát hoang làm chúng thần đều hay biết, vì thế mà từng đoàn từng đoàn lũ lượt tới triều bái.

Mặc Uyên người vốn tính rằng ngày thứ hai sau khi về Côn Luân liền bế quan tu dưỡng, cứ vậy, liền tạm thời lùi lại vài ngày.

Đám tiểu thần tiên tới bái kiến cũng không có gì thực đặc biệt, có lúc được Đại sư huynh và Nhị sư huynh dẫn tới trước mặt Mặc Uyên nói mấy câu, có lúc lại chỉ ở tiền thính uống hai ngụm trà, nghỉ ngơi một chút rồi lại đi. Chỉ có vị thanh niên tới vào giữa trưa ngày thứ

ba mới có chút bất đồng.

Vị thanh niên này vận áo bào trắng, vẻ ngoài văn vẻ thanh tú, dáng vẻ cũng thực hòa nhã. Lúc Mặc Uyên nhìn thấy hắn, vẻ mặt vốn lãnh đạm đột nhiên ngẩn ra.

Vị thanh niên vận bạch y có thể tới yết kiến Mặc Uyên, nhưng cũng không hành lễ, chỉ nhướng mắt nhìn về nơi xa xăm, nói : " Lâu lắm không gặp thượng thần, thấy thượng thần vẫn như trước. Lần này Trọng Dẫn tới Côn Luân, chỉ vì đêm qua tử tử báo mộng cho ta, nhờ ta chuyển một câu tới thượng thần, tử tử của ta." hắn cười cười, nói : " tử tử nói nàng chỉ có một mình, thực sự cô tịch."

Ta gọi đồng tử vẫn hầu hạ bên người thất sư huynh lại, kêu hắn mang cho vị Trọng Dẫn vận bạch y kia thêm một ly trà.

Mặc Uyên không nói gì, vẫn tiếp tục chống tay đỡ lấy đôi má xanh xao.

Chiết Nhan liếc Mặc Uyên một cái, rồi quay sang

nói với Trọng Duẫn : " Trọng Duẫn tiểu đệ, người nói đùa hay sao, tử tử của người đã tan thành tro bụi đến mười vạn năm nay rồi, lại có thể báo mộng cùng người sao ?"

Trọng Duẫn nổi giận trừng mắt nói : " Thượng thần Chiết Nhan hiểu lầm Trọng Duẫn rồi, quả thật Trọng Duẫn chỉ tới truyền đạt những lời của tử tử, không bao hàm trong đó bất kỳ ý nghĩa gì. Ta căn bản không muốn phí công, chỉ cảm thấy tử tử lúc trong mộng cũng thực đáng thương, nên không đành lòng, hôm nay mới tới Côn Luân. Thượng thần Chiết Nhan nói tử tử của Trọng Duẫn đã tan thành tro bụi, nên không thể báo mộng cho Trọng Duẫn. Nhưng có phải thượng thần Mặc Uyên đang ngồi đây lúc trước cũng bị độn đại là tan thành tro bụi, hiện giờ lại có thể quay lại, thì tử tử của ta mặc dù cũng tan thành tro bụi, hồn phách không biết đang lưu lạc phương nào, có thể báo mộng cho ta, lại có vấn đề gì sao ?"

Dứt lời cúi thấp người hành lễ, rồi tự đi ra khỏi chính sảnh.

Nhìn thấy Trọng Duẫn kia đi khuất, Chiết Nhan mới niệm phật một câu.

Mặc Uyên đi từ trên chỗ ngồi xuống, không nói gì cả, thong thả đi về phía sau viện. Ta dợm đi theo nhìn thử, đã bị Chiết Nhan ngăn lại.

Vẻ mặt nhị sư huynh đầy khổ sở, nói : " Sư phụ cứ vậy đi mất rồi, nếu vẫn có tiên hữu đến triều bái, thì làm thế nào ?"

Chiết Nhan phiến muộn ngừng đầu nhìn trời, nói : " Thì cứ mời đi tiền thính uống trà, uống đủ rồi thì mời về. Ừm, trà còn đủ không ?"

Ta lập tức tính lại, gật đầu nói : " Đủ dùng, đủ dùng"

Ta vẫn cảm thấy sự phụ Mặc Uyên của ta, người vốn là một người trong quá khứ xảy ra rất nhiều chuyện. Hết thấy mọi thứ đều chẳng sai, quả nhiên sư phụ cũng là một người có quá khứ.....

Nghe đôi câu mà vị Trọng Duẫn mặc bạch y kia

nói, nghe có vẻ như, xa xưa kia đã từng tồn tại một đoạn lịch sử chứa đầy gió tanh mưa máu. Ta cảm thấy hơi lo lắng. Căn cứ vào đạo hiếu mà đệ tử nên tận trách, ta định sau khi chiêu đãi xong tiểu thần tiên ở tiền đình, liền tới phòng của Mặc Uyên an ủi người một chút

Ban đêm, vừa đẩy cửa phòng của Mặc Uyên ra, đã thấy người đang ngồi trầm tư trước cây đàn cổ, ánh nến vàng vọt hắt lên mặt người trông đầy vẻ tang thương. Ta đứng ngẩn người ở cửa, đôi mắt người đang nhìn chăm chú vào cây đàn cổ chợt ngẩng lên, cười nhàn nhạt nói : " Đứng ở cửa làm gì, đi vào đi."

Ta yên lặng bước qua, nguyên có ý muốn tới an ủi người, vậy mà ghen hờn hồi lâu, một câu cũng không thốt ra nổi. Cái chuyện kia của người, ta cũng chẳng biết được mấy may, nhưng theo cách nói của thanh niên vận bạch y kia, chắc chắn là một câu chuyện tình cảm phong nguyệt. Nhưng nếu là đoạn tình cảm phong nguyệt, nếu muốn khuyên nhủ, thì bình thường phải lấy cái gì ra để mở đầu.

Ta đang ngẩn người ra, chợt có tiếng đàn khe khẽ

văng vào tai. Tay phải Mặc Uyên lướt nhẹ trên cây đàn, tùy ý, nói : " Cái tật xấu hơi chút là thất thần của người mấy vạn năm cũng không thay đổi."

Ta sờ sờ mũi cười cười, cười xong lại tiến đến bên cạnh người, ra vẻ đả đọa khuyên nhủ : " Sự phụ, người đã chết rồi thì cũng không thể sống lại được, Trọng Duẩn kia chắc tưởng niệm thân tử quá, người đừng để trong lòng."

Người hơi giật mình, cúi đầu gảy nhẹ một hai âm trên cây đàn, thản nhiên nói : " Tối nay người lại đây, chính vì chuyện này sao ?"

Ta gật gật đầu.

Tiếng đàn văng ra những âm thanh hỗn loạn dưới những ngón tay người.

Người ngẩng đầu lên nhìn ta, nhìn ta một lúc lâu, lại hỏi một vấn đề không chút liên quan. Người chỉ hỏi một câu : " Người đối với hắn, có phải thật tâm hay không ?"

Ta ngẩn ra nửa ngày trời mới hiểu được rằng người

mà người muốn hỏi ở đây chính là Dạ Hoa, mặc dù cảm thấy trước mặt trưởng bối nói những câu này cũng thực ngượng ngùng, nhưng giả vờ nhăn nhó xấu hổ cũng không phải bản tính của ta, liền sờ sờ mũi thành thực trả lời : " Thật tình. Cực kỳ thực tình"

Người ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu, mới nói : " Nếu vậy thì tốt rồi, ta cũng thực yên tâm."

Không hiểu nổi, thần sắc người hôm nay có vẻ gì cổ quái, chẳng lẽ, chẳng lẽ người lo ta không giống con gái nhà người ta, không thể gả đi chỗ nào tốt ? Ta nghĩ thông đạo lý này rồi, vui vẻ trấn an người : " Sư phụ cũng không cần lo lắng, Dạ Hoa tốt lắm, hai chúng ta tâm đầu ý hợp, con đối với hắn thật tình, mà hắn đối với con cũng vậy."

Người vẫn không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói : " Đêm đã khuya rồi, thôi ngươi về phòng nghỉ đi."

sảnh nữa. Đêm đó ta đi hơn nửa đình viện để tới an ủi người, nhưng đến lúc rời khỏi phòng người, mới phát giác ra là chưa kịp an ủi người gì cả. Ta có chút áy náy. Có lẽ chuyện như vậy, chắc chỉ có thể tự bản thân cảm nhận được, người bên ngoài chung quy không nên nhúng tay vào.

Vốn dĩ không gặp được Mặc Uyên, có thể giảm bớt sự nhiệt tình của đám tiểu thần tiên lũ lượt tới triều bái, không nghĩ là bọn họ vẫn hăng hái như vậy. Từ đó cho tới về sau, thời gian đến uống trà của đám tiểu thần tiên càng lúc càng dài, lượng trà tiêu thụ cũng tăng nhiều. Tứ ca đánh giá đây là một cảm giác ganh đua bệnh hoạn. Ví dụ như trước đây ta và huynh ấy cũng thường nói rằng, chẳng có ai bì nổi với Chiết Nhan ở chỗ ăn càng nhiều đào, thì uống càng nhiều rượu. Vì thế bắt buộc phải trưng biển bố cáo, viết rõ ràng trên giấy, những thần tiên tới Côn Luân triều bái, mỗi người chỉ được uống một chung trà, cũng không được xin thêm nước. Mặc dù vậy, đám tiểu thần tiên vẫn ào ào kéo tới lớp sau nhiều hơn lớp trước, thực là hiếm thấy.

Ta giả trang người hầu trà ở đại sảnh mười hai ngày,

tối đêm ngày mười hai, rôt cuộc chịu không nổi, mới kéo Tứ ca đến dưới gốc cây táo, xin huynh ấy thay ta chùng bảy tám nén hương, để ta xuống phàm giới một chuyến, gặp Dạ Hoa một lần.

Loại táo ngọt kết trên cây đã bằng ngón tay cái, nhưng vỏ vẫn còn xanh, cũng bởi chưa tới mùa. Tứ ca hái hai quả xuống, nhắc nhắc trong tay, nói " Muội lén lút như vậy, có phải vì chuyện này, không thể cho mấy vị sư huynh của muội biết được, chê muội là kẻ nữ nhi nặng tình chăng ?"

Huynh ấy thế mà cũng có thời điem nhìn nhâm.

Ta với các vị sư huynh đồng môn cũng không có những quan hệ như vậy, bất quá ta chỉ lo lắng rằng Mặc Uyên biết bào đệ của người lịch kiếp ở phàm giới, tất sẽ đòi đi xem, phàm thế trọc khí nặng, có hại cho sự khôi phục tiên thể của người. Tứ ca nghĩ như vậy, chắc huynh ấy đoán là con gái da mặt hơi mỏng, mặc dù ta đã tới ngàn này tuổi, nhưng cũng không ngoại lệ. Nếu huynh ấy biết rằng da mặt ta dày hơn dự đoán rất nhiều, thì thực là phụ sự tín nhiệm của huynh ấy, ta thực xấu

hồ.

Tứ ca giờ ngón tay lên nói : " Nếu trông hộ muội bảy tám nén hương, thì tối nay ta khỏi đi ngủ. Nhiều lắm chỉ giúp muội một nén hương thôi. Bất quá Dạ Hoa hẳn chỉ xuống phàm giới chịu một cái kiếp số, không phải chuyện gì thực trọng đại, mà muội cũng muốn đi theo nhìn lên, xem ra dính hẳn cũng hơi nhanh đấy chứ ?"

Ta trên mặt không đổi sắc chỉ có hai tai bắt đầu đỏ ửng lên. Ngày hôm nay ra tay không đúng thời điểm, ta quên búng mắt chiều nay huynh ấy có cãi nhau với Chiết Nhan mấy câu ở góc hành lang. Có điều được một nén hương cũng làm ta thỏa mãn rồi, lập tức chạy vội ra ngoài sơn môn.

Huynh ấy ném hai quả táo đang cân nhắc trong tay vào hồ sen bên cạnh, thản nhiên nói một câu : " Nếu qua một nén hương muội còn chưa trở lại, chớ trách ca ca ta tự mình xuống dưới đó lôi muội lên." Xem chừng hôm nay Tứ ca thực sự nổi giận với Chiết Nhan.

Dải ngân hà trên đỉnh Côn Luân sáng lấp lánh, bóng

đêm đen thăm, trên phàm giới lại là ban ngày, bầu trời xanh trải ngàn dặm. Ta đứng ở bên ngoài một gian trường tư, ẩn hình, nghe thấy tiếng đọc sách sang sảng vang ra : "Thúc thúc gặp Hàn Tuyên tử, Tuyên Tử đang lo lắng mưu sinh, thúc thúc liền đưa lễ vật tới ..."*

Ta hướng theo tiếng đọc sách sang sảng, liếc mắt một cái đã nhìn thấy một hài tử mi thanh mục tú ngồi ở cuối cùng. Hài tử này mặc dù mặt mũi tính ra cũng thực xuất chúng so với những phàm nhân khác, lại có phần hơi ngây thơ, ước chừng cũng không thể hơn vẻ ngoài của Dạ Hoa được, có điều thần sắc trông có vẻ lạnh nhạt kia lại cực kỳ giống Dạ Hoa.

Tiếng đọc sách ngừng lại, vị phu tử giảng bài nhìn vào cuốn sách trong tay, nói : "Chiếu Ca, người đứng lên giảng đoạn sách này cho bọn chúng đi" Hài tử mặt mày lãnh đạm đáp một tiếng đứng dậy. Trong lòng ta khẽ run lên. Ánh mắt của bản thượng thần cũng thực tốt, đứa nhỏ này quả nhiên là Dạ Hoa chuyển thể. Ta đã biết rõ, vô luận là hấn chuyển thể thành hình dạng gì ta đều có thể nhận ra được.

Hắn giảng sách cũng thực rõ ràng rành mạch, phụ tử vuốt chòm râu dê vừa nghe vừa gật đầu liên tiếp, thần sắc có phần thay đổi, làm ta nhớ tới vẻ phong quang của Thập lục sư huynh Tử Lan năm đó.

Chuyện này cũng là một đoạn sự kiện đầy thương tâm và mất mặt. Năm đó bản thượng thân ta còn trẻ không hiểu biết, trên đầu có một đồng những sư huynh quản giáo, mỗi lúc Mặc Uyên giảng bài, ta cũng thấy chẳng có ý nghĩa gì, liền thường cùng thập ngũ sư huynh vốn rất hợp với ta truyền giấy nói chuyện, lấy đó là chuyện vui. Nhưng hai bọn ta đạo hạnh thấp, nghệ không tinh, mười lần thì có chín lần bị Mặc Uyên bắt được. Phương pháp trách phạt của Mặc Uyên từ trước tới giờ cũng không thay đổi, mỗi khi bị bắt được, đều bị bắt đứng dậy đọc một đoạn phật lý buồn tẻ dài dòng trước mặt các sư huynh. Thật đáng thương cho ta, cái đoạn Phật lý mà người chỉ định này ta cũng chẳng hiểu nó là cái quái gì, càng không thể nói tới việc đọc lâu lâu ra. Ta cứ do dự lấp bắp. Lúc này luôn luôn là Thập lục sư huynh được gọi lên, trước mặt ta sung sướng nhớ lại đoạn phật lý kia, đọc ra một cách dễ dàng rành mạch.

Kết quả là, phạm là kẻ nào có suy nghĩ, lập tức có thể liếc mắt một cái biết rằng ta là một đệ tử chậm tiến, quả thật là một đệ tử chậm tiến.

Thập ngũ sư huynh và ta đồng bệnh tương liên, chúng ta cùng thấy sự thông minh của Tử Lan làm cho người ta căm ghét, liền chỉ tay lên trời mà thề, cả đời này không bao giờ quan hệ thân mật với đám người thông minh, lại còn viết một phong thư chứng nhận in dấu vân tay đàn hoàng, chôn ở dưới gốc cây táo trên Côn Luân, để làm chứng.

Nhưng đêm hôm nay, thấy Dạ Hoa thể hiện sự thông minh như thế trên học đường, ta coi, lại thấy rất sung sướng.

Ta ẩn hình ở bên ngoài song cửa, đợi cho tới lúc bọn hắn tan học.

Hai tiểu thư đồng giúp Dạ Hoa dọn dẹp đồ đạc trên mặt bàn, đưa hắn ra cửa. Ta lẳng lặng đi theo ở phía sau, không biết làm cách nào để có thể hiện hình ra một cách tự nhiên để nói chuyện với hắn. Ta trần trọc, do dự, bần

khoảnh. Sau lưng có hai tiếng gió vun vút lao tới, theo bản năng ta phát tay áo một cái, hai hòn đá nhỏ đang bay vút tới lập tức chuyển hướng, nện bộp bộp vào một gốc cây cổ thụ bên đường.

Tiếng động làm Dạ Hoa quay lại, bốn hài tử choai choai hét lên một tiếng, bỏ chạy. Vừa chạy vừa đồng thời đọc một bài đồng dao, bài đồng dao này chỉ có bảy câu, chính là :

"Gạo thời quý, dầu thời quý, Liễu gia sinh một nhóc tàn phé.

Kiếp trước gây nghiệt kiếp này thường, thiên đạo luân hồi ai thềm thương.

Cho dù thân đồng biết nhiều đi, một kẻ tàn phé có ra gì.

”**

Trong đầu ta như bị một tiếng sét chấn động oanh một tiếng, lại giương mắt nhìn cánh tay phải của Dạ Hoa.

Thiên quân mục nội nhà nó chứ. Dạ Hoa là cháu ruột của lão, thế mà lão cũng ác độc nhẫn tâm cho được, lúc chuyển thế cũng không cho hắn một thân thể hoàn hảo, cánh tay phải kia của Dạ Hoa chỉ có tay áo, rõ ràng, rõ ràng là hoàn toàn trống rỗng.

Hai tiểu thư đồng của Dạ Hoa trong lòng chỉ muốn bảo vệ chủ, muốn chạy đi đuổi theo mấy thằng nhóc, bị kêu dừng lại. Ta nhớ lại mấy thằng nhóc kia, hình ảnh lướt qua trong đầu, rõ ràng là mấy đứa nhóc cùng trường với Dạ Hoa. Là người từng trải, tâm tư của bọn chúng đương nhiên ta thấu triệt, phân nửa là do không chịu nổi kỳ tài ngút trời trong lớp học của Dạ Hoa, vì thế mới sinh ra ghen tị. Nhưng ghen tị thì ghen tị, cứ yên yên lặng lặng ở bên cạnh thì được rồi, lại cố tình chế ra cái bài đồng dao như vậy thì thực là độc ác. Hừ, mấy thằng nhóc chậm tiến như vậy, tương lai đến lúc chịu khổ, mới hiểu được sự hồ đồ vô liêm sỉ năm đó.

Tay trái Dạ Hoa túm lấy tay ảo phải trống rỗng đang phát phơ, hơi nhú nhú mào, không nói gì, tiếp tục xoay người đi về phía trước. Hết thấy thu vào trong mắt ta, làm tim ta nhói lên, chỉ hận không thể lập tức hiện thân

ra, chỉ sợ bị bọn họ thấy được, chỉ có thể nuốt nghẹn nỗi chua xót vào lại trong lòng.

Ta đi theo từ lúc hoàng hôn cho tới khi đêm buông xuống, vẫn không tìm ra thời cơ thích hợp để hiện thân trước mặt Dạ Hoa. Hai tiểu thư đồng kia lúc nào cũng theo sát hần, làm ta hết sức bức mình. Đến giờ Tuất một khắc Dạ Hoa lên giường, hai tiểu thư đồng hậu hạ hần cởi áo đi ngủ, sau khoảng nửa chén trà nhỏ, cuối cùng cũng ngáp dài đi ngủ nốt.

Ta thở phào một hơi, hiện hình, ngồi ở bên cạnh giường của Dạ Hoa, nương theo ánh trăng bên ngoài cửa sổ, đầu tiên chăm chú ngắm nhìn hần, sau đó mới giơ tay ra cách một lần chần lay hần tỉnh. Hần ừm một tiếng, trở mình, nửa ngồi nửa nằm dờ mơ dờ tình hỏi : " Có chuyện gì vậy ?" Đến lúc nhìn thấy kẻ đang ngồi trước mặt không phải thư đồng của hần mà lại là ta, hần sững sốt vô cùng. Hần ngậy người nhìn ta, sau một lúc lâu, mới nhắm mắt lại tiếp tục nằm xuống, trong miệng lẩm nhẩm mấy câu : " Hóa ra là đang nằm mơ."

Trong lòng ta thoáng run lên mấy tiếng, vội vàng lại

lay tỉnh hẳn, trước khi hẳn mở miệng đã vội vàng nói mấy câu chặn trước, hỏi hẳn : " Người có biết ta không ?" Trong lòng ta vốn biết nhất định là hẳn không thể biết được, cái câu nói vừa rồi nhất định là thuận miệng nói lúc vừa bị lay tỉnh, nhưng trong lòng không khỏi có một chút mong chờ, bất quá cố gắng hỏi thử một câu.

Quả nhiên hẳn đáp : " Không biết" rồi nhú nhú mày, chắc là cơn buồn ngủ đã tan bớt, ngậy người hồi lâu, mới nói : " Không phải ta đang nằm mơ sao ?"

Ta lấy từ trong tay áo ra một viên dạ minh châu, nương theo ánh sáng, giơ tay vuốt nhẹ khuôn mặt hẳn, cười nói : " Người nghĩ đây chỉ là một giấc mộng sao ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hẳn dần dần đỏ bừng lên

Ta nhất thời kinh hãi. Dạ Hoa sau khi chuyển kiếp, lại có thể có vẻ thẹn thùng như thế sao ?

Ta liền nhích lại gần hẳn hơn một chút, sau mỗi lần nhích này, mặt hẳn lại càng hồng hơn một chút. Vẻ ngoài của Dạ Hoa như vậy ta chưa bao giờ thấy qua,

cảm thấy thực sự lạ lẫm, lại đến ngồi sát trước mặt hắn, hắn vội vàng lùi sát vào góc tường, khuôn mặt mồm mĩm trắng nõn đã đỏ bừng, mà vẫn cố gắng ra vẻ bình tĩnh nói : " Người là ai ? Vì sao người lại chui vào trong phòng ta ?"

Hồi trước ta có xem qua một cuốn tiểu thuyết, trong đó có một nữ tinh là Bạch Thu Luyện yêu một vị thiếu niên công tử tên là Mộ Nguyệt, tương tư thành bệnh, kết quả là đang đêm đến gặp, thành một chuyện phong lưu. Thấy Dạ Hoa như vậy, trong lòng ta chợt nổi lên cảm giác muốn trêu ghẹo, liền che mặt ra vẻ buồn rầu, nói : " Thiếp vốn là một tiểu tiên ở Thanh Khâu, mấy ngày trước xuống phàm giới du xuân, hâm mộ tư thái của lang quân, trong lòng không ngừng tưởng niệm tới lang quân, thậm chí tiêu tụy vì lang quân, tương tư thành bệnh, đặc biệt đến đây cầu lang quân một đêm vu sơn." Cuối cùng lại làm bộ xấu hổ liếc hắn một cái. Nói xong những câu này quả thật ta cũng rùng mình mấy trận, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của hắn kia, ta cho rằng ta diễn rất khá.

Hắn ngây người ngẩn ngơ. Sau một lúc lâu, sắc mặt

đỏ bừng lên, che tay áo ho nhẹ mấy tiếng, nói : " Có điều, so với ngươi ta mới chỉ mười một tuổi thôi"

.....

Một nén hương thời gian qua rất nhanh. Dạ Hoa chuyển thế so với hần lúc bình thường thú vị hơn rất nhiều. Xem ra Liễu gia ở phạm thể nuôi dưỡng dạy dỗ hài tử, phương pháp đúng hơn một chút so với cách giáo dưỡng của Thiên Quân ở trên Cửu Trùng Thiên. Ta cũng thấy thoải mái hơn một chút.

Ta vẫn chưa nói với hần chuyện gì mà nhân quả của kiếp trước, cho đến giờ hần vẫn tin rằng ta là một kẻ ngẫu nhiên bị phong thái của hần làm khuynh đảo, một vị tiểu tiên động phạm tâm âm thầm nhớ thương lưu luyến hần. Bất quá chi ngạc nhiên rằng mình mới chỉ mười một tuổi, làm sao có thể làm khuynh đảo một nữ thần tiên đã dậy thì, hơn nữa mình lại bị tàn phế mất một tay.

Kết quả là quá trình thuyết phục hần hết sức gian khổ.

Ta mong mỗi hấn có thể dễ bị lừa gạt giống hài tử bình thường, nhưng lần này hấn đầu thai vào một thần đồng, tương lai chắc là một vị tài tử. Những kẻ tài tử như thế này càng khó bị thuyết phục so với những người bình thường, vì thế ta chỉ đành chỉ tay lên trời mà thề, lại thêm vào đó một ánh mắt buồn bã nhu nhược đầy xúc động, lại giả vờ khóc hai tiếng, vừa rõ ràng vừa âm ỉ như vậy, cuối cùng cũng làm hấn tin tưởng.

Trước khi chia tay chúng ta cùng trao đổi tín vật, vật ta tặng cho hấn chính là chuỗi vòng châu đeo tay mà lần trước hấn tặng cho ta lúc ta xuống giúp Nguyên Trinh độ kiếp. Chuỗi vòng ngọc này có thể giúp hấn bình an. Ta không thể thường xuyên ở bên cạnh hấn, để hấn đeo chuỗi vòng ngọc này ta cũng không phải lo lắng quá. Hấn liền cởi ngọc bội đeo ở trên cổ xuống, đeo lên cổ cho ta. Ta ghé sát vào tai hấn, không quên nhắc lại chuyện đại sự : " Tuyệt đối không thể cưới bất kỳ nữ tử nào, rảnh rồi thiếp sẽ đến thăm chàng, chờ chàng trưởng thành, thiếp sẽ gả cho chàng." Hấn đỏ mặt nghiêm túc gật đầu đồng ý.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Ta nói rảnh rồi sẽ chạy đi gặp Dạ Hoa tiếp. Có điều sau khi trở lại Côn Luân, lại không thể dứt ra nổi.

Rốt cuộc Mặc Uyên cũng chọn xong ngày bế quan tu dưỡng, vào bảy ngày sau. Chiết Nhan liền luyện chút đan dược cho Mặc Uyên, để lúc người bế quan sẽ mang theo vào trong động, bắt ta đến giúp lão một tay. Cả ngày ta chạy đi chạy lại giữa phòng luyện đan và hiệu thuốc, không có cả thời gian rảnh để uống một ngụm trà nhuận giọng. Cho tới buổi sáng ngày mùng hai tháng chín, mới mang đan dược luyện thành bỏ trong một cái bình ngọc đưa cho Mặc Uyên, để người mang theo vào động. Trước khi nhập động trông thần sắc của người có phần mệt mỏi, không nói gì với các vị sư huynh, chỉ hỏi

ta một câu : " Dạ Hoa đôi với người được chứ ?" Ta thành thực trả lời, người gật gật đầu, vào động.

Sau khi Mặc Uyên bế quan, đám thần tiên không còn đến triều bái nữa. Ta kiểm lại túi trà trên núi, vừa cạn sạch.

Mười lăm vị sư huynh lần lượt cáo từ trở lại nhà, chỉ để đám đồng tử ở lại để giúp đỡ Cửu sư huynh. Ta cũng theo Chiết Nhan và Tứ ca cáo từ xuống núi.

Sau khi xuống núi, ta vội vàng chạy thẳng xuống phàm giới.

Tính ra hiện giờ Dạ Hoa đã mười tám mười chín tuổi, phàm nhân ở tuổi này bắt đầu trở nên tao nhã trở mã, không thể hiểu được tiểu Dạ Hoa sáu ngày trước mới mười một tuổi, ở phàm thế sau khi hấn lớn lên sẽ thành như thế nào nữa.

Ta mang trong lòng một trái tim đầy nhiệt huyết, nhẹ nhàng dừng lại ở trước sân lớn của Liễu gia.

Có điều đã xem xét kỹ càng từng tấc đất của Liễu

gia, cũng không tìm thấy Dạ Hoa. Trái tim đầy nhiệt huyết của ta như bị dội một gáo nước lạnh trở nên buốt giá.

Ta thất vọng rời khỏi Liễu gia, tìm một chỗ vắng vẻ hiện hình trở lại, nghĩ nghĩ một chút, mới chạy tới trước cửa Liễu phủ hỏi thăm một tiểu bộc canh cửa. Vừa hỏi, mới biết rằng, mấy năm trước Dạ Hoa hẳn đã thi đỗ, bây giờ đang nhận chức ở dưới chân thiên tử của phàm thế rồi.

Tiểu bộc của Liễu phủ vênh mặt lên trời tỏ ý hào hùng vạn trượng : " Đại thiếu gia nhà chúng ta là bậc thần đồng trăm năm khó gặp, kỳ tài ngút trời, mười một tuổi đã vào học trong trường thái học, năm năm trước hoàng đế mở khoa thi, thiếu gia chỉ tùy tiện tham dự đã trở thành Trạng Nguyên, vào viện Hàn Lâm xong đường công danh thăng thưng, hiện giờ đã thành thượng thư đại nhân của bộ hộ, đúng là kỳ tài ngút trời nha."

Ta cũng không có chút hứng thú đối với việc làm quan của Dạ Hoa, nhưng biết được chỗ ở của hắn thì rất vui mừng, tinh thần lại bắt đầu trở nên phấn chấn, bắt

quyết gọi tới một đám mây, hướng cái chỗ dưới chân thiên tử của bọn họ mà bay tới.

Ta tới hậu hoa viên của thượng thư phủ tìm kiếm Dạ Hoa

Lúc ta tìm được hắn, hắn đang mặc thường phục, ngồi nâng chén ngắm hoa đào cùng một nữ tử vận bạch y. Chỗ hắn đang ngồi kia, trên đỉnh đầu hoa đào nở rục rỡ.

Nữ tử bạch y hình như vừa phản bác lại hắn một điều gì đó, hắn bưng chén rượu trên án lên, quay sang nàng kia mỉm cười, nàng kia lập tức thẹn thùng cúi thấp đầu.

Nụ cười này của hắn, mặc dù ấm áp nhân hậu, lọt vào mắt ta lại cực kỳ chói mắt.

Sáu ngày không gặp, lẽ nào hắn dám coi thường vật đính ước của ta, dám ở sau lưng ta tính kết cái tình trái hay sao. Cảm giác ghen tuông dâng lên trong lòng ta, đang định tới gần xem rốt cuộc là chuyện gì, sau lưng

đột nhiên có một âm thanh truyền tới : "Nhiều ngày không gặp thượng thần, Tổ Cẩm xin thỉnh an thượng thần."

Ta ngậy người, xoay người lại.

Phép ẩn thân này chỉ là một thủ thuật che mắt, có thể che mắt được phàm nhân chứ không che nổi mắt của thần tiên. Ta nhìn Tổ Cẩm vận xiêm y đơn sơ mộc mạc, cảm thấy không quen lắm liền nói : " Sao ngươi lại ở chỗ này ?"

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn ta, hơi hơi nheo lại : " Quân thượng lịch kiếp một mình ở phàm giới, Tổ Cẩm lo quân thượng tịch mệnh, nên mới đặc biệt tìm người mà trong lòng quân thượng luôn luôn tâm niệm dẫn tới bên cạnh chàng, hôm nay Tây Vương Mẫu mở tiệc trà, Tổ Cẩm nhận được thiệp mời, nhân tiện đi ngang qua nơi này, liền thuận tiện xuống thử xem cái người mà Tổ Cẩm mang tới cho quân thượng kia, nàng ta có hầu hạ quân thượng được tốt hay không."

Ta ngậy người, quay đầu nhìn lại nữ tử bạch y đang

ở cùng chỗ với Dạ Hoa kia. Mới vừa rồi không để ý lắm, bây giờ nhìn lại, nàng ta quả nhiên là một tượng rồi đội lột người. Ta lấy cây quạt ra bình thần đáp lấy lệ : " Có lòng đây."

Nàng tha thiết nhìn ta, nói : " Thượng thần cũng biết Tô Cẩm căn cứ vào dáng vẻ của ai để tạo ra con rối này chẳng ?"

Ta nghiêng đầu xem xét kỹ càng vài lần, cũng không cảm thấy vẻ mặt nữ tử bạch y kia có gì đặc biệt.

Ánh mắt của nàng ta chột tở ra mông lung, nói : " Thượng thần không biết đã nghe nói qua đến cái tên Tô Tô chẳng ?"

Trong lòng ta thoáng run lên. Tiểu thần tiên Tô Cẩm này, quả nhiên gần đây tiến rất xa, mới vừa gặp đã có thể đụng tới nỗi đau của ta. Đương nhiên sao ta có thể không biết tới người mẹ ruột đã nhảy xuống khỏi Tru Tiên đài của cục bột, vị phu nhân trước đây mà Dạ Hoa từng yêu chứ. Nhưng từ sau khi ta hiểu rõ tâm tư của mình đối với Dạ Hoa, liền cẩn thận đóng gói tất cả

những gì liên quan tới mẹ cục bột, ném vào trong rương khóa tới ba lần khóa, thề rằng tuyệt đối không bao giờ mở cái rương này ra, đỡ phải làm cho mình không thoải mái. Ta không phải là người mà Dạ Hoa yêu đầu tiên, mỗi khi nhớ tới đều tiếc nuối vô cùng. Nhưng số trời đã định như vậy, cũng không thể không nén giận. Chỉ đành thờ dài tiếc nuối thời vận không hanh thông, đường tình nhiều lắt léo.

Tố Cẩm nhìn thần sắc của ta, nói : " Thượng thần cũng không cần chú ý, hiện giờ quân thượng chỉ là một phàm nhân, không thể biết được người trước mặt chàng là một con rối, có thể coi như đó là một sự thành toàn, để cho giấc mộng chàng luôn tâm niệm trong lòng được viên mãn. Đợi tới khi quân thượng quay trở lại với chính mình, mặc dù người kia ngẫu nhiên có bề ngoài giống Tố Tố, y theo tính nết của quân thượng, sao có thể để một con rối vào trong mắt chứ."

Có phải nàng ta muốn nói, hiện giờ trong mắt Dạ Hoa hoàn toàn là hình ảnh của con rối này ?

Ta cười ha hả hai tiếng : " Người cũng không sợ lúc

Dạ Hoa hẳn trở lại thiên cung, biết người lừa hẳn một trận này, sẽ định tội người sao ?"

Vẻ mặt nàng cứng đờ, chỉ miễn cưỡng cười nói : " Bất quá Tố Cẩm chỉ làm ra một người rồi, đặt ở trước phủ quân thượng, nhược quân thượng đối với nàng vô tình, hai người chỉ đi lướt qua nhau một chuyến. Nhưng quân thượng chỉ liếc một cái đã nhìn trúng nàng, lại mang nàng về trong phủ. Nếu sau này quân thượng có trách tội Tố Cẩm, thì Tố Cẩm cũng không còn gì để nói nữa."

Trong ngực ta hơi nhói lên, chỉ vỗ vỗ cây quạt.

Nàng ta tiếp tục cười rất ôn nhu, nói : " Có thể nói, trong lòng đã khắc cốt铭心 tâm một người, thì mặc dù có uổng vọng tình thủy của chôn Âm Ti, cũng vẫn có thể lưu lại chút ấn tượng, chỉ cần quay đầu lại nhìn một cái đã có thể tiếp tục yêu đúng người này. Đúng rồi... " nàng ta hơi ngừng một chút, tiếp tục nói một cách chậm chạp : " Thượng thần có biết, suốt ba trăm năm qua, quân thượng dùng Kết Phách Đãng để thu thập hồn phách của Tố Tố chăng ?"

Trong đầu ta như có một tiếng thanh la vang rền, làm ta không còn biết phương hướng nữa, trong lồng ngực nhói lên từng trận.

Hắn, Dạ Hoa hắn, vẫn còn muốn tiếp tục tìm lại Tố Tố hay sao.

Đêm sáu ngày trước, ta ngồi ở bên giường Dạ Hoa, hỏi hắn có nhận ra ta hay không, hắn nói là không biết. Sáu năm sau, hắn lại đem một nữ tử vốn dĩ không thể nhận ra nổi trên đường về nhà. Quả thực hắn yêu ta không sâu đậm như lúc hắn yêu Tố Tố, nên mới không nhớ ra ta. Những chữ hoặc là, hoặc là vang dội, cái rương có ba lần khóa kia nứt toác, âm âm mở ra, có phải vì cảnh ta bịt mắt kia có vài phần giống vị phu nhân trước kia của hắn, nên vì vậy mà dần dần Dạ Hoa mới yêu thương ta hay không? Đầu óc không có nổi nửa phần linh mẫn, trắng xóa như một nồi cháo, làm ngực cũng đau nhói lên từng cơn.

Mặc dù trong đầu trắng xóa như sương, ta cực kỳ khâm phục mình là vẫn có thể giữ dáng vẻ trang nghiêm của một vị thượng thần, thong dong nói : " Mấy chuyện

tình ái thể này người nghiên cứu cũng thực sâu sắc, quả nhiên có thể thấu triệt như vậy, có thể chịu được sự ghê lạnh của Dạ Hoa, lại còn có thể ngồi ở vị trí thứ phi của hắn suốt hai trăm năm qua. Trong đám tiểu bối ta gặp xưa nay, người cũng có thể coi là một người có tầm nhìn, con rối này làm cũng thực cẩn thận, để nàng ở bên Dạ Hoa cũng tốt, đỡ cho bản thượng thần được rất nhiều công phu. Sau này lúc trở lại nếu Dạ Hoa muốn trách cứ người, bản thượng thần sẽ nói giúp người vài câu."

Nụ cười của nàng lập tức đông cứng lại trên mặt, hồi lâu không thốt ra được một câu, một lúc sau mới hơi nhếch nhếch khóe miệng, nói : " Tạ ơn thượng thần nhiều lắm."

Ta khẽ phát phát tay, nói : " Đến muộn tiệc trà của Tây Vương Mẫu sẽ không hay lắm"

Nàng hơi nhún người cúi đầu thỉnh an : " Tô Cẩm xin lui đi trước."

Đợi Tô Cẩm đi rồi, ta quay đầu liếc một cái, người rôi kia đang châm rượu cho Dạ Hoa. Mấy cánh hoa đào

nương theo gió bay nhẹ xuống, rơi trên tóc Dạ Hoa. Người rói kia vươn cánh tay trắng như tuyết lên, nhẹ nhàng phất một cái, hất cánh hoa đào xuống. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Dạ Hoa cười ngượng ngùng. Dạ Hoa không nói gì, chỉ uống thêm một chén rượu. Đầu ta đột nhiên lại đau nhói lên.

Tứ ca thường hay nói rằng cái đầu hồ ly của ta chẳng mấy khi suy nghĩ, mọi việc đều tùy tâm mà làm, may mà phụ thân và mẫu thân rất giỏi, mới giảm bớt được khá nhiều chuyện cho ta, nhưng quả thật là đã làm mất mặt bộ tộc Cửu Vỹ Bạch Hồ nhà ta. Cố nhiên ta thấy huynh ấy làm mất mặt gấp mấy lần ta đi, nhưng dù sao huynh ấy cũng lớn hơn ta nhiều, nên ta cũng chẳng bì được.

Hiện giờ, ta cảm thấy những lời mà tứ ca nói đây đều là những câu có đạo lý cả. Ta làm gì cũng tùy tâm, chẳng mấy khi động não. Ví dụ như lúc ban đầu Dạ Hoa thổ lộ với ta, hắn nói là hắn thích ta, hắn nói xong ta liền tin, cũng chưa từng nghĩ tới việc vì sao trong hết thảy nữ thần tiên của tứ hải bát hoang hắn lại yêu đúng ta, mặc dù sau này ta cũng yêu thương hắn, nhưng lúc

lượng tình tương duyệt cũng chẳng mấy khi hỏi tới cái chuyện quan trọng này. Nếu quả thật vì ta có tương tự như mẹ cục bột, Bạch Thiên ta chỉ là một cái thể thân, thì có khác gì con rối đang chằm rọu cho hấn kia đâu. Mặc dù biết rằng so đo với người đã khuất thật không độ lượng, nhưng đã rơi vào biến tình như thế này, thực sự không thể nào nói tới chuyện thể diện hay rộng lượng được.

Tà hỏa chạy ngược trong tim hồi lâu không thể dập tắt, ta day day thái dương, cảm thấy đây đúng là thời điểm để mang mối quan hệ với Dạ Hoa ra xem xét kỹ lại một lượt. Vì thế ta liền bắt quyết triệu tới một đám mây, mơ mơ hồ hồ quay trở lại Thanh Khâu.

2

Chiều muộn, ta mang Kết Phách Đăng ra xem xét dưới ánh sáng của dạ minh châu. Ngọn đèn này vốn đặt ở đầu giường của đại hoàng tử của Tây Hải để hỗ trợ hấn dưỡng khí ngưng thần, sau khi Mặc Uyên tỉnh lại đã được Chiết Nhan mang về, vẫn để ở Thanh Khâu. Lúc lên Cửu Trùng Thiên, Dạ Hoa không hỏi tới, ta cũng

quên mất là chưa trả.

Dạ minh châu tỏa ra một luồng sáng dịu dịu, bên trong cây Kết Phách Đăng chỉ có một tim đèn chỉ lớn bằng hột đậu, nhìn vô cùng ngạc nhiên. Ai mà biết được, trong cái ngọn đèn thật đáng ngạc nhiên này, lại chứa khí tức suốt ba trăm năm của một phạm nhân.

Đầu ta càng ngày càng nặng, những lời nói của Tô Cẩm tuy không thể tin được toàn bộ, nhưng lại có những lời của tiểu tiên nga nại nại trên thiên đình làm căn cứ, hiện giờ ta không thể không xem xét tới những sự việc đã xảy ra trong quá khứ, tình cảm của Dạ Hoa đối với mẹ của cục bột suốt ba trăm năm qua đúng là sâu như biển. Hắn là một kẻ nặng tình, mối thâm tình sâu như biển này, suốt ba trăm năm trời cũng không bị tan thành tro bụi, vậy tại sao vừa gặp bản thượng thần, hắn lập tức chuyển dời tình cảm ?

Ta càng nghĩ, càng thấy tà hỏa kia làm cháy sạch lòng cam đảm, trong tim chợt nhói lên một cảm giác đầy bi thương uất hận. Ta yêu thương Dạ Hoa, bởi chính con người hắn, mặc dù trông hắn giống sư phụ ta, nhưng

chưa bao giờ ta đánh đồng hấn với Mặc Uyên. Nhược ta cũng coi hấn như một thể thân của Mặc Uyên, chỉ sợ mỗi lần nhìn thấy hấn đều phải cung kính vãn an, không dám có tới nửa điểm khinh nhờn.

Ta đối đãi với hấn như vậy, đương nhiên mong hấn cũng đối đãi trở lại với ta như thế. Nếu hấn chỉ vì ta giống mẹ của cục bột, cũng bởi hấn không thể quên nổi mẹ cục bột, nên bây giờ mới theo đuổi ta, thì Bạch Thiên ta đây không thể chấp nhận nổi mối quan hệ với hấn này.

Mê Cốc đứng lấp ló bên ngoài khe khế nói : " Cô Cô, người muốn mang rượu đến sao ?"

Ta im lặng đồng ý.

Rượu Mê Cốc mang tới hết thấy đều là rượu nấu chưa để lâu, khí dương còn vượng chưa được chôn xuống đất để điều hòa bằng khí âm, vừa mới chui vào cổ họng, trong cổ đã có một luồng khí cay nồng bốc thẳng lên, làm đầu óc ta càng thêm choáng váng. Chắc là hôm nay Mê Cốc thấy lúc trở về ta có phần không thoải mái, liền ngầm hiểu, cố tình lấy ra loại liệt tửu đặc biệt này,

vừa nhận được lệnh lập tức mang vào trong phòng ta.

Ta uống cho tới lúc Kết Phách Đăng trước mắt từ một cây biến thành mười cây, tự hiểu là uống đã đủ lắm rồi, liền lão đảo đứng dậy đi ngủ. Trong lúc mộng lung vẫn không thể ngủ được, thấy có cái gì đó ở trên bàn cứ nhấp nháy, chập chờn trước mắt, bảo sao không ngủ được. Ta ngồi ở mép giường nheo mắt nhìn, hóa ra là cây đèn. Ừm, chắc là cây Kết Phách Đăng, nhưng không rõ là ánh đèn kia kết được cái gì?

Ta nghĩ hồi lâu mà không nhớ ra.

Ánh đèn kia nhấp nháy làm cả đầu cả tim ta đều thấy nặng nề, thân mình ta mềm nhũn không đứng dậy được, muốn thổi tắt đèn từ cách bảy tám bước, nhưng thổi một lúc vẫn không thấy tắt, muốn dùng pháp thuật để dập tắt nó, mà nhất thời không nhớ ra được phép thuật thổi tắt đèn là phép gì. Trong lòng ta nức nở mấy tiếng, tùy tiện xuất ra một cái phép thuật phát thẳng về phía cây đèn. Loảng xoảng một tiếng, cây đèn kia vỡ nát. Cũng tốt, cuối cùng ngọn đèn cũng đã tắt.

Cảm thấy việc này đã xong, trên trời dưới đất hết thấy đều quay mòng mòng, ta lập tức nhào xuống giường tiếp tục ngủ.

Giấc ngủ này, ta ngủ hai ngày liền, trong khi ngủ đã nhớ lại rất nhiều chuyện.

Nguyên năm trăm năm trước, Kinh Thương thoát khỏi phong ấn trong Đông Hoàng Chung, ta cố sức phong ấn hắn trở lại xong, cũng không giống như mẫu thân và phụ thân đã nói, ngoan ngoãn ngủ hai trăm năm trong Hồ Ly động, mà thực ra đã bị Kinh Thương hạ phong ấn, sống ở trên Tuấn Tật Sơn ở Đông Hoang.

Kẻ phạm nhân tên là Tố Tố, mẹ ruột của cục bột, người đã nhảy xuống Tru Tiên đài kia, căn bản đều chính là bản thượng thân lão tử ta lúc còn vô năng không biết gì.

Ta vẫn đang kỳ quái, vì sao kiếp nạn phi thăng thượng thân của ta lại dễ dàng như thế, bất quá đánh qua một trận với Kinh Thương, lại chỉ ngủ một giấc ngắn ngủi hai trăm năm, sau khi ngủ dậy đã thành thượng

thần. Ba trăm năm trước lúc tỉnh dậy trong Hồ Ly động, ta trợn mắt há mồm nhìn nguyên thần của mình từ màu bạc đã biến thành màu vàng lấp lánh, còn tưởng ông trời cố tình cho ta một cái nhân tình. Còn cảm kích cho rằng, lão thiên gia này nhất định là một lão thiên gia nhân từ.

Mà không biết rằng, trận đánh với Kinh Thương kia bất quá chỉ là một chất xúc tác, cái kiếp nạn lúc ta phi thăng thành thượng thần kia, là một cái tình kiếp. Ta đã phải mang trái tim ra trả, lại trả thêm cả hai tròng mắt. Nếu không phải lúc trước Kinh Thương đã phong ấn tiên khí của ta, khéo lúc nhảy từ Tru Tiên đài xuống còn trả thêm cả tu vi toàn thân. Lão trời già này làm việc cũng thực nghiêm túc, nhân từ nhân từ, lão nhân từ cái con khi.

Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao lúc ở Thanh Khâu, có lúc Dạ Hoa muốn nói gì đó mà lại không dám nói, hoặc lúc ở khách điểm nơi phạm giới đêm đó, trong lúc mơ mơ màng màng có nghe được một

câu " Ta mong nàng nhớ lại, nhưng nhiều khi lại

mong nàng vĩnh viễn không nhớ lại"

cũng không phải ta ngủ mơ màng nghe không rõ, hết thấy đều có nguyên do của nó, năm đó Dạ Hoa trót làm ta bị oan uổng, nên hẳn cảm thấy có lỗi với ta.

Chỉ sợ rằng vĩnh viễn hẳn không thể hiểu được vì sao lúc đó ta đặt cho cục bột tên là a Ly, và vĩnh viễn không thể hiểu được vì sao ta phải nhảy xuống Tru Tiên Đài.

Chuyện xưa ùn ùn quay trở lại, chuyện xảy ra trong ba năm tại thời điểm ba trăm năm trước kia vẫn đau nhói như vừa xảy ra ngày hôm qua, cái gì mà đại nghĩa, cái gì mà đạo lý, cái gì mà chỉ vì giữ gìn chu toàn cho một kẻ phạm giới như ta nên không thể không làm, lúc này ta cũng chẳng muốn quản, mà cũng chẳng còn tâm tư nào mà quản. Lúc ta tỉnh lại giữa giấc mơ, chỉ nhớ rõ ba năm đó, hàng đêm cô đơn tịch mịch ở Nhất Lãm Phương Hoa, trong lòng vẫn âm thầm nuôi hy vọng. Cảm xúc ập về, thương cảm trào dâng vô cùng vô tận trong lòng ta. Ba năm đó, như một vết thương còn mưng mủ trong lòng bản thượng thần ta, đau khổ bi thương đến tột

cùng.

Ta cảm thấy với tâm trạng lúc này đây của ta, muốn thành thân với Dạ Hoa vào tháng mười, chắc là không thể. Ta biết mình vẫn còn thương hắn. Ba trăm năm trước, ta bị hắn mê hoặc đến đầu óc hôn ám, ba trăm năm sau lại bị hắn mê hoặc đến óc choáng đầu hôn, có thể thấy đây chính là oan nghiệt. Nói tới việc ta thương hắn này đây, thì ta cũng không quản được trái tim của mình, nhưng cứ nhớ lại những chuyện đã xảy ra ba trăm năm trước, con tim vẫn còn yêu thương hắn này của ta như bị một cái đinh nhọn đâm phải, cũng có thể nói, ta không thể chấp nhận nổi cái đinh này. Ta không thể tha thứ cho hắn.

Mê Cốc bung nước vào cho ta rửa mặt, nhìn ta trong chốc lát, nói : " Cô cô, có cần ta mang thêm rượu tới không."

Ta giơ tay lên lau mặt, mới phát hiện ra tay dẫm nước mắt.

Quả nhiên Mê Cốc lại mang rượu tới. Lúc trước ta

đã uống tới bảy tám bình, chắc đã uống sạch cả đồng rượu mà Tú ca đang trữ trong nhà. Mê Cốc lại còn có thể mang vào thêm năm sáu bình nữa, có thể thấy hẳn đã cố trộm tàng trữ không ít.

Mỗi lần ta uống đều say, say xong lại ngủ, tỉnh ngủ lại uống, uống say lại ngủ tiếp, cứ thế qua ba bốn ngày liền. Ngày thứ năm, tỉnh lại lúc trời chạng vạng, Mê Cốc ngồi trong phòng ta, nhíu mày nói : " Cô cô tự quan tâm mình một chút, trong hầm rượu đã không còn bình nào rồi"

Mê Cốc quá lo, thân mình ta cũng chẳng có gì cần quan tâm, chẳng qua chỉ là không còn khí lực, cũng không đến nỗi hết thuốc chữa như Phượng Cửu, bị thất tình uống được chút rượu đã nôn ra mật xanh mật vàng. Trải qua một trận học hỏi này, ước chừng từa lượng của ta cũng tăng lên không ít.

Không có rượu mạnh thấm giọng, đầu óc ta cũng thanh tỉnh được nửa phần. Nhờ nửa phần thanh tỉnh này, ta mới có thể nhớ ra một chuyện rất trọng đại mà bất luận thế nào ta cũng không thể quên được. Đôi trông

mắt của ta bao lâu nay vẫn nằm nhờ trong hốc mắt của Tố Cẩm, chi bằng bớt chút thời gian đi đòi lại.

Lúc đó khi ta lịch tình kiếp, bị Tố Cẩm nhân lúc cháy nhà hôi của đoạt mất đôi tròng mắt. Hiện giờ kiếp nạn của ta cũng đã trải qua xong, nếu cử đề nàng ta sử dụng đôi tròng mắt của ta cũng thực không thỏa đáng, mà chính nàng ta cũng cảm thấy đôi tròng mắt của ta dùng cũng không được tự nhiên lắm.

Ôn hòa không bằng bạo lực, ta lập tức triệu hồi Côn Luân phiến, soi gương sửa sang lại đầu tóc dung mạo một chút. Ừm, sắc mặt nhìn cũng không tốt lắm. Vì không muốn làm mất mặt của Thanh Khâu, ta đành lấy một cây son ra cẩn thận tô qua một lần.

Ta với khuôn mặt rạng rỡ lập tức từ dưới đất lên thẳng Cửu Trùng Thiên, bắt quyết sử một cái phép thuật nhỏ dễ dàng né qua thiên binh thiên tướng canh cổng Nam Thiên Môn, chạy thẳng một mạch tới Sương Hòa Điện nơi Tố Cẩm ở trong Tây Ngô Cung.

Cái nàng mẫu mực kia cũng thực biết hưởng phúc,

đang nhắm mắt dựa vào ghế quý phi dưỡng thân.

Ta hiện thân, tiến thẳng vào điện làm tiểu tiên nga đang hầu trà kêu lên một tiếng kinh hãi. Mẫu mực kia mở mắt ra, nhìn thấy ta, ngẩn người ra, ngoài miệng tuy nói : "Thượng thần giá lâm, Tổ Cẩm hết sức sợ hãi." nhưng động tác xoay người rời khỏi ghế lại hết sức từ từ bình tĩnh, cũng thực vững vàng, quả nhiên là "hết sức sợ hãi"

Ta ngồi ở bên cạnh. Nàng ta dẫn đo một chút rồi mới nở một nụ cười tươi tắn, nói : " Tổ Cẩm ngẫm lại thánh ý của thượng thần, đoán chừng là người muốn tới hỏi han tình hình gần đây của quân thượng. Nhược nói tới quân thượng," Ngừng một chút, lại tiếp tục cười rạng rỡ nói : " Cái nàng Tổ Tổ của phàm thế kia, ở cùng một chỗ với quân thượng cũng rất tốt, cũng chiếu cố quân thượng thực cẩn thận."

Nét cười làm đôi tròng mắt của nàng long lanh rạng ngời, ta đập đập nhẹ quạt vào tay, làm ra vẻ thông dong, nói : " Làm như thế, tự nhiên là tốt nhất. Việc của Dạ Hoa nhờ có người quan tâm, làm ta cũng khỏi phải lo

nghe, ngày hôm nay đây, ta chỉ muốn tới quan tâm tới người một chút."

Nàng ta nghi hoặc liếc ta một cái.

Ta mỉm cười đoan trang : " Tổ Cẩm, đôi tròng mắt của bản thượng thân người đã dùng suốt ba trăm năm nay, thấy như thế nào ? "

Nàng cố gắng ngẩng đầu lên, vẻ mặt từ đỏ bừng chuyển sang màu phấn hồng, từ phấn hồng chuyển sang màu trắng bệch, trong nháy mắt đổi liền ba màu, trông rất thú vị. Nàng ta cao giọng nói : " Người, người vừa nói cái gì ? "

Ta xòe quạt ra nói : " Ba trăm năm trước, bản thượng thân lịch tình kiếp, đã đánh mất đôi tròng mắt vào tay người, ngày hôm nay mới lật lại cái chuyện này, liền tự mình lại đây đòi. Người thử xem, là người tự động thủ, hay bản thượng thân ta động thủ ? "

Nàng ta lùi lại hai bước, cánh tay bám chặt vào ghế quý phi ở phía sau, có vẻ như không tin, run run nói : "

Người, người là Tô Tô ?"

Ta không kiên nhẫn bực bội xòe quạt ra : " Rốt cuộc là người tự mình động thủ, hay để bản thượng thần động thủ ? "

Trong mắt nàng không còn chút ánh sáng, tay run run túm lấy tay áo, miệng muốn nói gì đó, mà rốt cuộc cũng không nói ra thành lời được. Sau hồi lâu mới trông nửa như cười, nửa như khóc nói : " Nữ nhân kia, nữ nhân kia rõ ràng là một phàm nhân, sao có thể là người được, nàng ta rõ ràng là một phàm nhân mà ?"

Ta cầm lấy ly trà nóng hồi ở trên bàn, ngạc nhiên nói : " Một phàm nhân thì sao, một thượng thần thì sao ? Chỉ vì ba trăm năm trước ta là một phàm nhân, chỉ là một bọ cỏ, thì một tiểu thần tiên như người có thể đến đoạt nhãn tình của ta, bắt ta nhảy xuống Tru Tiên đài sao ?"

Chân nàng mềm nhũn, từ từ trượt xuống " ta, ta" mà cả hồi lâu không nói ra được ta làm sao.

Ta bước tới giờ tay xoa nhẹ hốc mắt nàng nhẹ nhàng nói : " Mấy ngày gần đây ta gặp chút chuyện vui, lỡ uống thêm mấy bình rượu, tay cũng hơi run run một chút, ước chừng so với người tự động thủ sẽ đau hơn một chút, người lượng thứ cho ta nhé."

Ta còn chưa xuống tay, nàng đã hoảng sợ thét chói tai. Ta tùy tiện tạo ra một đạo tiên chương, vây ở trước Sưởng Hòa Điện, đảm bảo mấy tiểu đồng tử, tiểu cung nga có nghe được tiếng của nàng cũng không thể bước vào được.

Con người của nàng ta đảo vòng, hai tay cố gắng túm chặt lấy tay ta, nói : "Người không thể, người không thể..."

Ta buồn cười vỗ vỗ vào má nàng nói : " Ba trăm năm trước người thích giả vờ nhu nhược, lúc nào ta cũng thấy người hết sức nhu nhược, bây giờ người không để cho bản thượng thân ta được mở mắt, nhìn xem lúc người không nhu nhược thì trông sẽ như thế nào sao ? Lúc Dạ Hoa lấy oan của ta đôi mắt có nói, nợ người ta cái gì thì phải trả cái đó, lúc trước hai mắt của

người bị sao mà thành như vậy, trong lòng hai chúng ta đều rõ ràng. Đôi tròng mắt của ta vì lý do gì mà chuyển sang hốc mắt của người, trong lòng hai chúng ta cũng đều rõ ràng. Người thử nói xem, vì cái gì mà ta không thể đòi lại hai tròng mắt của mình, chẳng nhẽ đôi tròng mắt của ta nằm trong hốc mắt của người ba trăm năm, thì đã trở thành của người rồi sao ?"

Dứt lời, cũng lập tức động thủ. Nàng ta gào lên một tiếng thảm thiết. Ta ghé sát vào tai nàng, nói : " Cái chuyện ba trăm năm trước kia, Thiên Quân lã lạng lẽ làm, cho nên ngày hôm nay, ta cũng lã lạng lẽ làm. Lúc trước người thiếu ta cả thấy hai việc, một việc là đôi tròng mắt, một việc là Tru Tiên đài. Đôi tròng mắt người thiếu ta, hôm nay coi như ta đã đòi lại rồi. Còn cái vụn Tru tiên đài kia, hoặc là người học theo bản thượng thân nhảy từ trên đó xuống, hoặc là người tới chỗ Thiên Quân nói, rằng chỉ có chút tiên lực yếu ớt nhưng người vẫn muốn đi Nhược Thủy trông coi Kinh Thương đang bị tù trong Đông Hoàng Chung, vĩnh viễn không lên trời nữa."

Thân mình nàng lập tức cứng lại, chắc là khá đau. Loại thống khổ này ta cũng từng trải qua, đại để là cũng

không khác lắm. Nàng ta đau đến mức hít thở không được, cố gắng thốt ra mấy chữ : " Ta ... quyết ... không.."

Không sai, cuối cùng cũng không giả bộ nhu nhược với ta nữa, cuối cùng cũng có lúc kiên cường. Ta nâng khuôn mặt nhiễm đầy máu của nàng lên, khẽ cười hai tiếng : " Vậy sao ? Vậy ngươi muốn bản thượng thần tự đi nói với Thiên Quân sao. Nhưng con người ta từ xưa vẫn vậy, lúc này nói một đằng, sang canh giờ khác lại nói một nẻo. Nếu để ta đi nói với Thiên Quân, thì không biết có thể nói ra những lời giống như vừa rồi mới nói đâu."

Thân thể của nàng ta cứng đờ, nổi thống khổ theo đó xoắn thành một chỗ. Trong lòng ta thâm niệm Phật, thiện ác quả báo, thiên đạo luân hồi.

3

Tất Phương lại trốn ra ngoài, Tứ ca lại đi tìm hắn. Trong Thập Lý Đào Lâm, chỉ còn lại mình Chiết Nhan.

Khi ta giờ bàn tay có đôi tròng mắt còn đậm đà máu tươi ở trên cho Chiết Nhan, lão cực kỳ kinh ngạc, giờ ra trong ánh nắng quan sát hồi lâu, mới nói : " Đôi tròng mắt này thất lạc ba trăm năm vẫn có thể tìm về lại, quả là chuyện lạ" lại nói "Người uống thuốc của ta, mà bây giờ vẫn có thể nhớ lại cái khoảng thời gian thương tâm trước đó, cũng thực là một chuyện lạ."

Đôi tròng mắt này lấy từ trên tiên thể ra không thể để quá bảy bảy bốn mươi chín ngày, nếu không sẽ hỏng mất. Chiết Nhan cảm thấy rất ngạc nhiên, chắc lão đoán rằng đôi tròng mắt của ta đã bị mất đó đã mất, không nghĩ tới việc vẫn còn ở trên mặt người khác, thế nên hôm nay còn có thể mang đôi tròng mắt này về, còn có thể đặt trở lại trong hốc mắt của ta một lần nữa.

Ta miễn cưỡng cười cười.

Lão liếc nhẹ thần sắc trên mặt ta một cái, đại để cũng ngầm hiểu là ta không muốn bàn lại chuyện lúc trước, liền thực hiểu ý người khác mà ho nhẹ hai tiếng, không hỏi gì nhiều.

Chiết Nhan nói lão cần thêm chút thời gian để khử trừ trọc khí trong nhãn tình này, khi trừ hết sẽ đổi mắt cho ta. Ta vui vẻ đồng ý, thuận tiện theo lão ra phía sau núi lấy mấy bình rượu, đành vân trở lại Thanh Khâu.

Ta dặn Mê Cốc chú ý động tĩnh và hướng đi của vị thứ phi của Thái tử trên Cửu Trùng Thiên, còn để ý cửa cốc của Thanh Khâu, trong mấy ngày gần đây, ta chẳng muốn gặp ai cả.

Rượu do Chiết Nhan nấu, quả nhiên nặng hơn rượu do Mê Cốc tàng trữ không biết mấy lần, hôm qua say ói cả ra mật xanh mật vàng, đầu cũng đau như bị một thanh kiếm xuyên thẳng từ thái dương bên phải sang bên trái. Nhưng như vậy cũng tốt, mỗi lần nhắm mắt thì đã thấy trời đất xoay vòng, cũng không rảnh rang mà suy nghĩ nhiều chuyện.

Mê Cốc khuyên ta hoãn lại mấy bữa, ít nhất là một hai ngày rồi hãy tiếp tục say rượu, bảo trọng hơn một chút.

Có điều lần này không giống với sự thương tâm

trong dĩ vãng, ngày nào không say thì không ngủ nổi.

Ta uống say túy lúy thì chẳng biết được gì, nhưng lúc không say lắm, mơ mơ hồ hồ thấy có Mê Cốc đến trò chuyện cùng ta. Hắn nói rất nhiều, phần lớn là những chuyện linh tinh. Có hai chuyện ta nhớ rõ ràng nhất, một là chuyện về vị thứ phi của Thái tử ở trên Cửu Trùng Thiên kia không biết có chuyện gì ảnh hưởng, rốt cuộc giấc ngộ, tự nhiên gửi thư lên cho Thiên Quân, cam tâm từ bỏ tiên tịch của Thiên tộc, xuống Nhược Thủy vừa tu hành vừa trông coi Đông Hoàng Chung. Thiên quân cảm động trước việc thiện này, lập tức đồng ý. Chuyện thứ hai là thái tử Dạ Hoa sau khi hạ phạm lịch kiếp, đã uống vong tình thủy nghĩa là sẽ quên sạch mọi thứ, lại hết lòng tin vào quỷ thần, một mực truy tìm Thanh Khâu tiên cảnh, mặc dù làm quan tới tận chức Tể tướng cũng không chịu lập gia đình, hai mươi bảy tuổi buồn bực mắc bệnh qua đời, di ngôn cho gia đình là đem thi thể hỏa táng, cùng hợp táng với một chuỗi vòng ngọc.

Ta cũng không biết lúc Mê Cốc kể lại chuyện này ta có rớt vài giọt lệ hay không. Nếu quả thật ta có rớt hai giọt lệ, thì vì cái gì mà rơi lệ ? Ta uống nhiều lắm, đầu

óc quay lòng vòng, cũng không thể nào hiểu nổi.

Cũng không biết mấy ngày sau, Mê Cốc vội vàng bước vào trong Hồ Ly động, đến truyền lời cho ta. Nói vị Thái tử điện hạ Dạ Hoa quân ở trên Cửu Trùng Thiên đã ở cửa cốc Thanh Khâu đợi bảy ngày, muốn gặp ta.

Mê Cốc nói hẩn tuân theo lệnh của Cô cô, không dám cho bất kỳ kẻ nào tiến vào, dù là Dạ Hoa cũng không dám. Nhưng đã qua bảy ngày, Dạ Hoa cũng không có chút dấu hiệu gì chứng tỏ sẽ bỏ đi, hẩn không làm chủ được, đành phải vào thông truyền, để xem ý tứ của ta.

Đầu óc mấy ngày không rõ ràng của ta rốt cuộc cũng hoạt động một chút.

Ừm, Dạ Hoa hẩn ở phạm thế đến năm hai mươi bảy tuổi thì bị bệnh qua đời, chôn sâu xuống hai thước đất, đương nhiên đã phải quay lại bản thể.

Nhưng không hiểu vì sao, trong lòng ta đột nhiên nhói lên từng cơn. Ta thấy ngực nặng chân nhẹ, Mê Cốc

muôn tới đờ, ta lại không chịu cho hấn đờ.

Ta nhón chân nhìn vọng ra ngoài phòng. Ta muốn thấy Dạ Hoa.

Ta muốn hỏi hấn một chút rằng ba trăm năm trước, cũng bởi vì Tố Cẩm phản bội hấn gả cho Thiên quân, hấn thương tâm nên sinh hận, mới cố tình xuống lấy một phạm nhân như ta phải không ?

Hấn có thật tâm yêu thương ta hay không ? Trên thiên cung hấn bỏ mặc ta ba năm, có phải vì tốt cho ta hay không ? Cái lúc hấn yêu ta, có phải vẫn còn yêu Tố Cẩm hay không ? Nếu còn ái, ái sâu đậm tới đâu ? Nếu không phải ta bị lừa rồi nhảy xuống Tru Tiên đài, có phải hấn sẽ cam tâm tình nguyện cưới Tố Cẩm hay không ? Hiện giờ tình cảm của hấn đối với ta sâu nặng như vậy, có phải chỉ vì hối hận với chuyện xảy ra ba trăm năm trước hay không ?

Hấn có thật tâm yêu thương ta hay không ? Trên thiên cung hấn bỏ mặc ta ba năm, có phải vì tốt cho ta hay không ? Cái lúc hấn yêu ta, có phải vẫn còn yêu Tố

Cảm hay không ? Nếu còn yêu, yêu sâu đậm tới đâu ? Nếu không phải ta bị lừa rồi nhảy xuống Tru Tiên đài, có phải hẳn sẽ cam tâm tình nguyện cưới Tố Cẩm hay không ? Hiện giờ tình cảm của hắn đối với ta sâu nặng như vậy, có phải chỉ vì hối hận với chuyện xảy ra ba trăm năm trước hay không ?

Càng nghĩ, lại càng không thể tiếp tục nghĩ được nữa. Ta lấy tay che mắt, những giọt lệ thánh thót trào ra qua kẽ tay. Hắn sẽ trả lời như thế nào ? Hắn sẽ trả lời toàn bộ chuyện này như thế nào ?

Ta không hiểu nổi mình có động thủ giết hắn hay không.

Mê Cốc đứng bên cạnh lo lắng nói : " Cô cô, gặp, hay là không gặp ?"

Ta hít một hơi dài, nói : " Không gặp. Nói với hắn, bảo hắn đừng có tới Thanh Khâu này nữa. Ngày mai ta sẽ tới gặp Thiên Quân để từ hôn"

Một lúc lâu sau, Mê Cốc mới trở về, im lặng đứng

một lúc, rồi mới nói : "Sắc mặt của thái tử điện hạ người cực kỳ thảm hại. Người đã đứng ở cửa cốc khẩu bảy ngày rồi, chưa từng rời khỏi một bước."

Ta liếc nhẹ hấn một cái, uống một ngụm rượu, không đáp nửa câu.

Hấn chần chừ một chút rồi lại nói : " Thái tử điện hạ có nhờ ta chuyển một câu cho Cô cô. Người muốn hỏi cô cô một chút, lúc trước cô cô có nói, nếu ở phạm giới người có chọc gheo đào hoa, liền bắt người về Thanh Khâu giam lại. Lúc người ở phạm giới, trừ việc nhật một thị nữ người phạm trần có bề ngoài bình thường về nhà, để hầu hạ mẫu thân người khi lão phu nhân bị bệnh, ngoài ra không chọc gheo tới nửa đóa đào hoa, lúc trước cô cô đã hứa hẹn những lời này với người, tại sao bây giờ lại sỗ toẹt không tính toán gì nữa ?"

Ta cầm một bình rượu ném ra ngoài, hét lên : " Không tính toán gì hết, hết thấy mọi thứ đều không tính toán gì hết, cút, ngươi kêu hấn cút cho ta, ta không muốn nhìn tới hấn thêm một lần nào nữa hết."

Bi ai trong lòng ta nào ai hiểu được, không phải ta không muốn nhìn thấy hấn. Chỉ có điều trong lòng ta đã có khúc mắc, không biết phải gặp hấn như thế nào....

Ngày thứ hai, ta vẫn chưa lên Cửu Trùng Thiên để từ hôn. Chỉ cảm thấy tạm thời cứ kéo dài, chờ ngày nào thảo mái một chút sẽ đi. Nhưng trong một khoảng thời gian ngắn, chỉ sợ khó có được cái tâm tình này.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm, Mê Cốc nói Dạ Hoa vẫn đang ở cửa cốc, không rời nửa bước. Ta nói với hấn, nếu hấn còn nhắc tới cái tên Dạ Hoa, ta liền đánh cho hấn hiện nguyên hình là một cây Mê Cốc một vạn tuổi, rồi cuộc hấn cũng im miệng.

Ta cũng không uống rượu nữa. Từ lúc biết Dạ Hoa đang ở ngoài cửa Thanh Khâu, ta càng uống rượu càng thấy thanh tĩnh, càng thanh tĩnh càng thương tâm, càng thương tâm càng không thể ngủ nổi.

Mưa rơi lộp bộp trên mái nhà suốt đêm, làm tinh thần ta càng không thể chịu nổi, một buổi sáng tinh lại, ta cảm thấy mấy thành tiên lực năm trăm năm trước bỏ

cứu Đông Hoàng Chung đề phong bệ Kinh Thương kia, có dao động lớn.

Tim ta đập mạnh mấy cái. Quả đúng là thời buổi rối ren, dạo gần đây hiếm khi thấy trường hợp sau khi thất bại sẽ gặp thành công, không phụ cái danh hào "Cực phiên nào là lúc trời vào thu"

. Ước chừng Quý quân Kinh Thương kia đã xong một vòng công đức, muốn phá Đông Hoàng Chung.

Ta vội vàng rửa sạch mặt mũi, lại kêu Mê Cốc nhanh chóng chạy tới Thập Lý Đào Lâm báo cho Chiết Nhan, kêu lão tới giúp ta một tay.

Năm trăm năm trước, Kinh Thương suýt phá phong ấn chui ra khỏi Đông Hoàng Chung, ta phải cố hết sức mới có thể miễn cưỡng phong ấn hẳn trở lại. Nhưng trận đánh nhau đó đã làm Đông Hoàng Chung tổn hại không ít, bắt đất dĩ ta phải dùng năm thành tu vi để sửa chữa lại nó. Hiện giờ trên người chỉ còn chừng này tu vi, không cần tính toán rõ ràng, điều ngoa cũng thế, dùng trí cũng

thế, có vài điều tự mình cũng hiểu được, rằng vô luận thế nào cũng không thể đánh thắng hắn.

Nhưng Kinh Thương cũng không phải một kẻ lương thiện, bị phong ấn nhiều năm như thế này, nếu để cho phá chuông mà ra tất nổi cuồng tính, nhất định sẽ khởi động thần khí đứng đầu bát hoang này để diệt phệ chư thiên, thiêu cháy tứ hải bát hoang và ba nghìn thế giới thành tro tàn.

Nghĩ tới điểm này, mấy chuyện phong nguyệt phiến não vốn nhiều nhưng ta cả trong giấc ngủ đột nhiên không còn là một chuyện đáng phiến não nữa. Ta triệu hồi Côn Luân phiến, bắt quyết triệu tới một đụn mây, vội vội vàng vàng bay thẳng tới Nhược Thủy. Chỉ mong là trước khi Chiết Nhan kịp tới, cố gắng hết sức, tuyệt đối không thể để cho Kinh Thương chui ra khỏi Đông Hoàng Chung.

Ta cũng biết rằng chắc chắn sẽ gặp Dạ Hoa ở chỗ cốc khẩu. Hắn vẫn một mực chờ ta ở cốc khẩu, nếu ta ra khỏi Thanh Khâu, tất sẽ gặp hắn. Ta nhắm chặt hai mắt, làm bộ thờ ơ lướt qua bên người hắn. Nhưng đã bị

hắn giơ tay kéo áo lại. Khuôn mặt hắn trắng bệch kinh người, vẻ mặt tiêu tụy mệt mỏi.

Chuyện kia quan trọng hơn ở lại đây huyên náo với hắn, ta quay đầu quạt một quạt cắt đứt ống tay áo bị hắn túm lấy. Xoạt một tiếng, hắn ngẩn người ra, trong cổ họng thốt ra hai tiếng khàn khàn : " Thiên nhi"

Ta không thèm phản ứng, xoay người tiếp tục bay thẳng tới Nhược Thủy. Mắt thoáng liếc lại một cái, chỉ thấy hắn cũng đang vùn, đi theo phía sau.

Nhiều năm về sau, ta vẫn thường nghĩ tới, thời điểm đó, thời điểm đó thực ra là ta sợ không nói được bất kỳ câu gì hay ho với hắn, sợ chẳng nói được nổi một câu, cho nên chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái. Ta không nói được nửa câu.

Nhược Thủy mờ mịt, sóng đánh cao ngập trời, mây đen giăng kín trên tầng không, tòa tháp khổng lồ có chứa Đông Hoàng Chung đang nằm ở bên bờ Nhược Thủy, lắc lư gập ra những âm thanh chấn động đất đai. Kẻ vốn phải trông coi Đông Hoàng Chung là Tố Cẩm lại

không thấy đâu, chắc là thấy cảnh thượng này trong lòng sợ hãi, tìm chỗ ẩn nấp.

Trong từng mây giữa không trung có thấp thoáng bóng thổ địa của Nhược Thủy. Năm trăm năm trước ta có gặp qua thổ địa này một lần. Hắn đang ở trên mây lơ lửng nhìn Đông Hoàng Chung lắc lư, quay đầu lại, thoáng thấy bóng ta và Dạ Hoa, vội vàng chạy lên bái kiến sợ hãi nói : " Tiên giá của Cô Cô đã tới, Nhược Thủy Thần Quân đã lên Thiên đình cầu viện, lệnh cho tiểu tiên ở đây trông coi. Sự tức giận lần này của Kinh Thương không giống mọi khi, phủ đô của Thần Quân dưới Nhược Thủy bị chấn động mấy cái, thổ địa miếu của tiểu tiên cũng..." Hắn vừa nói liền thoáng xong, đội nhiên quanh thân chuông xuất hiện một bạch quang rất lớn, trong bạch quang thấp thoáng một bóng người.

Ta thầm cảm thấy không ổn, muốn nhanh chóng bay xuống, thân hình đột nhiên bị kiềm hãm.

Dạ Hoa hắn ở sau lưng liền ngăn trở, thừa lúc ta không để ý lập tức sử dụng định thân chú, nhanh chóng như sấm vang chớp giật, còn xuất thêm pháp khí trời

chặt lấy hai chân hai tay ta. Ta không thể động đây, mắt thấy Kinh Thương sắp chui ra khỏi chuông, gấp gáp nói : " Ngươi mau thả ta ra."

Hắn không thèm đáp lại, lại giao ta cho thổ địa của Nhược Thủy, nhẹ nhàng nói một câu : " Chăm sóc nàng cho tốt, vô luận phát sinh chuyện gì đi nữa cũng đừng để cho nàng ngã từ trên mây xuống." Dứt lời tay trái giơ ra, một thanh bảo kiếm tỏa hàn quang rực rỡ lập tức xuất hiện.

Ta trơ mắt nhìn hắn nắm lấy chuôi bảo kiếm này, đón gió hạ thấp mây xuống, lao thẳng xuống luồng sáng bạc của Đông Hoàng chung, chỉ cảm thấy đất trời ụp đổ. Ta hít vội mấy hơi, không thốt nên lời, chỉ thấy gió lạnh thổi tạt vào mắt ta buốt giá. Lúc Dạ Hoa lao thẳng vào luồng sáng bạc kia, là lúc ta nghe được những lời tuyệt vọng của mình : "Thổ địa, mau thả ta ra, ngươi mau tìm cách đi, Dạ Hoa hắn muốn đi chịu chết, với từng đó tu vi trên người hắn, rõ ràng là đi chịu chết."

Thổ địa thì thào nói nhảm cái gì đó, đại khái là cái pháp khí này có bí quyết riêng, hắn không giải được, mà

định thân chú này cũng rất cổ quái, hẳn cũng không giải được.

Cầu người không được chỉ đành tự cứu, ta cố ngưng tụ khí lực từ nguyên thần, ngờ đâu pháp khí kia không chỉ khóa thân thể của thần tiên, mà cũng khóa luôn cả nguyên thần, ta cố gắng liều chết giãy dụa cũng chỉ vô dụng. Hai mắt nhắm lệ nhìn ngân quang mờ lung chung quanh thân Đông Hoàng Chung đã dần dần tán đi, tiếng sấm sét đấu pháp giữa Dạ Hoa và Kinh Thương lừng vang trời đất. Thổ địa làm một cái tiên chướng nho nhỏ bao lấy hai chúng ta, đề phòng ta bị lệ khí đó làm bị thương.

Cái pháp khí mà Dạ Hoa dùng để trói buộc ta này đúng là một cái pháp khí thực lợi hại, ta mồ hôi đầm đìa mới phá tan được định thân chú, nhưng cũng không có cách nào để thoát khỏi cái pháp khí này.

Trời hôn đất ám, thổ địa khe khẽ thì thầm bên tai ta : " Cô Cô, chỗ này vẫn hơi nguy hiểm, tiên chướng này của tiểu tiên không biết sẽ chống đỡ được bao lâu, nếu không chuyển ra xa một chút nhé"

Ta nghe được thanh âm mơ hồ của mình nói : " Ngươi cứ đi đi, ta ở chỗ này cùng Dạ Hoa."

Bây giờ ta đang bị khốn, chỉ là một phé vật, không có một chút tác dụng đối với Dạ Hoa, dù vậy, ta vẫn muốn ở cùng với hắn, muốn nhìn thấy hắn.

Ta chưa bao giờ trông thấy dáng vẻ của Dạ Hoa lúc sử kiếm, cũng không biết rằng khi sử kiếm trông hắn sẽ như thế này.

Nghe đồn rằng kiếm thuật của Dạ Hoa rất cao minh, thanh kiếm trong tay của hắn tên là Thanh Minh, đám tiểu thần tiên ngưỡng mộ hắn còn xưng tụng rằng, Thanh Minh xuất ra, Cửu Châu thất sắc. Mới đầu ta nghe thấy những lời này, cảm thấy đám tiểu thần tiên đồng lứa nên cố tình khoa trương. Đến ngày hôm nay nhìn thấy kiếm ảnh như hoa do Thanh Minh kiếm vũ lộng, nói rằng Cửu Châu thất sắc tuy hơi khoa trương, nhưng luồng sáng này cũng khiến người ta phải hoa mắt, nhất cử nhất động đều dẫn theo tiếng sấm, làm mắt ta cay xè nhưc nhối.

Hai người bọn họ đánh nhau khó phân thắng bại, dù ta theo dõi rất chăm chú, nhưng cũng không biết được ai đang chiếm thượng phong. Nhưng ta biết chắc chắn Dạ Hoa không cầm cự được bao lâu. Ta chỉ mong hắn có thể chống đỡ được cho tới lúc Chiết Nhan đến, hoặc cùng lắm chống đỡ được tới lúc ông nội hấn pháí đám thiên binh thiên tướng toi cơm kia tới cũng tốt lắm rồi.

Bên bờ Nhược Thủy cát đá tung bay, bụi cuốn mù mịt. Chợt nghe thấy Kinh Thương cười dài ba tiếng, cười xong ho khụ một trận, chậm rãi nói : " Hôm nay bại trong tay ngươi, ta thực vô phúc. Nếu không phải đại thương từ năm trăm năm trước chưa khỏi, hôm nay thoát khỏi chuông lại mất rất nhiều khí lực, tuyệt đối ta không thể bại trong tay đứa trẻ chưa ráo máu đầu như ngươi."

Đám bụi mù từ từ lắng xuống, Dạ Hoa chống kiếm thay tay, nừa quỳ trên mặt đất, nói : " Chung quy ngươi vẫn bại."

Rốt cuộc ta cũng có thể thả lỏng, run rẩy nói với thổ địa : " Phía dưới không sao rồi, ngươi mau thả ta

xuống dưới mặt đất đi."

Lúc thổ địa đang luống cuống chân tay gỡ bỏ tiên chương, Đông Hoàng Chung chợt tỏ ra lớp hào quang màu đỏ như máu. Đầu óc ta lập tức thanh tỉnh tới một nửa, không phải Kinh Thương đã bị đánh bại sao ? Nếu hẳn bị đánh bại, tại sao Đông Hoàng Chung kia còn có thể phát động ?

Dạ Hoa cũng lập tức ngừng đầu mạnh mẽ, trầm giọng nói : " Người động chân động tay gì ở trên cái chuông kia ?"

Kinh Thương nằm rạp trên đám bụi đất, hơi thở mỏng manh thều thào : " Sao người có thể biết được, vì sao dù ta không động tới Đông Hoàng Chung, nó vẫn có thể phát động được, ha ha, bất quá ta chỉ dùng thời gian bảy vạn năm, hao tổn tâm tư, kết nối mạng sống của ta với nó ở cùng một chỗ. Nếu như ta chết, Đông Hoàng Chung này sẽ tự động phát động. Xem ra cho dù ta có chết, thì không hiểu chôn cùng với ta, là tiểu tử người, hay là chúng tiên ở bất hoang..."

Hắn chưa nói xong, ta đã trơ mắt nhìn Dạ Hoa nhào vào đồng lửa đỏ rực như đóa sen hồng kia.

Là ai đau nhói tâm can thét lên một tiếng " Không "

Không, không thể ? Hay là không cần, không cho ? Đông Hoàng Chung phát động thì sao, chúng thần bát hoang đều bị đốt thành tro bụi thì sao, cuối cùng chỉ cần hai bọn ta ở cùng một chỗ, dầu có bị đốt thành tro bụi thì cũng chung trong một đồng tro bụi, tại sao ngươi, tại sao ngươi có thể bỏ lại một mình ta ?

Lúc Dạ Hoa hắn nhào vào đóa nghiệp hỏa hồng liên kia, pháp khí đang khóa trụ chân tay ta bỗng nhiên tuột ra. Đúng vậy, nếu tu vi của chủ nhân tan hết, pháp khí này đương nhiên không khóa được người nữa.

Đóa nghiệp hỏa hồng liên làm nửa bầu trời biến thành sắc đỏ, quý khí nồng đậm lớn vờn bên bờ Nhược Thủy, ta sử hết tu vi toàn thân rút ra Côn Luân phiến quạt thẳng về phía Đông Hoàng Chung một cái. Thân chuông lung lay rồi đổ nhào. Trong bóng hồng quang phía trong, ta không thấy thân ảnh của Dạ Hoa đâu.

Trên mặt đất như phẳng phất có tiếng than khóc của ác quỷ phệ hồn, thanh âm kia dần dần tụ tập lại, như tiếng vó ngựa của thiên quân vạn mã đang kéo tới, rầm rĩ, là tiếng rên rỉ của Đông Hoàng Chung.

Hồng quang lóe lên mấy cái rồi tắt. Một thân ảnh màu đen từ đỉnh của Đông Hoàng Chung ngã nhào xuống.

Ta lập tức chạy qua đỡ lấy hắn. Loạng choạng hai bước, rồi ngã ngòì xuống đất. Khuôn mặt hắn trắng bệch, khóe miệng rỉ máu, áp sát vào khuỷu tay của ta, tròng mắt đen thẫm một màu. Cả tấm trường bào màu đen tuyền đã bị máu tươi tẩm đẫm, mà trên thân hình của hắn kia, lại không thể thấy được huyết phủ toàn thân.

Chiết Nhan nói : " Ta vẫn thấy Dạ Hoa luôn luôn mặc huyền sắc thập phần kỳ quái, có lần cùng uống rượu liền hỏi hắn, vốn ta cứ tưởng hắn thích màu sắc này, hắn bưng chén rượu hồi lâu, hình như lại giống ta rằng, màu sắc này tuy nhìn không đẹp lắm, nhưng lại thực thực dụng, ví dụ như ngày nào đó người bị người

ta chém một đao, máu trào ra, cũng không thể nhìn ra đó là máu, chỉ nghĩ là người nhỡ tay đụng phải bình nước, nên bị nước đổ vào người. Không nhìn ra người bị thương, đồng bọn của người tự nhiên sẽ không lo lắng, mà cừu nhân của người cũng không thể thấy thống khoái vì chém trúng người." Cái lúc mà Chiết Nhan nói cho ta nghe chuyện này, rốt cuộc ta lại vui mừng mà cho rằng Dạ Hoa đã học được cách bông đùa. Cho đến tận hôm nay ta mới biết được, những lời hấn nói, hết thảy đều là sự thực.

Ba trăm năm trước, lúc ta hóa thân thành một Tổ Tổ ngây thơ không hiểu biết, tự cho rằng mình đã yêu hấn tới tận xương tủy, cho đến lúc mất trí nhớ, trở lại là Bạch Thiển của Thanh Khâu, sau khi hấn bộc bạch rằng yêu ta, dần dần cũng làm ta có tình cảm lại với hấn, cũng nghĩ rằng tình cảm đó là thật tình.

Ta không thể tha thứ cho việc năm đó hấn không phân tốt xấu lấy oan đôi trông mắt của ta, làm ta phải nhảy xuống Tru Tiên đài, cũng không thể tha thứ được việc bây giờ hấn luôn mồm nói yêu ta, nhưng chẳng qua chỉ là áy náy với những việc năm xưa đã từng có lỗi với

ta, cũng không thể tha thứ cho việc từ đầu tới cuối, hấn vẫn không hiểu ta. Rốt cuộc thì, Bạch Thiển ta sống tới ngàn ấy tuổi, kết quả là, trong lúc tình cảm mặn nồng, lại ích kỷ không hay chút đạo lý, không chấp nhận nổi dẫu chỉ nửa hạt cát. Đối với người kiếp này kiếp trước, hai kiếp liên tiếp đều gặp đúng phải hấn, người mà ta có tình cảm sâu đậm cả hai lần liền đều đúng là hấn, hiện giờ nghĩ lại, ta cũng chưa từng hiểu rõ hấn.

Ví dụ như vì sao hấn lại chỉ mặc huyền bào. Nguyên lai cũng không phải hấn thích màu sắc này, nguyên lai cũng không phải vì cái gì là không để cho người khác lo lắng, không bị yếu thế trước mặt người khác. Ta vốn đã quên, hấn chính là kẻ cẩn rãng nuốt lệ vào tim.

Bảy vạn năm trước, lúc Mặc Uyên dùng nguyên thần tế Đông Hoàng Chung, máu phun ra từ miệng, so với chút máu rỉ ra từ khước miệng hấn bây giờ, phải gấp trăm lần. Tu vi của hấn kém xa Mặc Uyên khi đó, ứng với máu huyết đáng lẽ gấp trăm lần kia, rốt cuộc là chạy đi đâu ?

Ta cúi đầu cắn vào bờ môi hần, bất chấp thân thể của hần hơi hơi chấn động, chỉ cố gắng dùng lưỡi hé mở răng của hần ra, cố sức luồn vào trong miệng hần, có thể thấy một luồng nước ấm nóng quán quýt giữa khoe hở nơi hai khuôn miệng gắn liền nhau, đôi tròng đen của hần càng thêm sâu thẳm.

Ta với Dạ Hoa, lúc ta là Bạch Thiên đời này, yêu nhau bất quá chưa được một tháng trên Cửu Trùng Thiên, cực kỳ thân mật, bất quá chỉ có mấy đêm đó.

Hần đẩy ta ra, ho rũ một tràng, từng ngụm huyết ứa ra như một đóa hoa máu, đập thẳng vào nhãn tình làm ta thấy nhói buối. Đẩy được ta ra như vậy chắc đã dùng tới hết chút sức lực cuối cùng của hần, hần ngã nhào trên mặt đất, ngực không ngừng phập phồng, lại không thể động đậy.

Ta liền đi qua chỗ hần một lần nữa ôm chặt lấy : " Người muốn nuốt sạch bọn chúng vào trong bụng sao ? Cho dù bây giờ ngươi bao nhiêu tuổi, cho dù ngươi có yếu đuối một chút, ta cũng chẳng có gì thất vọng cả."

Hắn khó khăn lắm mới có thể dứt cơn ho, muốn nhấc tay lên, lại không thể nhấc lên nổi, rõ ràng muốn nói mấy câu cũng phải cố hết sức, lại vẫn cố làm ra vẻ thong dong, thản nhiên nói : " Ta không sao cả, thương thế như vậy, cũng không ảnh hưởng gì. Nàng, nàng đừng khóc."

Hai tay ta ôm chặt lấy hắn, không có cách nào để có thể giơ tay ra vuốt ve mặt hắn, đành chỉ nhìn thẳng vào mắt hắn : " Dùng nguyên thần tế Đông Hoàng Chung, ngoài Mặc Uyên ra, ta không nghĩ là còn ai khác có thể tránh khỏi vận mệnh hồi phi yên diệt, cho dù là Mặc Uyên, cũng phải ngủ mất bảy vạn năm. Dạ Hoa, người không lừa được ta đâu, người muốn chết, phải không ?"

Thân hình hắn cứng đờ, nhắm mắt lại nói : " Ta nghe nói rằng Mặc Uyên đã tỉnh lại, nàng với Mặc Uyên ở cùng một chỗ, hắn có thể chiếu cố thỏa đáng cho nàng, so với ta còn tốt hơn nhiều, ta thực yên tâm. Nàng hãy quên ta đi."

Ta kinh ngạc nhìn hắn.

Thời khắc trong nháy mắt kia như kéo dài vĩnh viễn, hần trợn ngược mắt, thở gấp, nói : " Ta chết cũng không có khả năng nói ra những câu này, cả đời ta chỉ yêu có mình nàng, Thiên nhi, vĩnh viễn nàng không thể quên ta, nếu nàng dám quên ta, nếu nàng dám quên ta..." thanh âm đột nhiên trầm hẳn xuống, cuối cùng lại tiếp tục vang lên : " Ta có thể làm được gì sao ?"

Ta ghé sát vào tai hần nói : " Người không thể chết được, Dạ Hoa, người mau cố gắng chống đỡ, ta mang người đi tìm Mặc Uyên, người tất sẽ có biện pháp."

Thân mình của hần từ từ nhũn ra.

Ta ghé sát vào tai hần hét lên : " Nếu người dám chết, lập tức ta sẽ đi tìm Chiết Nhan lấy thuốc, sẽ quên sạch sẽ về người, tuyệt đối không lưu lại chút gì. Ta sẽ cùng với Mặc Uyên, Chiết Nhan và Tứ ca, vui vẻ ở cùng một chỗ với nhau, vĩnh viễn sẽ không nhớ tới người nữa."

Thân mình hần hơi run lên một cái, sau một lúc lâu, mới mỉm cười, hần nói : " Thế cũng tốt."

Những giây phút cuối đời của hắn, chỉ lưu lại cho ta có một câu “thế cũng tốt” vậy đó

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chương Kết Thúc

Ta ngồi ở một tòa tử lâu tại phàm thế xem kịch, Dạ Hoa rời khỏi ta cũng sắp được ba năm rồi.

Ba năm trước đây, cuộc chiến bên bờ Nhược Thủy, Kinh Thương tử vong, Dạ Hoa lấy nguyên thân tế Đông Hoàng Chung, hồn phách tan thành tro bụi, Ngọc Thanh Côn Luân Phiến tiếp nhận một nửa tiên lực của ta, va chạm mạnh với Đông Hoàng Chung, làm Đông Hoàng Chung kia chấn động âm vang bảy ngày liền.

Chiết Nhan nói, lúc lão chạy tới, Dạ Hoa đã tuyệt khí từ lâu, cả người đầy máu huyết, ta tóc tai bù xùm ôm hấn ngồi ở dưới Đông Hoàng Chung, xung quanh người có một lớp tiên chương rất dày, không ai tới gần

nổi, Đông Hoàng Chung âm vang bảy ngày liền, làm chúng thần tiên ở bát hoang cùng tề tựu ở Nhược Thủy. Thiên Quân phái mười bốn vị tiên bá xuống rước di thể của Dạ Hoa lên, mười bốn vị tiên bá dùng sấm chớp bỏ bảy ngày bảy đêm, cũng không làm suy chuyển mây may cái tiên chương kia.

Chiết Nhan nói, ta nghĩ chắc ngươi sẽ ôm Dạ Hoa ngồi bên bờ Nhược Thủy cả đời, may là tiếng chuông của Đông Hoàng Chung truyền rất xa, gây ảnh hưởng tới sự thanh tu của Mặc Uyên, ngày thứ tám lúc mặt trời lên tới đỉnh đầu, Mặc Uyên đã tới.

Những lời lão đã nói này ta không nhớ được toàn bộ, khi đó, ta chỉ cảm thấy Dạ Hoa đã chết, ta coi như cũng chết. Kỳ thực nói ngồi ôm hắn cả đời ở bên bờ Nhược Thủy cũng không sao, mặc dù hắn không thể mở to mắt, cũng không thể từ khước miệng lạnh nhếch lên thành một nụ cười, cũng không thể ghé sát vào tai ta khe khẽ gọi tên ta, cũng không thể nữa... nhưng ít nhất ta có thể nhìn thấy mặt hắn, ta có thể cảm thấy hắn đang ở bên cạnh ta.

Chiết Nhan nói rằng, ngày thứ tám lúc mặt trời vươn lên tới đỉnh đầu là Mặc Uyên tới, người tới đây từ lúc nào ta cũng không rõ lắm, trong lúc mông lung chỉ cảm thấy có chút ấn tượng, lúc đó ta đầu óc trống rỗng ngồi dưới Đông Hoàng Chung, những chuyện trước kia hoàn toàn không nhớ được chút nào, lúc mở mắt ra đã thấy Mặc Uyên đứng ở bên ngoài tiên chương, nhú mây nhìn ta.

Quả tim tàn héo như lá khô của ta thoáng có chút tri giác, đến lúc có lại chợt nhớ ra, Dạ Hoa đã dùng nguyên thần làm sinh tế, hồn phách đã bị tan thành tro bụi, Dạ Hoa hẳn đã chết. Ta thấy Mặc Uyên người đứng ngay gần đó, cảm thấy Mặc Uyên nhất định sẽ có biện pháp để cứu Dạ Hoa, năm đó người cũng trải qua cái kiếp nạn với Đông Hoàng Chung này, cuối cùng đã trở lại. Ta cảm thấy chỉ cần cứu được Dạ Hoa, chỉ cần có thể khiến hắn mở miệng gọi ta một tiếng Thiên nhi, đừng nói là bảy vạn năm, cho dù bảy mươi vạn năm ta cũng có thể cam lòng chờ đợi.

Ta triệt tiêu tiên chương, vốn định ôm Dạ Hoa đến quỳ trước mặt Mặc Uyên cầu người cứu hắn một mệnh,

có điều toàn thân không còn chút khí lực để đứng dậy. Chờ tới lúc Mặc Uyên bước hai bước tới gần ta, xem xét hồi lâu, mới thở dài một hơi nặng nề nói : " Kiếm một bộ quan tài, để cho Dạ Hoa hẳn được an nghỉ đi."

Mặc Uyên trở lại Côn Luân. Ta mang Dạ Hoa về Thanh Khâu, mười bốn vị tiên bá lập tức theo đuôi. Ta cảm thấy Dạ Hoa hẳn là của ta, ta không thể giao hẳn cho bất kỳ kẻ nào. Một hàng tiên bá đứng chờ ở cửa cốc nửa tháng, những cũng không có cách nào để trở lại phục mệnh Thiên Quân trên Cửu Trùng Thiên.

Ngày thứ hai, phụ thân mẫu thân của Dạ Hoa giã lâm Thanh Khâu.

Vị mẫu thân vốn dịu dàng của hẳn tức giận phát run, vừa cầm cái khăn tay ướt đầm lên lau nước mắt vừa nói : " Bây giờ ta mới biết được người chính là vị phạm nhân Tố Tố năm đó, Dạ Hoa con ta trót gây ra tội nghiệt gì, trước sau hai lần liền đều rơi vào tay người, lúc người là Tố Tố nó một lòng một dạ với người, thậm chí còn tính rời bỏ cả ngôi vị Thái tử chỉ vì người. Người thiếu nợ Chiêu Nhân công chúa, năm đó Thiên Quân bắt

người thường đôi tròng mắt cho nàng, lại còn nói sau khi người sinh hạ a Ly sẽ phải chịu trọng hình sét đánh trong ba tháng, bất quá người chỉ mất một đôi tròng mắt, còn con ta thay người chịu tội hình, người cố sống cố chết đi nhảy xuống Tru Tiên đài. Tốt thôi, người nhảy, Dạ Hoa con ta cũng nhảy theo người. Đây bất quá chỉ là một cái kiếp nạn để người phi thăng lên thành thượng thần, còn Dạ Hoa thì sao, con ta, cả đời này, từ lúc gặp người có lúc nào được vui vẻ khoái hoạt ? Nó vì người nhiều như vậy, rốt cuộc người đã làm gì để đền đáp lại nó. Người chẳng làm gì cả, bây giờ lại làm cho hồn phách của nó tan thành tro bụi. Hiện giờ nó đã chết, ngay cả thi thể của nó người cũng muốn chiếm lấy sao ? Ta chỉ hỏi người, ta chỉ hỏi người một câu, người dựa vào cái gì mà làm thế ?"

Cổ họng ta khô đắng, ta lao đảo lùi về sau hai bước, Mê Cốc phải vội vàng đỡ lấy ta.

Cha của Dạ Hoa đứng ở bên cạnh nói : " Đủ rồi" lại xoay người nói với ta : " Tiểu nhi tru sát Quỷ quân Kinh Thương, lấy nguyên thần ngăn cản Đông Hoàng Chung diệt phệ chư thiên, chính là hy sinh vì đạo nghĩa, Thiên

quân đã có phong thưởng. Nhạc Tề nói như vậy chung quy cũng chỉ vì cha mẹ đau lòng con cái, thượng thần đừng để bụng. Về phần thi thể của tiểu nhi, xét cả về tình và về lý, thượng thần cũng nên trả lại. Mặc dù thượng thần với tiểu nhi cũng từng có thánh chỉ tứ hôn, nhưng cũng chưa thành thân, nếu chiếm giữ thi thể của tiểu nhi, cả về tình và về lý đều không hợp. Lúc tiểu nhi còn sống cũng là thái tử của Thiên tộc, không thể vi phạm quy củ của Thiên đình, y như tiểu nhi đây, sẽ được táng ở trên Vô Vọng Hải ở trên tầng trời thứ ba mươi sáu, thỉnh thượng thần thành toàn."

Lúc Dạ Hoa bị mang lên Cửu Trùng Thiên, là một ngày trời đầy mây, gió nhẹ hiu hiu thổi.

Ta lướt nhẹ trên mí mắt, trên má, trên mũi hần, lúc chuyển về phía môi hần, trong đầu chợt nảy ra một ý niệm hết sức hoang đường, hy vọng hần có thể tỉnh lại, có thể dí tay vào trán ta nói : " Ta chỉ đùa với nàng một chút thôi." Có điều đó chỉ là những si niệm vọng tưởng của ta.

Dạ Hoa bị phụ thân mẫu thân của hần đặt vào trong

một chiếc quan tài bằng, diễu qua trước mặt ta, khiêng ra khỏi Thanh Khâu, ta chỉ có thể giữ lại bộ huyền bào còn nhiễm đầy máu huyết của hắn.

Trước đây lúc Chiết Nhan tặng cho ta một hột đào, ta mang nó tới cửa động Hồ Ly, ngày ngày tưới nước chăm bón, ít lâu sau cây đào đã um tùm xum xuê. Cái ngày mà cây đào nở ra nụ hoa đầu tiên ấy, ta lấy huyền bào Dạ Hoa lưu lại nhập quan, chôn ở dưới gốc cây đào, coi nó là một ngôi mộ chôn chặt những di vật và quần áo, không biết lúc cây đào này nở rộ hoa, thì nó sẽ trông như thế nào.

Mê Cốc nói : " Cô cô, người còn nhớ người có một đứa con trai không, không đón tiểu điện hạ về lại Thanh Khâu sao ?"

Ta lắc lắc đầu. Tự nhiên ta nhớ rõ ta còn có một đứa con trai, ta đặt cho nó cái tên là A Ly. Nhưng mình ta ta còn chẳng chiếu cố nổi, càng không nói tới a Ly. Nó ở trên trời sẽ được nhiều người chăm sóc tốt hơn.

Sau khi Dạ Hoa bị cha mẹ hắn mang đi, ta ngồi dưới

gốc cây đào nửa tháng rỗng. Cả ngày chỉ ngồi ngơ ngẩn, trước mắt thường xuất hiện ảo ảnh của hắn, đều mặc huyền bào toàn thân, mái tóc đen dài, đuôi tóc buộc đơn giản bằng một sợi lụa trắng nhỏ, hoặc ngồi dựa vào ta giờ sách đọc, hoặc ngồi đối diện ta vẽ tranh, lúc thủy quân làm mưa, lại có thể nhẹ nhàng ôm ta vào trong lồng ngực, giúp ta che mưa. Ngồi ngơ ngẩn dưới gốc cây đào nửa tháng, lúc nào ta cũng cảm thấy có Dạ Hoa ở bên bầu bạn, làm ta thực hạnh phúc.

Ta cảm thấy thực hạnh phúc, nhưng Chiết Nhan, Tứ ca và Mê Cốc, Tất Phương, bốn người đó lại chẳng thấy hạnh phúc chút nào. Tới ngày thứ mười lăm, rốt cuộc Tứ ca không nhịn nổi nữa, lập tức lôi ta vào trong Hồ Ly động, giơ một mặt gương tới trước mặt ta, giận dữ nói : " Mọii thử nhìn xem bề ngoài của mọii thành cái gì rồi. Dạ Hoa đã chết, mọii không sống nổi nữa sao ?"

Tứ ca nói không sai, ta cảm thấy ta không sống nổi nữa. Ta không biết được nếu ta bị hôi yên phi diệt hay không, nhất định có thể tìm lại được Dạ Hoa hay không. Có điều nếu bị hôi yên phi diệt, chẳng thể làm gì được,

chỉ quay trở về với cát bụi. Nếu ta hôn yên phi diệt, không chừng cũng không thể quên được Dạ Hoa, nếu không bị hôn yên phi diệt thì tốt rồi, bây giờ lúc nào ta cũng có thể thấy hắn đứng trước mặt cười với ta, như vậy cũng rất tốt.

Bên trong mặt gương là hình bóng một nữ thần tiên sắc mặt trắng bệch, hình dung tiều tụy, trên hai mắt buộc một lớp lụa trắng thật dày, trên lớp lụa kia còn dính vài cái lá khô. Lớp lụa trắng này với lớp lụa trắng ta hay buộc ngày xưa cũng không giống nhau. Đầu óc hơi chuyển một vòng, ừm, tháng trước Chiết Nhan đã mang ta đi thay nhãn tình, dải lụa trắng này là dải lụa trắng có tẩm thuốc do lão chế ra, không giống với dải lụa mà phụ thân đã làm cho ta.

Tứ ca thở dài, nói một cách nặng nề : " Tỉnh đi, muội cũng sống tới ngàn này tuổi rồi, sinh ly tử biệt, chẳng lẽ còn chưa nhìn thấu sao ?"

Cũng không phải là không muốn nhìn thấu, có điều không biết phải nhìn thấu bằng cách nào. Nếu ta biết phải làm như thế nào, thì ta đã cố gắng thấu suốt. Đêm

hôm đó uống rượu đập nát Kết Phách Đãng khiến ta nhớ lại những chuyện ba trăm năm trước, không biết vì sao, lại quên sạch những điểm tốt của Dạ Hoa, chỉ nhớ tới những chuyện không tốt. Hiện giờ, Dạ Hoa đã đi xa, lại không thể nhớ tới những chuyện không tốt của hắn, trong đầu mỗi ngày, đều tràn ngập những chuyện tốt mà hắn đã làm. Trước đó ta mắng Ly Kính cũng hết sức hùng hồn đầy lý lẽ, còn nói cả đời hắn chỉ theo đuổi những gì không có được, một khi có được rồi tất không biết quý trọng, tính ra ta có khác gì đâu.

Sông lớn, trăng tròn, đêm dài vô tận. Không có chuyện gì để làm, chỉ có thể ngủ mê mết.

Nguyên ta vốn nghĩ rằng ta không thể mơ thấy Dạ Hoa, thế mà giấc mộng này, ta lại mơ thấy hắn.

Hắn ngồi sau án thượng phê duyệt công văn, nửa ngày sau, xếp gọn công văn vào một bên, nhú mày uống một ngụm trà, hạ chén trà xuống lại ngẩng đầu mỉm cười nói : "Thiền Nhi, lại đây, kể cho ta nghe xem tối qua nhân vật nam chính nói những gì ? "

Ta trầm mê trong giấc mộng này, không muốn tỉnh lại. Đây đúng là ông trời ban ơn cho ta, lúc ta ngồi ngơ ngẩn ở dưới gốc cây đào, ảo ảnh này chưa bao giờ nói chuyện với ta, Dạ Hoa lúc ở trong mộng đây, lại chẳng khác gì so với lúc còn sống, không chỉ có thể cùng ta tản bộ chơi cờ, mà còn có thể trò chuyện với ta.

Từ đó về sau, ngày ngày ta đều có thể mơ thấy hẳn, ta thấy ngủ là một hoạt động thật tốt.

Nếu đổi một góc độ khác suy nghĩ lại, cũng sẽ trở lại bình thường, phạm giới bọn họ có điển cố Trang Chu mộng điệp, nói rằng có một phạm nhân tên là Trang Chu mơ biến thành một con bướm, hàng ngày chỉ bay lượn thập phần khoái hoạt. Lúc sau, khi tỉnh lại, phát hiện mình vẫn là phạm nhân Trang Chu. Không biết là Trang Chu nằm mơ hóa bướm, hay là con bướm nằm mơ biến thành Trang Chu, cuộc sống của ta trước giờ, cảm thấy như một giấc mơ, làm cho ta cảm thấy vô cùng thông khổ, không bằng bất chước như cái kẻ kia, lấy cảnh trong mơ làm cảnh thật, đem cảnh thật thành một giấc mơ. Nhân sinh vẫn giống y như cũ, bất quá chỉ đổi lại một phương pháp sống mà thôi, lại có thể làm cho ta

cảm thấy thực thỏa mãn. Đây cũng là một loại giác ngộ đi.

Chiết Nhan và Tứ ca thấy thần sắc của ta dần dần khá lên, chỉ ngủ hơi nhiều một chút mà thôi, cũng không phải trông coi ngặt nghèo nữa, chắc bọn họ đã thả lỏng hơn một chút.

Trên Cửu Trùng Thiên cũng không truyền tới tin tức lập thái tử mới, chỉ nghe nói Chiêu Nhân công chúa Tố Cẩm bị tiêu trừ tiên tịch vĩnh viễn. Cũng bởi lúc Đông Hoàng Chung có biến động lạ thường, nàng ta tuy là tiên nga trông coi chuông, lại không làm hết phận sự của mình, không chịu báo cáo lên thiên đình. Nàng ta không làm tròn trách nhiệm của mình, gián tiếp làm hại thái tử Dạ Hoa phải khai chiến một trận với Kinh Thương, cuối cùng phải lấy nguyên thân tể Đông Hoàng Chung, hồn phách tan thành tro bụi. Thiên Quân đau khổ vì mất trưởng tôn, tức giận vô cùng, mới hạ lệnh biếm nàng khỏi Cửu Trùng Thiên, đẩy vào lục đạo luân hồi, muôn đời chịu tình kiếp.

Ta cảm thấy sự trừng phạt của Thiên quân đối với

Tổ Cẩm này cũng hơi quá, ước chừng là muốn trút giận, nhưng nói chung việc này cũng không can hệ tới ta, cũng chỉ coi như vừa nghe thấy một chuyện bàn nhảm.

Mỗi người đều có con đường riêng của mình, đường ta đang đi đây cũng thực tốt, theo nhân sinh quan này của ta, ta tin tưởng rằng Dạ Hoa vẫn còn sống.

Lúc trước khi ta làm cái mộ phân để chôn chặt mớ quần áo và di vật mà ta không muốn thấy lại kia của hắn, cũng chỉ vì lúc nào bọn chúng cũng nhắc nhở ta, rằng hết thảy mọi việc đều là do người hư cấu ra, Dạ Hoa đã chết, hắn đã chết, ta cảm thấy cái nơi đó đúng là một nơi thực khủng bố, lại không thể đành lòng kêu Mê Cốc đào cái mộ chứa di vật và quần áo kia lên, chỉ đành mở một cửa động khác trong động Hồ Ly.

Lúc rảnh rỗi, Tứ ca thường xuyên mang ta đi phàm giới chơi bời, giúp ta lãng quên quá khứ, thuận tiện cũng giúp huynh ấy tán bết quá khứ. Lúc dạo chơi trên núi huynh ấy sẽ nói : " Mọii nhìn thử ngọn núi cao ngất tận mây này, đứng ở trên đỉnh núi này, vạn vật trên thế giới đều nhỏ bé tới mức không tưởng được, không làm cho

lòng muội thoải mái chút nào sao ? không làm cho muội cảm thấy tình cảm nhi nữ bất quá chỉ như một đám mây bay ở tận chân trời, chỉ thoáng vung tay lên sẽ biến mất tăm sao ?" Lúc xuống nước huynh ấy lại nói : " Muội nhìn xem thác nước này đổ thẳng từ trên cao xuống, chảy thẳng vào sông ngòi, chảy ngày chảy đêm, không bao giờ quay đầu lại, muội nhìn thác nước này, cũng không cảm thấy nhân sinh giống như thế sao, không thể quay đầu lại được, luôn chỉ hướng về phía trước mà thôi." Lúc chơi chợ, huynh ấy lại nói : " Muội nhìn xem những phàm nhân bình thường này chẳng khác gì những con kiến, sống ở trên đời bất quá trăm năm, mệnh cách lại còn do Ti Mệnh sắp xếp thực khó khăn, những kẻ làm ruộng thì khổ cả đời, những kẻ đọc sách phần lớn đều không thể toại chí, những nữ nhân tốt trong khuê phòng đều phải gả cho những kẻ trượng phu khốn khiếp, vậy mà bọn họ vẫn vui vẻ hoan hỉ, muội hãy nhìn tới những phàm nhân đó, không cảm thấy bản thân tốt hơn nhiều so với bọn họ hay sao ?"

Mới đầu ta còn nghe, về sau huynh ấy nói nhiều quá, mỗi lúc qua một nơi lại nói những lời như vậy, ta

ghét sự đông dài kể lễ của huynh ấy, về sau chỉ đi phàm giới một mình

Đầu tháng ba, Dạ Hoa đã khuất núi được hai năm chín tháng, ta tới phàm giới xem kịch, gặp một tiểu thần tiên ở trên Phương Hồ Tiên Sơn tên là Chức Việt. Lúc ở phàm giới xem kịch thường căn cứ theo phong tục của phàm giới, cảm thấy những diễn viên trên kia hát hay liền cầm một xâu tiền, ném mấy đồng tiền thưởng lên sân khấu, coi như cũng không cô phụ sự tận tụy của đám con hát.

Tiểu tiên Chức Việt chắc mới tới phàm giới xem kịch lần đầu, thấy đám người xem kịch đều tung tiền lên sân khấu trông thật náo nhiệt, mắt đã đỏ lên, tiếc là trong tay áo lại trống trơn không có chút tiền bạc, nàng liếc mắt một cái phát hiện ra tiên thân của ta, vui mừng rạo rức tự báo gia môn, tìm ta mượn chút tiền bạc để ném lên thưởng. Tuy ta thực kỳ quái vì nàng là một tiểu thần tiên, đương nhiên có thể biết thuật biến hóa, biến ra một hai đồng là chuyện nhỏ, chẳng nhẽ lại đưa cho nàng mấy viên dạ minh châu. Sau đó mới hiểu ra, bởi cha mẹ nàng sợ nàng xuống phàm giới chơi xuân gây họa, nên cố tình

phong bế tiên lực của nàng lại.

Nguyên bản chỉ là một cái duyên gặp mặt, từ đó về sau mỗi khi ta xuống phàm giới xem kịch đều có thể gặp được nàng, cái duyên gặp mặt đó lại trở thành một cái duyên phận đáng kể, Chúc Việt vốn là kẻ nóng nảy hoạt bát, cũng không quán lầy ta hỏi thăm ta là ai, nhà ở chỗ nào, xuân xanh bao nhiêu, ta cảm thấy hiếm có người như vậy, vả lại khi xem kịch có người cùng bàn luận, cũng không phải nói theo cái kiểu của tứ ca " người xem cái nam nhân vật kia y phục mặc cũng khá được", quả cũng không tồi.

Bởi vậy trước sau ta đi xem kịch với nàng tới hơn mười vở, tính theo ngày, ước chừng cũng phải hơn hai tháng.

Hôm nay, ta lại ngồi ở lầu này xem kịch, trên sân khấu đang diễn vở " Mẫu Đơn đình" thực phù hợp với thực tế, đúng là ngày mừng mười tháng năm, thuận lợi cho việc kết hôn xuất hành, kỵ việc binh đao, ngày này ba năm trước đây, Dạ Hoa hẳn rời khỏi ta, ta nhấp một ngụm rượu, xem vị diễn viên vận áo xanh trên đài kia

đang mượn nước làm mưa thực tiêu sái.

Đoạn kịch này nam chính đang hát tới câu : " Thời người xinh đẹp như hoa, thời gian như nước chảy, đáp lại sự tìm kiếm của người, lại tự giam mình ở chốn u khuê" tiểu tiên Chức Việt mới chậm chậm tiến vào, tìm một chỗ ngồi ở cạnh ta ngồi xuống. Xem được nửa vở kịch, nàng che miệng lén lút thì thầm với ta : " Ngày trước ta có nói ta có một vị biểu ca họ hàng xa lúc đang tuổi hoa niên đã khuất núi, người có nhớ không ?"

Ta gật gù đầu ra hiệu rằng mình vẫn nhớ rõ.

Tiểu tiên Chức Việt bình thường ngoại trừ việc bàn luận kịch vở với ta, cũng thường nói tới vị biểu ca họ hàng xa của nàng. Theo cách nói của nàng, biểu ca của nàng anh minh thần võ, chính là một người tài năng hiếm có, chỉ tiếc là hơi bạc mệnh, tuổi còn trẻ đã chết nơi sa trường, để lại cha mẹ già đầu bạc khóc tiễn kẻ đầu xanh ngày đêm không ngừng, thực đáng thương. Mỗi khi nàng thốt ra hai chữ đáng thương, trên mặt xuất hiện cái vẻ như sắp tới ngày tận thế tới nơi. Ta thực ra cũng không thấy biểu ca nhà nàng đáng thương chút nào, có

lẽ là mấy năm gần đây đã thấu triệt được lẽ sinh tử. Chức Việt cầm chén trà nhấp một ngụm, thông giọng, mới nhìn quanh một vòng, rồi tiếp tục che miệng thì thào với ta " Vị biểu ca kia của ta, không phải ta cũng kể cho người nghe rằng huynh ấy chết đã ba năm rồi không. Ba năm trước đây, trong tộc nghĩ rằng huynh ấy chỉ còn là một di thể, nguyên thần sớm đã tan thành tro bụi, bọn họ liền an táng huynh ấy ở trong một cái huyệt tinh băng quan thả trong một cái hồ, lúc trước ta cũng đã tới đó xem, ngày hôm qua cái hồ vẫn tĩnh lặng suốt mấy chục vạn năm đột nhiên nổi sóng, nước biển ào ào trào dâng, sóng cao hơn mười trượng, lại đẩy cỗ huyệt tinh băng quan kia lên. Bọn họ nói làm nước biển sôi trào chính là tiên khí lượn lờ xung quanh băng quan. Người nói có lạ không, nguyên thần của biểu ca nhà ta đã bị tan thành tro bụi, thế mà lại có tiên khí cường đại như thế che chở, người trong tộc ta cũng không hiểu được nguyên nhân, lúc mấy tiểu thần tiên đồng lứa với ta bị đuổi ra, tộc trưởng đang phái một tiểu tiên đi mời một vị tôn thần trong tộc. Mẫu thân và phụ thân ta nói, không chừng biểu ca của ta còn chưa chết. Ai, nếu huynh ấy không chết, a Ly cũng không cần khóc lóc sụt sùi cả

ngày như thế."

Trong khoảnh khắc, bốn phía đột nhiên tĩnh lặng, chén rượu trong tay ta choang một tiếng rơi thẳng xuống đất, ta nghe thấy tiếng nói của mình khe khẽ vang lên : " Hồ kia chính là Vô Vọng Hải phải không ? Biểu ca của người chính là thái tử Dạ Hoa phải không ? Hắc chính là vị trưởng tôn thái tử Dạ Hoa trên Cửu Trùng Thiên phải không ?"

Chức Việt ngơ ngác lắp bắp : " Người, người, sao người lại biết được ?"

Ta lão đảo lao vội ra khỏi quán trà, lúc chạy trên đường mới nhớ ra muốn lên Cửu Trùng Thiên phải dâng vên giá vũ. Ta lão đảo triệu hồi một đụn mây, lúc liếc mắt nhìn xuống chợt thấy phạm nhân quỳ rạp trên mặt đất, mới nhớ ra ta đứng ở giữa chợ mà triệu hồi tới một cụm mây để dâng vên.

Đằng vân tới giữa không trung, trời thì cao xa, đất thì mờ mịt, trong đầu ta trống rỗng, vô luận thế nào cũng không thể nhớ nổi đường đi Nam Thiên Môn.

Trong lòng càng vội vàng, đầu óc càng mù mịt, ta cười trên đám mây bay lòng vòng mấy lượt, không biết phải làm thế nào cho tốt.

Không để ý chột trượt chân một cái, suýt nữa thì rơi từ trên mây xuống, may mắn đã được hai cánh tay vững vàng đỡ lấy.

Thanh âm của Mặc Uyên vang lên từ phía sau : " Sao ngươi lại không chút cẩn thận như vậy, đằng vân mà cũng ngã được sao ?"

Ta xoay người nắm chặt cổ tay người, vội vàng nói : " Dạ Hoa đâu rồi hả sư phụ ? Dạ Hoa đâu ?"

Người nhíu nhíu mày, nói : " Trước hết lau sạch nước mắt đi đã, ta đang muốn tìm ngươi để nói về chuyện này đây."

Mặc Uyên nói, năm đó phụ thần dùng một nửa thân lực để tạo thành tiên thai giúp Dạ Hoa đầu thai, sau khi hấn đầu thai xong, thân lực này vẫn còn ở trong người hấn, ẩn trong thần thức của hấn. Ba năm trước đây,

người không biết rằng Dạ Hoa còn hạ thêm bốn con hung thú, lại được thêm một nửa thần lực nữa của phụ thần, coi như có thể cứu hẩn một mạng. Như vậy lúc thần lực của phụ thần trong người Dạ Hoa đối chọi với diệt thiên lực của Đông Hoàng Chung, nguyên thần của hẩn bị hai luồng lực này gây tổn thương một chút, vì vậy mới tự ngủ say, lại khiến mọi người tưởng rằng hẩn đã hôn phi yên diệt. Sợ rằng ngay cả chính Dạ Hoa cũng tưởng như vậy.

Mặc Uyên nói, lẽ ra giấc ngủ say của hẩn phải mất vài chục năm, có điều Huyền Tinh Băng Quan đúng là một vật rất tốt, Vô Vọng Hải tuy là nơi an táng di thể của Thiên tộc, nhưng cũng là một cái thánh địa, cho nên chỉ cần ba năm Dạ Hoa cũng đã có thể tỉnh lại, thực sự là không thể tin được.

Những lời mà người nói phần lớn ta không để ý, chỉ nhớ rõ ràng có một câu, Tiểu Thập Thất, Dạ Hoa đã quay lại, hẩn vừa tỉnh dậy đã lập tức chạy đi Thanh Khâu tìm người, người mau trở về đi thôi.

Ta chưa bao giờ nghĩ rằng Dạ Hoa còn sống. Tuy

vẫn thâm khấn nguyện nghìn nghìn vạn vạn lần, nhưng trong lòng ta cũng hiểu rõ, đó chỉ là hy vọng xa vời. Ba năm trước đây Dạ Hoa đã hồi phi yên diệt, dưới gốc cây hoa đào trước cửa động Hồ Ly kia, vẫn còn chôn bộ quần áo hần từng mặc trước khi chết, hần đã chết. Trước khi chết hần còn muốn ta quên hần, để ta sống một cuộc sống tiêu dao tự tại. Thế mà bây giờ, Mặc Uyên lại nói Dạ Hoa hần tỉnh lại, hần không chết, hần vẫn còn sống.

Ta đành vân quay lại Thanh Khâu ngay lập tức, trong lúc đành vân không để ý ngã xuống đất tới bốn lần.

Qua cốc khẩu, lập tức nhảy vội xuống đất, nhanh chóng chạy thẳng về phía Hồ Ly động, mấy tiểu tiên gặp bên đường chào hỏi cùng ta, ta cũng không nghe rõ, chỉ thấy tay chân không ngừng run rẩy, chỉ sợ không gặp được Dạ Hoa, sợ những lời Mặc Uyên nói chỉ là những lời an ủi đùa giỡn.

Ánh nắng len qua từng mây chiếu thẳng xuống dưới, cây hoa đào trong thanh sơn Bích Thủy, giống như

ráng lạnh rục rở trường minh bất diệt nơi Cửu Trùng Thiên.

Dưới ráng lạnh rục rở kia có một thanh niên vận hắc bào đang đứng, chỉ hơi giơ tay ra, những ngón tay thanh mảnh thon dài khẽ vuốt ve mộ bia trước mặt.

Giống như một cảnh tượng trong mơ.

Ta gần như ngừng thở bước lên trên hai bước, chỉ sợ động tác mạnh quá, cảnh tượng trước mắt sẽ biến mất.

Hắn từ từ quay đầu lại, gió nhẹ thổi qua, ráng lạnh trên cây rập rờn như một làn sóng màu đỏ rục. Hắn mỉm cười, cái vẻ ngoài ấy vẫn y hệt như lúc ta mới gặp, mày như họa, tóc đen thẫm. Trong lớp sóng đỏ rục kia có mấy đóa hoa khẽ rơi xuống, trong trời đất không còn bất kỳ màu sắc nào, cũng không còn bất kỳ âm thanh nào nữa.

Hắn khe khẽ gọi : " Thiên Nhi, lại đây."

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Phiên Ngoại 1 Đại Danh Của Cục Bột.

Dạo gần đây cục bột có phần buồn bã.

Trong bụng mẫu thân của nó có thêm tiểu bảo bảo, toàn tâm toàn ý dưỡng thai, lúc nó trở lại tâm điện của mẫu thân, mẫu thân còn đang ngủ. Mấy ngày gần đây phụ thân của nó cũng không quan tâm tới nó như lúc trước, thường bắt nó học hành, giáo huấn rằng nó sắp thành một vị huynh trưởng, sau này cần phải thành một tấm gương cho đệ đệ và muội muội. Ngay cả kẻ khéo chiều lòng người là Thành Ngọc cũng bị tam gia gia của nó kéo đi Phương Hồ Tiên sơn ở hạ giới giảng đạo cho nhóm địa tiên, làm nó muốn thổ lộ cũng không còn ai để thổ lộ.

Cục bột cảm thấy, làm tiểu thiên tôn như nó thật không thú vị gì cả. Nó khổ công suy nghĩ hồi lâu, mới quyết định rời nhà trốn đi. Vì thế nó mới lấy một cái túi nhỏ, trong túi bỏ hai bộ quần áo lót, lại còn thêm vào mấy quả đào mới hái từ bên Vườn Bàn Đào về làm lương khô đi đường. Nó khoác cái túi lên vai đi tới Nam Thiên Môn, đột nhiên nghĩ lại, lần này rời nhà trốn đi một chuyến không biết đến bao giờ mới trở về, tốt nhất quay về nhìn mẫu thân một cái rồi tiếp tục đi.

Nó rón rén quay lại bên ngoài tầm điện của mẫu thân, không ngờ ngoài cửa chính lại có mấy tiên nga đang đứng canh. Rời nhà trốn đi là một chuyện cơ mật như vậy, không nên gây ra om sòm lớn, nó liền trầm tư một chút, quay đầu vòng ra phía bên cửa sổ, quyết định leo lên cửa sổ lén lút nhìn trộm mẫu thân một cái.

Nó vừa mới tới gần cửa sổ, lỗ tai vừa vênh lên, đã thấy trong phòng có tiếng người nói chuyện. Thanh âm trầm trầm là phụ thân nó, còn uể oải là của mẫu thân nó.

Mẫu thân của nó nói : " Ai ai, nhóc con trong bụng lại vừa động, chàng có muốn xem thử một chút không

?"

Phụ quân của nó a lên một tiếng nói : " Mới có bảy tháng, theo lý còn chưa lớn được, sao có thể làm loạn như vậy. Hồi xưa lúc A Ly còn trong bụng nàng cũng như vậy sao ?"

Nghe tới tên của mình, cục bột lập tức vênh tai lên nghe.

Mẫu thân của nó nói : " Cục bột rất ngoan, cũng không giống như thế này, thiếp nhớ tới năm thứ ba cục bột mới bắt đầu có động tĩnh, hai năm đầu cứ ngủ im trong bụng như một cái trứng chim, thiếp thấy thực nhẹ nhàng. Nói tới mới nhớ, mấy ngày nay không gặp nó, thiếp có một chuyện rất tốt muốn nói cho nó nghe, nó nghe xong nhất định sẽ vui mừng lắm."

Trong lòng cục bột lập tức chộn rộn hẳn lên, cơ hồ muốn đẩy cửa sổ nhảy vào phòng, nhưng nó đã tự kiềm chế được.

Phụ quân nó ngạc nhiên nói : " Chuyện tốt gì ?"

Mẫu thân của nó lập tức nói : " Chuyện tốt, một chuyện rất tốt. Cục bột chỉ có một tiểu danh là a Ly, bây giờ nó còn nhỏ, kêu vậy cũng không sao, nhưng sau này nó lớn lên, kêu như vậy thật không ra gì, thiếp đọc thi thư suốt mấy ngày liền, rốt cuộc đã tìm ra cho nó một cái đại danh."

Trong lòng cục bột cực kỳ kích động, suýt nữa thì bại lộ hành tung, nhưng nó vẫn tiếp tục kiềm chế.

Mẫu thân nó nói : " Có một kẻ phạm nhân tên là Lý Hạ có viết được hai câu thơ rất có khí thế, thiếp rất vừa ý, nói rằng :

"Hắc vân áp thành thành dục tòi* Giáp quang hướng nhật kim lân khai**"

Hai câu thơ này chữ "Hắc" dùng thực xuất sắc. Mặt khác, phạm nhân bọn họ thích cho thêm chữ "Tử" vào phía sau tên để tỏ vẻ tôn trọng, thiếp thấy thói quen này cũng rất hay."

Phụ quân nó nói : " Vì thế ?"

Mẫu thân của nó nói : " Vì thế thiếp đặt cho cục bột cái đại danh là

"Hắc Tử"

”

Hắc Tử rầm một tiếng ngã nhào xuống.

Phụ quân nó trầm ngâm nói : " Cái tên này..."

Mẫu thân nó lộ vẻ bồn chồn nói : " Thiếp nghĩ suốt hai ngày, chàng cảm thấy, chàng cảm thấy có được không ?"

Trong lòng Hắc Tử thâm gào thét : " Mau nói không đi, mau nói không đi, bằng không con nhất đi bỏ nhà ra đi, con bỏ nhà ra đi thực nha."

Phụ quân của nó trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói : " Sau này nếu A Ly đăng cơ, lấy tôn hiệu là Hắc Tử Quân chẵng ?"

Mẫu thân của nó cũng trầm ngâm hồi lâu : " Hắc Tử

Quân ?"

Phụ quân của nó lập tức nói với vẻ nghiêm nghị :
"Cái danh tự này rất hay."

Hắc Tử ngã nhào xuống đất không dậy nổi.

Ngày thứ hai, trên Cửu Trùng Thiên đại loạn, đám tiên đồng tiên nga nháo nhác xông tới bầm báo : " Không thấy tiểu thiên tôn đâu cả, nghe nói là bỏ nhà trốn đi."

Hắc Tử bỏ nhà trốn đi ngồi ở trong Hồ Ly động tại Thanh Khâu, tứ cữu Bạch Chân của nó đang ngậm một cây cỏ đuôi chó hỏi nó : " Nói thực đi, tại sao đột nhiên con lại chạy tới Thanh Khâu, mẫu thân phụ quân ngược đãi con sao ?"

Hắc Tử khóc lệ chảy ròng ròng như mưa, chua xót nói " Bởi vì mẫu thân đặt tên con là Hắc Tử á !"

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Phiên Ngoại 2 : Năm Năm Tháng Tháng

Tin tức nguyên thần của Kinh Thiên bị câu diệt truyền tới, chàng đang ngồi ở rừng đào sau núi Côn Luân tu luyện. Đã vào tháng chín, cây đào không còn xum xuê như ngày xưa nữa, ngẩng mặt nhìn lên, chỉ thấy trên cao kia mây mù huyền ảo.

Tiểu đồng đứng cạnh bộ dáng kinh sợ nói : " Theo như tin tức mà lão tiên hạc kia truyền tới, thượng thần Bạch thiên ước chừng đã mất trí, ôm Dạ Hoa quân đã tuyệt khí từ lâu ngồi dưới thân Đông Hoàng Chung, trên đỉnh đầu có một lớp tiên chương dày, không để lọt tai lời của bất kỳ ai. Chúng thần trên trời dưới đất cùng tề tựu ở trên bờ Nhược Thủy, lại vương phải tiên chương kia, không ai có thể lại gần hai người đó. Ngay cả thượng

thần Chiết Nhan ở Thập Lý Đào Lâm cũng không có cách nào, chỉ nói thượng thần Bạch Thiên là kẻ cứng đầu, nếu thanh tĩnh thần trí của nàng, chỉ sợ nàng hủy thiên diệt địa tuấn táng cùng Dạ Hoa Quân, nên phái lão tiên hạc nhanh chóng tới Côn Luân thỉnh sư tôn, để tránh gây thành đại họa. Nhưng Sư Tôn lão nhân gia lúc bé quan đã có ý chỉ, không được tùy tiện quấy rầy, tin tới đã nửa ngày, việc này xin thượng thần Lệnh Vũ người định đoạt..."

Mây mù dần dần tản ra, để lộ ra từng ngọn cây xanh um tùm trên đỉnh núi, chàng lật giở đạo kinh trong tay, hồi lâu, mới nói : " Quý quân Kinh Thương kia, trước khi chết có nói gì không ?"

Tiểu đồng Kinh Sinh ngẩn người ra : " Lão tiên hạc không nhắc tới điều này, bất quá nghe nói lúc chết Kinh Thương thực phẩm, quanh thân tràn đầy máu tươi, cơ hồ bị Thanh Minh kiếm của Dạ Hoa quân khắc thành một cái gương sen."

Đạo kinh trong tay chàng đột nhiên run lên, đột nhiên nhớ lại ngày đó lúc mới gặp Kinh Thương.

Ngày hôm đó gió mát trời trong cực kỳ dễ chịu, chàng bị Thập Thất sư đệ quán quýt quấy rầy không làm gì được, cuối cùng đành phải dẫn đệ ấy đi bắt chim Tinh Vệ.*

Sư huynh đệ hai kẻ bọn họ đi dọc theo con kênh lén lút đuổi theo một con chim non, mắt thấy đã vào tay, đột nhiên một thót ngựa hung đỏ từ chón rừng thẳm xông thẳng tới. Chim Tinh Vệ non kia líu ríu kinh hãi, hót lên một tiếng lanh lảnh, bay thẳng lên trời, không còn chút ảnh hình.

Thập Thất sư đệ lập tức xắn tay áo lên muốn đánh nhau với thanh niên đang cười trên lưng ngựa, chàng nhanh chóng cản lại, thanh niên có khuôn mặt cương nghị kia chỉ cười lạnh nhạt, cây Khốn Tiên Tác trong tay vung lên, như sấm vang chớp giật, lập tức trói nghiền hai huynh đệ bọn họ thành một. Hai huynh đệ bọn họ nhỏ bị vắt ngang ở phía sau lưng, lớn bị ôm ở trong lòng. Từ lúc chàng báii nhập làm môn hạ của Mặc Uyên tới nay, chưa kịp xuất nổi một chiêu đã bị quán chế, vừa xấu hổ vừa giận dữ. Thanh niên kia chỉ ghé sát vào tai chàng cười nói " Người tên là gì ? Ta cười người làm phu nhân

của ta được không ?"

Lúc chàng mới gặp người kia, bầu trời màu xanh ngọc bích, y mặc một bộ y phục cuỡi ngựa màu xanh nhạt, phía sau lưng là rừng thẳm bạt ngàn xanh.

Hơn hai trăm năm trước, thổ địa ở Nhược Thủy có cơ duyên cùng uống rượu với chàng, trong bữa tiệc uống nhiều hơn mấy chén, liền ghé vào tai chàng nói : " Những lời này lẽ ra tiểu thần không nên truyền đạt thay cho y, nhưng tiểu thần đã nhẫn nại quá nhiều năm rồi, thấy y bị giam lâu như vậy, vẫn còn lo lắng tới thượng thần, thấy y cũng thực đáng thương."

Cái chén của chàng khẽ run lên, rượu sánh ra hai giọt.

Thổ địa của Nhược Thủy tiếp tục nói " Hơn hai trăm năm trước kỳ thực lúc Kinh Thương phá chuông chui ra, cũng là cơ duyên xảo hợp, may mắn là thượng thần Bạch Thiên ở Thanh Khâu qua Nhược Thủy đúng lúc, mới đem y nhốt trở lại, mới không làm sự việc này âm ỉ lên, nếu không cũng thực trách tiểu thần ta không

làm tròn bốn phận.”

Sắc mặt chàng không chút thay đổi uống cạn chén rượu.

Thổ địa lau lau mồ hôi sau gáy, nói một cách khó khăn : " Xin hỏi, xin hỏi hai trăm sáu mươi hai năm trước, có phải đúng là sinh nhật tròn mười lăm vạn tuổi của thượng thần hay không ?"

Chén rượu rơi choang một tiếng trên mặt đất.

Thổ địa của Nhược Thủy tiếp tục lau mồ hôi trán, nói lí nhí như tiếng muỗi kêu : " Quý quân y, lúc bị thượng thần Bạch Thiên nhốt lại vào trong Đông Hoàng Chung, vẫn kêu danh tự của thượng thần ngài, vẫn một mực nói, một mực nói, muốn gặp lại ngài một lần, muốn tặng quà sinh nhật mười lăm vạn tuổi cho ngài, muốn gặp ngài hỏi một câu, ngài còn nhớ tới Kinh Thương của bảy vạn năm trước ở Đại Tử Minh Cung hay không..."

Trí nhớ của chàng vẫn không tốt lắm, nhưng sự tình đó vẫn khắc cốt ghi tâm.

Kính Sinh đỡ chàng đứng dậy khỏi mặt đất, chàng tự sửa sang lại y phục, nói : "Con về trước đi, ta đi thông báo cho sư phụ."

Khóe mắt chàng từ từ lặn ra một giọt lệ. Chàng lặng lẽ lau khô, chậm rãi bước về phía động phủ nơi Mặc Uyên bế quan, để lại sau lưng một rừng đào khô trụi.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phiên Ngoại Bạch Chân

Lúc con trai thứ tư của Bạch Chỉ Đế Quân tròn một tuổi, Chiết Nhan ở Thập Lý Đào Hoa cũng tới chơi.

Từ trước tới giờ, Hồ Ly ở Thanh Khâu sinh ra đã là tiên thai, nhưng cũng không khác lắm so với những loại hồ ly khác, cũng không phải có hình người ngay từ khi mới sinh. Sau khi tròn một tuổi, hấp thụ được thiên tinh địa khí và sữa của mẫu thân, bọn họ mới có thể hóa thành hình người, giống hệt như trẻ con mới sinh.

Đương nhiên trẻ con mới sinh, khuôn mặt sẽ nhăn nhúm xấu xí vô cùng.

Ngay cả con trai thứ tư của Bạch gia ở Thanh Khâu

kia sau này đẹp trai tới mức kinh thiên động địa quỷ thần sợ hãi, lúc đó, cũng chỉ là một tiểu hài tử nhũn nhúm, một nhóc con cao chừng hai thước mà thôi.

Cửu Vỹ Bạch Hồ là tiên tộc, là một tiên tộc được tiệt nghi bậc nhất, trời sinh đã có dung mạo phi phàm. Cũng bởi vì lớn lên dung mạo rất đẹp, đương nhiên không thể chịu nổi nếu một ngày nào đó trông mình thật xấu xí, cho dù là, những ngày xấu xí đó đã là ở trong quá khứ.

Con trai thứ tư của Bạch gia là một trong những nhân tài kiệt xuất đó. Kỳ thật Cửu Vỹ Bạch Hồ bất kỳ lúc nào cũng có tiên khí đẹp đẽ quanh mình, nếu cái lúc không giống như tiên, cũng chỉ là lúc mới biến thành hình người. Đương nhiên lúc đó đám tiểu bạch hồ cũng chẳng biết cái gì là đẹp, cái gì là xấu, cũng sẽ không quan tâm lắm tới tướng mạo của mình. Sau này lúc đã trưởng thành, nhớ tới thời điểm mình mới hóa thành hình người, nhớ tới bộ dáng trẻ con nhũn nhúm xấu xí, cũng đành tự trấn an mình rằng trẻ con cũng không chia ra cái gì đẹp xấu, cứ thế mà bỏ qua.

Nhưng con trai thứ tư của Bạch gia lại không giống những người thường khác, có câu, trí giả mệc óc. Trước khi lão tứ có thể từ thân thể hồ ly hóa hành hình người, đều do con trai thứ ba của Bạch gia ấm đi, lúc còn là hồ ly lão tứ là một con hồ ly cực kỳ đẹp, lão tam ôm hấn đi khắp nơi, tới đâu cũng chỉ cho người ta xem : " Nhìn tiểu hồ ly này xinh đẹp chưa, đã thấy tiểu hồ ly nào xinh đẹp như thế chưa, ha ha ha ha, đây là đệ đệ của ta đó nha, mẫu thân của ta mới sinh cho ta một tiểu đệ đệ đó nha" Nếu cá biệt gặp phải một tiểu hồ ly không được đẹp như vậy, lão Tam nhà ta lại lén lút quệt môi, rồi mới lén lút thì thầm vào tai lão Tứ : " Ừm, sao lại có con hồ ly xấu như thế chứ, ha ha ha ha"

Cái thời điểm đó, cho dù chưa được một tuổi, con trai thứ tư của Bạch gia sinh ra đã băng tuyết thông minh, đương nhiên đã có khái niệm về xấu và đẹp

Năm con trai thứ tư của Bạch Gia tròn một tuổi, Bạch Chi Đế Quân cũng không làm ồn ấ, chỉ làm một cái tiệc gia đình, Chiết Nhan vốn có quan hệ giao hảo bao lâu với động hồ ly, đương nhiên cũng tới tham dự.

Lão Tam cẩn thận ôm đệ đệ của mình ra, Chiết Nhan uống một ngụm rượu, neho mắt nhìn hồi lâu : " Bạch Chi, đứa con trai này của ngươi sao lại xấu thế chứ ?"

Chiết Nhan nói vậy, cũng bởi vì hấn chưa từng kết hôn, cũng chưa có con, nên không biết rằng trẻ con trong thiên hạ mới sinh đều xấu như vậy. Con trai thứ tư của Bạch gia trưởng thành nhất định là một mỹ nam tử, chỉ cần xem xét kỹ càng khuôn mặt nhỏ nhắn kia, bỏ qua những nét nhăn nhúm, kỳ thật cũng có thể miễn cưỡng tìm ra được vài điểm đáng yêu.

Lão Tứ nhà Bạch gia chưa bao giờ bị người ta dùng chữ "Xấu" để miêu tả, hấn vừa nghe thấy Chiết Nhan nói về mình như vậy, thân hình nho nhỏ lập tức chấn động.

Hấn cực kỳ bi phẫn, cực kỳ đáng thương, nước mắt đã ước sũng đôi hốc mắt.

Nhưng hấn cũng biết được rằng tuy mình còn nhỏ, nhưng cũng là một nam tử hán, lúc hấn còn là một con tiểu hồ ly, các ca ca đã dạy hấn rằng, nam tử có thể đồ

máu chứ không thể đổ lệ, hấn đã nhớ rất kỹ, vì thế cắn chặt răng nuốt nước mắt trở lại, nhưng vì hấn chưa mọc răng, không thể cắn được, vì thế cái bộ dáng ần ần quật cường kia trong mắt những người ngoài, giống như đang mím môi mím miệng, muốn khóc mà không khóc được, như vậy, trông lại càng xấu"

Chiết Nhan vỗ vỗ vào ngực hấn, cười nói : " Có lẽ mở miệng ra sẽ không xấu như vậy"

Con trai thứ tư của Bạch gia cuối cùng nín không được, khóc òa lên một tiếng.

Cửu Vĩ Hồ Ly vốn được đặt tên vào năm một tuổi, cũng bởi vì ngày hôm nay lão Tứ của Bạch gia vẫn khóc lóc âm ỉ không chịu nghe lời ai, nên việc này cũng đành dừng lại. Cũng bởi vì ở Thanh Khâu vốn có quy củ từ trước, đặt tên cho trẻ con vốn là một chuyện rất quan trọng, sau khi tìm ra cái tên hay lắm rồi, trước tiên phải gọi cho đứa bé kia nghe thử đã, nếu thấy nó cười, mới coi là đồng ý, cho dù chưa chắc rằng đứa bé này sau khi nghe thấy cái tên kia, mới vừa ý mà mím cười. Lúc gọi cái tên của đứa bé kia, thường có một người ngồi bên

ạnh, đến đùa giỡn với đứa bé này, có điều lúc này, lão Tứ nhà Bạch gia thực sự đau lòng, đương nhiên là không cười nổi.

Nghi thức đặt tên này liền hoãn lại tới sinh nhân lúc 2 tuổi của lão Tứ nhà Bạch gia.

Một năm trôi qua, lão Tứ nhà Bạch gia lớn lên rất nhiều, trắng hồng mũm mĩm, ngọc diện lung linh, cực kỳ đáng yêu. Chiết Nhan ở Đào Lâm cũng thực sự nhàn rồi, đương nhiên vẫn tiếp tục tới.

Trước hôm sinh nhật một ngày, lão Tứ nhà Bạch gia đặc biệt chạy vào hỏi phụ thân mình, rằng cái vị thúc thúc năm trước kia có đến hay không, Bạch Chi Đế Quân kinh ngạc hỏi : " Vị thúc thúc nào ?" Lão Tứ của Bạch gia nhăn nhó kéo chéo áo đáp : " Cái vị thúc thúc đem đẹp mà nói rằng trông con thật xấu xí đó"

Bạch Chi Đế Quân vô cùng vui mừng khi thấy đứa con trai nhỏ của mình lại có trí nhớ tốt như vậy, gật đầu nói : " Đương nhiên là có đến rồi"

Vì thế, lão Tứ của Bạch gia vui mừng khôn xiết chạy tới bờ hồ nước bên ngoài động hồ ly, ngồi cúi mặt xuống mặt hồ để tập luyện cách biểu hiện những vẻ mặt như cực kỳ đáng yêu, cực kỳ mê người, cực kỳ đáng thương, cực kỳ khờ dại,... suốt nửa ngày trời.

Ngày hôm sau, gió mát ẩm áp dễ chịu, trời sáng khí trong, lão Tứ nhà Bạch gia từ sáng sớm đã chui khỏi ổ chần, cầm một cái ghế nhỏ ngồi ngay ngắn trước cửa động hồ ly, nhiệt huyết sôi trào chờ Chiết Nhan.

Hắn cứ ngồi chờ, ngồi chờ, ngồi chờ, chờ, thỉnh thoảng lại chạy tới bên mặt hồ bên cạnh để chỉnh đốn lại quần áo, khoát nước lên vuốt vuốt đầu tóc, sau đó lại chạy ra cái ghế tiếp tục ngồi chờ.

Gần tới trưa, rôt cuộc Chiết Nhan cũng cười một đám mây tới trước cửa động Hồ Ly, nhìn thấy lão Tứ nhà Bạch gia đang ngồi ngay ngắn trên một cái ghế nhỏ trước cửa động, mắt sáng rực lên, chạy lại ôm chặt lấy nói : " Trời ơi, tiểu oa nhi xinh đẹp như thế này ở đâu ra thế"

Lão tứ nhà Bạch gia vẫn giữ vẻ mặt xinh đẹp của tiểu oa nhi kia dựa sát vào ngực Chiết Nhan, hắn cảm thấy hơi choáng váng, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh, vị thúc thúc kia đã nói hắn đẹp, rốt cuộc người ấy đã phải thừa nhận hắn đẹp.

Đang dựa sát vào trong lồng ngực của Chiết Nhan, lão Tứ nhà Bạch ra rụt rè cắn cắn môi, sau đó nhanh như chớp hôn lên mặt Chiết Nhan một cái.

TAM SINH TAM THỂ - THẬP LÝ ĐÀO HOA

Đường Thất Công Tử
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Phiên Ngoại Dạ Hoa

Năm đó, ở Dao Trì trên Thiên cung, hoa sen nở rực rỡ. Nữ tử mà hần yêu chân thành, không coi hần ra gì, quyết tuyệt, nhảy xuống khỏi Tru Tiên đài, tường lũy của Cửu Trùng Thiên.

1.

Nương thân của hần sinh khó, lúc sinh ra hần đau bụng suốt bảy ngày. Tất cả những linh thai trên thiên cung, chưa có người nào kinh khủng giống như hần. Đến khi hần cất tiếng khóc chào đời, trong nháy mắt kim quang lóe sáng khắp ba mươi sáu tầng trời, bảy mươi hai con chim ngũ sắc từ dưới Tuần Tật Sơn dưới Đông Hoang cùng bay thẳng lên trời, vòng quanh tấm điện của

mẫu thân, múa lượn suốt tám mươi một ngày.

Trên thiên đình từng có một lần cũng tương tự, là lúc nhị thúc Tang Tịch của hần giáng sinh. Có điều, múa lượn vòng quanh tấm điện của nương nương hồi đó, chỉ có ba mươi sáu con chim ngũ sắc.

Thiên quân mừng đến rơi nước mắt, trước mặt chúng thần ở Lăng Tiêu Điện, chắp hai tay bái lạy về phía đông : " Thiên đức vô lượng, rốt cuộc Thiên tộc ta cũng lại nghênh đón một vị thái tử."

Sau khi Tang Tịch bị lưu đày, lại có một người thiên định là thái tử.

Là thái tử do trời định, phải sinh hoạt theo đúng nguyện ý của thiên quân, phải gánh trên vai kỳ vọng của các thiên quân đời trước, cũng không thể cô phụ kỳ vọng của thiên quân.

Lúc đó tam giới thái bình, ngày ngày chúng thần tiên trên thiên đình thực tiêu dao.

Năm chín tuổi, hần đứng dựa vào cửa cung Linh

Việt của phụ quân nhìn ra ngoài, chỉ thấy có những tiểu thần tiên đồng nhóm trên đầu búi hai búi tóc quả đào, túm năm tụm ba chơi trốn tìm, chọi dế. Hấn thấy thực hâm mộ bọn chúng.

Tiểu hài tử trên trời thích đùa giỡn nghịch ngợm, riêng hấn chưa bao giờ chơi đùa với người nào cả.

Thiên quân theo lời Linh Bảo Thiên Tôn mời vị chân nhân duy nhất trên tứ hải bát hoang kiêm nhiệm cả Phật Đạo hai nhà là Từ Hàng chân nhân tới dạy hấn học. Mỗi ngày, từ giờ Thìn hấn đã bị bắt ngồi trên cái ghế vàng khảm ngọc trong thư phòng kia, tu tọa đủ bảy canh giờ, cho tới tận cuối giờ Tuất lúc mọi vật đã lên đèn.

Với lứa tuổi như hấn, lẽ ra là lứa tuổi được yêu thương che chở. Máy vị thúc thúc của hấn ở tuổi đó, cũng từng được yêu thương che chở. Cho dù phụ quân của hấn, cũng không phải chịu qua cái khổ như vậy.

Hấn còn thực nhỏ, những kẻ cùng tuổi với hấn, thậm chí cả những tiên đồng lớn hơn hấn một chút hàng ngày vẫn sống thực vui vẻ tiêu dao, trong khi đó ngày

ngày hấn chỉ có thể ở trong thư phòng, đôi mắt một cách chăm chỉ nghiêm túc với hàng đống điển tịch kinh sách của Từ Hàng chân nhân. Chỉ có mẫu thân của hấn là thương xót hấn, thường nấu một ít chè mang tới thư phòng cho hấn ăn. Lúc đó hấn mới chín tuổi, kinh qua cũng chưa nhiều, những đạo pháp Phật hiệu này thực khó có thể tham thấu, trước mặt mẫu thân hấn khóc một chút, kết quả là mẫu thân hấn không đành lòng, chạy tới trên điện cầu xin Thiên quân, Thiên quân giận tím mặt, từ lúc đó, cho tới khi hấn tu thành thượng tiên lúc hai vạn tuổi, rốt cuộc không còn được thấy mặt mẫu thân nữa.

Có một lần, Phật Tổ ở phạm cảnh Tây Thiên tổ chức pháp hội, Từ Hàng Chân Nhân đi tham dự, không ai bắt hấn học hành. Hấn lén trốn tới chỗ hai vị đồng tử trông coi trâu xanh của Thái Thượng Lão Quân, đến gần với con trâu xanh kia một lúc, bị phụ quân hấn bắt trở về, lại dùng trượng đánh cho hấn một trận hết sức hiểm ác. Lúc đó, phụ quân của hấn nói rằng : " Sao con không cầu tiến chút nào vậy, tương lai con là người thừa kế của Thiên Quân, không thể giống như người bình

thường. Nhị thúc Tang Tịch của con lúc mới sinh ra kia, bắt quá chỉ có ba mươi sáu con chim ngũ sắc tới triều bái, thế mà thúc ấy có thể tu thành thượng tiên năm ba vạn tuổi. Con thử ngẫm lại mình xem, có bảy mươi hai chim ngũ sắc từ tận Tuần Tật Sơn tới chào mừng con ra đời, nếu con không thể tu luyện thành thượng tiên trước năm ba vạn tuổi, có phải thực phụ lòng của bảy mươi hai con chim ngũ sắc kia vượt ngàn dặm tới Cửu Trùng Thiên xa xôi không.”

Lúc đó, phụ thân hấn cho một cái hạn kỳ ngắn ngủi như vậy, bắt quá chỉ vì trong lòng còn tồn tại một bóng ma, nhớ lại khi còn thơ ấu chưa bao giờ có thể so sánh được với Tang Tịch, mới cố tình đưa ra một lý do đàng hoàng như vậy. Trong lòng hấn mơ mơ hồ hồ, cũng không hiểu rõ lắm, chỉ cảm thấy thật khổ sở.

Sau lúc đó, bên người hấn có thêm một tiểu tiên nga tên là Tô Cẩm. Phụ quân nói rằng đó là tuyển ra một người bạn cho hấn chơi cùng, mặc dù hấn còn nhỏ tuổi, nhưng cũng hiểu, hiện giờ đã tu luyện phật pháp đạo pháp đến điên đảo ngày đêm, căn bản lấy đâu ra thời gian trống mà chơi đùa cùng bạn bè. Chẳng qua phụ

thân hẳn tìm một kẻ tới giám thị hẳn mà thôi.

Nếu chỉ là một tiểu tiên nga bình thường, đương nhiên hẳn sẽ tìm ra cách làm cho đối phương kêu trời kêu đất không gọi đất đất không thưa. Dù sao hẳn cũng là thái tử tương lai của Thiên tộc, cho dù làm cho hôn phách của đối phương về tầng trời Ly Hận, bất quá Thiên Quân có trừng phạt hẳn nặng một chút, thì phạt xong, hẳn vẫn là tôn tử của Thiên Quân, là thái tử của Thiên tộc. Nhưng cái vị tiểu tiên nga Tố Cẩm này, lại có chút lai lịch.

Thiên tộc có một nhánh, nhánh này bất quá chỉ hơn năm nghìn người, nhưng toàn tộc từ nam tới nữ đều thượng võ, toàn bộ đều trở thành thiên binh thiên tướng, trở thành một chi trực thuộc thiên quân, trực tiếp do Thiên tộc quản lý. Phụ thân của Tố Cẩm đó là người đứng đầu của chi này, cũng có thể nói Thiên Quân là thủ lĩnh của chi này. Hai vạn năm trước, lúc loạn quỷ tộc, Thiên Quân điểm mười vạn thiên binh đi theo Chiến Thần Mặc Uyên, theo người hàng phục quỷ tộc. Chi quân đội do phụ thân của Tố Cẩm thống lĩnh, đều nằm trong hàng ngũ của mười vạn thiên quân này.

Trận chiến với quý tộc thập phần khốc liệt. Nhi hoàng tử của Quý tộc kia trộm được pháp đồ của thiên tướng, làm Mặc Uyên không thể không gấp gáp tấn công. Để gấp rút tấn công, chỉ đành sử dụng kế sách giương đông kích tây, dùng một đội thiên binh thiên tướng làm môi nhử. Phụ thân của Tố Cẩm chủ động xin tiếp nhận. Mặc Uyên nghiên cứu cẩn thận hàng ngũ của thất vạn quý tướng, cuối cùng phát hiện ra một lỗ hổng, phụ thân của Tố Cẩm dẫn theo binh tướng của mình, chỉ có năm nghìn người, theo sự chỉ đạo của Mặc Uyên đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, thế như chẻ tre.

Sau khi loạn quý tộc bình ổn, chỉ còn lại chín vạn thiên binh thiên tướng trở lại thiên đình, kèm theo đó là một lá di thư nhiễm máu của phụ thân Tố Cẩm, chỉ có vài chữ ít ỏi, mực đen máu đỏ xen lẫn vào nhau, phiền Thiên quân chiếu cố đứa con còn trong tã lót của mình, cả bộ tộc chỉ còn lại mình nàng, mong nàng có thể đỉnh thiên lập địa, cuối cùng khôi phục lại uy danh của bộ tộc mình.

Thiên Quân cảm động trước sự hy sinh của phụ thân Tố Cẩm, muốn phong thưởng cho bộ tộc của bọn

họ, có điều cả bộ tộc này chỉ còn mình Tổ Cẩm, nên hết thầy đều rơi trên mình nàng. Năm Hạo Đức thứ sáu vạn ba nghìn linh tám mươi ba, Tổ Cẩm được phong làm Chiêu Nhân công chúa, lại truyền giao nàng cho trưởng tôn vừa lập gia đình lúc đó, là trưởng tử của Thiên Quân, phụ thân của hắn nuôi dưỡng.

Tổ Cẩm bất quá chỉ lớn hơn hắn hai vạn tuổi, ần theo bồi phận, hắn phải gọi nàng một tiếng bà trẻ.

Ban đầu lúc Tổ Cẩm đứng cạnh án thư của hắn, hắn cũng không được tự nhiên. Dần dần về sau, rốt cuộc hắn cũng có thể coi nàng như giấy và bút mực trên án thượng, chẳng khác chút nào. Nguyên bản hắn cũng không hoạt bát lắm, sự xuất hiện của Tổ Cẩm, lại càng làm cho hắn trở nên trầm mặc. Lúc đó hắn đã trở thành một tiểu hài tử cực kỳ đáng yêu, có điều chẳng bao giờ nói năng gì. Tổ Cẩm bất quá chỉ hơn hắn hai vạn tuổi, cũng đang tuổi thiếu niên, thường thừa lúc Tử Hàng Chân Nhân bắt hắn dưỡng thần, liền chạy tới đùa giỡn với hắn mấy câu. Hắn cảm thấy rất bực bội, mỗi khi Tổ Cẩm nói chuyện với hắn, đều nhăn mày chau mặt. Cho tới bây giờ, nó trở thành thói quen thích nhướn mi nhíu

mày.

Vị ân sư thụ nghiệp Từ Hàng Chân Nhân của hần ở Tây phương phạm cảnh còn có một danh hiệu, chính là vị Quan Thế Âm Bồ Tát Đại Từ Đại Bi Cứu Khổ Cứu Nạn. Vị Từ Hàng Chân Nhân Đại Từ Đại Bi Cứu Khổ Cứu Nạn cảm thấy mình đã quá ép uổng một tiểu hài tử mũm mĩm đáng yêu, tới mức hần không thích nói chuyện như thế này, trong lòng cũng thấy áy náy. Vì vậy mới tới gặp Thiên Quân, nói rằng đạo pháp phật pháp hần cũng đã có nền tảng, có thể đi ra khỏi thư phòng, luyện tập thuật pháp với đám thần tiên.

Trong vài chục năm tiếp theo, ngày ngày hần tiếp tục tu luyện ở thư phòng. Từ Hàng Chân nhân giáo luyện đúng phương pháp, ngoại trừ mấy năm đầu, cũng bởi hần còn quá nhỏ, nên không đủ sức học tập. Qua cái thời điểm khó khăn kia, từng bước tu luyện, cũng dần thấy thú vị hơn. Dần dần, cả phật đạo hai nhà hần đều thực tình thâm, cả ngày chỉ chuyên tâm thanh tu, cũng không trải qua bất kỳ mối tình cảm nào, cũng không khám phá tới hồng trần.

Thiên Quân thỉnh Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trên Thượng Thanh Cảnh thuộc tầng trời Đại La thu hấn làm đệ tử. Trên Thiên giới có Tam thanh Tứ Ngự, vị đứng đầu tam thanh chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tổng cộng chỉ thu duy nhất vị Linh Bảo Thiên Tôn làm đệ tử, việc thu đệ tử thập phần nghiêm khắc. Bản thân Thiên Quân cũng không nắm chắc, Nguyên Thủy Thiên Tôn có chấp nhận hấn hay không. Ngày ấy, hấn được Từ Hàng Chân nhân dẫn tới Thượng Thanh Cảnh bái kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, vị Thiên Tôn kia nhìn chăm chăm vào hấn, rồi chẳng gây khó dễ gì cả, cực kỳ thuận lợi nhận hấn làm đệ tử. Khi đó, bất quá hấn mới chỉ là một tiểu đồng tử tóc còn để chỏm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn dạy hấn tiên thuật, đương nhiên Tố Cẩm không thể tiếp tục đi theo. Có thể thoát khỏi sự trông giữ của Tố Cẩm, rốt cuộc hấn cũng thấy vui sướng hơn một chút. Những hài tử khác vui sướng, phần lớn đều reo hò cười lớn. Nhưng lúc này hấn đã quen với tính tình trầm ổn, quên mất việc phải biểu lộ vẻ cười đùa như thế nào, mặc dù vui vẻ, nhưng cũng chỉ

vui vẻ thâm trong bụng. Hấn vẫn luôn rất thông minh, hơn nữa lại đi theo Nguyên Thủy Thiên Tôn tu luyện tiên thuật, chỉ có hai người bọn họ, làm cho hấn cảm thấy vô cùng tự do, hăm hở hơn rất nhiều, có thể nói là tiến bộ thần tốc. Nguyên Thủy Thiên Tôn thường vuốt râu cười rất khoái lạc.

Dần dần, hấn từ một đồng tử đã trở thành một thiếu niên trưởng thành, càng ngày càng nghe thấy những lời thì thầm sau lưng của đám thần tiên, rằng, bề ngoài của hấn thật giống vị thượng thần Mặc Uyên chương quản Ti Chiến tranh, người đã thất tung sau loạn của quỷ tộc năm nào.

Ngay cả Thiên Quân cũng có lần chăm chú nhìn khuôn mặt hấn, thở dài : " Hồi đó lúc thượng thần Mặc Uyên còn ở tuổi niên thiếu, đại để cũng giống như vẻ ngoài này của con. Mặc dù thượng thần Mặc Uyên đã hôi phi yện diệt hơn ba vạn năm, mà tan thành tro bụi như thế này, đối với thần tiên bình thường mà nói, cũng coi như chung kết của cuộc đời, nhưng Mặc Uyên lại không phải thần tiên bình thường, có lẽ bằng một cách nào đó đã bảo trụ được một chút hồn phách, trái qua

hơn hai vạn năm điều dưỡng, tới đâu thai trong bụng mẫu phi của con cũng không chùng."

Những câu nói này của Thiên Quân, chính là ám chỉ có khả năng hấn chính là thượng thần Mặc Uyên chuyển thế. Một mặt hấn cảm thấy kinh ngạc, mặt khác lại cảm thấy việc này hoàn toàn không có khả năng. Ngạc nhiên chính là, điển tịch trên thượng giới có ghi lại, sau loạn quỷ tộc, thượng thần Mặc Uyên đã quy ẩn cùng đồ đệ, hóa ra thực chất không phải quy ẩn, vị thượng thần kiêu dũng này đã sớm bỏ thân nơi sa trường. Hoang đường là, đã là thần tiên, tuyệt nhiên không có tên ở trên sổ theo dõi của bạc mệnh ti chôn u minh, cho nên không thể đầu thai chuyển thế.

2.

Thực ra cũng không có mấy người cho rằng hấn là thượng thần Mặc Uyên chuyển thế, thần tiên chuyển thế vốn là một chuyện vi phạm quy định của tam giới ngũ hành, nhưng phần lớn đám thần tiên trên thiên cung đều so sánh hấn với Mặc Uyên. Năm đó hấn còn trẻ tuổi khí thịnh, ngoại trừ trong lúc tu hành gặp rất nhiều gian khổ,

còn lại thì đều xuôi chèo mát mái, thực không chịu nổi cái kiểu sau lưng cứ có những lão thần tiên xì xào bàn tán rằng hấn không bằng Mặc Uyên ngày nào. Sau khi hấn theo hai vị sư tôn Từ Hàng Chân Nhân và Nguyên Thủy Thiên Tôn tu luyện, hấn càng cố gắng luyện tập tới khắc khổ.

Lúc gần hai vạn tuổi, có một năm nọ, Phật tổ ở Tây Thiên Phạm Cảnh mở pháp hội, hấn theo Từ Hàng Chân Nhân tới tham dự. Trên đỉnh Linh Sơn, hấn với hai vị Nam Mô Dược Sư Lưu Ly Quang Vương Phật và Nam Mô Quá Khứ Hiện Tại Vị Lai Phật đồng hàng với Phật tổ cùng ngồi đàm luận Phật pháp, suốt ba ngày liền, được hai vị Cổ Phật khen ngợi, nhất thời thanh danh vang dội.

Thiên Quân thực vui vẻ, nói : " Năm đó Tang Tịch đã coi như rất có ngộ tính, nhưng cũng chưa tốt bằng con. Lần này nhất định phải thưởng cho con, con muốn cái gì ?"

Trong lòng hấn vẫn vẩn vít một chuyện, liền cúi đầu đáp : "Tôn nhi xin được gặp mẫu phi một lần."

Sắc mặt Thiên Quân trở nên trắng xanh, lạnh lùng đáp : " Con hư tại mẹ, tương lai con phải tiếp y bát của ta, mẫu phi con lại không biết cách giáo dục con, chỉ làm cho con trở thành một kẻ không kiên quyết. Ta không để cho con gặp nàng, chính là muốn tốt cho con."

Hắn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Thiên quân, lại cúi đầu đáp : " Tôn nhi chỉ muốn gặp mẫu phi một lần."

Thiên quân cả giận nói : " Nếu muốn ta đồng ý cho con gặp nàng ta, con phải tu thành thượng tiên vào năm hai vạn tuổi."

Việc này quả nhiên là cố tình gây khó dễ, trong tứ hải bát hoang, chưa có vị thần tiên nào tu thành thượng tiên năm hai vạn tuổi cả, cho dù là vị thượng thần Mặc Uyên được tôn kính ở Thiên giới kia, cũng phải tới năm hai vạn năm nghìn tuổi mới tu thành thượng tiên. Sau Mặc Uyên mười vạn năm, mới có một Tang Tịch, có thể phi thăng thượng tiên vào năm ba vạn tuổi.

Năm đó hắn chỉ còn cách hai vạn tuổi chừng ba

bốn năm. Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe được chuyện này, chỉ cười cười một cách thực bí ẩn. Phụ quân hắn tới khuyên nhủ hắn : " Hiện giờ mẫu phi của con vẫn khỏe mạnh, con cũng không phải lo lắng, Thiên Quân coi trọng con như thế, con chỉ cần thuận theo người là được, việc gì phải trái lời người, làm người không vui vẻ."

Nghe xong những lời này, sắc mặt hắn hơi thay đổi một chút, hắn không hiểu vì sao mình lại có một vị phụ quân yếu đuối như vậy. Bất giác hắn thấy khó mà tiếp nhận được. Từ nhỏ Thiên Quân đã dạy dỗ hắn, căn bản là muốn cải hóa tính tình của hắn, nói rằng đầu óc sáng suốt, lục căn thanh tịnh, tương lai mới có thể chấp chương Càn Khôn, đứng đầu tứ hải bát hoang, phải thật nhẫn nại mới có thể hưởng thụ cái tư vị ngời ngời cao gió lạnh của một vị Thiên Quân.

Hắn muốn gặp mẫu phi một lần, kỳ thực cũng không phải vì lúc nhỏ mẫu phi hết sức thương yêu hắn, chuyện này đã xảy ra quá lâu rồi, lâu đến mức hắn không còn nhớ nữa, luôn cả diện mạo của mẫu phi của hắn cũng vậy. Lúc đó hắn mới chín tuổi. Chỉ là hắn nghĩ

rằng, hấn cũng không phải một kẻ không có mẫu phi, ít nhất, hấn cũng phải nhớ rằng về bề ngoài của mẫu phi của mình như thế nào.

Phụ quân của hấn cũng không tiếp tục ra lệnh cho Tố Cẩm ngày ngày ở bên cạnh hấn nữa. Trong suốt hai vạn năm, hấn vẫn coi vị Chiêu Nhân Công chúa này giống như nghiên bút ngày ngày vẫn đặt trên án thưong, cũng không coi nàng là một cái gì thực sự tồn tại. Nàng có tiếp tục đứng ở bên án thưong của hấn hay không, đối với hấn mà nói, cũng chẳng có gì khác biệt.

Hấn tự cho rằng hai vạn năm đó, ngày ngày Tố Cẩm phải ở bên hấn cũng thực khó chịu, cho đến ngày hôm nay, rút cuộc cũng coi như giải thoát. Ngoài dự kiến của hấn là, ngày ngày vị Tố Cẩm kia vẫn canh giữ ở bên án thưong của hấn, tới khi hấn tới chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại đổi thành canh giữ ở cửa Thưong Thanh Cảnh. Cũng bởi vì hấn vội vàng tu luyện, muốn phi thăng thành thưong tiên năm hai vạn tuổi, nên cũng chẳng chú ý nhiều tới cái chuyện này.

Ngày sinh nhật của hấn càng lại gần, cơ bản chính

Thiên Quân cũng quên mất cái vụ đánh cuộc kia với hắn.

Trước ngày sinh nhật của hắn một ngày, Tố Cẩm tìm khắp Cửu Trùng Thiên cũng không thấy bóng dáng của hắn đâu. Lại chợt nghe thấy thiên lôi vang rền suốt ba mươi sáu tầng trời, sấm chớp rạch ngang bầu trời, xé dọc tầng mây, đánh thẳng xuống nơi hạ giới ở đông hoang, nghiền nát mọi thứ gặp trên đường, mỗi kích đều làm cho cây cỏ núi đồi hóa thành tro bụi. Hết thấy mọi thần tiên đều biết, thiên lôi này không phải thiên lôi bình thường, chính là thiên lôi lịch kiếp của thần tiên phi thăng.

Thiên Quân đang ở trong điện Linh Tiêu nhất thời khuôn mặt trắng bệch, mấy đạo thiên lôi này, một khi đã phát ra tất không ai có thể tránh thoát, đỡ được tất thò ngang trời đất, nếu không đỡ được chỉ còn nước tuyệt mệnh.

Thiên Quân đứng ở cửa Nam Thiên Môn với chúng tiên, sắc mặt trắng bệch.

Hai chén trà nhỏ qua đi, hắc toàn thân rõ huyết, cười trên một đóa mây tơ tả không nhìn rõ màu gì, lão đảo bay trở về.

Thấy Thiên Quân đang đứng ở cửa Nam Thiên Môn, hắc cố sức nhảy xuống khỏi đụn mây, lão đảo quỳ xuống trước mặt Thiên Quân. Khóe mắt hắc vẫn còn rỉ máu, nhưng khuôn mặt vẫn cực kỳ nghiêm chỉnh, chỉ kính cẩn nói một cách lạnh nhạt : " Thiên Quân đã từng đồng ý với tôn nhi, chỉ cần phi thăng thượng tiên năm hai vạn tuổi, liền cho phép tôn nhi gặp mẫu phi một lần, hôm nay tôn nhi đã lịch kiếp phi thăng, không biết khi nào có thể gặp lại mẫu phi ?"

Thiên Quân sắc mặt phức tạp, nhìn hắc vài lần, cuối cùng tỏ vẻ thỏa hiệp : " Con mau đi nghỉ ngơi cho tốt rồi nói tiếp, kéo lại làm mẫu phi của con lo lắng."

Hai vạn tuổi đã tu thành thượng tiên quả là chuyện xưa nay chưa từng có, sự tích này của hắc đã tạo thành một làn sóng lớn trong tứ hải bát hoang. Từ đó, rốt cuộc không còn vị thần tiên nào so sánh hắc với Mặc Uyên nữa. Chỉ có vị sư phụ Nguyên Thủy Thiên Tôn của hắc,

lúc ngồi nói chuyện với Linh Bảo Thiên Tôn ở Huyền Đô Ngọc có nói qua một lần : " Cái dáng vẻ như thế, trời sinh đã có tiên cốt như thế, năm đó Mặc Uyên thượng thần thế nào, thì bây giờ Dạ Hoa cũng như thế."

Người bình thường khâm phục vì thấy hấn còn trẻ tuổi đã phi thăng, nhưng chẳng mấy người quan tâm tới việc hấn đã phải chịu thương thế ra sao. Thương thế do ba đạo thiên lôi kia gây ra, đương nhiên không giống thương thế bình thường. Lúc đó hấn còn có thể nhảy từ trên mây xuống bái kiến Thiên Quân, là đã sử dụng tới chút sức lực cuối cùng. Từ đó về sau, hấn chỉ có thể nằm trong viện nghỉ ngơi, cho dù có muốn đi đâu, cũng phải có người nâng đỡ.

Mặc dù ở cùng một chỗ suốt hai vạn năm, nhưng hấn cũng chẳng để cái vị Chiêu Nhân Công chúa ngày ngày canh giữ trước giường bệnh của hấn, rót nước bưng thuốc cho hấn, đỡ hấn đi lại, hầu hạ hấn ăn uống ở trong lòng. Hấn chỉ nghĩ rằng đó là do Thiên quân hạ lệnh, ra lệnh cho nàng đến chăm sóc mình, cũng không suy nghĩ thêm. Sự chăm sóc này tính ra cũng phải ba bốn năm. Có một ngày, hấn vô tình nghe thấy hai vị

cung nga nói chuyện, rằng vị Chiêu Nhân công chúa này thắm mơ tưởng tới hấn, lúc hấn bị thương nặng như thế, khổ thân vị Chiêu Nhân công chúa kia khóc lóc suốt bao lâu.

Lúc đó hấn đã trở thành một vị thiếu niên anh tuấn, trên đường tu tiên lại lập ra rất nhiều công lao không người nào có thể sánh kịp, tiên pháp lỗi lạc. Tuy rằng khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng không cười không nói, nhưng lại càng có vẻ uy nghi của một vị thái tử tương lai của thiên giới. Không chỉ cái vị Chiêu Nhân công chúa kia, mà rất nhiều thiếu nữ trong Thiên tộc cũng âm thầm mơ mộng tới hấn.

Suốt hai vạn năm qua hấn bị Thiên Quân ép buộc chỉ cắm đầu tu hành, chẳng bao giờ có thời gian rảnh rỗi mà phân tâm suy nghĩ tới chuyện phong nguyệt, bây giờ đột nhiên nghe nói có người mơ tưởng tới mình, trong lòng hấn thực sự kinh ngạc, lại nghe nói người đó chính là vị Chiêu Nhân công chúa kia, hấn tuy hơi giật mình, nhưng lại nghĩ đó hấn là một chuyện hoang đường không thể xảy ra nổi. Chiêu Nhân Công chúa Tố Cẩm là một vị công chúa do chính Thiên Quân ban tước, là vị muội

muội trên danh nghĩa của Thiên Quân, phụ quân của hắn còn phải gọi nàng một tiếng cô cô, hắn còn phải gọi nàng một tiếng bà trẻ. Bà trẻ thích tôn tử sao ? Mặc dù bọn họ chẳng có chút huyết thống gì, nhưng hắn cũng hiểu việc này hoàn toàn không thể.

Hắn vốn là một kẻ tính tình lãnh đạm, cho tới bây giờ cũng chẳng bao giờ tự mình đi tìm phiền toái. Tô Cẩm giữ ở trong lòng không nói, coi như hắn càng thuận lợi giả vờ không hay biết. Có điều sau đó mỗi khi Tô Cẩm ân cần hầu hạ, hắn liền một mực từ chối. Tâm tư của nữ nhi cũng mãi tuệ hơn bình thường, sau khi bị hắn từ chối ba bốn bận như vậy, có một ngày, cuối cùng Tô Cẩm sắc mặt trắng bệch hỏi hắn : " Người đã biết rồi sao ?"

Hắn cũng không muốn nàng lôi chuyện này ra bàn luận cùng hắn. Khi đó, mặc dù hắn không rành mấy chuyện phong nguyệt, nhưng cũng biết rằng có một số thứ, chỉ có thể đào sâu chôn chặt, chứ tuyệt nhiên không thể để nó phơi bày rõ ràng. Hắn chỉ im lặng lắc đầu, bỏ đi định rót một ly trà uống. Tô Cẩm túm chặt tay áo hắn, tay hơi run run, nói : " Ta biết là chàng đã rõ

rồi. Nếu chàng đã rõ rồi, vì sao phải như thế này ?" Hấn lạnh lùng hỏi lại : " Người cảm thấy ta nên biết cái gì ?" Khuôn mặt trắng bệch như tuyết của Tô Cẩm hơi ửng hồng, tay càng run mạnh hơn, sau một lúc lâu, mới khe khẽ đáp : " Ta, ta ta rất thích chàng."

Sự bực bực này của Tô Cẩm đương nhiên không được đền đáp. Câu nói lúc đó của hấn đã làm Tô Cẩm bị thương tổn rất mạnh, hấn nói : " Ta vẫn chỉ coi người như là bà trẻ của ta, tình cảm của ta đối với người chỉ giống như sự tôn kính mà ta dành cho nội tổ của ta."

Khóe mắt của Tô Cẩm đỏ hoe, đáp : " Chàng, chàng chê ta lớn hơn chàng hai vạn tuổi hay sao ? Nhưng, nhưng mà, cái vị hôn thê tương lai chàng phải kết hôn kia, thượng tiên Bạch Thiên của Thanh Quốc kia, còn lớn hơn chàng chín vạn tuổi"

Từ nhỏ hấn đã phải tiếp nhận sự giáo dục của Thiên Quân, trong việc học tập tu luyện tuy có vất vả, nhưng ngoại trừ Thiên quân, hai vị sư phụ và phụ quân của hấn ra, cho tới bây giờ, chưa có ai dám dùng những lời lẽ bất kính như vậy đối với hấn, hấn có phần tức giận, chỉ nói :

" Có bản lĩnh thì người hãy giống như Bạch Thiên kia đi, làm cho không cưới người là không được"

Rất nhiều năm sau, hắn vẫn nhớ rõ những lời hắn từng nói với Tố Cẩm năm đó, cũng chỉ bởi năm đó hắn nhớ lời thốt ra một câu này, làm cho hắn về sau, phải trả một cái giá quá đắt sống không bằng chết.

3.

Lại thêm hơn hai vạn năm nữa trôi qua, hắn đã tới năm vạn tuổi.

Trên Cửu Trùng Thiên có nghìn nghìn vạn vạn điều quy củ. Trong đó có một điều, nói rằng nếu không phải từ tiên thai sinh ra, đã có cơ duyên đứng chung với nhóm thần tiên, cũng bởi vì trái với thiên địa tạo hóa mà phi thăng thành tiên, thì phải trừ bỏ tất tình lục dục, mới có thể làm một vị thần tiên tiêu dao trên Thiên đình. Nếu làm trái với điều này, tất sẽ bị đánh nhập luân hồi, trọn đời không thể trở lại làm thần tiên trên trời được nữa.

Đám phàm nhân và yêu tinh nơi phàm giới tu hành vốn không dễ dàng gì, một khi đắc đạo thăng thiên đều nơm nớp lo sợ cái quy củ này, không kẻ nào dám mơ mộng mang tình cảm dưới hồng trần vào cửa tam thanh, sống thực nề nếp. Trong số những người sống cực kỳ quy củ nề nếp đó, có một số người có thể coi là đứng đầu trong đám thần tiên. Những người đứng đầu trong việc tuân thủ nề nếp này có thể nói có ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc đối với những nội quy trên Thiên cung. Nhưng ngay cả những kẻ đứng đầu này cũng phải thừa nhận, luận về phương thức hành xử nghiêm chỉnh đ đoan chính, tư cách cẩn thận lạnh lùng, trong suốt ba mươi sáu tầng trời này không có người nào có thể so nổi với vị thái tử điện hạ Dạ Hoa trữ quân chưa quá năm vạn tuổi này.

Tam thúc của hắn là Liên Tổng hay tới tìm hắn uống rượu, thường đùa giỡn với hắn một hai câu, có một lần giữa cuộc rượu có bàn luận về hình tượng trăng tròn hay khuyết trên Cửu Trùng Thiên, từ chỗ trăng tròn hay khuyết lại lần cán sang nhân sinh viên mãn. Liên Tổng bị hắn làm cho nghẹn họng một hồi, muốn lấy lại chút mặt

mũi, liền giả bộ cười vỗ vai hấn nói : " Một kẻ như người kia, chính bản thân mình còn chẳng viên mãn, mà lại dám bàn luận với ta cái gì là viên mãn hay sao, lý thuyết suông thì nói hay thế."

Hấn xoay xoay chén rượu đáp : " Vì sao mà ta không viên mãn ?"

Liên Tông lập tức đổi đề tài, biểu lộ ra cái dáng vẻ một người từng trải, ra vẻ tang thương nói : " Đêm đứng trên đài ngắm sao, chỉ cần liếc mắt một cái, có thể biết trăng tròn hay khuyết, nhón một chân vào chốn ảo cảnh tam thanh, lịch qua tình kiếp, mới có thể biết nhân sinh đầy hay vơi."

Mấy câu của Liên Tông, hấn nghe xong, chỉ cười lạnh nhạt, cũng không coi là thật. Chưa bao giờ hấn cảm thấy cái chuyện tình cảm này là một thứ gì đó hay ho đặc biệt.

Sau cuộc rượu này, bảy tháng sau, Thiên Quân lệnh cho hấn xuống hạ giới hàng phục Xích Viêm Kim Nghê Thú vốn sinh ra và lớn lên ở chốn đại hoang, đang chạy

loạn ở phạm gian.

Nghe nói rằng mười năm trước, Kim Nghê Thú từ Nam Hoang chạy tới Trung Dung Quốc ở Đông Hoang, hung mãnh hiếu chiến, tàn sát bừa bãi không chút cố kỵ, làm Trung Dung Quốc đại hạn suốt mười năm liền, ngàn dặm đất đai khô cằn, con dân phải xa rời cố thổ. Quốc vương của Trung Dung Quốc vốn là một vị quân chủ tính tình hiền lành hiếm thấy, có điều vào đầu năm thứ mười, Kim Nghê Thú này vừa mất vợ của quốc vương, không nói một câu đã bắt vương hậu về động, ô nhục nàng. Không chịu nổi, vị quốc vương vốn hiền lành của Trung Dung Quốc cũng phải nổi giận, sau đó thất cố tự tử, hồn phách mông mông lung lung xuống tận Âm Ti Điện, tố cáo những hành động tàn ác của Kim Nghê Thú kia.

Mặc dù danh vọng của Xích Viêm Kim Nghê Thú kia không bằng mấy thượng cổ thần thú như Thao Thiết, Cùng Kỳ, nhưng năng lực cũng không chút thua kém. Thiên Quân ra lệnh cho hấn một thân một mình hạ giới thu phục con súc sinh này, cũng là một cách để rèn giũa hấn thành một kẻ thừa kế.

Hắn và Xích Viêm Nghê Thú đại chiến suốt bảy ngày ở Trung Dung Quốc, thiên địa đều thất sắc, mặc dù mãnh thú này đã mất mạng dưới kiếm của hắn, nhưng hắn cũng bị kiệt lực phải biến về nguyên thân. Nguyên thân của hắn vốn là một con hắc phong uy phong lẫm liệt, hắn cảm thấy như vậy quá khoa trương, liền biến nhỏ lại chỉ bằng một con rắn nhỏ bình thường, lại kiếm một cái động không gây chú ý lắm trên Tuấn Tật Sơn gần đó. Trên đỉnh núi Tuấn Tật sơn có rừng đào, đúng là giữa mùa hoa đào, hắn vừa chui trong động đã thấy mắt hoa mày choáng, chỉ một lát sau, liền nhắm mắt ngủ vùi.

Giấc ngủ này kéo dài thực miên man nhẹ nhàng vui vẻ. Không biết ngủ suốt mấy ngày, cuối cùng lúc hắn mở mắt ra, phát hiện chỗ mình đang ngồi đây, cũng không phải là cái góc sơn động nho nhỏ kia, mà giống như một gian nhà cỏ do phàm nhân dựng lên. Gian nhà cỏ này đang xiêu vẹo sắp đổ, mà cánh cửa gỗ nhỏ cũng thực tương xứng, cũng đang liêu xiêu sắp rớt ra, làm cho người ta không khỏi cảm thấy, chỉ cần đẩy cánh cửa gỗ kia ra cũng có thể ập sập cả căn nhà cỏ.

Bên ngoài gió thổi lồng lộng, có tiếng bước chân lạo

xạo trên lá khô, cánh cửa gỗ kèn kẹt mở ra. Đầu tiên là một đôi hài nhỏ, kế đó là một tà áo trắng giản dị, cuối cùng, là khuôn mặt một nữ tử.

Sự cẩn thận trầm ổn do tu hành suốt bao năm mang lại trong phút chốc bị lung lay sụp đổ. Trong đầu hấn chợt thấy hoảng hốt, bóng dáng yếu điệu ngay trước mắt của nữ tử kia, không hiểu vì sao lại giống hệt một bóng dáng mơ hồ nào đó từng ẩn hiện trong ký ức xưa cũ của hấn, có cảm giác những lời tình tự không thể nói ra đột nhiên khai mở khắp tứ chi hình hài, tư vị đó như cảm giác đánh mất một vật gì đó thật quan trọng mà không có cách nào lấy được, trải qua ngàn vạn năm sau, rốt cuộc cũng tìm lại được. Chắc chắn Liên Tổng sẽ phe phẩy cây quạt nói : " Đây là động tình" còn mấy vị Phật gia chắc chắn sẽ chấp tay lại niệm A Di Đà Phật : " Đây chỉ là ảo giác."

Có quả tất có nhân. Hấn vốn không quên được là, bảy vạn năm trước lúc Mặc Uyên lấy nguyên thần tế Đông Hoàng Chung, hấn bị một âm thanh khàn đặc lay tỉnh, trong thanh âm kia hàm chứa vô tận khổ sở : " Su phụ, người tỉnh lại đi, người mau tỉnh lại đi", hết lần này

tới lần khác, thanh âm ấy cứ quán quýt bên tai hắn không chịu rời đi, mặc dù không phải gọi hắn, hắn cũng bị lay tỉnh. Chủ nhân của thanh âm kia chính là nữ tử đang đứng trước mặt hắn đây.

Huyền mộng ở tiên thể ở trong đầu vị trưởng tôn của Thiên Quân nhất thời làm hắn không thể quên được, trong sát na đóa hồng liên đỏ rực như lửa kia xuất hiện, đồng thời đã sinh ra kiếp duyên của hắn, vô hình vô ảnh chôn sâu vào mệnh cách của hắn. Ngay lúc hắn tỉnh lại giữa đóa hồng liên nghiệp hỏa kia, sự vật đầu tiên trên thế gian này mà hắn nhìn thấy, không phải trời cao cũng không phải đất dày, mà là nụ cười rạng rỡ của nữ tử này. Khi đó nữ tử này đang biến thành một nam nhi, tên là Ti Âm

Hắn nằm im trên giường, giống như bị vật gì đó đâm trúng, đôi mắt vốn âm trầm như cổ thủy phẳng lặng không chút gợn sóng, dần dần xuất hiện sóng gió thăm đen.

Nàng kia xem xét chung quanh trong chốc lát, mới kêu lên một tiếng vui vẻ : "Người tỉnh rồi sao ?" lại vượt

ve cái sừng trên đầu hấn, vuốt ve một lát, rồi mới tỏ vẻ thỏa mãn nói : " Ta đã từng gặp ra rất nhiều loại rắn, nhưng chẳng có con nào đẹp như ngươi cả, ngươi chẳng giống những con rắn bình thường khác, trên đầu lại còn có cả một cái sừng nữa chứ. Cái sừng của ngươi chạm vào thật trơn tru, ha ha, thật là dễ chịu. "

Hấn hơi nhú mày một cái, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng.

Mặc dù hấn không giữ nguyên hình dáng uy phong凛冽 của một con hắc long, nhưng nữ tử này cũng không chút hiểu biết, chắc chưa bao giờ thấy qua một con rồng, chỉ cho là hấn là một con rắn nhỏ hơi khác thường một chút, thế là, muốn thuần dưỡng hấn thành một con rắn nuôi trong nhà. Rắn nuôi trong nhà có rất nhiều ưu đãi, ví dụ như, nàng hay ôm hấn vào lòng, nói chuyện với hấn, nàng lại dùng đôi tay mềm mại kia nhẹ nhàng cầm thức ăn tới dỗ dành ép buộc hấn ăn, nàng lại chia cho hấn một nửa giường, ban đêm cho hấn ngủ cạnh nàng, lại đắp cho hấn một cái chăn thật dày. Hấn đoán chừng, chắc nàng chưa bao giờ nuôi một con rắn, cũng không biết rằng rắn chẳng cần ngủ trên giường, cũng không cần dùng chăn, đương nhiên, rồng lại càng

không cần.

Rất nhiều đêm, đợi khi nàng đã say giấc nồng, hấn mới biến lại ra hình người, kéo nàng ôm chặt vào lòng, buổi sáng hôm sau trước khi nàng tỉnh lại, lại biến thành một con rồng đen nhỏ.

Nàng không thích trang phục rực rỡ, quần áo trên người chỉ thuần một màu trắng, giản dị hơn biết bao nhiêu lần so với gấm vóc lụa là mà những nữ thần tiên trên trời thường ăn vận, nhưng hấn lại cảm thấy những y phục đơn giản đó thật là đẹp. Hấn liền đặt cho nàng một cái tên, gọi là Tố Tố. Tố Tố, Tố Tố.

Chớp mắt đã qua tháng chín, hoa quế nồng nàn khắp tứ hải bát hoang, trong hương hoa quế ngọt ngào, Tố Tố lại mang về một con quạ mẹ vừa bị mất con, cả ngày vội vàng tìm thịt thà cho con quạ này ăn, tâm tư dành cho hấn phai nhạt hơn rất nhiều. Mặc dù biểu hiện của hấn không chút thay đổi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy có nguy cơ, ở trong mắt Tố Tố, con rắn nhỏ là hấn đây, chỉ sợ chẳng khác gì con quạ mẹ kia. Hấn cảm thấy nếu cứ để như vậy tất không ổn, liền đợi một ngày

lúc Tổ Tổ mang con quạ kia ra khỏi nhà tranh đi tìm thịt, xoay mình hóa lại hình người, cưỡi mây lên lại Cửu Trùng Thiên.

Một trong những người thấu hiểu nhất về chuyện tình cảm trên Cửu Trùng Thiên kia, chính là tam thúc Liên Tổng của hắn. Ngày xưa lúc còn trẻ tuổi Thiên Quân cũng thực phong lưu, nhưng sự phong lưu của Liên Tổng lại có thể sánh với sự uyên thâm của Lão Tử, là một vị hoa hoa công tử lừng danh Thần Tộc thời viễn cổ.

Hoa Hoa công tử nói : " Ta chưa bao giờ dính dáng tới một nữ tử nào ở phạm giới, nhưng người ta có câu, trẻ con thích sao, mà nữ nhân thích cười. Phạm nữ tử đang tuổi thanh xuân, không người nào là không thích những vị lang quân tươi cười, người chỉ cần đứng trước mặt nàng, cười với nàng một cái, đảm bảo xương cốt nàng bủn rụn hết."

Hoa Hoa công tử lại nói : " Từ xưa mỹ nhân đều thích anh hùng, nếu không người biến ra một yêu quái, thả lên núi dọa nàng một trận, chờ tới khi nàng sợ mất

hồn bạt vía, người mới hiên ngang cầm Thanh Minh Kiếm lao ra giết chết con yêu quái kia, như thế người sẽ trở thành ân nhân cứu mạng của nàng, nàng không biết phải lấy gì để báo đáp, đương nhiên chỉ còn cách lấy thân đáp đền."

Hắn cầm chén trà trên bàn lên khe khẽ xoay tròn trong tay, rồi mới thản nhiên nói : " Ngày mai ta cũng rảnh rồi, giúp người biến ra một yêu quái để dọa Thành Ngọc, ừm, yêu quái bình thường chắc không dọa nổi nàng, chắc phải kiếm một con thật lợi hại, mới có thể đánh thắng nàng, đợi lúc nào nàng sắp hấp hối người mới đi cứu nàng, ước chừng nàng cũng không có cách nào báo đáp, đành lấy thân để đền ơn."

Hoa hoa công tử cười gượng hai tiếng, phe phẩy cây quạt rồi thở dài bất đắc dĩ : "Mỹ nhân kẻ người không thích, anh hùng kẻ người lại thương xót nàng, sợ dọa nàng. Chi bằng người dùng lại cái kế kia, dùng khổ nhục kế, chính người tự chém cho mình hai đao, đến nằm trước cửa nhà nàng, nàng bỗng nhiên thấy một người không biết sống chết nằm ở cửa nhà mình, đương nhiên sẽ nỗ lực cứu chữa cho người. Như thế, người vì

báo đáp nàng, sau khi vết thương lành hẳn vẫn cố tình ở lại làm nô bộc cho nàng, nàng có thể làm gì được người?"

Chén trà đập cộp một cái ở trên bàn, hắn thấy kế này rất tốt.

Cho dù dùng khổ nhục kế, cũng không cần chém thật vào mình hai đao, thần tiên đều biết dùng phép biến ảo che mắt phàm nhân.

Sau khi tan bữa tiệc trà với Liên Tống, hắn lập tức cưỡi mây xuống hạ giới. Xuống hạ giới lần này, hắn liền tạo ra một cái tiên chướng, để tránh tai mắt trên Thiên giới, tạo thành một lớp vỏ bọc che kín Tuấn Tật Sơn. Sau khi tới căn nhà cỏ của Tô Tô kia, hắn liền bắt quyết, nhớ lại tình hình lúc mình vừa phi thăng thành thượng tiên kia, biến mình thành một người toàn thân bê bết máu.

Kế sách này quả nhiên thực thành công, lúc Tô Tô đẩy tấm cửa gỗ lung lay sắp đổ kia ra, liếc mắt một cái nhìn thấy hắn, thập phần hoảng sợ, vội vàng kéo hắn vào

trong căn nhà cỏ. Biện pháp cầm máu của Tô Tô cũng thực thảm hại, hắn nằm nghiêng trên giường nhìn thân ảnh toát đầy mồ hôi đang cố gắng bôi thuốc của nàng, cảm thấy có phần thỏa mãn. Nhưng có lẽ nàng bị kinh sợ quá, bàn tay cầm thuốc run rẩy mãi mà vẫn không bôi được thuốc, phân nửa nước thuốc đều đổ ra ngoài, non nửa còn lại lại đổ vào áo choàng của hắn, chỉ còn vài giọt, may mắn lắm mới có thể rơi vào miệng vết thương của hắn. Hắn chăm chú ngắm nhìn nửa khuôn mặt tái nhợt của nàng, hơi hơi cắn môi, lương tâm bột phát, lòng thoáng mềm nhũn, thừa lúc nàng xoay người lấy thêm thảo dược, liền hơi nhúc nhích đầu ngón tay một chút, làm cho miệng vết thương kia nhanh chóng liền lại. Sau khi Tô Tô lấy thêm thảo dược quay lại, thấy vết thương của hắn nhanh chóng khép miệng như thế, bị dọa trợn mắt há mồm. Hắn cảm thấy bộ dạng trợn mắt há mồm như thế này của nàng cũng thật đáng yêu.

Tô Tô cũng không yên tâm về hắn lắm, liền giữ hắn lại tu dưỡng mấy ngày ở ngôi nhà tranh, đúng theo ý của hắn. Nàng không đề cập tới việc hắn rời đi, hắn liền giả bộ không biết, cho dù vết thương đã khỏi hắn cũng

chẳng đề cập tới việc rời đi, cho đến tận ngày thứ mười hai.

Sáng sớm ngày thứ mười hai, Tô Tô bung một chén cháo tới trước mặt hấn, cố gắng lộ vẻ nhã nhặn, nàng vốn là một người con gái nhỏ bé yếu ớt, nuôi một số động vật nhỏ thì không vấn đề gì, nhưng nuôi một người sống lớn như hấn cũng có phần khó khăn, thấy thương thế trên người hấn đã khỏi hấn, ước chừng cũng là lúc nên rời khỏi đây. Nàng áp a áp úng, hiển nhiên phải nói ra mấy câu trực khách như vậy cũng thấy ngượng ngùng.

Hấn bung chén cháo lên miệng uống một hớp, thân nhiên nói : " Nàng đã cứu ta, đương nhiên ta phải lưu lại để báo đáp nàng."

Nàng vội vàng xua tay nói không cần, hấn không trả lời, chỉ không nhanh không chậm uống sạch chén cháo, liếc nhìn vẻ bối rối trước mắt của nàng, cười nói : " Nếu không báo đáp cho nàng, có phải đúng là kẻ vong ân bội nghĩa hay không ? Cho dù nàng có đồng ý hay không, ân này ta dứt khoát phải báo đáp."

Sắc mặt nàng nửa xanh nửa trắng một trận. Hấn nhìn chằm chằm đợi nàng hồi lâu, thấy dáng vẻ rối rắm, mặt mũi xanh xám muốn phát tác mà không biết phải làm sao của nàng thật đáng yêu. Hấn hoàn toàn không đoán trước được, câu nói kế tiếp nàng thốt ra còn đáng yêu gấp một trăm lần so với bộ dáng vừa rồi của nàng. Những lời nàng nói chính là : " Nếu người muốn báo ân, chi bằng lấy thân ra báo đáp đi thôi."

Hai người bọn hắn cùng thề nguyện và bái thiên địa ở Đông Hoang. Động phòng hoa chúc đêm hôm ấy, sau khi ân ái triền miên, hắn ôm chặt lấy thân thể ngủ say của nàng, cảm thấy thực viên mãn.

Nhưng hai chữ vận mệnh này cũng thực tệ hại. Người ta nói hết thấy đều do số mệnh định sẵn, chạy trời cũng không khỏi nắng. Mệnh của phàm nhân do thần tiên định ra, mệnh của thần tiên do số trời định ra, nó đến không định trước, mà nó đi không cản nổi. Hấn là vị Trữ Quân Thái tử do trời cao định ra, cũng bởi Nhị thúc Tang Tịch của hắn gây ra cái tai họa kia, Thiên Quân đã ước định với Bạch gia ở Thanh Khâu, cả tứ hải bát hoang đều biết trong tương lai nhất định hắn phải kết hôn với

thượng tiên Bạch Thiên ở Thanh Khâu. Trước tới giờ hấn chỉ cảm thấy nhân sinh bất quá chỉ vậy, cho dù là cưới Bạch Thiên ở Thanh Khâu hay Thanh Thiên ở Bạch Khâu, hết thấy đều không quan trọng, bất quá trên giường có thêm một người ngủ cạnh mà thôi. Nhưng hiện giờ, trong tim hấn đã có một người con gái hấn yêu thương, trước kia thì không nhất thiết, nhưng bây giờ thì phải tính kế.

Tám gương tày liếp của Tang Tịch vẫn lơ lửng trên đầu, hấn có muốn chạy cũng không chạy khỏi cái ghế thái tử kia, chỉ đợi tới lúc hấn tròn năm vạn tuổi, lập tức sẽ bị phong làm thái tử, chuyện giữa hấn và nàng càng thêm khó khăn. Hấn suy tính chặt chẽ mấy ngày liền, nghĩ ra đủ các loại biện pháp trước sau, cuối cùng chọn một cái hung hiểm nhất, nhưng cũng có thể kéo dài mãi mãi nhất. Thật xảo hợp là mấy ngày gần đây Giao nhân tộc ở Nam Hải có phần rục rịch, coi như tạo ra một cái duyên cớ để hấn có thể thoát khỏi Thiên cung, nhưng một mình hấn làm chuyện này sợ làm người ta nghi ngờ, muốn tìm một người nói đỡ trước mặt Thiên Quân để giấu giếm giùm. Hấn lựa chọn lung tung hồi lâu, cuối

cùng phải chọn Liên Tông đảm nhiệm vị trí này

Liên Tông khẽ phe phẩy quạt nhìn từ trên xuống đánh giá hẩn một phen, tỏ vẻ tiếc nuối nói : " Theo như cái tình hình này, vụ Nam Hải kia chắc chắn không thể bỏ qua được rồi. Đến lúc đó đương nhiên ta sẽ giúp người làm chứng trước mặt phụ quân, chứng thực rằng quả thật người đã hôi phi yên diệt, đến mặt phần cũng chẳng còn. Bất quá, vì một phạm nhân như vậy mà người sẵn sàng bỏ qua vị trí Thiên Quân đang nằm trong lòng bàn tay thế này sao ? Ừm, cái này ở phạm giới bọn họ gọi là cái gì nhỉ , à, bỏ cả giang sơn vì mỹ nhân, cái này cũng không phải việc một minh quân nên làm nhá."

Hắn chỉ xoay xoay chén trà thoáng mỉm cười : " Ta cũng không ôm lòng từ bi bác ái thương xót cả ba nghìn thế giới, miễn cưỡng ngồi trên cái vị trí kia cũng chẳng thể trở thành một vị minh quân, chi bằng sớm giao vị trí này ra, chuyển lại cho người nào có tài có đức hơn. Năm đó Tang Tịch bị lưu đày, ba năm sau đã tới phiên ta. Ta chỉ cần hôi phi yên diệt, nói không chừng, không cần tới ba năm, Thiên Quân đã có thể tìm ra một người thừa kế còn tốt hơn."

Liên Tổng ánh mắt cong lên thành một mảnh trăng lưỡi liềm, chỉ nói một chữ : "Khó"

Không bao lâu sau, Tô Tô đã mang thai. Mặc dù hấn cao hứng không biết bao nhiêu, nhưng xuất phát từ tính cách trầm ổn do nhiều năm tu luyện, nhìn qua trấn tĩnh hơn những người cha bình thường khác rất nhiều. Sau khi mang thai, lượng thức ăn Tô Tô ăn vào lại càng khủng khiếp, thời gian đó, trù nghệ của hấn được tôi luyện càng lúc càng tinh thâm.

Hết thấy mọi thứ đều tiến hành thuận lợi đúng theo sự tính toán của hấn. Hai tháng sau, quả nhiên Giao Nhân Tộc cũng phát động phản loạn, Liên Tổng cầm quân cờ trắng nói : " Theo lý thuyết, vị thủ lĩnh của Giao Nhân tộc kia cũng không phải kẻ dễ xúc động như vậy, lấy tính cách cẩn thận chu đáo kia của hấn, ít nhất phải lùi lại một tháng nữa. Có phải là người đứng giữa động chân động tay không ?"

Hấn liếc nhẹ qua bàn cờ, thần nhiên nói : " Sớm hay muộn thì việc này của bọn hấn cũng lộ ra ngoài ánh sáng, đợi khi Thiên Quân điều ta xuống xử lý cái chuyện

này, ta cũng có thêm phần thắng."

Liên Tổng hạ quân cờ trắng xuống, cười ha hả : " Ngươi đừng dùng mấy cái lí do đúng đắn đó để hù lộng ta, chủ yếu là vị nương tử của ngươi đã có bầu, ngươi chớ không nỡ đi."

Quân cờ đen nằm giữa ngón tay giữa và tay trỏ của hắn đặt " cạch" xuống bàn cờ một tiếng, một mảng lớn những quân cờ trắng lập tức bị vây kín giữa những quân cờ đen, hắn ngẩng đầu cười nhẹ, thản nhiên đáp : " Bất quá nhất tiễn song điêu* mà thôi."

Quả nhiên Thiên Quân ban chỉ, ra lệnh cho hắn xuống Nam Hải thu phục Giao Nhân Tộc, ngay vị thần long chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi luôn ẩn náu trên Thiên Cung là Liên Tổng cũng xin được tham chiến, Thiên Quân lập tức chuẩn tấu. Hắn sợ Tổ Tổ lo lắng, chỉ dám nói với nàng, rằng hắn phải đi tới một nơi rất xa, làm một chuyện rất quan trọng, sợ nàng tịch mạch, liền lấy trong tay áo ra một cái gương đồng tặng cho nàng, đồng ý với nàng rằng nếu lúc không bận rộn có thể trò chuyện cùng nàng.

Đề lừa Thiên Quân, trên chiến trường ở Nam Hải, hấn cố tình nhận lấy một đao dùng hết sức bình sinh chém tới của thủ lĩnh Giao Nhân Tộc, Trảm Phách Thần Đao vốn được Giao Nhân Tộc cung phụng trong thần miếu suốt ngàn vạn năm lập tức chém thẳng một đường từ ngực tới ngang bụng hấn, tạo ra một vết đao dài hẹp. Độ mạnh yếu và vị trí đụng đao của hấn cực kỳ đúng chỗ, độ nông cạn cũng rất thích hợp, sâu thêm một chút không chừng đung thành tro bụi thật, mà nông hơn một chút thì thương thế cũng không thể coi là sắp chết.

Sau khi hấn xảy ra chuyện, Liên Tổng lập tức tiếp nhận vị trí của hấn. Ai binh tất thắng**, thái tử đột nhiên bị thủ lĩnh của Giao tộc chém một đao chưa rõ sống chết, làm các đầu lĩnh tướng sĩ đều vô cùng bi phẫn, chỉ ba ngày đêm đã quét sạch quân phiến loạn ở Nam Hải, cả tộc Giao nhân đều bị giết sạch.

Như thế, chỉ đợi Liên Tổng lên Thiên Cung thêm mắm thêm muối báo tang với Thiên Quân, nói rằng hấn đã bỏ mạng ở Nam Hải, hôi phi yên diệt***, hết thảy mọi thứ đều viên mãn. Có ai ngờ trăm tính ngàn mưu của hấn cuối cùng lại không tính tới một điểm máu chốt, là

Tổ Tô lại xông ra khỏi tiên chướng do hấn thiết lập trên Tuấn Tật Sơn, chỉ chớp mắt một cái đã bị Thiên cung phát hiện. Mưu kế này của hấn cũng không còn cách nào để thực hiện cho tới bước cuối cùng, ngày ấy lúc hấn bị mang về lại Thiên Cung, Nam Hạ vốn khô hạn bao năm đột nhiên có một trận mưa lớn đổ xuống.

Từ lúc sinh ra cho tới lúc lớn bằng ngàn này, hấn không biết hồi hận là gì. Bây giờ lúc hấn nằm hôn mê trên giường tại Tử Thần Điện, lại cực kỳ hồi hận vì không thiết lập tiên chướng trên Tuấn Tật Sơn dày hơn một chút. Hấn chợt nhớ ra lúc ở Nam Hải bị thương quá nặng, mới làm cho cái lớp tiên chướng ở Tuấn Tật Sơn kia mỏng đi, mới để cho Tổ Tô có thể xông ra ngoài. Hấn cũng không hiểu được rằng, dù hấn có thiết lập lớp tiên chướng kia dày bằng mười lớp tường thành, thì nường tử của hấn vẫn phải xông ra ngoài như cũ.

Thiên Quân tới Tây Ngô Cung thăm nom hấn, trước tiên hỏi tới thương thế của hấn, dùng lại trong chốc lát, mới chậm rãi nói : "Mấy ngày trước ngẫu nhiên ta nhìn thấy dưới hạ giới có một phạm nhân, trong bụng lại có cốt nhục của con, nghĩa là sao ?"

Hắn nằm nguyên trên giường khẽ vâng một tiếng, thần nhiên nói : " Lúc tôn nhi hàng phục Xích Viêm Kim Thú kia, bị thương một chút, nhờ có nữ tử kia cứu, thai nhi trong bụng nàng, xem như tôn nhi báo ân."

Thiên Quân gật gật đầu nói : " Đã coi như báo ân, thật cũng không có gì, tương lai con phải tiếp nhận y bát của ta, nặng tình cũng không phải chuyện tốt, con chỉ cần nhớ rõ điều này là được, ta cũng chẳng quan tâm lắm, nàng đã mang hài tử của con, thì mang nàng ta lên Thiên Cung đi thôi."

Hắn liếc mắt một cái lên đóa hoa sen đang nở rộ trên đỉnh trướng, vẫn trả lời một cách lạnh nhạt : " Mang một phàm nhân lên Thiên Cung thì còn ra thể thống gì nữa, nàng ta vốn đang ở phàm thế, việc gì phải mất công đưa lên trên trời."

Thần sắc lạnh nhạt của hắn đương nhiên vừa ý Thiên Quân, Thiên Quân vui mừng cười, một lúc lâu sau, mới nói lại : " Hài tử của Thiên tộc nên sinh ở trên Thiên Cung, lưu lạc dưới phàm thế mới càng không có thể thống gì, đợi thương thế trên người con đỡ hơn một

chút, thì dẫn nàng lên đây đi."

Thế thông mà miệng hắn đề cập tới đây xem ra không thể so với thể thống mà Thiên Quân đang đề cập. Kỳ thật hắn cũng hiểu rõ, cái chuyện có thể thống hay không có thể thống này cũng không quan hệ, đại để là Thiên Quân cũng không tin cái lí do mà hắn đưa ra để thoái thác. Năm đó lúc Tang Tịch mang Thiếu Tân về Thiên Cung, nếu không phải Tang Tịch có vận khí tốt, hắn cũng không biết cuối cùng Thiếu Tân sẽ rơi vào cái kết cục như thế nào, nhưng ngày hôm nay hắn không thể dấn vào vết xe đổ của Tang Tịch, tiếp tục mang nàng lên Thiên Cung.

Lúc đó hắn đã hiểu rõ, hắn với nàng tuyệt đối không thể nào. Từ nay về sau, trên Thiên cung lớn như vậy, hắn với nàng chỉ có thể trở thành hai người xa lạ. Hắn không thể kéo nàng vào đám nước bắn này, cũng không thể để nàng chịu nửa điểm thương tổn. Thậm chí hắn cho rằng mình có chút may mắn, may mắn vì nàng chưa kịp yêu thương hắn, trong mối tình cảm này đây, thật may đó chỉ là tình cảm nồng nhiệt một chiều ở phía hắn. Năm tháng vui vẻ trên Tuấn Tật Sơn kia, cho dù

trương lai nàng có quên sạch về hắn, hắn cũng không có gì phải tiếc nuối. Ba năm, chỉ cần nàng bình an vượt qua ba năm này, đợi sau khi nàng sinh hạ hài tử, Thiên Quân không có lý do gì để giữ nàng lại Thiên cung, lúc đó, hắn chỉ cần cho nàng uống Vong Xuyên Thủy dưới âm ty, rồi đưa nàng trở lại Tuấn Tật Sơn. Nàng sẽ tiếp tục sống nốt cuộc đời vui vẻ tiêu dao của nàng trên Tuấn Tật Sơn, mà hắn chỉ cần nhìn thấy nàng qua thủy kính từ trên Thiên Cung hàng ngày, thế là mỹ mãn lắm rồi.

Hắn mang Tô Tô về Thiên Cung, sắp xếp cho nàng ở lại Nhất Lãm Phương Hoa, lại điều một tiểu tiên nga vừa thu nhận từ một tòa núi tiên lên tẩm cung của hắn tới hầu hạ nàng. Chớp mắt hai năm đã trôi qua, trong hai năm này, mọi người đều thấy hắn không chút quan tâm tới phạm nhân trên Thiên cung kia, Thiên Quân cũng thấy vậy. Nhưng thật ra có những lúc, khi hắn với nàng ở riêng một chỗ, cũng đôi khi không kiềm chế nổi mà lộ vẻ ôn nhu đối với nàng. Cũng may mà những hành động mất kiểm soát này chỉ có hắn với nàng là hiểu được.

May mà trong hai năm này, không có bất luận kẻ nào tới chỗ nàng quấy rối. Tuy rằng nàng ở trên Thiên

Cung này, nhưng thật may là nàng không nhiễm chút bùn đất của Cửu Trùng Thiên kia.

Nhưng hơn bảy trăm đêm trong hai năm này, hấn không chợp mắt nổi một đêm.

Đầu xuân năm thứ ba, tình thế ở Bắc Hoang không ổn định, Thiên Quân ra lệnh cho hấn xuống đó canh giữ, phải chú ý động thái của Bắc Hoang. Hấn mang theo thuộc hạ Khôi Tinh, đi thẳng tới Bắc Hoang, lại không ngờ đó chỉ là một kế sách của Thiên Quân, chỉ nhằm mục đích tạm thời bắt hấn phải rời khỏi đây.

Thiên quân đã dành năm vạn năm tâm huyết trên người hấn, tuyệt nhiên không để phát sinh dấu chỉ nửa điểm ngoài ý muốn.

Ngay ngày thứ hai sau khi hấn rời đi, vị phi tử mà Thiên Quân mới nạp không lâu, chính là Chiêu Nhân Công Chúa Tố Cẩm ngày xưa, tự biên tự diễn một vở kịch tại thư phòng của hấn. Nàng quay mặt nói với giá cẩm bút trên án thư của hấn y như thật : "Chàng cưới một phàm nhân, bất quá để trả thù việc ta gả cho Thiên

quân có phải hay không ? Chàng nào có biện pháp, ta cũng nào có biện pháp, nữ tử trong tứ hải bát hoang, ai có thể cưỡng lại được ân sủng của Thiên Quân ? Ôi, mau nói cho ta biết, chàng vẫn yêu ta, có phải không ? Chàng gọi nàng ta là Tố Tố, bất quá bởi vì, trong tên ta có một chữ Tố, phải không ?"

Đương nhiên hắn chẳng biết cái nàng Chiêu Nhân Công Chúa Tố Cẩm kia, Cẩm là Cẩm gì, mà Tố là Tố nào. Hắn có thể nhớ rõ tiên giai và tên của từng nam thần tiên từ cửu phẩm tới nhất phẩm trên Cửu Trùng Thiên, bất quá bởi vì lúc phê công văn thường gặp phải. Riêng hai cái tên của Chiêu Nhân Công Chúa viết ra như thế nào, thực hắn cũng chả có thời gian mà đi tìm hiểu.

Những lời này nếu vô tình bị hắn nghe thấy, bất quá chỉ coi như một câu nói vô căn cứ, hoặc cùng lắm ban phát cho một câu, ngươi trúng tà rồi, có điều người nghe lọt tai những câu này, cũng không phải là hắn, mà lại là Tố Tố

Đương nhiên hắn cũng không biết rằng, Tố Tố đã nghe được rất nhiều chuyện nhảm nhí chuyên được chế

ra riêng cho nàng.

Nửa năm sau, hần quay lại Thiên cung, chưa kịp bước chân vào Tây Ngô Cung, đã thấy Nại Nại tiểu tiên nga hầu hạ Tố Tố vội vã chạy tới, thấy hần lập tức khóc lóc nức nở, nói rằng, Tố Tố và Tố Cẩm nương nương đang tranh chấp trên Tru Tiên Đài.

Chôn Tru Tiên Đài này vốn là một nơi không tốt đẹp gì với chúng tiên, cho dù là tiên chúng bình thường lên đài cũng không thể thi triển được nửa điểm pháp thuật, ước chừng Tố Tố cũng không bị hạ phong, trong lòng hần thậm thả lỏng một chút. Có điều cho tới khi hần nhú mày đuôi tới nơi, mặc dù không thấy Tố Cẩm gia hại Tố Tố, lại thấy chính Tố Tố dùng tay đẩy Tố Cẩm xuống dưới Tru Tiên Đài. Thân thể vận xiêm y rục rờ kia của Tố Cẩm nhoáng một cái rơi khỏi rào chắn, trong lòng hần đột nhiên chấn động, nếu Chiêu Nhân Công chúa xảy ra chuyện gì thì ...

Khi hần bay xuống dưới chân Tru Tiên Đài cứu Tố Cẩm lên, phát hiện hai mắt của nàng đã bị lệ khí dưới đài gây thương tổn, trong nháy mắt, trong đầu hần chợt nhớ

lại cái sự kiện của Tang Tịch năm vạn năm trước. Hẳn nhớ rõ tiểu mãng xà mà Tang Tịch yêu thương kia bất quá chỉ hơi kiêu căng một chút, đã bị Thiên Quân hạ một đạo thánh chỉ giam vào Tháp Khóa Yêu. Tổ Cẩm kia lấp bấp cái gì đó, hẳn cũng chẳng còn đầu óc nào mà để ý. Nhất chém từ Trảm Phách Dao mà ba năm trước đây hẳn từng nhận được từ Giao nhân kia, cũng không gây tổn thương mạnh mẽ tới hẳn bằng bây giờ. Tổ Tổ vội sáp lại gần nói : " Không phải ta, không phải ta, ta không đẩy nàng, Dạ Hoa, chàng phải tin ta, chàng phải tin ta."

Nàng không ngừng bào chữa, bộ dáng vô cùng đáng thương, hẳn thấy trong tim đau nhói lên đọt, có điều hai năm đầu nàng được bảo hộ chặt chẽ quá, không biết được tình trạng hiện giờ của mình, nàng làm như vậy cũng không thể thay đổi miệng lưỡi của người ta. Tổ Cẩm ôm chặt hai mắt rên lên một tiếng, mấy tiểu tiên nga đứng canh ở phía xa xa đã nhúc váy chạy tới.

Nhiều năm tham dự chiến trận gặp nguy không loạn khiến hẳn chỉ trong giây lát đã khôi phục lý trí, trong lòng thâm suy tính cách để giải quyết triệt để cái vụ này. Nhưng vụ này vốn là do Thiên Quân tính kế từ lâu, đã

chiếm được tiên cơ, cũng có một khoảng thời gian dư dả để bày tính. Hấn bị hãm ở Bắc Hoang suốt nửa năm trời thì làm thế nào có thể thắng nổi Thiên Quân, bàn tính kia còn chưa mở bát, đã bị mấy vị tiên bá bên cạnh Thiên Quân chặn đứng.

Trong thư phòng, Thiên Quân và mấy vị chủ sự các chi của Thiên tộc đang cùng nghị sự, mấy kẻ này vẫn thương xót thân thể của Chiêu Nhân công chúa, vì thế luôn chiếu cố Tố Cẩm, thấy Tố Cẩm rơi vào tình trạng này, hết thấy đều bưng bưng nổi giận.

Thiên Quân ngồi trang trọng ở trên ngai vàng, uống một ngụm trà, thản nhiên nói : " Tố Cẩm nàng là hậu nhân của những người trung liệt, Hợp tộc già trẻ gái trai ôm đầy nhiệt huyết bỏ mình vì chính đạo, Thiên tộc ta đã hứa sẽ đối xử tử tế với nàng, lần này lại để nàng bị một phạm nhân làm bị thương như vậy, việc này nếu không xử lý tốt, không khỏi làm chư vị khanh gia phải nản lòng."

Hấn không muốn dẫn nàng lên Cửu Trùng Thiên để gặp phải những chuyện như thế này, cẩn thận tới mức

tôi đa, ai ngờ vẫn không tránh khỏi.

Tổ Cẩm cũng thực thức thời khế nắc lên hai tiếng, mấy vị thủ lĩnh đang cúi đầu ở một bên nổi giận nhưng vẫn chưa nói năng gì, Thiên Quân vẫn nghiêm trang nhìn hấn. Hấn thân là một đế vương nhưng sở học đều do lão nhân trên ngũ tòa kia dạy dỗ, chỉ cần thoáng tưởng tượng lại những việc đã xảy ra với Tang Tịch, ước chừng hiện tại cũng có thể đoán ra lão đang nghĩ tới cái gì.

Tổ Tô có đẩy Tổ Cẩm xuống khỏi Tru Tiên Đài hay không cũng còn trọng yếu nữa. Cái vở kịch do Thiên Quân bày ra này đã tới hồi kết, lão ngồi chờ xem vị thần tử không biết tiến thoái của lão liệu lĩnh tình cách giải vây cho phạm nhân kia, chọc giận mấy vị thần tử lỗ mãng nhất mà lão cố tình mời tới thư phòng, mượn lời của mấy vị thần tử đó, cố tình kết tội phạm nhân kia phải hôi phi yên diệt. Lão đã ngồi ở cái vị trí Thiên Quân cao cao tại thượng này, đương nhiên lão cũng hiểu làm gì là tốt nhất đối với người thừa kế của lão, và đương nhiên là những cái gì hoàn toàn không phù hợp với người thừa kế của lão.

Căn phòng chợt chìm trong yên lặng trong giây lát, chỉ có tiếng khóc thút thít của Tố Cẩm vang lên khe khẽ đập vào tai của mọi người.

Hai tay hắn nắm chặt tới mức trắng bệch, lại chỉ đành thuận theo : " Thiên Quân nói rất đúng, mới vừa rồi tôn nhi cũng không nhìn thấy rõ lắm, có điều nghe Thiên Phi nói Tố Tố cũng không cố tình làm vậy. Cho dù không cố tình làm vậy, nhưng cũng đã làm Thiên Phi bị thương nặng như thế. Hai con mắt này, đương nhiên Tố Tố phải bồi thường. Thân là một kẻ phạm nhân lại dám đẩy một vị Thiên Phi xuống Tru Tiên Đài, mặc dù Thiên Phi cũng biết là nàng vô tình, nhưng tội của Tố Tố không thể tha thứ, nhất định phải chịu tội hình ba năm liền, không biết có khiến Thiên Phi và các khanh vừa lòng hay không ?"

Thiên Quân đợi hồi lâu, không ngờ là hắn có thể nói ra những câu vì nghĩa quên mình như thế. Đám thần tử đương nhiên cũng không dám trái lời, lập tức hô to thái tử anh minh, làm việc không có lấy nửa điểm thiên vị, làm chúng thần tử bọn họ vô cùng vừa lòng.

Thiên Quân tái mặt bất đắc dĩ phải gật đầu, chuẩn tấu.

Hắn liền bước lên một bước, tiếp tục kính cẩn nói tiếp : " Tổ Tổ từng có ân với tôn nhi, Thiên Quân đã dạy tôn nhi, có ân không báo, uổng thân quân tử. Lúc trước tôn nhi đã mang nàng lên thiên cung, hiện giờ nàng gây ra cái chuyện này, đương nhiên tôn nhi cũng phải chịu trách nhiệm, trong bụng của nàng còn có cốt nhục của tôn nhi, về tình về lý, tôn nhi chỉ đành tiếp tục cầu xin Thiên Quân một điều, để tôn nhi thay nàng chịu hình phạt sét đánh ba năm liền này."

Những lời hắn vừa nói ra đều hợp lý, không nhìn ra trên mặt Thiên Quân có biểu hiện gì, sau khi nghe hắn nói xong, chỉ nâng chén trà lên uống một ngụm, sau đó lúc ngẩng mặt lên đã trở về vẻ hòa nhã như cũ, lại tiếp tục đồng ý.

Chính mắt hắn đã nhìn thấy Tổ Tổ đẩy Tổ Cẩm xuống dưới Tru Tiên Đài, đèn đôi mắt chính là thuận theo ý Thiên Quân, thuận theo ý Tổ Cẩm, thuận theo ý của mấy vị thần tiên kia, nhưng điểm máu chót, cũng là

trả nợ cho Tố Cẩm. Giữa thần tiên và người phạm phát sinh quan hệ, đã gây loạn tới số trời rồi, nên lại càng kiêng kỵ dây dưa lằng nhằng. Thiên Quân sẽ căn cứ vào dây dưa đó để tính sổ, ví dụ như những gì mà Tố Tố thiếu nợ Tố Cẩm, hôm nay không trả, Thiên Quân nhất định sẽ sắp xếp một cái mệnh cách cho nàng vào một ngày nào đó, chỉ sợ cái mạng nhỏ của nàng cũng không giữ được.

Hắn cực lực không muốn nàng bị thương tổn. Có điều hắn cũng không biết rằng, ngay cả hắn có bốn sự một tay che trời, cũng vô pháp chu toàn cho nàng, bởi vì đây chính là kiếp nạn của nàng.

Sau khi Tố Tố bị mất oan hai mắt, hắn lập tức phải tới Thần Tiêu Ngọc Phủ ở tầng trời thứ ba mươi ba chịu hình phạt Lôì Đình Vạn Quân. Chủ thần của Lôì Bộ là Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôì Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn cương nghiêm chính trực, không chút nương tay chi bởi vì hắn là thái tử. Sấm sét của vị Thành Quân kia cũng không làm hắn mất mạng, nhưng mỗi đạo sấm sét đánh vào người, lại thống khổ như nguyên thần bị xé rách, là một loại hình phạt tra tấn người ta rất an toàn. Mỗi ngày

hắn đều phải chịu bốn mươi chín đạo sấm sét, ngày Tô Tô sinh nở cũng không ngoại lệ, trên người chi chít những vết thương, nhìn qua thật đáng sợ. Hắn sợ Tô Tô phát hiện, làm nàng thương tâm, nên không dám tới Nhất Lâm Phương Hoa ngủ qua đêm ở chỗ nàng.

Đợi Tô Tô sinh nở xong sẽ mang nàng trở lại Tuấn Tật Sơn đã là ảo mộng xa vời không thể thành hiện thực, nếu dù làm cách nào đi chăng nữa cũng không thể giúp nàng tránh khỏi thương tổn, hắn liền nghĩ, nếu vậy, cả đời này hắn sẽ giữ chặt nàng bên cạnh mình, khi đó hắn cũng không biết rằng, đó bất quá chỉ là sự si tâm vọng tưởng của một mình hắn, cái người mà hắn yêu thương kia, cái thời điểm đó, cho dù làm thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nắm tay nàng đi tới hạnh phúc, bất quá hắn chỉ là tình kiếp lúc phi thăng của nàng, hắn nhất định chỉ là tình kiếp lúc phi thăng của nàng, nếu không phải là hắn, cũng là người khác, hắn không hiểu được sự tàn khốc của vận mệnh.

Lúc Tô Tô nhảy xuống Tru Tiên Đài, hắn cũng quyết liệt nhảy theo, Tru Tiên Đài bất quá chỉ đánh vào sự tu hành của thần tiên, nếu bình thường, cũng chẳng

ảnh hưởng may mắn tới tính mệnh của hắn, có điều hắn vừa phải chịu hình phạt sét đánh, không còn chút khí lực, cứ thế nhảy xuống, rõ ràng là tìm tới cái chết. Vốn Thiên Quân tưởng rằng bức tử nàng kia cùng lắm chỉ làm tôn tử của lão sa sút tinh thần vài ba ngày, từ đó về sau hắn vẫn là vị thái tử hoàn mỹ nhất trên Cửu Trùng Thiên. Thiên Quân không ngờ rằng tôn tử của lão lại xem trọng nàng kia như vậy. Lúc chạy thẳng từ Lăng Tiêu Điện tới Tru Tiên Đài cứu được hắn lên, hắn đã thoi thóp chỉ còn chút hơi tàn. Trong giây lát, vị Thiên Quân cao cao tại thượng kia chợt già sọm đi hắn.

Một giấc ngủ của hắn kéo dài sáu mươi năm trời, sau khi tỉnh lại vạn niệm câu diệt****, cũng không hiểu vì cái gì mà mình đã tỉnh lại, mẫu phi Nhạc Tư của hắn không đành lòng, xin từ chỗ Dược Quân một viên Vòng Tình Đan đưa cho hắn, nhưng hắn chỉ nhìn một cách rất lạnh nhạt. Tuy tình cảm ấy thống khổ như dao nhỏ lăm lăm cứa vào da vào thịt hắn mọi lúc mọi nơi, nhưng hắn vẫn cảm thấy, Tố Tố là sắc màu duy nhất trong suốt năm vạn năm sống trên đời này của hắn, nếu ngay cả chút màu sắc này mà hắn cũng bỏ mất, thì hắn không

còn là hấn nữa, vì vậy mặc dù rất thông khổ, nhưng hấn vẫn không muốn quên nàng.

Sự cố chấp của hấn đối với Tô Tô cũng giống như sự cố chấp của Tô Cẩm đối với hấn. Có điều sự cố chấp của Tô Cẩm đối với hấn lại hại chết Tô Tô, nên hấn thực sự muốn giết nàng ta. Trước Tây Ngô Cung, khi Thanh Minh Kiếm đâm thẳng vào ngực, Tô Cẩm vận áo cưới đỏ rực về mặt không thể tin nổi khe khẽ nói : " Vì sao lại thế ?" hấn không buồn quan tâm, chỉ lập tức rút kiếm ra, lạnh lùng liếc nàng ta một cái, xoay người quay trở vào trong cung, giơ tay lên, đóng chặt cửa lớn của Tây Ngô Cung.

Nhưng Tô Cẩm cũng rất kiên cường, tuy nàng là cô nhi từ nhỏ, nhưng bảy vạn năm trời mọi chuyện của nàng vẫn xuôi chèo mát mái, chỉ có hấn, làm nàng ngã nhào hết lần này tới lần khác. Trước mặt chúng thần của Bát Hoang, nàng mang thánh vật của tộc mình là Kết Phách Đăng dâng cho Thiên Quân, ba tháng sau đã thành công bước chân vào Tây Ngô Cung.

Chớp mắt ba trăm năm đã vội vã trôi qua.

May mà ông trời cũng không tới nỗi tuyệt tình như trong tưởng tượng, duyên kiếp vương vấn, kiếp số của hần với nàng kia, rốt cuộc đã nên duyên.

Ba trăm năm sau, ở trong rừng đào của Chiết Nhan, hần gặp một nữ tử. Ngày hôm sau, ở trong Thủy Tinh Cung của Đông Hải Thủy Quân, hần thấy nàng ấy ngồi trên một cái ghế đá giáo huấn phu nhân Nhị thúc của hần, tay phải cầm một cây quạt, ngón cái và ngón trỏ của bàn tay trái khuyên lại thành một vòng tròn, ba ngón còn lại khe khẽ gõ trên mặt bàn, đó chính là động tác mà Tổ Tổ thường hay sử dụng trong vô thức. Mà cái miệng đang giáo huấn người ta kia, cũng cực kỳ giống Tổ Tổ.

Trong đầu hần oanh một tiếng, lập tức từ phía sau lưng cây san hô đi ra, khóe miệng suốt ba trăm năm qua chưa từng có một nụ cười hơi nhếch lên vui vẻ : " Dạ Hoa không thể tin được, hóa ra cô nương chính là thượng thần Bạch Thiên ở Thanh Khâu."
